

EMRE GÜL

OYUNCAK MAHSERİ

Oyuncak Serisi -3
OYUNCAK MAHŞERİ
(Ciltsiz)

YAZAR
Emre Gül

BASKI VE TASARIM
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Oğulcan Bulut
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Gülden Girgin Gültekin
Son Okuma: Ayşe Özer
Kapak ve Mizanpaj Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Ekim, 2025

ISBN: 978-625-96188-6-9

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2025, Emre Gül

Türkçe Yayın Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Guardian Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI
Türkmenler Matbaacılık Reklamcılık San. Ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16 Davutpaşa
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 43087

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

OYUNCAK MAHŞERİ

EMRE GÜL

Düzenleme
Ny.özlem

DİKKAT! Bu kitapta yaşanan olayların tümü kurgu olmakla birlikte; içerisinde cinayet, intihar, psikolojik ve fiziksel şiddet, ölüm, travma, cinsel içerikler, küfürlü dil, travmatik olaylar ve rahatsız edici betimlemeler barındırmaktadır.

Kitap boyunca çoğu bölümde karşılaşılması mümkün olan söz konusu unsurlar, bazı kişilerde rahatsızlık, duygusal zorlanma veya tetiklenme yaratabilir. Bu nedenle kitap, yaşı küçük olanlar ve hassas kişiler için uygun değildir. **Yetişkin okurlar içindir.**

Okuyucu, kitabı eline aldığı anda bu unsurların bilincinde olmalı ve kendi sınırlarını gözeterek okumayı tercih etmelidir.

Unutulmamalı: Bu roman gerçek olayları yansıtmasa da, anlatılan sahneler bazı okurlar için rahatsız edici veya duygusal olarak zorlayıcı olabilir. Kitabı okumaya devam eden kişi, içerikte yer alan olası tetikleyici unsurları kabul etmiş sayılır.

Eserin tümü kurgusal olup *gerçek kişi ve kurumlarla herhangi bir bağı bulunmamaktadır.*

Kendini affetmenin, başkalarını affetmekten çok daha zor olduğunu anladıkça yaşamaya küsen herkese...

GİRİŞ

SOYTARI
Ravebelg Kasabası

Yalanlar.

Sırlar.

Kandırılmış zihinler ve kana bulanmış ölümler.

Kasabaya geldiğim günden bu yana ölüm bir gölge misali hepimizi takip ediyor fakat onların bilmedikleri bir şey var, görmedikleri biri... Kim olduğumdan haberleri yok.

Onlara gölgelerinden çok daha yakınım, bilmiyorlar.

Asıl eğlence benimle başladı, görmüyorlar.

Zira bu kasabada yaşayan herkes hayatta kalmanın peşinde.

Oyuncak Katili ise kusursuz cinayetler işlediğini sanırken her şeyi eline yüzüne bulaştırmanın eşiğinde.

Amacım beklemekti en nihayetinde. Tüm olup biteni ve Paul'un yarattığı sanatı izlemek istiyordum.

Bugün yaptığım şey yüzünden peşime düşecek ki düşsün. Böylece tam da istediğim şeyi yapacak. Daha fazla hata yapacak, daha fazla insanı ben sanıp öldürecek.

Ben bir tehdidim onun için.

Yarattığı sanatın da adaletin de ortağıyım bundan böyle.

Beni bulamadığı her gün biraz daha delirecek.

Beni ortadan kaldıramadığı her gün elleri biraz daha kana bulanacak.

Delirsin.

Bulansın.

Dönüp dolaşıp bu ölüm labirentinin sonunda beni bulduğunda kim olduğumu öğrenecek.

Belki de yalan söyledim.

Oyunları seven yalnızca o değil.

Filmleri seven yalnızca o değil.

Onu seven yalnızca *benim*.

Hiç acelem olmadığını bilmelisiniz. Oyuncak Katili gibi dikkatsiz davranmayacağım. Onun kadar sabırsız olmayacak ve işini bitirmesini sabırla bekleyeceğim.

Ben oyun oynamayı çok severim. Oyunbozan olmaya niyetim yok.

Son bir şey daha... Ben en çok yalan söylemeyi severim.

Ve bilmelisiniz ki bu hikâyedeki en büyük yalan henüz anlatılmadı.

1

İLK GÜNAH

*Ölüm ancak bir günahın gölgesinde kapına
geldiğinde kusursuzlaşır.*

SOYTARI

Ravebelg Kasabası

Joanne Dayton'ın öldüğü gün...

*Günah bir insan aracılığıyla, ölüm de günah aracılığıyla dünyaya
girdi. Böylece ölüm bütün insanlara yayıldı. Çünkü hepsi günah işledi.¹*

Yaratılıştan bu yana inancı olanlar Tanrı'ya, inançsızlar ise karanlığa
dua edip dururdu. Duaları kabul olanlar Tanrı için kalplerinde daha
fazla yer açtı hep. Tanrı'nın mükafatları insanların isteklerini çoğalttı.
İstekler dualara, dualar arzulara ve arzular da günaha sürükledi.

Tanrı yetişemez oldu yaratılanların açgözlülüğüne. İnsan dua et-
mekten kaçınır oldu. Kendi arzularını elde etmek için Tanrı'dan

¹ Romalılar 5:12

uzaklaştıkça uzaklaştı ve şeytanla iş birliği yapmaya başladı. Her geçen gün şeytanın emrinde biraz daha günaha yöneldi.

Ravebelg Kasabası insanların değil, şeytanların yaşadığı lanetli bir kasabaydı artık. Yalanlarla örülü bir duvarın ardında yaşıyordu bu kasaba. Her sokak lambasının gölgesinde bir sır kıvranıyor, her pence-
renin ardında çürümekte olan bir gerçek saklanıyordu.

Kasabaya geldiğim günden bu yana ölüm bir hayalet gibi sinsi, sessiz ama göz ardı edilemeyecek kadar soğuk bir nefesle censemizde dolanıyordu. Fakat onların göremediği ve hiçbir zaman da göremeyeceği bir gerçek vardı ki ben bu oyunun dışından değil, tam ortasından izliyordum olup biteni.

Ellerim gölgeler kadar soğuk, kalbim en acımasız katillerden daha sabırlı. Onlara, düşündüklerinden çok daha yakınım. Hayatlarına, zihinlerine, en derin kâbuslarına dahi sızacak kadar yakınım.

Oyuncak Katili sanatıyla övünedursun, ben onun her hamlesini seyrediyor, her hatasını sabırla bekliyordum. O, işlediği cinayetlerin kusursuz olduğunu sanıyor. Oysa her ölü beden, onun yaralı zihninin izlerini taşıyordu. Ben ise her şeyden uzakta aylardır onun izini sürüyordum.

Ama vakit geldi artık. Yaşananları izlemekle yetinmeyecek, bu hikâyenin içindeki rolümü üstlenecektim. Ben, yazarın kalemini elinden almış bir başka yazardım.

Bugün yaptığım şey onu kışkırtacak, delirtecek ve yolunu kaybettirecekti. Aklına gelen ilk şey peşime düşmek olacaktı. Kovalayacaktı beni. Böylece, tam da istediğim gibi daha büyük yanlışlara sürüklenecekti.

Daha fazla kurban, daha fazla kan, daha fazla yanlış. Zira ben onun için bir tehdit değil, onun zihninde yankılanan uğursuz bir fısıltı olacağım. Gerçekliğini bozan, kimliğini sorgulatan bir gölge.

Beni bulamadıkça her gün biraz daha öfkelenecek, biraz daha delirecek. Ve bu deliliğin eşliğinde her yeni cinayetle biraz daha kaybedecek yolunu ve yolunu aydınlatan ışığını. Ve dahi aklını...

Günü geldiğinde ise en çok bana benzeyecek. Bense ona. Çünkü ben bir ayna gibiyim, onun karanlığını yine ona yansıtacağım.

Paul oyunları sevdiğini söylüyor ama oynadığı oyunlar, yalnızca onun sevdiği bir masal. Oysa o oynarken ben kuralları yazacağım. Paul, kendi kanlı hezeyanlarında bile bir adım geride kalan, gerçek düşmanı yerine saplantılı aşkı Noa'yı kovalayan zavallı bir adamdan ibaret.

Ben, onun kadar dikkatsiz olmayacağım, onun gibi acele etmeyeceğim. Çünkü ben, sabırla labirentin çıkışını aramayı severim. Oyun-bozan değil, oyun kurucuyum. Ve size daha önce söylediğim gibi ben en çok... Yalan söylemeyi severim. Hangi yalanın ne zaman gerçeğe dönüşeceğini görmek içinse acelem yok.

Hiç olmadı.

Kim olduğumu merak ettiğinizi biliyorum ama kendimden bahsetmemi bekleyemezsiniz benden. Paul'un yalnız olmadığını biliyorum. Onun suçlarına ortak, günahlarına kör, yalanlarına sağır olanlar bu kasabadayken kendimi nasıl ele veririm?

Bunu benden istemeyin. Ben Ravebelg Kasabası'nda yalnızım. Hep yalnızdım, yanımda hiçbir zaman da biri olmayacak. Doğduğum güne lanet edilirken, hayatım boyunca sevgi nedir bilmezken, hiçliğin ortasında kendime bir kimlik aramaktan öteye gidemezken... İnsanlara güvenmeyi nasıl göze alırım?

Güvenmek nedir, öğretene olmadı bana. Sevgi nedir, hiç bilmedim. Ben, hiç bilmediğim o duyguyu Paul'a karşı besliyorum kalbimde. Onu seviyorum. Onu istiyorum ama o beni görmüyor. Bu yüzden hata yapmasını istiyorum. Canı yansın, zihni bulansın istiyorum.

Ben, Paul Barnley'nin artık ölmesini istiyorum. *Onun da beni sevdiğini bile bile...*

Gecenin karanlığı kasabanın üzerine çöktüğünde, kurbanlarının karşısına çıkabilmek için bir palyaço maskesinin ardına saklanıyordu. Madem o kendisini *palyaço* olarak görüyordu, ben de bu hikâyede *soy-tarı* olacaktım.

Palyaçoları kimse sevmezdi ama soytarılara herkes bayılırdı.

Palyaçolardan herkes korkardı ama soytarıları kimse ciddiye almazdı.

Tam olarak buydum ben. Kimsenin görmediği, ciddiye almadığı, varlığı yok sayılan, yok sayıldıkça kendi şeytanlarıyla dost olan, tek dostu zihnindeki fısıltılar olandım.

Oyuncak Katili masumları avlayarak Ravebelg Kasabası'na korku ve keder getiriyordu. Bense doğru olanı yaparak bu kasabaya neşe ve mutluluk getirecektim. Önce kendime elbette.

Bu kasabaya geldiğim ilk günden beri, ölüm yalnızca mezarlıklarda kol gezen bir rüzgâr gibi dolaşıyordu sokaklarda. Soğuk ve sessiz... Bundan sonra kasabada yaşayan herkesin tüylerini ürperten asi bir rüzgâr olacaktı. Sokak lambalarının altında yankılanan adım seslerine, kilise çanlarının tiz uğultusuna, evlerinde saklanan insanların tedirgin fısıltılarına bile ölüm dokunacaktı.

Ben onların içlerinde saklanıyorum. Yanı başlarındayım ama kimse beni görmüyor. Onlara o kadar yakınım ki nefeslerini, kalp atışlarını, attıkları ve atacakları tüm adımları bile ezberledim.

Oyuncak Katili bu kasaba için bir son hazırladı, evet ama gösteri bugün benimle başlayacaktı.

Zavallı Paul... O kendini bir sanatçı sanıyordu. Cinayetlerini birer heykel gibi yontuyor, kurbanlarının kanıyla her geceye lanet gibi çöken bir imza atıyordu. Ama o yalnızca bıçağı tutan eldi.

Gölgesinde saklanan gerçek *deha* ise benim.

Ben her cinayeti izledim. Her izi, her yarayı, solup giden her nefesi... Bugün yapacağım hamle ise Paul'un sanatının bir yansıması olacak.

Paul kendini avcı sanıyordu. Oysa o yalnızca kışkırtılmış bir kurbandı artık. Peşimde koştururken zaman onun aleyhine işleyecek, silüetimi takip ederken kendi ruhunun çamurunda kaybolacaktı.

Ve sana bir sır vereyim mi arkadaşım? Ben hiç acele etmem. Ben onun gibi sabırsız değilim. Onun oyunlarını sevdiğim doğru ancak son perde henüz başlamadı. Paul'un elleri kirli, zihni karmaşık. O, kasabanın felaketine değil, kendi mutlak kaderine yürüyor ve bunun farkında bile değil.

Paul'un en büyük yanılgısı şu: Filmleri, sanatı ve ölümü yalnızca kendisinin sevdiğini zannediyor. Belki beni de.

Ama hayır.

Ben de onu seviyorum ama farklı. Deliliği nasıl sevebilirsiniz öyle. Tutkulu, tehlikeli, nihai sonla sarmaş dolaş. Ben onun karanlığını seviyorum. Onun aydınlıkta kalan yönü Noa'ya bakıyor ve ben aydınlığından nefret ediyorum.

Eskiden karanlıktan korkardım. Öyle korkardım ki uyuyamazdım bile. Kötü ruhların başımda dolaştığını, karanlık kuytulardan yatağıma sızan canavarların her gece beni almaya geldiklerini sanırdım. Ta ki gerçek canavarların gündüzleri sokaklarda dolaşanlar olduğunu öğrene kadar.

Asıl canavarların sizi doğuran, aynı evi paylaştığınız, aynı okula gittiğiniz, aynı yerde çalıştığınız insanlar olduğunu anladığınızda karanlığa saklanmayı seçiyorsunuz.

Ben bunu çok küçük yaşta öğrendim.

İnsanların birer canavar olduğunu, kimsenin seilmeye değer olmadığını, herkesi ve her şeyi yaratan Tanrı'dan başka sığınacak kimsemizin olmadığını öğrendiğim gün kalbimdeki derin boşluk zamanla kapandı ve zihnimdeki sesler netlik kazandı.

İnancı olanlar Tanrı'ya, inancı olmayanlar ise karanlığa dua ederdi.

Benim kalbimde hem Tanrı'ya hem de karanlığa yer vardı. Bu yüzden karanlık benim inancım, ölüm ise ibadetim olmaya başladı.

Karanlık yaşadığımız dünyaydı, ışıksa kalbimizdeki inançlarımız... Tanrı, ona inananların yanındaydı. Bense her gece Tanrı'ya dualar eden, gündüzleri insanların yok saydığı bir soytarıydım.

O gece, sessizlik gökyüzünden sarkıtılmış bir urgan gibiydi. Her şey karanlığın kuytularında asılıydı. Nefes, zaman, akıl... Odamda yalnız değildim, bunu iliklerime kadar hissediyordum. Öylece durmuş bana bakıyor ama beni değil, ruhumu izliyordu. Onunla kaç kez karşılaştığımı bilmiyordum ama ilk kez bu kadar yakınımdaydı.

Bir gece yarısı oturmuştu yanıma. Gözlerini üzerime dikmiş, çocukluğumun mezar taşına yaslanıp acınası bir şefkatle soluklarını yüzüme çarpıyordu.

Ve sonra o an geldi. Sesini duyduğum o kahrolası an...

“Senin sustuğun zamanlarda bile ben susmayacağım,” dediğinde sesi bir fısıltıdan çok ilahi bir çağrı gibi yankılanmıştı kulaklarımda. *“Senin*

uyuduğın anlarda bile ben uyanık olacağım. Ve onları yok edene kadar her gece... Herkes uykuya daldığında ben yanında olacağım."

Ona cevap vermek istemişim ama dudaklarımı oynatamamıştım sanki. Onunla tanıştığım gecenin sabahına kadar başucumda, saçlarımı okşadığı saatlerde kalbimdeki yangının küllerini savurmak istemişim.

Onun sesiyle çıgıllıklar atacağımı, onunla birlikte daima uyanık kalacağımı ve her adımında onun gölgesi gibi peşinden gideceğimi söylemek istemiş ancak yapamamıştım. Ben de sadece gözlerinin içine bakmıştım, hem de bütün gece.

Üzerinden tam bir hafta geçtiğinde nihayet Paul'un kusursuz cinayet oyununa vurgun yapacağım o gün gelmişti. Evde kurbanımdan başka kimse yoktu. Hiç olmazdı zaten.

Zavallı Joanne Dayton... Onu kendime çok benzetiyordum. Ölmek istediği o gecenin üzerinden on üç yıl geçmişti. Yapayalnız geçen on üç koca yıl... Oyuncak Katili sayesinde herkesten ve her şeyden uzak bir tenhada yaşıyordu. Tabii buna yaşamak denirse.

Evden bile çıkamadığını biliyordum. Gün ışığına hasret kalmıştı. Zaman kavramının hiçbir kıymeti olmadığı acınası bir ömür sürüp gitmişti bugüne kadar. Güneş ancak bazı günler araladığı pencereden içeri sızdığında tenine dokunabiliyordu. Tıpkı şimdi olduğu gibi...

Küçük, tatlı evinin salonunda koltuğa uzanmıştı. Yapacak daha iyi bir şeyi yoktu, belli. Gün ortasında uykuya dalmıştı ve sonuna kadar açtığı perdelerden içeri dolan güneş bacaklarına dokunuyordu. Onun için ne muhteşem bir his olmalıydı.

Oysa hayat sokaklarda, güneşin altında ve hatta gecenin karanlığında adım atarken güzeldi. O, intihar ettiği geceden beri bunu hiç yaşayamadı.

Ve bilmelisiniz ki bundan sonra yaşaması da pek mümkün değil. Nedenini tahmin ettiğinizi düşünüyorum. Evet, doğru bildiniz. Buraya Joanne için geldim. Eğer bilseydi bugün öleceğini, yine de gözlemini yumar mıydı uyumak için?

Belki de böylesi daha iyiydi onun için. Ölüm kapıdan içeri girdiğinde kimse bilmek istemezdi. Hele ki ne şekilde öleceğini bilseydi

eğer hayatı için yalvarmakla geçirirdi son anlarını. En azından şimdi son nefesini rüyadayken verecekti.

Sefil hayatının sonu acısız bir ölüm olacak, Joanne Dayton. Merhametimin kıymetini bilmelisin. Belki de Tanrı seni sevdiği için sonun böyle sakın ve huzurlu olacak.

Bunun sıkıcı bir infaz olacağını biliyordum ancak her ölüm, Paul'un yürüdüğü kanlı yola hizmet edeceği için ölümlerin eğlenceli olup olmadığıyla ilgilenmiyordum. Ben Paul kadar kalpsiz değildim çünkü. Kurbanlarının çaresizliğinden, acısından ve akıttığı kanın sıcaklığından keyif alan bir psikopat değildim.

Elimdeki bıçağı arkamda saklamayı bıraktığımda Joanne'in yüzündeki huzursuzluk bana da bulaşmıştı. Kaç dakikadır öylece başucunda dikildiğimi bilmiyordum ancak ona baktığım her an kaşlarım biraz daha çatılmıştı. Dişlerimi sıktığımı bile çok sonra fark etmiştim.

Güneş ışığı Joanne'in kirpiklerine vuruyordu. Solgun teni ışıltıyor, gördüğü rüyanın etkisiyle titreyen sarı kirpikleri beyaza çalıyordu.

Dudaklarımdan istemsizce, "Uyuyan güzel," diye bir mırıltı döküldü. "Masallardaki prensesler kadar güzelsin ama sonun onlar gibi olmayacak." Kalbime çöken kederi dağıtmak için derin ama hırıltılı bir nefes doldurdum içime. "Ne yazık..."

Ravebelg Kasabası'nda masallara yer olmadığını küçük bir çocukken öğrenmiştim. Cennet ve cehennemin varlığına inanmasaydım bile bu kasabanın cehennem olduğunu söylerdim.

Joanne söylediklerimi duymuş gibi kıpırdandığında neredeyse çılgık atacaktım. İrkilerek bir adım geri çekildiğimde gözlerini açması için dua etmeye başladım. Oyunumun en kritik anında her şeyin mahvolmasını istemezdim. Bu, felaketim olurdu.

Ya da uyanmalı mıydı?

Ölmeden önce gördüğü son yüz olmak isterdim. Bu hikâyenin masumlarından biri gibi görünse de Joanne en büyük günahkârlardan biriydi. Paul'un bu zamana kadar onu öldürmemesine şaşırıyordum. Tüm yaptıklarından sonra yaşamayı hak etmiyordu.

Öfkeyle dişlerimi sıkarak, "Melek yüzünün ardındaki şeytanı herkesten gizledin," dedim. "Ama ben her daim biliyordum senin

gerçeğini. Yaşamayı hak etmiyorsun,” diye mırıldandığımda ölümün sakinliği önce beni gafil avladı. “Sonun geldi, Joanne. Ölümün benim ellerimden olacak. Paul’a bırakmadığım için bana şükretmelisin.”

Öyle ya... Eğer Oyuncak Katili onu öldürmek için gelseydi neler yapacağını düşünmek bile kanımı donduruyordu. Şimdiye kadar öldürdüğü hiçbir kurbanına acımamıştı. Her ölüm bir öncekinden daha mide bulandırıcıydı ve itiraf etmem gerekirse hepsi son derece etkileyiciydi.

Ama Joanne benimdi. Bu zevki Paul’a yaşatmayacaktım. Kurbanını elinden aldığım için kafayı yiyecekti. Yürüdüğü yol yeterince karanlıkken benim sayemde iyice karanlığa bulanacaktı. Bir bataklık gibi yavaş yavaş kendime çekecektim onu.

Elimdeki bıçağı göğüs hizama kaldırdığımda güneş ışığı gözlerime yansdı. Acıyla yüzümü buruşturarak başımı hafifçe geri çektim. Ben geceyi ve karanlığı seviyordum. Paul ise gündüzleri... Ben kışı ve yağmurları seviyordum. Paul ise güneşli günleri... Onun sevdiği her şeyden nefret ediyor, onun nefret ettiği şeyleri ise her geçen gün biraz daha fazla seviyordum.

Biliyorum. Sizden nasıl nefret ettiğinin farkındayım. Eğer fırsatını bulsa bir gece yarısı odanıza sızar ve sizin için tasarladığı ölümü hayata geçirmek için bir saniye bile beklemez.

Güvende olduğunuzu sandığınız bir gecede... Sıcacık yatağınızda daldığınız o derin uykunuzda kötü bir ruh gibi karanlığın içinden çıkıp bıçağını kalbinize saplamaktan alacağı keyfi damarlarımda hissedebiliyorum.

O sizden nefret ediyor. Belki farkında değilsiniz ama tek amacı suçlarına ortak olmanızı sağlamak. Oysa işi bittiğinde sıra size de gelecek.

Merak etmeyin. Hani söylemiştim ya... *Paul'un nefret ettiği her şeyi ve herkesi seven biri var artık bu kasabada*, diye. Ben varım. Sizi seviyorum.

Paul artık uçurumun kenarında. Size zarar vermek aklının ucundan bile geçmeyecek çünkü ben, onu geri dönüşü olmayan bir bataklığa çekmek üzereyim.

Eğer kim olduğumu bilseydiniz ve bu kasabada değil de başka bir zamanda, başka bir yerde tanısaydınız eminim ki beni çok severdiniz. Belki de hayatım boyunca ilk kez beni sevecek insanlarla tanışmış olurdum. Ama artık mümkün değil. Biraz sonra yapacaklarım yüzünden benden nefret edeceksiniz. Ki etmelisiniz.

Umurumda değil.

Nasılsa beni uzun zamandır tanıyorsunuz. Hatta eminim ki seviyorsunuz. Bu yüzden kim olduğumu bilmeseniz hepimiz için iyi olur. Aklınızda, beni ilk tanıdığınız hâlimle kalmayı isterim.

Ölümcül bir parıltıyla gözlerimi kamaştıran bıçağın çelik kısmında, kendi suretimle göz göze geldiğimde içimi derin bir korku kapladı. Zihnimdaki sesler her saniye yoğunlaşıyordu. Bu ilk günahım olacaktı ve beni korkutan şey... Bunun son olmayacağıydı. *Günah bir kez ellerine bulaştığında ruhunu ve kalbini kirletmeden peşini bırakmaz*, derler. Son nefesine kadar işlediğin her günah bir gölge misali seni takip ederdi.

Zihnimdaki sesler yükseldikçe içimde tufan kopuyordu. Bir karmaşanın içinde yolumu kaybetmeden yürümeye çalışıyordum. Fısıltıların söylediği şeyleri duysaydınız ne hâlde olduğumu anlardınız.

Bir adım daha öne çıktığımda Joanne'le aramda hiç mesafe kalmamıştı. Koltukta öylece uzanmış, saçlarını da yastığa yaymıştı. Biraz sonra o güzel, sarı saçları kendi kanıyla boyanacaktı.

Ellerimin titremesinden hoşlanmıyordum. En az Paul kadar soğukkanlı ve kalpsiz olmalıydım. İçime derin bir nefes çekerek sakinliğimi korumaya çalıştım ve Joanne'e doğru hafifçe eğildim.

Gölgem üzerine düştükçe güneş sırtımı yakıyordu. Soluklarım hızlandıkça tenim soğuyordu. Güneşin tüm yakıcı ısığine rağmen soğuk terler döküyordum ama geri dönmeyecektim. Ne pahasına olursa olsun bu hikâyedeki yerimi almaya hazır ve kararlıydım.

Bıçağın soğuk metali Joanne'in boğazına dokunduğunda onun yerine ürperdim. Hâlâ varlığımdan habersiz uyumaya devam ediyordu. Son saniyeleri idi. Biraz sonra onun için her şey sona erecekti.

Bıçağı narin boğazına usulca sürttükçe damarlarındaki kanın sıcaklığı tenime yayılmaya başladı. Bir hamleyle onu bu sefil hayatından

kurtarmaya hazırdım. Anın tadını çıkardığım için mi oyalanıyordum yoksa cesaretimi kıran seslerden mi çekiniyordum, bilmiyorum.

Bu kez bıçağı daha sert bir biçimde boğazına bastırdığımda soluğunu kesmeye hazırdım ancak Joanne acı dolu bir inlemeyle gözlerini açtığında bir an durdum ve onunla göz göze geldik. Bir okyanus kadar derin olan mavi gözlerine saniyeler içinde yerleşen korku beni kısıvrak ele geçirdi. Hırçın dalgalarla karanlığa teslim olan harelerine dalmışken kuruyan dudaklarından dökülen çaresizlik beni acele etmeye zorladı.

“Sen... Be-”

Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden öyle bir hınçla elimi çektim ki yüzüme sıçrayan kanıyla bedenim anbean uyuştu.

Joanne kendi kanında boğulurken her saniye solan yüzünün güzelliğinden eser kalmaması içimi burktu. Gözleri hâlâ üzerimdeyken bıçağımın keskin ucuyla boğazında açılan derin yaraya elleriyle bastırıyordu ama artık çok geçti. Parmaklarının arasından fışkıran kan yattığı yere, saçlarına ve yüzüne bulaştıkça Joanne’in çırpınışları azalıyordu.

Biraz sonra hareketleri tamamen durduğunda gözleri üzerimde asılı kaldı. Beni tanıyordu. Kim olduğumu görmüştü. Ölmeden önce gördüğü son yüz bana aitti. Buna sevinmeli miydim bilmiyordum. Sadece düşündüğüm gibi olmadığı ve ölümün kahredici yüzüyle karşılaşacağı için onun adına üzülmüştüm.

Zavallı Joanne... Hayatı boyunca çok acı çekmişti. Şimdi de acı içinde kıvranarak son nefesini gözlerimin önünde vermişti. Acı çekmek onun kaderiydi. Ne yazık...

Ölü bir bedenin içi boş değildir. O, sırlarla doludur, derler bir inanışa göre. Ve yaralı ruhlar öldüğü gün dahi çürümüş bedenlerinde hapsolür. Ama bedendeki tüm kan boşaltıldığında ruh özgürlüğe kavuşur ve geriye sadece çürüyemeyen bir sessizlik kalır.

Joanne’in boğazındaki derin kesikten süzölen kan onu özgür kılmaya yeterli değildi. Ölümün kanlı perdesinin indiğı harelerinden bakışlarımı çekip iki yanına düşen ellerinden birini ellerimin arasına aldım. Bıçağımın kanlı ucunu bileğine bastırıp biraz öncekine kıyasla çok yavaş ama boğazındakinden daha derin bir kesik açtığımda, damarları isyan edercesine taşıdığı kanı ölüme teslim etti.

Evin eski parkelerinde Joanne'in kanıyla küçük bir göl oluşmaya başlarken, vakit kaybetmeden diğer bileğini de aynı derinlikte kestim.

Joanne'in kanı aktıkça ruhu sonsuz sessizliğe gömülüyordu. İnsanın, hayatı boyunca işlediği her günah kanına işlerdi. Bu yüzden kanını tamamen boşaltarak ona iyilik ediyordum aslında. Her damla kanı onunla birlikte yitip giden sırlarını ve günahlarını arındırıyordu.

Zira kan, itiraf edilemeyen günahların anı defteridir. Ben tüm günahlarını açığa çıkarıyor, Tanrı'nın huzurunda af dileyebilmesi için onu arındırıyordum.

Dakikalarca başucunda bekleyip oluk oluk yere akan kanın damla damla dökülecek kadar seyreltiği anı bekledim. Joanne'in teni ölümün solgun yüzünü kuşanmıştı. İnsanı içine çeken masmavi gözleri bile rengini yitirmişti.

Nihayet ilk adımı atmış ve elime yüzüme bulaştırmadan işimi bitirmiştim. Bundan sonra yapacağım tek şey geri çekilmek ve Joanne'in ölümüyle birlikte kopacak tufanı herkesle birlikte izlemek olacaktı.

Size söylediğimi hatırlamıyorum ama ben aynı zamanda çok iyi bir oyuncuyum. Onların yanında öyle bir rol yapacağım ki Joanne'in ölümüne onlar kadar hatta gerekirse daha fazla üzölmüş gibi yapacağım.

Beni kimse bulamayacak. Ne siz ne de onlar... Dilediğiniz yerde arayın beni. İsterseniz bu kasabada yaşayan herkesin peşine takılın ama yine de sizi temin ederim ki çıktığınız her yoldan eliniz boş döneceksiniz.

Oysa ben yorulmanızı hiç mi hiç istemem. Sadece yapmak zorunda olduğum şeylerin bu kasaba için en doğrusu olduğunu bilmenizi isterim. Bu kanlı tiyatro oyununun son perdesinde başrol ben olacağım. Tüm alkışlar ve ısıkları benim için yankılanırken ısıklar yalnızca beni işaret edecek.

Paul kadar fazla insan öldürmek gibi bir niyetim yok. Çünkü ben onun kadar sıkıcı ve ahmak değilim. Ben, her öldürdüğüm insanın ardından kasabanın kalbinde bir yangın başlatacağım.

Oyuncak Katili, kurbanlarından bir *oyuncak müzesi* yapmanın peşindeydi. Oysa yaptığı tek şey bu kasabayı bir *oyuncak mezarlığına* dönüştürmekti.

Tanrı şahidim olsun ki bugünden sonra Ravebelg Kasabası, Paul Barnley ve oyuncakları için bir mahşer yerine dönecekti.

Tanrı şahidim olsun.

Düzenleme
Ny.ozlem

2

ONU BEN ÖLDÜRDÜM

*Ölümle yaşam arasındaki çizgide hayatta kalmak için çabalarken
yaşayamadığın bir ömrün yasını tutarken bulursun kendini.*

PAUL BARNLEY

Ravebelg Kasabası

29 Aralık

Joanne Dayton'ın ölümünden saatler sonra...

Eğer bir gün sıra size gelirse... Ölüm ancak kanla sulanan bir çiçek kadar hoş gelir.

Ölmek ve yeniden doğmak.

Yaratmak ve kendi yarattıklarıyla savaşmak.

Kaçmak ve korkularına tutsak yaşamak.

Günahkâr olmak ve Tanrı'nın huzurundan kovulmak.

Hayat, kalbinde saklanan kirli arzuların ışığında günahı dansa kaldıran insanlarla doluydu. Günahkârların karanlığından kaçarak

yaşamaya çalışanlar içinse oldukça acımasızdı. Hele ki Ravebelg Kasabası... Masumların cehennemi, şeytanların gizli yuvasıydı.

Size ne söylediğimi hatırlıyorsunuz, değil mi?

Cehennem bomboş. Bütün şeytanlar bu kasabada, demiştim. Artık bundan çok daha fazlası. Karanlık giderek artıyor, günah ölümcül bir hastalık gibi kasabanın havasına sirayet ediyordu. Ravebelg Kasabası'nın toprakları kanla sulandıkça tohumlarından günah dökülüyordu.

Ravebelg Kasabası, şeytanın en büyük arzusunu çalmıştı: Günahtı. Ama buna en çok Tanrı öfkelenmişti. Zira şeytan merhamet değil, tanınmak isterdi ve Ravebelg Kasabası'nda yaşayan herkes, günah işledikçe şeytanın şanını yüceltti.

Tanrı yarattıklarıyla savaşmayı ve onlara kendi şeytanlarıyla dost olmaktan sakınmalarını emretmeyi çoktan bıraktı. Zihnimizde fısıltılar, kalbimizde korkular arttıkça geceleri Tanrı'ya sığınan insanlar çoğaldı. İnanmak, korkulardan kaçış ve âdeta bir teslim oluştu. Kalbimizde sığınacağımız bir Tanrı olduğunu, bizi her daim izleyen ve koruyan bir yaratıcının varlığını yaşattık kalbimizde.

Oysa Tanrı uzun zaman önce bizden yüzünü çevirdi, hepimizi yalnız bıraktı. Zira inanmak, yalnızlıktan doğan bir yanılgıydı.

En başından beri beni suçladınız. Katil olduğumu, delirdiğimi, masumların hayatlarına son verdiğimi söyleyip durdunuz. Bir kez olsun geri çekilip, bu kahrolası kasabada neler olup bittiğine bakmadınız.

Beni lanet olası düşüncelerinizle suçladınız. Oyaladınız ve planımı aksattınız.

Çünkü biliyordunuz güvende olduğunuzu. Hayatınıza bir zarar gelmeyeceğinden emindiniz. Her geçen gün sesiniz daha fazla çıktı bu yüzden.

Bugün Ravebelg Kasabası'nda büyük bir günah işlendi. Bunu kimin yaptığını bulacağım elbet ama kimlerin parmağı olduğunu çoktan biliyorum. Suçlu olanlar burada, aramızda. Hatta şimdi bu satırları okuyor.

Evet. Sizden bahsediyorum. Canınız cehenneme! Her şeyi berbat ettiniz.

Susun artık. Daha fazla avutmayın sizin gibi güvenli hayatlara sahip olmayanları. Güzellemesini yapmayın kötülüğün, felaketin ve masumları öldüren bitişlerin. Bir şeyin sonuna geldiğinizde *her bitişin sonu yeni bir başlangıca gebedir*, demeyin. Her bitiş yeni, sıkık bir başlangıç değildir çünkü.

Her bitiş, terk edıştır.

Her bitiş, yitip gidiştir.

Ve her bitiş, kaybediştir.

Zira hiçbir ölüm, benim işlediğim sanatın küllerinden doğan bir yeniden doğuş olamazdı. Bunu ancak ben yapabilirdim ama biri her şeyi mahvetmek üzere.

Oyuncaklarımdan yarattığım müzemin en gözde parçası, kıymetli Noa'nın ablası Joanne'in cansız bedeni gözlerimin önünde solup gitmişti.

Damarlarında tek bir damla kalmayana kadar sabırla işlenmiş akıllamaz bir cinayete şahit olmuştum biraz önce. Joanne'in on üç yıl önce ölmediğini ve hayatta olduğunu bilen çok az kişi vardı. Kim, neden onu elimden almak istemişti öyleyse?

Joanne... Güzel kızımın annesini koruyamadım ve buna siz sebep oldunuz. Onu bir böcek gibi ezip yok edeceğim güne kadar Jasmine için ona katlanmak zorundaydım ama olmadı.

Biri peşimde.

Beni takip ediyor, beni izliyor ve hatta kusursuz oyunumu biliyor.

Tanrı'm, bu nasıl olabilir? Aklımı yitirmek üzereyim. Deliliğin sınırındaki hırçın dalgaların şiddetiyle boğuşuyor zihnim. Nefes alamıyorum. Aldığım her solukta nabzımı durduracak kadar hızlı çarpan kalbimin gürültüsüyle çığ gibi büyüyor öfkem, durduramıyorum.

Joanne çoktan ölmüş olsa da ruhu hâlâ arafta ızdırıp çekiyor, ölmeden önce attığı çılgınlıklar salonun her köşesinde varlığıma lanet edercesine koşturuyordu sanki. Ölü bir kadının havada asılı kalmış nefesine karışan bir diğer ses, Noa'nın tufan gibi odadaki sessizliği önüne katıp götüren deli kahkahalarıydı.

Joanne'le birlikte Noa'ya kusursuz planımı anlatmak için gelmiştik bu eve. Şimdi Joanne'in cesedinin başında zamanın bizden pek çok şeyi çalıp götürmesine boyun eğiyorduk.

Zaman, aramızdaki uçurumu her geçen saniye biraz daha derinleştirirken Noa'nın gözyaşlarıyla ıslanan kahrkahalaları cehennem ıstırapı gibi kulaklarımı acıtıyordu. Bir gülüyor bir ağlıyor ama asla tek kelime konuşmuyordu.

Elleri ablasının kanına bulanmıştı. Gözyaşlarını silmek için yüzüne dokunduğunda gözlerinin altı ablasının kanıyla ıslanmış oldu. Yüzüne bakmaya cesaret edemiyordum. Doğrusu onun delirdiğini düşünüyordum ve karşısına geçmeye çekiniyordum artık.

İtiraf etmem gerekirse Noa iyi görünmüyordu. Mia'nın ölümünden sonra şimdi bir de ablasının ani ölümü onu derinden sarsmıştı. Geri dönüşü olmayan bir karanlığın enkazında benliğini kaybedişine şahit olmak canımı sıkıyordu.

Üstelik bugün onun yaş günüydü. Hediye olarak bugün karşısına çıkıp kim olduğumu söylemiştim ama ablasının ölümü her şeyi berbat etmişti.

Doğum günün kutlu olsun, sevgilim.

Kıymetlime kıyamazdım ki ben. Onun gözyaşına tüm kasabayı, bir feryadına dünyayı ateşe verirdim. Oysa gözlerinden akan yaşın sebebi bendim şimdi. Kulakları sağır eden çığlıklarının sahibi bendim.

Kendimi yok edersem diner miydi Noa'nın tüm acıları? Kalbini yakıp kavuran ateşin yerini serinlik alır mıydı?

Siktirsin gitsin! O sürtü bana ihanet etmişti. Ben hayatım pahasına onun mutlu olmasını dilerken onun bana yaşattıkları ne olacaktı?

Neden kimse bir kez olsun benim kalbimde yanan ateşi sormuyordu?

Neden kahrolası hayatım boyunca hiç kimse benim mutluluğum için savaş vermemişti?

Ravebelg Kasabası, onlara yaşattığım her şeyi hak ediyordu. Bugüne kadar yaptıklarım, bundan sonra yapacaklarımın yanında çocuk oyuncagıydı ancak. Siz de dahil olmak üzere bu kasabada yaşayan herkesin ve özellikle Joanne'i öldüren her kimse onun bilmesini isterim

ki Ravebelg Kasabası'nın kıyameti ben olacağım. Ne pahasına olursa olsun... Bu kasabada günahı arzulayan kim varsa kalbini kendi elle-rimle sökmekten ölüm benim kapıma uğramayacak.

Joanne'in kanımı donduran yüzüne baktıkça Jasmine'in masum yüzü gözümün önüne geliyor ve kalbim sıkışıyor. Küçük yaşta an-nesiz kalmanın ne demek olduğunu en iyi ben bilirdim. Daha kötüsü... Bir canı tarafından annenin hayattan koparılmasının acısını en iyi ben bilirdim. Jasmine neyse ki benim gibi annesine olup biteni görmemişti ama er ya da geç annesinin öldüğünü ona söylemek zorundaydım.

Tanrı'm... Bunu ona nasıl söylerim?

Annesiz büyüyen çocuklar hayatları boyunca acı çekmeye mahkûmdur, derler. Kalbinde açılan o derin çukurda yanan ateş son nefesini verene kadar peşini bırakmaz çünkü. Ölen annenin nefesini hayatın boyunca ensende hissetmek, çocukluğundan kalan en gerçek kâbusun olur. Jasmine'i yıllar önce ilk kucağıma aldığımda tam da bu yüzden sahip-lenmiştim.

Ben annesiz ve babasız büyüyen bir çocuktum. Kimse bana elini uzatmamış, varlığını herkes tarafından yok sayılmıştı. Aynı kaderi Jasmine yaşamasın diye ona babalık yapmayı tüm kalbimle kabul et-miştim.

Kevin denen piçi öldürecek ve Joanne denen beyinsize rağmen Jasmine'i sevgiyle büyüten mutlu ailesi olacaktık.

Olmadı.

Joanne ölmüştü. Jasmine'i zerre kadar sevmediğini bilsem de ha-yatta olması önemliydi ama artık yoktu. Gitmişti.

Sürtük!

Ne hayattayken bir işe yaramıştı ne de ölünce. Geberip gitti, kah-rolası.

Jasmine daha çok küçüktü. Onun bu acıyla yaşamasına katlana-mazdım. Hayır, hayır! Bu olmamalıydı. Meleğime bu acıyı kim layık görmüştü? O kahrolası katil kimdi?

Kim yaptı bunu? Nasıl bulacağım, nasıl? Delirmemek için zih-nimde bir şarkı mırıldanmak istiyorum ama aynı soru dönüp, dolaş-tıkça odaklanmam mümkün olmuyordu.

En başından beri bana yardım etmenizi, benim göremediğim şeyleri sizin görmenizi ve suç ortağım olmanızı istemiştım sizden. Kahrolası tek bir şey istemiştım ama o sefil hayatlarınızdan bana vakit ayırıp arkamı kollamayı bile beceremediniz.

Eğer cehenneme gideceğinizi bilsem sizi hemen şimdi öldürürdüm ama Tanrı'nın size cehennemde bile yer vermeyeceğine eminim.

Boktan ruhunuz ebediyete dek boşlukta savrulup dururdu ancak.

Tanrı'm... Bana yardım et.

Ellerimi başımın arasına alarak Noa'nın arkasından dolaştığımda Joanne tam karşımda duruyordu şimdi. Dizlerimin üzerine çöküp, Noa'yla birlikte yerde otururken neredeyse parkede bir göl oluşturan kanına dizlerimi koyacaktım.

Bir dakika... Siktir! Lanet olsun!

Joanne'in boğazı ve bilekleri kesilmişti. Cildinde kuruyan kan lekeleri yüzünden yaralarına bağlanmış kırmızı ipleri şimdi görüyordum. Biri sadece beni izlemiyor, beni taklit ediyordu!

Bu demek oluyor ki yaptığım her şeyden haberdar olan biri vardı. Kurbanlarımı, onları nasıl öldürdüğümü bilen biri... Tek bir fark vardı: Joanne'in göz kapaklarının üzerine kendi kanıyla göz çizilmişti. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama hasta ruhlu bir manyağın peşimde olduğuna artık emindim.

"O- Onu ben öldürmedim," dedim neredeyse kekeleyerek. "Yemin ederim, Noa. Ben... Yapmadım."

Noa gözünü bile kırpmadan ablasına bakmaya devam ediyordu. Vücudundaki tüm kan boşaltıldığı için bembeyaz solgun teni insanın içini ürpertiyordu. Ya Jasmine evde olsaydı? Katil ona da dokunmaya cesaret edebilir miydi?

Mia'ya yaptığımı benim kızıma da yapar mıydı?

Eğer buna cüret ederse Tanrı şahidim olsun ki cehennemi yeryüzüne indirir, o kahrolası pisliği diri diri yakarım. Öyle bir ateş olurum ki kızıma dokunan herkesi yok edene kadar dinmem.

Keşke Mia yaşıyor olsaydı.

Biliyorum, Mia'yı öldürmem bir hataydı ama Noa'nın cezalandırılmaya ihtiyacı vardı. Belki de başka bir yol izlemeliydim. Böylece âşık olduğum kadının günden güne delirişine şahit olmazdım.

Böyle olacağını nereden bilebilirdim ki?

Yalan söylemeyeceğim, çok pişmanım.

Yalan söylemeyeceğim, artık ondan korkuyorum.

Yalan söylemeyeceğim, *ben eski Noa'yı şimdiden çok özledim.*

"Sevgilim," diyerek, uzanıp elini tuttum. "Konuş benimle. Bak bana, bir şey söyle. Yalvarırım."

Mia'nın ölümüyle benliğini kaybeden sevgilim, ablasının ölümüyle eminim ki geri dönüşü olmayan bir karanlığa sürüklenecekti. Mia'nın ölümünün üstünden yaklaşık iki ay geçmişti. İki aydır her şeyden, her-kesten kaçıyordu. Bugün, kim olduğumu öğrenmeden önce her fırsatta onun yanında olmaya çalışmışım ama yine de beni bile istemezken bundan sonra onu yanımda nasıl tutacağımı bilmiyordum.

Teklif ettiğim anlaşmaya uyup yanımda olacak mıydı sahiden? Ravebelg Kasabası'ndan intikamımı alana kadar benimle kalacak mıydı?

Gözlerinde öyle büyük bir öfke vardı ki onu biraz tanıyorsam eğer benimle olmayı kabul ederdi. Her şeyin sonunda ona teslim olacağımı söylemişim çünkü. Beni öldürmek için her şeyi yapacakmış gibi bakıyordu. Nefretle... İntikam ateşiyle yanan ruhunun yankıları kulaklarımda uğulduyordu.

Noa Dayton... Sevgilim benden nefret ediyordu.

Biliyordum. Uğruna ölümü göze aldığım kadın beni hiç sevmemişti.

Oysa ben onu sevmekten başka hiçbir şey yapmamıştım. Her şeye rağmen... Son nefesimi verirken bile onu seveceğimi biliyordum. Ölüm, sevgilimin ellerinden gelecekse eğer razıyım. Varsın, tüm güzelliğiyle alsın canımı.

Ama şimdi olmaz. Eğer bir aptallık yapar da vaktinden önce beni öldürmeye cesaret ederse onun kalbini sökerim. Kimse beni kusursuz planımdan alıkoyamaz çünkü.

"Noa," dedim bir kez daha. "Bana bak. Kendine gelmelisin." Avucumun arasında duran elini daha kuvvetli sıktım. "Kaldır başını, bak bana."

Bana bak, lanet olası! Tüm günahlarına rağmen seni sevmeye devam ederken bu yaptığın adilik. Görmüyor musun sana nasıl baktığımı, nasıl sevdiğimi? Kahrolası sürtük, hiç mi kıymeti yok hislerimin?

“Bir tanem?”

“Kim?” Hırıltılı sesini duymak bir nebze de olsa içimi rahatlatmaya yetti. “Kim yaptı bunu?”

“Ben yapmadım,” demekten başka söyleyecek daha iyi bir cevabım yoktu. Elim kolum bağlıydı, onun gibi ben de bu sorunun cevabını öğrenmek istiyordum.

“Öyleyse kim?”

Kendime hâkim olamayarak, “Bilmiyorum!” diye bağırdım. “Kahretsin! Bilmiyorum...”

Noa kanlı elleriyle gözyaşlarını silerken nihayet yüzünü bana doğru çevirdi. İlk kez gözlerimin içine baktı ama size yemin ederim ki öyle bir nefretle baktı ki yerin dibine girmek istedim. Harelerinin ardında gördüğüm karanlıkta kendi sonumu görebiliyordum. Aşkla baktığım gözlerde infazım gerçekleşiyordu.

Bana acıyarak bakıyordu. “Her şeyi mahvettin,” dedi. “Hayatımı mahvettin. Sevdiğim herkes senin yüzünden öldü.”

“Ben hiçbir şey yapmadım,” dedim hızlıca başımı sallayarak. “Ben sadece annemin intikamını almak istedim.”

“Mia’nın suçu neydi, orospu çocuğu?” Hışımla üzerime atılıp beni ittiğinde Joanne’in kanının üzerine düştüm. “Joanne’in suçu neydi? Diğer tüm masumların suçu neydi?” Gözü dönmüş gibi davranıyordu.

“Mia’nın suçunu öğrenmek mi istiyorsun?” Kana bulanmış ellerimle yerden destek alarak ayağa kalktım. “Duymak istiyor musun gerçekten?”

Noa ayakta zor duruyordu ama yine de karşımda dik durmaktan geri kalmıyordu. Bakışlarıyla bana meydan okuyor, birbirine kenetlenen dudaklarıyla iştikten korktuğum kelimeleri hapsediyordu.

“Sensin!” diye bağırdım. “Mia’nın tek günahı sensin. Duydun mu beni?”

Gözlerinden akan yaşların arasından bir mırıltı yükseldi. “Kardeşimin tek günahı benim,” dedi acı çekerek. “Benim yüzümden...”

“Evet, senin yüzünden!” Sinirden ellerim titriyordu. Onu hemen şimdi öldürmemek için zor duruyordum. “Senin günahının bedelini ödedi o.”

“Ben...” Boğazından yükselen derin bir hıçkırık sözlerini yarıda bıraktı. “Ben sana ne yaptım?”

Neşeden yoksun gülüşüm aramızda oluşan kısa sessizliği bıçak gibi kesti. “Bana ihanet ettin,” derken gözlerimi bir an bile gözlerinden ayırmadım. “Sen... Bana ihanet ettin, Noa. Seni böylesine seven adama ihanet ettin!” Anladığından emin olmak için defalarca kez ihanetini yüzüne vurmaktan geri kalmadım.

Sicim gibi akıyordu yaşlar. “Sana hiçbir şey yapmadım,” dedi titreyen sesiyle. “Kim olduğunu öğrendiğim bugüne kadar... Ben seni çok sevmişim.”

Beni artık sevmiyor muydu?

Beni artık sevmiyordu.

Siktir. Noa artık beni sevmiyordu.

“Bu yüzden mi kendini gölün orada Raymond’ın kollarına attın?”

Sara denen kahrolasının sözleriyle hareket ettiğime pişman olmamak için dualar ediyordum. Bana yalan söylemediğine inanmak istiyordum. Eğer Noa gerçekten suçsuzsa hemen şimdi Sara’yı bu yaptığına pişman etmeye gidecektim çünkü.

Ama emindim. Sara yalan söylemiyordu. Noa daha önce bana Raymond’la ilgili yalanlar söylemişti zaten. Yakın zamanda onun evindeyken bana yalan söylemişti. Eğer kendi gözlerimle görmeseydim, onu sevdiğini gerçekten bilmeseydim elbette Sara denen sefilin sözleriyle masum bir çocuğu öldürmezdim.

O kadar ahmak değilim.

Noa duyduklarıyla dehşete düşmüştü. “Benim hiçbir suçum yok,” dedi afallamış bir hâlde. “Hiçbir şey yapmadım. Seninle olduğum zaman boyunca yaptığım tek şey her geçen gün seni daha çok sevmeye çalışmaktı ama sen...”

“Ben ne?” diye bağırdım. “Katil olduğumu mu söyleyeceksin? Yoksa beni suçlayarak vicdanını mı rahatlatacaksın? Ben ne Noa? Ben ne?”

“Sana bunu kim söyledi? İhanet ettiğimi sana kim söyledi?”

Kalbimde yanan intikam ateşini Noa'nın gözlerinde görüyordum şimdi. Sanki onun gözleri kalbimin aynasıydı.

“Bunun ne önemi var?”

“*Kim söyledi, dedim?*” Noa öyle bir bağırdı ki kendime hâkim olmasaydım korkudan yerimden sıçrayabilirdim.

“Raymond’ı öldüreceğim,” dedim hınçla dişlerimi sıkarak. “Bana ait olan dudakları öptüğü için... Benim sevgilime dokunduğu için ona işkence ederek ağır ağır öldüreceğim.”

Noa'nın gözleri iyice karardı. “Hiçbir şey yapmayacaksın!” dedi.

“Yasak aşkını mı koruyorsun? Onun hayatı için korkuyor musun yoksa?” Öfkeli gülüşüm tehlikeli bir tonla salonu esir aldı. “Onu öyle çok seviyorsun ki o orospu çocuğu yüzünden kalbinde bana yer kalmadı hiç. Sara olmasaydı eğer kendini onun kollarına atardın çoktan.”

Birden geri çekilip, “Ama atmadım,” diye itiraf etti. “Kuzenimin sevgilisiyle birlikte olacak kadar adı biri olmadım hiç. Olmazdım.”

“Onu sevdiğin doğru... Değil mi?” Hayal kırıklığı yüz ifademi ve sesimi ele geçirdiği için kendimden bile o an nefret ettim.

Neden susuyorsun, kıymetlim? Neden onu sevmediğini söylemiyorsun? Konuşsana. Söylesene, bir tek seni seviyorum, desene. Kahretsin, söyle. Yalvarırım, o piç kurusunu sevmediğini söyle. Daha fazla yakma canımı, Noa. Şu hayatta sevdiğim tek şeyi elimden alma.

Susuyordu. Suskunluğuyla canımı yaktığını bildiğinden öylece yüzüme bakıyor, tek kelime konuşmuyordu.

Raymond’ı hiçbir kuvvet elimden alamazdı artık. Noa sessizliğiyle tüm sırlarını ifşa etmişti. İkisini de bana ihanet ettiklerine pişman edecektim.

Hayal kırıklığıyla düşen omuzlarımda ihanetin baskısı vardı. Öfkeme yenik düşmemek ve sessizliğin kahredici uğultusundan kurtulmak için aklıma gelen bir diğer şeyle Joanne’in cansız bedenini işaret ederek, “Şimdi ne yapacağız?” diye sordum.

Noa omzunun üstünden ablasına son bir bakış attıktan sonra yeniden bana döndü. Yüzüne bulaşan kanla öyle korkutucu görünüyordu ki ona baktıkça kaybettiğim masumiyetimi görüyordum.

“Kimse görmeden ortadan kaldıralım onu,” dedi tüm soğukkanlılığıyla. “Nasılsa herkes yıllar önce öldüğünü sanıyor. Ölmüş bir kişinin peşine kimse düşmez.”

Bunları Noa’dan duymak kanımı dondurmuydu. Acısını saniyeler içinde yok etmeyi nasıl başarmıştı? Döktüğü gözyaşları ne çabuk dinmişti, aklım almıyordu.

Size söylüyorum. Bu kasabadaki en masum dediğim kadın bile gözünü kırpmadan, ablasının cesedini ortadan kaldırmayı teklif ederken hâlâ ne cüretle beni suçlarsınız?

Siz, kimsiniz?

Olup biteni göremeyecek kadar zavallı olduğunuzu biliyorum. Beyninizin gerçekleri ayırt edemeyecek kadar küçük olduğunun da farkındayım ama yine de sizin gibi âcizlere güvenip yanıma aldığıma gerçekten pişmanım. Sizden bir bok olmayacağını en başından anlamalıydım ama bu kadar ileri gitmişken sizi bırakmam. Artık olmaz. Yola birlikte çıkmadan önce size bu kasabadan uzak durmanızı söylemiştim ama beni dinlemediniz.

Madem öyle... Yolun sonuna kadar birlikteyiz. Buna mecbursunuz. Eğer beni yarı yolda bırakmaya kalkarsanız bunun bedelini çok ağır ödersiniz. Kasabada başka bir katil varken ve siz tüm sırlarıma ortak olmuşken beni bırakmanıza izin vermem. Anlıyorsunuz beni, değil mi?

“Nasıl ortadan kaldıracağız?” diye hayretle sordum. Aklında ne olduğunu bilmek istiyordum.

“Gömelim,” dedi hiç tereddüt etmeden. “Kimsenin bulamayacağı bir yere gömelim.”

Donup kalmıştım. Alenen bir mezar kazıp ablasını gömmeyi teklif etmişti.

“Yakalım,” diyerek Joanne’in cesedinden kurtulmanın daha basit bir yolunu teklif ettim ona. “En mantıklısı yakmak.”

Ya da parçalara ayırıp farklı yerlere gömebiliriz. Keyifle yapacağımdan şüphelen olmasın, aşkım.

“Hayır.” Öfkeyle bana döndüğünde geri çekildim. “On üç yıl önce cesedini bulamadığımız için hak ettiği gibi bir cenaze

düzenleyememiştik. Şimdi de bir cenazesi olamayacak ama en azından itibarlı bir şekilde gömülmeyi hak ediyor.”

Siktir oradan! Joanne hiçbir bok hak etmiyor. Bir mezarı olmasını hak etmiyor.

Daha fazla tartışmak yerine iç çekerek, “Pekâlâ,” dedim ve pence-
renin önüne kadar ilerledim. “Bu gece uygun bir yer bulup onu göme-
ceğim. Merak etme.”

“Ben de geleceğim,” dedi hiç vakit kaybetmeden. “Onu yalnız bır-
akmayacağım.”

“Olmaz, Noa. Acın çok taze. Bunu yaparak kendini yıpratmanı is-
temiyorum.”

Hak etmediği hâlde hâlâ onun iyiliğini düşünüyordum. Sürtük
bana, “Kes sesini,” dedi. “Yaptığın onca şeyden sonra beni düşünü-
yormuş gibi rol yapmana ihtiyacım yok.”

“Seni gerçekten düşünüyorum,” dedim gözlerinin içine bakarak.

“Siktir git, kendini becer o hâlde.”

Birden arkasını dönüp yürümeye başladı. Nereye gittiğini bilmi-
yordum. Hava kararmaya başlamıştı bile. Jasmine gelmeden ondan
kurtulmalıydık ama dışarıda hayat devam ederken de bir cesedi nasıl
taşıyabilirdik?

Noa’nın evi terk ettiğini sanıyordum ama onun yaptığı tek şey ban-
yodan temizlik için malzemeler getirmek oldu. Yaşadıklarına rağmen
benden daha mantıklı düşünmesi canımı sıkıyordu. Oysa ben hâlâ
Joanne’i öldüren ve peşimde olan katilin kim olduğunu düşünmekle
meşguldüm.

Noa neyse ki ellerini ve yüzünü yıkayarak kanımı donduran görün-
tüsünden kurtulmuştu. Bakışları hâlâ garipti, sanki benliğinden çok
uzakta ve ruhu arafta sıkışmış gibiydi.

Eğilip Joanne’in koltuktan sarkan elini tuttu ve usulca karnının
üzerine yerleştirdi. Yaralarına bağlanan kırmızı iplere kısa bir an dalıp
gitse de toparlanması uzun sürmedi. Boğazındaki derin kesikten yü-
züne sıçrayan kurumuş kan lekelerini silerken, birden hıçkırarak ağla-
maya başladı. Öyle derin iç çekişlerle ağlıyordu ki haykırırları nefesini
kesiyordu.

Onun bu hâlini görmek ve elimden hiçbir şey gelmiyor oluşu beni kahrediyordu. Onun acılarını dindirecek hiçbir şey yoktu. Ölenler umurumda değildi ama Noa kendini kaybettikçe benim ruhum eksiliyordu.

Sarılsam ona, diner miydi acısı?

Yüreğindeki ateşte yanan gözyaşlarının ıslattığı dudaklarını öpsem hisseder miydi onu ne çok kadar sevdiğimi?

Hiçbir şey yapmadım. Öylece izledim biricik sevgilimi. Ablasının yüzündeki kan lekelerini silerken, gözyaşlarıyla solgun tenini yıkadıkça benim içim parçalandı. Onun nefesini kesen hıçkırıkları benim kalbimi ezdi ama ben yine de sessizce onu izledim.

Dakikalar geçiyor ama Noa'nın haykırıışları azalması gerekirken daha da şiddetleniyordu. Ablasının yüzünde hiç leke kalmamıştı ama o hâlâ hınçla bastırarak Joanne'in yüzünü temizliyordu. Bilincini kaybettiğine emindim.

Koşarak, yanına gidip, "Noa," dedim. "Noa, dur artık. Noa!" İstemsizce kolunu sert bir şekilde tutmuş ve canını yakmıştım. Bir an durup bana baktığında sanki ne yaptığının farkında değilmiş gibi şaşkın görünüyordu. "O öldü. Dur artık. Acını anlıyorum ama..."

"Bir halattan anladığın yok senin!" Kolunu silkerek elimden kurtuldu ve geri çekildi. "Sakin bana üzülyormuş gibi davranma. Senin acımana ihtiyacım yok benim."

Benim tanıdığım Noa değildi karşımda duran kadın. Eskiden olsa acısını başka türlü yaşardı, nefretini başka şekilde gösterirdi ve öfkesine yenilmek yerine onu bir silah gibi kuşanıp canını yakanlara karşı kullanırdı. Oysa şimdi Noa kontrolünü kaybetmiş gibi görünüyordu. Ne yaptığının farkında olmayan, aklını yitirmiş gibi görünen bir kadına dönüşmüştü. Onun için hem endişeleniyor hem de bu hâlden korkuyordum.

"Sana yaşattıklarım için özür dilerim," demek geldi içimden ama Noa'nın gözyaşlarının arasından kopan kahkahaları saniyeler içinde beni pişman etti.

"Özür diliyorsun, öyle mi?" dedi gülmeye devam ederek.

Bu kez iki kolunu da tutup, onu kendime çekerek, “Noa, kendini kaybediyorsun,” dedim. “Beni korkutuyorsun.”

Sonucunu düşünmeden, onu kendime çekip sımsıkı sarıldım. Ravebelg Kasabası’ndaki tüm kötülüklere karşı onu korumak ister gibi göğsüme sakladım. Kalbimin ne kadar hızlı attığını duyarsa belki sözlerimin sahici olduğuna inanır diye tüm kalbimle sevgilime sarıldım.

“Özür dilerim,” dedim saçlarını okşarken. “Özür dilerim.”

“Seni öldüreceğim,” dedi hıçkırıklarının arasından. “Tanrı şahidim olsun, bir gün seni kendi ellerimle öldüreceğim.”

“Biliyorum,” diyerek gülümsedim. “O günü heyecanla bekliyorum, sevgilim. Hayatımın en huzurlu günü olacağından şüphem yok.” Ellerimdeki kanı umursamadan âşık olduğum yüzünü okşamaktan çekinmedim.

Boğuk bir sesle, “Ölmek istiyorum,” diye mırıldandı. Yüzünü göğsüme öyle bastırmıştı ki söylediklerini anlamakta güçlük çekiyordum. “Ölmek istiyorum,” diye yineledi.

Ölemezsin, diyemedim ona. Sıran gelmeden ölemezsin, sevgilim. O gün geldiğinde müzemin en güzel yerinde sergilemek için bıçağımı kalbine geçireceğim. Noa Dayton... Benim küçük sevgilim. Şairane bir infazın en değerli hizmetkârı olacağın güne kadar seni koruyacağım. Gerekirse kendinden bile...

Ölüm, Noa’nın adını fısıldadığında ise akıllara durgunluk verecek bir şölenle palyaço maskemi kuşanıp onu yeni hayatına uğurlayacaktım.

Hayır. Onu öldürürken aramıza aptal bir maskenin bile girmesine izin veremezdim. Gözlerinin içine baktığımdan ve son gördüğü yüzün bana ait olduğundan emin olmalıydım.

Ben, Oyuncak Katili’ydim.

Ben, Bay OM’dum.

Ben öldüren değil, yaratandım. Herkes bilmeliydi ki bu kasabadan önce masumları uğurluyordum çünkü Ravebelg Kasabası mahşer yerine dönecekti. Yakında kimse sağ çıkamayacak, kötülerin kaniyla sulanmış cehennem çukurlarında hiç dinmeyecek bir ateş yanacaktı.

Noa beklediğimin aksine göğsümde uzun uzun ağladı. Celladına âşık olmak gibi... Hayatını cehenneme çevirdiğim kadın benim kol-larımaya sığındı ve bu hoşuma gitti. Böyle olacağını bilseydim eğer onu daha önce yalnız bırakıp kendime muhtaç ederdim.

Yarım saati aşkın süre boyunca kıymetlimle birlikte Joanne'in ka-nını temizledik. Bu salona çok yakışacağını düşündüğüm, dünyanın parasını ödediğim halı ve koltuğu mahvettiği için Joanne'i öldürmek istiyordum ama...

Biliyorum, o çoktan öldü, beyinsizler.

Noa ağlamayı bırakıp, sakince temizlik yaparken kendimce şaka yapmaya çalıştım ama siz onu bile mahvetmekten geri kalmıyorsunuz. Ne aptalsınız! Bazen sırf bu yüzden kurban listemin başına sizi ekleme-diğim için kendime kızıyorum.

Geriye sadece parkede kuruyan kan lekelerini silmek kaldığında Noa nefes nefese kalmıştı. Kendini tekli koltuğa attığında göz ucuyla yüz ifadesine baktım ve gördüklerim kanımı dondurdu. Sanki normal bir ev temizliği yapıyormuş gibi sakın ve umursamaz görünüyordu. Sanki her şey yolundaymış gibi... Sanki gece yarısı kendi elleriyle ab-lasını bir kuytuda toprağa gömmeyecekmiş gibi... Utanmasa bir yor-gunluk kahvesi isteyecek hâldeydi.

Delirmiş olmalı.

Bu da başka bir şakaydı. Sakın mahvetmeye kalkmayın, Noa'mın çoktan delirdiğinin farkındayım zaten. Sizin söylemenize ihtiyacım yok ama eminim ki aşkımız onun tüm acılarını dindirecek, eskisi gibi yüzü gülecek.

Kalan son işleri hallederken Noa arkamdan hırıltılı bir ses tonuyla, "Ne istedin kardeşimden?" diye sordu. Yeri silmeyi bırakıp omzumun üstünden arkaya baktım. Kardeşinden bahsettiği her seferinde ağlarken şimdi normal bir soru sormuş gibi sakinliğini korumaya devam edi-yordu.

Cevap vermek yerine öylece yüzüne bakmaya devam ettim. Mia'yı neden öldürdüğümü ona söylemişim zaten. Neyi öğrenmek istediğini bilmiyordum. Yapacak o kadar işim varken bir de Noa'nın hastalıklı zihniyle uğraşmak beni yoracak gibi duruyordu.

“Sana yalvarmıştım,” dedi buruk bir gülümsemeyle. “*Ne istersen yaparım*, demiştim. Ne istedin ondan? Neden kıydın meleğime?” Sesinde en ufak bir öfke bile duymamak beni iyiden iyiye geriordu. “Ne geçti eline, Paul? Söylesene. Bir çocuğun ölümü sana ne kazandırdı?”

Sanki tuzaklarla dolu bir labirentte yürüyor gibi hissediyordum. Noa konuştuğu geriliyor, ona ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Tek istediğim yeni bir sinir krizi geçirmemesiydi.

“Bunları konuştuk zaten,” diyerek doğruldum, elimdeki kanlı bezi yere bıraktım. “Benden ne duymak istiyorsun hâlâ?”

Noa ağlamaklı bir iç çekişle başını iki yana salladı. “Biliyor musun? Kardeşimin sesi hâlâ kulaklarımdan gitmiyor. Gözümü her kapadığımda meleğimin güzel yüzü belirliyor.” Karşısında kardeşini öldüren kişi değil de Mia varmış gibi gülümsüyordu. İçten ve ıslıl ıslıl... “Söyle bana. Canını yaktın mı kardeşimin? Meleğim çok acı çekti mi? Ağladı mı ölmeden önce?”

Gözlerim yanıyordu. Kahretsin! Bunu bana neden yapıyordu? En az onun kadar canımın yandığını bilmiyor muydu? Belki de bu yüzden üzerime geliyordu. Ben Noa yüzünden *asla yapmam*, dediğim şeyi yapmış, bir çocuğun canını almıştım.

Kahretsin! Tanrı beni hiç affetmeyecek. *Tabii diğerlerinden bana sıra gelirse.*

“En az senin kadar canım yandı, bir tanem,” dedim hırıltılı bir nefes eşliğinde. “Ama yemin ederim ki onun canı hiç yanmadı.” Portakal suyuna kattığım zehir önce uykusunu getirmişti. Sonra yavaş yavaş... Hiç uyanmayacağı bir uykuya dalmıştı sadece.

Bana inanmadığınızı biliyorum ama eğer inançlı biriyseniz... Tanrı'nın her şeyi gördüğünü biliyorsunuzdur. Onun canını yakmadığıma inanmalısınız.

“Canın yandı demek, ha?” Alay eder gibi güldü bu kez. “Daha bu iyi günlerin, Paul Barnley. Hayatını cehenneme çevireceğim.”

Yanımda kaldığın sürece istediğini yapabilirsin, benim kıymetlim.

“Hâlâ sorularına cevap vermedin,” diyerek bir kez daha sessizliği bozdu. “Canını yaktın mı kardeşimin? Ona iyi davrandın mı? Korktu

mu senden? Oyun oynadığınızı mı sanıyordu yoksa öleceğini biliyor muydu?”

Tüm dikkatiyle ağızından çıkacak sözleri bekliyordu. Sorularına karşılık bulduğunda içi rahatlayacakmış gibi görünüyordu. Yüzü ifade-sizdi ama gözleri, kalbindeki acıyı apaçık yansıtıyordu.

“Hayır,” dedim daha fazla bekletmeden. “Son saatlerini çok güzel geçirdi. Birlikte gezdik, oyunlar oynadık. Ona portakal suyu aldım hatta.”

“Kardeşimi öldüren portakal suyu...” İğrenir gibi yüzünü buruşturduğunda gözlerini tavana dikti. Gözyaşlarını engellemek için yapmıştı bunu. “Ona karşı merhametli davrandın demek.”

Son söylediğine inanamıyormuş gibi gözleri büyüdü.

“Huzurlu bir ölümdü,” dedim, söyleyecek daha iyi bir şeyim olmadığı için.

Noa ellerini yüzüne kapatarak geriye yaslandı. Zihnindeki karmaşanın uğultusunu duyabiliyordum. Ruhunu günden güne kemiren uğursuz fısıltılarla baş başa kalmak istediği belliydi. Hem böylesi daha iyiydi. Konuşmak, sevgilimin canını yakıyordu. Susmak ise yaraların kabuk bağlamasını sağlardı.

Biz sustuk.

Yaralarımızın kabuk bağlamayacağını ikimiz de biliyorduk ama yine de sustuk.

3

TOPRAĞIN ALTINDA

*Bazen hayattayken dilediğin her şeye ölümün kollarında kavuşursun.
Zira ölüm bir son değil, yeni bir başlangıçtır esasında.
O karanlık mezara girdiğin an sevdiklerinle birlikte
tüm acıların da terk eder seni.*

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Joanne'le işimiz bittiğinde onu evde bırakıp Noa'yla birlikte çıktık. Noa bana sarılıp ağladığından beri çok normal görünüyordu. Acıları bile onu terk etmişti sanki. Öfkeyle bakmıyordu gözleri, nefret dolu kelimeler çıkmıyordu ağzından.

Jasmine'i okuldan almaya birlikte gittiğimizi söylesem şok olurdu, değil mi? Ben de sizin kadar şaşkınım ama evet, Jasmine'i okuldan almaya birlikte gittik. Bunu her ne kadar istemesem de Noa ısrar ettiği için ona daha fazla karşı koyamadım.

Noa, Jasmine'i tanıımıyordu ve bu konuda endişeliydim. Joanne ve Kevin ölmüştü. Jasmine'in benden başka kimsesi yoktu artık bu hayatta. Noa, Jasmine'le tanıştığında ne düşünecekti acaba?

Onu kızım olarak tanııtıcaktım ama annesinin Joanne olduğunu da söylemek zorundaydım. Jasmine zeki bir kızdı, Noa'nın kim olduğunu öğrendiğinde gerçeği onunla paylaşmaktan çekinmezdi. Bu yüzden benden duyması en doğrusuydu.

Jasmine'i bugün eve götüremezdim. Akşama kadar istediği her şeyi yapıp keyifli vakit geçirmesini sağlayacak, daha sonra ise Noa'nın tavsiyesiyle kızımı bir geceliğine Becca denen sürtüğe emanet etmek zorunda kalacaktım. O yarım akıllının kendine bile faydası yokken kızımı bırakacak kadar ona nasıl güveneceğimi biliyordum.

Onunla son karşılaşmamız aklıma gelince istemsizce göz devirdim. Onu öldürmek için gitmiştim ama kendinde olmadığı için hiç keyif vermemişti. Parmağını kestiğimde bile canı acımamışken onu öldürmek beni eğlendirmezdi. Eğer Jasmine'e hak ettiği gibi bakamazsa bir sonraki kurbanım olacağından hiç şüphesi olmasın.

Jasmine ve Noa'nın tanışması hayal ettiğimden çok başka olmuştu. Öyle ki uzun zamandır tanışıyormuş gibi davranıyor, sohbet ediyor ve gülüşüyorlardı. Jasmine, Mia'ya benziyordu. Acaba Noa benim kızımda kardeşini mi görüyordu?

Bu yüzden mi onu böylesine sevmişti?

Ne sebeple olursa olsun ikisinin birbirini sevmesi her şeyden kıymetliydi. Onları izlemek, hayatımın en güzel dakikalarıydı. Tabii Noa'yı çırlıçıplak kollarımda uyurken izlemek kadar olamazdı.

Ah... Benim güzeller güzeli sevgilim. Onunla sevişmeyi özlemiştim. Ona dokunmayı, onu sarıp sarmalamayı, sıcaklığını, kollarımın arasında zevkle inlediği her anı... Kahretsin! Şimdi olmazdı. Daha fazla Noa'yı hayal edersem bunun sert sonuçları olabilirdi ve o sertliğin, insan içinde görünmesini istemezdim.

Önce Jasmine'i okuldan almıştık. Mia'yla Jasmine'in aynı okulda olduğunu bilmediğini sanıyordum ama daha önce birkaç kez karşılaştıklarını yolda öğrenmiştim. Buraya gelmek Noa'yı üzer sandım ama hissizleşmiş gibi görünüyordu. Hiç tepki vermemişti. Kızların

öğretmeni Lane'le karşılaşmadığımıza da seviniyordum. Aksi hâlde Noa'ya Mia hakkında bir şeyler söyleyip acısını hatırlatırdı.

Okuldan sonra alışveriş merkezine gidip sıradan ve mutlu bir aile gibi mağazaları dolaştık. Jasmine ne istediye onu aldık, ne yemek istediye onu yedik ve hangi tatlıdan canı istediye onu tercih ettik.

Noa'nın Jasmine'e karşı kederli bakışlarını, özlemle iç çekişlerini yakaladığım her an kalbim sızlasa da bu güzel günün büyüsunü hiçbir şeyin bozmasına izin vermedim. İlk kez hayalini kurduğum hayatı yaşıyordum çünkü. Ben, Noa ve çocuğumuz... Mutlu bir aileydik en nihayetinde.

Ravebelg Kasabası'yla işim bittiğinde mutlu ailemle bambaşka bir kasabaya taşınıp hayatımıza kaldığımız yerden devam ederdik belki de. Eğer Noa o gün gelene kadar aklını başına toplarsa en büyük hayalim, kızım ve sevgilimle yeni bir hayata başlamaktı.

Sevgilim değil, karım demek istiyorum sana, Noa Dayton.

Her şey sona erdiğinde.

Mia öldüğünden beri Jasmine'i bazı geceler ağlarken buluyordum. Bazen uyanık bazen de uykusunda... Arkadaşını öldürerek kızımın da kalbini yaralamıştım.

Çok pişmanım.

Noa keşke bana ihanet etmeseydi. Keşke öfkeme yenik düşüp yanlış karar vermek yerine Raymond denen adiyi öldürseydim de bu kasabadan dördümüz birlikte ayrılısaydık. Mia ve Jasmine'e masal gibi bir hayat yaşatacağımıza hiç şüphem yoktu.

Susan Dayton denen zavallı kadın, annelik yapmaktan âcizdi. Tüm kızlarının hayatını mahveden bir hastalıktı o kadın. Noa'nın da hayali Mia'yı o evden kurtarmaktı.

Yaşasaydı eğer Joanne de tıpkı annesi gibi Jasmine'i nefretle büyütecek, hayatı ona zindan edecekti. Tanrı'ya şükür ölmüştü. Belki de onu öldüren her kimse teşekkür etmeliydim. Kendi kızını bile sevmeyen biri yaşamayı hak etmiyordu.

Kahrolası düşünceler beni köşeye kısırmış, vicdan mahkemesinde boynuma organ geçirmek için yargılıyorlardı. Daha fazla buna katlanamazdım. Seslerini kesmeleri gerekiyordu, aksi hâlde bir kez daha

kendimi cezalandırmak zorunda kalırdım. Sırtımdaki çivi yaraları yeni iyileşmişken tekrardan canımı yakmak istemiyordum.

Jasmine'in ne kadar zamandır bana seslendiğini bilmiyordum ama onun masum sesiyle düşüncelerin pençesinden kurtulmayı başarmıştım.

"Babacığım," dedi ağzına attığı tatlısını afiyetle yerken. Keyifle ısıldayan gözlerine baktığımda, "Yine dalıp gittin," diye ekledi gülümseyerek.

"İşle ilgili bir şey düşünüyordum, güzelim," diyerek yalan söyledim. "Önemli bir şey değil." Kendimi düşüncelere öyle bir kaptırmıştım ki kahve bardağını var gücümle sıktığımın farkında bile değildim. Biraz daha sıksaydım bardak elimde parçalanabilirdi.

"Tatlıdan da yemedin hiç."

Çatalıyla kestiği küçük lokmayı uzatınca, itiraz etmeden, uzanıp aldım ve keyifle çiğniyormuş gibi yaptım. Oysa tek lokma yemek istemiyordum. İhtiyacım olan tek şey zihnimi susturana kadar şarap içmekti. Joanne denen ahmağı gömdükten sonra özel günler için sakladığım kırmızı şaraplarımdan birini açacaktım.

Noa... Umarım bana eşlik edersin, güzel sevgilim.

Jasmine tatlısını yerken sessizlik bir kez daha aramıza girdi. Noa alışveriş merkezinde dolaşan insanları, bense onu izliyordum. Jasmine'le konuşma vaktim geldiğinde de hafifçe boğazımı temizleyip dirseklerimi masaya yerleştirdim.

"Güzelim," dedim en sahici gülümsememle. "Bugün seni bir arkadaşımızın yanına bıraksak sorun olur mu senin için?"

Jasmine lokmasını çiğnemeyi bırakıp meraklı bakışlarla yüzümü inceledi. "Hayır," dedi çok geçmeden. "Ödevlerimi yaparım zaten, sorun olmaz."

"Güzel kızım," diyerek masanın üzerinde duran elini avucumun içine aldım.

Noa kısa bir anlığına bana baktığında ona gülümsedim ama o bundan rahatsız olup önüne döndü. En azından her şey planladığımız gibi gittiği için bu saygısızca tavrını görmezden gelebilirdim. Noa'yla birlikte ilk kez plan yapmıştık ve itiraf etmem gerekirse bu beni feci

şekilde heyecanlandırıyordu. Buraya geldiğim ilk günden beri Ravebelg Kasabası'na karşı yanımda olmasını dilemiştim ve nihayet o günler gelmişti.

Ya yanılıyorsam? Onun yanından ayrıldığım an dedektife gidip kim olduğumu ve neler yaptığımı anlatmaya kalkarsa? Sevgilime nasıl güveneceğimi bilmiyordum. Aklından neler geçtiğini bilmemek beni delirtiyordu.

Joanne'i öldüren her kimse bir an önce onu bulmalıydım. Saatler önce en iddialı kurbanlarımdan biri olan Helen Lawken'ı öldürmüştüm ama keyfini sürememiştım bile. Oysa bugün en keyifli günlerimden biri olmalıydı.

Helen'in ölümü hızlı ve sıkıcı olsa da sırtından geçirdiğim palanın kalbini yararken çıkardığı ses hâlâ kulaklarımda bir melodi gibi yankılanıyordu. Aylardır halkı kandırmak için türlü yalanlarla peşimde olduğunu söyleyen ama kasaba güvenliği için bir bok beceremeyen aptalın tekiydi. Hem o hem de ekibiyle alay eder gibi cinayetler işlediğim hâlde ellerinden bir şey gelmemiştir bu zamana kadar. Eğer Ravebelg Kasabası'ndan tüm kalbimle nefret etmiyor olsaydım böyle bir dedektif ekibine sahip oldukları için onların adına üzülürdüm ancak burada yaşayan kimse sikimde değildi.

Her gece uyumadan önce sıra kendilerine gelmesin diye Tanrı'ya dua edip duranlar bir umutla kâbusun sona erdiği haberini almak için bekledikleri dedektiflerinin ölüm haberini aldıklarında ne yapacaklardı acaba?

Ravebelg Kasabası'nda yaşayan herkes gerçek korkuyla bugünden itibaren tanışacaktı. Ben, bu kasabanın güvenlik mensuplarından birini öldürmüştüm. Bundan daha ötesi olabilir miydi?

Elbette olabilirdi, sizi beyinsizler. Hatırlayın. Ben bu kasabanın başkanlığını yapan kadının kızı Kate Waller'ı öldürdüm. Sonra kasabanın şefinin kızı Andy Weis'i öldürdüm.

Aptal Ravebelg Kasabası'nın güvenliği gerçekten arttırması için daha ne kadar ileri gidebilirim ki?

İşlenen tüm cinayetlere rağmen hâlâ burada yaşayanların can güvenliğini sağlayamadıkları için bile ölümü hak ediyorlardı. Zaten bu yüzden buradaydım ya. Yıllardır bu kasabada türlü felaketler yaşanıyor

ama insanlar yaşanan her olay karşısında kör, sağır ve dilsiz olmayı tercih ediyordu.

Tıpkı annemin öldüğü gün yaptıkları gibi.

Tıpkı Mia'nın ölümüne bile ses çıkarmadıkları gibi.

Ve tıpkı şimdiye kadar öldürdüğüm on altı kişi ve turuncunun ölümüne kayıtsız kaldıkları gibi.

Tam da bu yüzden hepsi ölmeliydi. Hepsi.

Bir an önce Joanne'in boktan cesedinden kurtulmak ve planıma kaldığım yerden devam etmek istiyordum. Sadece bugünü sorunsuz atlatmalı ve sonra Helen'in cesedini bulmaları için kasabaya bir işaret vermeliydim.

Helen Lawken'dan kurtulmuştum ama karşımda çok daha güçlü bir dedektif vardı artık. Dedektif Derek Spencer. Bir kez karakolda görmüştüm onu ve kendine ne kadar güvendiği yürüyüşünden bile belliydi. O benim kim olduğumu bilmiyordu ama ben onu biliyordum. Sıra ona da gelecekti ve ben bıçağımla o kahrolası yakışıklı yüzünü parçalamaktan haz duyacaktım.

Jasmine *waffle*'ını ve limonatasını bitirene kadar sessizlik devam etti. Portakal suyu istemişti fakat Mia'dan sonra portakal suyu görmek istemiyordum. Eminim ki Noa da bunu görmek istemezdi.

Alışveriş merkezinde işimiz bittiğinde hava kararmıştı. Sokağa çıkma yasağı başlamadan önce Becca'nın evine gitmeli ve sonrasında Joanne'in cesedini arabaya yüklemeliydik.

Bana kalırsa onu yakmak en doğrusuydu ama Noa'nın aptal duygusallığı buna izin vermemişti. Ablasının bir mezarı olsun istiyordu. Joanne bunu hak ediyormuş. Hah! O zavallı, hiçbir boku hak etmiyordu.

Becca'nın evine doğru yola çıktığımızdan beri Noa epey keyifsiz görünüyordu. Hâlbuki alışveriş merkezinden çıkmadan önce Becca'yla telefonda konuştuğunda öyle iyi rol yapmıştı ki bir an için eski Noa'yı karşımda görmüştüm. Noa Dayton tam bir şeytandı. Ondandır korkmıyordum sanırım. Ve en az benim kadar iyi rol yaptığı için onunla gurur duymalıyım.

Jasmine arka koltukta kitap okuyordu. Sessizliği dağıtmak için bir şarkı açıp Noa'ya döndüm ve kısık bir sesle, "Jasmine'i nasıl tanıta-caksın arkadaşlarına?" diye sordum.

"Senin kızın olduğunu söyleyeceğim," dediğinde şaşkınlıkla ağzım açık kaldı. "Ben söylemesem bile Jasmine söyleyecektir. En iyisi benden duymaları."

"Eğer istersen Jasmine'i bu konuda tembihleyebilirim," dediğimde Noa omzunun üstünden arkaya kısa bir bakış attı. "Kardeşimin kızı olduğunu ve bir süre yanımda kalması gerektiğini söyleyebiliriz," diyerek yeni bir yalan ortaya attım. Nasılsa vakti geldiğinde Becca da ölecekti. Gerçeği bilmesine gerek yoktu.

Noa derin bir iç çekişle, "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Kardeşinin kızı olduğunu ve bazı sorunlar olduğunu, bu yüzden de hiçbir şey sormamasını söylerim Becca'ya."

Size bir ders olsun, zamanla başınıza neler geleceğini bilemezsiniz. Bu yüzden bazı yalanlar sizin suç ortağınız olur. Noa ilk zamanlar köpeğim Jeu'nun tedavisi için evime geldiğinde onunla ne konuştuğumuz hatırlayın hemen.

Ailemin nerede yaşadığını sorduğunda, ona babamın öldüğünü fakat annemin erkek kardeşimle birlikte Virginia'da yaşadığını söylemiştim. İşte o gün söyledığım yalan bugün işime yarıyordu.

Ah... Gerçekten sizden nefret ediyorum. Beyinsizliğiniz midemi bulandırıyor. En başından beri size *tüm detayları aklınızda tutun*, di-yorum ama siz en bariz yalanımı bile hatırlamıyorsunuz, beyni alınmış gibi bakıyorsunuz.

Annemle babamın birlikte yaşadıklarını, annemin öldüğünü aylar önce anlatmadım mı size? Ailemden geriye kimsenin kalmadığını da söylemiştim. Peki, öyleyse neden bir kardeşim olup olmadığını sorgu-luyorsunuz hâlâ?

Tıpkı bu kasabada yaşayanlar gibi sizin de korkudan beyniniz yok olmuş olmalı.

Benim hiç kardeşim olmadı. *Hep bir kardeşim olsun istemiştim*. An-nemle babam mutlu bir aile olmak yerine şeytanla yoldaş olmayı ve tehlikeli arzularıyla kalplerindeki karanlığı beslemeyi seçtiler.

Bu tatsız konularla keyfimi kaçırmak üzereyken yolun bitmiş olması beni kurtarmıştı. Becca'nın yaşadığı apartmanın önüne arabayı park ettikten sonra daha önce Becca'yı öldürmek için geldiğim binaya yabancıymış gibi davranarak çıkıyordum.

"Hangi daire demiştin?" Noa'nın ruh hâlini ölçmek için öylesine bir soru sormuştum. Cevap vermek yerine sağ tarafta kalan dairenin zilini çaldı ve kenara geçip kapının açılmasını bekledi. Ne cüretle kızımın önünde sorduğum soruyu cevapsız bırakabilirdi? Bugün fazlasıyla saygısızlık yapmıştı ve böyle devam ederse onu bir kez daha cezalandırmak zorunda kalabilirdim.

Becca'nın aşağılık yüzünü daha ilk çalışta kapı aralığında görmek midemi bulandırdı. O gece benimle alay ettiğinden onu öldürmek için sabırsızlanıyordum. Sahi... Noa'nın bana neden saygısızca davrandığını şimdi anlıyordum. Arkadaşı, Becca denen sürtük olunca sevgilim zamanla ona benzemişti.

Bana resmen *Bay Ommy*, demeye cüret etmişti. Hayatım boyunca kimse benimle bu şekilde dalga geçmemişken o, karşısına palyaço maskemle çıktığım hâlde benden korkmak yerine alay etmeyi seçmişti.

"Noa!" Becca'nın coşkulu sesiyle yapmacık gülüşümün daha samimi görünmesi için çabaladım. "Paul, hoş geldiniz."

"Hoş bulduk," dedi Noa da aynı isteksiz gülümsemeyle.

"Bu kız..." Becca gözlerine inanamıyormuş gibi Jasmine'e bakıyordu. "Daha önce okulda gördüğümüz kız değil mi bu?"

Bir kere daha kızıma bu, dersin Alice Brown'a yaptığım gibi o dilini kesip sana yedireceğim, seni fahişe.

"Evet, o," dedi Noa başını sallayarak. "Mia'nın arkadaşı." Kardeşinin ismini söylerken bile acı çekiyordu hâlâ.

Becca söylediği şey yüzünden Noa'nın acısını hatırlattığını anlayınca durumu toparlamaya çalıştı. "Hadi, geçin içeri, beklemeyin kapıda," dedi. Kenara çekilip, eve girmemiz için yol açınca Noa önden girdi.

Becca'nın yanından geçerken ona bakmadım. Altındaki şort yok denecek kadar kısaydı ve üzerindeki *crop* öyle derin bir göğüs dekoltesi veriyordu ki ev hâli bile olamayacak kadar çıplak görünüyordu.

“Aslında bizim hemen gitmemiz gerekiyor,” dedi Noa, koridorda Becca’yla birlikte yürürken. “İşlerimiz var.”

“Ne iş olduğunu ben gayet iyi biliyorum,” diyerek Noa’nın koluna dirsek attı Becca. “Bütün geceyi baş başa geçireceksiniz, değil mi?” Muzip gülüşü beni bile rahatsız etti. Duymadığımı sanıyordu ama bir adım arkasından giderken fısıltılarını bile rahatlıkla duyabiliyordum.

Bu kasabadaki en arsız insan kesinlikle Becca’ydı. Dilinin kemiği yoktu. Öyle olmasaydı karşısında bir katil varken nasıl konuşacağını seçerdi, değil mi?

Noa bu soruyu cevapsız bıraktı. Salona girer girmez varlığıyla hepimizi şaşkına uğratan Nate, hiçbir şey söylemeden Noa’yı kollarının arasına aldı ve sımsıkı sarıldı. Yıllardır görmediği bir dostuna sarılır gibi... Aynı acıyı paylaşan iki yabancı insan gibi... Sadece sarıldılar.

Sayemde ikisinin de ortak acısı vardı artık. Noa da Nate de kız kardeşini kaybetmişti. Zavallı Rose... Ölümünün üzerinden aylar geçmesine rağmen çığlıkları hâlâ kulaklarımda yankılanıyor, güzel yüzünün nasıl solup gittiğini hayal ettikçe ellerim karıncalanıyordu.

Nate’e baktıkça onun nankör bir piç kurusu olduğu gerçeğini hatırlıyordum. Sırf onlara merhamet edip ikisinin yanına gitmesi için bir şans vermiştim ama adi bir inatçı olduğu için yaşamayı seçmişti.

Sahi, Nate Ciera... Araban son süratle o göle uçmuş ve paramparça olmuşken sen o kazadan nasıl tek parça kurtulmayı başardın?

Adi pislik.

Öldürmek için can attığım üç kişi de bu salonda duruyordu: Nate, Becca ve Noa...

Nate’in burada ne iş olduğunu bilmiyordum ama Jasmine’i bu ikisine emanet edeceğime inanamıyordum. Öyle aptallardı ki ikisinin aklını yan yana koysan bir beyin etmezlerdi. Tıpkı sizin gibi.

“Ne içmek istersiniz?”

Senin kanını, sürtük!

Becca’nın sorusu Nate ve Noa’nın dakikalardır süren duygusal kavuşmasını sonlandırdı. “Bir şey almayayım ben. Teşekkürler,” dedim içtenlikle.

Bu kasabaya geldiğim ilk günden beri insanların güvenini ve samimiyetini kazanmak için kuşandığım maskeyi bir kez daha yüzüme geçirmiş, muhteşem erkek arkadaş rolümü üstlenmişim.

“Olmaz öyle. En azından bir kahve içeriz diye düşünüyorum. Noa?” Becca’nın ısrarına karşı başımı sallayıp geçiştirmekle yetindim. Noa da aynı şekilde başını salladığında Becca keyifle mutfağa yöneldi.

“Nasılsın, güzelim?” Nate, Noa’nın elini tutunca birlikte kanepeye yöneldiler. Jasmine çoktan tekli koltuklardan birine oturmuştu ve meraklı bakışlarla evi inceliyordu.

Noa, sanki saatler önce ablasının cesedini bulmamış ya da son birkaç saattir onun kanıyla kaplı bir evi temizlememiş gibi gülümseyerek, “İyiyim,” dedi. “Her gün daha iyi olmaya çalışıyorum.”

Noa’nın elini dizine koyup, avuçlarının içine alarak, “Sen çok güçlüsün,” dedi. “Becca da ben de senin yanındayız. Yeniden ayağa kalkman ve hayatına kaldığın yerden devam etmen için elimizden geleni yapacağız.”

Mia öldüğünden beri arkadaşlarıyla sadece bir kez görüşmüştü Noa. Bu yüzden de söylenmeyi bekleyen tüm teselli cümleleri bugün ortaya dökülüyordu.

“Biliyorum,” dedi Noa, başını yere eğerek. “Yanımda olduğunuzu söylemene gerek yok, her zaman hissediyorum.”

“Gel buraya,” dedi Nate ve bir kez daha Noa’yı sıkıca göğsüne bastırıp sarıldı. Üçü arasındaki arkadaşlık çok hızlı gelişmişti. Ne ara bu kadar yakın olduklarını bilmiyordum ama onların arkadaşlığı tatlıydı.

Tatlı ve mide bulandırıcı.

Becca gelene kadar ikisi uzun uzun sohbet etmeye daldı. Bense Oyuncak Katili olduğumu Noa’ya itiraf etmemin doğru olup olmadığını tartıyordum. Doğrusu... Noa her şeyi biliyorken planıma nasıl devam edeceğimi düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Noa’yı bir şekilde susturmanın ya da aklından geçenleri öğrenmenin yolunu bulmalıydım. Zira bundan sonraki cinayetlerimde yoluma taş koymak isteyeceğine emindim. *Masum insanları öldüremezsin*, zırvalıklarını dinleyecek değildim. Ravebelg Kasabası’nda kimse masum değildi, bunu zaten biliyorsunuz.

Becca kahvelerle birlikte geri döndüğünden beri Noa'nın her an daha mutlu görüldüğüne şahit olmuştum. Benimleyken mutlu değildi artık. Arkadaşları ona iyi geliyor olmalıydı.

Nankör sürtük.

Onun için yaptığım şeyleri nasıl da görmezden geliyordu.

Kardeşini öldürdüğümü yüzüme vuracak olursanız Becca'dan önce sizin dilinizi keserim. Sakın cüret etmeyin.

Elimdeki kupayı orta sehpaye bırakıp oturduğum yerden kalktım. Derin sohbetlerini bölerek, "Lavabo ne taraftaydı?" diye sordum.

"Koridorun sonunda, sağdaki kapı." Becca hararetli konuşmasının arasından bana cevap verdikten sonra kocaman bir gülüşle karşılık verip sigarasını kül tablasından aldı.

"Müsaitse kullanabilir miyim?" Ne kadar da kibar ve düşünceliyim ama.

"Elbette. Sormana bile gerek yok!" Becca sigarasından çektiği dumanı yüzüme doğru üfledikten sonra arkadaşlarına geri döndüğünde sessizce salondan çıktım.

Lavaboya gitmek gibi bir ihtiyacım yoktu. Sadece itirafımdan sonra Noa'yı ilk kez başkalarıyla yalnız bırakacak ve sırrımı onlara söyleyecek mi diye bakacaktım. Eğer benimle ilgili onlara tek kelime ederse Tanrı şahidim olsun üçünün de boğazını keserdim.

Neyse ki Becca'nın evi küçük olduğu için lavabonun önüne ulaştığımda bile seslerini net olarak duyabiliyordum. İnandırıcı olabilmek için banyonun kapısını açtım ve ardından geri kapadım. Hâlâ koridordaydım.

Nate, Rose'la ilgili aptalca bir anısını anlatıp küçük aklıyla Noa'yı teselli ediyordu. Ne sıkıcı ama! Dünya üzerinde kardeşi ölen tek kişi kendisiymiş gibi aylardır drama yapıp duruyordu ahmak.

"Mia'dan sonra ucube katil ortarlardan kayboldu," diyerek konuyu bana getirdi Becca. İşte bu harikaydı. Bakalım Noa, tatlı arkadaşlarına neler yumurtlayacaktı.

Ayrıca sen öyle san, sürtük. Dedektif Helen'in ölüm haberini aldığınzda tekrardan konuşmak isterim, Rebecca Monroe. Ve bana ucube

dediğin için boğazını kesip ses tellerinle ölüm şarkını çalmak istediğimden emin olabilirsin.

“Öyle,” dedi Noa fısıltıyla. “Ya da bilmiyorum.”

İşte benim kızım. Susmayı tercih ediyordu. Ne olursa olsun bana deliler gibi âşık olduğunu biliyordum. Tanrı’m... Tam şu an dünyada benden daha mutlu bir adam yoktu.

Sevgilim, beni seviyordu.

Sevgilim, kuzeninin sevgilisi Raymond’ı seviyordu.

Kahretsin! Neden kafamın içindeki şeytan benimle düşmanlık ediyor ve her saniye Noa’nın o aşağılık herifi sevdiğini hatırlatıyordu. Bundan kurtulmak istiyordum. Bu kahrolası sestten ve Raymond denen köpeğin iğrenç varlığından kurtulmak istiyordum.

“Gerçekten nasılsın, tatlım? Bunu öylesine sormuyorum. Gerçekten seni sevdiğim ve endişelendiğim için soruyorum.”

Becca’nın merhamet dolu sesiyle duraksadım. Noa’nın derin iç çekişi koridorları aşır kulaklarıma doldu. Uğursuz bir rüzgâr gibi içimi ürperten iç çekişiyle irkildim.

“O günden beri hiçbir şey hissetmiyorum. Ne uyuyorum, ne yiyorum ne de konuşuyorum. Benimki yaşamak bile sayılmaz.” Demek ki benim odadan çıkmamı bekliyordu. Yavaş yavaş açılıyordu çenesi. “Yaşıyorum işte, öylesine.”

Noa hep böyleydi. Onu tanıdığım günden beri yaşıyordu ama *öylesine*. Hiçbir zaman mutluluğa tutunan ve sahip olduğu hayatın kıymetini bilen biri olmamıştı. Hatta bir keresinde uykusunda ağlarken ölmek istediğini söylemişti.

Noa da şanssız çocuklardandı. Doğduğu ev onun en büyük lanetliydi. Ailesinden görmediği sevgiyi kendine veremiyordu. Hayatı boyunca mutsuz ve umutsuz bir çocuk olmuştu. Özellikle Joanne intihar ettikten sonra Noa derin bir karanlığa gömülmüştü. Çünkü Noa hiç sevilmemişti. Sevmek ya da sevilme nedir bilmiyordu. Belki de dünyada onu seven tek kişi bendim ama o bunun ne demek olduğunu dahi anlamıyordu.

“Seni böyle görmek beni mahvediyor,” dedi Becca titreyen sesiyle. “Yaşadıkların berbat, biliyorum ama bu acıyla tek başına mücadele

etmene dayanamıyorum. Biz senin arkadaşların değil miyiz? Neden bizi kendinden uzak tutuyorsun? Neden acını paylaşmıyorsun bizimle, güzelim?”

Becca gözüme girmeye başlıyordu. Öyle güzel ve içten konuşmuştu ki gözlerim dolacaktı neredeyse. Dalga geçmiyordum, gerçekten insanın içine işleyen bir konuşma yapmıştı.

“İyi ki Paul var.” Nate’in söyledikleriyle nefesimi tuttum. “Görüyorum ki o seni çok seviyor ve yanından hiç ayrılmıyor. Bizden kaçmana ben de dayanamıyorum ama en azından Paul’un yanında olmasına izin ver, Noa. O sana gerçekten âşık. İzin ver, yaralarını birlikte sarın.”

İşte benim altın çocuğum. En başından beri Rose denen mızımıza kıyasla bu çocuğu daha çok sevmiştim. Onda farklı bir şey gördüğüm için ölümünü ertelemiştim. *Aferin, Nate. Yaşamayı hak ettiğini kanıtlamış oldun. Gözüme girdin.*

Noa sessizliğini sürdürüyordu.

Becca kısa bir süre sonra, “Kesinlikle,” dedi. “Paul da biz de yanındayız. Kalbinde büyük bir yara var, biliyorum ama birlikte üstesinden gelebiliriz. Seni koşulsuz seven insanların yanında olmasına izin ver.”

Belki de yanıliyordum, Noa gerçek dostlara sahipti. Nate ve Becca’yı sizin gibi sanıyordum. İşe yaramaz ve aptal... Biraz önce yanıldığımı çok güzel bir şekilde kanıtlamış oldular.

İkisini Noa’dan uzak tutma fikrimden çabucak uzaklaşmış, aksine onlarla daha sık görüştürmeye karar vermiştim. Böylece Noa’nın bana olan öfkesi onlar sayesinde daha hızlı sönebilirdi.

Tam bu konuşmanın üzerine salona geri döndüğümde, Nate cümlesini yarıda bırakıp sessizliğe gömüldü. Sessizliği bozmak için biraz önceki yerime otururken, “Ne konuşuyordunuz bakalım?” diye sordum.

Becca ve Nate birbirlerine bakıp, ne söyleyeceklerini tartarken Noa usulca öksürdü. “Oyuncak Katili’nden bahsediyorduk. Pisliğin teki ve tam bir orospu çocuğu olduğunu konuşuyorduk.” Bana ettiği küfürlerden haz duyar gibiydi, gözünü bile kırpıyordu.

Oysa konuştukları şey Oyuncak Katili değil, bendim. Paul... Beni ve aşkımı övmelerini beklerken Noa’nın cevabıyla âdeta şok olmuşum.

Resmen karşılık veremeyeceğimi bildiği için ağzına geleni rahatça söylüyordu. Tam bir sinsiydi!

Becca dişlerini sıkarak, “Aşâğılık adı!” dedi. “Hâlâ parmağımdaki his kaybı geçmedi. Dikiş izleri de iyileşmiyor bir türlü. Parmağıma her baktığımda o korkak pislüğün derisini yüzmek istiyorum.”

Becca, Noa’dan daha öfkeli görünüyordu. O geceden beri her fırsatta bana küfürler yağdırmaktan geri kalmıyordu. Keşke şansını fazlasıyla zorladığını ve lanet olası çenesini kesmezse dilini ağzından söküp alacağını biri ona söyleseydi.

“Kasabaya geldiği güne lanet olsun,” diye mırıldandı Nate. “Hayatımızı mahvetti. Umarım acılar içinde kıvranarak can verdiği günleri çok yakında görürüz.”

Noa gözlerini dikmiş, tehditkâr bakışlarla beni süzerken, “Göreceğiz,” dedi. “Çok yakında onun da hayatının kâbusa döndüğünü göreceğiz. Ölmek için yalvaracak. Soluğu kesilmeden önce yaptıklarının ve yaşattığı tüm acıların hesabını verecek.”

Alenen tehdit etmekten geri kalmıyordu, kahretsin!

Kendimi köşeye sıkışmış ve çaresiz hissediyordum. Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum ama sessiz kalırsam dikkatleri üzerime çekeceğimden de emindim.

“Umarım,” dedim hırıltılı sesimle. “Umarım bu kâbus bir an önce son bulur ve Ravebelg Kasabası eski, huzurlu günlerine kavuşur.”

“Umarım,” dedi Becca ve Nate aynı anda.

Çok beklersiniz, sefiller.

Neyse ki beni daha fazla sinirlendirmeden Oyuncak Katili hakkında konuşmayı kestiler. Geriye kalan yarım saat boyunca Nate ve Becca, önümüzdeki günlerde Noa’yı hayata döndürecek birtakım planlar yaptı. Yetmezmiş gibi planların çoğuna beni de dahil ettikleri için onların aptal fikirlerine destek çıkmak zorunda kaldığım her seferinde Noa öğrenir gibi bana baktı.

Memnuniyetsiz ahmak. Tek derdi beni sinirlendirmek ve aşkımı karşılıksız bırakıp canımı yakmaktı. Anlamadığımı sanıyordu.

“Emma ne zaman gelecek, Bec?” Nate büyük bir su bardağıyla salona girerken sorduğu soruyla kafamı karıştırmıştı. Emma da kimdi?

“İşlerini hallettikten sonra muhtemelen akşama doğru gelmiş olur, tatlım.”

“Emma?” Noa iç sesimi duymuş gibi sorduğunda cevabı merakla bekledim. Jasmine bu gece bu kahrolası evde kalacağı için zaten içim rahat değilken tanımadığım ahmağın teki bu eve gelecekse kim olduğunu derhâl öğrenmeliydim.

“Okuldan bir kız.” Becca’yla göz göze geldiğimizde yüzümdeki ifadeyi anlamış olmalıydı. “Merak etmeyin, tatlı biridir. Jasmine konusunda endişeniz olmasın.”

Bu kızın zekâsını seviyordum. Beyinsiz gibi görünse de aslında tam aksi olduğunu çoğu kez kanıtlamıştı. Sıra ona geldiğinde sanatımı beyinin içine kanlı bir yolculuk yaparak gerçekleştirirdim belki, değil mi? Düşüncesi bile ellerimi kaşındırmaya yetmişti.

Kış mevsimi bu sene çok sert ve çabuk gelmişti. Günler daha erken bitiyor, gece kasabanın üstüne çöktüğünde sanki gitmek bilmiyordu. Cinayet işlemek için en sevdiğim aylar gelmişti. Uzun geceler, zifirî karanlık ve تنها sokaklar.

Daha şimdiden Noa’nın kim olduğumu bilmediği ve özgürce hareket edebildiğim günlerimi özlemiştim. Bugün hayatımın en boktan günlerinden biriydi ve ben birilerini öldürmek, doğrusu stres atmak istiyordum.

Joanne’in kahrolası cesedi evde gömülmeyi beklerken nasıl rahatça birini öldürebilirdim ki?

Ah, Tanrı’m! Bu lanet olası gün bir an önce bitmeliydi.

Toprak... Her zaman aynı mı kokar, bilmiyorum. Aldığım her nefeste ciğerime dolan kan kokusu nedir? Toprak, kanla sulandığında mı ölüm ciğerlerine dolar insanın? Yoksa ölüm ciğerlerindeki nefesi kestiğinde mi toprağın kokusu hoş gelir böylesine?

Her gece yürüdüğün yollarda ayağının altında ezdiğin toprağın kokusu hepimizin genzini yakar mıydı yoksa yalnızca ölüm senin adını fısıldadığında mı duyardın o kokuyu?

Belki de ben böyle gecelerde bu kokuyu daha iyi alıyordum. Nemli, çürük, rutubetli bir sabır gibi. Ölüm benim adımları fısıldamazdı. Zira ben her gece bu kasabada yaşayan başka biri için Ölüm Meleği'ni yüzüne davet edendim.

Aslında Noa'nın dediği gibi... Çiçekler en çok mezarlıkta solardı ama onları yaşatan da sevdiklerinin gözyaşlarıydı. Bu yüzden bazı mezarlıklar hep rengârenkti. Bazıları ise solmuş çiçekler mezarlığı...

Joanne'in mezarı da tıpkı ölüm gibi soluk ve cansızdı. Onun, uğruna gözyaşı dökcek kimse yoktu. Noa bile onun uğruna gözyaşı dökmeyi saatler önce bırakmıştı. Hırçın dalgalar misali haykırıışları nihayet durulmuş, yerini dinginlik almıştı.

Noa ağlamıyordu ama kalbinde fırtınalar koptuğuna kalıbımı basabilirdim. Sandığımdan daha güçlü çıkmıştı. Ablasını evden çıkarırken, gömmek için kasabanın merkezinden uzaktaki evimin arkasındaki ormana taşırken ve dakikalardır elimdeki kürekle açtığım derin çukuru izlerken tek kelime etmemişti.

En ufak bir iç çekişine bile razıydım ama kalbini Mia'yla birlikte toprağa gömen sevgilim, şimdi geriye kalan ne varsa ablasının yanına gömmek için hazırlanıyordu.

Birazdan Joanne sonsuz uykuya dalmak için ona hazırladığım çukurdaki yerini alacaktı. Küreği her savurduğumda, Joanne'e yeni evinde eşlik edecek olan böcekler saklanacak yer arıyordu. Toprak Joanne'in bedenini yutacak, gece onun ölümünü bir sır olarak saklayacaktı.

Noa'nın elleri titriyordu. Yanı başımda oturmuş, çarşafı sardığımız ablasıyla sessiz bir vedanın ortasında düzensiz soluklarından bir senfoni çalıyordu. Ay ışığı iki kız kardeşin vedasını bir tiyatro sahnesi misali aydınlatıyordu. Bense küreği toprak yığınına saplamış, dakikalardır Noa'yı izliyordum.

Ne kadar da güzelsin böyle mahvolmuşken, kıymetlim. Ne kadar sessiz, bir o kadar eşsiz ama her yanı darmadağın... Can kırıkları kalbini deşiyor, canın yanıyor, değerlim. Ve inan bana, yanmak en çok sana yakışıyor. Yakmak ise bana.

Vakit gelmişti. Joanne'i taşıyan çarşaf yavaşça ellerimizden kayarken Noa ablasını omuzlarından tutuyordu. Ölüm, Joanne'in sırlarını da beraberinde götürdüğünden beri ne kadar da hafifti şimdi.

Noa çukurun başında dizlerinin üzerine çökmüş, ablasına bir şeyler mırıldanıyordu ama onların vedasına saygı duyup birkaç adım uzağa gitmiştim. Bu kadarına hakkı vardı en azından.

Beklediğimden daha kısa süren vedanın ardından Noa ayağa kalkıp geri çekildiğinde kürekle birlikte çukurun başına geldim ve vakit kaybetmeden kenardaki toprak yığınına Joanne'in üzerine atmaya başladım. Attığım her toprakla yitip giden bir yaşamı sonsuz sessizliğe hapsediyordum. İçimi kaplayan uğursuz hüznün koynunda zihnimdeki sesler yükseldikçe daha hızlı toprak atıyordum.

Jasmine'in bir annesi yoktu artık. Kızımın bu dünyada sahip olduğu tek kişi bendim. Annesi ve babası iğrenç insanlardı. Tanrı'ya şükür, ikisi de nefes almıyordu artık.

Noa yere çökmüş, kollarını karnına sarmış, nefes almayı unutmuş gibi oturuyordu. Üzgün ama aynı zamanda öfkeli bakışlarla beni izliyordu. Kendine değil, dünyaya değil, yalnızca bana karşı beslediği o tehlikeli öfkesi tüylerimi ürpertiyordu.

Belki de yanıliyordum. Öfkesinin tamamı ablasına hatta belki Mia'yaydı. Onu geride bıraktıkları, ona veda etmeden, çekip gittikleri için. Bunu anlayabiliyordum. Çünkü üzerinden yıllar geçse de anemin mezarına her gittiğimde aynı öfke beni de gafil avlıyordu.

Ben, terk edilmişliğin soğuk taşlarında büyümüşüm. Bu yüzden daha çok seviyordum Noa'yı. Çünkü o da kırık bir ruhtu artık. Çünkü onun da kalbinde bir şeyler eksilmişti. Oysa ben, eksikleri tamamlamayı iyi bilirdim.

Noa bugünleri elbet atlatacak ve sevdiği insanları öldürenlerin peşine düşecekti. Ve ben o gün geldiğinde sadece susacağım.

Çünkü gerçek, yalnızca zayıfları yutar.

Çünkü bazen tek doğru cevap, bir mezarın içindedir.

Çünkü onu seviyorum. Ve bazen sevmek, bir ölünün üstüne toprak atmak gibidir.

Küreği son kez toprağa sapladığımda içimde bir şey kıpırdadı. Sırlarımın ve kusursuz planımın her detayına ortak olan İplikçi'den kurtulmanın verdiği bir rahatlama değildi bu. Bir zafer... Hiç değildi. Bu yalnızca günaha davetti. Yeni bir ölüm için. Yarım kalan işleri

tamamlamak ve annemi böyle bir gecede, kendi ellerimle toprağa verdiğim günün kanlı intikamı için bir davet...

Çünkü ölüm sadece bir son değil. Bazılarımız için bir başlangıçtı. Bu gece... Noa ve benim için yeni bir başlangıçtı.

Joanne'in üzerine son bir kez daha toprak attıktan sonra küreği kenara atıp alnımda biriken teri sildim. Gecenin ayazı soluklarımızı kesiyor ama Joanne'in kasabanın üzerinde asılı kalan nefesi cehennem ateşi gibi içimizi yakıyordu.

Noa'nın yanına gidip kendimi yere attım. Tıpkı onun gibi kollarımı dizlerime dolayarak oturduğumda uğursuz bir gecenin karanlığında birbirini bulmuş iki lanetli ruh gibi sessizliği dinliyorduk.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum Joanne'in mezarını seyrederken. "Ne yapacağız?"

Noa usulca burnunu çekti. Ağlamıyordu ama gözyaşları firar etmek için fırsat kolluyordu. "Teklifini düşünceğim." Gözü kara tavrıyla söyledikleri yüzünden Noa'nın iyileşebileceğine karşı beslediğim inancım sarsılmaya başlamıştı. Benimle birlikte olmayı düşünmek delilikti ve Noa anlaşılan aklını yitirmişti. "Ama şunu aklından çıkarma, bir masum daha ölmeyecek bu kasabada." Gözyaşlarına geçit vermeyen gözleri kanlanmıştı âdeta. "Sevdiklerimi elimden alan bu kasabadaki herkesten intikam alana kadar durmayacağım. Sen de bundan sonra yalnızca kötülerini cezalandıracaksın."

İşte benim sevgilim! Deli ve gözü kara. Bu hâline şimdiden bayılmıştım. Ama bir sorunumuz vardı. Noa daha ilk günden planımı bozmaya çalışıyordu. Ravebelg Kasabası'na geldiğim günden beri burada yaşayan masumları, günahkârlardan kurtarmak için öldürmüyor, onlara yeni bir hayat veriyordum. Nasıl bunu görmezden gelip bana bu saçma teklifi sunardı?

Şimdilik sessiz kalmaya karar verdim. Elbette kuklalarım ve oyuncaklarım zamanı geldiğinde en güzel şekilde yeni hayatlarına uğurlanacaktı. Aksi hâlde planıma ve kendime... En çok da anneme ihanet etmiş olurdum.

Noa oturduğu yerden kalkıp, üzerindeki toprağı silkelerken, "Şunu da aklından çıkarma, uğruna bir mezar kazılmaması, seni hayatta

yapmaz,” dedi ve usulca ormanın karanlığına karışıp evimize doğru yürümeye başladı.

Söylediklerini defalarca kez içimde tekrarlayarak, peşinden giderken geç de olsa ne demek istediğini anlayabilmiştim.

Sevgilim, açıkça beni ölümle tehdit etmişti.

Sanırım ona gerçeği itiraf etmekle aptallık etmiştim.

4

ACILAR CİNAYET SEVER

İnsan hayatı boyunca yavaş yavaş yiyip bitirir kendini ve önce kendi hislerini öldürür. Anıların ve acıların ağırlığı altında koruyamadığı kalbinin infazını gözyaşlarında gerçekleştirir.

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

Yaratmak yalnızca Tanrı'ya mahsustur.

Öldürmek ise insana...

Kimse bir katil olarak doğmaz elbet.

Ama bir gün herkes kendi karanlığıyla yüzleşir ve aynı şeyi diler:

Ölüm.

Bazıları kendisi için ister ölümü, bazıları diğer insanlar için.

Ben aylar önce kendi karanlığımı bir zırh gibi kuşandım ve şimdi istediğim tek şey ölüm.

Kendim için değil elbette. Bu kasabada yaşayanlar için de değil. Bu kasabada bana cehennemi yaşatanların ölmesini istiyorum sadece. Kaç gece Tanrı'ya yalvardığımı unuttum. Tanrı beni duymuyor. Kimse acımı bilmiyor ve ben, kimseden medet ummuyorum artık.

Onların ölümü benim ellerimden olacak. Bana yaşattıkları acıların, kardeşimi benden almanın günahını canlarıyla ödeyecekler.

Canım öyle bir yanıyor ki... Hiçbir su söndüremez bu yangını. Hiçbir ateş denk tutulamaz bu yangına. Ve hiçbir acı kıyaslanamaz bu acıyla.

Korkuyordum. Paul'dan ya da bir başkasından değil, kendimden korkuyordum. Mia'yı elimden alan kişi, aylardır *sevgilim*, dediğim adamdı ve ben onu öldürmek istiyordum. Acı içinde ölmesini, bana yaşattığı acıyı son nefesinin her anında yaşamasını istiyordum. Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Hayatım boyunca bana zarar veren insanları bile incitmeyi beceremezdim. Birini nasıl öldürebirdim ki? Mia'yla birlikte tüm duygularımı, kalbimi onun yanına gömmüş olsam da derinlerimde bir yerde eski Noa karanlığa teslim olmamı engelliyordu.

Boktan hayatım boyunca yaşadıklarımaya rağmen kendimden başka kimsenin ölümünü dilememiştim bu zamana kadar. Joanne'in ölümünden sonra annemin işkencelerine rağmen yine de annemin değil, kendi ölümümü dilemiştim ama yaşıyordum işte. Hâlâ bu kahrolası hayatı yaşıyordum.

Ölmeyi bile becerememişim. Güzel meleğim Mia bu hayatta yalnız kalmasın, benden sonra annemin nefreti onu bulmasın diye kaç kez intiharın eşiğinden döndüğümü saymayı bırakmışım. Şimdi Mia da gitmişti. Peki, ben neden hâlâ yaşıyordum?

Beni bu hayata bağlayan hiçbir sebep yoktu ama yine de ölemezdim. En azından Mia'nın intikamını alana kadar kendime ölmeyi yasaklamıştım.

Eskiden yalnız olmayı çok severdim. Sessizliği... Düşüncelerimin bana işkence etmesinden bile rahatsız olmazdım hatta. Bir başka insanın sözleriyle yaralanacağıma, kendi zihnimdeki kelimelerin açtığı yaraları taşımayı seviyordum.

Şimdiyse uyuyamıyordum bile. Yalnız kaldığım her an Mia'yı gölün üstünde bulduğum o günün ateşi yüreğimi yakıyordu. Kardeşimi son kez öptüğüm dudaklarımda o günden beri ölümün soğukluğunu taşıyordum. Meleğime veda edememek beni kahrediyordu ama keşke... Keşke son kez öpmeseydim onu. Dudaklarım Mia'nın masum ruhunun mezarlığı gibi miras kalmıştı bana.

Acılar zamanla unutulur. Kabuk bağlayan yaralar iyileşir ama izleri bir ömür seninledir, derler. Peki, durmaksızın kanayan yaraların sonu ölüm müdür yoksa onların da geçer mi zamanla acısı?

Dudaklarında ve dahi kalbinde sevdiklerinin mezarlığını taşıyan, yitip giden hayatlarından geriye kalan anıların rengârenk çiçekleri solmasın diye gözyaşlarıyla sulayan insanların ruhu sonsuza dek azap çekmiş, anladım.

Bu acı taşıyamayacağım kadar ağır.

Bu acı beni öldürmeye yetecek kadar fazla.

Bu acı tüm kasabayı yakıp küle çevirmeye yeter.

Tanrı, hayatım boyunca gözyaşlarıyla doldurduğum anılarımı ve sevdiklerimin kanıyla ıslanan acılarımı bir müze misali kalbimde ve zihnimde lanet gibi taşımaya mahkûm etmiş beni, eminim.

Tanrı beni hiç sevmemiş.

Kalbimi yakıp küle çeviren bu ateş ancak bir şekilde dinerdi: Mia'nın intikamını aldığımda. Paul'u öldürmek istiyordum ama eminim ki ölüm onun için kurtuluş olurdu. O yaşamalıydı. Yaşamalı ve her gün daha çok acı çekmeli.

İnsan, hayatı boyunca acıların tutsağı olduğunda ölüm kurtuluştı, yaşamak ise yeryüzünde cehennem ateşiyle her gün yanmakla eş değerd. Joanne o köprüde intihar ettiği geceden beri hayatım bundan ibaretti ve şimdi aynı acıyı Paul'a yaşatmak istiyordum.

Onun canını yakmayı, aldığı her nefesi zehretmeyi, gözünü açtığı her yeni günün ızdırapla geçmesini istiyordum.

Zihnimin karanlık kuytularında yankılanan fısıltılar aynı soruyu defalarca kez tekrarlıyordu: *Tek suçlu Paul mu?*

Sahiden de Mia'nın ölümünde Paul'dan başka günahı olan yok muydu? Sara, annem, babam, Raymond, dedektifler, ablam Joanne ve ben... Bizim hiç suçumuz yok muydu?

Belki de hepsi ölmeliydi. Paul yapar mıydı bunu? Benim için onları öldürür müydü? Kardeşimin intikamını almam için yardım eder miydi bana?

Joanne zaten ölmüştü ama bunu kimin yaptığını bilmiyorduk.

Tanrı'm... Tüm bunlar yaşanıyor muydu gerçekten? Kötü bir kâbusun içinde değil miydim? Son birkaç aydır olup bitenlerin gerçek olduğuna inanamıyordum. Ravebelg Kasabası'nın cehennem olduğunu söylerdim hep. Oysa cehennem bu toprakların yanında cennet bahçeleri kadar temiz ve masum kalırdı.

Bir saat önce ablamı kendi ellerimle toprağın altına bırakmış ve iki ay önce kız kardeşimi öldüren sevgilimin evine gelmişim. Akılalmazdı yaşananlar. Zihnimdeki şeytanlar bile bu kasabada yaşayan biz günahkârlar karşısında Tanrı'ya sığınıyor olmalıydı.

Hepimiz günahkârdık.

Hepimiz yalancıydık, hepimiz şeytanlaşmıştık.

Belki de Paul en başından beri doğru olanı yapıyordu. Bu kasabada yaşayan kimse yaşamayı hak etmiyordu. Hepimiz ölmeliydik.

Paul ablamın mezarını kazarken, her yeri toprağa bulandığı için eve gelir gelmez kendini duşa atmıştı. Bense salonda dizlerimi karnıma kadar çekmiş, boydan cam olan pencereden bahçe tarafına bakıp nefesimi kesen karanlığı seyreliyordum.

Her geçen saniye ormanı esir alan karanlık içime doluyordu. Karanlık zihnimde, karanlık kalbimde ve karanlık bedenimin en ücra köşelerindeydi artık. Durduramıyordum içimde büyüyen bu karanlık fısıltıları. Zihnimin duvarlarına kanla kazınan emirleri yerine getirmekten korkuyor ve bundan kaçamayacağımı biliyordum.

Adım Noa'ydı. Anlamı ise ışık... Annemin bana seslendiği kişi olmak istemiyordum. Ben... Katil olmak istemiyordum ama günahkârların kanı zihnime bulaşmıştı çoktan. Bu saatten sonra ellerimin temiz kalması mümkün müydü?

Mia, masumiyetimdi.

Mia, yaşama sebebimdi.

Mia... Sahip olduğum her şeydi ve benim kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı artık.

Telefonumu çıkarıp hızlıca galeriye girdim. Mia'nın fotoğraflarına bakmak istiyordum. Bunu yapmasam bile gözümü her kapadığımda güzel yüzü canlanıyordu nasılsa.

Şimdi anlıyordum, hayatın tüm renkleri kardeşimin gülüşlerinde saklıydı. Onun sesi, gülüşü... Şu dünyada beni seven ve sımsıkı sarılan tek o vardı ve ben onunla birlikte renklerimi kaybetmişim.

İkimizin sımsıkı sarıldığı bir fotoğrafa bakarken, "Mia..." diye mırıldandım. Bir diğer fotoğrafta alışveriş merkezinde tatlı yerken ağzının her yanına çikolata bulaşmış ve ben o hâlinin fotoğrafını çekmişim. Ne de güzel gülüyordu. "Ablacığım," diye seslendim titreyen sesimle. "Ablacığım, meleğim..." İsmi dudaklarımdan acı bir inilti gibi dökülüyordu. İç çekerek, başımı geriye atıp ormanın karanlığına kalbimdeki ateşin küllerini savurmaya çalıştım. Yüreğimde fırtınalar kopuyor, içimdeki ateş her saniye cehennemi kışkandıracak kadar yükseliyordu. "Güzel kardeşim. Yaşama sebebim. Ben sensiz ne yapacağım şimdi?" Fotoğrafların hepsine bakmak istiyordum ama her bir fotoğraftan diğerine geçtiğimde Mia'yı arımda bırakmış gibi kendime kızıyordum. Başımı kaldırıp, tavana bakarken, "İzliyor musun beni meleğim?" dedim. "Duyuyor musun sesimi? Sana olan sevgimi hissediyor musun orada?" Nihayet saatlerdir tutsak ettiğim göz yaşlarım fırrar etti. "Seni seviyorum, bir tanem. Seni... Seni her şeyden çok sevdim." Salonda yalnız olduğum için özgürce ve hıçkırı hıçkırı ağlıyordum. "Koruyamadım seni. Koruyamadım, ablacığım, affet beni."

Çocuklar ölümden korkardı. Neden kötülük çocukları bulurdu ki hep? Oysa onlar yalnızca oyunları ve oyuncakları bilmeli, renkli kalemlemlerle hayal dünyalarını boyamalıydı. Mia'nın renkleri neden soldu? Kim çaldı renklerimizi?

Bu karanlığın bir sonu yok mu Tanrı'm? Bu keder neden bitmiyor?

Yaşadığımız dünya, çocuklar için bir cehennem çukuruydu. Günahkârların zulmünü hep masum olanlar çekirdi. Bu kahrolası kasabanın geçmişinden gelen karanlık da önce masumların sonu olmuştu. Kardeşimi almıştı benden.

Nefes alamıyordum. Ciğerlerim sızlıyordu. Her iç çekişimde boğulduğumu hissediyordum.

Geçecek mi bu keder?

Dinecek mi içimdeki sızı?

Sönecek mi kalbimdeki ateş?

Ben nasıl yaşayacağım?

Mia'nın ölümünün üzerinden aylar geçse de acım ilk günkü gibi yakıyor ve yıkıyordu içimi. Annemi ve babamı da görmemiştim o günden beri. Ne hâlde olduklarını bilmiyordum. Dedektif Helen onlara bir ekip gönderip haber verecekti. Ki haber vermeseler bile Mia'yı gölde bulduğum gün canlı yayına çıkmıştım ve eminim ki tüm kasabada bu konuşulmuştu.

Annem, Joanne'in ölümünden beni suçluyordu. Eğer onu biraz bile tanırıysam Mia'nın ölümünden de beni sorumlu tutuyordu. Benden öğreniyor olmalıydı. Ben bile kendimden nefret ediyorken bir başkasının sevmesini nasıl beklerdim?

"Neden benim canımı almadın?" Dişlerimi sıkmak canımı yaksa da içimdeki acının yanında bir hiçti. "Neden ben dururken o? Neden?" Tanrı'ya mı isyan ediyordum yoksa beni duymayacağını bildiğim üst kattaki Paul'a mı bilmiyordum. "O masumdu. O çocuktu." Gözyaşlarım beni boğuyordu. "Onun hiçbir günahı yoktu. Tüm günahkârlar hâlâ bu kasabada nefes alırken yanlış kişinin canını aldın!" Yakarışlarım genzimi yakıyordu.

Mia ölmüştü ve beni bu cehennemde yalnız bırakmıştı. Bir gün onu da yanıma alıp, bu kasabadan kurtulmanın hayallerini kurarken o şimdi çok uzaklara gitmiş ve kalbimde hiç dinmeyecek bir tufanla beni her gün ölmeye mahkûm etmişti.

Telefonu hırsla yanımdaki boşluğa savurup ellerimle yüzümü kapadım. Nefesim kesilene kadar, ciğerlerim soluksuz kalana kadar, gözlerim yanana kadar haykırarak ağladığım dakikaların sonunda içimi derin bir sessizlik kapladı. Zihnimdeki düşüncelerin düşmanca fısıltılarıyla ne kadar süre baş başa kaldığımı bilmiyordum ama sessizliği bıçak gibi kesen Paul'un sesiyle yüzümü sakladığım dizlerimden kaldırıp kızarmış gözlerle ona baktım.

“Sevgilim?”

Bana hâlâ böyle seslenebilmesine dayanamıyordum. Bana yaşattığı bu acıyı görmezden gelemezdi. Kimse bu kadar hissiz ve kalpsiz olamazdı.

Başımı kaldırıp baktığımda turkuaz gözlerindeki korku beni kıskıvrak ele geçirdi. Sebebini anlamadığım bu korkunun cevabını almak için alaycı bir tonla, “Seni ilk kez korkmuş görüyorum,” diye mırıldaırken neşeden yoksun gülüşüm dudaklarıma dokundu.

Paul hiçbir şey söylemeden, ıslak saçlarını karıştırarak salonun girişinden oturduğum koltuğa doğru yürümeye başladı. Altında siyah bir eşofman vardı. Üzerine bir şey giymemiş hatta saçlarını bile kurulumamıştı. Turkuaz gözlerinin önüne düşen saçları, harelerine saklanan karanlık duygularını hapseden parmaklıklar gibiydi.

Yanımdaki boşluğa oturmasını beklerken Paul tam karşımda olabilmek için orta sehpanın ucuna yerleşti. Gözlerini gözlerime diktiğinde bakışlarımı ondan kaçırmak istedim ama yapamadım. Tam aksine ikimiz de gözümüzü kırpmadan birbirimize bakıyorduk.

Çok geçmeden, “Korkuyorum,” diyerek sessizliği bozdu. “Seni kaybetmekten korkuyorum, bir tanem.” Kasabaya geldiği günden beri onlarca masum insanı vahşice katleden adam şimdi karşıma geçmiş, küçük bir çocuk gibi korkuyordu ve yalan söylemediği her hâlden belliydi.

“Beni kaybetmediğini mi düşünüyorsun?” Bir tiyatro oyununun içindeki figüran gibi hissediyordum kendimi. Benim için biçilmiş rolü oynuyordum ama mantığım sahnede olup biteni algılamakta güçlük çekiyordu.

“Seni çoktan kaybettim,” derken sesi titremiştii. “Kahretsin ki bir daha bana eskisi gibi bakmayacaksın. Kollarımın arasında uyurken yüzüne yerleşen o huzurun zerresine bir ömür hasret kalacağımı da biliyorum. Bir daha gülmeyeceksin bana. Dudaklarımı aşkla öpen o kadını kendi ellerimle öldürdüm. Kahretsin!”

En azından gerçeğin farkındaydı. Sevgilim bir seri katildi, tüm kasaba ondan delicesine korkarken Oyuncak Katili önümde âciz düşmüş ve benden aşk dileniyordu.

“Neden yaptın?” Aklımda bu sorudan başka kahrolası hiçbir düşünce yoktu. Helen’ı öldürüp de karşıma geçip maskesini çıkardığı andan beri başka bir şey sormak gelmiyordu içimden. *Neden? Neden?*

“Canım yanıyordu,” dedi gözlerime bakarak. “Bana ihanet etmene dayanamadım.” Ellerini ıslak saçlarına daldırıp sertçe karıştırdı ve hemen sonra başını kaldırıp yeniden bana baktı. “Bir kez olsun sen cevap ver, Noa. Bir kez olsun, sen söyle. Neden yaptın? O herifi neden öptün? Madem onu seviyordun, neden benimle birlikte oldun? Neden?” Her kelimenin ardından sesi biraz daha yükseliyor, gözlerindeki korku yerini derin bir öfkeye bırakıyordu ve bu ifadesi beni deli gibi korkutuyordu.

Korkacağım hiçbir şey yok. Umarım bu gece beni de öldürürsün, Paul Barnley. Aksi hâlde beni öldürmediğin her günün pişmanlığı urgan olup boynuna dolanacak.

“Raymond’la öpüştüğümü sana kim söyledi?” Sakince konuşmuştum. “Eğer kim olduğunu söylersen sana her şeyi anlatırım.” Kardeşimi ölüme götüren bu gerçeği nereden öğrendiğini bilmem lazımdı. “Eğer beni rakip etmiyorsan mutlaka birisi söylemiş olmalı.”

“Evet,” dedi tuttuğu nefesini bırakarak. “Birinden öğrendiğim doğru.” Bunu biliyordum fakat bilmediğim şey, Raymond ve benden başka kimsenin olmadığı o gölün başında bizi kimin gördüğüydü.

“Kim?” diyerek ısrarla aynı soruyu tekrarladım. Paul söylemekte kararsızdı. Bakışlarımda gördüğü intikam ateşinin sadece onu değil, birçok kişiyi yakacağının farkındaydı ve yapacaklarımdan korkuyordu. “Kim dedim, Paul? Kim söyledi?” Sesim sakinliğini kaybetmiş, öfkeyle çıkmıştı. “Kahrolası ismi söyle artık!”

“Sara!” Daha fazla dayanamayıp bir anda söyleyiverdi. “Kahretsin. Her şeyi Sara anlattı. Bir gece sarhoş hâlde kendini göle atmışken karşılaştım onunla. Beni görür görmez hakaret etmeye başladı. Ardından Raymond ve seni... Öpüşürken gördüğünü söyledi.”

İnsan hayatı boyunca sevdikleri tarafından sırtından bıçaklanırdı. En çok da kan bağı olan insanlar acıtmaz, yakardı canını. Kuzenim bana ihanet etmiş, kardeşimin ölümüne sebep olmuştu. Gördükleri karşısında benim ona ihanet ettiğimi düşündüğünü biliyordum. Belki

de haklıydı ama bilmediği şey... O gece beni öpen Raymond'ın ta kendisiydi. Benim bir günahım yoktu. Mia'nın hiç günahı yoktu.

"Sara... Hayatı boyunca sorunları olan bir kızdı. Özellikle Raymond hayatına girdiğinden beri çok değişti. Onu kaybetme korkusuyla kaç kez intihar etti, kaç kez etrafındaki insanları kıskançlığı yüzünden kırdı, saymakla bitmez. Ben de bunlardan biriyim."

"Sara'nın yalan söylediğini mi söyleyeceksin?" diyen Paul, hayretle kaşlarını kaldırdı.

"Hayır," dedim hiç düşünmeden. "Sara'nın gördüğü ve söylediği her şey doğru. Raymond'a karşı hislerimin olduğu da öyle. Ama bu ne Sara'nın ne de senin düşündüğün gibi aptal bir aşk meselesi. Belki hayranlık... Belki bağımlılık ya da güven duygusu. Raymond benim hayatımı kurtardı ve ben o günden beri boktan hayatımın içinde güvendiğim tek insana çekildim."

"Ne demek bu?" Paul sözlerimin ağırlığıyla ezilirken bile sakince konuşmaya devam etti.

"Joanne yıllar önce intihar ettiğinde annem beni suçladı. Tüm nefretini ve öfkesini bana yöneltti. Dört yıl boyunca aynı evin içinde bana cehennemini yaşattı fakat buna daha fazla dayanamazdım. Ondan dört yıl sonra ablamın intihar ettiği köprüde hayatıma son vermek istedim ama o gece... Tam kendimi köprüden aşağı bıraktığımda biri hayatımı kurtardı: Raymond. O zamanlar yaşım küçük olsa da yüküm taşıyamayacağım kadar fazlaydı ve ben hayatımı kurtaran o adama, içten içe karşı koyamadığım hisler besledim."

Paul hikâyemizi dinlerken bile deliye dönüyordu. Sürekli kaşınıyor, saçlarını karıştırıyor ya da gözlerini kaçırıyordu. Raymond'ın adını duymaya bile tahammül edemiyordu.

"Ama Tanrı şahidim olsun, hiçbir zaman onunla birlikte olmayı düşünmedim. Hele ki Sara'yla birlikte olmaya başladığından beri. Onu her zaman yanımda istediğim doğru. Ona karşı hisler beslediğim de doğru ama hislerimin yanlış olduğunu bildiğim için hepsini kendime sakladım ben. Onu içimden atmaya çalıştım. Bunun adına aşk bile denilemez. Bir bağımlılık, hayatımı kurtardığı için bir minnet ya da adı her neyse... Bana kalırsa aşktan daha güçlü bir bağımız vardı ama o

gece... Raymond ileriye gidip beni öptüğünde kahrolası Sara'nın yersiz kıskançlıklarını haklı çıkardı. Kahretsin! Her şeyi mahvetti!"

Paul gözünü bile kırpmadan bana bakıyor, muhtemelen sözlerimin doğruluğunu tartıyordu. En ufak bir yalanım yoktu.

"Oysa Raymond'a engel olup yanından ayrıldım ve o günden sonra hiç görüşmedik. Görüşmeyecektim de. İkinizin de düşündüğü gibi bir şey yoktu." Bir yanım ona gerçekleri anlattığım için rahatlıyordu ama diğer yanım ne konuşursak konuşalım Mia'yı geri döndürmeyeceğini bilmenin acısını taşıyordu. "Demem o ki Paul... Sana ihanet ettiğimi düşünmekte haklısın ama keşke benimle konuşsaydın. Ya da intikam almak istiyorsan keşke bedelini bana ödetseydin. Mia masumdu." Paul'un karşısında ağlamak istemiyordum. Gözlerim yanıyordu ve bakışlarımı tavana çevirerek gözyaşlarımı engellemeye çalıştım.

Paul'un gözlerindeki pişmanlığı görmek canımı daha çok yaktı.

Kardeşimin katili yalnızca Paul değildi. Peki, buna rağmen Paul'un gözlerinde gördüğüm bu pişmanlığı Sara'nın gözlerinde görebilecek miydim? Mia'nın ölümüne sebep olduğunu biliyor muydu acaba?

Sara'yla karşılaştığımda neler olacağını düşünmek bile kanımı dondurdu. Paul'dan ne kadar nefret ediyorsam ondan da aynı şekilde öğreniyordum. Bana yaşattıklarının hesabını soracağım gün geldiğinde Tanrı'nın merhametine sığınmasını tavsiye edecektim. Zira ben merhamet etmeyecektim kimseye.

Dakikalar sonra, "Artık ikimizin de birbirinden başka kimsesi yok bu kasabada, kıymetlim," diyerek sessizliği bozdu. "İzin ver, yaralarınızı birlikte saralım. Bana bir şans daha ver. Bu kasabaya karşı birlikte olalım. Hayatımızın geriye kalanında mutlu olalım."

Bir katilin sözlerine güven olur muydu? Kardeşimi öldürdükten sonra onunla eskisi gibi birlikte olacağımı nasıl düşünürdü? Bu mümkün müydü?

"Mia'yı öldürdüğümü düşünüyorsun, bu yüzden benden nefret ediyorsun ama onu bu cehennemden kurtardım ben. Emin ol, bu top-raklar Tanrı tarafından lanetlenmiş. Burada yaşayan herkes günahkâr. Yıllar önce anneme acımayanlar, ablana acımayanlar, yıllar sonra Mia'ya da acımayacaktı."

Ona hak vermekten nefret ediyordum. Hâlâ karşıma geçip konuşma cüreti göstermesine izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum.

“Onu korurdum ben,” dedim titreyen sesimle. “Herkesten, her şeyden korurdum. Ama senden koruyamadım.” Yanağıma doğru süzülen gözyaşımı elimin tersiyle hınçla sildim. “Koruyamadım.” Bir fıstıktan daha güçsüz çıktı sesim. Paul’un söyleyecek bir şeyi yok gibi görünüyordu. “Eğer yaşasaydı bu sene on yaşma girecekti. Üç yıl sonra lisede görecektim onu. Mezuniyeti olacaktı. Birlikte başka bir kasabada hayat kuracaktık. Kendi ayaklarının üzerinde duran güçlü bir kadın olduğunu görmek için sabırsızlanıyordum. Sen tüm hayallerimizi elerimden aldın. Anlıyor musun? Bana ne yaptığını görüyor musun?”

Hâlâ doğduğu günü hatırlıyordum. Neredeyse on yılın nasıl geçtiğini bilmiyordum. Onunla hayat katlanılabilirken onsuz yıllarım nasıl geçecek, bilmiyordum.

“Joanne gittikten sonra intihar etmekten başka şansım yoktu. Annemin nefreti her geçen gün katlanarak çığ gibi üzerime çöküyordu. Sonra Mia doğdu ama buna rağmen annem kendini toparlayamadı. Joanne’in yokluğunu aşamadı ve bana başka bir yol bırakmadı.” Neden bunları anlattığımı bilmiyordum ama ilk kez birine içimi açıyordum. Bu kişi bir seri katil olsa bile bana iyi geliyordu. “Mia büyüdükçe ablama benziyordu. Tanrı, onun yerine göndermiş gibiydi hatta.” Sırf bu yüzden bile annem, Mia’ya harika bir ebeveyn olmak için elinden geleni yapmıştı.

Ölmeden önce...

Joanne de tıpkı Mia gibi benim için hayattaki en değerli kişiydi. Ta ki o harabeye dönmüş evde onunla karşılaştığım ve Oyuncak Katili’yle birlikte hareket ettiğini öğrendiğim ana kadar. O gün Joanne bitmişti benim için.

Şimdi ikisi de gitmişti.

Cennette buluştular mı? Onlara merhamet ettin mi Tanrı’m?

“Jasmine de annesine çok benziyor,” dediğinde Jasmine’in yüzünü gözümün önüne getirdim. Joanne’in kopyası gibiydi. Onu ilk Mia’nın yanında gördüğümde benzerliklerini nasıl fark edemediğimi bilmiyordum.

Jasmine, ablamdan kalan tek mirastı. Joanne'le son zamanlarımız her ne kadar boktan geçse ve ona her ne kadar kızgın olsam da emanetine sahip çıkmalıyım. O benim kanımdandı ve ne olursa olsun Paul'a bırakamazdım. Aksi hâlde Mia'nın kaderi bir gün onu da bulacaktı.

Paul'la konuşacak bir şeyim kalmamıştı. Hiç olmamalıydı zaten. Onunla konuşmak bir nevi geçmişimle hatta kendimle yüzleşmek gibiydi. Düşüncelerin zihnimi ele geçirmesine izin vererek arkama yaslandım ve kendimi sessizliğe teslim ettim.

Paul hâlâ karşımda öylece durmuş beni izliyordu. Bugün, katil olduğumu öğrenmeden önce bakışlarında huzur bulur ve bana her böyle baktığında kendimi kaybederdim. Şimdiyse bir kafeste ızdırap çekiyor gibi hissediyordum.

“Bana böyle bakmana katlanamıyorum,” dedim hırıltılı sesimle. Neden bu evde olduğumu bile bilmiyordum. Her saniye Mia'ya ihanet ediyormuş gibi hissediyordum.

“Seni tam şu an öyle bir öpmek istiyorum ki Noa... İzin ver.” Şaşkınlıkla geri çekildim. Böyle bir şey olması mümkün değildi. “İzin ver. Tekrardan beni sevmeni sağlayacağım, sadece bana izin ver. Tüm dünyayı siktir et, bizim aşkımız şu dünyadaki en delice şey ve bizi bundan mahrum etme.”

Uzanıp ellerimi tuttuğunda nefes almayı bırakmıştım. İntikam ateşiyle yanan vücudum buz keserken tüm vücudum karşı koyamadığım bir şekilde titremeye başladı. Paul'un bana dokunmasını beklemiyordum ve bu nefesimi kesmişti.

“Bırak, aşkımız bizi delirtsin. Bırak, *çıldırılmış*, desinler. *Bir katile âşık oldu*, desinler. Her şeyi siktir edip ardında bırak ama ne olur, beni bırakma.”

Ona karşılık verecek değildim. Belki de onun canını yakmak için yapmam gereken şey onu kendimden mahrum bırakmaktı. Gözlerindeki korku ve acıya bakılacak olursa ona en büyük ceza buydu.

Keşke kendimi öldürebilseydim. Paul'un elinden son kurbanını almak hem canını yakar hem de onu delirtirdi.

Ellerimi hışımla Paul'dan kurtararak, oturduğum yerden kalkıp salonun çıkışına doğru yürümeye başladım. Bir an önce uyumak istiyordum. Bu kahrolası gün bir an önce bitmeliydi.

Mia'nın ölümünden sonra sığındığım kollar, her şeyini kaybetmiş bir kadın olarak yuvam olan sevgilimin evi şimdi korkunç geliyordu. Bu evde olmak istemiyordum ama başka şansım da yoktu. En azından bugün için... Sokağa çıkma yasağı çoktan başlamıştı.

Belki de bu bir işaretti. Kardeşimi öldüren adamın evi, benim de mezarım olmalıydı.

Yaşamayı hak etmiyordum.

Uyumakla geçmezdi hiçbir acı,

Gözlerini kapatsan da zihnin uyumazdı.

Zaman, merhem olmazdı yaralarına,

Aldığın her nefes kanatırdı kabuk bağlamamış hatıraları.

Ancak öldüğünde son bulur, bu dünyadaki sancıların,

Geriye yalnızca sessiz bir gölge kalır ardında,

Kendi adını bile fısıldayamayan sessiz bir yok oluş gibi.

Ben bu gece ölmeliydim. Ölmeli ve kız kardeşlerimle cennette buluşmalıydim. Zavallı ruhum, işte o vakit huzura kavuşurdu.

Merdivenlerin başında kaç dakikadır durduğumu bilmiyordum. Benliğimi tümüyle ele geçiren intihar düşüncesine boyun eğsem de bu evde nasıl öleceğimi bilmiyordum.

Ölümüm, Paul'un canını yakmalıydı. Elinden oyuncağı alınmış bir çocuk misali yanmalıydı içi.

Her yutkundüğümde acıyan boğazımı yatıştırmak için yönümü değiştirip mutfığa yöneldim. Su içmeliydim. Ayrıca düşünmek için de vakit kazanmış olacaktım.

Kendimden öyle nefret ediyordum ki hiçbir ölüm, hiçbir son yakışmıyordu boktan hayatıma. Mia'ya intikamını alacağıma dair verdiğim sözü tutamayacak kadar zayıf olduğum için kendime kızıyordum ama başka yolum yoktu.

Bu yol karanlıktı.

Bu yol benim yok oluşumdu.

Ve bu cehennemde, sefil hayatım nihayet son bulacaktı.

5

ÖLÜMÜ ARZULAMAK

*Her insan doğar doğmaz içindeki karanlıkla yüzleşir.
Kimisi bir ışık yakar ve yüreğini aydınlığa kavuşturur.
Kimisi ona teslim olur ve günden güne yok oluşuna şahit olur.*

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

*Her insan, kalbinde kendi karanlığıyla doğar.
Bazıları onu bir ömür zincirler,
Bazıları ise doğar doğmaz boyun eğër.
Ve zamanla anlarsın ki
Kendinden kaçtıkça içindeki karanlık seni çağırır.
Kaçtıkça düşersin, sustukça kaybolursun.*

*Sonunda ölüm, sana kollarını açar,
Sessizce sarar, sarmalar ve en sonunda...
Kalbindeki karanlıkla seni boğar.*

Mutfğa girdiğimde zihnimdeki sesler canımı acıtacak kadar gürültüydü. Hayatı boyunca ölümü arzulayan bir kadının şimdi ölümden korkması ne de komikti, öyle değil mi?

Her daim korkularımın üzerine gider, onlara kafa tutardım. Bu gece ölümden korkuyordum ve biraz sonra bir yolunu bulup Ölüm Meleği'ne teslim olacaktım.

Yaşamayı hak etmiyor, ölümü iliklerime kadar arzuluyordum. Hem meleğime kavuşacak hem de canımı yakan o pislikten intikamımı böylece almış olacaktım. Onun için en büyük ceza buydu. Son kurbanını ondan önce yok etmek...

Bardakların olduğu dolabı açtığimde uzanıp bir tanesini aldım ve tezgâha bıraktım. Buzdolabının kapağını açtığimde ise dolabın rafında gördüğüm şey âdeta yol göstericim olmuştu. Hayatıma nasıl son vereceğimi biliyordum artık. Su içmekten vazgeçip birkaç dakika sonra koşar adımlarla mutfaktan çıktım. Sessizce merdivenleri tırmanıp yatak odasının yolunu tuttum.

Paul'un odasına girdiğimde görünmez bir duvara çarpmışım gibi olduğum yerde kalakaldım. Aşkına teslim olduğum ilk gece canlandı zihnimde ve sonraki geceler... Her geçen gün onu daha fazla sevmeye başladığım günler ve seviştığımız geceler.

Hepsi uğursuz bir hayalet gibi kafamın içinde dolaşırken, gözümde akan bir damla yaşta boğularak yatağın karşısındaki berjere oturdum.

Gözlerimi kapamaktan nefret ediyordum ama bu odayı görmeye tahammül edemiyordum. Kalbimi mahşer yerine çeviren acıların esaretinden kurtulmak için tek kaçış yoluydu ölüm. *İnsanın ölüme en yakın olduğu vakit, uykuda olduğu vakittir*, derler.

Ölümlle uyku arasında girdiğim savaşı kazanan, kahrolası ölüm arzum olmuştu.

Gözlerimi öyle sıkıyordum ki kirpiklerim birbirine karışmıştı. Bu gece son kez uykuya dalacak ve sonra ruhum bilinmezliğe doğru

yolculuğa çıkacaktı. Odanın karanlığına karışan gölgelerin kıpırtısını hissedebiliyordum.

Berjerin soğuk derisine sırtımı yasladığım andan beri odanın karanlığı üzerime bir örtü gibi örtülmüştü. Burası onun odasıydı, Oyuncak Katili'nin. Anılarımızın mezarlığı olan cehennem. Her şey ona aitti. Yatağın yanındaki komodinin üzerine koyduğu fotoğrafımız, loş ışıktaki belli belirsiz parlayan kristal avize, duvarda asılı siyah çerçevede kendi yansımaya hapsolmuş bir fotoğraf. Ve ben şimdi anılarımızla dolu bu odanın sessizliğinde kendi ölümünü bekleyen bir yabancıydım.

Hayatım boyunca kaçtığım karanlık, şimdi ruhumu esir almıştı. Odanın تنها köşelerinde saklanan gölgeler üzerime çöküyor ve içimi ürperten bir fısıltıyla zihnime sızıyordu.

Kaçacak yerin kalmadı, Noa Dayton.

Elimdeki kristal bardak, bu sessiz odanın en ağır yüküydü. Portakal suyu... Mia'nın her sabah kahvaltıda bayılarak içtiği o kahrolası içecek... Eski hayatımızdaki güneşli sabahların masumluğunu taşıyan bu içecek, şimdi ölümün kendisini saklıyordu içinde.

Beni ölümün kollarına atacak olan da buydu. Portakal suyu... Tıpkı kardeşimi benden aldığı gibi. Biraz sonra bizi kavuşturacak olan da bu olacaktı.

Su içmek için mutfığa girdiğimde, bardak dolaplarının üst rafında gözüme küçük bir şişe çarptığında merakıma yenik düşüp elime almıştım. Belki de Tanrı bana yol göstermişti. Ne olduğunu anlamak için uzanıp aldığım şişenin üzerinde yazan isim tokat gibi yüzüme çarpmıştı. Mia'nın otopsi raporlarında çıkan zehirdi elime geçen şey. Paul'un portakal suyuna kattığı ve kardeşimin ölümüne sebep olduğu zehri hâlâ evinde sakladığını öğrenmiştim. Kalbim hınçla çarptıkça, göğüs kafesimin tam ortasında katlanılmaz bir acı beni gafil avlarken zihnimde kendi sonumu yazmam birkaç saniyemi almıştı. Kardeşimi öldüren kahrolası ilacı sıktıkça canım yanmıştı. Canım acıdıkça, kalbimdeki ateş gittikçe yükselmiş ve en nihayetinde içi zehir dolu bu bardakla beni bu noktaya getirmişti.

Buzdolabını açtığımda su içmekten vazgeçmemin sebebi, dolabın rafında gördüğüm portakal suyu olmuştu. Benim gibi biri için epey

manidar olsa gerek bu ölüm. Birkaç yudum portakal suyu beni kardeşime ve ablama kavuşturacaktı.

Dizlerimin üzerinde tuttuğum bardağın içindeki portakal suyunu hafifçe salladığımda başımı döndüren bir girdap oluştu. Beni içine çeken, ölümün kollarına çağırان ince bir girdap...

Zehir görünmezdi ama varlığı damarlarımdan önce ruhuma sızmıştı çoktan. Bardağı parmaklarımın arasında çevirirken içimde derin bir ürperti tüm hücrelerimi ayağa kaldırmıştı. Sanki kucağımdaki bardak, geçmişimin bütün yükünü taşıyordu.

Kardeşimin yüzü gözlerimin önünde belirdi. Küçük, saf, masum... Portakal suyunu içerken yüzünde beliren o mutluluğu, daha sonra gülüşü ve en sonunda heyecanla içtiği anı düşünmek beni perişan etti. O sessiz intiharı hâlâ yüreğimde yankılanıyordu. Ben yaşıyordum, o toprağın altındaydı ve bunun ağırlığını taşımak artık imkânsızdı.

Bir an gözlerimi kapadım, zihnim beni çocukluğuma taşıdı. Onunla aynı yatakta uyanışlarımız, odanın içine dolan gülüşlerimiz... Sanki dünya o zaman sadece bizden ibaretti. Şimdi ise yalnızca sessizlik ve gölgeler vardı. Her yerde kan kokusu, her köşede ölümün fısıltıları dolaşıyordu artık.

Kardeşime kavuşmanın hayali göğüs kafesimde kanat çırpın kelebek misali bedenimi sarsıyordu. Hem özlem, hem mahcubiyet hem de tarif edemediğim bir sevinçti intihar etmek. Sanki ölüm, onun elini tutmam adına bir kapı aralamak için bekliyordu.

Derin bir nefes alarak bu acınası hayatın sonuna geldiğimi kabul ettim ve nihayet titreyen ellerimle bardağı dudaklarıma götürdüm. Portakalın ekşi tatlı kokusunun altına gizlenmiş o metalik, acımsı darbeyi damağımda hissettim.

Bu açık bir davetti.

Bu gece ölüm beni dansa kaldırıyordu.

İlk yudumu aldığımda, ruhumun derinliklerinde yankılanan bir korku baş gösterdi. Kalbim göğsümden çıkacak gibiydi. Hiçbir şey hissetmiyordum ama her an zehir etkisini gösterecek, bedenim yaşam için çırpınırken ruhum çoktan ölüme teslim olacaktı. Ne zaman olacağını bilmiyordum ama bir an önce bu hayattan kopmak istiyordum.

Ölümün ilk dokunuşu, sıcak bir gölge gibi boğazımdan aşağı süzldü. Ağır ağır yutkundum ve boğazımdan geçen sıvı, içimde derin bir yangın bıraktı. Zehri vücuduma kabul etmek, hem panik hem de tuhaf bir huzur verdi bana. Çünkü biliyordum ki yıllardır süren bu acı nihayet son bulacaktı.

Gözlerim odanın her köşesinde dolaşmaya başladı. Anılarıma veda eder gibi... Hayatım boyunca sevildiğimi hissettiğim anıların hepsi bu eve, bu odaya aitti ve ben yabancı olduğum o duyguyla vedalaşıyordum şimdi.

Paul burada değildi. Ama kokusu, sessizliği, varlığı hâlâ buradaydı. Bu oda, onun göğüs kafesinde gibiydi. Karanlık, sessiz ve çıkışı olmayan bir hapishane.

Gölgelerin fısıltılarına benimkiler eşlik etti bu kez.

Artık hiçbir yere ait değilsin, Noa. Teslim ol. Bırak kendini ölümün huzurlu kollarına.

Çok geçmeden bardağı tekrardan dudaklarıma götürdüm.

İkinci yudum...

Biraz daha uzun, biraz daha cesur... Ama tadı artık farklıydı. Meyvenin şekerli ferahlığı yok olmuş, yerini paslı bir burukluk almıştı. Midem hafifçe kasıldı. Ellerim titredi ve bir anlığına gözlerim karardı.

“Beni affet,” diye usulca fısıldadım. “Seni koruyamadım, bir tanem. Sana sahip çıkamadım.”

Kardeşimin cansız bedenini gördüğüm o an zihnime bıçak gibi saplandı. Portakal suyunun keskin tadı, gözyaşlarımı bastırdı. Midem tekrardan kasılırken boğazımda bir düğüm belirdi ve nefesim hızlanmaya başladı. Gözlerimden süzülen yaşları, bir an sonra yanaklarım ıslanana kadar fark etmemiştim bile.

Odanın her köşesinden üzerime çullanan anılardan kaçmak için gözlerimi kapadığımda bir an kardeşimin gülüşünü gördüm ve ardından sesi kulaklarıma doldu sanki. *Karanlıktan korkuyorum, Noa. Yanımda kal, beni bırakma*, deyşi... Uykuya dalana kadar yanı başında oturduğum geceler içimi burktu acımasızca.

İşte tam da bu yüzden ölecektim. Çünkü onu koruyamamış, yanında olmayı becerememiştim. Kardeşim karanlıktan korkardı ve ölüm, sonsuz karanlık demekti. Onu yalnız bırakamazdım.

Zehir damarlarımda dolaşıyor mu bilmiyordum. Üçüncü kez içtim portakal suyundan. Hâlâ korkuyor, azar azar içiyordum. Ölüme ya-vaşça aralıyordum kapıyı.

Üçüncü yudum...

Artık her damlası hak ettiğim sonu mühürlüyordu. Bir yanım korkak gibi yalvarıyor, durmamı söylüyordu ama diğer yanım çoktan teslim olmuştu. Göğsümde garip bir ağırlık, gözlerimde buğulu bir sis... Ama en çok hissettiğim şey huzurdu çünkü her yudum beni ona biraz daha yaklaştırıyordu. Kalbim hızla çarpıyor ama her atışı daha uzak, daha yorgun geliyordu. Korku ve huzur birbirine karışmıştı. Ölüm, bana sarılmak için sabırsızlanıyordu. Ellerim hiç olmadığı kadar titriyordu şimdi.

Bir kez daha içmek için dudaklarımı bardağın kenarına bastırdım ve gözlerimi tavandaki gölgelere diktim. Heyecanla son nefesimi vermeyi bekliyorlardı.

Zaman kavramını kaybettim. Dakikalar, saatler... Hepsi birbirine karıştı. Zehrin ne kadar etkili olacağını ve beni ne zaman kardeşime kavuşturacağını bilmiyordum. Sadece bir an için durup başımı geriye attım ve gözlerimi sıkıca kapadım. Son kez düşüncelerimin karmaşasında kaybolmak ister gibi...

Tam dördüncü yuduma hazırlanırken uzaklardan bir ses geldi. Önce fark etmedim. Ama sonra ahşap zeminde yankılanan ayak sesleri... Çok geçmeden kapının kolu usulca çevirildi ve gıcırdayarak açıldı. Başımı kaldırıp baktığımda görüşümün bulandığını fark ettim ama ışığın gölgelerle dansını hâlâ hissedebiliyordum. Loş ışığın içinde beliren silüeti tanımam uzun sürmedi.

Paul. Hayallerimin ve kalbimin lanet olası katili...

Sevgilim.

Paul Barnley ölümün kıyısında yürürken elimden tutmaya gelmişti.

“Kıymetlim...”

Sesi bir uğultu gibi kulaklarıma dolarken harfler kalbimde ince bir sızı bıraktı. Uzanıp ışığı açtığında gözlerimi acıtan ışığa karşı elimi siper ettim. Ölüme yürürken yol arkadaşım olan gölgeler kaybolmuştu şimdi. Sarı ışık tüm odayı aydınlattığında Paul'un gölgesi üzerime düştü. Tam karşımda duruyordu ama ben onun gözlerine bakmaktan kaçınıyordum.

"Noa?" Sesi bu kez sorgulayan ve daha meraklı bir tonda kulaklarıma doldu. "O elindeki ne?"

Gözlerime siper ettiğim elimi çekip ilk kez Paul'la göz göze geldim. Bakışları yüzümle kucağımdaki bardak arasında mekik dokuyordu.

"Portakal suyu," dedim neşeden yoksun bir gülüşle. "Hatırladın mı? Kardeşime içirdiğin o portakal suyu." Bakışlarımı, kucağımdaki sarı sıvıya çevirdiğimde ağızda geçmek bilmeyen o metalik tat midemi bulandırdı.

Mia da bu kahrolası tadı hissetmiş miydi?

Bir yudum daha içmeye yeltendiğimde ellerim korkunç bir titremeye bana karşı gelmişti. Belki de zehir etkisini gösteriyordu, emin değildim ama bardağı kaldırmaya bile gücüm yoktu artık. En fazla birkaç dakika geçmişti. *Umarım zehir hızlı etki ediyordur.* Kalbim patlayacakmış gibi çarpıyordu. Mia'nın küçücük kalbi bu acıyı uzun süre kaldıramazdı.

Var gücümle bardağı dudaklarıma ulaştırdığımda Paul'un, "Noa, dur, yapma!" dediği endişeli sesi kulaklarıma doldu. Hemen ardından elime öyle sert vurdu ki bardak kapının önüne doğru savrulup, parçalara ayrılırken iniltiyle karışık bir çığlık dudaklarımdan koptu. Cam kırıklarının çıkardığı ses, odanın içinde büyük bir gürültüyle yankılanırken Paul hışımla üzerime atıldı. "Sakın düşündüğüm şeyi yapmış olma!" Omuzlarımdan tutup beni kendime getirmek ister gibi sarstı ama ben sadece gülüyordum.

Göğsümde bir ağırlık hissettim, nefesim bir an yavaşladı ve gözlerimden yaşlar daha hızlı süzölmeye başladı. "Geç kaldın," diye fıııldadım gülüşlerimin arasından. "Oyuncağını elinden aldım, Paul Barnley. Beni öldürmenin keyfini süremeyeceksin, üzgünüm."

"Gel buraya," diyerek, beni berjerden kaldırmaya çalıştığı anda dengemi sağlayamayıp dizlerimin üzerine kapaklandım. "Ne içtin?"

Bağırıyor ve korkuyordu. “Portakal suyunun içinde ne vardı, sevgilim? Söyle bana!”

Oyuncak Katili, hayatım için endişeleniyor muydu?

“Kardeşime ne yaşattıysan... Ben de aynı sona doğru yürüyorum işte.” Ellerimi yere koyarak kalkmaya çalışırken Paul aceleyle yanıma çöktü ve zorla ağzımı açtığında kendimi geri çekmeye çalıştım ama buna izin vermedi.

Bir eliyle boynumdan tutup kaçmamı engelliyor, diğer elinin parmaklarını da ağzımın içine daldırıyordu. Ne yapmaya çalıştığını şimdi anlıyordum.

“Kusman gerek, Noa!” dediğinde çoktan uzun parmakları boğazıma doğru ilerlemeye başlamıştı. “Hadi sevgilim, direnme!” Koluna vuruyor, kendimi çekmeye çalışıyordum ama öyle güçlüydü ki kıpırdamıyordu bile. “Hadi bir tanem, yap şunu!” Boğazıma dokunan parmaklarıyla midem ağır ağır kasılıyor, kusma isteğiyle sarsılan vücudum acı çekiyordu.

“Yapma...” demeye çalışıyordum ama ağzımın içindeki parmakları konuşmamı engelliyordu. “Bı- Bırak.”

Parmakları daha da ileriye gidip neredeyse boğazımdan aşağıya kaydığında bir kez daha ve bu kez çok daha güçlü şekilde öğürüp bomboş midemdeki portakal suyunu parkenin üzerine kustum.

Paul elini ağzımdan çekip, hızlıca saçlarımı ensemden toplayarak kenara çekildi. Rahatça kusmam için tüm olanakları sağlamıştı. Parmaklarıyla öyle güçlü baskı uygulamıştı ki hâlâ gırtlığımdaymış gibi hissettiren o rahatsız edici dürtüyle bir kez daha kustum. Mide suyumla karışık şiddetli bir şekilde ağzımdan püsküren sarı sıvının metalik kokusu tekrar ve tekrar kusmama neden oldu. Saniyeler içinde midemdeki her şeyi çıkarmış ve en nihayetinde enkaz gibi kenara yığılmıştım.

Kustuktan sonra ağzımın içinde kalan o berbat koku hâlâ midemi bulandırıyor. Derin derin nefesler alarak sakinleşmeyi beklesem de çok geçmeden bir kez daha kusma dürtüsüyle güçlükle doğrudum. Midemde çıkaracak bir şey kalmadığı için artık şeffaf bir sıvı tükürüp duruyordum.

Defalarca kez tekrarlanan bu durum nihayet son bulduğunda, Paul bacaklarını iki yana açıp bedenimi kendisine çekti. Sırtım çıplak gövdesine, başım göğsüne yaslanmıştı. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki benim için gerçekten korktuğunu o an anladım. Teni buz kesmişti. Saçlarımı okşarken yanağıma sürtünen parmak uçlarıyla üşüyordum.

“Sen de gitme, Noa,” diye fısıldadı. “Herkes gitti. Herkes beni terk etti ama ne olur sen gitme.”

Başımı göğsüne daha sıkı bastırıp saçlarımın arasına yüzünü daldırdı ve usulca iç çekerek öptü. Kalp atışlarıyla bedenim sarsılıyordu. Sanki Paul’un söyleyemediği ne varsa kalbi haykırıyordu.

“Senden nefret ediyorum,” dememle birlikte hıçkırarak ağlamaya başladım. “Senden... Nefret... Ediyorum.”

Uzun parmakları zarif dokunuşlarla saçlarımın arasında gezerken, “Ağla, kıymetlim,” dedi. “Bağır, çağır, vur... İstedğin hakareti et ama bir daha sakın ölmeyi isteme.”

“Neden yapıyorsun bunu?” dedim hıçkırıklarımın arasından. “Neden ölmeme izin vermedin? Neden?”

Kader, bir kez daha aynı yerden vuruyordu beni. İlk kez birine bu şekilde yalvardığımda on yedi yaşında, ablasını kaybetmiş küçük bir kızdım. Yıllar sonra aynı yerde, başka birine yalvarıyordum.

Her şey değişmişti. Değişmeyen tek şey ölümü arzulayan Noa’ydı. Zaman senden çalıp götürdüğü hiçbir şeyi geri getirmezdi fakat kahrolası bir tek, savaşıp durduğum bu hissi benden söküp alamamıştı.

Raymond’a yalvardığım o geceden sonra kalbimi pençesine alan o lanet bağı düşününce ürperdim. Kimse hayatımı kurtarsın istemezdim. Belki de asıl hasta olan bendim. Raymond’a duyduğum hisler de öyleydi.

Paul’a karşı öyle hissedecek değildim ya!

Artık kimseye karşı bir şey hissedemezdim zaten. Ben kalbimi meleşimin yanına gömeli çok oluyordu.

Paul, “Ölemezsin,” dediğinde biraz önceki şefkat dolu sesi kaybolmuş, yerini buz gibi bir ifadeye bırakmıştı. “Sen benimsin. Benimlesin. Ölmene izin vermem.”

“Öyleyse öldür beni,” dedim yalvarır gibi. “Dayanamıyorum, öldür beni.”

Paul hiçbir şey söylemeden sımsıkı sarıldı bana. Herkesten ve her şeyden sakınır gibi göğsüne sakladı beni. Sarıldıkça kokusuyla ciğerlerim doldu. Her nefeste onun karanlığı ruhuma bulaştı.

Ne kadar zamandır yerde oturduğumuzu, Paul’un kucagında gözlerimi kapayıp sessizliğe teslim olduğumu bilmiyordum. Yavaş yavaş sakinleşen kalp atışlarına, saçlarımı okşayan soluklarına teslim olup gevşemiştım. Öyle ki neredeyse uykuya daldığım anda vücudumun sarsılarak, yerden ayrıldığını hissedince gözlerimi açtım. Paul beni yavaşça kucagina almış, odanın içindeki banyoya doğru ağır ağır ilerliyordu.

“Bırak beni,” diye mırıldandım yorgun sesimle. Kusarken kendimi zorladığım için boğazım acıyordu.

“Sadece kendini bana bırak,” diyerek çenesini başıma yasladı.

“Sana teslim olmayacağım.” Sesim anlaşılması güç bir tınıyla dudaklarımdan döküldü. “Sana boyun eğmeyeceğim.”

Paul duyduklarından hoşnutsuz olduğunu belirtmek için hırıltılı bir nefes aldı. Sıcak nefesi yüzüme çarptığında yavaşça gözlerimi açıp başımı göğsünden çektim. Çenesinin altından yüzüne baktığımda vakur duruşu keder ve öfkeyle kuşanmıştı. Turkuaz gözleri zamanın içinde kaybolmuş, zihnindeki karmaşanın ortasında bir çıkış yolu arar gibi düşünceliydi. Onu izlediğimi fark ettiğinde gözleri beni buldu ama ben onunla saklambaç oynar gibi göğsüne sakladım yüzümü. Bu koku... Bu ten... Yanağımı okşayan kalp atışları... Bir zamanlar ona ait ne varsa huzur doldururdu içimi. Şimdiyse ruhuma ölümün son senfonisini çalıyordu.

Banyoya girdiğimizde Paul yavaşça beni yere indirdi. Öylece karşısında durmuş, nefretle gözlerinin içine bakıyordum. Eğer gücüm olsaydı ona saldırırdım ama elimi kaldıracak gücüm yoktu. Zehir kanıma karışıp, etkisini göstermeden Paul hayatımı kurtardığı için intihar girişimimden geriye berbat bir boğaz ağrısı ve hâlsizlik kalmıştı.

Paul uzanıp, tişörtümü çekiştirerek üzerimden çıkarmaya çalıştığında ellerini ittim. “Ne yapıyorsun?” diye bağırdım. “Sakın dokunma bana!”

“Lanet olsun! Sabrımı zorluyorsun, Noa!” Öyle bir bağırırmıştı ki korkuyla ellerimi arkama sakladım. “Direnmeyi kes ve o lanet çeneni kapa artık. Sana yardımcı olmaya çalışıyorum ama sen iyi niyetimi sustimal etmekten başka bir halt yapmıyorsun. Bir kez daha karşı çıkma-yacaksın bana. Burada senin iyiliğin için uğraşırken karşılığında sadece anlayış bekliyorum. Hepsi bu!”

Korkuyla yutkunarak öfkeyle kızaran turkuaz gözlerinden bakışlarımı kaçırdım. Sinirlendiğinde boynunda belirginleşen damarları, çene kasları ve kızaran gözleri ödümünü koparıyordu.

“Şimdi kıyafetlerini çıkaracağım ve küvete gireceksin. Sıcak bir duş alıp kendine gel, daha sonra güzelce uyuyacaksın. Anladın mı beni?” dedikten sonra uzanıp tek seferde tişörtümü üzerimden çıkardı ve ben ona karşı koyamadım. “İşte böyle.” Saniyeler önce sınırdan gözü dönen o değilmiş gibi içtenlikle gülümsedi.

Paul aklını yitirmiş, psikopatın tekiydi.

Pantolonumun düğmesini açıp fermuarımı yavaşça indirdikten sonra ayaklarımın dibine düşüverdi. Hiç beklemeden, bir adım öne çıkıp pantolondan kurtuldum. Paul’un karşısında iç çamaşırlarımla kalmıştım.

Külodumun ince kenarlarına parmaklarını geçirip, usulca dizlerime doğru sıyırırken bu kez gözlerini hiç gözlerimden ayırmadı. Aynı şekilde gözlerimi kırpmadan onu izliyordum. Bana bakmıyor, gözlerimin ardında gizlenen karanlığı seyrediyordu.

Pantolonum gibi külodum da ayaklarımın dibini boyladığında bu kez geri çekildim. Paul’dan önce davranıp, sütyenimi kendim çıkarırken aramızdaki insanın ruhunu üşüten bakışma hâlâ devam ediyordu.

Paul’un gözlerinde yanan ateş tenimi yakacak kadar güçlüydü. Anbean yüzü kızarıyordu. Vücudumu saklama dürtüm birden kalbime hücum etse de çok geçmeden kaybolmaya başladı çünkü Paul bana bakmıyordu. Bedenime bakmak için yanıp tutuşuyor ama kendi içinde büyük bir savaş veriyor gibiydi. Büyükçe yutkunduğunda âdemelması davetkâr bir biçimde kıpırdadı ama ona karşı hissedebildiğim tek şey nefretti.

Saf, sonsuz ve ölümcül bir nefret.

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen boğucu bakışmamız gözlerimi kaçırmamla son buldu.

“Küvete gir,” diye emretti fakat sesi oldukça nahif çıkmıştı. Uzanıp suyu açtı ve yaklaşık bir dakika içinde yarısı dolan küvete doğru parmak ucumda ilerledim. Ayakta durmak hâlâ zordu ama suya girdiğim anda kaskatı olan vücudumun hızla gevşediğini hissetmek iyi gelmişti.

Sırtımı küvetin kenarına yaslayıp dizlerimi karnıma kadar çektim. Başarısız intihar girişimim yüzünden hâlâ titriyordum. Bu kaçınıcı ölmeyi deneyip de beceremeyişimdi, sayamaz olmuştum. Başımı geriye atıp banyoyu hızla esir alan buhar ve sıcak suyla gevsemeye devam ettim. Paul hangi cehennemde, ne yapıyor, bilmiyordum. Belki de hâlâ olduğu yerde dikilmiş beni izliyordu ama umurumda değildi.

Dakikalarca gözlerimi kapatıp, ruhumu yakıp kavuran düşüncelerin ıstırabından kurtulmak için kendime zaman tanıdım. Banyo fayanslarını terletecek kadar yoğunlaşan buhar nefesimi kestiğinde hafifçe doğrulup gözlerimi açtım. Suyun ne kadar sıcak aktığını, banyodaki buharın oluşturduğu yoğun sis perdesini görünce anlayabildim.

Bir dakika... Gördüğüm şey gerçek olamazdı.

Paul, hâlâ banyonun içindeydi fakat gözlerimi kapadığım süre boyunca boş durmamış, sadece beni izlememişti. Benim kıyafetlerimin olduğu yere pijamasını ve *boxer*'ını çıkarmıştı.

Tanrı'm... Küvete doğru gelirken yoğun buhara rağmen turkuaz gözlerine yayılan kan dondurucu ifadeyi net bir şekilde görebiliyordum.

Bazen bir bakış, bir kesikten daha derin yara açar insanın ruhunda.

Ve bir yarayı, yine bir çift göz iyileştirir geçip giden zamanda.

Paul'un gözleri benim yaralarımın şifayken, şimdi baktıkça kendi cenazemi kaldırdığım terk edilmiş bir mezarlık kadar ıssız ve tekinsizdi.

Paul gözlerini gözlerime dikmiş şekilde küvetin yanında durduğunda bir an olsun bakışlarımı aşağıya indirmedim. Doğrudan Paul'un gözlerine bakarken nefesimi tutmuştum. Gözlerimi bile kırpmayacak kadar gergindim. Ondan ölesiye nefret ederken kusursuz fiziği ve günahların en arsız olanına ev sahipliği yapan turkuaz hareketleriyle karşımda öylece durması bir kez daha mideme kramplar sokmuştu.

Aramıza giren buhar, bir zamanlar âşık olduğum yüzünün gerçeğini gösteriyor ve katil yanını bir silüet gibi sergiliyordu.

İtiraf etmeliyim ki ondan korkuyordum.

Ona gitmesini söylemek istiyordum ama acıyla kuruyan boğazımdan yukarı hiçbir harf yükselip ona direnemiyordu.

Paul gözlerini üzerimden ayırmadan küvetin içine girdiğinde zaman da nefesim gibi durmuştu. Kaçmak istiyordum ama gitmeme izin veremeyeceğini biliyordum.

Aşağıya bakma, Noa. Aşağıya bakma...

Bir seri katil hakkında böyle düşündüğüm için kendimden bir kez daha nefret ettim. O, sevgilim olan adam değildi. Saatlerce seviştiğimiz, şehvet dolu günlerimiz eskide kalmıştı. Çok eskide...

Nihayet belden aşağısı suya daldığında tam karşımdaki tarafa sırtını yaslayarak geri çekildi. Kollarını küvetin iki yanına koyduğunda yutkunarak buharın izin verdiği kadarıyla yüzünü inceledim.

Böylesine masum bir adamın içinde yatan karanlığa inanamıyordum. Hâlâ birinin bana tüm olanların boktan bir kâbus olduğunu söylemesini istiyordum. Mia'dan sonra beni seven tek kişi oydu. Onu da kaybetmiştim ve artık bana yönümü gösteren bir pusulam yoktu.

Bitmişti her şey.

Ağlama isteğimle birlikte alt dudağımı dişleyerek gözlerimi yeniden kapadım. Yanağımda hissettiğim dokunuşla neredeyse çılgık atacakken Paul'un alev alev yanan gözlerine baktığım an kendime engel oldum. Parmak uçları yanağımda gezindikçe ruhunda yanan ateş tenimi yakıyordu.

Titriyordum. Kaçmak istiyordum ama hâlâ onun gerçeğini idrak edemeyen tarafım teslim olmak için yanıp tutuşuyordu. Bu olanlara izin vermemeliydim. Öfkeyle kaşlarımı çatarken sıkıttığım dişlerim sesizliği bozan bir gıcırtyla Paul'a ulaştı.

“Ne düşündüğünü biliyorum. Ne hissettiğini de. Razıyım, nefretinle yak beni, değerlim.” Harelerini gölgeleyen ıslak saçlarını usulca geriye doğru taradı. “İkimiz de yanalım ama sonra bırak. Dudaklarımla söndüreyim yangınımızı.”

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Onun elleri, gözleri, nefesi... Hepsini aynı anda beni tutsak etmişti. Uzanıp, bileğimi sertçe kavradıktan sonra beni suyun içinde çevirip kendine doğru çekti. Onu itmek istedim ama bunu yapacak kadar gücümün olmadığını biliyordum.

Paul bir kez daha beni bacaklarının arasına hapsettğinde sırtımı karın kaslarına, başımı göğsüne yasladım. Böylesi daha iyiydi. Onu görmediğimde bir şeyler daha kolay geliyordu.

“Beni öldürmek istiyorsun, anlıyorum,” derken elini çıplak karnımın üzerine yerleştirdi. “Sana dokunmamdan bile nefret ediyorsun, değil mi sevgilim?” Eli daha fazla ileri gitmediği için gergince tuttuğum nefesimi yavaş yavaş bıraktım. “Ben seninle yanmaya hazırım. Yeter ki yine bana ait ol.”

Derin bir nefesle kokumu içine çekti. Biraz sonra sırtımda hissettiğim o sertlikle irkilerek kendimi çekmeye çalıştım ama Paul’un güçlü kolları daha fazla baskı uygulayıp bedenlerimizin ayrılmasına izin vermedi.

“Kaçma. Bana neler yaptığını hisset,” diyerek kulağıma fısıldadı. “Beni nasıl etkilediğini gör.” Karnımda duran elini biraz daha bastırduğunda aynı şekilde sertliğini daha net bir şekilde hissetmek başımı döndürdü.

Ruh hastası piç! Nasıl sertleşebilirdi? Bir daha onunla birlikte olabileceğimi mi sanıyordu?

“Senden iğreniyorum,” dedim dişlerimi sıkarak.

“Dönüştüğün kadın beni feci azdırıyor, Noa.” Bu kez sesinde tüylerimi ürperten karanlık bir ton vardı.

“Cehenneme git!” Dirseğimle karnına sert bir darbe vurmak istedim fakat suyun içinde olduğu için yeterince canını yakamadım.

“Sen yanımda olacak mısın?” Güldüğünde kulağıma okşayan sıcak nefesiyle gözlerimi yumdum.

Eğer gerçekse bir gün cehenneme gideceğimi biliyordum. Masum değildim. Hiçbirimiz değildik. Paul’un kim olduğunu bildiğim hâlde onun yanında kaldığım için bile Tanrı beni cehenneminde cezalandırmak için bekliyor olmalıydı.

Oysa herkes gibi Tanrı'nın da yaptığı tek şey yargılamaktı. Gidecek yerimin olmadığını bildiği hâlde beni yakmak istiyorsa eğer... Razıydım. Ben zaten aylardır bir yangının ortasında her gün yanıyordum.

Paul geriye yaslanıp, beni de kendine çekerek küvetin içinde âdeta uzandı. İkimiz de omuzlarımıza kadar suyun içinde uzanıyorduk. Başımı Paul'un omzuna yaslayıp gözlerimi kapadım ve bu işkence bitene kadar kendimi oyalamak için bambaşka şeyler düşünmeye çalıştım.

Paul birkaç kez boynumu öptü ve her öpücüğün ardından beni sevdiğini fısıldadı. Ona inanmıyordum. Benim kalbimde aşka yer yoktu artık. Ruhumda yanan ateş aşktan değil, nefretten yoğurulmuş keskin bir bıçak misali onun kalbine saplanacağı günü bekliyordu.

Ama bugün değil. Bir gün ondan intikamımı alacaktım.

Küvette belki dakikalar ya da saatler geçmişti. Paul bir an olsun bedenlerimizin ayrılmasına izin vermeden, yüzünü öylece boynuma gömüp kulağıma aşkını fısıldamıştı. Bıkmadan, usanmadan...

Her cümlesinde birbirimizden başka kimsemizin olmadığını, Ravebelg cehennemine karşı birlikte olmamız gerektiğini söyleyip durmuştu. Sessizliğimi bir an olsun bozmadım. Onunla tartışmak, tüm yaptıklarına rağmen ilişkimize kaldığımız yerden devam etme isteğine karşı koymak aptallık olurdu çünkü.

Nihayet küvetten çıktığımızda doğrudan yatak odasına gelip yatağa girdim. O yanıma gelmeden uykuya dalmak için üzerime bir şey giymemiştim bile. Sağ yanıma dönmüş, yatıyordum. Paul'un tarafından olabildiğince uzakta, yatağın uç kısmındaydım.

Ne yaparsam yapayım ondan kaçamıyordum. Aldığım her nefeste Paul'un kokusu ciğerlerime doluyordu. Başını göğsüme yaslayarak, uyuduğu geceler saçlarıyla oynarken burnuma dolan ve beni mest eden kokusu peşimi bırakmıyordu.

Gözlerimi daha büyük bir hırsla yumdum. Onun kokusunu duymaktan, zihnime onunla olan anılarımın dolmasından ve kahrolası nefesini enseme hissetmekten nefret ediyordum.

Bir dakika... Ensemde hissettiğim sıcaklık... Yoksa?

Bir el bedenimin altından kayıp birden beni kendine çekti. Sırtım, hâlâ ıslak ve tenimi yakacak kadar sıcak olan göğsüne dokunduğunda sinirden gözüm dönse de hiçbir şey söyleyememiştim.

“Sen ne yap-” Paul diğer kolunu da göğsümün altından geçirip vücudumu iyice esir aldığı anda cümlem yarım kaldı. “Bırak beni. Dokunma!”

“Sus, Noa,” derken yüzünü saçlarımın arasına gömdü. “Sus ve sadece uyu, sevgilim. Dinlenmek zorundasın.” Kulağımın yanındaki sesiyle bedenimi ele geçiren ürperti zihnimdeki tüm şeytanları susturacak kadar güçlü bir yankıydı.

“Uyuyunca geçecek mi her şey?” diye sordum acı bir iç çekişle. Bu yangının hiç sönmeyeceğini biliyordum oysa.

Cevap vermeden önce yüzümle yastık arasına sakladığım elimi usulca tuttu ve hemen sonra uzun parmakları benimkilere kenetlendi. “Uyursan geçer,” diyerek kokumu içine çekti. “Geçmesi için her şeyi yapacağım, kıymetlim.”

Yalanlarına katlanamıyordum ama daha fazla ona karşı koymaya gücüm yoktu. Sarılmaya çalıştığında engel olmaya çalışsam da güçlü kolları gitmeme engel oldu. Onun tenine dokunmaktan kaçındım ama daha çok göğsüne yasladı beni. Elimi tutmasından nefret ettim ama parmakları gitmeme izin vermedi.

Daha fazla direnmeyecektim ona bu gece. Omuzlarımdaki yük, kalbimdeki sızı ruhumu zayıf düşürmüştü.

Ondan tüm kalbimle nefret ediyordum.

Benden kardeşimi aldığı için...

Benden birini sevebileceğime olan inancımı çaldığı için...

Beni evsiz, sevgisiz ve kimsesiz bıraktığı için tüm kalbimle ondan nefret ediyordum.

Paul beni bir gece değil, her gece ölmeye mahkûm etmişti.

6

PALYAÇO VE SOYTARI

Bazı yaralar kapanmaz, yalnızca derin kâbuslar bırakır.

SOYTARI

Ravebelg Kasabası

Kimi ölümler sessizdir kimi ölümler ise dünyadaki tüm çığlıkları dahi bastıracak kadar güçlü bir fısıltı olup can yakar.

Kaderdir hayatın sonunu yazan kalem. Kaderin neye gebe kaldığına ise akıl değil, delilik karar verir.

İnsan, karanlığın içinde gizlenen gölgelerin fısıltılarına kulak vermeyi başarabilirse şayet kalbin derinliklerinde gizlenen fakat Tanrı'nın yasakladığı karanlıkla ve insana bahşettiği zekâyla birleştiği vakit kurban değil, *katil* olur.

Öldürülen değil, *öldüren...*

Kaçan değil, *kovalayan...*

Korkan değil, *korkulan*...

Kısacası Paul'un istediği şey... Tanrı sen olursun. Yaşatan ve öldüren. Beni buna mecbur bırakansa onun Ravebelg Kasabası için kurduğu kanlı oyunuydu.

Paul Barnley karanlığa gizlenen en tehlikeli gölgeydi ve fısıltıları uzun zamandır kulaklarımda yankılanıyordu. Kalbinin ritmini dahi duyabiliyordum artık onun. Sessizliğini dinliyor, sözcükleriyle bıçağımı biliyordum.

Joanne'in ölümünün üzerinden yirmi dört saat bile geçmemişti. Paul'a bu toprakları zindan etmek için bir sonraki kurbanımla bu gece buluşmalıyım. Kasabada işlenen her cinayetin ardından çember daha da daralacaktı. Öyle ki Paul kendi cinayetlerini işlemek için vakit bulamayacak ve delirecekti.

Ravebelg Kasabası, Oyuncak Katili'ne mezar olacaktı. Tanrı şahidim olsun, bu toprakları mahşer yerine döndürene kadar durmayacaktım.

Sana söylemiştim. Senden başka kimseye güvenmeyeceğim artık. Sen benim bu kasabada güvenebileceğim tek arkadaşımısın. Seninle daha güzel şartlarda, gerçek arkadaş olarak tanışmayı ne kadar arzuladığımı bilemezsin fakat kader... Kader bizi kanlı günlerde buluşturdu, arkadaşım.

Özür dilerim.

Şahit olacağın her ölüm ve vahşet için ne kadar üzgün olduğumu hiç aklından çıkarma, olur mu?

Eğer Paul seni çoktan bu kasabanın sırlarına ortak etmemiş olsaydı buradan derhâl gitmeni ve yaşanacaklara şahit olmamanı söyledim. Her şey için çok geç olduğunu biliyorum. Bu vakitten sonra gidecek yerin yok. İstesen de olup biteni ardında bırakamazsın. Bu yola Paul'la birlikte çıktın. Onun kirli planları ve kan donduran ölümlerinin hepsi gözlerinin önünde yaşandı. Etkilenmiş olmalısın. Ne yazık ama merak etme. Bundan sonra yanında olacağım.

Söz veriyorum. Bu oyunda oluk oluk akacak kanın bir damlası bile üzerimize sıçramayacak.

Sadece aklını karıştırmak için yalanlar söyleyeceğim. Hem sana hem de bu kasabadaki herkese. Gizlenmek zorundayım. Paul kendi ayaklarıyla karşıma çıkana kadar oyunumu en kusursuz biçimde ilerletmezsem eğer izleyeceğin bir sonraki ölüm, benimki olacak.

Bunu istemezsin, değil mi?

Ölmemi ister misin arkadaşım?

Paul ve Noa, dün yalnız kalmaya ihtiyaç duyup Jasmine'i başlarından atmıştı. Noa tüm yaşananlara rağmen hâlâ nasıl Paul'un yanında duruyor, anlamıyorum. Kardeşinin katiliyle birlikte olmaya devam edecek kadar kendini kaybetmiş miydi sahiden?

Canı cehenneme! Yaşadığı tüm acıları unutturacak kadar çok seviyorsa Paul'u, ölümü en başta o hak ediyor demektir ama henüz sırası değil. Elbet onun da sırası gelecek ve seni temin ederim, Paul'un elinden almaktan zevk alacağım en kıymetli oyuncak, Noa olacak.

Yalnızca Noa'nın zaaflarını bulmalıydım. Bildiğim tek zaafı kardeşi Mia'ydı ve Paul acımasızca onu ellerinden almıştı. Noa'yı yanıma çekebilmek için onu tehdit edecek bir sebebe ihtiyacım vardı ama gördüğüm kadarıyla Noa, kaybedecek bir şeyi olmayan, kendini kaybetmiş ve deliliğin sınırında dolaşan bir kadındı.

O tehlikeliydi.

Onu yanımda istiyordum ama aynı zamanda uzak durulması gerektiğinin de farkındaydım. En azından bir süre daha...

Ravebelg Kasabası'nın ilk yerleşim yerlerinden olan ve kasabanın en kalabalık sokaklarının üst kısımlarındaki bir binada ikinci kurbanım beni bekliyordu. Eski binaların birinde son uykusuna dalmıştı.

Tıpkı Joanne gibi... Zavalıcık, bir daha uyanmayacağını nereden bilebilirdi ki?

Ben, kurbanlarımın gördüğü son yüz olmak istemiyorum. Onların çılgınlıklarından beslenmek, hayatları için yalvarmalarından zevk almak istemiyorum. Bu yüzden hepsini en savunmasız anlarında öldüreceğim.

Benim derdim Paul'la. Onun çılgınlıklarıyla dans etmedikçe, damarlarında gezinen sıcak kanından unutulmaz bir ziyafet çekmedikçe hiçbir kurbanımın gözlerinin içine dahi bakmayacağım.

Aman Tanrım, bu gerçekten mide bulandırıcı.

Tıpkı bina gibi dairenin kapısı da epey eski ve yıpranmıştı. Benim için bu kapıyı açmak çocuk oyuncağıydı. Kasabada işlenen cinayetlere rağmen hâlâ evin kapılarını kilitlemeden uyumak ahmaklıktı ve bu ev Rebecca Monroe'nun eviydi.

Kapının aralığından içeri sızarken, kalbim göğüs kafesimi tekme-lercesine atıyordu. Sokağa çıkma yasağı yüzünden gölgelerin arasına saklanarak yürümek bile zordu artık. Paul, öz kızı gibi sahip çıktığı masum Jasmine'i bıraktığı evde bir cinayet işlendiğini öğrenince çılgına dönecekti. Kızına bir nefes kadar uzakta olduğumu bilmeliydi.

Bilsin ki harekete geçsin ve daha hızlı hata yapsın istiyordum.

Karanlık koridorda parmak ucumda ilerliyordum. İçimden şarkılar mırıldanmak hatta dans etmek geliyordu. Paul'un yarın sabah haberlerde işleyeceğim cinayeti izlediğinde yüzünün alacağı şekli düşünürken bile mest oluyordum.

Karşına çıkacağım günü iple çekiyorum, Paul Barnley. Kurbanlarının cansız bedeninde açtığın yaraları diktığın iplerin boynuna dolanacağı günü heyecanla beklediğimi bilmelisin.

Holden geçer geçmez, karşıma çıkan salona eğilip baktığımda iki koltukta da birilerinin uyuduğunu gördüm. Usulca yanlarına yaklaşıırken nefesimi tuttuğumu bile çok sonra fark etmiştim. Kimse uyanmamalıydı. Kurbanımın kanını tamamen boşaltana kadar sessizliğimi korumalıydım.

Joanne gibi evde tek başına olmadığı için kendimi riske atamazdım. Eve girmeden önce yüzüme bembeyaz bir maske geçirdim. Ne ağız, ne göz ne de burun kısmı vardı. Ne de maskenin bir ifadesi... Özellikle bu maskeyi seçmiştim. Paul'un aksine ben görünmezdim. Kimsenin ciddiye almadığı, yanı başında oturduğum insanların bile görmeye ते-nezzül etmediği o kişiydim.

Palyaçolar, insanların içini ürperten makyajıyla korkunç bir gülümsemeye sahipti. Benim bir ifadem bile yoktu. Hüznüm ve dahi gülüşlerim doğduğum günden beri yok sayılmıştı. Hislerim kimsenin umurunda olmamıştı hiç. Bu yüzden de hiçbir ifadesi olmayan bu aptal beyaz maskeyi seçmiştim.

Salonda derin derin uyuyan Nate Ciera ve Emma Green, ben işimi bitirene kadar uyanmasın diye koklatmak için cebimden çıkardığım

küçük cam şişenin içindeki anestezi maddeyi elimdeki beze döktüm. Kahrolası filmlerde kullanılan bayıltıcı spreyleyin gerçekte olmasını isterdim. Havaya sıkarak sıkılmaz insanları bayıltan bir spreyle hiç fena olmazdı ama hepsi aptal kurgulardan ibaretti.

Evdeki herkes derin bir uykuya dalmıştı artık. Bu gece kimi seçeceğimi bilmiyordum. Paul'un canını yakacak tek ölüm Jasmine'in ölümü olurdu ama ben onun gibi kalpsiz değildim. Masum bir çocuğu nasıl öldürebilirdim?

Hayatım boyunca vicdanım cellat olup her gece boğazıma sarılırdı. Paul'un dikkatini çekmek ve her şey sona erdiğinde onu ayaklarıma kapanır hâle getirmek istediğim doğruydı fakat hiçbir zaman ona benzemeyecektim.

Bu yüzden Jasmine'in melekler gibi uyuduğu odanın kapısını tamamen kapadım. Günahsız bir çocuğa kıyamazdım.

Geriye üç kişi kalıyordu: Emma, Nate ve Rebecca.

Bir kişi sabahı göremeyecek ama sayemde ünlü olacaktı. Yarın sabah tüm yerel kanallarda onun yüzü paylaşılacak, halk ondan söz edecekti. Bu harika olsa gerek!

Onlarla oyun oynamak istemezdim ama bir seçim yapmam gerekiyordu. Kurbanlarım için yazdığım tekerleme işimi görürdü. Salondan çıkıp tekerlememi fısıldamak için koridorda derin bir nefes aldım. Bu tekerleme, yarın sabah kasabanın kâbusu olan fısıltılar olacaktı. Zira tekerlemem kimi işaret ederse yarın sabah onun üzerinde bu tekerlemeyi bulacaklardı.

Emma, Nate, Rebecca... Saniyeler içinde kurbanım belli olacaktı.

"Bir..." Sol tarafta yatan Emma'yı işaret ettim. "İki..." Diğer koltukta derin uykusunda gülümseyen Nate'i işaret ettim ve en son, "Üç..." diyerek koridorun sonundaki Rebecca'nın odasını işaret ettim.

Aynı sıralamayı bozmadan tekerlememi okuyacaktım ve son kelimeye geldiğimde parmağım kimin üzerinde kalırsa onun narin boğazı bıçağımla tanışacaktı.

Hazırsan başlayalım mı canım arkadaşım?

"Gece çöker, başlar oyun,

Ölüm kapını çalar, kaçamazsın yarın.

*Palyaço maskesiyle saklanır, korkak,
Soytarı geldiğinde ağlar toprak.”*

İlk dize bittiğinde parmağım Nate’in üzerinde kalmıştı. Kasabanın altın çocuğu ölürse eğer ardından üzülecek çok insan olurdu. Bu, heyecan vericiydi.

*“Palyaço alkışlarla aldatır halkı,
Soytarı’nın hüznü gecede saklı.
Palyaço güler, gülüşü donuk,
Soytarı susar, fısıltısı boşuk.”*

Rebecca Monroe. Kasabadaki herkesin nefret ettiği, Oyuncak Katili’nin işlediği cinayetler yüzünden neredeyse partideki cinayet suçlarının üzerine kalacağı zavallı... Hayatını sürdürebilmek için istemediği insanlarla yatan kızın ölümünü kimse umursamazdı. Bahse girerim ki onu öldürsem kasabada ölümüne şenlik düzenleyecek çok olurdu.

Ailesi bile yoktu. Kimse sevmiyordu onu.
*“Palyaçolar sahtedir, rengârenk yüzü,
Soytarılar gerçektir, kanla boyar sözü.
Palyaço’dan herkes korktuğunu sanır,
Soytarı kapına gelince ölmek yarına kalır.”*

Heyecanla titreyen nefesim, dudaklarımdan dökülen son kelimenin ucunda infaz edilen harflerin cansız bedenini taşıırken bakışlarım nihayet belli olan sıradaki kurbanıma döndü.

Emma Green. Zavallı Emma, bu gece ölüm onun ismini fısıldamıştı işte.

Koltuğa iyice yaklaşp, dizlerimin üzerine çökerek baş ucuna oturdum. Kederli ifadesi beni daha çok hüzne boğdu. *İnsanların ölüme en yakın oldukları an, uyuduğu andır*, derler.

Yaşarken türlü acıyı çeken zavallı ruhlarımız, ölümün kıyısında her gece dolaşmaya çıktığında neden yaralarımız daha çok sızlar ve canımızı yakardı?

Sanki bu dünyaya gönderilme amacımız sadece acı çekmek üzerineydi. Kahrolası hayatımızın çoğu anı gözyaşlarımızla sulanırdı. Sanki

güneş, izi geçmeyen yaralarımızı aydınlatmak için can atıyor, yarınlar gözyaşlarımızla sulandıkça doğmaya devam ediyordu.

En çok bu yanımdan nefret ediyordum. Zihnim bir an olsun susmak bilmiyordu. Bu ikinci cinayetimdi fakat ben aptal düşüncelerle boğuşmaktan kurbanıma odaklanamıyordum bile.

Nihayet bıçağımı çıkardığımda gecenin karanlığına rağmen ısıt ısıt parlıyordu. Kurbanlarımın boğazına imza atmak ister gibi derin tırtıkları olan bir bıçak kullanıyordum.

Emma'nın âciz ruhunu bu dünyadan yolcu etmeden önce sana bahsetmem gereken bir şey var. Paul, kurbanlarının baş ucuna tıpkı onlara benzeyen oyuncaklar bırakıyor ve bunu zaten biliyorsun. Peki, benim imzamin ne olduğunu söylemiş miydim?

Kurbanımın göz kapağına çizdiğim kanlı göz. Evet, yanlış duymadın, işte benim imzam.

Ruhun terk ettiği beden, yaşadığı hayatın yalanlarını ardında bıraktı. Kurbanımın kanını tamamen boşaltırken, göz kapaklarına kendi kanıyla çizdiğim göz ise onun dünyadan ayrılmadan önce gerçeklerle yüzleşmesini sağlamak içindi.

Ben, kurbanlarıma son bir iyilik yaparak bu dünyadan uğurluyordum. İnsan, sahip olduğu boktan hayatın yalanlarla dolu olduğunu ancak öldüğünde anlayabilirdi. Bu yüzden onların görmesini sağlayacak üçüncü gözlerini ben bahşediyordum.

Paul'un, Ravebelg Kasabası'nın ve boşuna yaşanmış koca bir ömrün gerçeklerini görebilsinler diye...

Tam da bu yüzden biraz sonra Emma da daldığı uykudan son kez uyanacak, gerçeklerle yüzleşecek ve âciz ruhunu Ölüm Meleği'ne teslim edecekti.

Tırtıkları ölümcül bir parıltıyla elimde ısıldayan bıçağımın ucunda hâlâ Joanne'in kurumuş kanı vardı. Onu temizlemek için vaktim olmamıştı ama önemli değildi. Emma'nın bu durumu anlayışla karşılayacağını düşünüyordum.

Emma'nın yüzüne düşen saçlarını usulca kulağının arkasına taradım. İnsanın uyurken ne kadar savunmasız ve masum göründüğüne ilk kez şahit oluyormuş gibi dakikalarca yüzünü inceledim.

Talihsiz Emma... Bir tekerlemenin kurbanı olması ne acı. Belki de bir kelime fazla söylemiş olsaydım şimdi bıçağım onun değil de Nate Ciera'nın boğazını kesmek için bekliyor olacaktı. Nate'i bu kasabada sevmeyen yoktu. Emma'yla da arkadaşlığı üniversiteden geliyordu ve Rebecca'yla tanışmasını sağlayan da Nate olmuştu. Kendi hâlinde yaşayıp giden, üniversite için Ravebelg Kasabası'na taşınan sıradan bir kızdı Emma. Üniversite için buraya geldiğinden, ailesinden ayrı yaşadığını biliyordum.

Keşke bu gece Rebecca ölseydi, en azından ardından ağlayacak kimsesi yoktu. Yarın, kimse kederli bir sabaha uyanmazdı böylece. Hatta eminim ki yerel kanallar Rebecca'nın ölümünü haber yapmaya değer görmezdi bile.

Ama ne yazık, ölüm Emma'nın kapısını çalmıştı bir kere. Ölüm vakti geldiğinde saat ne bir saniye fazla ileri giderdi ne de bir adım geride durup beklerdi. Ölümle pazarlık olmazdı. Ölümden kaçılmaz, kapına geldiğinde saklanacak yer bulunmazdı.

Parmak uçlarım ölümün soğukluğuyla kuşandıkça bıçak ağırlaşıyordu elimde. Sırtımdan soğuk terler akıyor, maskenin içinde alıp verdiğim her nefes yüzümü yakıyordu. Bıçağı bastırdıkça kan akışı yavaşlıyor ve boğazındaki damar şişiyordu. Bıçağın metal ucundan tüm vücuduma Emma'nın nabızı yayıldıkça kalp atışlarım hızlanıyordu.

Sanki korkusuzca ölüme meydan okur gibi ağır ve sakin şekilde çarpıyordu nabzı. Ne yapacağım belliydi. Tek bir hamle ve sonrası kurbanımın kanı damarlarından boşalırken dinleyeceğim tatlı melodi... Son bir nefes eşliğinde keskin dişleri olan bıçağı hınçla Emma'nın boğazına saplayıp kolumu çekmemle kanı etrafa öyle bir sıçradı ki... Diğer koltukta yatan Nate'in bile yüzüne kan sıçradığına yemin edebilirdim.

Bembeyaz maskem, kurbanımın kanıyla eşsiz bir şahesere dönüştüğünde daha fazla dayanamadım. Maskenin ardında tutsak kalan soluklarımı özgürlüğüne kavuşturur gibi maskeyi yüzümden çekerken aldığım nefes, sanki ömrümün ilk nefesi kadar eşsiz ve huzur doluydu.

Ciğerlerime soluduğum havaya karışan kan kokusuyla mest olup gözlerimi yumdum. Evin her yeri Emma'nın kanıyla sulanırken, günahkâr ruhunun arınması için vakit kaybetmeden, bileklerine derin kesikler açıp orta sehpa oturdum ve kanının boşalmasını beklemeye koyuldum.

Paul gibi her kurbanıma farklı işkenceler çektirerek ölümlerimi bir tiyatro oyununa döndürmek istemiyordum. Eğer Paul isterse elbet yapardım ancak kurbanlarımdan hepsini aynı sonla önüne atmalıydım ki onların bana ait olduğunu bilip izimi sürmeye devam etsin.

Paul ölümle yaşam arasındaki mücadeleyi severdi. Çığlıkları, yakarışları ve yok oluşları...

Bense kanla beslenirdim. Kurbanımın bir an önce soluğunu kesip, tüm kanı vücudunu terk ederken ruhunun arınmasını izlemeyi severdim.

Bu hikâyedeki canavar Paul'du. Bense onun kalbini sökecek olan avcı...

Oyuncak Katili kurbanlarıma gösterdiğim merhametin zerresine bile muhtaç olacaktı. Sıra ona geldiğinde bu kadar vicdanlı olmayacaktım elbette. Gözlerinin içine baktığımdan ve ızdırap içinde olduğundan emin olarak ağır ağır işkence edecektim ona. Son sözcükleri, hayatı için bana yalvarmak olduğunda ise kalbini yerinden sökecek, kanında yıkanacak ve yeniden doğacaktım.

Delirdiğimi düşünme sakın, tüm bunları neden yaptığımı bir bilseydin eğer beni yargılamak yerine yanımda olmayı seçerdin. Biliyorum.

Emma'nın kanı yavaşlamaya başlamıştı çoktan. Artık sicim sicim akıyor, damla damla yerdeki kan gölünü doldurmaya devam ediyordu. Aldığım her nefes, ikinci kurbanımın kanıyla ciğerlerimi dağlıyordu. Saniyeler dakikalara kovaladıkça bedenimdeki hissizlik azalıyor, parmak uçlarımı uyuşturan Emma'nın son nefesi beni terk ediyordu. Burada işim neredeyse bitmişti.

Tekerlememi yazdığım kâğıdı Emma'nın göğüs kafesine iğneyle sabitledikten sonra doğruldum. Merak etmeyin, kâğıtta parmak izimi bulamayacaklar. El yazımdan kim olduğumu çıkarmaları da mümkün görünmüyor.

Bu kasabanın güvenliği öyle zayıf ve âciz ki tüm bunlara dikkat etmeseydim bile beni bulabileceklerini sanmıyordum. Halkı oyalamak için gelen dedektif ekiplerinin bir halta yaradığı yoktu. Ama böylesi daha iyiydi. Eğer ciddi tedbirler alınsaydı ve Oyuncak Katili'ni köşeye sıkıştırarak kadar güçlü olsalardı benim planımı bozmuş olurlardı. Paul'un sonunu getirecek olan bendim. Onun kusursuz oyununu bozacak olan da bendim.

Bu zevki bir başkasına yaşatmaktansa ölmeyi yeğledim.

Rebecca'nın evinde işim bittiğinde kurbanıma son bir bakış atıp salsından çıktım ve hiç oyalanmadan evden ayrıldım. Gecenin karanlığında kuytulara saklanmayan tek gölge bendim. Keyfim öyle yerindeydi ki zihnimdeki fısıltılar beni dansa kaldırmak istiyor gibiydi.

Sahi... Kim olduğumu sorup duruyorsun ya hani?

Ben, kahrolası geçmişimde bir çocuğun gözleriyle gördüğüm karanlığı yıllar sonra yolunun pusulası yapmış olandım. Çünkü ben zorunda bıraktımdım. İnsanlar gözyaşlarıyla yıkanırken ben kanla arındım. Onlar dualar ederken ben içimdeki Tanrı'yı susturdum. Öyle bir sessizliğe gömüldüm ki ölüm bu kasabanın sokaklarında kol gezerken adım seslerini dahi işitir oldum.

Acımı ve kederimi yıllar boyu sığındığım Tanrı'm görür ve bana elini uzatır sanırdım küçükken. Meğer yanılmışım. Çünkü Tanrı'nın gözlerini kapadığı bir yerde adalet beklenmezdi. Bu yüzden ben... Artık adaletin ta kendisi olmak üzereydim.

Bedenim bir suç mahalli, kalbim bir morgdu artık. İçime sığmayan lanetli geçmişimle yaşamaya çalıştığım her sabah aynaya baktığımda gördüğüm şey bir insan sureti değil, üst üste yığılmış kurbanların iniltisinden örülmüş bir gölgeydi.

Kimse beni görmedi.

Kimse sesimi işitmedi.

Kimse varlığımı benimsemedi.

Ve ne yazık ki... Kimse beni sevmeydi.

Ben, kendi mezarımı çoktan kazmış ama başkalarınınkini kazmayı hâlâ sürdüren bir ölüyüm. Göğüs kafesimde uyuyan kalbimle değil, zihnimdeki şeytanlarla yürürüm.

Ben, Oyuncak Katili'nin soluğunu kesecek bıçak, sonsuz uykuya dalacağı mezarıyım. Paul'un övünüp durduğu karanlığın ta kendisiyim. Kasabanın kalbine saplanacak son bıçak olmak için saklanmayı bıraktım.

Ve bundan sonra gece vakti uyumadan önce kapısını kilitlemeyi unutan herkes, yarınları göremeyecek.

7

CAM KIRIKLARI

*Bir insanın sessizliği, en yüksek çığlıktan daha çok korkutmalı insanı.
Zira kendi sesinden vazgeçmiş biri, önce ruhundan vazgeçmiştir.*

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

Bunu itiraf etmesi zordu.

Bunu düşünmek bile beni öfkeliendiriyordu.

Bir katilin sarılmasıyla uyuyabildiğim ve buna izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum. Oyuncak Katili'nin şefkatine muhtaç bir zavallı gibi dün gece onun kollarında uykuya teslim olmuştum.

Son nefesime kadar kapanmayacak bir yaranın daha açıldığı dün gecenin sabahına ulaşmak neredeyse imkânsız görünürken tenimi ısıtan güneşin ışıklarıyla zor da olsa gözlerimi araladım. Devasa yatağın ucunda dizlerimi karnıma kadar çekmiş, yatıyordum. Paul yanımda

değildi. Yorgunluktan bir türlü açamadığım gözlerim Paul'un yokluğunu fark etmemle açılıverdi.

Neredeydi?

Dün gece yanımda uyuduğunu sanıyordum. Uyumuştun, değil mi? O kadar delirmiş olabileceğimi düşünmüyordum. *Umarım.*

Vücudumun her yerinde katlanılmaz bir ağırlık olsa da doğruldum. Ayaklarımı yataktan sarkıtıp kendime gelmek için ayırdığım vakitte gün ışığıyla aydınlanan odaya göz gezdirdim. Ne çok iz vardı. Paul ve bana ait izlerdi hepsi. Bu yatak, az ilerideki banyo, giyinme odasındaki kıyafetlerimiz... Duvarların dili olsaydı eğer bu odada birbirimize fısıldadığımız aşk sözcüklerini dile getirirdi.

Paul masallarda dahi olamayacak kadar kusursuz bir adamdı.

Paul, Oyuncak Katili'ydi. Bu gerçekle yaşamak beni öldürüyordu.

Onunla birlikte olduğumdan beri Tanrı'nın beni sevdiğine inanmaya başlamıştım. Yıllardır çektiğim tüm acıların mükâfatıydı o. Böylesi kusursuz bir aşk benim bu dünyadaki armağanımdı. Ne safmışım! Tanrı, benim için cehennemini yeryüzüne indirmiş, şeytanı ise yatağıma sokmuş meğer.

Merdivenleri inerken her adımda kalp atışlarım hızlanıyordu. Hâlâ Paul'un teklifi zihnimi bulandırıyor. Onun yanında kalıp herkesten intikam almak ve her şey sona erdiğinde Mia'ya yaptıklarının bedelini ödetmek mantıklı geliyordu ama Paul'un planını bilmiyordum. Daha kaç insanı öldürmek isteyeceğini de...

Hele ki son kurbanı benken ona nasıl güvenebilirdim?

Ya benden önce davranır ve sıra bana geldiğinde sözünü tutmazsa?

O, ruh hastası bir seri katildi ve ben, o manyağın sözüne güvenmeyi mantıklı buluyordum. Tanrı'm... Aklımı kaybediyor olmalıydım.

Paul'a bunu söyleyemezdim ama dünden beri bir kez olsun onu ihbar etmek aklımın ucundan bile geçmemişti. Doğru olan onu yakalatmam ve her şeyi sona erdirmemdi ama Ravebelg Kasabası'ndan tüm kalbimle nefret ediyordum. Onlara neden bu iyiliği yapacaktım ki?

Hepsinin canı cehennemeydi. Ben kardeşimi kaybetmişken bundan sonra kimin öleceği umurumda değildi. En azından ölmesini istediğim kişiler hâlâ hayattayken Paul'u bırakamazdım.

Sen merak etme, meleğim. Yaşadıklarının hesabını sormadan bana da Paul'a da ölüm yok. Gerekirse her gece katilin yatağına gireceğim ama yine de bir gün intikamını alacağım.

Mutfağın girişinde duyduğum seslerle içim rahatlamıştı. Gelen kokuya bakılırsa Paul kahvaltı hazırlıyordu. Üzerine hâlâ bir şey giymemişti. Tıpkı eski günlerdeki gibi benden önce uyanıp kahvaltı hazırlamaya başlamıştı. Birlikte kaldığımız günlerde uyandığımda Paul'u mutfakta kahvaltı hazırlarken izlemeye bayılırdım. Özellikle üstüne bir şey giymediğinde kusursuz fiziğini izlerken zamanın nasıl geçtiğini fark etmezdim bile. Şimdi de bu yüzden tişörtsüz dolaşıyordu.

Paul'un duştan yeni çıktığı belliydi. Saçları ıslak olmasaydı da yemek kokularının arasında bile ayırt edilen erkeksi duş losyonu burnuma dolduğu an anlardım. Paul'a kıyasla en boktan hâlimle mutfağın girişinde dakikalarca dikildim.

"Noa!" Paul'un sesini duyana kadar eski günlerin anıları arasında kaybolup gitmiştim. "Günaydın, sevgilim."

Karşılık vermeden her sabah oturduğum sandalyeye doğru yürümeye başladım. Kahvaltıyı salondaki yemek masasına değil, mutfaktaki masaya hazırlıyordu. Usulca yerime otururken Paul beni izliyordu.

"Tüm sevdiğin şeyleri hazırladım," dedi içten gülüşüyle. "Krepleri sıcak seviyorsun diye sona bıraktım." Elinin tersiyle alnını sildikten sonra tezgâhtaki kırmızı şarabından büyükçe bir yudum içti. "Ekmek üstü poşe yumurtan da hazır sayılır."

O beni memnun etmeye çalışıyordu. Benimse ona söylemek istediğim tek bir şey vardı: *Neden yaptın?*

Bu kahrolası soru beni delirtiyordu. Daha fazla düşünmek istemiyordum ama aptal aklımdan başka bir şey geçmiyordu. Daha kaç kez konuşabilirdik ki bu konuyu? Her seferinde Paul kendini haklı buluyordu, ben günahım olmadığı hâlde kardeşimi kaybettiğim için daha fazla sinirleniyordum.

Lanet çenemi kapalı tutup sessizliğimi korumaya devam ettim.

Paul'un yüzü düşse de bir şey söylemeden, arkasını dönüp kahvaltı hazırlamaya devam etti. Söylediği hiçbir şeye inanmıyordum fakat

bana her baktığında gözlerinde gördüğüm gerçek daha çok canımı yakıyordu.

Paul Barnley beni gerçekten seviyordu. *Cehenneme gitsin.*

Elimi çenemin altına koyup, evin bahçesindeki sonbahar manzarasını seyrederek düşüncelere dalmıştım. Ağaçların sararmış yaprakları, gece yağın yağmurun ıslattığı toprak ve çimlerin görüntüsü... Kalbimdeki hiç dinmeyecek fırtınalara rağmen bir nebze de olsa içimi sakinleştirmeye yetiyordu.

Paul önüme büyük bir fincan kahve koyana kadar uzaklara dalıp gitmiştim ancak burnuma dolan kahve kokusuyla irkilerek kendime geldim.

“Her sabah içtiğin gibi. Yeni demledim,” diyerek geri çekildi Paul. Ona her baktığımda katil olduğunu ilk kez öğreniyor gibi şaşırıyordum. İnsanları acımasızca katleden biri nasıl hâlâ bu kadar masum görünebilir ve nahif olabilirdi?

Düşüncelerle buz kesen tenimi ısıtmak için fincanı ellerimin arasına aldım. Paul beni rahatsız etmekten kaçındığı için fazla durmadan kreplerin başına dönmüştü.

Dünden beri bir kez olsun bakmadığım telefonumla oyalanıp vakit geçirmek için elime aldım. Her boş durduğumda aklıma Joanne ve Mia geliyordu. Kaybettiğim iki kız kardeşim... Onların yokluğuyla durmaksızın kanayan yaralarım kabuk bağlayana kadar kendimi boş bırakmasam iyi olacaktı.

Telefonun bildirim panelinde gördüğüm onlarca bildirimle duruşumu dikleştirip dirseklerimi masaya yasladım. Birçok mesaj ve arama kaydı vardı. Hepsi de Nate’le Becca’ya aitti.

Kalbim deli gibi çarpmaya başlarken aklıma gelen ihtimallerle ellerim uyuşmaya başladı. Bazıları sabah çok erken saatlerde atılan mesajlardı. Bazıları öğlene doğru... Son mesaj ise birkaç dakika önce gelmişti fakat telefonum sessizde olduğu için hiçbirini duymamıştım.

Aramakla vakit kaybetmek yerine Becca’nın mesajlarını okumayı tercih edip *WhatsApp* uygulamasına tıkladım.

Becca: *Noa! Seninle acil konuşmam lazım.*

Becca: *Çok kötü bir şey oldu. Böyle bir zamanda seni endişelendirmek istemem ama Oyuncak Katili dün gece evime geldi. Kahretsin!*

Becca: *Emma öldürüldü, Noa. Bahsettiğim arkadaşım Emma, gece benim evimde öldürüldü!*

Becca: *Noa, hangi cehennemdesin?*

Becca: *Tanrı aşkına, sana neden ulaşamıyoruz? Nate de defalarca kez aradı. Korkunç şeyler oldu, Noa. Sana ihtiyacımız var.*

Becca: *Dedektif bürosuna gidiyoruz. Paul'la birlikte hemen oraya gelmelisin.*

Her okuduğum mesajda kanımın çekildiğini hissediyordum. Neler söylüyordu böyle? Emma neden öldürülmüştü? Kim öldürmüştü? Dün gece ben uyuduktan sonra Paul mu öldürmeye gitmişti yoksa Joanne'i öldüren katil mi?

Tanrı'm, aklımı kaybedecektim. Bu cehennemde bir gün bile sakın geçmeyecek miydi?

Telefondan başımı kaldırıp Paul'la göz göze geldiğimde yüz ifademden bir gariplik olduğunu anlamıştı.

“Bir şey mi söyleyeceksin, kıymetlim?” Paul elindeki krep tabağıyla masaya geldi ama hiçbir şey söylemeden öylece bakmaya devam ettikten kısa bir süre sonra kalan mesajları okumak için telefonuma döndüm.

Becca: *Siktir! Noa, siktir! Haberleri aç, hemen!*

Becca: *Büroda öğrendim. Dedektif Helen Lawken, bu sabah ölü bulunmuş. Kadının göğüs kafesi devasa bir palayla ikiye bölünmüş. Tanrı'm... Bu korkunç!*

Becca: *Halk büronun önüne toplanmaya başladı. Kıyamet kopuyor burada, sen neredesin? Kahretsin!*

Nate de aynı konuda mesajlar atmış olmalıydı. Onun mesajlarıyla vakit kaybetmek yerine hışımla oturduğum yerden kalkarken sandalyeyi öyle sert itmiştim ki son anda tutmasaydım yere düşecekti. Koşar adımlarla mutfaktan çıkıp salona ulaştım.

Televizyonun kumandasını ararken peşimden gelen Paul her şeyden habersiz neler olduğunu sorguluyor ama benden cevap alamıyordu. Belki de cinayeti işleyen oydu ama bilmezlikten geliyordu.

Helen'ı öldüren Paul'du. Peki, ya Emma'yı?

“Neler oluyor, Noa?”

Paul'un sorusunu bir kez daha cevapsız bırakıp kanalları dolaşmaya başladım. Yerel kanalların birinde kasabaya yeni gelen Dedektif Derek Spencer ve muhabir ordusunu görünce durdum. Dedektif açıklama yapmak üzere kürsüye doğru yürüyordu. Aylar önce Mia'yı kucağıma alıp, Oyuncak Katili'ne seslenmek üzere çıktığım o kürsüyü görünce mideme kramplar girdi ama derin derin nefes alıp, vererek sakinliğimi korudum.

“Saygıdeğer Ravebelg halkı, kıymetli basın mensupları...

Ben, Dedektif Derek Spencer. Bir ay önce, kasabanın huzur ve güvenliğini yeniden sağlamak, süregelen faili meçhul cinayetlere son vermek ve aylardır Ravebelg Kasabası'nın üzerine çöken bu karanlık günleri sona erdirmek üzere ekip arkadaşlarımla birlikte buraya intikal ettim.

Bugün burada, ne yazık ki görev arkadaşım ve meslektaşım, Londra Merkez Suç Araştırma Birimi'nden bölgeye geçici olarak atanan Dedektif Helen Lawken'in vefat haberini sizlerle paylaşmak zorundayım. Dünden beri kendisinden haber alınamaması üzerine başlattığımız arama kurtarma çalışmaları sonucunda, Dedektif Lawken'in cansız bedeni bu sabah erken saatlerde, adli tıp ekiplerimizce tespit edilmiştir.

*Tanrı şahidim olsun ki onu sağ salim bulma umudumuzu son ana dek yitirmedik. Ancak ne yazık ki acı gerçek tüm çıplaklığıyla karşımızda durmaktadır. Helen Lawken, kamuoyunda **Oyuncak Katili** olarak bilinen failin bir diğer kurbanı olmuştur.*

Bu süreçte gösterdiği özveri, mesleki titizlik ve nezaketiyle ekibimizde örnek teşkil eden Helen Lawken, yalnızca bir dedektif değil, aynı zamanda bir dost, bir savaşçı ve Ravebelg'in adalet mücadelesine gönül vermiş bir kahramandı. Onun kaybı yalnızca güvenlik kuvvetleri için değil, Ravebelg için de telafisi güç bir yaradır.

Işıklar içinde uyusun.

Ancak bilmenizi isterim ki bu kayıp bizi yıldırmayacak. Aksine azmimizi ve kararlılığımızı pekiştirecektir.

Sizlere kendim ve ekibim adına söz veriyorum, onu canice katleden Oyuncak Katili çok yakında hesap vermek üzere yargı karşısına çıkarılacak

ve Ravebelg Başkanlığı Konseyi'nin oy birliğiyle aldığı resmi karar gereği, suçlunun yargı süreci neticesinde idam cezasıyla karşı karşıya kalacağı açıktır.

Helen Lawken'in ölüm haberiyle yeterince sarsılmamış gibi kasabamız bugün bir ölümle daha yıkıldı. Ravebelg Üniversitesi İşletme Fakültesi'nin değerli öğrencilerinden olan Emma Green de gece saatlerinde arkadaşlarının evinde öldürüldü.

Kurbanın dün gece evlerinde kaldığı arkadaşlarının ifadeleri alındıktan sonra Emma'nın ailesinin acısını paylaşmak üzere büromuzdan ayrıldılar.

Kasabamızdan eksilen her can, acımız. Kaybettiğimiz her vatandaşımız ailemizden biri demektir.

Buradan tüm Ravebelg halkına, adaletin temsilcisi sıfatıyla sesleniyorum. Sizin ve sevdiklerinizin canına kasteden bu cani, çok yakında adaletin önüne çıkarılacak, kurbanlarımızın anısı önünde hesap verecektir.

Meslektaşım Helen Lawken ve bu süreçte yaşamını yitiren tüm masum vatandaşlarımızın anısı önünde saygıyla eğiliyor, şahsım ve ekibim adına söz veriyorum. Oyuncak Katili, kendisini bekleyen o hazin sona çok yakında kavuşacak ve şüphesiz idam mahkûmu olacaktır.”

Dedektif Derek Spencer konuştuğu tüylerim ürperiyor, Paul'un gözlerimin önünde öldürdüğü Helen'in solgun yüzü zihnimden gitmiyordu. Helen'la berbat bir başlangıç yapmıştık ama zamanla aramızdaki buzlar erimişti. Ve itiraf etmem gerekirse kardeşimin ölümünden sonra en çok yanımda olanlardan biri de Helen'dı. Görevi için değil, gerçekten bana değer verdiği ve iyi bir kalbi olduğu için... Ama o kalp Paul tarafından paramparça edilmişti.

Büro önündeki kalabalığın ve muhabirlerin yoğun fısıltıları durulduğunda Derek konuşmaya devam etti.

“Ben, Derek Spencer.

Bu zamana kadar hiç kimse elimden kaçamadı. Senin de sonun tıpkı diğerleri gibi olacak, Oyuncak Katili. Ben, seninle oyun oynamaya gelmedim.

Gecikmiş adaletin kızgın nefesini ensende hissedeceğin günler yakın. Oyuncaklarını, maskeni, suçlarını boynuna geçiren ben olacağım.

Bu kasabanın gençlerini oyun oynar gibi avladın.

Ama artık kurban sensin. Günlerin sayılı. Senin için geri sayım başladı.”

Dedektif Spencer âdeta Paul’la konuşur gibi kameranın merceğinden gözlerini ayırmıyor, tehditkâr ifadesi insanın ruhunu üşütüyordu. Göz ucuyla Paul’a baktığımda deliye döndüğünü görebiliyordum.

Zihninde dolaşan tilkiler ve gözlerinden âdeta televizyona püs-küren ateş ödümü patlatıyordu. Paul bu basın açıklamasına karşılık bir kurban daha verecek gibi görünüyordu ve ben, ona nasıl engel olacağımı bilmiyordum. Doğrusu... Engel olmalı mıyım onu bile bilmiyordum.

“Şimdi sözü, kasaba yönetiminin kıymetli mensubu, Sayın Belediye Başkanı Katelyn Waller’a bırakıyorum.”

“Siktir!” Paul orta sehpaye öyle bir tekme geçirdi ki üzerindeki vazo, gecedan kalan şarap kadehi ve mumlar etrafa saçılıp paramparça oldu. Salonun her yerinde güneş ışığıyla parlayan cam kırıkları Paul’un öfkesine çanak tutuyordu şimdi.

Paul salonun ortasında volta atmaya başladığında ayağının altında ezilen cam kırıkları sanki benim kalbime saplanıyordu. Çıplak ayaklarıyla cam kırıklarının üzerinde yürüyordu ve sanki özellikle adımlarını cam kırıklarının olduğu yerlere doğru atıyordu.

Dehşete düşmüş bir ifadeyle onu izliyordum. Resmen kendini cezalandırıyordu.

“Dayan... Dayan... Dayan...” Kendince bir şeyler mırıldanıyordu ama sesi öyle boğuk çıkıyordu ki doğru duyduğumdan emin değildim. Kocaman bir cam kırığını hiç düşünmeden, ayağının altında ezip, kısa bir an bana bakarken, “Bu ne cüret?” dedi. “Nasıl benimle böyle konuşur? Ben korkan değil, korkulanım. Ben Oyuncak Katili değil, Oyunbozan’ım. Bu kasabaya gelme amacım bu. Nasıl bunları söyler?”

Paul bir çeşit kriz geçiriyor gibiydi. Gözleri her saniye biraz daha kızarıyor, sinirden alnındaki ve boynundaki damarlar patlayacakmış gibi kan topluyordu. Bu hâliyle ilk kez karşılaşıyordum. Ne yapacağımı bilmiyor ama ondan uzak durmak istiyordum.

Sanırım ben Paul’dan korkuyordum.

Titreyen bedenini güçlükle ayakta tutarak gözlerini benden ayırmadığı s renin sonunda kaldığı yerden devam etti ve cam kırıklarının üzerinde yürürken yine homurdanmaya başladı.

“Hatırla... Muhteşem oyununu hatırla ve odaklan.”

Delirmiş olmalıydı. Aynı şeyi tekrarlayıp duruyordu. Bir katilin hayatına şahit oluyordum ve her saniye daha berbat bir yüzüyle tanışıyordum. Hayallerimdeki Paul’dan çok uzak yüzleriyle... Masal prenslerini kışkandıracak zarafetiyle hayatıma giren o adamı delicesine özlüyordum.

Attığı her adımda ayağının altında parçalanan cam kırıklarının sesiyle nefesimi tutuyordum. İniltileri her an daha da yükseliyordu. Bazı parçalar daha büyük olduğı için  ıg lıkları katlanılmaz hâle geliyordu.

Canının yanması zerre umurumda değıldi. Dakikalarca hatta saatlerce kendine işkence edişini izleyebilir ve bundan haz duyardım ama bir yanımda öyle huzursuzdu ki bir şeyler yapmam gerektiğini söylüyordu.

Kahretsin, kahretsin! K       kardeşim bile ölmüştü ama kahrolası iyi yanımda hâlâ bana bir şeyler fısıldamaktan geri kalmıyordu. Lanet olası çenesini neden kesmiyordu? Neden çenesini kapamak yerine bir sürtük gibi canımı yakan adamın kendini cezalandırmasına engel olmaya çalışıyordu?

Siktir.

“Paul, dur!” Koşar adımlarla yanına gidip var gücümle çıplak koluna sarıldım. “Dur, yapma!” Onun aksine ayağımdaki terlikler sayesinde Tanrı’ya şükür ayaklarımı zarar görmüyordu.

Hâlâ camların üzerinde duruyor ve bakışlarını yerden çekip bana bakmıyordu. “Bana bak!” Koluna tırnaklarımı geçirdim. “Paul, bana bak!” Ona dokunmaktan nefret etsem de daha fazla kendine zarar vermesine engel olduğum için rahatlamıştım.

“Sevgilim...” Bir çeşit rüyadan uyanmış gibi cinnet anı ortadan kaybolurken tanıdığım Paul’un sesi kulaklarıma doldu. şaşkınca gözlerimdeki korkuyu izliyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Alnında biriken ter damlalarını elinin tersiyle silerken kıpkırmızı kesilen yüzü

yavaşça eski hâline dönüyor, hiddetle kabaran damarları teninin altına saklanıyordu.

Dedektif Derek Spencer'in sözleri üzerine basın mensuplarının alkışları ve büronun önüne yığılan öfkeli halkın homurtuları eşliğinde, Katelyn Waller'ın kürsüye ulaştıktan sonra konuşmaya başlamasıyla elimi Paul'un kolundan çektim.

Omzunda çizikler ve kolunda tırnaklarımın izi vardı. Biraz önce onu zapt edebilmek için var gücümle kollarına tutunduğum zamandan kalan izlerdi bunlar.

"Değerli Ravebelg halkı, kıymetli basın mensupları, sevgili dostlarım..."

"Sürtük," diye homurdandı Paul fakat öfkeyle kaşlarımı çatmamla dudaklarını birbirine bastırarak önüne döndü.

"Bugün burada, yalnızca Ravebelg Kasabası'nın başkanı olarak değil, aynı zamanda evladını toprağa veren bir anne olarak karşınızda bulunuyorum."

Biliyorum. Yıllardır başkanlık görevini her seçimde bana emanet ettiniz ve tüm kalbimle, en içten sevgimle bu kasabaya, sizlere hizmet etmekten onur duydum. Bu kürsüde defalarca kez konuşma yaptım. Güzel haberler verdim, kasabamızı geliştirecek pek çok projeleri müjdeledim, umut verdim. Ama bugün... Bugün burada sizlere umut veremeyeceğim. Çünkü yitirdiğimiz şey yalnızca masum canlar değil. Güvenimiz, huzurumuz, birbirimize olan inancımız da yok oldu."

Kasabamızın üzerine aylar önce çöken karabulutlar, artık bir cinayet vakası olmaktan çıktı. Bu bir kâbus. Her sokakta yankılanan sessizlik, her boş kalan oda, her annenin boş kalan eli, her çocuğun ürkek bakışı, bu kâbusun nefesi olup kalplerimizi yakıyor."

Ben... Aylar önce kızımı kaybettim. Oyuncak Katili benden kızımı, bu kasabadan ilk canı aldı. Kalbim o günde, kızımın hayata veda ettiği o okulun bahçesinde kaldı."

Güzel kızım... Kate'im... O caninin kurbanı oldu."

Zavallı kadıncağızın sesi titriyordu. Aylar geçmişti ama daha dün gibi aklımdaydı. Kate'in ölüm haberi yayıldıkça kasabadaki herkes aklını kaybettiğini, kendi bebeğine sarılarak intihar ettiğini söylemişti.

İnsan, aklının ermediği her şeye *delilik*, derdi. Oysa delirmek, yaşamla eş değerdii.

Bu kahrolası dünyada geçirdiğimiz her gün, deliliğin sınırlarında çıktığımız bir gezinti misali baş döndürücü ve ölümcüldü bana göre.

“Ben o gece sadece kızımı kaybetmedim. Aynı zamanda içimdeki başkanı da gömdüm.

Her sabah bu koltukta, bu makamda otururken aklımda tek bir soru vardı: Bir anne olarak kızımı koruyamadım. Peki, bir başkan olarak halkımı koruyabilecek miyim?

Aylarca sürdü bu sessiz mücadele. Güvenlik önlemlerini artırdık, de-dektifler çağırdık, devriye saatlerini sıklaştırdık. Ama Oyuncak Katili, gecenin karanlığı bastırduğında kasabamızın üzerine kâbus gibi çöktü. Gölgelerden sızmayı her seferinde başardı. Ve her defasında bir can daha aldı bizden.

Sizlere karşı, görevime karşı ve kaybettiğimiz her cana karşı derin bir mahcubiyet hissediyorum.

Yitip giden her gencimizin ardında kalanların gözyaşlarında boğuluyorum aylardır. Ve her gün, içimdeki boşluğu biraz daha taşıyamaz hâle geldim.”

“Yalancı!” Öfkeli halktan bir kadın tüm gücüyle feryat etti. “Madem bu kadar üzgünsün, madem bu kadar düşünüyorsun bizi... Öyleyse cevap ver, neden aylardır bir katili yakalayamadınız?”

Katelyn Waller şaşkınlık içinde kadını dinliyordu. Korumalarından biri müdahale için kalabalığın arasına karışmak üzereyken iri adamı son anda durdurmuş ve geriye çekilmesini emretmişti. İsyan eden kadın haklıydı. Aylardır güvenlikleri arttırdıklarını ve katilin yakalanacağını söyleyip duruyorlardı ama bir halt yaptıkları yoktu.

“Her gece lüks evlerinizin kapısını kilitlediğinizde ve lanet kızırlarınızı koruyan korumalarınız kapınıza dikildiğinde ardınızda kalanların çık-lıklarına sağır oluyorsunuz. Cehennemde yanmayı hak ediyorsunuz!”

Başka bir adam da aynı öfkeyle içinden gelenleri haykırmaya başladı. Eğer biraz daha müdahale edilmezse isyan ateşini yakan cümleler olabilirdi bunlar.

Katelyn Waller tüm söylenenleri soğukkanlılıkla dinledikten sonra sakince mikrofona yaklaşp konuşmaya devam etti:

“Öfkenizi anlıyorum. Endişelerinizi ve hayal kırıklığınızı da görüyorum. Ama unuttuğunuz bir şey var ki eğer söyledığınız gibi olup biteni umursamıyor ya da son vermek için çabalamıyor olsaydım siz değerli halkımdan önce kendi kızıma ihanet etmiş olurdum.

Bu mümkün mü?

Bir anne, kendi kızına nasıl ihanet eder?

Başkanlık koltuğu bir görevdir. Ama aynı zamanda bir yemindir burada olmak. Ama ben, artık bu sorumluluğu layığıyla yerine getiremediğimi düşünüyorum.

Bu nedenle...”

Katelyn Waller’ın duraksamasıyla birlikte tüm fısıltılar sustu. Paul ve ben de tüm dikkatimizi televizyona vermiştik.

“Bu nedenle...”

Bugün itibarıyla, Ravebelg Belediye Başkanlığı görevimden istifa ettiğimi kamuoyuna bildirmek istiyorum.”

Kimsenin beklemediği bu cesur karar karşısında biz dahil herkes şaşkınlıkla birbirine bakıyor, etrafındaki dedektifler, başkan yardımcıları ve diğer yönetim mensupları dahi ne diyeceğini bilemiyordu.

“Bu, kolay alınmış bir karar değil. Aylardır düşündüğüm ve vicdanen, insanca, anneliğimle ve liderliğimle yüzleşerek aldığım bir karardır.

Birkaç gün içerisinde yapılacak olağanüstü seçimle birlikte, Ravebelg’in yeni başkanı halkın oylarıyla belirlenecektir. Geçiş süreci düzenli ve şeffaf bir şekilde yönetilecektir.

Siz değerli vatandaşlarımızın herhangi bir kaos veya güvensizlik duygusuna kapılmaması için gerekli tüm tedbirler alınmıştır.

Lütfen endişelenmeyin. Bu kasabanın hâlâ vicdanlı evlatları, güçlü lider adayları var.

Ben, bir süreliğine bu meydanlardan, bu mikrofonlardan uzaklaşacağım ama kalbim... Kalbim sonsuza dek bu topraklarda, kızımın mezarında ve sizin dualarınızda kalacak.

Hepinizden, halkımdan, bana güvenenlerden özür diliyorum.

Ve kaybettiğimiz her can için... Affınızı diliyorum.

Ravebelg halkına ve canlarını kaybeden tüm ailelere sonsuz başsağlığı diliyorum.

Teşekkür ederim. Hoşça kalın."

Katelyn Waller son kez yaşlı gözlerle kasaba halkına ve kameraya bir bakış attıktan sonra korumaların arasından binaya doğru seri adımlarla ilerleyerek gözden kayboldu. Kameralar hâlâ verilen kararın şaşkınlığı karşısında donup kalan halkın yüz ifadesini çekiyordu.

"Yalancının teki," dedi Paul alaycı bir tavırla. "Kızı Kate'i hatırlarsın. Ona evinde cehennemi yaşıyordu."

Hınçla kumandayı alıp televizyonun sesini kısıttıktan sonra, "Unutmak ne mümkün," diye öfkeyle iğneledim. "Okul binasının çatısından aşağı attığın zavallı kızı diyorsun, değil mi? Baş ucuna bıraktığın oyuncak bebek yüzünden herkesin delirdiğini düşünmesini sağladığın masum kız... Evet, evet, hatırlıyorum."

"Ben hiçbir şey yapmasam bile o kızın yaşama şansı yoktu. Bir gün mutlaka ölüm haberini alacaktı bu kasaba," diyerek hiddetlendi. "Ben yalnızca yazılmış kaderi öne çektim. Kaderden kaçamazsın, Noa."

Sikerler!

Kader, masum insanların acı çekerek ölmesini yazıyorsa... Küçücük bir kız çocuğunun zehirlenerek, öldürülüp göle atılmasını yazıyorsa... Lanet olsun öyle kadere.

Paul'a karşı içimdeki öfkeyi kusmak için dudaklarım aralandığında elimdeki telefon titremeye başladı ve ben susmak zorunda kaldım.

Telefonun ekranında gördüğüm isimle aptallık ettiğimi anlayıp telaşa kapıldım. Arkadaşlarımin evine dün gece bir katil girmişti ve sabah onlarca mesaj atmalarına rağmen onları aramayı unutup haberlere dalmıştım.

Tam aramayı yanıtlamak üzereyken çağrı sona erdiğinde hırıltılı bir iç çekişle Paul'a baktım.

"Kim arıyor?"

Paul sessizliği bozduğunda yavaşça ona döndüm. "Becca," diye cevapladım. "Haberlerde bahsedilen kız... Emma, dün Becca'nın bahsettiği arkadaşı. Katil dün gece Becca'nın evine girmiş." Paul'a gerçekleri

söylemek zorunda hissettiğim için mesajlarda yazanları tek nefeste söyleyiverdim.

“Ne?” Paul’un yüzü şaşkınlıkla dalgalanırken gözlerine yayılan öfke beni de korkuttu. “Katil dün gece Becca’nın evine mi girmiş?” Söylediklerimi tekrarlayarak idrak etmeye çalışıyordu. Usulca başımı salladığımda Paul birden panikle volta atmaya başladı. “Şimdi neredelermiş?” Hışımla arkasını döndüğünde neredeyse çılgık atacaktım. “Konuşsana, Noa! Neredelermiş? Dün Jasmine’i o evde bıraktık. Kızımın hayatı tehlikede olabilir.” Koşar adımlarla yanıma gelip kollarıma sarıldı. “Söyle, neredeler? Jasmine iyi mi?”

“Bilmiyorum,” diyerek, hınçla kendimi geriye çekip ellerinin can yakan baskısından kurtuldum. “Kahretsin, bilmiyorum!”

“Hemen gidelim!”

Aklımda dönüp duran sorunun cevabını merak ediyordum ama sormaktan korkuyordum. Yeniden delirmesinden ya da bana zarar vermesinden korkuyordum. Yine de derin bir nefes alarak, aklımı kurcalayan o soruyu mırıldanıp, “Sen mi yaptın?” dedim. Sesim hırıltılı çıkmıştı. “Emma’yı sen mi öldürdün?” Dün gece ben uyuduktan sonra yanımdan ayrılmıştı belki de. Bu zamana kadar Oyuncak Katili çoğu cinayetini geceleri işlediği için bu mümkündü.

Beklemediği bu soru karşısında, “Ha- Hayır,” diye kekeledi. “Dün gece sana sarılıp yanında uyumaktan başka hiçbir şey yapmadım ben. Yemin ederim.” Dikkatle yüzünü inceliyor, yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyordum.

Paul’un sesindeki telaşa ve yüzündeki sarsılmış öfkeye bakılırsa doğru söylüyordu.

“Joanne’i öldüren kişi mi yaptı diyorsun yani?” Kalbim hızla atarken tenimi döven nabzım başımı döndürüyordu. Kasaba aylarca Oyuncak Katili yüzünden cehennemi yaşarken şimdi iki katil vardı ve kimse güvende değildi.

Paul’un insanları neden öldürdüğünü bilmiyordum henüz. Joanne’i ve Emma’yı öldüren diğer katilin kim olduğunu ve amacını da bilmiyorduk ama derdinin benimle ya da Paul’la olduğu açıktı.

Çember gittikçe daralıyordu ve kahretsin, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Paul birden öne çıkarak, aramızdaki mesafeyi kapattığında irkilerek geri çekildim ama Paul bir adım daha üzerime geldi. “O katili durdurmalıyız,” dedi telaşla. “Hatta teklifimi değiştiriyorum. Listemdeki herkesi öldürene kadar değil, ikinci katili bulana kadar benimle birlikte ol, kıymetlim. Bana meydan okuyan o böceği ezdikten sonra sana teslim olacağım.” Paul iyice köşeye sıkışmış görünüyor, âdeta benden yardım dileniyordu. “O zaman... Ablanı öldüren pislği yok ettiğim gün geldiğinde ister yeniden sev beni istersen kalbime bıçağını sapla.” Büyükçe yutkundüğunda âdemelması dalgalara direnen zayıf bir kayık gibi teninin altında sarsıldı. “Ne dilerse o olacak. Sana söz veriyorum, bir tanem.”

Yalvarırcasına gözlerimin içine bakıyor, bu kanlı savaşta onun yanında olduğumu söylememe muhtaç gözleriyle benden bir cevap bekliyordu.

Hiçbir şey söylemeden, omzuna çarparak, yanından geçip salonun çıkışına doğru yürümeye başladım.

Paul’un bir zavallı gibi bana yalvarması hoşuma gidiyordu. Bilmediği şey bunun daha iyi günleri olduğuydu. Vakti geldiğinde canı için yalvaracaktı.

Ama önce ablamı öldüren katili bulmalıydım. Paul’la birlikte ya da yalnız... Canımı yakan herkes cezasını çekecekti.

8

KANLI SİRKİN SOYTARISI

*Geçmişte kaldığını sandığın bazı günahlar son nefesini vermeden önce
bile seni mutlaka bulur, kaçamazsın.*

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Neden yapıyor bunu?

Neden peşimde bir katil var? Ayrıca benden ne istiyor?

Dikkatle arabayı kullanırken Noa yanımda sessizce yolu izliyordu. Bense düşüncelerle boğuşuyor, geçmişimi kurcalayarak bir suret bulmaya çalışıyordum. Kusursuz oyunumu bozmak isteyecek lanet olası bir isim...

Her şeyi baştan alalım şimdi.

Ravebelg Kasabası'na döndüğüm günden bu yana altı ay geçmişti. Hatta biraz daha fazla oluyordu belki. Zaman çok hızlı geçmişti ama bu kasabanın yitirdiklerinin acısı hâlâ kalplerde dün kadar tazeydi.

Artık bu kasabanın üzerine güneş bile doğmak istemiyordu. Yağmurlar, kan ve ölüm kokusunu silmek için topraklarına düşüyordu sanki.

Bu, benim eserimdi. Bu, benim eşsiz sanatım.

Ama ben dünden beri boğulduğumu hissediyordum. Oyuncaklarım kavuşmak için sabırsızlanan zihnimde, kurbanlarını büyüleyici birer sanata dönüştürmek için can atan kalbimde derin, karanlık bir boşluk vardı şimdi.

Her şey Joanne'in ölümüyle başlamıştı. Ahmağın teki her şeyi biliyor ve benimle uğraşıyordu. Bir sanatçı ancak kendi alanında özgürken sanatını konuşturabilirdi. Bense kendimi kapana kısılmış hissediyordum.

Kendimi doğduğum topraklarda değil, mayın tarlasında hissederken bir sonraki oyunculuk için nasıl heyecanlanabilirdim?

Eğer aptallık bende olsaydı kendimi çoktan cezalandırırdım. Hem de bu sabah olduğu gibi değil. Aptal birkaç cam kırığının üzerinde yürümek benim canımı yakamazdı.

Tamam. İtiraf etmeliyim ki ayaklarımın altı feci hâlde yaralanmıştı. Evden çıkmadan önce iyice temizlemek zorunda kalmıştım. Ki hâlâ sıkık birkaç küçük parçanın etimin altında olduğuna yemin edebilirdim. Ama yine de kendimi cezalandırmak için daha fazlasına ihtiyacım olurdu ama cezayı hak edecek bir şey yapmamıştım.

Yapmış mıydım?

Oyuncak Katili olduğumu bilen tek kişi Noa'ydı. Tanrı'm... Düşündükçe deliriyordum. Başka kim biliyordu beni ve oyunlarımı?

Ravebelg Kasabası'nın bana ve aileme yaşattıklarını en iyi siz biliyorsunuz. Babamın ölümü umurumda bile değil ancak annemin yaşadıklarının hesabı sorulmalıydı. Bu kasaba bir çocuğun elinden rengârenk günlerini çalmıştı. Buna sebep olan herkes bir tiyatro oyununda figürandı. Kurbanlarımın çığlıkları benim alkışlarım, her perde onların kanıyla boyanan topraklar olacaktı.

Size, onlara ve kendime söz verdiğim şairane ölümlerin üzerine karabulutlar çökmüş gibi hissediyordum. Aylardır bu kasabada cinayet işleyen değil, sanat yapan bendim.

Oyuncak Müzesi'nin en kusursuz şekilde tamamlanması için ne kadar emek verdiğimi siz de biliyorsunuz. Sakın bana masum insan zıvalıklarından bahsetmeyin. Kıymetlim Noa zaten yeterince bu konuda başımı ağrıtmışken bir de sizi dinlemek istemiyorum.

Tanrı'nın erteleyip durduğu adaleti unutulmaz bir şölene dönüştürmekti niyetim. Masumları bu topraklardan kurtarmak, onları bir daha hiç acı çekmeyecekleri yeni hayatlarına uğurlamak...

Ravebelg Kasabası beni hak etmiyordu. Merhametimi, sanata olan düşkünlüğümü ve Tanrı'dan bekledikleri adaleti onlara sunan el olmamı hak etmiyorlardı.

"Ne düşünüyorsun?" Noa'ya sorduğum soruyla sessizlik kısa bir an bölündü. Yol gittikçe uzuyor, sessizlik katlanılmaz bir hâl alıyordu.

Bu kasaba aylardır benim oyun evimdi ama şimdi evime başka bir çocuk gelmiş ve tüm oyuncaklarımı kırmış gibi öfkeliydim. Benim gibi zeki ve her planı kusursuz işleyen bir adamı köşeye sıkıştırmak isteyen bir ahmak vardı. Onu bulamadığım her an kendimi zavallı gibi hissediyordum.

Buna bir son verene kadar kendime hâkim olmalıydım. Sabah yaşadığım gibi krizlerle kendime zarar vermekten kaçınmalıydım. Özellikle sevgilimin önünde o hâle düştüğüm için kendime kızıyordum.

Kimsenin beni yolumdan saptırmasına izin veremezdim. Bu noktadan sonra atacağım en ufak yanlış adım benim sonum olurdu ve Ravebelg Kasabası'na bu keyfi yaşatmaktansa ölürdüm.

Noa omuz silkerek uysal bir ses tonuyla, "Hiç," dedi. "Öyle dalıp gitmişim." Dünden beri ilk kez benimle eskisi gibi sakin konuşmuştu.

Kahretsin, kim olduğumu hiç öğrenmemeliydi. Geldiğim günden beri yaptığım tek hata bu olmuştu belki de. Sevgilime kim olduğumu itiraf etmek...

"Sence katil kim?" Noa'mın ne kadar zeki olduğunu biliyorsunuz. Onun yanımda olması önemli. Onun fikirleri ve yakaladığı ipuçları işimi kolaylaştırabilirdi.

“Bunu sen mi soruyorsun?” diyerek benimle resmen alay etti. “Bir katil, başka bir katilin peşine düşüyor ve listesindeki son kurbanından fikir mi istiyor?” Noa birden kahkaha attığında şaşkınca kaşlarımı çattım. “Geçtiğimiz ayları bir kenara atıyorum, dünden beri yaşadıklarım koca bir şaka olmalı. Tanrı’m...”

Haklısın, biriciğim. Her şey boktan bir hâl alıyor. Gerçekten de yaşadığımız her şey şaka gibi. Birileri bizimle dalga geçiyor gibi ama merak etme, yakında bunu yapan her kimse kendi ellerimle kalbini söküp sana getirecek ve onun cesedini en kusursuz sanatım olarak karşımıza koyup keyifle şaraplarımızı yudumlayacağız.

“Ayrıca unuttun mu? Aylardır sevgilim sandığım adamın katil olduğunu bilmeden her gece yatağına girdim. Dudaklarını öptüm, kollarında uykuya daldım. Senin teninde huzur buldum, tüm sırlarımı açtım. Sence ben, bir katili bulacak kadar akıllı olsaydım seninle birlikte olur muydum Paul?”

Uzun uzun kurduğu cümleler arasında ufacık bir hakaret bile barındırmadan hayatım boyunca duyduğum en ağır sözleri iştitemi sağlayacak kadar zeki bir sevgilim vardı. Ona bayılıyordum. Onu öyle seviyordum ki izin vereceğini bilseydim eğer hemen şimdi arabayı bir kenara çekip onu doyasıya öperdim.

“Senden çok hoşlanıyorum, Noa Dayton,” dedim kendime hâkim olamayarak. “Bundan sonra beni yeniden sevmen için her gece Tanrı’ya yalvaracağım.” İç çekerek Noa’nın bana nefretle bakan gözlerine aşkla baktım. Bu kadına ne zaman bu denli âşık olmuştum ki ben?

“Yalvar,” dedi buz gibi bir sesle. “Yalvarmayı iyi öğren, Paul Barnley. Vakti geldiğinde ayaklarımın dibine çökecek ve hayatın için yalvaracaksın çünkü. Buna ihtiyacın olacak.”

“Beni yeniden seveceksin, bir tanem,” dedim söylediklerini duymazdan gelerek.

“Siktir git,” diye karşılık verdi, kalbimi ne kadar kıracağını bile bile. Ama doğrusunu söylemek gerekirse küfretmesi dahi hoşuma gitti.

Noa’yı ilk tanıdığımda onun en çok bu hâlini sevmiştim. Dışarıdan baktığında sıradan bir kadın gibi görünse de gözlerine derin derin baktığında, fırtınalı bir havada uçurumun kenarında hayatta kalmaya çalışmakla eş değer duygular yaşıyordun. Onu merak etmeyi,

gün geçtikçe ve onu tanıdıkça gizemini çözmeyi seviyordum. Âdeta bir bulmaca gibi...

Ama şimdi o, tehlikeli bir sır gibi yanımda oturuyordu. Ona dokunursam ölecekmişim gibi... Zihninden geçen en ufak bir düşünce sonumu getirecekmiş gibi ya da gözlerine baktığımda yolumu kaybedecekmişim gibi hissediyordum.

Noa'nın ne düşündüğünü anlayamıyordum artık ve bu durum epey canımı sıkıyordu. Acısı hafifleyene kadar bir süre daha ona sabırla ve tüm kalbimle adım atacak ve bana geri dönmesi için çabalayacaktım. Tanrı'dan tek dileğim bir aptallık yapmadan ilişkimizin kıymetini anlamasıydı. Aksi hâlde onu yola getirecek farklı bir planım vardı ama onu yapmayı hiç istemiyordum. Zira canı yanan, kalbi kırılan yine o olacaktı.

Umarım beni buna mecbur bırakmazsın, biricğim.

Yolun kalanında aynı soru üzerine düşünmeye devam ettim. Aklıma öyle bir ihtimal geldi ki lanet olsun, düşünmeden edemiyordum. Böyle bir ihtimal karşısında ne yapacağımı düşünmekten aklımı kaybedecektim.

Kahretsin! Ben burada nelerle uğraşıyorum, siz oturduğunuz yerden aklıma gelen düşünceyi size söylemiyorum diye kendinizi parçalıyorsunuz. Gerçekten bu kadar ahmak olmak yormuyor mu sizi?

Dünden beri diğer katilin kim olduğunu düşünüyordum ama ilk kez böyle bir ihtimal aklıma geliyordu. Ya uzaklarda aradığım o katil aslında yanı başımdaysa?

O katil, Noa olabilir miydi?

Tanrı'm, düşünmek bile tüylerimi ürpertmişti. Noa tam da böyle bir deliliğin zirvesinde yaşıyordu aylardır. İplikçi olduğu için Joanne'e olan öfkesini biliyordum. Onu öldürmek isteyecek kadar değildi belki de ama Mia'yı öldürmem Joanne'e olan öfkesini de tetiklemiş olmalıydı.

Olabilir miydi?

Ayrıca Joanne'in yaşadığını Noa dışında kimse bilmezken, onu kim bulup öldürecekti ki?

Bu fikir her saniye daha mantıklı gelmeye başladıkça direksiyonu tutan ellerim buz kesiyordu.

Tanrı'm... Sevgilim katilse eğer ona bir kez daha âşık olurdum. Ravebelg Kasabası'na geldiğim günden beri hayalini kurduğum tek şey değerlim Noa'yı kollarımın arasına almak ve bana ait olan Oyuncak Müzesi'ni onunla birlikte tamamlamak...

Bir düşünsenize... Kurbanlarımı Noa'yla birlikte avlıyor olsaydım bu, nefes kesici olmaz mıydı?

Ah... Bu düşünceler beni feci azdırmıştı. Noa'nın sakinliğine, hüznüne, gülüşlerine ve deliliğine bile âşıktım ben. Bu kadın beni her anlamda mahvediyordu. Mia'nın ölümünden sonra onunla bir kez bile sevişmemiştik. Bunun ne kadar boktan bir durum olduğunu biliyor musunuz?

Her seferinde beni cennetin varlığına inandıran baş döndürücü kokusu ve sıcacık tenine hasret kalmaktan nefret ediyordum.

Hayır, hayır. Şimdi olmaz. Sertleşemezsin, Paul.

Gözlerimi bir an kapayıp, derin nefesler alarak sakinleştikten sonra yolun kalanını zihnimi boşaltmış şekilde ilerledim. Yol boyunca vakit kaybetmemek için o kadar çok gaza basmıştım ki ayağımın altındaki cam kırıkları yer yer sızlamıştı. Büronun sokağına girdiğimizde hızımı azaltıp ilk bulduğum yere arabayı park ettim.

Katelyn Waller'ın açıklamasından sonra kasaba büyük bir bilinmezliğin içine düşmüştü. Bürodaki kalabalık ve telaşlı ortam da bunun en büyük kanıtıydı.

Zavallılar... Kasabada her gün birileri öldürülüyordu ama bu ahmakların tek derdi başkanın görevden çekilmesi idi. Hâlâ bir kurtarıcıya ya da götlerini kollaması için yeni başkana ihtiyaç duyuyorlardı. Sahiden insanlar bu kadar âciz miydi yoksa bu özellik sadece Ravebelg Kasabası'nda yaşayanlara mı aitti?

Büronun merdivenlerini çıkarken camlarda ve daha birçok yerde Helen Lawken'in fotoğraflarını görmüştük. Onun anısına asılan fotoğraflar baktığımız her yerde gözüme çarpıyordu. Zavallı Helen... Noa'nın iyiliğini düşünüp peşine takılmanın bedelini canıyla ödemişti.

Bu yüzden *sizi ilgilendirmeyen konulara burnunuzu sokmayın*, diyorum size. Bakın... Helen da sizin gibi meraklı sefilin tekiydi ve şimdi, göğüs kafesinde kocaman bir yarıkla toprağa girmeyi bekliyor.

Eğer size anlattığımdan fazlasını öğrenmek için bir numara yapmaya kalkarsanız Tanrı şahidim olsun ki gördüğünüz son yüz bana ait olur. Bir fare gibi köşe bucak saklanan diğer katil yüzünden artık hiç biriniz güvende değilsiniz.

Öyle sinirliyim ki... Sakinliğime aldanıp da sakın bir aptallık yapmaya kalkmayın. Aksi hâlde canınızı feci yakarım. Birilerini öldürmek için bahane arıyorken benden uzak dursanız iyi edersiniz.

Sahi... Ölümünden bahsetmişken... Bundan sonra kurbanlarımın oyuncak bebeklerini nasıl halledecektim ben? Kahrolası Joanne sefil hayatı boyunca tek bir işe yarıyordu ama ölmüştü. Onun gibi birini nasıl bulabilirdim ki?

Beni tanıyan, planlarımı bilen birinden başka kimse oyuncak bebeklerimi dikemezdi. Tanrı'ya şükür, sadece listemdeki asıl kurbanlar için oyuncak bebekler hazırlıyordum ve Joanne sırası gelmeyenlerin de neredeyse hepsini önceden hazırlamıştı. Onu kurtardığımdan beri evden çıkamadığı için yaptığı tek şey bebek örmekti. İyi ki ona, elini çabuk tutmasını söylemiştim. Yanlış hatırlamıyorsam geriye yalnızca Noa'nın oyuncak bebeği kalmıştı.

Elbet bir yolunu bulurdum. Her zaman bulurum, bilirsiniz.

Neyse ki kuklalarım için oyuncak bebeğe ihtiyaç duymuyordum. İkinci katil yüzünden bu kasabada planladığımdan çok daha fazla kukla avlayacaktım ve hepsine oyuncak bebek yetiştirmem mümkün olamazdı.

Neden şaşıyorsunuz hâlâ? Ravebelg Kasabası'nın toprakları lanetli artık. Attığınız her adımda toprak kan kusuyor. Bugün nefes alan herkes yarın ölümle burun buruna geliyor. Buna alışsanız iyi edersiniz, aksi hâlde bundan sonra şahit olacaklarınız psikolojiniz için hiç iyi olmayacaktır.

Kendinize bir psikolog ayarlasanız iyi olur ya da her şeyden uzak durmak için güzel bir hastaneden kendinize oda tutup kliniğe yatabilirsiniz. Bunların ikisini de istemezseniz eğer son bir önerim var:

Cehennemin dibine gidebilirsiniz. Belki o zaman benden kaçmayı başarmış olursunuz.

Büronun döner kapısına ulaşmadan önce sol tarafta Nate Ciera ve yanında kasabaya yeni gelen *GIN* haber kanalının sunucusu Troy Hunter'ı gördüm. Kendi aralarında bir şeyler konuşurlarken bizi... Daha doğrusu Nate, Noa'yı görünce sohbetleri yarım kaldı.

"Noa!" Koşarak yanımıza gelen Nate'in yüzü bembeyazdı. Sarışın olduğu için değil, geceden kalan korkuyu hâlâ atamadığı için yüzü sol-gundu.

"Nate," diyerek sıkıca arkadaşına sarıldı Noa. "Siz iyi misiniz?" Troy da tıpkı benim gibi bir adım geride durmuş, iki arkadaşın kucaklaşmasını izliyordu.

Yakında çok yoğun çalışacaksın, sunucu çocuk. Her gün kuklalarımın ya da oyuncaklarımın ölüm haberlerini girmekten aklını kaybedeceksin. Bu vahşete herkesten önce sen kendini hazırlasan iyi edersin.

"İyiyiz," dedi Nate durgun bir şekilde. "Tanrı'ya şükür, bana ya da Becca'ya bir şey olmadı ama Emma..."

"Jasmine?" dedim endişeli bir şekilde. "O nasıl? Şimdi nerede?"

"Merak etme, Paul," dedi gülümsemeye çalışarak. "Becca'nın yanında, güvende. İkisi de içeride. Jasmine sabah çıgıllıklarım yüzünden biraz korktu ama hiçbir şey görmesine izin vermeden evden çıkardık onu."

Birkaç adımla Nate'in yanına gidip dostane bir şekilde omzunu sıktım. "Çok teşekkür ederim, dostum," diyerek içtenlikle gülüm-sedim. Gerçekten tüm samimiyetimle yapmıştım bunu. Kızımın iyi-liğini düşünmeleri beni çok mutlu etmişti. "Jasmine daha çok küçük. Böyle bir duruma şahit olması psikolojisini çok kötü etkilerdi."

"Haklısın," dedi Nate usulca başını sallayarak ama o sıra Noa öyle ölümcül bakışlar atıyordu ki dikkatimi Nate'e veremedim. "Küçük Jasmine bize emanetti. Böyle korkunç bir olayın olması hepimizi çok korkuttu ama ona zarar gelmediğine seviniyorum."

Eğer ona zarar gelseydi ikinizin de hayatını sikerdim, altın çocuk.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Çok düşüncelisin."

Ahmak.

Hemen sonra Troy’la göz göze geldiğimizde Nate geri çekilip garip bir heyecanla, “Troy’la tanışın,” dedi.

Troy’la öyle bir bakıştılar ki flört ettikleri gün gibi açıktı. Nate, Rose’un ölümünden sonra çok acı çekmiş ve dibi görmüştü. Belki de bu yüzden toparlanması da daha hızlı olmuştu. Kasaba şefinin oğlu Benjamin’le ilişkilerini bile çok çabuk atlatıp yeni sulara yelken açmıştı.

Güzeller güzeli Rose’un ölümünden sonra Nate oyuncağım olmaktan çıkmıştı. O gece sadece iyilik yapmak için Nate’i öldürmek istemiştım ama bir şekilde hayatta kalmayı başarmıştı. Altın çocuk yaşamayı seviyor, hayatının tadını çıkarıyordu.

Sanırım onu öldürmeyecektim. Tabii Noa bir cezayı daha hak etmezse...

Troy nihayet sessizliğini bozup, bir adım öne çıkarak elini uzattı. “Troy Hunter,” dedi. “*Global Insight News* kanalıyla birlikte kasabaya yeni geldim. Böyle bir günde tanışmak istemezdim ama...”

“Memnun oldum, Troy,” diyerek elini sıktım. “Ben de Paul Barnley. Noa’nın erkek arkadaşıyım.”

Noa hâlâ tiksinierek bana bakıyordu. Kahrolası çenesine hâkim olabiliyordu ama aptal yüz ifadesi her şeyi ele verecekti. Ah, bu kadın beni delirtecekti!

“Noa,” diyerek elini sevgilime uzattı Troy. “Memnun oldum.”

Noa nezaketli bir biçimde elini uzatıp, “Ben de çok memnun oldum,” derken Nate’e kaçamak bakışlar attı ve gülüştüler.

Noa’yı kıskırtmak hoşuma gidiyordu. Beklemediği anda belinden tutup sevgilimi kendime çektiğimde aynı hırçın bakışların hedefi oldum yine. O gözler her daim bana baksın istiyordum. Sevgilim biraz daha o güzel yüzündeki vahşi ifadeyi silmezse dudaklarına yapışmam an meselesiydi.

Beni büyüledin, Noa Dayton ve tüm kasabanın kalbine derin bir korku salmışken bir tek senin karşında zayıf olmak hoşuma gitmiyor. Bir gün beni yeniden seveceksin, kıymetlim. Bana aşkla bakacak, kollarımda huzur bulacaksın. Bunun için ölmen gerekse bile... Ben razıyım.

“Girelim mi?” Nate’in sorusunu başımı sallayarak onayladığımda dördümüz de döner kapıya doğru ilerledik. Troy ve Nate yan yana yürüyordu. Noa geride kaldığı için benim yanımdaydı ama kolumdan kurtulup benden birkaç adım önde yürümeye gayret ediyordu.

Nate gibi Noa’nın da kardeşinin ölümünü kısa sürede atlatmasını diliyordum. Özellikle o kötü günlerde Noa ve Becca’nın varlığının Nate’e güç verdiğini biliyordum. Noa’nın yalnız kalmasına izin vermemeliydim. Tam aksine her fırsatta Becca ve Nate’le bir arada olmalarını sağlamalı ve iyileşme sürecini hızlandırmalıydim.

Tüm dikkatimi Ravebelg Kasabası ve oyuncaklarıma vermem gerekirken aynı anda bu kadar fazla şeyle uğraşmak zorunda olduğum için şimdiden sıkılmıştım. Sadece bir gün olmuştu ama ben şimdiden kimsenin beni bilmediği eski günlerimi özlemiştim.

Büronun koridorlarındaki kalabalığı aştıktan sonra nihayet az ilerdeki koltuklarda Jasmine’i görmek yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirdi. Derek Spencer’in odasının önünde Becca ve Derek bir şeyler konuşuyordu. Daha doğrusu Derek her zamanki ciddi tavrını bozmadan bir şeyler anlatıyor, Becca ise ağzının suyunu akıtarak adamı baştan aşağı süzüyordu. Eminim ki söylediği hiçbir şeyi dinlemiyordu bile.

Rebecca Monroe... Çatlağın tekiydi.

“Paul!” Jasmine beni fark ettiği an oturduğu yerden kalkıp, koşarak yanıma geldi. Son birkaç adım kala koridorda dizlerimin üzerine çöküp Jasmine’in boynuma sımsıkı sarılmasına izin verdim.

“Güzelim...” Jasmine benim masumiyetimdi. Güneş gibi parlayan sarı saçlarına kocaman bir öpücük kondurup aynı şekilde sıkıca sarıldığımında yüzünün güldüğünü görmek içimi rahatlatmıştı. “İyi misin meleşim?”

“Evet, iyiyim. Becca ve Nate’le çok eğlendik ama sabah çok korktum. Ne olduğunu söylemediler bana. Arkadaşlarıyla ilgili kötü bir şey oldu sanırım.” Omuz silkerek her şeyden habersiz etrafına bakındı.

“Evet, bir tanem. Yetişkin sorunları... Sen güzel aklını yorma bunlarla,” diyerek, son bir kez daha alnına öpücük kondurup ayağa kalktım. Noa, çoktan arkadaşlarının yanına gittiği için Jasmine’le yalnız kalmıştık. “Sen burada usluca otur, güzelim. Önemli bir şey konuşmamız

gerekiyor. Ondan sonra hemen yanına geleceğim,” diyerek, Jasmine’i koltuklara yerleştirip yanından ayrıldım.

Derek’in odasına doğru yürümeye başladığımda başını kaldırıp benimle göz göze geldi. Kısa bir andı ama saatler kadar uzun sürmüştü. Bu sabah yaptığı basın toplantısında kameradan gözlerimin içine bakarak söyledikleri aklıma geldi ve öfkeyle dişlerimi sıktım.

Sefil canını alırken aynı kibirli ifadeyle gözlerimin içine bakabilecek misin sıkık Dedektif?

Bu sabahı hiç unutma, olur mu? Söylediğin her kelimeyi bir kenara not al.

Helen’a yaptığım gibi kalbini ikiye yarmak mükâfat olurdu ona. Ağır ağır ölmeliydi. Her saniyesinden keyif aldığımdan emin olacağım bir ölüm sunacaktım sefil ruhuna. Ölmek için yalvaracağı ana kadar her an daha fazla acı çekecekti kahrolası.

Beni tehdit etmenin bedelini çok ağır ödeyeceksin, Dedektif.

“Merhaba,” diyerek aralarına girdiğimde bakışlarım hâlâ adamın üzerindeydi. “Ben, Paul Barnley.” *Ben, Oyuncak Katili.*

“Dedektif,” dedi, keskin yüz hatlarında en ufak bir mimik kıpırdamazken. “Dedektif Derek Spencer. Memnun oldum, bayım.”

“Aynı şekilde...” derken turkuaz gözlerimi tehditkâr bir ifadeyle kıstım. “Memnun oldum.” Aramızda görünmez şimşekler çakıyor ve kulaklarımda uğulduyordu.

Derek birden ellerini ceplerine daldırıp, “Sizleri odamda ağırlamayı çok isterdim fakat bildiğiniz üzere bu sabah iki kişiyi kaybettik,” dedi. “Birisi Dedektif Helen...” Çenesinin ucuyla karşımızda duran Helen’ın odasını işaret etti. Kapısına asılan fotoğrafı ve altına bırakılan yüzlerce çiçek içimi huzursuz etti. Kapının ardında Helen’ın yaşayamadıkları yatıyordu sanki.

Aptal.

Eğer işime burnunu sokmamış olsaydı hâlâ yaşıyor olabilirdi. Şimdi meydana Derek denen adıye bıraktığı için iyice sinirlenmiştim. Ne diye kahrolası burnunu benim işime sokmuştu ki?

“Biz de gitsek iyi olacak. Berbat bir sabaha uyandık, dinlenmek istiyorum.” Becca saçını kulağının arkasına tarayarak başını yere eğdi. “Söz verdiğiniz gibi... Beni koruyacak mısınız Dedektif?”

Ağzım açık bir şekilde Becca’yı izliyordum. Bu kız gerçekten şeytanın ta kendisiydi. Nasıl da kendini acındırıyordu böyle! Sinsi şey!

“Hiç kuşkunuz olmasın. Bu konuda polis teşkilatımızdan destek talep ettim. Bir süre geceleri kapınızın önünde ekip bulunduracağız.” Derek, Becca’nın flörtöz tavrına karşı soğukkanlılığını korumaya devam ediyordu.

“Size ne kadar teşekkür etsem az.” Becca usulca dudaklarını birbirine bastırdı. “Oyuncak Katili denen pisliğin kolayca evime girip çıkması beni mahvediyor!” Biraz daha kendini zorlarsa ağlayacaktı resmen.

Ayrıca dün gece evine giren ben değildim. Bu ne ahmaklıktı böyle! Benim şairane ölümlemlerimle, ikinci katilin sıkıcı cinayetlerini bir tutmaya nasıl cüret ederdi?

Tanrı’m... Bu kasabadaki herkesi öldürmeliydim. Hiçbirinin beyni biraz olsun çalışmıyordu.

“Oyuncak Katili bu kez her zamankinden farklı bir cinayet işledi,” dediğinde hepsinin meraklı bakışları Dedektif’e döndü.

“Ne demek bu?” diye soran Noa’ydı.

“Kurbanının baş ucunda bir oyuncak bebek yoktu. Ya kafa karıştırmak için ya da dikkatleri farklı bir noktaya çekmek için taktik değiştirmiş gibi görünüyor. Emma’nın göğsüne iğneyle saplanmış bir tekerleme buldu ekiplerimiz.”

“Tekerleme mi?” Nate hayretle güldü ama bu, neşeden yoksun bir gülüştü.

“Tekerleme,” diyerek onayladı Derek. “Belki de bize bir mesaj vermek istiyor ya da sadece...”

“Bizimle dalga geçiyor,” dedi Noa, bana dönerek. “İyice incelenmeli.”

Kahretsin! Ne tekerlemesinden bahsediyordu bu adam? O tekerlemeyi bulmalıydim. Eminim ki beni ilgilendiren ipuçları olmalıydı içinde.

Daha fazla kendime hâkim olamayıp, “Tekerleme haber kanallarında paylaşılacak mı?” diye sordum. “Yani daha önce cinayet mahallinde bulunan oyuncak bebekler basına sızdırılmıştı. Merak ettim.”

Noa sürekli kuşkulu bakışlarla bana bakmaya devam ederse bizi ele verecekti. Şunu yapmayı derhâl kesmeliydi.

“İncelemeler tamamlanana kadar cinayet mahallinde bulunan her şey delil sayılır ve dosyaya eklenerek gizliliği korunmalıdır. Ne yazık ki paylaşılması söz konusu değil.”

Pekâlâ, Bay Çokbilmiş, Dedektif Derek Sikik Spencer. O lanet derini yüzmek için yanıp tutuştuğumu bilmelisin.

“Şimdi izninizle,” diyerek yardımcısıyla birlikte Derek odasına girmeye yeltendi fakat Becca bir adımla önüne geçerek gitmesine engel oldu.

“Son bir şey daha, Dedektif.” Büyükçe yutkunarak Derek’in gözlerinin içine baktı ve konuşmaya devam etti. “Evime girebilecek miyim?” Büroya ilk geldiğimizde arkadaşının ölümü yüzünden yıkılmış gördüğüm Becca’nın son birkaç dakikadır Dedektif’le açıkça flört eder gibi konuşması beni bile rahatsız etmişti.

Bu kız kafayı mı yemişti?

“Olay yeri inceleme ekiplerinin delil toplama prosedürü bittiğinde evinize uygulanan geçici mühür kararı kaldırılacak. Sonrasında evinize girebilirsiniz fakat...” Ellerini bir kez daha ceplerine daldırıp karizmatik bir tavırla çenesini kaldırdı. Becca’nın flört girişimine karşılık olsun diye mi bu kadar kendini kasıyor ve poz kesiyordu yoksa genel olarak hep böyle sinir bozucu herifin teki miydi?

Her iki türlü de rahatsız ediciydi ve onu öldürmek istiyordum.

“Fakat?”

“Bence, psikolojiniz için o evden bir süre uzak durmanız iyi olacaktır.” Mesafeli bir tavırla konuşmuştu. “Daha önce siz de saldırıya uğradınız. Dün gece arkadaşınız öldürüldü. O evde bulunmanız, toparlanma sürecinize zarar verecektir. Yine de karar sizin. Evinizde kalmak istediğiniz takdirde ekip arkadaşlarım güvenliğinizi için sokağa çıkma yasağıyla birlikte kapınızda devriyede olacak.”

Becca duydukları karşısında afallamıştı. Düşüncelere daldığı birkaç saniyelik süre boyunca sessiz kalsa da hızlıca kendisini toparlayıp, “Fikir ve tavsiyeleriniz için teşekkür ederim, bunu düşünceğim, Dedektif,” dedi.

“Kararınızı bildirirsiniz.” Başını hafifçe sallayarak onayladıktan sonra, “İzninizle,” dedi ve Becca’nın yanından geçip odasına girdi.

“Bec,” dedi Noa, elini Becca’nın omzuna atarak. “İyi misin?” Becca cevap vermeden, sarılıp, başını Noa’nın omzuna yaslayarak gözlerini yumdu.

Noa böyle biriydi işte. Gözlerinin içine baktığımda ayakta durmakta bile zorlanan yaralı bir kadın görüyordum ama söz konusu sevdikleri olduğunda kendi acısını bir kenara bırakıp arkadaşının saçlarını okşuyordu.

Benim güçlü sevgilim.

Dakikalarca süren sarılmanın ardından Becca başını kaldırıp geri çekildi.

Noa, omzunun üstünden Nate’e bakarak, “Dün gece neler yaşandı?” diye sordu ama cevap veren Becca oldu.

Derin bir iç çekişin ardından, “Boktan bir geceydi, hayatım,” diyerek Noa’nın elini tuttu. Hemen sonra kasvetli havayı dağıtmak için, “Oyuncak Katili bana âşık olmuş olabilir mi?” diyerek göz devirdi. “Her gece soluğu benim evimde alıyor piç kurusu.”

Bu kız gerçekten şansını çok zorluyordu. Ne cüretle bana *piç kurusu* derdi?

Ayrıca ona âşık olmaksızın ölmeyi tercih ederdim. Güzel sevgilim Noa dururken kendisini gözümün göreceğini mi sanıyordu?

Eğer yalnız ve müsait olsaydım kusmak için parmaklarımı gırtlığıma sokmak zorunda kalabilirdim.

“Dedektif haklı sanırım,” dedi Noa. “Bir süre yalnız kalmasan iyi olur.” Göz ucuyla bana baktığında bakışlarımı yere çevirdim. İmalî bakışlarından sıkılmışım. Eğer sevgilim olmasaydı gözlerini ona yedirirdim.

“Elbette yalnız bırakmayacağım onu. Benim yanımda kal, Bec.” Nate yanlarına gidip Becca’nın kolunu okşadı. “Birlikte kalmamız ikimiz için de iyi olur.”

Üç arkadaş bir araya gelince Troy ve ben yine arkada kalıp onları izleyen taraf olduk.

“Bakarız,” dedi sakince. “Önce kendimize gelelim. Başım çatlıyor.”

“Buradaki işiniz bitti mi?” Noa’nın sorusuyla aklıma gelen düşünceye odaklandım.

Derek Spencer basın açıklamasında Becca ve Nate’in ifade verip bürodan ayrıldıklarını, Emma’nın ailesinin yanına gittiklerini söylemişti. Kasaba halkına bile yalan söylemek zorunda kalacak kadar âciz biri beni asla bulamazdı. Yerel kanallarda Dedektif’in ölüm haberlerini izleyeceğimiz günü iple çekiyordum.

“Bitti,” dedi Nate. “İfadelerimiz alındı. Bildiğimiz her şeyi anlattık, başka da bir şey kalmadı sanırım. Polis memuru gidebileceğimizi söyledi çünkü.”

“O hâlde daha fazla oyalanmayalım.” Noa, Becca’ya gülümsedi. “Hadi çıkalım.”

Becca onaylarcasına başını salladıktan sonra, “Önce bir lavaboya gitsem iyi olacak, elimi yüzümü yıkamak istiyorum,” dediğinde Noa’yla birlikte çantalarını Jasmine’in yanına bırakıp tuvaletlerin olduğu koridora doğru ilerlediler.

“Bizimle gelmek ister misin?” diyen Nate, hemen yanımda duran Troy’a kocaman gülümsedi.

“Bugün benim için de yoğun bir gün olacak. Bugünkü ölüm haberlerinin revizelerini kontrol edip kanala göndermek zorundayız.” Troy hızlıca kendini açıkladığında Nate anlayışlı bir tavırla başını salladı. “Ama eğer istersen akşam bende bir şeyler yapabiliriz.”

“Becca benimle kalacak. Dışarı çıkmamız doğru olmaz ama eğer istersen sen gelebilirsin,” diye teklifte bulundu. Lanet olsun, önümde flört etmeyi kesmezlerse ben kendimi tutamayıp ikisinden birinin boğazını kesecektim.

Bu kasabadaki gençlerin nesi vardı böyle? Her gün bir başka ölüm haberiyle uyandıkları hâlde eğlenceden ve flörtten geri kalamıyorlardı. Hiç mi ders almıyor, canlarının derdine düşmüyorlardı?

“Anlaştık. Akşam haberleşiriz.” Troy bir adımla Nate’e yaklaşıp yanağından usulca öptüğünde altın çocuk saniyeler içinde kıpkırmızı kesildi. Kendi aralarında konuşmalarını bitirdikten sonra Nate’in yanından ayrılıp birkaç adımlık uzaklıkta durduğum yere doğru yürümeye başladı. “Tanıştığımıza çok memnun oldum, Paul,” diyerek bana dostane bir tavırla elini uzattı.

“Ben de memnun oldum, dostum. Seni tanıdığımıza sevindim,” diyerek elini sıktım.

Gerçekten seni tanıdığımıza memnun oldum, Troy Hunter. Şairane ölümle ruhlarını kutsayacağım oyuncularımın haberlerini özenle yapman için bir süre seninle iyi geçinmeliyim.

Kapıya kadar eşlik etmek için Nate de Troy’la birlikte yürümeye başlayınca tek başıma Becca ve Noa’nın tuvaletteki işlerinin bitmesini beklemeye koyuldum. Jasmine’in yanma gidip kızıyla ilgilenmek istiyordum ama aklımda dönüp duran onlarca şey varken kızımın bir gariplik olduğunu anlamasından endişeleniyordum.

Koridorda volta atarak herkesten saklanan tekerlemeyi düşünmeye devam ettim. Eğer ulaşabilirsem o tekerlemeden ipuçları toplayabilirdim ama Derek denen adi Helen’a göre daha titiz ilerliyordu. Helen ahmağın tekiydi. Saklaması gereken özel bilgileri bizimle paylaşmaktan çekinmezdi.

Sevgili Helen... Seni şimdiden çok özledim. Keşke kasaba güvenliği hâlâ sana emanet olsaydı da atacağım her adımı defalarca kez düşünmek zorunda kalmazaydım.

Şimdiden keyfim kaçmıştı. Dedektif Derek başımı ağrıtabak gibi görünüyordu.

Kalbini kırdığım için özür dilerim, tatlı kuklam. Pardon... Kırmak değil de yarmak desek daha doğru olur senin için Helen. Ama kabul etmelisin ki hızlı ve etkileyici bir ölümdü seninkisi.

Gökyüzünden bana dualar et, tatlı Helen. Seni tanımak güzeldi. Öldürmek ise unutulmaz...

Düşüncelere dalıp olduğum yerde durmuştum ve karşımdaki panoyu inceliyordum. Kasabayla ilgili önemli haber kupürleri ve resmî duyurular asılmıştı. Neyse ki herkes panoda göz gezdirdiğimi sanıyordu.

Oysa ben her şeye rağmen oyuncaklarım ve kusursuz müzem için tasarladığım oyunlarımı gözden geçiriyordum.

Oyuncakları neden sevdiğimi söylemiş miydim size?

Oyuncaklar, çocukların ilk sıradaşdır çünkü. Onlara ne kadar zarar verirken ver, seni terk etmezler. Ne kadar kırsarsan kır, yine de seni dinlerler.

Kasabayı bir Oyuncak Müzesi'ne çevirmek istememin sebebi tam da bu yüzdendi. İçindeki herkes, benim koleksiyonumun bir parçasıydı. Kiminin gözü çıkmış kiminin dili kesilmişti. Bazılarının yaraları kırmızı iplerle dikilmiş, bazıları değersiz ve sıkıcı bir oyuncak gibi bir kenara atılmıştı. Bazılarına daha sıra gelmemişti. Onlara yapacaklarımı bilseydiniz, küçük dilinizi yutardınız çünkü çok daha unutulmaz olacaktı onların ölümleri.

Her ne olursa olsun onlar benim oyuncaklarımdı ve oyuncaklar her şeye rağmen sessizce bir köşede seni izlerdi. Tıpkı çocukken sahip olduğumuz eski oyuncaklar gibi. Sadece izleyen, dinleyen ama hiçbir şey söylemeyen... O korkunç gözlerle bize bakan cansız varlıklar. Bilirsiniz değil mi o hissi? Çocukken yatağınızın kenarında sizi izleyen ilk oyuncacağınızı ve bu kasabaya ilk geldiğim günlerde size söylediklerimi hatırlayın.

Hadi ama çalıştırın o aptal kafalarınızı!

Gündüzleri yanınızdan ayırmadığınız, uyumadan önce ise size yakın olsun diye baş ucunuza bıraktığınız o aptal oyuncakla gecenin bir yarısı göz göze geldiğinizde içinize işleyen o tedirginlik hissini hatırlayın. Gündüzleri zararsız görünen her şey geceleri içinize derin bir korku salardı. En çok da insanlar...

İşte ben şimdi geceleri korkulan o oyuncığın ta kendisiydim. Her şeye rağmen bu zamana kadar kurbanlarıma elimden geldiğince merhametli yaklaşmıştım. Dolaplarına sakladıkları, kapıların ardında bıraktıkları oyuncak misali adım adım yaklaşmayı beklemiştim onlara ama bundan sonra kilitli kapıların ardında değil, hepsinin her daim baş ucunda olacaktım. Gerekirse yataklarının altında ve yanlarında yatırdıkları oyuncakları olacaktım.

Ravebelg Kasabası, geçmişimin harabesiydi. Burada neyi gömerseniz gömün, bir gün mutlaka geri dönerdi. Ben, gömülen en kirli sırdım ve çoktan geri dönmüştüm. Kasabanın ardında bıraktığı karanlık yıllar boyunca ne kimse sorular sordu ne de kimse yanıtlarımı duymak istedi. Çünkü Ravebelg Kasabası, gerçekleri toprağa gömmekte ustaydı. Ama ben, o toprağın altından tırnaklarımla kazıya kazıya çıkmayı başarmıştım.

Onlar derin bir uykudayken ben, geçmişin kanla mühürlenmiş günahlarını sayfaya döken son kişiydim. Ve artık herkes ölmeliydi. Diz çöküp af dileyecek zamanları bile olmadan. Çünkü ben affetmenin ötesinde, ölümü zırh gibi kuşanıp gecenin koynunda, odalarının karanlığında gizlenecek Oyuncak Katili'ydim.

Değil karşıma başka bir katil, gözü dönmüş bir katil ordusu çıksa bile oyunumu bozmalarına izin vermeyecektim. Kimse benimle baş edemezdi. Kimse yerime geçemez, taklit dahi edemezdi. Tanrı benim yanımdaydı ve bu toprakları günahkârların cehennemine dönüştürmem en çok onu memnun ediyordu. Madem zavallı ahmağın teki benimle oyun oynamak istiyordu, onunla kedinin fareyle oynaması gibi oynayacağımdan emin olabilirdi. Zira ben, Ravebelg Kasabası'nın görüp göreceği en kötü rüyayım. Gerekirse tarihin en tehlikeli ve gözü dönmüş katili olabileceğimi zaten biliyorsunuz.

Bir aptalın oyunu, tüm kasabanın cehennemi olacak. Bu kanlı bir oyun değil, kanlı bir savaş artık ve günahkârlar saklanacak delik ararken en çok masumların canı yanacak.

Bir an sonra arka cebimdeki telefon titrediğinde irkilerek düşüncelerin pençesinden sıyrıldım ve aceleyle telefonumu çıkardım. Üniversitedeki öğretmen arkadaşlarım ve kıymetli Noa'm dışında pek mesaj atan ya da arayan olmazdı. Bu yüzden gerildiğimi söylemeliydim.

Bildirim panelinde gördüğüm şey yüzünden beynimden vurulmuşu döndüm. Kaç kez gözlerimi kapayıp açtığımı bilmiyordum. Biri gelip bana bu olanın bir rüya ya da şaka olduğunu söylese iyi olurdu.

Tumblr uygulaması üzerinden, yeni bir kullanıcıdan mesaj gelmişti. Bu mümkün değildi. Hayır, hayır... Bu kesinlikle olamazdı!

Noa dışında bu hesabımı bilen hiç kimse yoktu. Yalnızca Noa için açtığım ve aylardır bu sayede iletişim kurduğum hesabımı bilen biri daha vardı artık.

Göğüs kafesimi acıtırcasına çarpan kalbim soluklarımı düzensizleştirirken, sinirden titreyen parmağımı güçlkle bildirim paneline dokundurarak mesajı açtım.

@kanlısirkinsoytarısı: *Benimle oynamaya hazır mısın aptal Palyaço?*

@kanlısirkinsoytarısı: *Eminim bana ve kanlı sirkimin şovlarına bayılacaksın.*

@kanlısirkinsoytarısı: *Ölmeden önce eğlenenin tadını çıkar.*

Defalarca kez okuduğum mesajların her harfı sivrilip kalbime batıyordu. Damarlarımdaki kanda boğuluyordum sanki. Ruhum, bu zayıflık karşısında öfkeyle yanıyor ve zihnimdeki fısıltılar, beni yalnız bırakmak için şeytanlarımı infaz ediyordu.

Daha fazla okumaya katlanamadığım için telefonun tuş kilidini hınçla kapatıp telefonu cebime attım. Sinirden yüzümün kızardığına yemin edebilirdim ve ifademin ölümcül bir hâle büründüğüne de emindim. Kendimi toparlamalıyım. Etrafta bu kadar insan ve her köşede kamera varken kendimi tehlikeye atamazdım.

Derin derin soluyarak, volta atmaya devam ederken tuvalet levhasının önünde Becca ve Noa belirdi. Aralarında bir şeyler konuşarak yanıma geliyorlardı ama dikkatleri bende değildi.

Noa'nın elinde tuttuğu telefon gözüme çarptığında kafamın içinde çanlar çalmaya başladı. Bu mümkün müydü?

Peşimde olan katil, sevgilim olabilir miydi sahiden?

Her ihtimali göze almalıyım. Bu kasaba günahın ve şeytanların yuvasıydı. Kimseye güvenemezdim. Bundan sonra Noa dahil herkesi çok dikkatli incelemek zorundaydım. Kusursuz oyunumu bozmak isteyen o katil bozuntusu dahil yoluma çıkmaya cüret eden herkesi yok etmeye yeminliydim.

Madem o ahmak kendine *Soytarı* diyordu. Sonu da bir *soytarı* kadar acınası olacaktı.

Sadece bir hafta sonra Ravebelg Kasabası'nda atılan her adımda toprak kan kusacak, yağın yağmurlar dahi kan ağılayacaktı.

Bir akılsızın benimle uğraşmasının bedelini bu kasabadaki herkes ödeyecekti.

9

BATAKLIKTA SOLAN ÇİÇEK

*Acılarını unut gitsin, diyorlardı. Unutursan geçer...
Oysa unutmak, iyileşmek değil, kendinden kopmaktır. Ve her unutuş,
bir kaybediştir. Kaybettiğin her anı ise insana kendini unuttururdu.*

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

Kim âşık olduğu adamın bir katil olmasını isterdi ki?

Hayatı boyunca sevgi nedir bilmeden büyüyen o çocuklardanım ben. Annesinin, babasının sevgisizliğinin karanlığında büyüyen bir zavallı... Bir katilin sevgisine aldanacak kadar zavallıydım ben.

Aylarca aynı yatağı paylaştığım, her gece kollarında uykuya daldığım ve tüm kalbimi açtığım adamın gerçek yüzünü görmekten âciz kalmıştım. Çünkü beni sevdiğini sandım. Çünkü yirmi altı yıllık

hayatımda ilk kez sevmenin ve sevilmenin gerçek yüzüyle tanıştığıma inandım.

Belki de en büyük suçum, düşlediğimin ötesinde bir sevgiyle Paul'a tutunmak ve günden güne onun için kalbimde daha fazla yer açmak olmuştı. Aşkı öyle sahici gelmişti ki bir an olsun kuşku duymamıştım ondan.

Sara ilk zamanlar, *belki de katil Paul'dur*, dediğinde ona aptalca düşüncelere kapıldığını söyleyip duymazdan gelmiştim.

Ne safmışım meğer... Ne kör, aynı zamanda ne ahmak...

Sevgiye öyle aç kalmışım ki bir katilin sevgisi dahi beni dünyanın en mutlu kadınına dönüştürmüş ve gözlerimi kör etmişti. Bunun bedelini ise kardeşim Mia ödemişti.

Kendini yitirmek, aynadaki suretini tanıyamadığın ilk andır, derler. Ben o gölün üstünde kardeşimin cesedini yüzerken gördüğüm günden beri kendi suretime yabancıydım.

İntikamı arzuluyordum ama biliyordum ki intikam adaleti doğurmaz, yeni canavarlar doğururdu. Ben canavara dönüşmekten korkuyordum. Sonu olmayan karanlık bir dehlizde yolumu bulmak için koşuyor, dibi görünmeyen bir uçurumda sonsuzluğa düşüyordum sanki. Kalbimde taşıyamadığım acının ve düşüncelerimin bana hissettirdiği tek şey buydu.

Paul'dan uzak durmalıyım.

Onun kollarında bir geceye daha tahammülüm olmadığı için Becca'yla birlikte Nate'in evine gitmek için sözleşmiştik. Paul'un yanından da Becca'yı bahane ederek ayrılmıştım. Aksi hâlde bir delilik yapmasından korkuyordum.

Şanslıydım ki Jasmine'in Paul'dan başka kimsesi kalmamıştı. Jasmine hâlâ annesinin öldüğünü bilmiyordu. Bir süreliğine hastanede tedavi görecekti diye yalan söylemek zorunda kalmıştı. Paul henüz onu kendine evine almanın erken olduğunu söylediği için Joanne'le birlikte yaşadıkları evde, bu gece Jasmine'in yanında kalması gerektiğini söylemişti. Ondan rahatça kurtulduğuma seviniyordum.

Becca eve gidip yanına birkaç günlük kıyafet alacağını söylemişti. Nate de onunla birlikte gitmişti ama bürodaki karmaşa beni öyle boğmuştu ki biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Masallara dahi yakıştıramadığım o kusursuz adamın, eli kanlı bir katil olduğu gerçeği beni öldürüyordu. Aklıma geldiği her an ilk kez öğreniyormuş gibi kalbim hızla çarpıyor, şakaklarımda katlanılmaz bir acı baş gösteriyordu.

O kahrolası günden beri yalnızca ailemi değil, Raymond'la Sara'yı da görmemiştim. Neredeler, ne yapıyorlar, hâlâ birlikteler mi bilmiyordum. Raymond, kardeşimin ölümünden sonra birkaç kez beni aramaya cüret etmişti sahi, telefonlarını açmadığım için haberim yoktu. Cehenneme gitsin istiyordum. Benim gibi onun da içi yansın... Ondan kaçtıkça daha fazla üzerime geldiği için ondan nefret ediyordum.

Yıllardır savaştığım o lanet bağı saklamak için neler yaşadığımı bir ben biliyordum. Raymond, kendisinin zaafım olduğunu öğrendiği ilk andan bu yana kaçmamdan keyif alır gibi her fırsatta karşıma çıkmıştı. Her lanet olası an...

Raymond'dan da Sara'dan da nefret ediyordum. Onların iğrenç yüzlerini bir daha görmek istemiyordum.

Aylardır uğramadığım tanıdık sokaklarda attığım her adımın altında kalbim eziliyormuş gibi nefesim kesiliyordu. Mia'nın ölümünden sonra ilk kez evime girecektim. Aynı kıyafetleri giyip duruyordum. Birkaç eşyayı almak zorundaydım artık. Vaktim olsaydı eğer her şeyimi toplayıp o lanet olası evle bağımı tamamen koparırdım ama bugün için mümkün değildi.

Özellikle annemle babamın evde olmayacağını bildiğim için bu saatleri seçmiştim. Hızlıca eşyalarımı alıp sonra Beccalarla buluşacaktım.

Evimin olduğu sokağa girdiğimde bir anlık durup soluklanma ihtiyacı hissettim. Mia'mın hatıralarıyla dolu o evde bir saniye bile geçirmek içimden gelmiyordu.

Sara'nın evinin önünden geçerken adımlarımı hızlandırdım. Sadece yüzünü görmek değil, onunla bu evde geçirdiğimiz anıları bile hatırlatmasını istemiyordum.

Birkaç dakika sonra evimin önündeydim. Her şeyin başladığı o yerde... Hayatımı cehenneme çeviren dört duvarın karşısında ayakta durmakta güçlük çekiyordum. Mia'yı her sabah okul servisine bindirdiğim o kaldırıma dalıp gittiğimde yaşlar gözlerime hücum etti.

Hayır... Ağlamayacaktım. Aylar geçmişti, kendime bunu yapmak istemiyordum.

Bazı acılar ağlamakla geçmezdi.

Bazen insan ağlamaya bile utanırdı. Gözleri ağlamaz ama yaralı kalbi kan ağlardı.

Anahtarlarımı avucumun içinde sıkıyordum ama canımı acıtsa da hissetmiyordum. Her zaman yaptığım gibi korkularımdan kaçmak yerine onların üzerine gitmeyi seçip yolun karşısına geçtim.

Titreyen ellerimle kapıyı ittiğimde ağır ağır açıldı. Kapı aralandığı andan itibaren yüzüme tokat gibi çarpan geçmişin anılarıyla bir an soluğumun kesildiğini hissettim. Karşı koyamayacağım kadar ağır bir yük omuzlarından bastırıp âdeta beni yere sermeye çalışıyordu. Aldığım her nefeste kardeşimin kokusu ciğerlerime doldukça masumiyeti genzimi yakıyordu. Görünmez bir el tarafından boğazım sıkılıyormuş gibi hissettiğim dakikalar boyunca holde kalakaldım.

İnsan geçmişinden ne kadar kaçarsa kaçsın, dönüp geleceği yer yine o kan bağıyla örülmüş bataklıktan başka yer olamazdı.

Her insanı hayatından çıkarabilirdin ama kan bağıyla doğduğun kimseyi silip atamazdın. Anneni, babanı, kuzenini... Hayatım boyunca hep aynı kandan olduğum insanlar yaktı canımı. En çok onlar yaraladı beni.

Düşüncelerin beni ele geçirmesine ve acımı perçinlemesine izin vermek istemiyordum. Derin bir iç çekişle omuzlarımı dikleştirip merdivenlere doğru yürümeye başladım. İşimi ne kadar hızlı halledersem o kadar çabuk bu kâbustan kurtulacaktım.

Salonun önünden geçerken bir şey gördüğümü sandım ama önemsemeden yürümeye devam ettim. Uzun pencerelerden içeriye vuran güneş ışıklarının bir oyunu sandım fakat bir adım sonra emin olamayarak yerimde kaldım. Bir adım geri çekilip salona eğildiğimde gördüğüm şeyin gerçek olduğunu anladım. Annem koltukta oturuyordu.

Yemin ederim ki karşımda katillerden birini görseydim kalbim çok daha sakin atardı.

Annemle karşılaşmak, isteyeceğim son şey bile değilken şimdi biraz ötemde oturuyor olması beni mahvetmişti.

Elindeki viski bardağını kafasına dikene kadar beni görmezden gelmeye devam etti. Hemen ardından ateş püsküren gözleri beni bulduğunda derhâl evi terk etmek istedim ama tek adım bile atmaya gücüm yoktu.

Beni görünce birden gülmeye başladı. Öfkeyle harmanlanan tehlikeli bir gülüştü bu. Ne yapacağımı bilemez hâlde geçirdiğim dakikaların ardından çenemi dik tutarak salona girdim ve hiçbir şey söylemeden annemin hemen yanına oturdum.

Sanki ona sığınır gibi...

Sanki ona meydan okur gibi...

“Evet, Susan Dayton... Nihayet seninle baş başa kaldık,” dedim nereden yoksun bir gülüşle. “Bak, nefretinle tüm kızlarının mahvolmasına sebep oldun. Önce Joanne, daha sonra Mia... Sevdığın kızların gitti ve geriye yalnızca lanet ettiğin kızın kaldı.”

Usul usul başını sallarken kendine bir viski daha doldurdu. “İçer misin?” diye sordu sanki bir yabancıya teklif eder gibi.

“İçerim,” dedim hiç düşünmeden. “Anne kız ilk kez birlikte bir şey yapmış olalım en azından,” derken çenemin titremesine engel olmadım. “Nasıl da bu son görüşmemiz.”

“Ne demek bu?” Sakinliği içimi ürpertiyordu.

“Dayton kızları birer birer avlanıyor. Kim bilir, sıra bana gelmiştir belki.” Usulca omuz silktim. Bir nevi ona gerçeği söylemiştim aslında. Günün birinde ya Oyuncak Katili ya da Soyтары'nın kurbanı olacağımı biliyordum nasılsa. “Belki de lanetli olan ben değilimdir. Belki de lanet, Dayton soyuna aittir.”

“Tanrı tüm sevdiklerimi yanına aldı,” dedi doğrudan karşıya bakarak. “Ve geriye seni bıraktı. Neden, biliyor musun?”

Neden, diye sorar gibi başımı hafifçe eğdim.

“Çünkü bu dünyada cezam henüz bitmedi. Beni seninle cezalandırıyor. Senin gibi iğrenç bir varlığın annesi olmak en büyük ceza bana.”

Titrek bir nefes dudaklarımdan kaçarken, “Beni hiç sevmedin, değil mi?” diye sordum.

“Doğduğun günden beri ölmeni istedim,” dediğinde ilk kez duyuyormuş gibi kalbimde bir sızı peyda oldu.

“Neden sevmedin beni? Diğer kızlarından ne farkım vardı? Suçum neydi de yıllar boyu bu evi cehenneme çevirdin? Neden, anne? Neden? Benim ne günahım vardı?” Gözyaşlarımı engellemek mümkün değildi artık.

Viskisinden bir yudum aldıktan sonra diğer bardağı da bana uzatarak, “Çünkü ona benziyorsun,” dedi. “Çünkü ablan senin yüzünden öldü. Mia senin günahlarının bedelini ödedi. Söylesene... Seni sevmem için bana tek bir neden söyle, pislilik!”

Âciz bir çocuk gibi savunmasız hâlde ağlayarak, “Ben de senin kızınım, anne,” dedim. “Beni de sen doğurdun.”

“Doğduğun güne lanet olsun,” diyerek bir yudum daha içti. “Keşke sen ölseydin. Melek kızlarımla yerine senin ölüm haberin gelseydi bu kapıya. O gün benim en mutlu günüm olurdu, inan bana.”

Annemin nefreti bir çığ gibi büyümüştü ve beni yok edene kadar dinmeyeceği aleniydi.

“Benden ne istiyorsun?”

“Ölmeni,” dedi gözlerimin içine bakarak. “Seni hiç doğurmamış olmayı dilerdim, biliyor musun? Seni emzirdiğim her güne lanet ettim. Seni büyütme zorunda kaldığım için kendimden bile nefret ettim.”

“Neden?”

“Çünkü ona benziyorsun,” dediğinde beynimden vurulmuşa döndüm. Ne demek istediğini anlamamıştım bile. “Ondan ne kadar nefret ediyorsam senden de o kadar nefret ettim. Bir tek sen... Sen ona benziyorsun ve bu bile senden tiksiniyorum için geçerli bir sebepti benim için.”

“Kim?” Kimden bahsediyordu?

“Baban,” dediğinde ikinci bir şaşkınlıkla zihnim uyuşmaya başladı. “Babandan nefret ediyorum. Onu hatırlatan her şeyden...”

Onunla her gece aynı yatağa baş koyarken ben mi çok gelmişim lanet olası hayatına, anne?

“Onu sevdiğini sanıyordum.”

“Sevdim. Çok sevdim ama o...” Sustu ve bir kez daha viskiyi başına dikti.

Annem yıllardır görmediğim biriymiş gibi geliyordu. Sanki ilk kez gördüğüm yaşlı bir kadınmış gibi. Mia’nın ölümünden sonra perişan hâle gelmişti. Her hafta saçları, yüzü için bakımlarını eksik etmeyen kadın birkaç ayda çökmüştü.

Saç dipleri bembeyazdı. Uzun zamandır duş almadığı için leş gibi alkol kokuyordu. Muhtemelen işe de gitmiyordu ve her şeyi mahvetmişti. Orta sehpanın üzeri tamamen alkol şişeleriyle doluydu. Koltuğun üzerinde, halılarda hep kusmuk lekeleri vardı.

Babam neredeydi, Tanrı bilir.

“Ama o?”

Cevap vermedi. Neden bahsettiğini bilmiyordum. Hiçbir zaman diğer anne kızlar gibi olmadığımız için onunla ilk kez bu kadar uzun sohbet ediyorduk. Geçmişte neler yaşadığını bilmiyordum bile. Babamdan neden nefret ettiğini bilmiyordum ve deli gibi merak ediyordum şimdi.

“Seni görmeyi hiç beklemiyordum ama biraz önce burada otururken gördüğümde bile aptalca bir umut doldu içime, biliyor musun?” diyerek konuyu değiştirdim. “İki kızını da kaybetmiş bir anne, geriye kalan tek çocuğuna sımsıkı sarılır belki diye umut ettim. Bir kez olsun varlığını hissedirim, kollarının arasına girer ve hıçkıra hıçkıra ağlarım diye oturdum yanına.”

“Cehenneme git,” dedi yüzünü buruşturarak. “Dilediğim tek şey acı çekerek gebermen.” Öyle sarhoştı ki kelimeleri geveleyerek sarf ediyordu. Nefreti, hislerini köreltmmişti.

“Sevgisizliğinle büyüttün beni. Nefretinle tutsak ettin bu eve. Sen beni annem hayattayken bile her gece annesizliğe ağlayan bir çocuk olarak büyümeye mahkûm ettin.” Ellerimin titremesinden viski bardağını bile tutamadığım için orta sehpayı bıraktım.

“Kes drama yapmayı. Midemi bulandırıyorsun, âciz pislik. Senin bir annen yok. Hiç olmadı,” diye bir kez daha nefretini kustu. “Sana sırf Mia için katlanıyordum ama o artık yok. Sakın bir daha bu eve

gelme!” Öyle bağıırıyordu ki bir insan, en büyük düşmanından bile bu kadar nefret edemezdi.

Gözyaşlarımı elimin tersiyle silerken ayağa kalktım. “Merak etme,” dedim kibirli bir duruşla. “Bir daha asla gelmeyeceğim. Yüzünü bile görmeyeceğim.” Büyükçe yutkundum. “Ve biliyor musun anne? Umarım acı çekerek can verirsin. Artık yalnızsın.”

Birden ayağa kalktığında ayakta durmakta bile zorlanıyordu ama yüzüme öyle bir tokat geçirdi ki yanağımdaki acı değil, kalbimdeki acı yüzünden iç çekerek ağlamaya başladım.

Kızardığına emin olduğum yanağımyı tutarak anneme öfkeyle baktığımda, “Canımı yakabileceğini mi sanıyorsun?” dedim. “Benim için yıllar önce öldün sen. Joanne’le birlikte gömülen tek ben değildim. Ben o gün seni de gömdüm, anne.”

“Anne deme bana!” diye haykırarak bir tokat daha indirdi yüzüme. “Sen benim kızım değilsin, aşağılık!”

Bu kez alaycı kahkahalarla başımı kaldırdım. Ağzımda hissettiğim metalik tadın sebebini biliyordum. Dudağımyı patlamış olmalıydı.

“İki kızının da ölümüne seviniorum. Neden, biliyor musun? Senin gibi bir canavardan kurtuldular çünkü.” Canını yakmak için çabalıyordum. Hiçbir şey söylemeden bir tokat daha indirdi yüzüme. Ne yaparsa yapsın benim canımı yakamazdı artık. Tam başımı kaldırdığımda bir tokat daha yedim saniyeler içinde ve ardından bir tane daha. Dağılan saçlarımı gelişigüzel tarayarak ağzımda biriken kanı halının üzerine tükürdüm. “Ölmen için her gece dua edeceğim. Umarım bir gün şu kapıdan katil senin için gelir.” Yaptığım tek şey yıllardır bana yaşattığı dehşeti cümlelerimle ona yaşatmaktı.

“Defol bu evden, adi!” Salonun çıkışını göstermek istediğini anlıyordum ama öyle sarhoştı ki parmağı yemek masasını işaret ediyordu.

“Öldüğün günü kutlamak için can atıyorum.”

Dişlerime bulaşan kanı önemsemeden onu delirtmek için sırtıtmaya devam ettim. Bir kez daha tokat atmak için elini kaldırdığında daha fazla kendimi tutamayıp göğsüne yerleştirdiğim ellerimle onu ittim. Kim olduğunu ve sonucunu umursamadan kendimi savunmak istemişim.

Ayakta bile duramazken aldığı bu darbeye öyle bir savruldu ki ileri-deki yemek masamın bacağına kafasını çarparak yere yığıldı. İnleyerek başını tutuyor, adıma lanetler okuyordu. Birkaç adımla aramızdaki mesafeyi kapatarak yanına gittim. Baş ucuna eğilip, acıyarak, yüzümü buruştururken sessizliğimi yaklaşık bir dakika boyunca korudum.

“Sen zavallısın,” dedim. Aynı şekilde Mia’nın hıncını alan taraf bendim artık. “Cehennem bile seni kabul etmeyecek ve emin ol... Sana acıymıyor olsaydım, kendi ellerimle öldürürdüm seni.”

Elini başının arkasından çektiğinde dehşete düşmüş bir yüz ifadesiyle parmaklarına bulaşan kana baktı. Sözlerimi anladığından bile emin değildim. Sandığımdan çok daha sert darbe almıştı ama onun için endişelenecek değildim.

Çünkü ben eski Noa değildim artık. Canımı yaktığı hâlde insanların yardımına koşacak kadar aptal değildim.

Hiçbir şey söylemeden, ayağa kalkıp doğrudan evin çıkışına ilerledim. Bir daha dönmek üzere çıktığım kapıyı öfkeyle çarpıp sokakta koşar adımlarla yürümeye başladım. Doğduğum evden bir kaçak gibi uzaklaşmak öyle zoruma gitmişti ki her adımda ağlamam şiddetleniyor, kalbim adımlarımın altında can çekişiyordu.

Paul haklıydı. Artık hiçbir yere ait değildim. Gidecek bir evim, sığınacak bir ailem yoktu. Lanet olsun... Benim bu kasabada Paul’dan başka kimsem kalmamıştı.

Evimin olduğu sokaktan çıktıktan sonra adımlarım çok daha yavaştı. Gözyaşlarım ise aynı şiddetle sicim sicim akıyordu gözlerimden. Hava kararmaya yüz tutmuştu. Yağmur yağmıyordu ama gökyüzü, biriken gözyaşlarımı taşıracak kadar kasvetliydi. Kalbimdeki acıya, gözlerimden akan yaşa eşlik ediyordu sanki.

Ayaklarımın nereye gittiğini bilmeden yürüyordum. Tek istediğim çocukluğumun geçtiği, kederimin mezarlığı olan o evden bir an önce uzaklaşmaktı. Ellerim titriyor, bedenim her adımda hissizleşiyordu. Annemin attığı tokatlar umurumda değildi ama sözleri, iğrenerek

bakan gözleriydi beni bu hâle getiren. Hayatı boyunca kimseyi incitmemek için hep kendini yaralayan bir kızdım. İlk kez birine zarar vermiştim ve o kişi annemdi.

Beni buna o zorlamıştı. Tanrı'ya şükür kendimi durdurabilmiştim çünkü daha fazlasını istedim. Yemin ederim ki o an istediğim tek şey annemi öldürmekti.

Yapamadım. Ben bu değildim. Hiçbir zaman da olmak istemiyordum.

Sokak lambaları havanın kararmasıyla birlikte yorgun bir kalbin gözyaşı gibi solgun ve titrek bir şekilde birer birer yanmaya başlıyordu. Rüzgârın esintisi şiddetli değildi ama havada, içime işleyen o keskin soğuğu taşıyan bir ağırlık vardı.

Darmadağın göründüğümü biliyordum fakat yanından geçtiğim insanların acıyan bakışları durumumun sandığımdan daha boktan olduğunu itiraf eder nitelikteydi.

İnsanların bakışlarından kurtulmak için adımlarımı hızlandırıp, başımı yere eğerek ilerledim. Yaptığım tek şey kaçmaktı ve nerede olduğumu bile fark etmemiştim. Ta ki geçmişimden taşıdığım bir tür dua, bir lanet, bir ceza gibi zihnime kazınan o sesi duyana kadar...

“Noa!”

Duymazdan gelerek adımlarımı iyice hızlandırdım. Gözlerim yola değil, içimde açılmış uçuruma bakıyordu. Ve o an dünyadaki bütün çığlıklar sustu. Kalabalığın içinden çıkagelen o tanıdık surat karşımda dikildi ve gitmeme engel oldu.

“Noa, bekle!”

Raymond.

Beni ölümden kurtaran elleri şimdi yolumdan alıkoymak için kollarıma sarılmıştı.

Ondan nefret ediyordum. Başımı kaldırıp bakarsam bunu görecekti. Harelerimin ardındaki karanlığı dolduran nefretin sahibi olduğunu anlayacaktı.

Ona dokunmak, kışın ortasında güneşe dokunmak gibiydi eskiden.

Beni yaşamak zorunda bırakan tek günahım gibi...

Sesini duymadan önce bile varlığını hissetmiş gibi içimi derin bir huzursuzluk kaplamıştı zaten. Gözlerine her baktığımda kalp kırıklarına bir yenisini ekleyen, yaralayan ve yaralarımı bir bakışıyla şifa sunan adama baktığım an kendi cenazemi kaldırdığım gözlerinde çaresiz bir yakarış görmek beni alaşağı etmişti.

Gözlerim doldu. Kalbim sıkıştı ve ben tek kelime bile konuşamayacak kadar zayıftım şimdi. Beni öptüğü o lanet günün bedelini ödemiştik hepimiz. Her şey onun suçuydu. Kardeşim onun yüzünden ölmüşken ne cüretle karşıma çıkardı?

Amacı canımı yakmak mıydı? Tıpkı Paul gibi... Soyтары gibi... Herkes gibi tek derdi dilediğince örseleyip sıkıldığında bir kenara atacağı oyuncağına kavuşmaktı. Buna izin vermek istemediğimden başımı bile kaldırmadan, yanından geçip gitmek istedim ama tek adımla yan tarafa geçip önümde dikildiğinde iri bedeniyle gitmeme engel oldu.

“Noa, konuşmamız gerek.”

Lanet olsun, ne konuşacağız bundan sonra?

Senden nefret ediyorum, Raymond Anderson. Hayatımı kurtardığın güne lanet olsun. Seni senden daha fazla sevecek kadar sana bağlandığım güne lanet olsun.

Gitmeme izin vermeyeceği belliydi. Yavaşça başımı kaldırdığımda gözlerimin öfkeyle yandığını hissediyordum. Onunla göz göze geldiğim ilk an dünya yavaşladı. Aylardır görmediğim yüzündeki keskin çizgilerin ucunda ikimizin de sırrı olan o gecenin infazı gerçekleşiyordu.

Gözleri... İntihar etmeme engel olmuş, daha sonra beni binlerce kez farklı şekillerde öldürmüş gözleri... O gözlerin karanlığıydı beni bitiren. Her şeyimi alıp götüren ve beni yaz günü üşümeye mahkûm eden...

Ondan tüm kalbimle nefret ediyordum.

Karşısında daha fazla zavallı görünmek istemediğim için başımı tekrardan eğdim. Dağılmışlığımı görmesini istemiyordum. Daha ne kadar zayıf hâllerime şahit olacaktı?

Yetmedi mi bana acıdığı günler?

Yetmedi mi canımı yaktığı anlar?

Parmakları uzanıp, çenemi kavradığında irkilerek kendimi geri çektim ama o ısrarla ikinci kez tutup yüzümü görmek için zorladı.

“Noa... Tanrı'm. Sana ne oldu? Bunu sana kim yaptı?” Endişeli bakışları yüzümü tararken, aramızdaki mesafeyi bir adımla kapatınca gölgesinin karanlığında üşümeye başladım. “Neler oldu? Biri canını mı yaktı? Söylesene.”

Sen yaptın. Yaşadığım her şeyin sorumlusu sensin. Biraz önce anemden yediğim tokatların da kalbimi yakan acıların da suçlusu sensin. Başıma gelen her şey senin yüzünden.

“Dokunma bana,” diyerek kolumu Raymond'ın pranga gibi tenime kenetlenen elinden kurtardım. “Hiçbir şey olmadı bana. İyiyim.”

“Noa... Lütfen,” dedi gözlerimin içine bakarak. “Böyle yapma. Me-sele seni öpmemse eğer... Ben... Özür dilerim. Aptalca bir hata yaptım farz et ve unut, gitsin.”

Unut, gitsin, diyorlardı bana.

Sanki acılar, unutulduğunda geçip gidecekmiş gibi. Acılar geçer, yarısı kalır. Yarısı geçer, izi kalır oysa.

Onların bilmediği şey unutmak, bir hafıza yangını değil, ağır ağır çöken bir boşluğun karanlığında boğulmaktır. Aslında unutmak, iyileşmek değil, kendinden kopmaktır. Unutmak, seni senden çalan bir hırsızdı. Ve her unutuş, bir kaybedişti. Kaybettiğin her anı ise insana kendini unuttururdu.

Kimi zaman hatırlamanın can yaktığını sanırsın ama asıl zehir, unutuşun iliklerine işleyen soğuk sessizliğidir.

Ve en kötüsü...

Bir gün acının yerini boşluk aldığında, o boşluğun içinde yolunu kaybedersin. Çünkü anılarını unutmuş bir zihnin en büyük ihaneti seni yarım bırakmaktır.

“O kadar kolay mı gerçekten? *Unut, gitsin,* demekle kolayca siliniyor mu her şey?” Onun yüzünden Mia'nın öldüğünü söyleyemezdim. Her ne kadar yüzüne haykırmak istesem de onun dedektif olduğunu unutmamalıyım. En ufak bir ipucunun sonu Paul'a gidebilirdi.

“Dudağın patlamış,” diyerek başparmağıyla dudağımı okşamaya çalıştığında bir kez daha kendimi geri çektim. “Kim yaptı? Söyle bana. Gidip hesabını soracağım.”

Yolun kenarında yalnız olduğumuz için, “Sus artık!” diye bağırdım. “Sesini duymak istemiyorum, Raymond. Yüzünü görmek istemiyorum. Benden uzak durmandan başka senden hiçbir şey istemiyorum.”

Bugün resmen hesaplaşmaların günü oluyordu. Önce annem, şimdi Raymond... Sadece bir saat önce *yüzünü görmek istemiyorum*, dediğim herkes sırayla karşıma çıkıyordu. Sırada kim vardı? Sara mı?

Tanrı şahidim olsun, gerçekten böyle bir şey olursa Sara’yı kimse elimden alamazdı.

“Bunu neden yapıyorsun bize?” Sözlerim onu yaralamıştı. Hırsla saçlarını karıştırırken kaşlarının arasında öfkesini gizleyemediği gergin bir çukur oluştu. “Neden beni kendinden uzaklaştırmaya çalışıyorsun?”

“*Biz*, diye bir şey hiç olmadı. Hiçbir zaman da olmayacak. Ben öyle acılar yaşadım ki... O gölün başında öptüğün Noa benim için bile yabancı artık. Mia’yla birlikte kalbimi söküp toprağa gömdüm ben. Geriye kocaman bir boşluk kaldı. Hissiz, karanlık ve darmadağın bir bedeni taşımak zorundayım. Bu da benim cezam,” diyerek omuz silktilim.

“Kardeşin öldüğünden beri sana ulaşmaya çalıştım. Lanet olsun...” Başını ellerinin arasına almak için kollarını kaldırdığında kasları öfkeyle kasılmıştı ve damarları patlayacakmış gibi görünüyordu. “Sen bir yerlerde acı çekerken ben seni iyileştiremediğim her gün kafayı yedim, Noa.”

Sadece birkaç ay önce karşımda şu sözleri sarf etse muhtemelen bu kez onu öpme hatasına düşecek olan ben olurum ama şimdi... Midedi bulandıran birkaç değersiz cümleden ibaretti.

“Hatırlıyor musun? Bir bataklıktan bahsedip duruyordun,” derken buruk bir tebessümle kıvrıldı dudaklarım ama sanki uçları sivrilip kalbime battı. Raymond’a gülümsemek bile ihanetmiş gibi geliyordu.

“Hatırlıyorum.”

Uzun kirpikleri gece kadar koyu gözlerine gölge düşürdüğünde uğursuz bir hisle ondan uzaklaşmam gerektiğini bir kez daha idrak ettim. O gözlere baktıkça bataklığa çekiliyordum çünkü.

Bataklıktan çıkman gerekiyor, demişti bana. Ona defalarca çırpındığımı, çıktığımı sandığımı her an yeniden battığımı anlatmıştım.

Raymond ise bana, bir mezar taşına kazınacak kadar ağır bir cümle kurmuştu. *Düşüyorsun çünkü uzaklaşmıyorsun. Çıktığını sanıyorsun ama hâlâ bataklığın kıyısında dikilmeye devam ediyorsun. Oysa arkayı dönüp, yürümedikçe, kaybolup gidersin*, demişti.

“Ben o bataklıktan çıkamadım, Ray. Bataklık acınası hayatımı tamamen yuttu, sevdiklerimi de peşimden sürükledi. Tam da bu yüzden sevdiğim her şeyi ve herkesi kaybettim. Uğruna savaşıcağım hiçbir şey kalmadı geriye.”

“Ama Joanne...” Hâlâ onun peşindeydi ve bulmaya dair bir umudu vardı. Sadece güldüm. Neşeden yoksun, kederle yoğurulmuş berbat bir gülüştü bu. Sorgularcasına kaşlarını çattı ama konunun üzerine gitmek yerine sessiz kalmayı seçti.

Ona baktıkça, bana yaşamak için ikinci şansı veren adamı değil de kardeşimi ölüme götüren suçlu bir adamı görüyordum. Yıllardır ondan kaçmaya çalışıyor ama onu unutmayı her düşündüğümde boğuluyordum. Oysa şimdi tüm kalbimle ondan nefret ediyordum.

Geriye söylenecek hiçbir şey kalmamıştı. Ona baktıkça kardeşimi görüyordum ve daha fazla canımı yakmaktan başka hiçbir işe yaramıyordu.

“Gitmeliyim,” dedikten sonra ellerimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. Sesim boğazımda düğümlemişti.

“Biliyorum,” dedi gözlerini kaçırmadan. “Biliyorum, başka bir yol yok. Ama ne olur... Bana böyle bakma. Katlanamıyorum,” derken sesi titredi. Raymond’ı ilk kez böylesine çaresiz ve pişman görüyordum. Hâlâ ona öfkemin sebebini beni öpmesi sanması ne yazıktı. “Bana her baktığında seni nasıl yaraladığımı görüyorum. Her an biraz daha deliriyorum.”

Başımı eğdim, dudaklarımda acı bir gülümsemenin gölgesi vardı. “Kalbimdeki acı ne seninle ne de beni öpmeyle ilgili, Ray,” dedim

duruşumu dikleştirerek. “Keşke benim de hayatım peri masallarındaki kadar kolay olsaydı. Ama Tanrı bana acımasız davrandı.”

Tam yanından geçip, gidecekken, bir kez daha bileğimi sertçe yakalayıp gitmeme engel oldu. “Peki, bir gün...” dedikten sonra kelimeyi yutkunarak tamamladı. “Beni affedebilecek misin?”

“Üzgünüm,” diyerek omuz silktim. Gözlerim yanıyor, yaşlar sicim sicim yanaklarıma doğru süzülüyordu. “Hayat bana yalnızca kırılmayı öğretti, Ray. Kimse affetmeyi öğretmedi. Ben kendimi bile affedemezken sen umurumda olmayacaksın.”

Canını yakmak istemiştım. Daha fazla kendimi tutamayıp sarf ettiğım ağır cümleyle birlikte başımı yere eğdim.

Bu zamana kadar yaşadım. Ve hayatta kaldığım her gün daha fazla acı çektim.

Beni yaşamaya da acı çekmeye de zorunlu kılan oydu.

Çünkü bir gece, bütün ışıklar söndüğünde, gökyüzü bile bana yüz çevirmişken Raymond o gece beni çekip almıştı karanlıktan, tıpkı dipsiz bir uçurumdan tutup çıkarır gibi. O gece, ona sığınmamıştım. O gece Raymond beni yaşamak zorunda bırakmıştı.

Ama sonra... Beni hep hayatının dışında bıraktı.

Hayatının sınırında... Eşiğinde... Kenarında... Ama hiç içeri almadı.

Ve ben, yıllarca onun kapısında yaşadım.

Yüzüme defalarca kez kapanan kapıların ağırlığıyla yaşamayı öğrendim ama her seferinde onu affederek kendimi cezalandırmayı seçtim.

Artık bunun bir önemi yoktu. Raymond inandığım, sığındığım her şeydi ve ben onu kalbimde infaz etmiştim. Her zaman saplantılı bir bağ olduğunu düşündüğüm bu hastalıktan nihayet kurtulmuştum ama benden geriye hiçbir şey kalmamıştı artık.

Derin bir boşluk ve nefret dışında.

Yanından geçip, giderken gözlerimiz son kez birbirine baktı, omuzlarımız veda eder gibi dokundu ve *gitme*, der gibi bıraktığı soluğu havaya karışıp, genzimi yaktığında bir daha arkama dönüp bakmadım. Başka bir hayatta onunla yaşamayı dilediğim ne varsa biraz önce bir

kibrit çakıp yaktım. Kardeşime olanlardan sonra benden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Tek dileğim suçlu olan herkesin cezasını çekmesiydi.

Yürümeye devam ederken her adımımın altında geçmişim kırılıyordu. Gözyaşlarım yanağımdan süzülürken işkence çektirir gibi ruhumu dağlıyordu.

10

KAPININ DIŞINDA KALMAK

*Ölüm bir hayatın tüm renklerini ve seslerini susturabilir ancak sevgisiz
büyüyen bir çocuğun haykırışlarına gücü yetmez.*

NOA DAYTON

Ravebelg Kasabası

Becca, Emma'nın ölümünden sonra ayık kalmak istemediğini söylemişti. Bugün bürodan sonra yaşadıklarım yüzünden ben de delicesine sarhoş olmak istiyordum. Bu yüzden sokağa çıkma yasağı başlamadan önce Nate akşam için devasa bir market alışveriői yapmıştı. Birçoğu sağlıksız atıştırmalık ve alkolden oluşan bir alışveriőti bu.

Raymond'ın yanından ayrılıp, bizimkilerle buluşmaya giderken bir saati aşkın yol yürümüştüim. Taksiye binmek yerine yürürken yol boyu ağlamış, kalbime yük olan her şeyi ardımda bırakıp öylece gelmiştim buraya. Yüzüme bakar bakmaz anlayacakları için daha onlar sormadan

annemle yaşadıklarımı anlatmıştım. Raymond'dan bahsetmemiştim elbet.

Nate poşetteki eşyaları yerlerine kaldırırken ben de şarabın yanında güzel gideceğini düşündüğüm güzel bir atıştırma tabağı hazırlıyordum. Becca'nın sarhoş olma fikrine hiçbirimiz itiraz etmemiştik. Çünkü hepimizin buna ihtiyacı olduğunun farkındaydık.

Ravebelg Kasabası herkesin olduğu gibi bizim de cehennemimizdi. Kalbimizdeki yangından kurtulamıyorsak o ateşi yatıştırmak için bedenimizi uyuşturmayı seçiyorduk. İnsan düşünebildiği her an daha fazla acı çekiyordu. Alkol, zihnini susturuyor, bedenini hissizleştiriyordu. Kırıklarla dolu kalbinin acısını birkaç saatliğine de olsa yatıştırmak iyi gelirdi.

Aldığımız çeşitli peynirleri dilimlerken, sessizlik zihnime uzun zamandır uğramayan bir düşünceyi getirince nefes alamadığımı hissettim. Mia'nın ölümünden beri ailemin evine uğramamıştım. Annemle ya da babamla yüzleşmeye cesaretim yoktu. Annemin söyledikleri kulaklarımda çınılıyordu. Raymond'la karşılaştığımız o an gözümün önünden gitmiyordu. Düşündükçe aklımı yitiriyordum. Herkesten... Herkesten nefret ediyordum!

"Noa!" Nate'in sesiyle irkilerek geri çekildim. "Noa, sakın ol! Ne yapıyorsun?" Elimdeki bıçağı aceleyle çekip lavabonun içine attı. "Elini kesmişsin, gel buraya!" Kolumdan çekip hızlıca elimi suyun altına götürdü.

Parmağımdaki derin kesikten akan kanı izlerken zerre kadar canımın yanmadığını fark etmek şaşırtıcıydı. Sanki düşüncelerim beni farklı bir boyuta çekmiş ve kendimden geçmiştim. Son birkaç dakikadır olanları hatırlamıyordum bile.

"Sen iyi misin?" Nate'in endişeli bakışlarına şaşkınca karşılık verdim.

"Ben... Ba- Bana ne olduğunu bilmiyorum," dedim kekeleyerek. "Sadece... En son peyniri dilimliyordum." Başımı çevirip baktığımda doğrama tahtasının üzerindeki peynir diliminin kırmızıya boyandığını gördüm.

"Kendinden geçmiş gibiydin," dedi hızla soluk alıp, verirken. "Kaç kez seslendim, biliyor musun? Bıçağı tahtaya öyle sert vurmasaydın,

bir gariplik olduğunu anlamazdım ve muhtemelen şarabın yanında da dilimlediğin sağ kolunu yerdik.”

Gülecek hâli yoktu ama yaptığı şakayla beni kendime getirmeye çalıştığına emindim. Sahiden kendimi kaybetmiştim ve daha kötüsü, bunun farkında bile değildim. Öfkem gözüme bir perde indirmiş olmalıydı.

“Teşekkür ederim, Nate,” diyerek sol elimle koluna tutundum. Sağ elim hâlâ musluğun altında, Nate’in elleri arasında kanamanın dinmesini bekliyordu. “İyi ki yanımdasın.”

“İyi olmanı istiyorum, Noa,” dedi iç çekerek. “Yaşadığın acıyı benden daha iyi anlayacak kimse yok bu kasabada. Geçmeyecek, bitmeyecek sandığın o yangın elbet azalacak. Hiç dinmeyecek ama azalacak, yemin ederim. Sadece bu süreçte kendini bırakma. Ne kadar güçlü olduğunu hatırla ve sevdiklerine sıkıca tutun. Benim yaptığım gibi... Sen de başarabilirsin, güzelim.”

Nate’in dudaklarından dökülen her cümle sanki beni dizlerine yarıtıp saçlarımı okşuyormuş hissiyle ruhumu gevşetmişti. Bunları duymaya ihtiyacım vardı. Birinin bana, bu acının geçeceğini söylemesine ihtiyacım vardı. Ve bu, Nate’den başkası olamazdı.

Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatırken, elimdeki kesiği umursamadan, suyun altından çekip Nate’e sımsıkı sarıldım.

“Geçsin bu acı,” dedim gözyaşlarımın arasından. “Canımı yakan bu yangın dinsin artık. Ben çok yoruldum, Nate.”

“Sana söz veriyorum, Noa,” dedi saçlarımı okşarken. “Bitecek. Hepsi acı bir hatıra olarak geçmişte kalacak, arkadaşım. İzin ver, zaman yaralarını sarsın.”

Becca’yla Nate sahip olduğum ve kaybetmekten korktuğum tek arkadaşlarımdı. Onların varlığından güç bulabileceğime emindim. Her şeye rağmen... Paul’a rağmen onlarla güçlü kalabilirdim.

“Hey, hey!” Nate birden geri çekilirken telaşlı şekilde gözyaşlarını sildi. Ağladığını görmemi istemiyordu. Zamanında benim ona yaptığımı şimdi o bana yapıyordu. Karşımdayken güçlü duruyor ama arkasını döndüğünde gözyaşlarını siliyordu. “Birazdan Troy gelecek ve gömleğimde kocaman bir kan lekesiyle onu karşılamam hiç hoş olmaz.”

Hâlâ kanayan elimden bahsediyordu. Haklıydı. Troy için özenle hazırlanmışken bunu berbat etmem doğru olmazdı. Nate hızlıca kenarda duran havlu peçeteden birkaç yaprak koparıp bana uzattı. Kanamaya devam eden parmağımı sıkıca sararken, “Sen salona geç, dinlen biraz,” dedi. “Ben buraları hallederim.”

İtiraz edecek hâlim olmadığından uysal bir şekilde başımı sallayıp mutfaktan çıktım. Becca salonda ayaklarını uzatmış sigarasını içerken, uzaklara dalıp gitmişti. Koltuğa oturana kadar salona girdiğimi bile fark etmemişti.

“Fazla düşünmekten yakında aklımızı kaybedeceğiz,” diye mırıldandım. “Dün geceyi mi düşünüyorsun hâlâ?”

“Başka ne düşünebilirim ki Noa?” Derin bir iç çekişin ardından sigarasını dudaklarına götürdü. “Emma’yla yeni tanışmıştık ama kısa sürede arkadaş olduk. Kendi hâlinde, kimseye zararı olmayan tatlı bir kızdı. Oyuncak Katili ondan ne istedi, aklım almıyor.”

“Diğer kurbanlarının da hiçbir suçu yoktu ki,” diye fısıldadım. “Mia’nın ne suçu vardı sanki?”

“Haklısın. Aptalca konuştum, özür dilerim.” Becca mahcup bir ifadeyle yüzüme bakarken usulca başımı salladım.

Onlara kasabada iki katil olduğunu ve dün gece evine gelenin Oyuncak Katili olmadığını söylemek istiyordum ama bunun için çok fazla şey anlatmalıydım. Mesela ablamın yıllar önce ölmediğini ama birkaç gün önce yeni bir katil tarafından öldürüldüğünü... Bunları anlatmaya gücüm yoktu.

“Nate de iyi değil,” diyerek konuyu değiştirdi. “Emma’yla birlikte salonda uyuyorlardı. Nate sabah uyandığında Emma’yı kanlar içinde buldu. Çılgınlıkları yüzünden salona koştuğumda ise Nate’in yüzüne sıçrayan kanı görmek beni mahvetti. Emma’nın kanıydı.”

Ve Nate buna rağmen yaralarımı sarmak için kendi travmalarını bir kenara bırakmıştı. Eminim ki onun da içinde fırtınalar kopuyordu.

“Bu çok korkunç...” diye mırıldandım. “Bana hiçbir şey söylemedi.”

“Seni üzmemek için söylememiştir. Bildiğini belli etme, bana kızarsa.” Onlarca izmaritin mezarlığına dönüşen kül tablasına bir

yenisini daha eklemek için sigarasını söndürüp attı Becca. “Benim yüzümden sen de Paul’dan ayrı kaldın bu gece. Özür dilerim.”

“Özür dileme,” dedim aniden öfkeyle. Becca’nın tepkim karşısında şaşırıldığını görünce, “Biz arkadaşız, Bec, böyle bir şey için özür dilemen gerekmiyor,” diyerek ılımlı bir ses tonuyla açıkladım. “Senin için her şeyi yaparım.”

Bir süre ikimiz de sessizliğe daldık. Becca kaçınıcı sigarasını içiyordu, bilmiyordum. Düşüncelerim beni öyle köşeye kıştırmıştı ki paketten bir dal sigara çektim. Belki düşüncelerimi yatıştırır diye yakıp, bahçenin karanlığını izlerken içmeye başladım.

Nate odaya girdiğinde dalgınlığımızı dağıtmak için el çırpı. “Hadi kızlar, kendinize gelin!” Elindeki atıştırma tabağını orta sehpaye bırakıp yeniden mutfağa gitti. Bu kez üç kadeh ve şarap şişesiyle geri döndüğünde yüzünde daha büyük bir gülüş vardı.

Hepimizin ihtiyacı olan o gülüş... Ravebelg Kasabası güneşli günlere hasret kalmıştı. Paul aylar önce bu kasabaya geldiğinde bizden sadece canlarımızı değil, mutluluğu ve yaşama arzumuzu çalmıştı.

“Şu andan itibaren karşımda eski Noa ve Becca’yı görmek istiyorum!” Nate boş kadehleri birbirine tokuşturdu. “Bu lanet kasabada ölenlerin ardından yas tutmaya bile vaktimiz yok artık. Her günümüzün tadını çıkarmalıyız!”

Becca kucağına bir kırlent alıp, “Haklısın, hayatım,” dedi. “Siktığım kasaba güvenliği bir boka yaramadığı için sıra bize gelene kadar her günü son günümüz gibi yaşayalım. Ölenlerin yasını tutmak sonraya kalsın, bir dua yeterlidir.”

Nate şarapları doldurduktan sonra hızlıca kadehlerimizi uzattı. Tokuşturmak için kadehleri ortada buluşturduğumuzda da, “Bugünümüze!” dedi coşkuyla.

“Her günümüze!” diye ekledi Becca.

“Son günümüze!” Depresifliğimi en güzel yansıtacak olan o cümleyle kadehimi arkadaşlarımın kadehine vurdum.

İlk kadehi hepimiz üç yudumda bitirdikten sonra bu kez Becca şaraplarımızı yeniledi ve geriye çekilirken Nate’e döndü.

“Mutluluğunun sebebi biz miyiz Nate Ciera?” Becca imalı sorunun ardından sigarasını söndürüp geriye yaslandı. “Yoksa bilmediğimiz bir şey mi var?”

Nedenini hepimiz biliyorduk ama Becca ona takılmak için soruyordu işte.

“Elbette kız kardeşlerim yanımda olduğu için mutluyum, sersem.” Nate karşımdaki kanepeye yayılarak, oturup şarabından bir yudum daha aldı.

“Peki, bu yakışıklılığının sebebi de biz miyiz öyleyse? Başımızı döndüren parfüm kokusu... Özenle taranmış saçlar...” Becca kaşlarını havaya kaldırdı. “Yoksa bizimle mi yatmak istiyorsun?” Kükürdayarak sorduğu soru karşısında istemsizce sırtıttım.

Bir gece... Sadece kahrolası bir gece her şeyi kapının dışında bırakmak, yaşanan her şeyi unutmak ve eskisi gibi hissetmek istiyordum. Tam da bu yüzden sarhoş olmak için sabırsızlanıyordum zaten.

“Eğer başka bir evrende, seninle yeniden denk gelirsek Becca ve ben yine erkeklerle birlikte olmanın muhteşem bilinciyle doğmamış olursam sana söz veriyorum ki bir gece seninle yatacağım.”

Nate gülererek başını iki yana salladı. Becca her fırsatta Nate’e bu konuda şaka yaptığı için artık sadece gülüp geçiyorduk.

“Bundan ancak şeref duyarım, prensim,” diyerek oturduğu yerden reverans yaptı. “Ve o evreni sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Sen ciddi ciddi Nate’le yatmak istiyor olabilir misin acaba?” Kaşlarımı çatarak kollarımı kavuşturdum. “Her fırsatta benim altın çocuğumu yatağa atmaya çalışıyor gibisin çünkü.”

Gerçekten de sözümüzü tutup ilk andan sanki boktan bir kasabada yaşamıyormuş gibi davranmak şimdiden iyi gelmişti. Sıradan bir kasaba, sıradan gençler ve sıradan bir akşam... Üç arkadaş bir araya gelmiş, kafa dağıtıyorduk.

Hayatın akışında basit gelen şeylerin kıymeti, onları kaybettiğimizde değerini gösteriyormuş meğer. Keşke kaybetmeden önce anlayabilsek bazı şeyleri.

“Onunla herkes yatmak ister, kızım,” diyerek doğruldu Becca. “Bakar mısın şuna? Böyle bir yakışıklılığı lanet olası erkek ırkına

kaptırdığım her an için sinirleniyorum. Eminim ki benim gibi düşünen onlarca kız vardır.”

“Abartıyorsun, Bec!” Nate’i o kadar güzel övmüştü ki mahcup bir ifadeyle yanakları kızardığında çok daha sevimli görünmeye başladı.

Nate gerçekten hayatımda gördüğüm erkekler arasında ilk beşe girecek kadar yakışıklıydı. Kız kardeşi de kendisi de kusursuz bir gene sahipti sanki. Nate’in okyanus kadar derin ve canlı olan mavi gözleri, güneşi kışkandıracak gibi parlayan sarı saçları ve inkâr edemeyeceğim kadar seksi vücudu... Becca’ya hak veriyordum. Onunla herkes yatmak isterdi.

Nate’e başımı sallayarak, “Kendine haksızlık etmemelisin, arkadaşım,” dedim. “Gerçekten yakışıklısın ve bunun farkında olduğunu da biliyorum. Alçak gönüllüymüş gibi davranmana gerek yok.”

“Tam bir sürtüksün, Nate Ciera!” Becca küçük kırlentlerden birini Nate’e fırlattı. “Nasıl da her şeyin farkındasın ama!”

“Sen kendine bak!” Nate misilleme yapmayı tercih etmişti. “Utanmasan Dedektif Derek’i büroda baştan çıkaracaktın.”

Becca kendisiyle gurur duyar gibi saçını kulağının arkasına attı. “Gamsız sürtüğün teki olabilirim ama kimseyi iş yerinde ayartacak kadar ileri gitmem,” dedi. Nate’le birlikte, söylediklerine inanmadığımızı belirtircesine gözlerimizi Becca’ya diktik. “Tamam, daha önce birkaç kişiyle iş yerinde sevişmiş olabilirim ama gençlik hatasıydı onlar. Artık aklı başında bir kadınıym.” Ağzını şaklatarak paketten bir dal çıkardı.

“Dünya üzerinde seks denen bir eylem olmasaydı sen yine birile-riyle sevişmenin bir yolunu bulurdun, Becca. Seks tanrıçası gibisin!”

“İşte bunu duymak beni gururlandırdı.” Kıkırdayarak dumanı üfledi ve gerçekten gururlu bir ifadeyle arkasına yaslandı. “Sahi... Dedektif’le bizden olur mu dersiniz? Şerefsiz beni feci azdırıyor. İşin kötü yanı, rüyalarıma girmeye başladı.”

“Aman Tanrı’m!” Nate elini ağzına kapadı. “Rüyada görecektik kadar ilerlediyse iş, sen bir yolunu bulup o adamı elde edersin.”

“Sanırım istediğim tek şey onunla yatmak değil.” Becca alaycılığı bir kenara bırakıp ciddileşti. “Ondan hoşlanıyorum.”

Nate'le duyduklarımıza inanamıyorduk. Becca, erkekleri sadece kadınlara hizmet etmek için doğmuş köleler olarak tanımlıyordu. Öyle ki sevişmek dışında erkeklere tahammülü yoktu. Uzun yıllardır bir erkeğe karşı hisleri olmadığından da bahsetmişti ama şimdi duyduklarımız...

Dedektif ciddi anlamda yakışıklıydı. Otuzlu yaşlarına rağmen çok genç görünüyordu. İtiraf etmem gerekirse Becca'yla yakışıklardı. Karakteri zıt iki insanın çekimi daha fazla olurdu. Dedektif sert mizacı, sakinliği ve insanı ürperten gizemli tavrıyla Becca'nın renkli karakterine çok yakışırdı.

"Tanrı'm... Şöyle bir düşününce siz gerçekten yakışırsınız, Bec!" deyiverdim birden.

"Yıllardır kaçtığım ciddi ilişki bokuna Derek'le yeniden düşmeye razı olabilirim sanırım," dedi Becca. "İnsanları tanımak konusunda çok iyiyimdir ve kalıbımı basarım ki Dedektif tek gecelik ilişkilerin adamı değil. O eğlenilecek değil, evlenilecek biri."

"Abarttın, Bec!" Nate bir kez daha göz devirdi. "Evlenmek kim, sen kim! Sıkılırsın hem."

"Derek'ten asla sıkılmam. Adam başımı döndürüyor. Bana cenneti yaşatır," diyerek kıkırdadı. "O adamın kollarında inançlı bir kadına dönüşebilirim. Cennetin varlığına ondan başkası inandıramaz beni."

"Seni ilk kez birini bu kadar isterken görüyorum," diye mırıldandım. "Beni şaşırttın, Bec."

"Ben de uzun zamandır böyle hissetmiyordum. Başka birine dönüştürüyormuş insanı." İç çekerek şarabından içti. "Aşk insana neler yapıyor, görüyor musun?"

"İyice şapşallaştın!" Nate uzanıp Becca'yı kocaman öptü. "Ama senin adına sevindim. Yani... Gerçekten birinden hoşlanmana. Umarım karşılık bulabilirsin."

"Dedektif buzdolabı gibi. Burnu da biraz havada. Umarım ki Becca'nın güzelliğini fark edemeyecek kadar ahmak değildir."

Becca cümlemin ardından, "Değildir," diye ekledi. "Bu akşam sizinle kalacağımı söylediğimde bana kaç kez dikkatli olmamı söyledi, biliyor musunuz? Sıradan biri olsaydım bu kadar önemser miydi?"

Aşk gerçekten çok garipti. En mantıklı düşünen Becca bile şapşallaşmıştı. Basit bir cümleden derin anlamlar çıkaracak kadar heyecanlıydı ama onun adına seviniyordum.

“Farkında mısınız? Becca Dedektif’le bir şeyler yaşarsa üçümüzün de harika ilişkileri olmuş olacak!”

Ne demezsin, Nate! Keşke söylediklerine katılabileseydim.

“Oha, bu doğru!” Becca neşeyle el çırttıktan sonra usulca Nate’in omzuna dokundu.

Bir anda sessizlik çöktü ve herkes sakince şarabını içmeye devam etti. Becca ve Nate telefonlarıyla ilgilenmeye daldığında ben onların aksine düşüncelerin koynuna yattım.

“Kasabada hızla popüler olmaya başlayan çocuk hakkında ne düşünüyorsunuz?” Becca telefonun ekranını bize çevirdiğinde *Instagram*’da yüz binlerce takipçisi olan bir hesabı gösteriyordu ama kim olduğu hakkında fikrim yoktu.

Merakla, “Kim bu?” diye sordum.

“Oyuncak Katili’nin kurbanları hakkında bilinmeyen gerçekleri anlatıyor. Ne şekilde öldürüldüklerini, arkadaşlarını, hayatlarını... Haber sayfası gibi ama sanki magazin haberleri sunar gibi anlatıyor ve her kurbanın oyuncak bebeğini dijital ortamda tasarlayıp paylaşıyor. Tam bir psikopat!”

“Delirmiş mi? Böyle hassas bir konudan nasıl faydalanmaya çalışabilir?” Kardeşim Mia hakkında herhangi bir paylaşım yaptıysa onu mahvederdim.

“Sik kafalı, beyinsizin teki! Ama her gün takipçisi binlerce artıyor. Anlayacağın, sadece bizim kasabadaki insanlar değil, farklı bölgelerden insanlar da takip ediyor. Ravebelg sürtüğü popüler oluyor, bebeğim!” Becca öfkeyle karışık alaycı ses tonuyla göz devirdi. “Boktan bir kasabaya tıkalıp kaldığımıza inanamıyorum.”

“Çocuğun ismi ne?” diye sordum hesabında göz gezdirmek için.

“Eddie Harmen,” diyerek tekrardan telefonun ekranını gösterdi Becca. “Neredeyse seksen bin takipçiye ulaşacak ve hesabı tamamen Ravebelg Kasabası’nda yaşanan olaylardan ibaret. Aptal ucube, sırf dikkat çekmek için olmayan şeyleri de haber olarak giriyor.”

“Adi!”

Hızlıca hesabına girip baktığımda Tanrı’ya şükür Mia hakkında hiçbir paylaşım görmedim. Sadece kucağımda kardeşimle canlı yayına çıkıp Oyuncak Katili’ne meydan okuduğum haberin videosunu paylaşmış ve açıklamasına bu cinayeti kınadığını yazmıştı. Hepsi bu.

“Daha kötüsü de var,” diyerek sessizliğini bozdu Nate. “Eddie denen ahmak Troy’un kanalında asistanlık yapıyor ve sosyal medya paylaşımlarını kanal içinde kimse sorun etmiyor fakat son bir haftadır çatlağın teki hızla popülerleşiyor.”

“Kimmiş o?” Becca merakla kaşlarını çatı. “Benim neden haberim yok? Ne yapıyormuş?”

“Fiona Glad,” dedi Nate göz devirerek. “Ne yapıyor dersiniz?”

“Çatlatma hadi, söyle!” Becca oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. “Kızın ismini ilk kez duyuyorum.”

“Oyuncak Katili’ne hayran sayfası açmış ve asıl kötü olan... Bu ruh hastasını takip eden binlerce manyak var. Oyuncak Katili’nin ölümlerini sanat olarak görüyorlar. Sanki bir dizinin hayranlığını yapar gibi sonraki cinayetlerin daha vahşi olmasını isteyen yorumlarla dolu her yer. Yaşadıkları kasabaya gelmesini isteyenleri aklım almıyor bile. Anlayacağınız, aklını yitirmiş bir topluluk var!”

Duyduklarım karşısında yaşadığım şaşkınlık tüylerimi ürpertmişti. Uzun yıllar önce bir seri katilin belgeselini izlemiştim ve orada izlediklerimden sonra hissettiğim dehşeti şimdi yeniden hissediyordum.

“Tanrı’m... Duyduklarım yüzünden kulaklarım kanıyor. Bizim yaşadıklarımızı bu insanlar oyun sanıyor galiba!”

Becca’nın aksine tepkisiz kaldım çünkü şaşırmamıştım.

“Bunun örnekleri hep var. Bir belgeselde izlemiştim hatta. Nate, bu söylediğinin psikolojide adı bile var: *Hybristophilia*.”²

“Ah, evet, bunu duymuştum!” dedi Becca. “Seri katillere hayran olan ucubeleri romantize eden sikik hastalık ismi, biliyorum.”

² Hybristophilia: Şiddet veya ağır suç işlemiş kişilere karşı romantik veya cinsel çekim duyma eğilimidir. Bu eğilimde kişi, suçlunun tehlikeli, güçlü veya yasak olan yönüne karşı çekim duyar ve çoğu zaman onu anımsadığını veya kurtulabileceğini hayal eder.

“Gerçekten böyle insanlar tedavi olmalı,” diye ekledi Nate. “Bir katille nasıl empati yapabiliyorlar?”

“Gerçekten boktan bir dünyada ve hasta zihinlerin arasında hayatta kalmaya çalışıyoruz,” dedim iç çekerek. Bir yandan da Fiona Glad denen aptal kızın hesabına göz gezdirdiyordum. Sahiden de Paul’a, yani Oyuncak Katili’ne saplantılı derecede paylaşımlar yapıyordu. Son paylaşımında onun tarafından öldürülmekten gurur duyacağını bile yazmıştı. Ne ahmaklık ama!

“Sinirlendim yine. Lütfen bu iğrenç konuyu kapatalım,” diyerek kadehini başına dikti Becca. “Onları boş ver. Troy’la nasıl gidiyor, Nate? Güzel şeylerden bahsedelim.”

Nate’in hızla yanakları kızarıırken gözlerini bizden kaçırdığında cevabının bir kısmını vermiş oldu.

“Kesin bir şeyler olmuş!” dedim sırtarak.

“Hey, şuna bakın! Nasıl da utandı?” Becca keyifle kahkaha attı. “Hemen bize tüm detaylarıyla anlatıyorsun. Neler oldu?”

“Evinde akşam yemeğine davet etmişti, hatırlıyor musunuz?” Becca’yla aynı anda başımızı salladık. “Harika bir akşam geçirdik. Harika yemekler yaptı, çok lezzetliydi.”

“Ay! Gerçekten yemeklerin lezzetinden mi bahsedeceksin, sersem!” diyerek araya girdi Becca. “Daha lezzetli şeyler de yemişsindir umarım!”

“Bec!” Nate daha büyük bir utançla haykırdı. “Edepsizsin!”

“Bu yüzden beni seviyorsunuz zaten,” diyerek umursamazca omuz silkti. “Sana kalsa sabaha kadar yemeğin tuzundan biberinden bahsedeceksin. Tanrı aşkına, kimin umurunda? Öpüşmenizi anlat bize. Yattıysanız onu detaylarıyla anlat mesela. Hadi dostum, eğlendir bizi!”

“Aptalsın, Becca,” diyerek göz devirdi. “Tam bir romantik akşam yemeği yiyorduk. Troy tabaklarımıza özel sosla hazırladığı sebzelerden koyarken ben de şaraplarımızı tazeliyordum. Sonra birden Troy belimden tutup beni öpmeye başladı.”

“Tanrı’m... İşte bu!” Becca keyiften âdeta kendinden geçmişti. “Peki, sonra?”

“Sanırım ben âşık oluyorum, kızlar!” Nate birden kadehindeki şarabı kafasına dikti. “Masal gibi bir geceydi. Ayrıca muhteşem öpüşüyor!”

Paul’la yaşadığım tüm anları anlatacak olsaydım ben de *masal gibi*, demeyi tercih ederdim. Siz hiç kötü sonlu bir masal gördünüz mü hayatınızda?

Söz konusu hayat bana aitse masallara bile boktan sonlar yazılırdı. Bu da benim lanetimdi.

“Sahiden mi?” Becca’nın çılgılığıyla düşüncelerden sıyrıldım. “İyi seviştiğini tahmin edebiliyordum. Sana söylemiştim, değil mi? Tadını çıkar, hayatım!”

“Harika bir akşam geçirdik, evet. Muhteşem sevişiyor, bunu da kabul ediyorum ama hepsinden önemlisi...” Nate birden omuzlarını düşürdü. “Kendini kabul eden ve hayatına alacağı adamın ellerini tutmaya hazır biri Troy. Yani şey...” Söylemeye dilinin varmadığı sözler var gibiydi. “Benjamin gibi kendini saklamıyor. Dışarıda, insanların içinde ilişkimizi saklayan ya da utanan biri değil. Bu öyle kıymetli ki...”

“Senin adına çok mutlu oldum,” derken uzakta olduğum için kadehimi usulca Nate’e kaldırdım. “Sen bunu hak ediyorsun, bir tanem.”

“Hiçbirimiz doğarken kimden hoşlanacağını seçemiyor. Ne ben ne başkaları... Hiçbirimiz bunu seçmedik ama Troy da ben de içimizdeki bu gerçeğe savaşıyor, ona sarılabiliyoruz. Bizi biz yapan şeyin bundan fazlası olduğunu biliyoruz. Bu yüzden çok mutluyum. Benjamin’in her an ailesinin yanında heteroseksüel rolleri yapmasından, arkadaşlarının yanında saklanmak için kadınlarla yattığından bahsetmesinden bıkmıştım. Troy, kısa sürede bana gerçekten iyi geldi.”

“Ya... Şapşal şey!” Becca aceleyle telefonunu çıkardı. “Gözlerin doldu ama hâlâ ışıltını hiç kaybetmedin. Neden, biliyor musun? Çünkü gerçekten mutlusun!” Utançla kızarmış yanağından bir makas aldıktan sonra, “Şu tatlı anı ölümsüzleştirmeliyiz,” dedi. “Noa, koş!”

Kadehi kafama dikip aceleyle yerimden kalktım ve koşarak yanlarına gittim. Becca kenarda olduğu için fotoğraf çekme görevi de ona düşmüştü.

Ön kamerayla onlarca poz çektikten sonra fotoğraflarımıza bakmak için Becca aramıza yerleşti. Son çektiği fotoğrafta Nate’in gözleri kapalı çıktığı için bir öncekine geldi. Sonra bir diğerine... Hızlıca kaydırarak baktığımız fotoğraflarda fark ettiğim detayla Becca’nın elinden telefonu çekip aldım.

“Ne oluyor, Noa?” Becca merakla doğruldu. “Tanrı aşkına, ödümü kopardın!”

“Bekle,” dedim fotoğrafların en başına dönerken.

Fotoğrafları hızlıca kaydırırken arkamızda, camın önünde birinin olduğunu gördüm. Son fotoğrafta kimse yoktu ama öncekilere baktıkça birinin bizi izlediğine emindim. Fotoğraf çekildiğimizi fark edince kadrajdan kaçmıştı. Bu yüzden her fotoğrafta hareket hâlindeydi.

Kimdi bu?

Bizi izleyen kimdi? Oyuncak Katili mi yoksa ablamı öldüren katil mi?

“Biri evi gözetliyor!” Korkuyla ayağa kalktığımda Becca ve Nate de hışımla yanıma geldi.

“Neler söylüyorsun, Noa?” Nate tedirgin bir şekilde etrafa bakındı.

“Şuna bakın!” Titreyen elimle telefonu uzattım. Fotoğrafa yakınlıştırıp oturduğumuz yerin arkasında kalan, boydan camın önündeki silüeti gösterdim. Kapüşonlu şapkası olan biriydi ve yüzüne düşen gölgeler kimliğini gizliyordu.

Becca ve Nate fotoğrafları incelerken koşar adımlarla pencerenin önüne gittim ve bahçeye göz gezdirdim. Görünürde kimse yoktu. Eğer fotoğrafta kanıt olmasaydı paranoyaklaştığımı düşünecektim.

Becca ve Nate de yanıma geldiğinde yüzlerindeki korku içimi ürpertti.

“Troy olabilir mi?” diye sordum hâlâ dışarıya bakarken.

“Sahi, o gelecekti. Nerede kaldı?” Becca’nın sorusuyla Nate koltuğa geri dönüp telefonunu aldı.

“Dedikoduya daldık, unuttum. Kahretsin!” Aceleyle telefonunu kurcaladıktan sonra, “Troy mesaj atmış,” dedi. “Gelemeyeceğini söylemiş, şimdi görüyorum.” Nate’in yüzü hayal kırıklığıyla dalgalanırken gözlerinde aynı korku yerini koruyordu. “Kanaldaki işi uzamış ve çıkışta yasağa kalmamak için direkt eve geçecekmiş.”

“Troy değil yani?” Korkuyla birbirimize bakakaldık.

“Değil.”

Becca yine en cesurumuz olarak, “Çıkıp bakalım,” dedi. “Burada durmakla elimize bir şey geçmeyecek.”

“Aklını mı kaybettin, Bec? Ya Oyuncak Katili’ye?”

Nate engel olmaya çalışırken ben de Paul’un nerede olduğunu düşünüyordum. Sahiden o muydu yoksa ikinci katil mi? Paul’un burada olmak için bir sebebi yoktu.

Becca dışarıya bakma konusundaki fikrinde ısrarcı olduğu için el ele tutuşup tüm korkumuza rağmen ağır ağır kapıya yürüdük. Kapıyı Nate açsa da evden ilk çıkan Becca oldu ama onu yalnız bırakmamak için hemen ardından çıkıp etrafı kolaçan ettik.

Sessizlik ölüm gibi evin karanlığına çökmüştü. Attığımız her adımda gölgelerin ardından biri saldıracakmış gibi boktan bir paranoia içimizi kaplıyordu.

“Kimse yok,” diye fısıldadı Nate, arka bahçeye yöneldiğimizde.

Her adımdan sonra durup sessizliği dinliyor, hâlâ etrafta birinin olup olmadığını anlamaya çalışıyorduk. Arka bahçeye de baktıktan sonra üçümüzden başka kimsenin olmadığını anlayıp koşar adımlarla eve geri döndük.

İçimdeki şüpheyi kaldırmak için Paul’u aramam yeterliydi ama Becca ve Nate’e bunu açıklayamayacağım için aramamıştım.

“Böyle bir şey nasıl olabilir?” Nate saçlarını gerginlikle dağıttı. “Hâlâ ne istiyor bizden? Kimin peşinde?”

“Benim için geliyor.” Becca da korkuyla salonda volta atmaya başladı. “Daha önce geldiğinde sadece parmağımı kesti ama durmayacak, biliyorum!” Ellerini saçlarına geçirdi. “Tanrı’m... Kahretsin! Beni öldürene kadar durmayacak o pislik.”

Becca’yı ilk kez böylesine korkmuş hâlde görüyordum ve böyle düşünmekte haklıydı. Onu nasıl sakinleştirmem gerektiğini bilmiyordum.

“Şşt!” Becca’nın yanına gidip elini tuttum. Üçümüz de sarhoştuk ve kelimeleri geveleyerek konuşabiliyorduk ancak. “Hiçbir şey olmayacak, Becca, yanındayız.” Paul’a ve diğer katile karşı şansımızın olmadığını biliyordum ama güçlü durmak zorundaydık.

Becca öfkeyle dişlerini sıkarak, “Yorulдум artık, Noa,” dedi. “Her gece ölüm tehdidiyle burun buruna gelmekten yorulдум.”

Her ne kadar belli etmesem de aynı korku benim de kalbimi ele geçirmişti. Bunu itiraf etmek şöyle dursun, düşünmekten bile nefret ediyordum ama... Bir tek Paul’un yanındayken kendimi güvende hissediyormuşum meğer.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Paul’un katil olduğunu bildiğim hâlde korkularımı nasıl onun varlığıyla yatıştırma ihtiyacı duyabiliğimi biliyordum.

“Kapıyı kilitleyin!” dedim sakın kalmaya çalışarak. “Hiçbir yer açık kalmasın!”

“Ah! Siktir! Ya biz dışarıya çıktığımızda o içeri girdiyse?” Becca’nın söylediğiyle sırtımdan tüm vücuduma soğuk bir ürperti yayıldı. Bu hiç aklıma gelmemişti ama haklıydı. Belki de amacı buydu. Bizi dışarı çekip kendisine içeri sızmak için zaman tanımış olabilirdi.

“Dağılıp her yere bakalım,” dediğinde, Nate’in bu cesur fikri karşısında üçümüz de sessizliğe gömüldük.

“Dağılırsak tehlikeli olabilir,” diye itiraz ettim. “Bir arada kalmamız önemli.” Tedbir olsun diye Nate’in omzunun üstünden dışarı baktığımda, camın önünde aynı kahrolası silüeti görünce çığlıklarım boğazımı paramparça etti.

“Orada!”

“Siktir!” Becca ve Nate küfür savurarak arkalarını döndüğünde çığlıklarımız birbirine karıştı.

“Siktir, Noa, lanet olsun!” Becca hışımla bana döndüğünde gerçeği ancak idrak edebilmiştim.

Aptallığım yüzünden alnıma sağlam bir tokat geçirdim. Silüet sandığım şeyin rüzgârda savrulan ağaç yapraklarının gölgesi olduğunu anlayınca bir yanımda rahatlamıştı fakat diğer yanımda böyle bir durumda yersiz bir korkuya sebep olduğum için kendime kızıyordu.

“Yanlış görmüşüm, özür dilerim. Özür dilerim.”

“Ödümüzü kopardın!”

Dakikalar sonra Nate, “Ben yukarı bakacağım,” diyerek duruşunu dikleştirdi. “Becca, sen holün sol kanadındaki odaları kontrol et.” Büyükçe yutkunarak bana döndü. “Noa, bu kısımda kalan odalar da sende.”

Ciera Malikânesi’nin büyüklüğü her zaman ihtişamlı ve göz alıcı gelirdi fakat ilk kez bu gece böylesi büyük bir evde yaşadıklarına lanet okuyordum. Evin onlarca odası varken nasıl kendimizi güvende hissedecektik?

Üçümüzün arasında geçen ve sanki sonsuza dek sürecekmiş hissi veren bakışma nihayet son bulduğunda, Nate’in söylediklerini yapmak üzere dağıldık. Onların yokluğunu fırsat bilip Paul’u arasam iyi olacaktı. Eğer bizi gözetleyen oysa en azından korkulacak bir durum yoktu.

Nate koşar adımlarla merdivenleri tırmandı. Becca ise odalardan birinin kapısını açıp üstüne düşen görevi yapmaya koyuldu. Koşarak koltukta bıraktığım çantamı dizlerimin üstüne alıp fermuarını açtım. Çantamın içinde telefonumu ararken elime geçen şeyle şaşkınlığım katbekat artsa da vakit kaybetmeden elime aldım. Çantamın içinde bana ait olmayan bir kaset ve kasetçalar vardı. Kim koymuştu bunu?

Belki de en son çocukluğumda kaset görmüştüm. Bu kadar eskide kalmış bir şey çantamda ne arıyordu?

Paul’un işi değildi, eminim. Bu zamana kadar kurbanlarına buna benzer şeyler yapmamıştı çünkü. Helen davaların çoğu hakkında gizli bilgileri benimle paylaştığı için her şeyi biliyordum.

Salonun kapısını kontrol ettiğimde Nate ve Becca’nın uzakta olduğunu anlayıp önüme döndüm. Elimde tuttuğum kaseti yerine yerleştirirken, kasetçaların soğukluğu avuçlarımı üşüttükçe bedenim buz kesmeye başlıyordu. Aldığım her nefeste düzensiz ve hiddetli kalp atışlarım nefesimi kesiyordu. Başparmağım titreyerek oynatma tuşuna bastığında korkuyla nefesimi tuttum.

Önce bir cızırtı... Sonra tiz ama insanı dehşete düşüren çocuk sesleri yankılandı. Birden fazla çocuk sesi... Hepsi gülüşüyor, kahkahalar atıyor ve acı çeker gibi inliyordu.

Cızırtı sesi yükseldikçe yükseldi. Gülüşler soldu, iniltiler çıgıllara dönüştü.

En nihayetinde sözcükler kulaklarıma saldırıp ruhumu tırmalamaya başladı.

*“Gece çöktüğünde başlar oyun,
Ölüm kapını çaldığında kaçamazsın yarın.
Palyaço maskesiyle saklanır, korkak,
Soytarı geldiğinde ağlar toprak.*

*Palyaço alkışlarla aldatır halkı,
Soytarı'nın hüznü gecede saklı.
Palyaço güler, gülüşü donuk,
Soytarı susar, fısıltısı boğuk.*

*Palyaçolar sahtedir, rengârenk yüzü,
Soytarılar gerçektir, kanla boyar sözü.
Palyaço'dan herkes korktuğunu sanır,
Soytarı kapına gelince ölmek yarına kalır.”*

Nefesim boğazımda düğümlendi. Hayatım boyunca duyduğum en korkunç şeydi bu tekerleme. İkinci katil peşimdeydi. Belki de Paul haklıydı. Onunla birlikte hareket edersem bu kimliksiz katilden kurtulmamız daha kolay olurdu.

Korkuyla titreyen ellerim daha fazla tutamadı ve kasetçalar ayaklarımın dibine düştüğünde büyük bir gürültü çıktı. Tekerleme bitmişti ama çocuk fısıltıları hâlâ duyuluyordu. Fısıltılar o kadar yakındı ki sırtımdan aşağı bir ürperti iniyordu. Sanki hâlâ biri beni gözetliyordu ama duyduğum seslerin etkisiyle kısıkvrak ele geçirilmiş gibi kıpırdayamadım. Ne etrafı kontrol edebildim ne de bir kez daha arkama baktım.

Hayatım cehenneme dönmüştü ve Ravebelg Kasabası benim mezarım olacaktı. Peşimde iki katil varken bu saatten sonra Tanrı bile beni kurtaramazdı.

11

YENİ KUKLALAR

*Herkes içinde bir karanlıkla doğar.
Kimisi kendi karanlığına kimisi kalbindeki Tanrı'ya ibadet eder.*

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Karanlık, ölümlerin sığınağıdır. Zira gece, ölümün nefes aldığı saatleri gizler.

Ravebelg Kasabası'nın üzerine gece çökmüştü ve oyun başlamak üzereydi. Soyтары denen ahmağı cehenneme göndermek için sabırsızlanıyordum ama ona istediğini vermeyecektim.

Niyeti, kusursuz oyunuma engel olmak ve bu kasabada beni huzursuz etmektir. Oysa ben Oyuncak Katili'ydim. Hiç kimseden ve hiçbir şeyden korkmazken bir böcek kadar kıymeti olmayan o aptalı mı önemseyecektim?

Eğer her karşıma çıkanı ciddiye alıyorsa olsaydım şimdiye kadar sizi önemsiyor olurdu ama gördüğünüz gibi aylardır suç ortağım olmanıza rağmen zerre kadar umurumda değilsiniz. Yaptığınız tüm hatalara ve aptallıklara rağmen hâlâ hayatta olduğunuz için umarım her gece Tanrı'ya şükrediyorsunuzdur.

Noa ve arkadaşlarının geçen hafta yaşadıklarını biliyordum. Noa çantasına bırakılan kasetteki tekerlemeyi dinletmişti bana. O gece evi birinin gözetlediğinden de haberim vardı. Her şeyi biliyorum, ahmaklar. Neden, biliyor musunuz? Çünkü Noa'm hâlâ beni seviyor. Eğer bana âşık olmasa neden o geceden bahsetsin ki?

Bunu siz de biliyorsunuz. Er ya da geç... Noa kollarıma geri dönecek.

Tanrı'm... Kıymetlim yüzünden öyle mutluyum ki bu gece öldüreceğim kurbanlarım eğlenceli bir sona kavuşacaklar ve bunun için biraz şanslılar. Keyfim yerinde olduğunda harika bir adama dönüştüğümü biliyor olmalısınız.

Kendisine *Soytarı* diyen ahmak, lanet kıcından uydurduğu boktan tekerlemede beni *Palyaço* olarak nitelendirip alay etme cüretinde bulunmuştu. Kimse benimle alay edemezdi. Hiç kimse. Eğer buna cüret ederse de bedelini er ya da geç öderdi. Bu zamana kadar tüm olup bitene şahitlik ettiniz ama en kötüsü, Soytarı'ya yapacaklarımdı. Yıllar geçse dahi hafızalarınızdan silinmeyecek bir son bekliyordu onu.

Bugünü hiç unutmayın. Ona yapacaklarımdan sonra Tanrı bile bana düşman olacak, şeytan önümde diz çökecekti.

Ona yapacaklarım bir sanat değil.

Onun yaşayacakları kanlı bir şölen kadar basit de olmayacak.

O tam anlamıyla şairane bir infazın yegâne kurbanı olacak.

Bu geceki kurbanımla buluşmak için can atıyordum ve çoktan yola çıkmıştım. Sokağa çıkma yasağı henüz başlamamıştı bile. Kış kasabanın üzerine çöktüğünden beri hava daha erken kararıyordu ve saat yediye gelirken, güneş gökyüzünden siktir olup gitmişti.

Karanlığı kimin sevdiğini söylememe gerek var mı?

Akşamlar uzasın. Karanlık çöksün bu topraklara. Kanlı şölenimin en kıymetli seyircileri gecenin koynuna saklanan gölgelerdi en

nihayetinde. Hem onlara hem de sefil kasaba halkına akıllarından silinmeyecek bir sahne daha planlamıştım.

Herkesten önce siz ahmaklar, yaratacağım şovun görkemini tahmin ediyorsunuzdur. Öyle değil mi? Bu kaçınıcı ölüm? Kaç masumun ölümüne şahit oldunuz? Yeniden doğanların kutlu yolculuğuna eşlik ettiğiniz kaçınıcı gündesiniz?

Doymadınız kana. Bıkmadan, usanmadan benimle bu yolu yürümeye devam ettiniz. Belki de sırf bu yüzden canınızı bağışlayabilirim. Gerçekten benim suç ortağım oldunuz. Eğer sadakatınız böyle devam ederse size söz veriyorum, yarınlarda açan güneş sizi de ısıtacak. Bana ihanet etmeye kalkarsanız şayet başınıza gelecekleri anlatmama gerek bile yok.

Bu kez bir baltayla taçlandıracağım sanatımı. Kurbanımı acı dolu bir son beklerken Ravebelg halkı ise yarın sabah dehşet saçan bir sahneye gözünü açacak. İşte bu en eğlenceli kısmı, öyle değil mi?

Palyaço maskem çantamda beni bekliyordu. Soyтары'nın küçümsediği o maske, bu kasabadaki masumların kurtarıcısıydı.

Ne garip, değil mi? Palyaçolar sahneye her çıktığında, insanlar onların yaptıklarına ve maskelerindeki aptal ifadeye gülüp eğlenir ama gözlerinin ardında saklı çılgınlıkları asla duymazdı. İşte ben o çılgıyım. Bu kasabanın sessiz sokaklarında yankılanacak olan, kanla yazılmış ve gülüşlerle süslenmiş şarkıyım.

Herkesin izlemek için sıraya girdiği ama sahneye çıktığım an nefeslerini tutup korkuyla titrediği o gösteri, benim. Dev kırmızı perdeler çoktan açıldı. Ve ben, onların sevgili palyaçosu, kırmızı burunlu ve beyaz boyalı suratıyla sahnedeyim artık. Ama bundan sonra şaka yok, kahkahalar yok. Yalnızca sessiz bir panik ve ölümün ağır kokusu kol gezecek.

Bir palyaçonun gözyaşlarını gördünüz mü hiç?

Ben gördüm. O kahrolası maskeyi yüzüme her taktığımda aynadaki suretimin ardında, boktan palyaço maskesinin altında gizlenmiş ve kaskatı kesilmiş bir hüznün vardı. Geçmişimin kederli çılgınlıkları...

İnsanlar hep güldü, hep eğlendi ama kimse o maskenin ardındaki ellerin kan içinde olup olmadığına bakmadı. Artık onlara gerçeği hiç unutmayacakları ölümlele hatırlatacağım.

Ravebelg Kasabası'na gökyüzünden kan damlayacak bundan böyle. Balonlar değil, boğazlar patlayacak. İnsanın ruhunu üşüten maskemin altındaki gerçek kimliğimle göz göze gelecekler. Ve son nefeslerini vermeden önce gözlerimin içine bakan her kurbanım ölümden önce nihai gerçeği fark edecek. Beni gördükleri son anda, kendi kanlarında boğulurlarken ve dudaklarında donup kalmış bir çığlıkla Ölüm Meleği'nin kollarına teslim olurlarken fısıldayacaklar:

Oyuncak Katili'nin mutluluğu, kurbanlarının korkusunda saklı.

Bu kasabanın sokakları benim sirk çadırım, her köşebaşı sahnemdi. Her gece kapılarını kilitleyenler de pencerenin ardından izleyecek gösterimi. Onlara bir palyaçonun gülümsemesiyle yaklaşacağım çünkü en çok o zaman ürperir insan. Masum bir tebessümün gölgesinde gizlenmiş ölümü fark ettikleri her an bir infaz tamamlanacak.

Kim olduğumu hiçbir zaman öğrenemeyecekler ama hatırlayacaklar. Sonsuza dek hafızalarına kazınacak benim varlığım. Bu kasabaya adalet için gelen o kurtarıcıdan bahsedip duracaklar ama *Oyuncak Katili*, demeye cüret edemeyecekler.

Çünkü hepsi bilecek ki adımları andıkları her an onlar için geleceğim. Odalarının köşesinde, yataklarının ardında, kapılarının önünde ve zihinlerinin içinde... Varlığım her daim kötü bir ruh gibi bu kasabada gezinecek. Palyaço sahneden indiğinde şenlik bitmiş olacak. Ve bu kasaba, sonsuza dek benim sessiz izleyicim olarak kalacak.

Helen'in ölümünden bu yana on günden fazla geçmişti. Noa'mın kim olduğumu bildiğinden beri geçen sancılı günler... Hâlâ onu anlamıyorum. Portakal suyuyla intihar ettiği geceyi de aklımdan çıkaramıyorum ama son birkaç gündür daha iyi görünüyor.

Yaraları kabuk bağlıyor sanki. Dün akşam yine benim yanımda kalması gerekmişti ve size yemin ederim, akşam yemeği yerken, sadece bir anlığına her şeyi unutup bana gülümsedi, biliyor musunuz?

Hayatımın en mutlu birkaç saniyesiydi fakat sonra ne oldu dersiniz? Aptal kafası, karşısındaki adamın sevgilisi Paul Barnley değil,

tüm kasabaya cehennemi yaşatan Oyuncak Katili olduğunu hatırlattı ve biricik sevgilimin gülüşü bir anda soldu.

Neden, Tanrı'm? Neden o gülüş sonsuza dek sürmedi?

Eğer gerçekten her şeyi ve herkesi var eden bir yaratıcı varsa insanlarla derdi neydi? Neden onların acı çekmesini istiyordu? Yarattığı dünyada hepimizin mutlu bir hayat sürmesini sağlayabilecek gücü varsa neden bunu bizim için kullanmıyordu?

Derin bir nefes dudaklarımdan kaçarken Tanrı'nın beni sevdiğini hatırlattım kendime. Ben, onun geciktirdiği adaleti en kusursuz biçimde sağlarken o, gücünü beni korumak için kullanıyordu, biliyorum. Kusursuz oyunum dururken boktan dramalarımız ve aşk acılarımız için vaktini harcamayacaktı elbette.

Noa, bugün de benim evimdeydi. Jasmine'le birlikte vakit geçireceğimi söylemiştim ona. Geç geleceğimi... Kahretsin, o kadar işim varken bir de Jasmine'e yatılı bir bakıcı bulmak zorundaydım. Soyтары'nın kim olduğunu bilmezken, birine nasıl güvenip kızımı emanet edecektim?

Noa bugün birinin daha öleceğini bilseydi eminim ki bana engel olmak için elinden geleni yapardı.

Kimse bana engel olamazdı.

Ah! Dikkatinizi hemen söyleyeceklerime verin. Size çok önemli bir şey söylemem gerekiyordu ama son günlerde kafam biraz dalgın olduğu için tamamen aklımdan çıkmış olmalı.

Geçen hafta Noa arkadaşlarıyla birlikteyken pencereden birinin onları izlediğini görmüşlerdi, hatırlıyor musunuz?

Noa bunu bana söylemek için aradığında Jasmine'le birlikte olduğumu söylemiştim ama aslında pencerenin önünde gördükleri kişi bendim. Onları uzaktan izliyordum. Doğrusu kıymetlimin benim yokluğumda çok daha mutlu olduğunu ve kalbine yük olan acılarına rağmen güzel yüzünde beliren eşsiz gülüşünü özlediğim için gitmiştim oraya.

Adi sürtük, bana neden gülmüyordu?

Hiç mi kıymeti yoktu aşkımın?

Neyse... Sinirlenmeyeceğim.

Çantasındaki kaset hangi cehennemden geldi, bilmiyordum ama bu sayede evi gözetleyen kişinin Soyтары olduğunu sanıp korkuyla beni aramıştı.

Eğer her korktuğunda koşarak bana geleceksen meleşim, seni her gün korkutabilirim. Sana öyle korkular yaşatırım ki tüm acılarını ve anılarını unuttur, aklını kaybedersin.

Umarım beni buna zorlamazsın, sevgilim.

Tüm bunları bir kenara bırakıp bu akşama odaklanmalıyım.

İtiraf edin, Soyтары yüzünden bomboş geçirdiğim günler en az benim kadar sizi de öfkeliendirdi, değil mi? Ellerinizin karıncalandığını, sıradaki kurbanın ölümü için nefesinizi tuttuğunuzu biliyorum. Benim sayemde ruhunuzun dehlizlerine hapsettiğiniz karanlık tarafınızla yüzleşiyorsunuz. Bundan korkuyor ama her ölüm için sabırsızlanıyorsunuz. Hepiniz benim katil olduğumu söylüyorsunuz ama günahkâr kalplerinizin fısıltılarıyla yüzleşmekten kaçıp duran asıl sizlersiniz. Daha ilk günden gitmenizi söylemiştim ama siz kalmayı seçtiniz. Kararlarınızın arkasında durmayı beceremeyecek kadar zayıf olduğunuzu biliyorum fakat sakın ola beni suçlamaya kalkmayın.

Bazı ölümler yaşanmalı. Her yeni günün şafağında yarınlar bir oyuncağımın daha kaniyle kutsanmalıydı. Aksi hâlde günah, ebediyete kadar bir lanet gibi bu toprakların üzerine çöker, gelecek masum nesiller bu karanlık yolda yürümekten çekinmezdi.

Ben dünün, bugünün ve yarının dahi adaletini sağlamaya gelmiştim. Ne pahasına olursa olsun bu yoldan kimse beni döndüremezdi.

Kasabanın göl tarafındaki koşu yoluna birkaç sokak uzaklıktaydım. Sıradaki kurbanım uzun zamandır orada koşuya geliyordu. Hayatında stresli bir dönemden geçiyor olmalıydı. Aksi hâlde kim böyle bir kasabada, her akşam bir saat boyunca koşardı ki?

Benim sersem kuklam her akşam iş çıkışı soluğu burada alıyordu. Canını sıkan bir şeyler vardı belli ki. Bu akşamdan sonra hiçbir şeyin önemi kalmayacaktı çünkü onu tüm dertlerinden kurtaracaktım.

Ne yüce gönüllülük ama... Tanrı'm! Bu kasaba beni hak etmiyordu.

Ara sokaktan geçerken, etrafımı kolağan ettiğimde benden başka kimsenin olmadığını görüp rahatladım. *Palyaço'dan herkes korktuğunu*

sanır. Soyтары kapına gelince ölmek yarına kalır, diye tekrarlayarak Soy-
tarı denen sefille alay ettim.

Eminim ki işlediği birkaç ucuz cinayetle beni köşeye sıkıştırdığını sanıyor olmalıydı. Belki de beni böylece korkutup planımdan vazgeçireceğini düşünecek kadar küçük beyinlidir.

“Hayatını siktiğim zaman da ölümüne bir tekerleme yazabilecek misin bakalım?” diye homurdandım. “Zavallı...” Başımı iki yana salarken istemsizce hırslandım.

Adımlarımı daha da hızlandırırken, ellerimi ceplerime sokarak ilerledim. Sadece birkaç dakika sonra koşu yolunun girişindeki çocuk parkının önüne varmıştım. Çocuklar için böylesine eğlenceli park alanları ve lunaparkların ışıklar söndüğünde insanı ürperten, tekinsiz yerlere dönüşmesi size de garip gelmiyor mu?

Birkaç saat önce çocukların neşeli kahkahalarıyla dolu alan, karanlık çöktüğünde uğursuz bir his doğurmuştu içimde. İtiraf etmeliyim ki park alanlarının tekinsizliğinden hiç hoşlanmıyordum. Belki de her seferinde elimden çalınan çocukluğumun kirli hatıraları zihnime hücum ettiği için sevmiyor ve ürperiyordum. Annemin elinden tutup bir parka gitmemiştim hiç. Babamla baş başa dışarı çıktığım bir günüm bile olmamıştı.

Lanet olsun! İki de karanlık arzularının hizmetkârı olduğu için her gün başka birini yataklarına almanın ve midemi bulandıran fantezileleriyle yatak odalarını yetişkin oyun alanlarına çevirmenin peşindeydi.

Onlardan nefret ediyordum. Beni bu siktiğimin günah çukurunda yapayalnız bıraktıkları her gün annemle babamdan biraz daha nefret ediyordum.

Adımlarım beni istemsizce çocuk parkına taşıırken zihnim bunu yapmayı reddediyordu ama bedenime söz geçiremiyordum. Hemen karşımdaki salıncağa oturup biraz sallanmak istedim ve yetişemediğim çocukluğuma borçlu olduğum o eğlenceyi yaşamak isteyen tarafıma daha fazla direnemedim.

Çekingen adımlarla ulaştığım salıncakların önünde dakikalarca dikildim. Uzaktan görüldüğünden çok daha geniş bir parktı burası. Çeşit çeşit salıncaklar, kaydıraklar, tahterevalliler ve daha niceleri...

Tüm oyuncaklarımdan önce işlediğim ilk cinayet, kendi çocukluğum olmuştu. Annemle birlikte toprağa gömdüğüm çocukluğumun ruhu burada bulunduğum her saniye huzurla doluyordu.

Kahretsin!

Kurbanım koşu yolunda beni beklerken oyun parkının dikkatimi dağıtması hiç iyi olmamıştı. Birkaç dakika eğlenmenin kimseye bir zararı olmazdı. Tanrı aşkına, benim hiç eğlenmeye hakkım yok mu?

Ne bu aceleniz?

Tanrı'm... Bazen katil olduğunuzu düşünüyorum. Aksi hâlde her akşam leş kokulu nefeslerinizi ensemde hissetmezdim. Size, bu gece birinin öleceğinden bahsediyorum ve siz kahrolası merak duygunuzun kölesi olduğunuz için evinizde rahat duramıyor, bir an önce sorularınıza cevap bulmayı bekliyorsunuz.

Neyiniz var böyle?

Yaşayamadığım çocukluğum yüreklerinizi hiç mi burkmuyor? Birkaç dakika salıncakta sallansam ölür müsünüz? Ah... Gerçekten midemi bulandırılıyorsunuz.

Size inat, daha fazla eğleneceğim.

Size inat, kurbanıma hak ettiği ölümü sunduktan sonra kendime bir pamuk şeker ısmarlayacak ve o renkli şeylerin boktan tadına rağmen hepsini keyifle yiyeceğim.

Salıncağın demir zincirlerini tuttuğumda çıkan gıcırta sesleri çocuk gülüşmeleri gibi doldu kulağıma, istemsizce gülümsedim. Avucumdaki zincirin soğukluğuyla bir ürperti bedenimi yalarken kulaklarıma bu kez başka sesler doldu.

Fısıltılar ve gülüşmeler...

Etrafıma bakındığımda benden başka kimse yoktu. Peki, öyleyse bu lanet sesler nereden gelmişti?

Bir kadınla bir erkek fısıltılarıydı bunlar. Ne dediklerini anlamıyordum ama sesler hâlâ devam ediyordu. Ve ardından kadın bir kez daha kıkırdadı. Lanet olsun, aklımı mı kaybediyordum yoksa?

Telaşla salıncağı bırakıp kendi etrafımda ağır ağır döndüm. Her yere bakındım, karanlığa odaklandım ve sokak lambalarının altına baktım.

Kahrolası tek bir insan dahi yoktu. Biraz önce geldiğim sokakta da kimse yokken bu sesler kime aitti?

Ellerimi saçlarıma daldırarak öfkeyle etrafa bakınmaya devam ettim. Sesler normal de değildi zaten. Boğuk, derinden ve hırıltılı geliyordu.

“Nereden geliyor bu sesler?” diye mırıldandım. “Lanet olsun. Deliriyor muyum ben?”

Parkın ortasındaki toprak oyun alanına ulaşip merkezden her yeri görmeye çalıştım. Hâlâ kimse yoktu ama bu kez fısıltılar daha net duyulmaya başlamıştı. Seslere daha yakındım.

Ve bingo!

Kahrolası seslerin sahiplerinin nerede olduğunu biliyordum artık. Başımı kaldırıp yukarı baktığımda işittiğim tıkırtıların doğru olduğunu anladım. Üstü kapalı boru şeklindeki döner kaydırakların tepesinde birileri vardı.

Kaydırığın iç tarafında oturdukları için onları göremiyordum. Kaydırak epey yüksek olduğu için ahşap merdivenlerin yanına koşar adımlarla gittim. Nihayet ne konuştuklarını duyabiliyordum.

“Burada bizi kimse göremez, Jude. Hâlâ neden çekiniyorsun?” dedi genç adam. Hemen ardından cam şişelerin birbirine sürttüğünü duydum. Bira mı içiyorlardı?

Bu ne nezaketsizlik! İnsan, yabancı da olsa yanlarına gelen birine ikram etmez miydi?

Gençlerin akılları nereye gitmişti böyle? Ben yirmili yaşlarımdayken kimse bu kadar nezaketsiz ve arsız değildi. Her şey eskiden daha güzeldi.

“Bir şeyler içip sohbet edeceğimizi söylemiştin ama James,” diye itiraz etti genç kız. “Ama görüyorum ki tek derdin sevişmek.”

Sevgili olduklarını şimdi anlamıştım. Tanrı aşkına, sevişecek daha iyi bir yer bulamamışlar mıydı? Sahiden, bu altı daracık bir alanda mı yiyeceklerdi?

Genç çocuk ısrarla devam ediyordu. “Daha önce hiç açık alanda sevişmedik,” dedi. “İnan bana çok eğlenceli olacak.”

“Unut gitsin, James. Böyle bir şey yapamayız,” diye reddetti kız, bu kez daha sert bir tavırla. “Hatta en iyisi eve bırak beni. Geç oluyor,

sokağa çıkma yaşağından önce evde olmazsam babamla aram bozulacak.”

“Hadi ama Jude! Yasağına başlamasına iki saat var. Baş başa kalmışsınız ne güzel, tadını çıkaralım bu anın.”

Gerçekten mi? Neden her seferinde midemi bulandıran ve tek dertleri sevişmek olan ergenlerin boktan diyaloglarına maruz kalıyordum?

Burada geçirdiğim her dakika kurbanım metrelerce uzaklaşıyordu benden ama bu iki ahmak da dikkatimi çekmişti. Belki de kuklamlı buluşmadan önce James ve Jude’u ısıtmak için kullanabilirdim.

Kaç gündür kimseyi öldürmüyordum hem. Özlediğimi hissediyordum. Boşa geçen günlerin acısını çıkarmak için Tanrı’nın ayağıma kadar gönderdiği fırsatı geri tepecek kadar saygısız değildim ben.

“Kasabada bir katil var. Daha dün dedektifler *kalabalık alanlardan uzaklaşmayın*, dedi. Korkuyorum, James, gidelim lütfen.”

Meğer kasabadaki tüm gençler beyinsiz değilmiş. İçlerinde zeki olan ya da doğru düşünebilen birilerinin olmasına sevinmiştim. Zavallı Jude... Daha görmeden kanım ısınmıştı sana fakat yanlış erkek arkadaş seçmenin kurbanı olacaksın. Ne kadar üzgün olduğumu bilmelisin.

Yüzümdeki keyif dolu gülüşe engel olamıyordum. Ravebelg Kasabası’nda yaşayan herkesin kalbinde yarattığım korku beni günden güne besliyordu. Soluduğum her havada damarlarında dolaşan sıcacık kanlarının kokusuyla mest oluyordum.

“Beni kıracak mısın sahiden?” James ise tam bir sülüktü. Kıza yapıpırmıştı, istediğini alana kadar da lanet çenesini kesmeyecek gibi görünüyordu. Benim için böylesi daha iyiydi elbette.

“Lütfen, James, kes şunu. Gitmek istiyorum,” diye üsteledi kız. “Yoksa tek başıma gitmek zorunda kalacağım.”

“Tamam, sana dokunmayacağım,” dedi James sıkıntılı bir iç çeğişle. “Ama en azından biraz ağzına alsan olmaz mı?” Bir fermuar sesi duydum.

Şu dünyadaki en zararlı şey ne diye sorsalar, hiç düşünmeden *erkekler*, derdim. Benim gibi bir adamın hassas kalbini ve kimsede olmayan dehamı saymazsak eğer erkekler tam bir zavallıydı. Kafalarının içleri boş olmalıydı. Düşündükleri tek şey cinsellikti. Sevişmek,

sevişmek ve daha fazla sevişmek... Neden tek dertleri buydu? Sefil be-yinleri başka hiçbir şeyi düşünmeye yetmez miydi?

Sırf bu yüzden bile Tanrı'nın beni sevdiğine emindim çünkü sıradan bir erkek sefaletiyle yaratmamıştı beni. Kendimi övmekten hiç hoşlanmam fakat hem zekâ hem fiziksel anlamda muhteşem biriydim. Aşk, merhamet ve adalet için çarpan kalbimden bahsetmeme gerek bile yok.

"Kaç gündür özledim seni. Hadi ama Jude... Yala biraz. Sıcaklığını hissettir bana."

"James, kes şunu!" Kız neredeyse çığlık attı. "Yapamam."

"Senin de istediğini biliyorum," dedi James.

"Elbette istiyorum ama burada olmaz. Korkuyorum."

Jude son cümlesine kadar sempatimi kazanmıştı fakat eninde sonunda aptal ergen dürtülerine karşı koyamadığı için gözümden düşmüştü.

"Bak şuna," diyerek kıkırdadı James. "Geldiğimizden beri taş gibi oldu. Seni ne kadar istediğimi bilsen... İzin ver, seni havalara uçursun."

"Yapma."

Jude sert tepki vermeyi bırakmış, kıkırdayarak cilve yapmaya başlamıştı. Daha fazla karşı koyamaz ve ben buradayken sevişmeye başlarsa bir an bile düşünmeden, yukarı çıkıp onları iş üstünde parçalara ayırırdım.

"Lanet olsun, Jude, beni biraz rahatlatırsan ölür müsün?" diyen James'in sorusuyla sıırıttım.

Elbette ölecek, ahmak. İkiniz de öleceksiniz. Ben yanınıza geldiğimde o lanet sikini yerine soksan iyi olur, dostum. Aksi hâlde bıçağımla keseceğim ilk yer orası olacak.

Birden konuşmaları son bulduğunda aklıma gelen şeyi yaptıkları için ikisine de lanet ederek göz devirdim. Gerçekten burada, kahrolası Jude'un erkek arkadaşını emmesini mi bekleyecektim?

Bazen aptallık ettiğimi düşünüyordum. En başından beri masum olduklarını düşünüp, bu aptal ergenleri yeniden yaratmakla uğraşmayıp gerçek günahkârları öldürmeyi seçseydim her şey çok daha kolay olurdu benim için.

Sessizliğin ortasında feryat edercesine çalan telefonun sesiyle öyle bir irkildim ki az kalsın aşağıda olduğumu ifşa edecektim.

“Lanet olsun, babam arıyor!” Jude’un telaşlı sesi keyfimi yerine getirdi. Babası her kimse ona asla dokunmayacak kadar minnettardım artık. Telefonu açmayıp sessize alan Jude, “Hemen gidelim, bizimkiler merak etmeye başladı,” dedi gergince.

“Pekâlâ!” James bir türlü istediğini alamadığı için hayli öfkeliydi ama yine de bunu elinden geldiğince sesine yansıtmamayı başarmıştı. “Gidelim.” Fermuar sesi bir kez daha sessizlikte yankılandı. Nihayet!

“Gitmeden önce son kez kaysak mı?” Jude, James’in aksine gerçekten sevgili gibi vakit geçirmek istiyor olmalıydı. Basit şeylerle mutlu olup zamanını keyifli yaşama derdindeydi.

Benimse aklıma muhteşem bir fikir getirdiği için Jude’a bir kez daha kanım ısınmıştı. Biraz sonra kanı ısınacak olan Jude’un ta kendisi olacaktı. Hatta kanı akacak olan da oydu. *Tatlı Jude.*

Bu akşamki kuklam için sırt çantama koyduğum yeni oyuncakımı elime alıp çantayı aceleyle yere attım. Bıçağım kadar küçük olmadığı için bir kısmı dışarıda kalmıştı. Sırf bu yüzden sırt çantamın üstüne siyah kapüşonlu ceketimi giyip sokaklarda ucube gibi dolaşmak zorunda kalmıştım.

Fermuarı telaşlı bir şekilde açtıktan sonra çantamın en geniş bölümünden çıkardığım baltayı iştahlı bir şekilde inceledim. Gecenin karanlığında ıslık ıslık parlıyor ve çelik kısmı ölümcül bir ışıltıyla Ölüm Meleği’ne davetiye çıkarıyordu.

Baltanın sapı kısa, çelik kısmı özel kesimdi. İnce ve zarif... Kurbanlarım için özenle seçtiğim yeni oyuncakıma bayılacaklarına emindim. Jude ve James o kadar şanslıydı ki bu güzel oyuncakımı ilk onlarla birlikte kullanacaktım.

Göz alıcı çeliğin biraz sonra kana boyanacak olması garip bir heyecanla içimi ürperttiğinde daha fazla vakit kaybetmeden kaydırağın ucuna doğru parmak ucumda ilerledim. Anlaşılan bu gece birden fazla kişi ölecekti. Soyтары yüzünden geçirdiğim stres dolu günler ancak böyle bir geceyle son bulabilirdi zaten.

Zavallı Ravebelg Kasabası... İçlerinde yetişen kötü bir tohum yüzünden hiç dinmeyecek bir yangın başlayacaktı bu gece. Ve öyle bir ateşti ki herkesi yakıp küle çevirene dek dinmeyecekti asla.

Boru şeklindeki kaydırak, içinde saklanan sevgililerin mezarı olacaktı. Biraz sonra eğlenmek için kendilerini yukarıdan bırakacaklar ve şimdi benim bulunduğum uca ulaştıklarındaysa artık nefes almıyor olacaktı.

Aceleyle kaydırığın üstüne tırmandım. Yuvarlak olduğu için üzerinde durmak güçtü. Sessizce kaydırığın üstüne tırmanmak ne kadar zor olsa da nihayet başardığıma seviniyordum. Bacaklarımı iki yana açarak, kaydırığın uç kısmında oturup beklemeye başladım.

Eldivenlerimi ve maskemi unutmadım elbette. Onsuz bir ölüm, bana ait olamazdı. Yalnızca Noa'mı öldüreceğim gün maske takmayacaktım çünkü son nefesini vermeden önce gördüğü son yüzün bana ait olduğundan emin olmalıydım.

Yeni oyuncagımı kaydırığın çıkış kısmına doğru uzatıp var gücümle sabitledim. İlk kimin kayacağını bilmiyordum ama biraz sonra ikisinden birini ikiye bölmek için sabırsızlanıyordum. Hem ben hem de elimdeki balta... Ay, sahne ışığı görevini üstlenip doğrudan baltanın çeliğine yansıyor. Hızlı bir ölüm olacağı için üzülsem de baltamın yaratacağı vahşet buna değdi.

“Hadi artık... Hadi...” diye sabırsızca mırıldandım. Bir an önce buradaki işimi bitirip kuklamla buluşmazsam ona saygısızlık etmiş olacaktım. Ki saygısızlıktan hiç hoşlanmadığımı biliyorsunuzdur.

Baltanın sapını tutan parmaklarım öyle güç uyguluyordu ki parmak boğumlarım bembeyaz kesilmişti. Tırnaklarım etime saplansa da canım acımıyordu çünkü keyfim çok yerindeydi.

“Kayıyorum.”

Jude'un sesiyle heyecandan nefesimi tuttum. Tanrı'm... Şimdiye kadar bu kasabada neredeyse yirmi kişiyi öldürmüştüm ama hâlâ her ölüm ilk günkü gibi heyecanlandırıyordu beni.

“Kaydırığın ucunda sevişmeye ne dersin?” James'in söyledikleriyle kıkırdayan Jude'un gülüşü öpüşme sesiyle bölündü. “İşimi çabuk bitireceğime söz veririm.”

“Pisliksin!” dedi Jude, aynı cilveli tavrıyla. “Bu gece kapılarım kapalı, James. Evine gittiğinde beni düşleyerek uyursun artık.”

Bu iki beyinsiz sabrımı zorlamaya başlıyordu. Kaydırağın ucunda ölüm onları beklerken, hâlâ öpüşüp durmaları beni delirtiyordu.

Son bir öpüşme sesinin ardından duyduğum tıkırtılar vaktin yaklaştığını açıkça söylemişti. Jude kaymak için kaydırağa yerleşiyordu nihayet.

“Üç...” Jude’un neşeli sesi parkın ıssızlığında yankılandı.

Üç, diye mırıldandım heyecanla.

“İki...” dedi Jude kıkırdayarak.

İki, diye tekrarladım, sabırsızca iç çekerek.

“Bir!” Jude kendini kaydırağa bıraktığında çığlıklarına eşlik eden kayma sesleriyle nefesimi tuttum.

“Gel bakalım, tatlı Jude,” dedim sıkıtiğim dişlerimin arasından. “Bu gece ölüm senin ayağına geldi.”

Kaydırak görüldüğünden daha uzun olduğu için Jude borunun içinde kahkahalarla ölüme yaklaşıyordu. Gülüşleri her an daha da yükseliyor, James’e söylediği sesler boğuk bir uğultu gibi uzaklardan geliyordu.

Baltayı biraz daha aşağı indirip, her saniye sapını daha güçlü tutarak Jude’a kusursuz bir ölüm hazırladım.

Az kalmıştı, çok az. Ve...

Hızla kaydırağın çıkışına doğru gelen Jude öyle bir şiddetle baltanın çeliğine çarptı ki palyaço maskeme sıçrayan kanının sıcaklığıyla kocaman sıırttım.

İki gözünün arasından alnına doğru derin bir yarık oluşan Jude, kaydırağın dibindeki toprak yığınının doğru yüzüstü düştüğünde kanı saniyeler içinde her yeri boyamıştı.

Çoktan öldüğüne yemin edebilirdim fakat cansız bedeni hâlâ yerde acıyla çırpınıyordu. Ruhun bedenden ayrılmadan önceki son çırpınışları... İzlemeyi en sevdiğim kısım da buydu.

Zavallı, Jude. Tanışmamız kısa sürdüğü için üzgün olduğumu belirtmeliyim. Zekânla beni etkilemeyi başarmıştın ama kader senin için adil

davranmadı, tatlım. Seninle ölmeden önce tanışmayı çok isterdim ama canını sıkma. Belki öte diyarda ya da başka bir evrende tanışabiliriz.

Baltam tam da Jude'un kafasına isabet ettiğinde acı bir çığlık etrafı kuşatınca James kaydırağın içinden seslenmeye başladı.

"Aşkım!" Borunun diğer ucuna ulaşan sesi Jude'un yerde yatan cansız bedenini okşasa da karşılık alamadı. "Jude! İyi misin aşkım?"

Hiç olmadığı kadar iyi olduğuna yemin edebilirim. Kendi kanıyla boyanan cansız bedeni huzurlu bir uykuya daldı, ahmak. Elbette çok iyi!

Baltamın çeliğinde sallanan et parçaları, saç ve kan midemi bulandırınca, baltayı usulca sallayıp Jude'a ait parçaların yere düşmesini sağladım. Tam da kaydırağın uç kısmına düşmüştü.

Ne anlamlı bir son! Jude'un yüzünü bile görmemiş, zekâsıyla sevmiştim ve ölüm de ilk beynine saldırmıştı. "O güzel beyninin tek parça kalmasını isterdim, Jude," diye fısıldadım. James'i beklediğim için yerimden kıpırdayamıyordum. Jude'un ufak yarasını incelemek için can atsam da biraz daha beklemek zorundaydım. "Tatlı uykular, güzel Jude," diye fısıldarken gülüşüm daha da büyüdü.

Yaralar insanların anı defteridir. *Kimi yaralar tende kimi yaralar kalpte olur*, derler. Jude'un yarasını herkes görebileceği için şanslı sayılırdı. Öyle ki yarın sabah büroda kafası ikiye yarılan genç kızdan başka bir şey konuşulmayacaktı.

"Jude, ses ver, aşkım!" Kahrolası orada bağırmayı kesip ne zaman gelecekti acaba? Kız arkadaşı çığlık atmıştı ama lanet olası kıcını kaldırıp yanına gelememişti hâlâ. "Hemen geliyorum. Bekle beni!" Merdivenlerden inmek yerine kendini vakit kaybetmeden kaydırağa attı. Mantıklı olanı yapmıştı çünkü merdivenleri inmekle uğraşacağına kayarak kestirme yolu seçmiş oldu.

Çeliğinden hâlâ kan damlayan baltamı geri çektim. Jude'la aynı kaderi yaşamayacaktı James. Her kurbanımın ölümünün farklı olacağını en başından söylemiştim size. Aksi hâlde kendini değersiz hissederlerdi ve böyle olmasını hiç istemezdim.

Onlara ne kadar değer verdiğimi anlamalıydılar. Her birinin ölümünü özenle tasarladığımı bilmelerini isterdim. Ayrıca Soyтары gibi her kurbanımı aynı şekilde öldürecek kadar sıkıcı birine mi benziyorum

sahiden? Her şeyden önce kendi eğlencem için kurbanlarımın hepsini farklı yollarla öldürmekten vazgeçemedim.

James'in kayma sesleri kasvetli bir melodi gibi doluyordu kulaklarıma. Ağır, cızırtılı ama aynı zamanda insanı heyecanlandıran notalar kadar coşkulu.

James'in bu kaydıraktan sağ çıkmasını istiyordum. Kız arkadaşının son hâlini görmeliydi. Çığlıkları boğazını yakarken kendi sonuna ansızın ulaştığında duyacağım hazzı tahmin edebiliyordum.

Yaklaşıyordu. Az sonra burada olacaktı. Tatlı Jude'unun yanında...

James kaydırığın ucunda belirdiğinde biraz daha geri çekilerek gölgeyi kaydıraktan çektim. Baltayı omuz hizamda kaldırarak hazırda bekletiyordum. James için biraz öncekinden çok daha güçlü bir darbeye ihtiyacımız vardı.

Hazırdım. İkinci kurbanımı yok etmeye hazırdım.

"Jude?" James gördüklerine inanamıyormuş gibi seslendi. "Kahretsin, düştün mü?"

Sahiden kanı görmüyor muydu bu ahmak? Onun ölümünü nasıl bu kadar basit bir şey gibi görebilirdi?

Mümkün olsaydı eğer James'i ikiye bölmek isterdim çünkü o man-kafa bunu hak ediyordu.

"Jude?" Kaydırığın kenarlarından tutunarak, ayağa kalkarken eline bulaşan kanı fark etti ve donup kaldı. "Siktir!" diye fısıldadı gözlerine inanamıyormuş gibi. Hemen ardından, "Siktir!" diye haykırdı.

Yukarıdan onun korkusunu solurken, daha fazla sessiz kalamayıp, "Merhaba, James," diye mırıldandım.

Daha arkasını dönüp de beni görmesine fırsat bırakmadan baltayı öyle sert bir darbeyle boynuna geçirdim ki... Tanrı'm! Beni bile dehşete düşürecek bir ölümdü bu.

Boynunun yarısından fazlası kesildiğinde James'in başı sola doğru düşüp omzundan aşağı sallanmaya başladı. Kanı soluk borusundan yukarı fışkırırken daha fazla üstümü kirlletmesin diye geri çekildim. Baş neredeyse kopmak üzereydi ama gözleri hâlâ bana bakıyormuş gibi içimi ürpertti.

James'in kanı azalarak omuzlarına ve göğsüne doğru akmaya başladı. Son bir darbeye onu yükünden kurtardım. Başı Jude'un yanına doğru yuvarlanırken bedeni büyük bir gürültüyle dizlerinin üzerine çöktü önce. Hemen sonra yana doğru yığıldığında tuttuğum nefesimi rahatça bıraktım.

Hepsi bu kadardı.

Bu geceyle birlikte çocukluğumun mezarlığı olan oyun parkları benim için daha özel ve eğlenceli yerlerdi.

"Tatlı uykular, çocuklar," dedim kaydırdıktan indikten sonra. "Lisitemde yoktunuz ama size seve seve yer açacağım ve ölümünüzün unutulmaz olduğundan şüpheleniz olmasın. Herkes sizi konuşacak, tıpkı diğerlerinde olduğu gibi."

Dakikalarca yarattığım sanatımı izledikten sonra bir adım geri çekildim. Gece yeni başlıyordu ve hâlâ kuklamla kavuşamamıştım. Bir an önce işimi bitirip eve dönmeli ve Noa'nın kokusuyla uykuya dalmalıydım.

Baltamın ucuna bulaşan kanı James'in başsız bedenine silerek temizledikten sonra sırt çantamın yanına gittim. Baltayı dikkatlice çantama yerleştirdim. Öyle keskindi ki çantama zarar vermesin diye yavaşça hareket ediyordum. Maskemi de çantanın ikinci bölümüne koyup, fermuarı kapatarak omzuma attım.

Siktir! Siktir! Siktir!

Parkın çıkışına doğru yöneldiğimde, az ilerideki ağaçların arasında birini gördüm. Başta yanlış gördüğümü sanmıştım fakat ağacın arkasından biraz daha başını uzattığında kanım çekildi.

Biri beni takip ediyordu.

12

BİR GÖLGE MİSALİ

*Zamanla alışırsın sınırlar ama bazı ölümler, her gece
bir gölge misali yatağının kenarına oturup acılarını fısıldar ve bu,
ölmekten daha çok canını yakar.*

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Gecemi mahvetme cüreti gösteren her kimse öğrenmeliydim. Bir an olsun kıpırdamıyor ve benden korkmuyordu. Soyтары... Eminim ki beni izleyen oydu. Peki, ya değilse?

Noa olabilir miydi?

Ne kadar zamandır oradaydı? Yaşananları görmüş müydü? Eğer öyleyse boku yemiş olabilirdim çünkü maskemi çıkarmıştım. Rahatlıkla yüzümü görebilir ve gidip herkese kim olduğumu anlatabilirdi.

Kahretsin! Video kaydı aldıysa bu benim sonum olurdu ama maske henüz çıkarmış olmama rağmen elinde hiçbir şey görmüyordum. Benim gibi siyah deri eldivenler giymişti ve sıkıca ağacın gövdesine tutunuyordu. Lanet olası yüzünde ise boktan bir maske vardı. Hiçbir ifadesi olmayan, bembeyaz bir maske...

Hayır... Beni köşeye sıkıştırmasına izin veremezdim.

Onu öldürmek istiyordum. Hemen şimdi, çantamdaki baltayla boğazını deşmek ve lanet cesedini kasaba meydanına atıp herkese büyük bir ders vermek istiyordum.

İtiraf etmem gerekirse Soyтары sandığımdan daha cesurdu. Karşıma bu kadar erken çıkmasını beklemiyordum fakat o, dakikalardır korkusuzca karşımda dikilmekten çekinmiyordu.

Aklını kaybetmiş olmalıydı. Bunun bedelini çok ağır ödeyecekti.

Bir adım öne çıktım. Temkinli ve küçük bir adımdı bu, tepkisini ölçmek istemiştım. Sadece başını hafifçe yana yatırarak alay eder gibi bakmaya devam etti. Gölgele bana ihanet eder gibi onun kahrolası suretini sakladığı için tam olarak göremiyordum bile. Beyaz maskesi karanlıkta parlıyordu, hepsi bu.

Ona doğru bir adım daha attım. Ve ardından küçük bir adım daha... Parkın ilerisindeki banklara kadar ulaşmıştım neredeyse. Aramızdaki mesafeyi epey kapatsam bile onu hâlâ net göremiyordum. Belki gözlerine bakabilsem kim olduğunu öğrenirdim ama şu an imkânsızdı.

Ravebelg Kasabası koşu yolunu ışıklandırma konusunda bile yetersizken beni yakalamaları nasıl mümkün olacaktı? Hayatım boyunca birçok kasaba görmüştüm fakat Ravebelg yönetimi kadar beceriksiz başka bir yönetime daha denk gelmemiştim.

“Demek karşıma çıkma cesaretini gösterdin!” diye bağırdım ona doğru. “Madem bu kadar cesursun... Saklanmayı bırak da karşıma çık, pislik!” Başını daha çok yana yatırdı fakat sessizliğini sürdürmeye devam etti. “Lanet olsun! Ne duruyorsun hâlâ?” Onu kışkırtmaya çalışıyordum ama sözlerim sanki ona ulaşmıyordu. Tek kelime etse sesinden bile tanırdım. Tam da bu yüzden konuşmuyordu zaten.

Çantamın askısından sıkıca tutup, bir adım daha atarak bankın arkasına geçtikten sonra çantamı bankın üzerine bıraktım. Her an baltaya ihtiyacım olacağı için daha fazla uzaklaşamazdım.

Dakikalar birbirini kovalarken, ağaçların arasında gölgeler Soyтары'ya ibadet eder gibi yoğunlaştıkça yoğunlaştı. Her saniye karanlık onu biraz daha koynuna saklıyor gibiydi.

Az bir zaman sonra gözlerimi kısıtışımnda, karanlığın derinliklerinde gördüğüm ufak kıpırtı bütün bedenimi yay gibi gerdi. Gözlerim, gölgelerin içinde bir şeyler seçmeye çalışıyor ama karanlık sanki nefes alıp şekil değıştiriyor ve beni kandırıyordu.

Derin bir soluk aldışımnda ciğerlerim nefesi hapsetti ve geri veremedim. Bir şeyler yapıyordu ama ne olduğunu seçemiyordum. Saldıracak mıydı? Karşıma gelecek kadar yürekli miydi yoksa?

Hayır, hayır... Belli belirsiz bir hareketle doğruldu. Önce çok yavaş, daha sonra kesik kesik... Sanki gölgeler önünden telaşla kaçıışıyormuş gibi çevresinde bir dalgalanma oldu.

Kalbim göğüs kafesimde çırpınırken kasabaya geldiğimden beri ilk kez böyle bir gerginlik yaşadışım için ellerim buz kesmişti. Lanet olsun, ben Oyuncak Katili'ydim. Böyle bir panik bedenimi nasıl ele geçirirdi?

Ne bakıyorsunuz öyle? Bir şeyler yapsanıza. Kim olduğunu görmüyor musunuz? Bana söyleyecek hiçbir şeyiniz yok mu? Güvenli evlerinizde canınızı kurtarmanın peşindesiniz, değıl mi? Burada ne yaşadışım zerre kadar umurunuzda değıl.

Belki de size güvenmekle hata ediyordum. Noa bile bana ihanet etmişken siz neden etmeyesiniz? Yoksa Soyтары'nın suç ortakları mısınız ha? Söylesenize! Ne susuyorsunuz?

Lanet olsun size!

Ağaca tutunan elleri gözden kaybolduktan kısa süre sonra bir anlığına yüzünü görecekmişim gibi bir his kapladı içimi. Gözlerimi kısıp, karanlığa odaklanarak bekledim ama yanıldım.

Sadece bir adım atarak başından beri ardına saklandığı ağacın önünde durdu.

Sessizlik boğazıma dolanan zehirli bir sarmaşık gibi soluğumu ke-siyordu. Bu siktiğimin senaryosunu bir yerden hatırlıyordum. Aylar önce bu sahnenin bir benzerini Noa'ya yaşatmıştım. Ağaçların arasında saklanan bendim. Benim yerimde olan, korku ve panik yaşayansa Noa. Tabii ya! Soyтары kesinlikle Noa'ydı. Kardeşinin intikamını bu şekilde alacaktı benden. Ona yaşattığım her şeyi bana yaşatarak. Beni delir-terek köşeye sıkıştırmanın peşindeydi sürük.

Soyтары birden başını kaldırdığında maskenin ardında gizlenen göz-lerindeki karanlık, havayı bıçak gibi kesmişti ve şimdi sadece ben değil, zaman bile nefesini tutmuştu.

Bekle... Ne yapıyordu? Gidiyor muydu yoksa? Eminim benden kaç-manın yolunu arıyordu, korkak.

Hayır, gitmiyordu! Derdi neydi? Neyi bekliyordu? Yoksa bu bir tuzak mıydı? Burada oyalanmakla aptallık ediyor olabilir miydim?

Telaşla etrafta göz gezdirmeye başladım. Ondan ve benden başka kimse yoktu. Kasabayı kanla boyayacak olan iki katil karanlığın içinde gizleniyordu şimdi.

Gölgeler, onun bedenini gizlemeye devam ederken, birden belli be-lirsiz bir ışık parlayınca, irkilerek önüme döndüm. Lanet olsun, telefo-nunu çıkarmıştı? Ne yapacaktı?

Telefonun ışığı lanet olası beyaz maskesini aydınlatırken kulakla-rıma dolan tuş sesleri her seferinde nabzımı daha da yükseltti. Her tık-ladığında, sesler beynimin içinde soğuk ve kaçınılmaz bir ölüm marşı gibi yankılandı. Tuşlara öylesine dokunmuyordu. Yavaş yavaş, âdeta işkence eder gibi... Her bir dokunuşunu duyduğumdan emin olmak ister gibi...

Konuşmuyordu ama tuşlara ahenkle dokunarak bana *seni izliyorum, peşindeyim, kaçamazsın*, diye mesaj vermeye çalışıyordu. Tıpkı Noa'ya yaptığım gibi...

Tanrı'm... Bir yolunu bulmalı ve hemen bu gece onu yok etme-liydim.

Biraz sonra ölümün soğuk parmakları dokunmuş gibi bir hisle tele-fonum cebimde titrediğinde iç çekerek irkildim.

Lanet olsun, Paul! Neden korkuyorsun böyle? O zavallı bir böcek, sense Oyunbozan'ın. Sana bunları yapmasına izin mi vereceksin?

Asla, asla korkuya yer yoktu. Kimse beni korkutamaz, sindiremezdi.

Vakit kaybetmeden cebimden telefonumu çıkardım. *Tumblr* uygulaması üzerinden, daha önce mesaj attığı hesaptan yeni bildirimler gelmişti.

@kanlısirkinsoytarısı: *Maskeni tak, Oyuncak Katili. Gerçekliğiyle dur karşımda :)*

O istediği için değil, yüzümü saklamak için çantama uzanıp palyaço maskemi çıkardım. Kan sıçramış maskemi hızla yüzüme geçirdikten sonra aynı şekilde eldivenlerimi de giyerek telefonu bir kez daha elime aldım.

@oyunbozan: *Karşıma çıkacak cesaretin yok mu ahmak?*

@kanlısirkinsoytarısı: *Ben zaten karşıdayım. Hep öyleydim ama sen görmedin, Palyaço.*

Öfkeyle nefesim titredi. Bana nasıl öyle söylerdi?

@oyunbozan: *Bir daha bana bunu demeye cüret edersen...*

@kanlısirkinsoytarısı: *Ne yaparsın, Palyaço?*

@oyunbozan: *Yanına geldiğimde kaçmayacağına söz verirsen yaşayarak göreceksin, Soytarı.*

@kanlısirkinsoytarısı: *Ne yaparsan yap, ne söylersen söyle...*

@kanlısirkinsoytarısı: *Senden korkmuyorum, Oyuncak Katili. Ama sen benden korkacaksın :)*

@oyunbozan: *Ben hiçbir şeyden korkmam. Senin de bu kasabanın da cehennemi benim. Söylesene... Ne korkutabilir beni?*

@kanlısirkinsoytarısı: *Ancak kaybedecek bir şeyi olanlar korkar. Senin kaybedecek çok şeyin var ve ben bunu biliyorum.*

@kanlısirkinsoytarısı: *Mesela Noa.*

@kanlısirkinsoytarısı: *Mesela Jasmine. O melek yüzünü bir daha görememek ne acı olurdu. Öyle değil mi Palyaço?*

Ellerim titriyordu. Yemin ederim, ilk kez kaybetme korkusuyla ele geçirilen kalbim öyle sert çarpıyordu ki sadece ellerim değil, tüm

vücudum tir tir titriyordu. Aklımı kaybedecektim. Beni en çok korktuğum şeyle tehdit ediyor ve bundan keyif alıyordu.

Lanet olsun! Tanrı'm, yardım et!

@oyunbozan: *Tanrı şahidim olsun, onların kılına dokunursan seni parçalarına ayırırım.*

@kanlısirkinsoytarısı: *Bundan ancak keyif alırım, Palyaço. İstersen hemen şimdi öldür beni :)*

Hemen şimdi öldür beni... Noa'nın cümlesi. Bu bir tesadüf olabilir miydi yoksa gerçeğin ta kendisi mi?

Ona karşı savunmasız ve korkmuş görünmek istemiyordum ama Jasmine için daha fazla kıskırtmaktan kaçınmalıyım. Kızımın zarar görmesine dayanamazdım. Ona bir şey olursa ateş olup tüm kasabanın üzerine yağardım ama hiçbir şey onu geri getiremezdi. Bunun olmasına izin veremezdim.

@oyunbozan: *Benden ne istiyorsun?*

Onu öldürmek istiyorum.

Onu parçalarına ayırmak istiyorum.

Onun kanında yıkanmak istiyorum.

@kanlısirkinsoytarısı: *Nihayet beklediğim soru!*

@kanlısirkinsoytarısı: *Oyunları seven yalnızca sen değilsin, Oyuncak Katili. Filmleri, oyuncakları... Bu kasabada yarattığın sanatın ve adaletin ortağımı bundan böyle.*

@kanlısirkinsoytarısı: *Bir gölge misali peşindeyim her daim.*

@kanlısirkinsoytarısı: *Bir gün elbet karşılaşacağız fakat o gün gelene kadar seninle oyunlar oynayacağım.*

@kanlısirkinsoytarısı: *Ne dersin, Oyuncak Katili? Benimle saklambaç oynamaya var mısın? :)*

Başımı kaldırıp bir kez daha baktım ona. Aynı şekilde mesajlarına ne tepki verdiğimi merak eder gibi ağaçların arasından beni inceliyordu. Kafamı allak bullak etmişti. Beni taklit eden manyağın teki miydi yoksa benim kusursuz oyunuma karşı çıkmak için mi buradaydı?

Yakınımda olduğunu söyleyip duruyordu ve kahretsin, aklıma Noa'dan başka bir ihtimal gelmiyordu. Kimdi bu?

@oyunbozan: *Varım. Sakın ola sobelenme, ahmak :)*

Gönderdiğim mesaj alenen bir meydan okumaydı. Soyтары bu gece bana ne kadar ciddi olduğunu göstermeye gelmiş ve başarmıştı. Onu ciddiye alsam iyi olurdu. En büyük eğlencem olacağından haberi bile yoktu.

@kanlısirkinsoyтары: *Pekâlâ... Oyun başlasın!*

@kanlısirkinsoyтары: *Bence artık evine dönmelisin. Bilirsin, çocuklar en çok karanlıktan korkar.*

@kanlısirkinsoyтары: *Jasmine'i karanlıkta bırakmak istemezsin, öyle değil mi?*

Beni Jasmine'le tehdit ettiği her an sinirden gözüm dönüyordu. Bir yanım baltayı elime alıp onu hemen öldürmek istiyordu ama bunu yapamadan kaçacağına emindim. Yasak başlamamıştı ve elimde kanlı bir baltayla birini kovalamak beni tehlikeye atardı.

Soyтары tam da bu yüzden rahatça karşımda dikiliyordu zaten. Ona dokunmayacağımı biliyordu.

@oyunbozan: *Her ne yaparsan yap ama kızımdan uzak dur. Aksi hâlde buna pişman olursun.*

@kanlısirkinsoyтары: *Yakında yeniden görüşeceğiz, Oyuncak Katili. Senin için geri geleceğim :)*

@kanlısirkinsoyтары: *Ve unutmadan... İncil şöyle buyurur: Toprak bizi yutar, bizden doğar. Sonra verdiği tekrar geri ister. Döngü susmaz, ölüm hiç yorulmaz.*

@kanlısirkinsoyтары: *Ölüm hiç yorulmaz, Oyuncak Katili.*

Ölüm seni alana dek yorulmayacak, lanet olası!

Son mesajıyla birlikte telefonun ışığı yüzünden çekildi. Karşıma çıktığında yaptığı gibi başını yana yatırıp, tiyatral bir vedalaşmayla geri çekilerek saniyeler içinde ağaçların arasında kayboldu.

Dişlerimi öyle sıkıyordum ki canımı yakması umurumda bile değildi. Düşündüğüm tek şey Jasmine'le kendimi korumaktı.

Soyтары bu kasabaya *Kanlı Sirk*, diyordu. Kimse benim olana dokunamazdı. Burası Oyuncak Müzesi'ydi. Benim müzemdi. Bir yabancıнын her şeyi mahvetmesine izin vermeyecektim.

Bu gece resmen bana savaş açılmıştı. Soyтары'nın kim olduğunu öğrendiğimde onu en sona saklayacaktım. Zira sevdiği kim varsa... Kan bağının olduğu kim varsa hepsinin ölümüne şahit olacaktı.

Tanrı şahidim olsun, bu sirk onun mezarı olacaktı.

13

KAÇMAK

Korkularından kaçmak korkaklık değil, cesarettir.

SOYTARI

Ravebelg Kasabası

Bazı ölümler vardır, sessizce solan hayatın kıymıkları geride kalanların ruhunu paramparça eder. Öyle bir sessizliktir ki çığlık atsan duyulmaz, nefes alsan ihanet gibi gelir.

İnsanlar bilmez, fark etmez ama aldıkları her nefes, son nefesin provasıdır. Kıymetini bilmez, öylece yaşayıp gider ama ölüm, kapısına geldiğinde bir nefes için yalvarırken bulur insan kendini.

Ne acı!

Bazı ölümler ise öyle can yakar ki ardında kalanların boğazına dünyanın tüm çığlıklarını tıkar, bir fısıltı hâlinde aklının kıyılarına çarpar ve bıraktığı hasar insanı delilikle sınar.

Ölüm, işte o zaman bir gölge gibi üstüne kapanır. Ağırlığını hissetmezsin ama ruhunu günden güne yakıp yok ettiğini bilirsin.

Zavallı Noa gibi.

Hayatın sonunu yazan kalem, çoğu zaman kaderin parmaklarının arasındadır ama Ravebelg Kasabası'nda kaderi yazan kalem, Oyuncak Katili'nin elleriyle benim ellerimin arasındaydı. Doğrusunu söylemek gerekirse... Oyuncak Katili'ni öyle delirtecektim ki herkesin mutlak kaderi benim ellerimde olacaktı.

Her biri için yazacağım sona ise aklım değil, deliliğin puslu nefesi karar verecekti. Bir insan, karanlığın içinde gizlenen o uğursuz gölgelerin fısıltılarını gerçekten duyabilirse ve o fısıltılara kulak verip kalbinin en derinlerinde sakladığı, Tanrı'nın yasakladığı karanlıkla yüzleşirse... İşte o an kurban olmaktan sıyrılırdı.

Ben bu akşam kendi karanlığımla yüzleşmiştim. Oyuncak Katili'yle karşı karşıya geldiğim ilk gündü bugün. Unutulmazdı.

Oyuncak Katili metrelerce uzağımdaydı ama öfkeyle soluduğu nefesini enseme hissetmiştim. Attığım her mesajda onun hızla çarpan kalbinin gürültüsüyle nabzım hızlanmış, maskesinin ardındaki yüz ifadesini görmesem de unutamayacağım bir tablo gibi zihnime kazınmıştı.

İnkâr etmeyeceğim, onun karşısına çıkma düşüncesi bile ödümü koparıyordu. O acımasız bir psikopattı. Ben dahil önüne çıkacak herkesi gözünü bile kırpmadan öldürmekten çekinmeyecek olan manyağın tekiydi. Ama ondan uzak durmak bana yakışmazdı. Oyuncak Katili psikopattı ama benim deliliğimin yanında o değersiz kalırdı. Kim olduğumu bilseydin, tam da benim yapacağım bir hamle olduğunu rahatlıkla söylerdin, arkadaşım.

Onunla yüzleşmek, Tanrı'nın huzuruna çıkmak gibiydi.

Oyuncak Katili, bu kasabanın tanrısıydı.

Benim inandığım, yolundan gittiğim ve baş kaldırdığım tek kişi... Bu hikâyede Paul tanrıysa ben şeytan oluyordum, öyle değil mi?

Kabul ediyorum. Yaptığım ve yapacağım her ne varsa şeytan bile önümde diz çökmek isterdi. Çatlağın teki olduğumu söylememe gerek yok zaten. Bunu artık biliyorsun sen.

Çok önceden söylemiştim. Onu bu kasabada seven tek kişi benim ve onu öldürmek için can atan da benim. Tek isteğim, ölmeden önce gözlerinin içine bakabilmek... Tek isteğim, Ölüm Meleği benim suretime büründüğünde Paul'un da kim olduğumu bilmesi.

Onun hayranıymış gibi görünüyordum ama bundan çok daha fazlası olduğumu söylemeliyim. Ben ona âşık falan değilim. Hayranı da değilim. Ravebelg Kasabası varlığımdan haberdar olsaydı eğer bana *Oyuncak Katili'nin Gölgesi*, derdi.

Paul bana şunu öğretmişti: Kendi karanlığıyla tanıştığında, gölgeler artık seni gizler. Onları kullanabilirsen aralarında gizlenerek kendi karanlığını yolunu aydınlatan bir ışığa çevirebilirsin. İşte o zaman, kendi dünyanda tanrı olursun. Yaşatan ve öldüren, bağışlayan ve yok eden.

Paul kendi dünyasının tanrısıydı. Bense kurduğu o dünyayı yok edecek olan...

Beni bu noktaya getiren ise Paul'un Ravebelg Kasabası'nda kurduğu o hastalıklı oyundu. Her taşın altından kan sızan, her gölgenin bir cesedi sakladığı bu kasabada düzeni bozmaya gelmiştim. Artık kuralları koyan o değil, bendim. Bence Paul da bugünden sonra bunun farkındaydı.

Oyun parkında öldürdüğü gençleri izlerken midemin nasıl bulandığını anlatamam ama gözümü alamadığımı da söylemeliyim.

Vay canına! Canice öldürmüştü resmen. Tanrı'm, bunu midesi nasıl kaldırıyordu, anlamıyordum.

Oyuncak Katili'yle işim bittiğinde var gücümle kaçmıştım oradan. Peşime takılmasından delicesine korksam da beklediğim gibi olmadığına sevinmiştim. Eminim ki benden böyle bir şey yapmamı beklemediği için donup kalmış, peşime takılmak aklına gelmemişi.

Oyun asıl şimdi başlayacaktı. Paul kendini zeki sanıyordu ama benim deham karşısında hiç şansı yoktu. Karşısına çıktığım için kafası allak bullak olmuştu. Biraz daha erken davransaydım parktaki iki genci kurtarabilirdim belki ama bu kasabada hiçbir ölenin ardından yas tutulmayacağını uzun zaman önce öğrenmiştim. Ravebelg Kasabası'nda ölüm, yaşamaktan daha kolay geliyordu. Ölenlerin ardından yas tutulmazdı artık. Bu cehennemden kurtulan herkes kıskanılır olmuştu.

Bu cehennemde yaşamak en zor şeydi.

Koşu yoluna paralel şekilde sıralanmış ıssız ağaçlık alanda koşar adımlarla uzaklaşıyordum. Kışla birlikte solup giden yaprakların üzerine her bastığımda ayaklarımın altında yankılanan uğursuz ses, gecenin karanlığında içimi ürpertiyordu. Attığım her adımda arkama dönüp birinin beni takip etmediğinden emin olmak için etrafı kolaçan ediyordum.

Ağaçların arasında koştururken rüzgârın uğultusunu duyuyordum. Dallar sanki yitip giden canların hıncını alır gibi çırpınıp birbirine sürtünüyordu. Ormanın derinliklerine sinmiş o nemli toprak kokusu, ölümün soğuk ve pis kokan nefesiyle birleşmişti.

Ardıma bile bakmadan Oyuncak Katili'nden kaçıyordum.

Hayır, böyle söylememeliyim.

Kaçmak ancak bir kurbanın yapacağı şeydir. Benim yaptığım, zekâma yaraşır şekilde stratejik bir geri çekilmeden ibaretti. Çünkü bu gece hayatta kalmam demek, aynı zamanda kuralları yeniden yazmam demekti.

Ravebelg Kasabası, kendi karanlık geçmişinde bastırılmış çığlıkları, nesilden nesile aktarılmış korkuları yutarak bugünlere gelmiş dev bir bataklık misali masumiyeti içine hapsedmeye devam ediyordu. Ne zavallı bir yer!

Oyuncak Katili benim gözümde sadece plansız hareket eden psikopat bir katildi. Zekâsı ve sanatı yoktu, sadece yarattığı kan donduran bir vahşet vardı. Oysa benim yöntemim bambaşkaydı.

Onun bu kasabada yarattığı korkuyu sessiz bir sanat hâline getiriyordum.

Her cinayet bir numaraydı, her kurban yeni bir sahne... Kanlı sirkin soytarısı gecenin ortasında gösterisini bitirdiğinde ise yalnızca ölüm alkışlardı onu.

Hepsi bu.

Düşüncelerin beni oyalamasına izin vermeden, ormanın karanlığında adımlarımı hızlandırırken bir sonraki planım kafamın içinde nesheli çocuk kahkahalarıyla koşturuyordu. Onları hiç beklemedikleri bir noktadan gafil avlayacaktım.

Kalbim, koşar adımlarla yürüdüğüm için değil, harika fikrim sayesinde bu kadar hızlı çarpıyordu. Bu kez kan yoktu. Ölüm yoktu. Bu gece benim yüzümden bir hayat daha solup gitmeyecekti ama yapacağım şey bir değil, bin ölümden daha fazla hasar bırakacaktı zihinlerinde.

Biraz sonra söyleyeceğim şeyi defalarca kez söylediğimi biliyorum. Lütfen benden sıkılma, arkadaşım ama beni anlamamı istiyorum. Senden başka rahatça konuşabildiğim kimsem yok. Her şeyimi seninle paylaşmamdan rahatsız olma, ne olur.

Sahne artık benimdi. Çok yakında, yalnızca Oyuncak Katili ve kurbanlarım değil, kasabanın tamamı adımdan söz edecekti. Kasabada bir katilin daha olduğunu öğrendiğinde burada yaşayanların korkusunu şimdiden duyabiliyordum.

Hayatım boyunca görünür olmak istemiştim. İnsanlar beni görsün, bana değer versin ve varlığımı kabul etsin diye çabaladım hep.

Olmadı.

Nihayet o günler gelip çatmıştı. Çok yakında fısıltılar benim adıma taşıyacak, kalpler benim varlığımı duydukça çarpacaktı.

Oyuncak Katili mi? Onun devri kapanmak üzereydi. Onun yanında artık kuklacı bendim.

Ay ışığı, bulutların arasından ince bir çizgi gibi süzülerek pusula misali yolumu aydınlatıyordu. Adımlarımı biraz daha yavaşlatmışım çünkü arkamdan gelen kimse yoktu. Biraz daha rahatlamış olsam da vakit kaybetmeden bir sonraki hamlem için yola koyulmalıydım.

Koşu yolundaki ağaçlık alanın sınırını geçerken nihayet kasabanın merkezine uzanan patikanın sonuna vardım. Nefes nefese kalmıştım ama yorgun değildim. Aksine damarlarımda dolaşan adrenalin sayesinde çok daha güçlü hissediyordum. Sanki her şeye gücümün yetebileceği kadar güçlü...

Karanlıktan çıkıp Ravebelg Kasabası'nın sessiz sokaklarına adım atmadan önce maskemi ve eldivenlerimi saklamış, sıradan insanlar gibi yolda yürümeye devam etmişim. Geçtiğim sokaklardaki evlerin loş ışıkları bile bana ait bir tiyatronun dekoru gibi görünüyordu.

Gideceğim adrese kadar yürümem mümkün olmayacağı için yaklaşık beş dakika daha yürüdükten sonra sokağın başında gördüğüm ilk taksiye atlayıp yola çıktım. Bu gece yapacağım şeyle onlara gölgelerinden de yakın olduğumu anlatmış olacağım. Ne yapacağımdan bahsetmediğim için üzgünüm. Nasılsa en geç yarın sabah gün doğduğunda herkesle birlikte öğreneceksin.

Şimdi izinle yol boyunca dinlenmek ve ardından bir sonraki hamlemi en kusursuz biçimde tamamlamak istiyorum.

Lanet olsun, benim için epey yorucu olacak ama eminim ki Paul'un delirdiğini görmek buna değer.

Ve son olarak... Az önce yalan söyledim.

Bu gece biri daha ölecek.

14

İŞIKLAR SÖNÜNCE

*Bazı günahlar vardır, ne kadar derine saklarsan sakla yaş olup
gözlerinden akar. İşte o an kendi suretinde, ruhunu boyadığın
karanlığa sobelenirsin.*

NOA DAYTON

Ravebelg Kasabası

Günler hızla geçiyor, acı yerini ölümün soğukluğuna bırakıyordu. Solgun bir nefes gibi... Yakıyor ama acıtmıyordu yaralarım. Kabukları çoktan kopmuş, tenime kazınan beyaz lekeler geçmişin hatırası gibi her yeni günde anılmayı bekliyordu.

Bazı çocuklar hep aynı yaşta kalır, hiç büyüzmez. Çünkü öldükleri yerde sonsuza dek ailesiyle kavuşmayı beklerler. Son bir haftadır her uykuya daldığımda Mia'nın gülüşleri ya da çığlıklarıyla uyanıyordum. Onu kollarıma aldığım günden beri göle gitmemiştim. Uzun zamandır mezarını da ziyaret edemiyordum çünkü cesaretim yoktu. Aynı acıları

tekrardan yaşamaya, kardeşimi koruyamadığım gerçeğiyle yüzleşmeye cesaretim yoktu. Kendimden daha fazla nefret etmeden iyileşmek istiyordum. Nate'e söz verdiğim gibi...

Eğer güçlü olmazsam kardeşimin intikamını alamazdım. Onun katilinin ve günahına giren herkesin cezasını çektiğini görmekten başka arzum yoktu.

Paul bugün de Jasmine'le ilgilenmek zorunda olduğu için eve geç geleceğini söylemişti. Son birkaç gündür ona bakıcı arayıp duruyordu. Geceleri nasıl yalnız bıraktığını ya da nereye bıraktığını bilmiyordum. Neden onu buraya getirmediğini de bilmiyordum.

Benimle aynı evde yaşamasını istemiyor muydu yoksa?

Oysa o küçük masum, benim kanımdandı. Kendimi bir an önce toparlamak istememin bir diğer sebebi de Jasmine'di. Ablamı, kardeşimi kaybetmiştim ama geriye kalan ve masum olan tek şeyi korumak istiyordum. Jasmine'i bu kasabanın kötülüğünden korumalıyım. Belki böylece Mia'yı koruyamadığım için boğazımı sıkan vicdan yüküm hafiflerdi.

Son günlerde uyku yine haram olmuştu. Mia'nın sesi kulaklarımdan gitmediği için geceleri salonda yalnız oturarak geçiriyordum. Belki de sebebi Paul'un bu evdeki varlığıydı. Şimdi o yoktu ve ben birkaç saatliğine de olsa uyuyup dinlenmek istiyordum.

Yüzümü yıkarken banyodaki aynaya baktığımda öyle zavallı görünüyordum ki kendi suretimi tanıyamamıştım. Doğru düzgün beslenmediğim için hızla kilo veriyordum. Yüzüm çökmüş ve gözlerim kanlanmıştı.

Paul'la son konuştuğumuzda okuldaki işlerini bitirdiğini, Jasmine'i almaya gittiğini söylemişti. Aceleyle üzerime rahat pijamalarımдан giyip yatağa girmiştım. Uyku bu akşam inat etmeyip çabucak bedene nime uğramış ve beni kollarına aldıktan saniyeler sonra sessizliğiyle kuşatmıştı. Uzun zamandır böyle derin bir uykuya dalmamıştım. Düşünceler susmuş, kalbimdeki acı bile benimle birlikte uykuya dalmıştı.

Uyumadan önce evin tüm ışıklarını kapamış ve sokak lambalarını bile engellesin diye odanın perdelerini sonuna kadar örtmüştüm. Ne kadar saattir uyuduğumu bilmiyordum fakat boğazımda yutkunamayacak kadar sert bir kuruluk hissederek uykumdan uyandığımda acıyla

yüzümü buruşturdum. Bugün sadece birkaç bardak su içebilmişim. Ne yemek ne başka bir şey... Böyle yaparak kendime zarar verdiğimi biliyordum ama bunu istemeden yapıyordum. Her ne kadar aksi için savaşsam da elimden daha fazlası gelmiyordu.

Hiç ışık olmayan yatak odasında gözlerimi açtığımda görebildiğim tek şey zifirî karanlık olmuştu. Ağır ağır yattığım yerden doğrulmaya çalıştığımda şakaklarıma saplanan katlanılmaz bir acı beni yeniden yastığımla buluşturdu. Parmak uçlarımı bastırarak, başıma masaj yaparken, derin derin nefes alıp veriyordum. İstediğim tek şey bir bardak su içip yeniden uykuya dalmaktı.

Birkaç dakika oyalandıktan sonra gayret edip ayaklarımı yataktan sarkıttım. Kendime geldiğimi düşündüğüm ilk anda da usulca odanın çıkışına doğru ilerledim. Gözlerimi kısarak odanın içine bakıyor ama yine de hiçbir şey göremiyordum.

Kapının yanındaki düğmelere uzanıp odanın ışığını açmak istedim fakat beklediğim olmadı. Düğmeleri defalarca kez açıp kapamama rağmen kahrolası ışık yanmadı. Hayretle etrafıma bakınırken nabzım her saniye biraz daha hızlandı. Aylarca bu evde kalmıştım ama ilk kez elektriklerin gittiğine şahit oluyordum.

Telefonum komodinin üzerinde kaldığı için geri dönmek zor gelmişti çünkü gerçekten göz gözü göremeyecek kadar karanlıktı her yer. Bunu ben istemiştim. Perdeleri kapamasaydım ay ışığıyla bile oda bir nebze olsa aydınlanıyordu ama şimdi hiç ışık yoktu.

Koridorda ve alt katta bahçenin ışıkları sayesinde daha rahat edeceğimi bildiğimden hiç oyalanmadan yatak odasından çıktım. Adımlarımı sürüyerek atıyor, uykumdan ayılmak için darmadağın olan saçlarımı karıştırarak ilerliyordum.

Karanlık, nefesimi kesiyordu. Çocukluğumdan beri korktuğum tek şey karanlıktı. Bir an bile karanlıkta kalsam kalbim hızla çarpmaya başlardı.

Merdivenlerin başında durup soluklandım. Sandığımın aksine karanlık daha da yoğunlaştı. Yukarıdan aşağıya uzanan dipsiz bir kuyu gibiydi ve beni yutacak gibiydi. Derin bir nefes almaya çalışsam da ciğerlerime dolan havanın soğukluğuyla titredim. Kapısı açık olan

diğer odalardan cılız bir ışık koridorun sadece bir kısmını aydınlatıyor, merdivenler için yetersiz kalıyordu.

Saatin kaç olduğunu bile bilmiyordum. Paul eve gelmiş miydi haberim yoktu.

Oyalanmadan, tırabzana sıkıca tutunarak aşağıya inmeye başladım. Bir aksilik yaşanmasın diye her adımımı dikkatle atıyordum. Karanlıkta attığım her adım, soluduğum her nefes başımdaki ağrıyı iyice katlanılmaz bir hâle getiriyordu. Bir an ayağım boşluğa geldiğinde düşmekten son anda kurtulmuştum. “Kahretsin!” diye homurdanarak tırabzana daha sıkı tutundum. “Bir bu eksikti.”

Evin içine çöken zifîrî karanlık sanki nefes alıyor ve soluduğu her havada içimi üşütüyordu. Elektrikle birlikte zamanın akışı da durmuş gibiydi. Sessizliğin bu kadar gürültülü olabileceğini ilk kez bu gece anlıyordum. Attığım her adımda çıplak ayaklarımın altında gıcırdayan zemin bir çığlık gibi yankılanıyordu. Sanki evin her köşesinde görünmeyen gözler bana bakıyordu.

Nihayet merdivenleri indiğimde gözlerim karanlığa alışmaya çalışıyordu ama karanlık, gözlerimi kendine hapseden kara bir mürekkep gibi davranıyordu. Bir an dışarıdan gelen bir ses duyduğumu sandığımda donup kaldım.

Nate’in evinde bizi izleyen ikinci katilin korkunç sureti gözlerimin önüne geldiğinde, zihnim benimle alay eder gibi karanlığın her köşesine o boktan görüntüyü yerleştirerek üzerime gelmeye başladı. Nereye baksam birinin belli belirsiz varlığını görüyordum sanki.

Boğazımda yükselen çığlığı yuttum. Kalbim hınçla çarparken evin içindeki derin sessizliği bozguna uğratiyordu. Holü hızlıca arkamda bırakıp mutfığa ulaştım. Burası bir nebze de olsa aydınlık kalıyordu. Amacım lanet olası bir bardak su da değildi artık. Tek derdim evde birinin olmadığını görmek ve içimi rahatlatarak yeniden uykuya dabilmekti. Sahiden de paranoyalarımı bir kenara bıraktığımda evde kimsenin olmadığını emindim artık.

Tezgâhın soğukluğunu bulana kadar ellerimle yokladım. Kenardaki bardaklardan birini alıp musluğun metaline dokunduğumda irkildim. Soğukluğu, canlı bir elin dokunuşu gibi tenime kazındı. Evde yalnız

olduğunu bildiğin hâlde karanlık her daim tehlikelerle doluymuş hissi olurdu ya... Yaşadığım şey tam olarak buydu.

Bardağı doldururken suyun akışı bile korkutucuydu, sanki evin sessizliğini bozan tek şey olduğu için tüm gözler üzerime çevrilmişti. Dudaklarımı bardağa götürdüm ama içemedim. Çünkü o anda, arkamdaki karanlıktan yükselen derin bir sessizlik nefesimi kesmişti. Sanki karanlığın içinde bir gölge bana doğru eğiliyor, burnumun ucuna kadar geliyordu. Birinin orada olduğuna dair kesin bir his...

Janet olsun! Kendi etrafımda dönüp durmaktan başım dönmeye başlamıştı. Kahrolası evde benden başka kimse yoktu. Neden hâlâ kafamın içindeki bu uğursuz düşünceleri kovamıyordum?

Son kez etrafı hızlıca tarayıp kimsenin olmadığından bir kere daha emin olduktan sonra elimdeki bardağı bıraktım. Elimin tersiyle ağzımı silerek hızlı adımlarla mutfaktan çıktım ve hiç oyalanmadan merdivenlere yöneldim. Daha fazla karanlığı incelemeyecektim.

Neden karanlıktan böylesine korktuğumu hep düşünüp dururdum. Sanırım şimdi anlıyordum.

Karanlık, korkularımızın çıplak hâlidir.

Karanlık, unutulmuş günahların mezarıdır.

Ve karanlık, ruhun aynasıdır. Dönüp bakarsan daima içinde saklı olanı görürsün.

İnsan karanlıktan değil, kendinden korkar aslında ve bunu kendine bile itiraf edemediği için de sürüp gider bu paranoya.

Düşüncelerim uzun zamandır ilk kez beni sakinleştirmek için kafamın içinde dolaşıyordu. Kalbim bir nebze de olsa daha sakin atıyordu şimdi. Daha sakin adımlarla merdivenleri tırmanmaya devam ettim.

Paul'un evi öyle büyüktü ki yatak odasına girip kapıyı kapadığım an kendimi güvenli bir alanda hissederek tuttuğum nefesimi bıraktım. Neredeyse on gün önce intihar ettiğim bu oda şimdi en güvenli yerdi.

Hayat gerçekten boktan bir tiyatro oyunu gibiydi. Her sahnesinde şaşkınlığımı bir kat daha artırıyordu. Bir katilin yatak odasında uyumam da bunun en büyük örneğiydi.

Rahatlamış bir şekilde saçlarımı dağıtarak yatağa yöneldim. Uykum çoktan dağıldığı için biraz telefonda gezinmek uykumu yeniden

getirebilirdi. Yatağın ucuna hafifçe oturduktan sonra komodinin üzerinde duran telefonumu alıp saate baktım.

En azından eskisi gibi telefonu her elime aldığımda Oyuncak Katili'nden yüreğimi ağzıma getiren tehdit mesajları almıyordum artık. Kim olduğunu öğrenmek bu açıdan iyi olmuştu. Katil yanı başımda olduğu için kendimi güvende hissediyordum sanki. Onu yönetebileceğim gibi... Daha fazla canımı yakmasına engel olabilmemişim gibi...

Saat sekiz buçuğa geliyordu. En azından aralıksız bir saatten fazla uyuyabildiğime seviniyordum. Bu bile kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı fakat hâlâ gözlerim uykusuzluğa karşı direnç gösterse de yanmaya devam ediyordu.

Derin bir nefes vererek kendimi yatağa attım. Yumuşacık yastığım sanki saçlarımı okşuyordu. Sağ tarafıma doğru yan yatarak telefonla oyalanmaya devam ettim. Nate'in bahsettiği şu aptal kızın hesabını incelerken buldum kendimi.

Fiona Glad. Günlerdir tüm paylaşımlarını tekrar tekrar incelemiştim. Hiç bıkmadan her gün attığı yeni paylaşımlarını dehşet içinde okumaya devam ediyordum. Oyuncak Katili'ne hayranlığı hastalık boyutundaydı ve tedavi edilmeye ihtiyacı vardı.

Garip bir his içimi kapladı. Binlerce ruh hastasının hayranlık duyduğu o katilin her gece yatağına giren bendim. Noa Dayton. Katilin sevgilisi. Çaresizlik ve âcizlik içinde, gidecek yeri olmadığı için katiline boyun eğen Noa.

Annemin yıllarca bana katil demesine alışmıştım ama *katilin sevgilisi* olduğum gerçeği hâlâ tüm benliğimi uyuşturan acı bir zehir gibiydi. Hayatım boyunca beni tanımlayan pek çok boktan sıfatın karşılığı olmuştum. İsmim *ışık* anlamına geliyordu fakat ben sefil hayatım boyunca bir tek ışığı temsil eden bir yaşantıya sahip olamamıştım.

Fiona denen kızın aptal paylaşımlarına daha fazla rahammül edemedi hesabından çıkış yaptım. İçimi garip bir öfke kaplamıştı. Böylesi genç bir kızın ne dilediğine dikkat etmeden sırf sosyal medya üzerinde popülerlik sağlamak ve birkaç lanet olası beğeni almak için korkunç bir zihniyeti halka açık paylaşması midemi bulandırıyor.

Uykumu getirmesi için elime aldığım telefon daha fazla sinirimi bozmaktan başka hiçbir işe yaramamıştı. Tekrardan komodin üzerine

bırakıp, sırtüstü uzanarak gözlerimi sıkıca yumdum. Yatağa yatıp üzerine ince bir pike çektiğim için karanlıktan korkmuyordum artık. Hep böyle olmaz mıydı zaten? Çocukluğumuzdan beri kendimizi örtünün altında güvende hissederdik hep. Eğer üzerini iyi örtersen canavarlar seni yakalayamaz. Gülümseyerek yüzüme düşen saçlarımı geriye taradıktan sonra elimi yatağın boş olan, Paul'un tarafına doğru savurdum.

Biraz serinliğe ihtiyacım olduğu için yaptığım bu hareket bana hayatımın şokunu yaşatmıştı. Elim birine çarpmıştı. Kahretsin! Yanımda biri yatıyordu ve benim bundan şimdi haberim oluyordu!

Paul ne ara gelmişti, bilmiyordum fakat elim öyle şiddetli bir şekilde karnına imişti ki uykusundan uyanması gerekiyordu. Neden hâlâ ses yoktu?

Çığlıklarım boğazımda yutkunmamı dahi engelleyecek bir yumruya dönüşürken, titreyen ellerimle uzanıp telefonumu aldım. Düzensiz soluklarım ağızımdan ve burnumdan çıkarken her seferinde tenimi yakıyordu. Kalbim göğüs kafesimi âdeta tekmeliyordu.

Ne zamandan beri yanımda yatıyordu ve ben bunu nasıl fark edemiştim?

“Paul...” diye seslendiğimde cılız bir fısıltıdan farksız çıkmıştı sesim. Titreyen ve anlaşılması güç bir fısıltıydı bu. “Paul... Sen misin?” *Yalvarırım sen ol, yalvarırım.*

Yanımdaki her kimse ses vermiyordu. Karanlığın dehlizlerinde işitiğim soluklar nefesimi kesiyordu. Bir ölünün soğuk nefesiydi sanki bu. Ya da ölümün ta kendisi...

Biraz önce çarptığım kişiyi bu kez temkinli dokunuşlarla bir kez daha yokladığımda parmak uçlarımdan bedenime hızla tanıdık bir his yayılmaya başladı. Çok tanıdıktı. Tıpkı Mia'nın cansız bedenini son kez öptüğüm günden beri dudaklarımdan silinmeyen o soğukluğun aynısıydı.

Ölümün soğuk dokunuşlarıydı bu!

Gördüğüm ve hissettiğim şey gerçek olamazdı. Derin bir kâbusun ortasında çaresizce uyanmış hissediyordum. Bu nasıl olabilirdi?

“Paul... Senin olduğunu biliyorum. Bana oyun oynama,” diyerek hiddetlendim bu kez. Oysa onun olmadığına yemin edebilirdim.

Peki, kimdi öyleyse?

Dakikalardır cesaret edemediğim şeyi yapmak üzere telefonumu açtım ve ihtiyaç duyduğum ışık için tuşa dokundum. Beyaz ışık birden odanın içindeki zifirî karanlığı dağıtırken titreyen ellerim usul usul yatağın diğer tarafına döndü.

Kendimi geri çektiğimde yatağın soğuk, deri başlığı sırtımı okşadı ve ben korkuyla bir çığlık attım. Flaş sayesinde nihayet yanımda yatan kişiyi görebilmiştim. Tanrı'm... Bu gerçek olamazdı!

Yanımda yatan kişi Joanne'di. Hâlâ bir kâbusun içinde olduğumu düşünerek, defalarca kez gözlerimi açıp kapasam da her seferinde o cansız bedenle tekrar tekrar karşılaştım.

Boğazımı parçalayan bir çığlıkla geri çekilmemle yere düşmem bir oldu. Telefon bir yana, bedenim bir yana savrulmuştu.

Kahretsin! Aklımı mı kaybediyordum yoksa? Joanne'i günler önce kendi ellerimle toprağa gömmüştüm. Onun yerini Paul ve benden başka kimse bilmiyordu. Biliyor muydu yoksa?

Kesik kesik aldığım nefesler ciğerlerimi zorladıkça bedenimdeki hissizlik ve basınç artıyordu. Nabzım tenimi dövercesine çarparken boğazımdan fırar eden hırıltılı nefeslerim canımı yakıyordu.

Yatağın ucuna doğru yuvarlanan telefonu elime alıp usulca doğruldum. Bedenim buz kesmişti. Bunu Paul yapmamıştı, öyle değil mi?

Yapmazdı. Paul için bile bu psikopatlık fazlaydı.

Bir kez daha flaşı Joanne'in cesedine çevirdiğimde tenine kazınmış toprak lekeleri kaskatı kesilmeme sebep oldu. Orada yatan Joanne'di ama gördüğüm şey ablama ait değildi. On günde zarif bedeni ölümün gerçekliğiyle mahvolmuştu. Bu, ölümün çırlıçıplak vücut bulmuş hâliydi. Yatağın üstünde yatan ve çürümeye başlayan o cansız beden, uzun yıllardır özlemine çektiğim kadına, ablama aitti ama şimdi karşımda yatan şeyle zerre ilgisi yoktu. Ölüm bu kez hiç olmadığı kadar gerçekti ve en korkunç suretiyle karşımda uzanıyordu.

Joanne'in başı bana doğru çevrilmişti. Alt çenesi sol tarafa sarkmış, cildi çatlaklar hâlinde yırtılmaya başlamıştı. Açık kalmış ağzının içi

toprak ve böcek doluydu. Diş etleri çekilmeye başlamış, dişlerinden bazıları ağızındaki toprağın içine dökülmüştü.

Kusma dürtüsüyle midem kasıldığında telaşla elimi ağızıma kapadım. Bir yanımdan odadan kaçmak isterken, donup kaldığım için gözlerimi Joanne'den çekemiyordum.

Teni yer yer morarmış, pek çok yeri çürüyüp yırtılmıştı. Derisinin bazı yerleri kabarıp irin toplamıştı. Her baktığımda midemi allak bullak eden başka bir detay görüyordum. Omzunun kenarında açılan kesikten yatak çarşafına irin akmıştı.

İlk uyandığımda burnum tıkalı olduğu için mi ciğerlerimi mahveden bu kokuyu almamıştım yoksa ben mutfaktayken biri onu yatağa mı taşımıştı, bilmiyordum ama berbat kokuyordu. Nefes almak şöyle dursun, nefes almak zorunda olmam bile beni mahvediyordu.

Çürümüş et kokusu odanın her yerinden ciğerlerime hücum ediyordu. Çamurun, etin ve insan dışkısının karışımından oluşan berbat bir kokuydu bu. Her nefes alışımında genzim yanıyor, kusmamak için yutkunuyordum ama... Her yutkundüğümde o tat ağızımın içinde kalıyordu.

Lanet olsun! Gözleri yoktu. Göz çukurlarının içinde ilk başta beni içine çeken zifirî bir boşluk görmüştüm ama daha yakından bakınca o çukurların içinde bir şeylerin kımıldadığını gördüm. Minik, beyaz, ıslak kıpırtılar. Kurtçuklar.

Tanrı'm... Lanet olsun!

Joanne'in cansız bedenini yiyip bitiren böcekler şimdi her yerdeydi. Elllerine baktığımda morarmış tırnaklarının dibinde biriken toprakları gördüm. Bazı tırnakları kökünden kopmuştu. Etin altındaki kemik sivrilmiş hâlde parmak uçlarından fırlıyordu.

Göğsünün alt kısmında büyükçe bir et parçası tamamen soyulmuştu. Altından çıkan doku... Sadece bir an bakabilmiş ve hemen sonra kusmamak için gözlerimi kaçırmıştım. Parlak, yapışkan bir sıvıydı. Sanki bedeninin içi erimişti.

Çürüyen kaburgaların etrafında renk değiştirmiş mor dokular görünüyordu. Ama en korkunç olanı da bacağıının iç kısmındaki büyükçe

bir delikti. Sanki biri çürüyen eti parçalayıp koparmıştı. Ve içi boştu. Sadece boşluk değil... İçi hareket ediyordu.

Böcekler onu çoktan çürütmeye başlamıştı. Flaşı iyice yakınlaştıırıp, bakarken oradan fırlayan hamam böceğiyle birlikte telefon elimden fırladı. Çığlıklarım odanın karanlık köşelerinde koştururken nefesimi tuttuğum için ciğerlerim acı çekiyordu.

Kendimi geriye attığımda kusacağımı sandım. Ama kusmayı bile beceremedim çünkü Joanne hâlâ bana bakıyordu. Gözleri yoktu ama o boş çukurların içinde gizlenen bir şeyler vardı.

Koku artık yalnızca burnumu değil, kafamın içinde dolaşan kurtçuklar gibi tüm hücrelerimi kemiriyordu. Ölümün gerçek suretiyle ilk kez bu akşam tanışmış oldum. Ölüm yalnızca bir ceset değil, ardında bıraktığı kişinin kalbinde taşıdığı dehşetmiş, o an anladım.

Olduğum yere çöküp sırtımı soğuk duvara yasladım. Dizlerimi karnıma doğru çekip, gördüklerimi unutmayı dileyerek gözlerimi yumdum. Yüzümü dizlerime saklayıp ellerimle kulaklarımı kapamıştım. Bedenim zapt etmesi güç bir şiddetle titriyordu.

Zaman her an benliğimden bir parça koparıp, çalarken ben hırıltılı nefeslerle deliliğin sınırında dolaşıyordum. Ablamın çürümüş cesediyle aynı odanın içinde kaç dakikadır durduğumu bilmiyordum.

Bir zaman sonra sessizliğin içinde beni dehşete düşüren kapı ziliyle bir çığlık daha koptu dudaklarımdan. Boğazımdan aşağı cam kırıkları yuvarlanmış gibi canımı yakan çığlıklarla duvarın dibine daha fazla sindim. Bu yaşadıklarımın kahrolası bir kâbus olmadığı her ana lanet ederek ikinci kez çalan kapıya bakmak için telefonumla birlikte yerden kalktım. Gelen kişinin Paul olması için Tanrı'ya yalvarırken buldum kendimi.

Ravebelg Kasabası cehennem çukuruydu. Bu lanet topraklarda öyle şeyler yaşardınız ki bir gece kendinizi bir seri katile sığınmayı isterken bulabilirdiniz.

Odadan çıkmadan önce telefonun ışığını son kez yatağa doğrulttum. Joanne'i orada görmemeyi umuyorken, bir kez daha cesedinin kokuşmuş varlığı tokat gibi yüzüme çarpınca panikle odadan ayrıldım. Merdivenleri düşmeden inemediğime şükrediyordum. Kapının ardında kiminle karşılaşacağımı bilmiyordum fakat korku her an bedenimi ele

geçirirken adımlarım geriye doğru gidiyordu. Bunun bir tuzak olduğunu söyleyen tarafımın sesi her geçen saniye daha da gürleşse de holü çoktan geçmiş ve kapının önüne varmıştım.

Titreyen elim kapının kolunda oyalandıkça oyalandı. Kalbim göğüs kafesimden fırrar edecek gibiydi. Derin derin solumaya çalıştığım her an nefesim cılız bir mum misali kıvranıyordu. Son bir gayretle kapının kolunu tüm gücümle aşağı çektiğimde, sessizliği paramparça eden bir gürültüyle kapı açıldı. Kapı aralığından baktığımda orada kimse... Kimse yoktu! Âdeta kapıya yaslanarak tamamen açtığımda, kapının önündeki paspasın üzerinde yeni bir kaset ve kasetçalar gördüm.

Yüce İsa! Bu ikinci katilin bir oyunuydu. Demek ki her şeyi biliyordu. Joanne'i gömdüğümüz yere kadar...

Bir adım öne çıkarak verandayı ve bahçeyi hızla taradım. Elektrikler olmadığı için bahçe ışıktandırmaları da kapalıydı. Hiçbir şey göremiyordum. Telefonun flaşını tutarak birilerini görmeye çalışsam da rüzgârın esintisiyle birbirine çarpan ağaçlardan başka hiçbir şey göremedim. Alenen dışarıda durmak, ikinci katilin açık hedefi olmam demekti. Aceleyle eğilip kaseti ve kasetçaları alarak kapıyı hışımla kapadım, koşar adımlarla salona gittim. Kaseti dinlemekten delicesine korkuyordum. Nate'in evinde gelen ilk kasetteki tekerleme hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. Uğursuz çocuk sesleri ve derinlerden gelen fısıltılar ruhuma kazınmıştı âdeta.

Daha fazla beklemeden, kaseti yerleştirdikten sonra oynat tuşuna basıp arkama yaslandım. Duyduğum fısıltılar artarak devam ediyor ve evin içindeki karanlığın üzerinde dehşet saçan bir hâkimiyet kuruyordu.

*"Soytarı geliyor, kaç, kaç, kaç,
Kaçmazsan eğer dön bir bak.
Oyun ister, saklanmak ister,
Oyna benimle saklambaç.*

*Arkana bakma, koş, koş, koş,
Sakın ola sobelenme, hızlı koş.
Karanlık çöker, batır güneş,*

Saklanamazsan kaybolur heves.

*Gölgeler fısıldıyor, sus, sus, sus,
Kalbin çarpar, solar nefes.
Şeker mi şaka mı diye fısıldar gece,
Cevap gelmezse korku çöker sessizce.*

*Soğuk bir el değdi mi tir, tir, tir,
Kapandı gözleri, işini bitir.
Duydun mu sesleri? Bitti oyun,
Sobelendin artık, geldi sonun.”*

Tekerleme sona erdiğinde, insanı soluksuz bırakan bir kadın çılgılığı kulaklarıma saldırdığında ellerimi kulaklarıma bastırarak sesin kesilmesini bekledim.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

İkinci katil her kimse, bir nefes kadar yakınımızdaydı.

15

ATEŞ BÖCEKLERİ

Bazı insanlar da ateş böceği gibidir. Sadece karanlıkta parlarlar ama içindeki ışıkla asla yolunu aydınlatamazlar.

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Duyuyor musunuz sesleri?

Her nefeste ciğerlerinize dolan kanın kokusunu alıyor musunuz?

Sikik kasabada önüme çıkan herkesi öldürmek istiyordum. Sanki bir parkurdaymışcasına... En çok cinayet işleyen kazanacakmış gibi dehşet saçmak istiyordum.

Bu gece sakın bana bulaşmaya kalkmayın. Tanrı şahidim olsun, buna pişman olursunuz.

Kusursuz oyunumu ertelemem gerekse bile umurumda değildi artık. Soyтары bu akşam bana meydan okumuş ve kanlı bir savaşın çağrısını yapmıştı. Yemin ederim ki bundan böyle Soyтары'yla kedinin

fareyle oynadığı gibi oynamak için önüme çıkan kim varsa dehşet dolu bir ölüm tadacaktı.

Artık siz de dahil olmak üzere kimse güvende değildi. Bu gece koşu yolunda kurbanımı öldürüp, tek bir cinayetle evime dönecekken planım tamamen değişmişti. Bir yanım oyuncağımı birkaç gün daha bekletmek zorunda olduğum için kızgındı ama diğer yanım daha fazla eğlenme fırsatım olmasına seviniyordu.

Soytarı'dan sizin de nefret ettiğinizi biliyorum. Onun yüzünden bu gece kimin öleceğini öğrenemeyeceksiniz. Sıradaki kurbanımın adını öğrenmek için deliriyorsunuz, değil mi?

Patlamayın. Bekleseniz ölür müsünüz?

Ya da önce şunu sormalısınız: Ölseniz umurumda olur musunuz?

Asla. Sizi seve seve cehenneme uğurlayabilirim.

Kasabalıların çoktan evlerine varıp kapılarını defalarca kez kilitlemiş olmasını umuyordum. Zira önüme çıkan herkesin gördüğü son yüz bana ait olacaktı. Bu akşam yasak başlayana kadar bir avcı misali insanları avlayacaktım. Aksi hâlde Soyтары yüzünden kalbimi ezen öfke başka türlü dinmezdi.

Ölüm, en sessiz intikamdır, derler. Karanlık çöktüğünde gölgelerin arasında dolaşanları bulur ve koynuna alır. Ölüler, geceleri fısıldayamaz çünkü. Sessizlik ise onların tek çığılıdır.

Bu hayatın en büyük hilesi şuydu: Her yaşayan, gölgesinde kendi cenazesini taşırdı. Bu yüzden geceleri seni kovalayan şey gölgen değil, ölümün nefesi olurdu.

Tanrı'm, içimden geçirdiğim cümlelerin bile taşıdığı anlam beni mest ediyordu. İç sesimin bile sanatçı ruhu olmasına bayılıyordum. Eğer mümkün olsaydı her gece kendimle yatabilirdim.

Oyun parkında öldürdüğüm zavallı Jude ve James'ten sonra yeni kurbanlarımı bulmak için kasabanın bambaşka bir noktasına gelmiştim. Soyтары'nın peşinden gidip onu yaptıklarına pişman etmek isterdim fakat böyle bir hamle bana yakışmayacak kadar sıkıcıydı.

Bunu siz ahmaklar bile tahmin edebilirsiniz.

Ravebelg Kasabası'na geldiğim ilk günlerde sadık kaldığım planımın dışına çıkmak garip hissettiriyordu. İlk zamanlar derdim sadece oyuncaklarımlaydı. Sonrasında kuklalar ortaya çıkmaya başlamıştı.

Simon, Julia, Bayan Jess, Lexa, Luke, Henry, Veronica, Cameron, Helen... Benim tatlı kuklalarım. Hiçbirinizi unutmadım. Gökyüzünden benim için dua ettiğinize eminim. Hayattayken görmediğiniz saygıyı hâlâ bugün bile size gösteren bir tek bendim.

Eğer bu kahrolası kasaba beni kışkırtmasaydı bir avuç insan ölecek ve planımı kısa sürede tamamlayıp günahkârların kirli izlerini bu topraklardan sonsuza dek kazımış olacaktım.

Olmadı.

Her gün daha fazla kişinin ölmesi gerekti. Hepsi de Tanrı'nın ışığında yürüdüğüm yolda işimi kolaylaştırdı. Dualarım sizlerle, sevgili kuklalarım. Oyuncak Müzesi'ni tamamladığımda, sizin için de muhteşem bir köşe hazırlayıp sonsuza dek anılarda yaşamanızı sağlayacağım.

Soytarı yüzünden kısa zamanda dev bir koleksiyon oluşturacak kadar fazla kuklam olacaktı. Aldığım her can, yarattığım her yenden doğuş beni bir sonraki ölüme hazırlıyordu. Onlar öldükçe ben güçleniyordum ve kurbanlarımın son nefesiyle ruhum can buluyordu.

Geriye kalan oyuncaklarımın sayısı oldukça azdı. En son Noa'mın güzel canını alacak, yaralarına kırılgan gülüşleriyle yama yaparak hayatta kalan ruhunu ihtişamlı bir şölenle gökyüzüne uğurlayacaktım.

Ben, Bay OM'dum.

OM... *Yaratmak*, demek.

Yeryüzü, gökyüzü ve gök katlarından oluşan üç dünyayı, üç büyük tanrıyı ve üç kutsal veda metnini simgeleyen OM. Kısacası bütün evrenin özünü temsil eden bir ismin taşıyıcısıydım ben.

Bu kasabaya geldiğim zaman planım, Tanrı'nın merhametini taşıyan bir kurtuluş yoluyla masumlar için. Zira ben kurbanlarımı öldürmüyor, günahkârların soyundan gelen masumları bu kirli dünyadan kurtarıp onlara yeni bir hayat veriyordum.

Bir yaratılış, yenden doğuş...

Ben kötü biri değildim. Hiç olmamıştım, olmak istememiştim ama bu kasaba lanetliydi ve beni günahkâr olmaya zorlamıştı.

Hay hay! Peki, öyleyse günahkârların en acımasız ve korkulunu olmak için zincire vurduğum karanlığımı artık serbest bırakmıştım. Bundan böyle yaşayan kimseye acımayacaktım.

Ne bakıyorsunuz öyle aptal gibi? Ben ne anlatıyorum size? Anlamıyorsunuz, değil mi? Kuş beyinlinin tekisiniz, size karşı ne kadar şeffaf olursam olayım ahmakça yüzüme bakmaktan fazlasını yapamayacaksınız hiçbir zaman.

Son kez söylüyorum.

Artık bu kasabaya gelen Oyuncak Katili değilim ben. Çok daha acımasız olan tarafımla tanışmaya hazır olsanız iyi edersiniz. Zira bundan sonra ölüm her adım başı gölge misali ensenizde olacak. Yalnızca benim değil, masumların kanı hepinizin üzerine sıçrayacak. Şahit olduğunuz her ölümden cehennem sizin de adınızı fısıldayacak. Her şey sona erdiğinde günahkârların ebedi evine hep birlikte girecek ve Tanrı'nın sonsuz ateşinde beraber yanacağız.

Siz bunu hak ediyorsunuz ama ben orada olmayı hiç hak etmedim.

Tanrı beni bağışlasın.

Ben, oyun oynamayı severim. En tehlikeli düşmanımın bile sonunu olabildiğince erteler, yaşadığı her günü cehenneme çevirmek için elimden geleni yaparım. Soyтары ölmek için yalvardığı güne kadar yaşamaya devam edecek.

Kasabanın güney tarafına gelmeyeli uzun zaman olmuştu. Bu kısım diğer kısımlara göre daha pislik yuvasıydı. Bütün ucubeler burada takılır, yasağa rağmen kasaba yönetiminden gizli partiler düzenlemeye devam ederlerdi.

Ravebelg Kasabası'nın ortasından geçen nehrin kıyısında ise çoğunlukla karavanlar bulunurdu. Bazen tek gecelik ilişkiler için insanlar arabalarını nehrin kenarına çeker ya da arkadaş grupları karavanlarında ucube partilerinin tadını çıkarırdı. Tam da bu yüzden aileler, gençlerin buradan uzak durmasını isterdi. Kasabada en çok yasaklı madde satışının olduğu noktalar da burada bulunuyordu.

Anlayacağınız burası benim için âdeta bir açık büfeydi. Kendime eğlenebileceğim birilerini bulmakta hiç zorlanmayacaktım.

Karavan parkının olduğu nehir tarafına yaklaşık bir kilometre uzaklıktaydım. Etraf öyle tenhaydı ki bir anlığına kim olduğumu unutup karanlıktan korkmuştum. Oysa karanlık benim en sadık hizmetkârımdı. Gölgeler her gece benim için ibadet ederken onlardan korkacak değildim.

Buralarda yerleşim yerleri çok az bulunurdu. Kasabanın daha çok tarla, bahçe ya da kurak arazilerinin bulunduğu uzak noktalardı. Dakikalardır bitmek bilmeyen bir ayçiçeği tarlasının yanında yürüyordum. Mısır tarlasına kıyasla çok daha ürkütücü görünüyordu burası. Hele ki rüzgâr estikçe yaprakların hışırtıları insanın ruhuna donduran bir ölüm marşını geceye sunuyordu.

Kasabanın merkezindeki koşu yoluna dahi ışıklandırma yapmaktan âciz kasaba yönetimi bu köhne yerleri hiç umursamıyordu. Ardımda bir gölge ordusuyla birkaç yüz metre ileride ateş yanan noktaya ilerliyordum. Zihnimin tuzaklarından kaçarak, yolun iki yanında uzayıp giden, sonsuzmuş gibi duran ayçiçeği tarlasını izleyerek yürüyordum. Gündüzleri, güneşe yüzünü dönen binlerce çiçeğin huzuruyla insanın ruhu okşanırdı ama şimdi hepsi başlarını eğmişti. Gecenin hükmüne boyun eğmiş, yaprakları sessiz birer cenin gibi büzülmüştü.

Ravebelg Kasabası'nda yaşayan herkesin, yarattığım korku karşısında boyun eğmesi gibi...

Bu yol, bu akşamdan sonra sıradan bir patika olmaktan çıkacaktı. Burası, geceye kefen biçmiş, toprağın yüzeyini ölümle mühürlemiş bir geçit olacaktı. Adımlarım, bastığım her yerden soluk bir uğultu kaldırıyor, sanki ayaklarımın altındaki toprağın nefesi kesiliyordu.

Ay, gökyüzünden çekilmişti. Yaratacağım dehşetten korkarcasına ışığını bu toprakların üzerinden çekmiş ve bulutların ardına saklanmıştı. Bu gece Ravebelg Kasabası'nı aydınlatacak hiçbir ışık yoktu.

Hızla yürümeye devam ederken birden o parıltılar belirdi. Önce bir tanesi, daha sonra bir diğeri... Derken bir ışık sürüsü karanlığın içinde süzölmeye başladı. Sarı, solgun ve titrek ışıklar. Ateş böcekleri.

Herkesin masalsı bulduğu, çocukluğa ait olduğunu düşündüğü o ışıklı boktan böcekler. Oysa benim dünyamda onlar umut değil, felaket getirirdi. Çünkü bana öğretilen başkaydı.

Ateş böcekleri, ölümle iş birliği yapan haberci böceklerdi. İnsanı mest eden ışıklarıyla felaketi gölgesini gizler ama en nihayetinde usulca gecenin kurbanını aydınlatmak üzere bir yol çizerlerdi.

Çocukluğumdan beri bilirdim ki bir ateş böceği görünürse sana, ölüm ensende demektir. Daha da kötüsü, içlerinden biri gelip sana konarsa bu gördüğün son ışık demektir. Sabahı göremeyecek zavallılar için ölüme giden yolu aydınlatan o solgun ışık... Çünkü o gece, karanlık seni seçmiş demektir.

Ateş böcekleri önümde iki yana açıldı. Yolumdan saygıyla kaçışı-yorlardı sanki. Ayçiçeklerinin eğilmiş boyunları, ölü bedenler gibi et-rafımda diz çökerken ateş böcekleri bu anı kutsuyordu. Gökyüzü sus-kundu ama yerin altı beni alkışlıyordu.

Karanlığı delip geçen bir böcek sürüsü... Her yer onlar sayesinde ışı-lı. Sizin gibi beyinsizler için bu manzara ne hoş, ne zarif, öyle değil mi?

Annemle babam öldükten sonra hayatım sefalet içinde oradan oraya savrulurken geçmişti. Küçük bir çocukken tanıdığım biri anlat-mıştı bana. O günden beri hiç unutmadım ateş böceklerini.

Eğer ateş böcekleri, yalnız olduğun bir gecede çevreni sararsa bu iki anlama gelir: Ya o gece günahkâr olacaksın ya da bir günahkârın kurbanı.

Ya ölüm seni çağırmıştır ya da sen ölümün kılığına girmişsindir.

Ve işte... Hepsi önümde kaçışıyor çünkü ben karanlığın ta kendi-siyim.

Kafamın içindeki tozlu sayfalardan fırlayıp zihnimi meşgul eden anıların fısıltılarıyla adımlarımı iyice hızlandırdığımda bir şey oldu. Küçük bir çocukken dinlediğim şeyin gerçekleştiği bir an...

Ateş böceklerinden biri, diğerlerinin yanından ayrılıp üzerime doğru uçmaya başladığında olduğum yerde durdum. Sadece ne yapa-cağını merak etmiştim. Saniyeler içinde bedeninin yarısını kaplayan o solgun ışığı burnumun ucuna kadar taşıdıktan sonra doğrudan gelip

omzumda kondu. Başta şaşkınlıkla omzumda baktım. Hemen sonra dudaklarım hayret dolu bir tebessümle kıvrıldı.

Siz de bu aptal böcek gibisiniz işte. Uzak durmanız gereken tek kişinin dibinden ayrılmıyorsunuz. Attığım her adımı, düşündüğüm her fikri ve öldüreceğim her kurbanımı bilmek istiyorsunuz.

Bir gün buna pişman olacaksınız.

Omzumda kıpırdanıp duran ateş böceği yüzünden vakit kaybediyordum. Bunun neye işaret olduğunu düşünmeme gerek yoktu. Ölüm benim için gelemezdi. Ancak yürüdüğüm yolda koluma girip bana eşlik edebilirdi.

Derin bir nefes alırken omzumun sarsılmadığından emin olarak elimi usulca omzumun hizasında kaldırdım. Ateş böceği, tereddütsüz bir güvenle orada duruyordu. Kimin omzuna konduğunu bilmeden... Bu belki bir işaretti, belki bir kehanet... Belki de acı bir son.

Parmak uçlarım usulca yükselmeye devam etti ve en sonunda başparmağımla işaret parmağım böceğin etrafını kuşatıp doğru anı beklemeye koyuldu. Aptal böcek başına geleceklerden habersizce lanet olası ışıyla omzumda kıpırdanmaya devam ederken beklemediği bir anda parmaklarım kapandı.

Onu incelemek, ışığın kaynağını görmek istiyordum.

Lanet olsun!

“Aptal böcek, aptal!” diye homurdandım. Parmaklarımın arasında kahrolası ışığı sönmüştü. Bu mümkün olabilir miydi? İstedikleri zaman ışıklarını açıp kapatabiliyorlar mıydı?

Ah! Nedenini şimdi anlıyordum. Saniyeler önce duyduğum o çıtırtının sebebi rüzgâr ya da ayçiçeği tarlasından gelen sesler değilmiş meğerse.

Yanlışlıkla ateş böceğini ezmiştim.

“Pardon, dostum,” dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. “Biraz fazla sıkışım seni. Alınmadın, değil mi?”

Parmaklarımı açtığımda başparmağım yapışmıştı ve böcek büzülmüş hâlde öylece yatıyordu. Ölmüş müydü?

“Hadi ama dostum... Bu kadar alıngan olamazsın,” diyerek göz devirdim. “Öldün mü gerçekten?”

Sıkıntılı bir şekilde iç çekerek parmağında yatan cansız böceği incelemeye devam ettim. Onu tuttuğum andan itibaren parmaklarımın arasında sönen ışığı ruhumu aydınlatan bir ateş misali bedenimi ısıtmaya başlamıştı.

Lanet olsun. Aptal böceğin kanadı işaret parmağında kalmıştı. Ufacık bir dokunuşla mı mahvolmuştu böceğin sefil hayatı?

Bir dokunuşla mahvolur nice hayatlar. Bir ışıkla çöker, en karanlık yarınlar...

Annemin mahvolduğu o korkunç gecenin izleri zihnimin labirentinde çılgınlık atarak, koştururken keyfimi kaçıran böceği tek vuruşla tarlaya doğru savurdum.

Kahrolası, nasıl da keyfimi kaçırmıştı! O gece annemin başına gelenleri hatırlatan her şeyden nefret ediyordum.

Ben bir ışığı söndürdüm az önce. Yanlışlıkla bir canı daha öldürdüm.

Çünkü karanlık, benim.

Çünkü gecenin sahibi, karanlıktan korkmaz.

Ve ateş böceklerinin dansı asla benim için bir son yazamaz.

Ateş böceklerinin ışığıyla başlayan gece, benim karanlığımın son bulacaktı.

Aptal böceğin cesedinden kurtuldum ve yoluma devam ettim. Bu gece kanlı bir geceydi ve sabahı göremeyen gözler olacaktı.

16

KAMP ATEŞİ

*Eli kanlı olan ruhlar yalnızca geceleri masum hayatları
avlamaya çıkar. Zira yozlaşmış zihinlerinde ancak
Tanrı'nın geceleri uykuya daldığına inanırlar.*

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Karavan parkına gitmeme gerek bile kalmamıştı. Az ileride gördüğüm ateşle birlikte kalbim heyecanla çarpmaya başlamıştı. Tam anlamıyla bir kamp ateşi!

Kış aylarındaydık ama şiddetli soğuklar kasabayı hâlâ esir almadığı için gençler sonbahar günlerinin tadını çıkarıyordu. Ben de onların bu eğlencesine eşlik etmeye gelmiştim. Sonuçta herkes bana bayılırdı. Hayatım boyunca bulunduğum ortamların tamamında insanlar ya hayranım olur ya da benimle yatmak isterdi. Bu sebeple bir ortama girerken çekinmezdim asla. Çünkü bilirdim ki o ortamdaki herkes bana ilgi gösterecekti.

Zihnimdaki şeytanlar attığım her adımda sanatsal bir ölümün tiyatrosunu sundular bana. Ateşin başında oturan bir kişi vardı ama eminim ki yalnız değildi. Ateşin etrafında birden fazla tabure vardı çünkü.

Sırt çantamın askısını başparmağımı geçirerek temkinli ama hızlı adımlarla kamp yerine doğru ilerlemeye devam ettim. Bu zamana kadar tüm cinayetlerimi kasabanın merkezinde işlemiştim. İlk kez kasabanın dışında bir yerde sanatımı gerçekleştirmenin heyecanı sarmıştı içimi. Ne derler bilirsiniz.

Sanatçı özgür olduğu her yerde, sanatını en kusursuz biçimde hayata geçirebilir. Burada özgürdüm ve kurbanlarım tıpkı diğerleri gibi eşsiz birer esere dönüşecekti.

Ateşin başında şarkı mırıldanan genç kızla aramda en fazla birkaç adım vardı. Karavandan gecenin sessizliğine darbe indirecek kadar yüksek seste şarkı sesi geliyordu. Genç kız ise başka bir şarkı mırıldanıyordu. Delinin teki olduğunu düşünenecekken kulaklığını görmemle bu düşünceden kurtuldum. Karavandaki şarkının, insanı dansa kaldıran bir enerjisi vardı. Ateşin başındaki kız ise depresif bir şarkı mırıldanıyordu.

Kırılmış kalbiyle derdini gecenin sessizliğine fısıldayan bir genç daha... Gençler neden böyleydi? Hayatın tadını çıkarmak, yaşamının kıymetini bilmek varken her gece boktan bir sebeple kendilerine dünyayı zindan etmekten keyif almalarının sebebini gerçekten merak ediyordum.

Şımarık veletler.

Sırf bu yüzden bile ayaklarına kadar getirdiğim ölüm, onlar için mükâfat sayılırdı.

Ayağımın altında ezilen yaprakların gürültüsüyle endişelenmeyi bırakmıştım çünkü genç kızın beni fark etmesi imkânsızdı. Eğer karavanda birileri varsa bile şarkının gürültüsü yüzünden kimse beni duyamazdı.

Birkaç adım ötemdeki ucubenin kulaklarımı kanatan depresif şarkısını dinlerken, vakit kaybetmeden, sırt çantamı yere koyup tek dizimin üzerine eğildim. Aceleyle çantamdaki maskemi ve eldivenlerimi çıkardım. Bir de son olarak Helen'in kalbini yardığım dev palayı...

Genç kız için seçtiğim tatlı oyuncakım buydu.

Helen'in kanı palanın üzerindeki pasla bütünleşmişti. Her ne kadar paslı olsa da insanı baktığında bile dehşete düşüren metalin keskinliği işimi görürdü.

Ben hayatınız boyunca şahit olabileceğiniz en yüksek dehaydım. Benim hazırladığım ihtişamlı infazlar yalnızca oyuncaklarım için geçerliydi. Kuklalarım için ne oyuncak bebek hazırlatmıştım bu zamana kadar ne de onların ölümlerini önceden planlamıştım. Oyuncaklarım her şeyden önemliydi fakat doğrusunu söylemek gerekirse kuklalar umurumda bile değildi. Onlar yalnızca asıl kurbanlarıma hizmet eden zavallılardı.

Çantamı kimsenin ulaşamayacağı bir kenara doğru attıktan sonra heyecanla doğruldum. Palayı karizmatik bir hamleyle elimde bir tur çevirirken bakışlarım sıradaki kurbanımın üzerindeydi.

Kollarını dizlerine yaslayarak ateşe doğru eğilmiş, boktan sesiyle kulaklarımı kanatmaya devam ediyordu. Lanet olsun... Gerçekten bir an olsun kulaklığını çıkarıp sesinin ne iğrenç olduğunu dinlemez miydi insan?

Etrafındaki insanlara saygısı olmayan sürtüğün tekiydi belli ki. Ölüm bu yabancıнын adını fısıldıyordu ve onunla işim bittikten sonra yapacağım ilk şey adını öğrenmek olacaktı. *Umarım üzerinde bir kimlik taşıyorsundur, tatlı kız.*

Adımlarım gölgelerin rehberliğinde ağır ağır ilerlerken, gözümü bile kırpmadan kızı inceliyordum. Hızlıymış gibi görünen ama baktığında insanın kanını donduran bir ölüm hazırlamıştı zihnimdeki şeytanlar onun için.

Arkası bana dönük oturması işimi öyle kolaylaştırmıştı ki... Palayı sımsıkı tutan avuçlarım terlese de parmak boğumlarım buz kesmişti.

Sizin de nefesinizi tuttuğunuzu biliyorum. Ne yapacağımı kestirememek sizi hem çıldırtıyor hem de gözünüzü bile kırpmadan yapacaklarımı izlemenize sebep oluyordu. Suç ortağım olmaktan onur duyduğunuzu biliyorum. Keşke biraz beyninizi kullanabilseydiniz ve ben de sizinle gurur duyabilseydim.

Daha fazla oyalanmak istemiyordum. Son bir adımla daha öne çıktığımda, gölgem genç kızın üzerine düşmüştü. Sadece birkaç saniye içinde arkasında birinin olduğunu hissederek bana doğru dönecekti ama ona bu şansı vermeden tıpkı Helen'a yaptığım gibi elimdeki palayı sırtına öyle bir geçirdim ki... Kaburgalarının kırılma sesleri ölüm senfonisi gibi gecenin içinde yankılandı.

Sahiden mi ya?

Bu ne cüret? Beni nasıl yargılamaya kalkarsınız? Hem de tam böyle bir anda!

Size daha önce hiçbir kurbanımı bir başkasıyla aynı şekilde öldürmeyeceğimi söylemiştim. Evet, şu an Helen'ı öldürdüğüm şekilde bu genç kıza saldırmış olabilirim ama devamında yapacaklarımı henüz görmediniz bile.

Helen'ın kalbini ortadan ikiye yarmak ve hızlı bir ölümle onu göğe uğurlamak istemişim. Bu genç kızla ise işimiz biraz daha uzundu. Sadece onu kürdana takılan bir zeytin tanesi gibi palamın ucuna geçirdiğimde omzunun üzerinden bana bakmaya çalıştı. Çığlıkları boğazında düğümlenmişken gözleriyle saçtığı korku dışında hiçbir tepki veremiyordu.

İşte, bu çok hoşuma gitmişti.

“Merhaba, tatlım,” dedim kıza doğru eğilerek. “Seninle biraz çocukluğuma gidelim mi?”

Helen'a kıyasla biraz daha aşağıdan sapladığım pala, kalbini teğet geçmişti. Midesini delip geçtiği için bir süre daha hayatta kalacaktı. En azından asıl eğlenceyi kaçırmayacağı için onun adına seviniyordum.

Çocukken okul gezilerinde öğretmenlerimizin yaptırması için sabırsızlandığım tek bir şey vardı. Size nasıl bir anı olduğunu sorup tahminlerinizi almakla uğraşmayacağım elbet.

Marshmallow kızartmaya bayılırdım. Kamp ateşinin başında oturup, o beyaz, aptal şeyin kızarmasını izlerken zamanın nasıl geçtiğini anlamazdım. Tadı umurumda değildi hiçbir zaman. Sadece ateşi izlemeyi severdim.

Kızın acı içinde kıvranan bedenini daha fazla bekletmeden kamp ateşine doğru uzattığımda saniyeler içinde omuzlarına dökülen saçları

alev almaya ve diri teni cayır cayır yanmaya başladı. Tıpkı bir *marshmallow* gibi...

Evet, güzelim. Uzun zamandır marshmallow kızartmıyordum. Şimdi sayende çocukluğumdan kalan masum bir anıyı yâd edebildim.

Kız palanın ucunda can çekişirken elleriyle yüzünü korumaya kalktı ama bu kez elleri de yanmaya başlayınca çırpınışlarının yersiz olduğunu anladı. Kızın kıyafetleri, saçları, teni... Yandıkça ateş yükseldi.

Ciğerlerime dolan o insan etinin berbat kokusu, yanık saçlarının genzimi yakan kokusu havaya karıştıkça nefes almak güçleşti.

“İyice kızar, güzelim,” diyerek sııttım. “Lezzetsiz bir *marshmallow* olmanı istemem.”

Kız artık tamamen çırpınmayı bırakmıştı. Yüzünü göremiyordum ama ellerine bakılırsa yanacak bir teni kalmamıştı. Saniyeler içinde mahvolan teninin altındaki o kanlı tabakadan ateşin üstüne pıhtılaşmış kan damlıyordu.

Kabul etmeliyim, bu, mide bulandırıcıydı.

Palanın ucunda korkuyla çırpınan bir kurban değil, cansız bir beden taşıyordum artık. Kendini tamamen öne doğru bıraktığında ateşin üstüne düşmesin diye kollarımı daha fazla yormak zorunda kalmıştım.

Lanet olsun, kız şimdi çok daha ağırdı.

En fazla birkaç saniye daha taşıyabilmişim çünkü bedeninin üst kısmında yanacak bir yer kalmadığında ateş yavaş yavaş aşağı doğru ilerlemeye başladı. Elbette sıradan bir eğlence için ellerime zarar verecek değildim. Palanın tuttuğum kısmı ısınmaya başladığında kendimi hissimla geri çekip, cesedi ateşin yanına doğru savurarak palamı kurtardım.

Derin bir nefesle havayı kokladım. Ciğerlerim ölümle dolduğunda, kalbim uğursuz bir neşeyle kan pompalamaya devam etti. Bu nasıl bir his, biliyor musunuz? Lezzetli bir şarap içtiğinizde damarlarınızdaki kanın ısındığını ve vücut ısınızın hızla arttığını hissedersiniz ya... Tıpkı öyleydi işte.

Sanırım öldürmek, şarap içmek kadar keyifli geliyordu artık bana.

Karavana yönelmeden önce palayı çantama atıp bir kez daha baltayı çıkardım. Balta kullanmanın ne kadar keyifli olduğunu parkta görmüş ve daha fazla kullanmak istemiştim.

Yasağın başlamasına ne kadar kaldığını merak ederek telefonu elime aldığımda saatin henüz sekizi yirmi geçtiğini görünce rahatladım. Kanlı av hâlâ devam edebilirdi.

Çantamın fermuarını kapatıp boktan şarkıların çaldığı karavana doğru keyifli adımlarla ilerledim. Maskenin içinde nefes almaya hâlâ alışamamıştım, kahretsin. Ve sırtıtmamı bir türlü durduramıyordum.

Karavanın önüne geldiğimde baltayı arkama sakladım. İlk kez bir kurbanıma tuzak kurmayıp onun karşısına çıkacaktım. Tabii içeride gerçekten biri varsa. Öldürmeden önce onunla biraz sohbet etmek keyifli olur diye düşünmüştüm.

En son Rose ve Alice'le sohbet etmeye çalışmıştım. İkisini de hatırladınız, değil mi? Tanrı'm... Hayatımda o iki sürtük kadar yabancı insan tanımamıştım. Ağızlarından laf alabilmek için neredeyse yalvarmıştım. Yaptıkları şey büyük kabalıktı, düşündükçe hâlâ sinirleniyordum. Tamam, hakkını yemeyeceğim. Alice'in dilini kestiğim hâlde ondan konuşmasını bekleyerek üstüne biraz fazla gitmiş olabilirdim ama Rose'un yaptığı büsbütün saygısızlıktı.

Eski model beyaz karavanın yanında durduğumda, uzaktan görüldüğünden çok daha geniş bir araç olduğunu fark ederek kısa bir süre meraklı bakışlarla karavanı inceledim.

Noa, Jasmine ve beyaz bir karavan... Ravebelg Kasabası'ndan defolup gittiğimiz bir hayat... Düşününce bile içimi garip bir huzur kaplıyordu. Hayali bile güzelken yaşaması dünyalara bedel olabilirdi.

Boşa geçen her dakika sokağa çıkma yasağı yaklaştığı için hayal kurmayı bırakıp duruşumu dikleştirdim. Kapıyı çalmadan önce usulca öksürerek boğazımı da temizledikten sonra yumruk yaptığım elimi birkaç kez sertçe kapıya vurdum. Kapı görüldüğü kadar sağlam olmadığı için her yumruk darbemle birlikte sarsılarak daha fazla gürültü çıkarmıştı.

Lanet olsun, şu kahrolası müziğin sesini biraz kısarsanız beni duyabilirdiniz. Bu nezaketsizliğin ağır bir bedeli olacağını bilmelisiniz, sizi mankafalar.

Öfkeyle kapıyı daha sert darbelerle bir kez daha çaldım ve bir adım geri çekilip birilerinin kapıyı açmasını bekledim.

Bir dakika... Ayak sesleri duyuyordum. İşte bu harika! Yeni kurbanım koşar adımlarla benimle tanışmaya geliyordu. Karavanın içindeki loş sarı ışık, kapının camından içerideki kişiyi bir silüet olarak gözler önüne sermişti. Bu iri bir erkekti. Demek ki sıradaki kurbanım bir erkek olacaktı.

Heyecanla kapının aralanmasını bekledim. Nihayet beklediğim an gelince, bir an nefesimi tutarken buldum kendimi. Kurbanlarıma karşı ne kadar hassas ve nezaketli olduğumu görüyorsunuz, değil mi? Onlarla ilk buluşmanın heyecanını bile yaşayacak kadar düşünceli bir adamım ben.

Kamp ateşi karavanın ön kısmında kaldığı için rahattım. Kapıyı açtığında kızarmış arkadaşlarını görmelerine imkân yoktu.

Kapı nihayet açıldığında karşımda benden bile uzun, genç, esmer bir adam belirdi. Boyu beni bile hayrete düşürecek kadar uzundu ve karavanda olduğu için benden çok daha yukarıda duruyordu. En fazla yirmili yaşlarının ortasında genç ve yakışıklı bir yüzü vardı.

Doğrusunu söylemek gerekirse beklediğim karşılaşma bu değildi. Aptal herif karşımda çırılçıplak duruyordu ve siktir! O, karavanda olduğu için benden yüksekte duruyordu ve ahmakla göz göze gelmeden önce gördüğüm ilk şey lanet olası penisi olmuştu!

“Şaka mı yapıyorsun, dostum?” diye hayıflandı genç adam. “Ödümü patlattın. Sirkten falan mı kaçtın sen?”

Kanlı Sirkin Soytarısı... O kelimeyi duyduğum an bütün neşem kaybolmuştu. Sanırım bu gece en acı ölüm, bu ahmağın ölümü olacaktı. Bana o kelimeyi söylemenin bedelini ağır bir şekilde ödeyecekti.

Neşeliymiş gibi görünmek için başımı hafifçe yana eğerek, “Selam, dostum,” dedim.

“Burada ne arıyorsun?” diye sorarken, bir basamak aşağı inerek aramızdaki mesafeyi iyice kapattı. Vücudu öyle iri ve kaslıydı ki öz güveni her şeyin önüne geçiyor ve âdeta sıradan bir erkek aptallığıyla değersiz bedenini sergilemekten keyif alıyordu.

Ah bu erkeklerin aptallığı... Tek dertleri aletlerini sokacak bir delik bulmak ve sevişmekten kalan vakitlerinde de spor salonlarında boktan vücutlarını geliştirip önüne gelene hava atmaktı. Koca bir ömrün tamamını bu hâlde geçirmek ne büyük bir sefaletti.

Benim gibi olan erkekler çok azdı. Benim gibi biri ise dünyaya ancak bir kere gelebilirdi. Zira Tanrı, gücünü paylaşmaktan hiç hoşlanmazdı.

“Az ilerideki kamp alanında kalıyorum,” diyerek yalan söyledim. “Arkadaşlarla oturuyorduk da... Acaba sizde şey olur mu diye sormak istedik.” Ne yalan söyleyeceğimi bulamayınca gevelemek zorunda kaldım. “Hah! *Marshmallow*.” Son söylediğimle neredeyse kakhaha atacaktım.

“Koca adamsın, dostum. Çocuk işleriyle ilgilenmeyi bırak!” diyerek, dirseğini kapının koluna yaslayıp pazusunu sıktı genç adam.

Onun alaycı kakhahasına sahte gülüşlerimle eşlik ederken arkamda sakladığım baltanın sapını iyice kavradım.

Hayır, hayır... Henüz vakit gelmemişti, heyecanlanmayın sakın.

“Ayrıca maske ne iş?” Yüzünü buruşturma cüretinde bulunduğu için görmese bile kaşlarımı çatmıştım. “Boktan duruyor, dostum. Çıkar şunu.”

“İsmi neydi, dostum?” Son kelimenin harflerini ezer gibi söyledim.

“Arthur,” dedi hiç düşünmeden.

Bu çocuğun ebeveynleri ona, yabancılara kendisi hakkında bilgi vermemesi gerektiğini hiç öğretmemiş miydi gerçekten? Şimdiki anne ve babaların, çocukları o kadar umurunda değildi ki bu yüzden gençlere kızmayı doğru bulmuyordum.

“Senin adın ne?” Kollarını bu kez göğsünde birleştirip merakla yüzümü inceledi. Daha doğrusu maskemi.

“Evan,” dedim hiç düşünmeden.

Ah, benim en masum oyuncağım, tatlı Kate! Seninle vasat hayatın hakkında ettiğimiz boktan sohbetler bile bu ahmaklarla uğraşmaktan daha keyifliymiş meğer, değerini şimdi anlıyorum.

Huzurla uyu, güzelim.

“Memnun oldum, Arthur fakat...” dedikten sonra duruşumu dikleştirdim. Dakikalardır gözlerimi aşağı çevirmemek için çabalıyordum. “Aletini yeni tanıştığın birinin burnunun ucuna kadar sokman hiç hoş değil, ahbap.”

İçeride birinin daha olduğuna emindim çünkü kahrolası aleti hâlâ sertleşmiş şekilde duruyordu ve ona baktıkça keyfimi kaçırıyordu. Bir kadın vücudunun zarafetinin yanında erkek vücudunun hiçbir estetiği yoktu bana kalırsa.

“İstersen ağzına alabilirsin,” diyerek, beklemediğim anda uzanıp aletini avuçladığında şaşkınlıkla başımı geri çektim. “Fena azgınlım, dostum. Şuna bak, nasıl da sert!”

Bu ucube ve bunun gibi olanlar iyi bir dersi hak ediyordu. Bana bu ahlaksız teklifi nasıl yapabiliirdi? Üstelik yüzümde palyaço maskesi olmasına rağmen. Eğer gerçek yüzümü görseydi eminim ki benimle yatmak için yanıp tutuşurdu.

Sebebini söylememe gerek var mı?

Kendimi övmekten hoşlanmadığımı biliyorsunuz. Kusursuz bir adam olduğumun da farkındasınız zaten.

“Elbette bunu çok isterim,” dediğimde Arthur’un gözleri şehvetle parladı. “Ama daha güzel bir fikrim var,” dedim içtenlikle sıratarak. Eğlencenin dozunu arttırmak için birden maskeyi yüzümden çekip çıkardım.

“Yok artık. Vay canına!” Arthur ıslık çalarak başını iki yana salladı. “O sikik maskenin altından böyle bir adam çıkacağını hiç beklemiyordum, dostum. Harikasın!”

Çok tatlısın, Arthur ama bana bilmediğim şeyler söylediğin zaman daha çok heyecanlanırım. Bunu zaten biliyorum, dostum. Ama senin bilmediğin, benim kim olduğumdu.

Arthur sıratarak, “Bacaklarını omzuma atmaktan bahsediyorsun, değil mi?” dedi. Bir yandan da hâlâ lanet olası aletini sıvazlıyordu karşımda. Biraz daha öne uzansa yüzüme değdirmesinden endişeliydim ve bunu yaptığı takdirde onu pişman ederdim.

Keyifle gülerken başımı iki yana salladım. Maske yüzünden dağılan saçlarımı ellerimle iyice karıştırırken, “Benim fikrim çok daha hoşuna gidecek,” diyerek konuyu uzatmaya devam ettim.

İyice beni arzulamasını istiyordum. Aletinin tamamen sertleşmesini... Hayır, sizi pislikler. Onunla yatmak istediğimi falan mı sanıyorsunuz? Ne zaman bu kadar iğrenç insanlara dönüştünüz siz, aklım almıyor!

Arthur keyifli bir kakhaha eşliğinde, “Anladım,” dedi. “Kucağımda zıplamak istiyorsun demek.” Aletini daha hızlı ve sert okşamaya başladı. “Senin için hazırlıyorum. Daha ne kadar bekleyeceksin? Fena hâldeyim, dostum.”

“Hayır, dostum,” dedim imalı şekilde. “Bilemedin.”

“Siktir! Neyse ne! Bunu karavanda konuşalım mı? Senin de üzerinde hiçbir şey yokken.” Beni baştan aşağı süzerken âdeta mest olduğu yüz ifadesinden belliydi. “Sana feci yükseldim. Bence sen de çok hoşlandın,” diyerek çenesinin ucuyla aletini gösterdi. “Gözlerini alamıyorsun benden, değil mi?”

“Yanılıyorsun, Arthur,” diyerek sııttım. “Ben istediğim her şeyi alırım ve şimdi istediğim tek şey...” Bir an duraksadıktan sonra beklemediği o dehşet verici hamleyi yaptım. “Senin canın!”

Baltayı arkamdan çekip, birden savurmamla Arthur’un lanet sikini kökünden keserek bir adım geri çekildim. Siktir! Aletiyle birlikte başparmağını da kesmiştim ve bu harikaydı!

Ölüme davetiye çıkaran kakhahalarım Arthur’un feryat eden çığlıkları karıştıkça ruhum âdeta bu eşsiz melodiyle besleniyordu. Arthur kendini karavandan aşağı bıraktı. Saniyeler önce başparmağıyla birlikte topırağa düşen aletinin yanına devrilip kıvranmaya devam etti.

“Lanet pislik!” diye haykırdı acı içinde. “Neden yaptın bunu? Neden?” Neredeyse iki metre boyuyla çocuk gibi ağlıyor, bacaklarının arasına bastırduğu ellerinin arasından oluk oluk kan fışkırıyordu. Övünüp durduğu iri aleti ise bir kenarda uzanıyordu.

Yere eğildim ve bir et parçasından farksız aletini elime alarak Arthur’un yanına gittim. “Ne yazık, değil mi Arthurcuk?” diye alay ettim. “Artık bu küçük Arthur’u kullanamayacaksın. Dakikalardır

boşuna sıvazladın, bak. Hızla sönüyor, görüyor musun? Hiçbir işe yaramadı.”

“Canın cehenneme, orospu çocuğu!” Bana saldırmak istiyor ama acıdan hiçbir şey yapamıyordu. “Geberteceğim seni, piç!”

İçeride bir kurbanım daha olmalıydı fakat şarkının gürültüsünden hâlâ gelip neler olduğuna bakmamıştı. Ya da olup biteni duyduğu için korkudan bir köşeye saklanmış, sıranın kendisine gelmemesi için Tanrı’ya yalvarıyor olmalıydı.

Arthur’un lanet sesine daha fazla katlanamadığım için palyaço maskemi aceleyle yüzüme geçirip baltamı tam kalbinin ortasına öyle bir hınçla indirdim ki göğüs kafesinin kırılma sesleri, tüm gürültüyü kesen o son darbe olmuştu.

Elbette kurbanlarımın gördüğü son şey maskem olacaktı.

Arthur’un hareleri boşluğa dalıp, giderken bacaklarının arasına sırtı bastıran elleri saniyeler içinde iki yana düştü. Yaşadığı dehşetin kanlı izleri dudaklarında asılı kalırken son nefesinde bir isim söyledi:

“Carl...”

İçerideki her kimse onun ismi olabilir miydi?

Elbette Arthur’la işim bitmedi, ahmaklar. Yarın sabah onun cesedini bulan herkesin ders alacağı bir sanat fikrim vardı. İçeride biri varsa onunla da hemen işimi bitirmeli ve ardından Arthur için hazırladığım şahane fikrimi hayata geçirmeliydim.

Size neler yapacağımdan bahsedecek vaktim yoktu. Nasılsa yerel kanallar yarın sabah bu skandalı konuşacaktı. Oradan her şeyi öğrenebilirsiniz. Lanet olsun, beni biraz olsun rahat bırakıp sanatıma saygı duymayı ne zaman öğreneceksiniz?

Bu gece oyuncaklarımın hepsine bir kurban ayırdığıma seviniyordum. Balta ve paladan sonra gecenin belki de son kurbanını bıçağıma ayırmak istiyordum. Daha sakın ama vurucu bir kurbanla geceyi noktalamak iyi olurdu.

Bu gece ve bundan sonraki tüm gecelerde ölecek herkesin suçlusu Soyтары’ydı. Onun yaktığı ateşte can verecekti geriye kalan herkes. Ya da... Soyтары karşıma çıkıp onu bekleyen ölüme boyun eğerse masumlar bundan böyle zarar görmeyecekti.

Bıçağımı alırken çantama bıraktığım telefonun ekranında Noa'nın ismini gördüm. Beni arıyordu. *Şimdi olmaz, sevgilim. İşim bittiğinde seninle buluşacağım nasılsa. Biraz daha sabret.*

Saat sekiz buçuğu geçiyordu. Zaman ne de acımasızdı, öyle hızlı akıp gidiyordu ki onun hızına yetişmeye çalışırken yaşamayı unuttuyordu insan.

İçeride gerçekten biri varsa ve neredeyse on dakikaya yakın süredir Arthur'u merak edip dışarı gelmediyse gamsız pisliliğin teki olarak zaten ölmeyi hak etmişti. İssiz bir yerde kapı çalıyor ve ne olduğunu merak etmiyor musun gerçekten?

Henüz tanışmamış olsam da umursamazlığıyla dikkatimi çekmeyi başarmıştı. Karavanın merdivenlerini usulca tırmandıktan sonra etrafta hızlıca göz gezdirdim. Karavanın içi de dışarıdan görüldüğünün katbekat fazlası büyüklükteydi.

En arka tarafta bir kapı daha vardı ve anlaşılan o ki yatak odası oradaydı. Kapı kapalı olduğu için olup biteni duymasına imkân yoktu. Bektan şarkıları çalan hoparlöre bıçağımı sokmak istesem de sessizlik istemediğim için dokunmadım. Parmak ucumda hızla yatak odasına ilerledim. Vaktim çok az kalmıştı. Yasak başlarsa sokak devriyeleri ve denetimler başlardı. Hiçbir çevirmeye yakalanmadan, arabama atlayıp bir an önce evime ulaşmalıydım.

Yatak odasının kapısı ufak bir itmemle açıldığında, tül perdelerin ortasında loş ışıklı kocaman bir yatakla karşı karşıya kaldım. Ne romantik!

Yatağın uç kısmında, arkası kapıya doğru dönük genç bir adam cırıltıya uzanıyordu. Alıp verdiği derin nefeslere bakılırsa uyuyordu. *Tanrım... Boşuna günahını aldığım için bağışla beni, dostum.*

Arthur onun sevgilisiydi demek ki. Zavallı Carl... Erkek arkadaşının her önüne gelenin yüzüne aletini salladığını bilse ne yapardı acaba?

Carl için daha sakın bir ölüm fikrim vardı. En nihayetinde ben de insandım ve deli gibi yorulmuştum. Biraz anlayış beklemem sorun olmasa gerek.

Yatağın boşta kalan kısmına uzanırken Carl'a doğru döndüm. Arthur'un yatağa döndüğünü sanıp usulca geriye kaydığında kalçalarını

bana yaslamış oldu. *Lanet olsun, Carl, sarılmak istediğim kişi sen de-
ğilsin. Noa!*

Carl uykulu sesiyle, “Sevgilim,” diye seslendi. “Neden üstünü gi-
yindin?” Sırtını biraz daha sürterek kıyafetlerimi hissetmeye çalıştı.
“Eğer uslu durursam gece yaramazlık yapmama izin verecektin.”

Tanrı’m, yine başlıyoruz! Bu kahrolası gece artık bitebilir miydi
gerçekten? Aksi hâlde bu aptal ucubeler yüzünden sevişmekten soğu-
yacaktım.

“Yeterince uslu durduğunu düşünüyor musun?” Sesimi anlamasın
diye fısıldamıştım.

“Evet. Yaramazlık yapabilir miyiz artık?” Carl iç çekerek, bana
doğru dönmeye başlarken, bıçağımı birden şah damarına saplayıp ya-
raktan fırladım. Boğuşmakla uğraşamayacak kadar yorgun olduğum
için erkenden hamlemi yapıp yataktan çekilmiştim. Bu gece üstüme
çok fazla kan sıçramışken bir de Carl’ın kanıyla bir kez daha ıslanmak
istemiyordum.

Carl dehşetle büyüyen gözlerini üzerime dikmişti, bıçağın deldiği
boynuna sıkıca bastırarak kan akışını engellemeye çalışıyordu.

“Merhaba Carl!” Yatak odasına girmeden önce maskemi taktığım
için yüzümü görmüyordu. “Boktan bir erkek arkadaşın olduğunu söy-
lemem gerek. Biraz önce sikini neredeyse yüzüme sürtecekti. İnanabi-
liyor musun?”

Carl çırpınarak yataktan çıkmaya çalışıyordu. Arthur’a kıyasla boyu
daha kısa, vücudu kaslı değil, yalnızca fitti. Benim yanımda bile çe-
limsiz kalacak vücudunu sürüyerek yataktan çıkmaya çalışıyordu. Boy-
nundan göğsüne akan kan tüm vücudunu saniyeler içinde boyarken,
Carl bıçağı tutup çıkarmaya çalıştı. Aptallığın böylesi! Hiç mi ilk
yardım dersi almamıştı bu ahmak?

“Hayır, Carl, hayır! Sakın yapma. Bunu tavsiye etmem!” Ellerimi
havaya kaldırarak durmasını söyledim. “İlk yardım derslerinin teme-
linde öğretilen şu ki yaraya ilk müdahale...”

Carl son bir gayretle bıçağı boynundan çektiğinde şah damarından
oluk oluk fişkıran kan yatak odasını kırmızıya boyadı.

“Bak işte, gördün mü?” Sıkıntılı bir şekilde ofladım. “Lanet olsun, siz ergenler neden büyüklerin sözünü dinlemekten âcizsiniz?” Carl gözlerini kapıya dikmiş, yerde son çırpınışlarını yaşıyordu. “Yardım çağırmamı ister misin?” diye sordum yanına eğilip. “Arthur dışarıda ya da istersen *marshmallow* kızı çağırabilirim. Sahi, ismi neydi?”

“Arth... Donna...” diye sayıklarken nihayet tatlı *marshmallow*’umun da ismini öğrenmenin mutluluğu içime doldu.

“Seni anlayamıyorum, Carl,” dedim biraz sonra. “Biraz daha sesli konuşur musun lütfen? Burada çok fazla şarkı ve gürültü var!” Sırtarak çırpınışlarını izliyordum. Saniyeler içinde Carl hareketsizce uzanmaya başladığında göz devirerek ayağa kalktım. “Sana söylemiştim. Bak, öldün işte, sersem herif!”

Ellerimi belime koyarak son kurbanımı dakikalarca izledikten sonra yarın sabaha onları hazırlamam gerektiği fikriyle harekete geçtim. Hepsinin üzerine tüm kuklalarımı yaptığım gibi *O.M* imzamı kazıya-caktım. En sonunda Arthur’u favori kuklam olarak son hâline getirip evime dönecektim.

Carl’ın kasıklarının üzerine imzamı bıçakla kazıdım önce ve onu sırtüstü yatağa uzanmış hâlde bıraktım.

Donna’nın neredeyse tüm vücudu yandığı için sağlam kalan tek yeri olan ayak bileğine daha küçük bir imza atmakla yetinmek zorunda kalmıştım.

Sakin kendini değersiz hissetme, tatlı Donna. Abartıp fazla yanma-saydın seninle daha detaylı ilgilenmeyi çok isterdim elbet.

Ve son olarak Arthur... Seninle işim uzun olacak, dostum. Tıpkı övün-düğün aletin gibi, beyinsiz!

Öldüğü hâlde mutlu olsun diye kurbanıma en sevdiği yerden iltifat etmeyi ihmal etmemiştim. Carl ve Arthur... Kuklalarımı yeni bir hayat bahşetmişim artık. Gittikleri yerde aşklarını daha özgür yaşayacakla-rına emindim.

Tabii Arthur sik kafalı gibi davranmayı kesip önüne çıkan herkese aletini sallama huyunu bırakırsa...

Ah, Tanrı’m! Ne geceydi ama!

Bir yerde okumuştum. *Ölüler, adını unuttuğumuz aynalardır. Onlar aslında bize kim olduğumuzu hatırlatırlar*, diyordu.

Öldürdüğüm bedenlere baktıkça kim olduğumu hatırlıyordum. Hiç unutamadığım gerçeğimle yüzleşiyordum. Büyüdüğüm evi, ailemi, tüm sevdiklerimi ve sımsıkı sarıldığım ruhumdaki karanlığı hatırlıyordum.

Ben buydum.

Beni buna dönüştüren şey sevdiğim insanlardı.

Sevdiğim insanlar benden bir canavar yaratmıştı ve o canavar, başka insanların kâbusuydu artık.

Oyuncak Katili. *Tanrı'nın kızgın nefesi.*

17

KENDİ MEZARINI KAZMAK

Toprak bizi yutar, bizden doğar...

Sonra verdiği tekrar geri ister; döngü susmaz, ölüm hiç yorulmaz.

PAUL BARNLEY

Ravebelg Kasabası

Kahretsin!

Ne lanet bir geceydi bu! Kasabaya geldiğimden beri ilk kez bu kadar öfkelendiğim bir gün olmuştu ve hepsi Soyтары yüzündendi.

Oyun parkında bana meydan okumakla yetinmeyip evime kadar geldiğine inanamıyordum. Dahası Joanne'in mezarının yerini bilmesini aşamıyordum. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Soyтары bir erkek olmalıydı. Evin arka tarafındaki ormanlık alandan buraya kadar bir ceset taşımak bir kadın için daha zor olsa gerekti. Artık emindim. Soyтары tanıdığım biriydi. Sırlarımı bilen biri. Kahretsin ki Noa'dan başka kimse yoktu.

Noa sahiden de ablasının cesedini yatağa taşımış olabilir miydi?

Eve gelip de elektriklerin olmadığını gördüğüm an bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştım. Evimde hiçbir zaman elektrik kesilmezdi çünkü. Biri bilinçli bir şekilde elektrik sistemini devre dışı bırakmıştı. Zira evimdeki kamera sistemlerinin de aynı yere bağlı olduğunu ve ana şalter kapandığında kameraların devre dışı kaldığını bilen biriydi.

Aylardır evime Noa dışında başka hiçbir yabancıyı sokmamıştım bile. Kamera olup olmadığını bilemezdi kimse.

Tanrı'm... Düşündükçe şakaklarıma katlanılmaz bir acı saplanıyor, sinirden aklımı kaybedecek gibi oluyordum.

Benim evime girecek kadar her şeyi bilen kimdi?

Noa'yı bulduğumda gözüm dönmüştü. Konuşmuyor, hiçbir şey söylemiyor, öylece boşluğa bakıp duruyordu. Ablasının cesediyle, zifiri karanlık odada saatlerini geçirmişti. Sevgilimin iyileşip, eski hâline dönmesi için elimden geleni yaparken Soyтары onu delirtmek için uğraşıyordu sanki. Her fırsatta onu köşeye sıkıştırıp duruyordu.

Bir dakika... Her seferinde Noa'yı hedef aldığı hâlde nasıl olur da sevgilimin Soyтары olmasından şüphelenirdim?

Son günlerde kasabadaki hâkimiyetime gölge düşüren o adi katil yüzünden aklım karman çormandı. Sağlıklı düşünemiyor, eskisi gibi ipuçlarını yakalayamıyordum. Aylardır bu kasabaya tek başıma hükmederken pisliğin teki planımı bozmaya gelmişti.

Her şeyi elime yüzüme bulaştırma korkusu yüzünden afalliyordum. Derhâl kendime gelmek zorundaydım. Yanlış bir adım, her şeyin sonu olabilirdi. Benim sonum olabilirdi. Sevdığım herkesi ve sahip olduğum kusursuz oyunu kaybetmektense ölmeyi tercih ederdim.

Ormanın kalbine doğru ilerlerken, toprak yol yüzünden Joanne'in cesedi el arabasında zıplayıp duruyordu. Her kıpırdadığında midemi bulandıran koku ciğerlerime doldukça, sürtüğü bir kenara atıp kurtulmak istiyordum.

Tanrı'ya şükür ki bahçemde el arabası vardı. Aksi takdirde böcek yuvasına dönmüş cesedini kucagımda taşımak zorunda kalırdım. Ki böyle bir şey yapacağıma onun cesedini yakmayı yeğlerdim.

Lanet olsun! Onu bulduğum günden beri zaten bir kambur gibi hayatımda duruyordu. Öldüğünde bile kurtulamamıştım. Sırf planıma hizmet ettiği için katlanmıştım ona. Bir de kızım Jasmine için...

Hayatımdan çık artık, sürtük. Geberip gittin ama hâlâ bir yolunu bulup musallat oluyorsun. Yoksa cehennem bile kabul etmedi mi seni?

En başında ondan nefret etmiyordum. Tam aksine yalnız geçen hayatıma kızıyla birlikte bir umut olmuşlardı fakat ne zaman ki Jasmine'i sevmediğini öğrendim... O günden beri dilediğim tek şey onu öldürmekti.

Sırf bu yüzden bile Soyтары'yı ızdırıp dolu bir ölüm bekliyordu. Oyunaçığını benim elimden almanın bedeli ağır olmalıydı elbette.

Joanne'in cesedini taşıırken aslında taşıdığım ağırlığın bir bedene değil, ölümün ta kendisine ait olduğunu idrak ettiğimde kollarımda garip bir sızı baş gösterdi. Ölümle kucaklaşmanın, bir ölüyü taşımanın nasıl bir şey olduğunu bilmeyenlerin, hayattayken hayranlık duydukları suretlerin toprağın altında nasıl çürüdüğünü hayal edemeyenlerin anlamayacağı türden bir ağırlıktı bu.

Sevgilim, ölümün koynunda uyanmıştı bu gece. Onun gibi ben de ilk kez çürümüş bir beden görüyordum ve Tanrı şahidim olsun, düşündüğümünden çok daha boktan bir durummuş toprağın altına girmek. Şimdi çok daha iyi anlıyordum öldükten sonra bedeninin yakılmasını isteyen insanları.

Sanırım benim de arzu ettiğim şey buydu. Hayattayken herkesin hayranlık duyduğu bedenim, ölümden sonra lanet olası sıkık böceklere yem olsun istemiyordum. Ateşte yansın bedenim, denizde özgürce savrulsun küllerim... İstedğim tek şey buydu artık.

Ağaçların arasından Joanne'in mezarına giden patika yolda gündüzleri bile yürümesi güçtü. Ay bile görünmüyordu bu gece. Sanki o bile bu anları görmek istemez gibi ağaçların ardına saklanmış, ışığını üzerimden esirgemişti. Sırıma ortak olup benimle birlikte yürüyen yalnızca rüzgâr vardı. Ama o bile taşıdığım cesedin kokusundan kaçınır gibi ağaçların arasında koşturuyor ve tepelerinde uğuldayıp duruyordu.

Joanne'in cesedini bir kenarda bırakıp boş mezarının başındaki toprak yığınının yanında öylece dikildim. Uzun uzun bakarken, beni karanlığına çağırان dipsiz bir kuyu misali önümde uzanıp gidiyordu

mezar. Karanlığın içindeki fısıltıları duyabiliyordum. Soyтары'nın son mesajını seslendiren adi bir ses...

“Buyurulur ki: Toprak bizi yutar, bizden doğar. Sonra verdiği tekrar geri ister. Döngü susmaz, ölüm hiç yorulmaz.”

Mezarın başında bedenim dikiliyordu ama ruhum çoktan diz çökmüş gibiydi. Dalıp gittiğim karanlık çukur beni çağırıyordu. Sessizliğindeki o ısrarcı karanlık, bir boşluktan daha fazlasıydı. Sanki kazdığım yalnızca bir mezar değil, kendi içimde yıllardır susturduğum anıların özgürlüğü gibiydi. Yıllar önce hapsettiğim her acı zihnimin dehlizlerinde koştururken annemi kaybettiğim gece kalbime gömdüğüm Tanrı beni huzuruna çağırıyordu.

Sonra verdiği tekrar geri ister.

Tanrı beni çağırıyordu.

Karanlıkta yankılanan ses, vücudumun içinde sürünerek ilerleyen sinsi bir fısıltı olup ne söylediği belli olmayan ama her hücreme sirayet eden bir hatırlayış gibiydi.

Omzumun üstünden el arabasında öylece yatan Joanne'e baktım. Sonra bir kez daha mezara döndüğümde tüm sesler sustu. Mutlak bir sessizlik ve ruhumdaki karanlıktan çok daha fazlası önümde uzanıyordu.

Yalnızca ölünce girilmez toprağın altına. Sevdığını kaybeden her insan ölür günden güne. Yattığı yatak, gözlerini açtığı her yeni gün onun mezarıdır.

Hatırla, Paul... Yaşadığın her şeyi hatırla ya da unut bütün geçmişini.

Mümkün mü böyle bir şey?

Hatırlamak ve unutmak...

Ölmek ya da ölenle birlikte kalbini toprağa gömmek...

Hatırla, Paul... Kim olduğunu hatırla. Yaşadığın acıları, yaşadığın kederleri hatırla ve korkularını göm bu karanlık toprağın altına. Çocukken yaptığın gibi. Tanrı'nı bile gömdüğün o karanlığa şimdi bir kez daha sarıl ve ruhunu yakıp kavuran tüm hislerinden sonsuza kadar kurtul.

Usulca eğilip, tereddüt etmeden mezarın içine girdim. Uğursuz bir korku içimi kaplarken kalbimde beni kucaklayan bir huzurun kokusunu alabiliyordum. Hiç oyalanmadan dizlerimin üzerine çöktüm ve

hemen ardından kendimi sırtüstü bırakıp mezara uzandım. Toprak beni kucaklıyordu sanki. Sarıp sarmalıyordu.

Bir annenin dizlerine yatırdığı çocuğuna gösterdiği şefkat gibi okuyordu tenimi toprak. Aldığım her nefeste ciğerlerime dolan hava ölümün ve çürümüşlüğün değil, küçük yaşımda kaybettiğim annemin kokusunu taşıyordu genzime.

Gözlerim gökyüzünü görmeye çalışsa da ağaçların göğe uzanan dalları buna izin vermedi. Görebildiğim tek şey zifiri karanlıktı.

Karanlık, unutulmuş günahların mezarıydı. Belki de bu yüzden etrafım karanlıkla çevriliydi. Tanrı beni unutmuştu ve unutulmamı istiyordu.

Neden yapıyordum bunu?

Neden girmiştin bu lanet olası çukura?

Kendimi cezalandırmak mıydı bu yaptığım?

Belki.

Ben bu mezara girmekle Tanrı'ya boyun eğmiş mi oluyordum?

Asla.

Toprak bizi yutar, bizden doğar...

Ben bu gece her şeyi ardımda bırakıp kendimi yeniden doğurabilmek için girmiştin bu çukura.

Toprak, yalnızca bedenleri değil, unutulan duaları da yutarmış. Kulağıma dolan ve en ufak hücrelerime kadar uyuşturan uğursuz fısıltılar, unutulmuş duaların yakarışıydı. Burada, ablasının ardından mezarını gözyaşlarıyla sulayan Noa'nın dualarını işitebiliyordum.

Mezarlıklarda açan tüm çiçekler gözyaşlarıyla sulanan ölüm çiçeğidir. Ölüme dokunanlar ise artık zamana ait değildir. Ben burada yalnızca kendi karanlığımdan değil, açgözlü bir canavar gibi hayatımızı tüketen zamandan sıyrılmak için yatıyordum.

Bu çukur beni gömmek için değil, beni bana geri vermeye hizmet ediyordu. Yıllardır bu toprağın üstünde taşıdığım kimlikler, aldığım canlar, maskeler, roller artık ağırdı.

Bu yerin altında geçen her saniye onlardan biraz daha sıyrılmıştım.

Burada yalnızca bendim. Paul Barnley.

Kirli.

Çürük.

Yalnız.

Korkak.

En azından artık aylardır öldürdüğüm herkesle aynı yerde, aynı hisleri taşıyordum kalbimde.

Aynı soğukluk.

Aynı sessizlik.

Aynı karanlık.

Dakikalar önce sıkıca yumduğum gözlerimi bir kâbustan uyanır gibi hışımla açtığımda kalbimdeki ağırlıktan geriye eser kalmamıştı. Bir çeşit tedavi yöntemi gibi... Kendimi yenilenmiş ve korkularımdan sıyrılmış hissediyordum.

Sonra gözlerimi açtım. Ayağa kalktım. Mezarın duvarlarına parmak uçlarımı geçirip kendimi yukarı çektim. Yeniden doğmuş gibi değil, ölmeye ve öldürmeye hazır biri gibi.

Tanrı şahidim olsun, bu oyunun kaybedeni olmayacaktım. Ravebelg Kasabası'ndaki günahkârların lanetli tohumlarını tek tek avlayıp bu toprakları eski günlerine kavuşturacaktım.

Elektrik sorununu halledip eve girdim. Joanne'i yeniden gömmüştüm ve umarım o çürük sürtüğü bir daha görmezdik.

Evden çıkmadan önce Noa'yı salona indirip bir kadeh şarap vermiştim. Salona girdiğimde bir şişenin tamamını bitirip ikinci şişeye geçtiğini ve onun da yarısını içmiş olduğunu görünce ağzım açık kaldı.

Ben mi ormanda çok uzun süre kalmıştım yoksa Noa mı bu kadar hızlı içmişti?

Sarhoş olduğu belliydi. Kendine bir kadeh daha doldurmaya çalışırken şişeyi tutmakta zorlanıyor, kadehi denk getirmek için çabalıyordu.

Koşar adımlarla yanına gidip şişeyi elinden aldığımda öfkeyle gözlerimin içine baktı. Bana bu şekilde bakmasından nefret ediyordum.

Bana ne zaman eskisi gibi aşkla bakacaksın, sevgilim?

Beni sevmeyecek misin hiç?

“Sevgilim,” diye mırıldandım. Ne söylemem gerektiğini bile bilmiyordum.

Onu günden güne tüketen bir hastalık gibi hissediyordum kendimi. Mia’yı öldürdüğüm günden beri yitip gidiyordu gözlerimin önünde. Şimdi de Soyтары’nın yaptıkları yüzünden dağılmış hâldeydi ve ben buna katlanamıyordum. Her şeyi düzeltmeye gücümün yetmeyeceğini idrak ettikçe kendime olan öfkem artıyordu. Evet, günü geldiğinde öldüreceğim son kurbanım Noa olacaktı ama o gün gelene kadar mutlu bir hayat yaşayacağımızı hayal etmiştim hep. Bunu kendi ellerimle mahvettiğim için deliriyordum.

Noa öylece yüzüme bakarken tek kelime etmedi ve şişeyi hınçla elimden alıp, etrafa dökülmesini umursamadan bir kadeh daha doldurdu.

Ellerime ve kıyafetlerime bulaşan toprağı umursamadan, Noa’nın yanına gidip dizlerimin üzerine çöktüm. Benden nefret ettiğini bile bile ellerini tuttum. Görmeye tahammül edemese de inatla gözlerinin içine baktım. Mia’yı öldürürken onun benden nefret etmesini umursamam sanıyordum. *Meğer ne çok seviyormuşum...*

Annemi kaybettikten sonra hayatımın ortasında yeri hiç dolmayacak bir gedik açılmıştı. Yanılmıştım. O yalnızlık hissi Noa sayesinde öyle kısa sürede kapanmıştı ki ben bile fark edememiştim olup biteni.

“Böyle olmana dayanamıyorum,” dedim, ellerini avuçlarımla arasına alarak. Tırnaklarımla dibindeki toprağı görüp de daha kötü olmasın diye parmaklarımı içe katladım. “Benden daha fazla nefret etmeni istemiyorum artık. Söyle... Her şeyi nasıl düzeltebileceğimi söyle sadece.”

Böylesi boktan bir kasabada benden daha iyi bir adam bulamaya çağını sen de biliyorsun, kıymetlim. Peki, öyleyse neden hâlâ bize bunu yapıyorsun, Tanrı aşkına?

Söyleyin bana. Ben o kadar kötü biri miyim? Söyleyin!

“İlişkimizin başlarında sana bir şey söylemiştim, hatırlıyor musun?” Mutlu anlarımız gözümün önüne geldiğinde istemsizce gülümsedim. *Gülüştün öyle eşsiz ki Noa, beni cennetin var olabileceğine inandırdı*, demiştim. Hatırladın mı?” Nihayet başını çevirip benimle göz göze gelmişti. “*Benden her şeyi al ama gülüşünü asla*, demiştim. Peki, sen ne yaptın? Önce gülüşünü aldın benden. Canımı yakmak için yaptığın tek şey bu oldu. Herkese gülüyorsun ama bir tek bana gülmüyorsun!”

Öfkelenmemeye çalıştıkça dişlerimi ve yumruklarımı sıkıyordum ama bir işe yaramıyordu. Noa’yı her gün biraz daha kaybediyordum. Ellerimden kayıp gittikçe ben çaresizce onun yok oluşunu ve delirişini izliyordum.

“Canımı yakmak mı istiyorsun? Buna gücün yetmez. Bana hiçbir şey yapamazsın ancak sen bu hâlde oldukça... Kendine verdiğin her zarar benim canımı yakar, Noa’m.”

Gözlerinde biriken yaşlar beni boğuyordu.

Noa beni hiç sevmemişti ve bakışlarıyla gerçeği tokat gibi yüzüme indiriyordu.

Beni bu dünyada bir tek annem sevmişti.

Ben onun öldüğü günden beri sevgi nedir hiç bilmedim.

“Çünkü ben senin oyuncacağım,” diyerek nihayet sessizliğini bozdu Noa. “Sense uslanmaz bir çocuk. Ancak oyuncığın elinden alındığında anlayacaksın, öyle değil mi?” Neşeden yoksun bir şekilde güldü. “Oyuncağını çoktan kaybettin sen.”

Bir an bile beklemeden, “Hayır, kimse seni benden alamaz!” diye karşı çıktım. Noa cevap vermeden önüne döndü. “Başını çevirme boşuna, sevgilim. O dalıp gittiğin yerdeyim ben. Senin yanıdayım, her yerdeyim.” Benim gibi bir adama diz çöktürecek kadın da ancak Noa Dayton gibi biri olabilirdi. Can kırıklarıyla dolu ama her şeye rağmen ayakta. Benim güçlü sevgilim. “Tut elimi, izin ver, yaralarını iyi edelim. Ravebelg Kasabası’ndan intikamımızı birlikte alalım. Ablanı öldüren o katile karşı seni korumama izin ver.”

Son söylediğimle bir anlık göz ucuyla bana bakmıştı. Bu gece yaşananların suçlusunun Soyтары olduğunu biliyordu neyse ki. En azından bu konuda beni suçlamadığına seviniyordum ama yine de... Noa’nın

intikam almak istediği tek kişi bendim. Her ne kadar bana haksızlık ettiğini bilsem de Mia'nın ölümü onu haklı çıkarıyordu.

“Ölmemi mi istiyorsun?” diye sorarken ayağa kalktım. “İstedğin şey bu mu gerçekten?” Noa cevap vermeyince, vakit kaybetmeden salondan ayrıldım. Kısa bir zaman sonra elimde iki şişeyle birlikte hızlıca salona geri döndüm. “Bak, Noa... Bu şişenin içinde zehir var, kıymetlim. İstedğin şey intikamsa eğer Mia'yı zehirlediğim gibi sen de beni zehirle şimdi.” Küçük, mavi şişeyi görebileceği şekilde ona uzattım. Diğer şişeyi ise orta sehpaye, Noa'nın önüne bıraktım. “Bu da panzehir. Elimdeki zehrin şifası ancak bu şişede var. Senin ellerinde olacak.” Noa hâlâ inatla yüzüme bakmıyordu. “Bana tek bir şey söyle. Ölmemi istiyorsan hemen şimdi bu şişeyi içeceğim.”

Hadi... Lanet olası tek bir kelime söyleyeceksin. Neyi bekliyorsun hâlâ?

“Sevgilim?” Soruma cevap alabilmek için üsteledim ama Noa kıpırdamıyordu bile. “Pekâlâ...” diyerek şişenin kapağını açtım ve son kez Noa'ya baktım. “Seni sevmek, deliliğin sınırlarında dolaşmaktı ve bu, hayatımın en güzel birkaç ayıydı. Sana yalan söylemediğim tek konu seni sevdiğimle ilgiliydi, Noa. Senin tüm nefretine rağmen...”

Şişeyi hiç düşünmeden kafama diktüğimde, daldığı yerden gözlerini çekip son kez bana bakmaya tenezzül bile etmedi. Dizlerimin üzerine yığıldım önce. Bir an olsun gözlerimi sevgilimden ayırmıyordum. Soluklarım düzensizleşiyor, hızla inip kalkan göğüs kafesimde boğulan nefesim gözlerimi karartıyordu.

Son kez çaresizce, “Noa...” diye fısıldadım. “Benim eşsiz sevgilim.”

Ve gerisi derin, ıssız bir karanlık.

Tümüyle yere yığıldım.

18

ÖLÜM SENİ ALMAYA GELİNCE

*Ölüm kapını çalmadan önce, garip bir dinginlik dolar göğüs kafesine.
Zira kalbin sona geldiğini hissettiğinde,
ruh bir daha göremeyeceğin yarınlarınla sessizce vedalaşır.*

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Ölümün bu kapıdan içeri girmesine izin vermeyeceğime yemin etmiştim.

Ölüm Meleği ben istemediğim sürece kapımı çalmayacaktı. Ne pahasına olursa olsun, gerekirse ölümle savaşıacak ama yine de teslim olmayacaktım.

Ben aylar önce kalbi kırıklarla dolu bir kızın eşsiz gülüşüne yenik düşmüştüm. Hiçbir düşmanımın yapamadığını kalbi yamalı güzel kadın yapmıştı. Yanında olduğum her an sahip olduğum karanlığı, ışıyla dağıtan kıymetli sevgilim...

Kaderim artık Noa Dayton'ın ellerine kalmıştı. Yaşamama da ölmememe de karar verecek tek kişi oydu.

Boğazımdan yükselen yakıcı köpükler ağzımdan taşıtıkça kendi kalp çarpıntılarımda boğuluyordum. Parkenin soğukluğuyla üşüyordum ve titredikçe bedenimin zayıf düştüğünü hissediyordum. Hissizlik en ufak hücremi bile ele geçirmiş, saniyeler içinde bedenimi kısıkvrak yakalamıştı.

“Paul?” Noa’nın sesi bir uğultu gibi doldu kulaklarıma. Şiddetli sarsıntılarla bedenim kendini yere çarpmaya devam ettikçe gözlerim tamamen kapandı ve teslim olmaya hazırdım.

Noa benden nefret ediyordu. Biraz bile sevmiş olsaydı eğer beni... Geçmişimizin hatırına panzehirle hayatımı kurtarırdı.

Neden seslenmişti bana? Hayatım için endişelenmiş miydi yoksa?

Kusma isteğiyle kasılıp duruyor, boğazımdan kaçan hırıltılar eşliğinde ağzımı dolduran köpüğü dudaklarımdan kenarından akıtarak nefes almaya çalışıyordum.

Her şey buraya kadardı.

Noa Dayton kararını vermişti. Sevgilim, benim ölmemi istiyordu.

Hiçbir şeyin böyle olacağını düşünmemiştim. Kusursuz oyunumun yarım kalması yüreğimi parçalıyordu ama nasılsa öldükten sonra bunların hiçbir önemi kalmayacaktı.

Sakin ola Noa’ya kızgın olduğumu düşünmeyin. Elbette onu son nefesime kadar seveceğim. Bu kasabaya geldiğimden beri size de ona da yalan söylemediğim tek nokta buydu. Ama ne siz ne de sevgilim bana inandı.

Belki biraz sonra gözlerinin önünde son nefesimi verdiğimde içten içe inkâr ettiği aşkıma inanacaktı. Bu kasaba için Oyuncak Katili’ydim ben, öldükten sonra sizin gözünüzde acınası, fedakâr bir sevgili olacaktım.

Bedenimi ele geçiren zehre karşı son ana kadar direndim. Göz kapaklarımı aralamak bile gücü ama yine de son kez âşık olduğum kadını görebilmek için gözlerimi açmaya çalıştım.

Tanrı’m... Ağzımdan saçılan köpükler göz çukurlarıma dolunca daha fazla direnmenin anlamı olmadığını son kez en acı şekilde idrak ettim. Gözünde pislüğün tekiydim. Cani bir katil, kasabayı cehenneme

çeviren ateşin ta kendisiydim. Hayatını tepetaklak eden, kardeşini öldüren, hayallerinin ve umutlarının katili...

Tüm bunları bir anlığına unutup benimle vedalaşsaydı eğer ölmek üzere olan bir adamın son dileğini gerçekleştirmiş olacaktı.

Kulaklarımda uğuldayan kargaşanın sebebini bilmiyordum. Bedenim bile saniyeler öncesine kıyasla çok daha az titriyordu artık.

Ben... Ölüyor muydum?

“Noa...” dedim son kez. Dudaklarımdan dökülen hırıltılar yüzünden belki de o bunu duymamıştı bile.

Bedenimi sarsan şey neydi, bilmiyordum. Biri yüzümü okşuyordu sanki. Kalbimin üzerinde zarif bir dokunuş hissediyordum.

“Paul?”

Bir dakika... Tanrı'm... Bu... Bu oluyor muydu gerçekten?

Beni kurtarmak için mi gelmişti sevgilim? Yoksa öldüğümden emin olmak için başımda mı bekleyecekti alçakça?

Tanrı'm... Lütfen o işeyi bana içirsin.

Yere bir şeyin düştüğünü duyunca irkildim. Artık hiç ses yoktu. Bedenim de sarsılmıyordu hiç. Öylece yerde uzanıyordum ve benden geriye yalnızca bilincim kalmıştı.

Bir el, kilitlenmiş çenemi güçlkle aralayıp saniyeler içinde tadı olmayan o sıvıyı ağızımın içine dökmeye başladığında bedenim direnmeden kabul etti. Boğazımdan aşağı akıp giden sıvıyla nabzım yavaşlıyor, ağzımı yakan köpüklerin acı tadı usul usul siliniyordu sanki.

Noa yaşamamı istemişti.

Sevgilim benden vazgeçmemişi.

Tanrı'ya şükür, bu gece de ölüm benim için gelmeyecekti.

“Paul?” Noa'nın sesi tüm uğultunun ortasındaki en net şeydi. “Paul?” Usulca bedenimi sarsan ellerini tutmak için sabırsızlanıyordum. Gözlerimi açıp benim için endişelenen o güzel yüzünü görmek için sabırsızlanıyordum.

Hâlâ hayatta olmak... Ölümün kıyısında dolaştığın ve çaresizce son nefesinin ciğerlerini yaktığını hissettiğin o anlarda hiçbir şey yapamamak ne acıymış. Şimdi daha iyi anlıyordum oyuncaklarımı.

Ben bu gece iki kez ölümle aynı masaya oturmuştum ve ikisinde de galip gelen ben olmuştum.

Zira ben, Paul Barnley'ydim. Hiçbir güç yetmezdi beni alt etmeye.

Kirpiklerim ağır ağır aralanırken, gözlerime hücum eden ışığın acısıyla inleyerek gözlerimi tekrardan kapadım.

"Paul, aç gözlerini," derken sesi soğuk bir sakinlik içindeydi. "Kalkmana yardım edeyim. Tut elimi," diyen Noa'nın sesiyle bir kez daha gözlerimi açmaya çalıştım.

Elimi tutmak istemişti. Tanrı'm, benim duyduklarımı siz de duyuyor musunuz?

Usulca gözlerimi açtığımda Noa başını uzatıp tavandaki ışığın gözlerimi acıtmasına engel oldu. Şimdi görebildiğim tek şey sevgilimin güzel yüzüydü.

"Noa..." Ağzımda kalan köpükler yüzünden sesim hırıltılı çıkmıştı. "Hayatımı kurtardın." Güçlkle kaldırdığım elimle ağzımın kenarında biriken salya ve köpükleri silip doğrulmaya çalıştım. Buna gücümün yetmeyeceğini anlayınca, Noa elimden tutup diğer eliyle de sırtıma destek oldu. İkimiz de yerde oturuyorduk şimdi. "Ölmemi istemiyorsun demek..." Heyecan dolu bir hayretle çıktı kelimeler ağzımdan. "Hayatımı kurtardın, sevgilim."

İçtenlikle gülümserken Noa'nın harelerindeki rahatlama hissi içimi sıcacık yapıyordu. Benim için endişelendiğini görebiliyordum ve panzehiri zamanında içirdiği için rahatlamış görünüyor.

Bir kez daha elimin tersiyle ağzımı silerken, Noa dizlerinin üzerine oturarak geri çekildi. "Henüz senin vaktin değil," dedi donuk bir ifadeyle. "Hem unuttun mu? Seni ben öldüreceğim. Bunu sen değil, ben yapacağım." İmalı bir şekilde kaşları hareketlendiğinde keyifle güldüm.

"Söz verdiğim gibi," dedim başımı sallayarak. "Sana teslim olacağım, bir tanem."

Noa öylece yüzüme bakıyordu ama ne düşündüğünü anlamıyordum. Öyle derin bakıyordu ki başında dikildiğim mezar kadar dipsiz bir kuyu misali beni içine çekiyordu.

Derin derin soluyarak nabzımın düzene girmesini bekledim ama zihnimdeki şeytanlar tek bir şey fısıldıyordu bana:

Öp onu.

Her şeyi siktir et ve sevgilini doyasıya öp.

Haşifçe doğrulup Noa'nın yüzünü ellerimin arasına aldım. Bir an bile beklemeden, haftalardır öpmek için yanıp tutuştuğum dudaklarına yaklaştım. Sessizliğe karışan kalp atışlarını duyabiliyordum. Avuçlarımın arasındaki yüzü hızla ısıtıyor ve bu, tenimi yaklıyordu.

Noa beni itmedi. Bana karşı koymadı ve ben bundan aldığım cesaretle dudaklarını şehvetle öpmeye başladım.

Ahmaklar.

Onu elbette çok seviyorum ama hiçbir şeyi kendimden daha fazla sevmem ben. Siz aptallar bunu bile bile nasıl da kandınız bu basit oyunuma?

Gerçekten koca bir ömrü beyinsiz olarak geçirmenize acıyorum. Dünyanın en boktan ve basit numarasını nasıl da yuttunuz hemen?

Çünkü siz de benim ölmemi istiyorsunuz, değil mi?

Zira Oyuncak Katili ölürse her şey sona erecek. İsmim övgülerle, hayranlıkla ve kahramanlıkla anılırken kendime bunu yapacağımı size düşündüren ne?

Noa ölmemi mi istiyor? Gidip kendini becerebilir, sürtük.

İntikam mı almak istiyor? Her şeyi unutup kollarıma gelebilir. Ben onun şifası olurum.

Beni istemiyor mu? İşte o vakit siktir olup gidebilir.

Hiç kimse sonsuza dek ve koşulsuz sevmeyi hak etmez. Noa'yı elbette her şeyden çok istiyorum ama bu gece beni kurtarmasaydı onu hemen bu gece öldürmeye hazırlanıyordum. Ama o aptal bir kadın değildi. Beni kaybetmeyi göze alamayacağını biliyordum zaten. Biraz önce zehri içtiğimde de bunu gözlerimle görmüş oldum. Kaldı ki içtiğim şey zehir falan değildi, sizi beyinsizler.

O küçük, mavi şişenin içinde kokusuz, bitkisel bir diş macunu vardı. Ağzımı köpürten şey tam olarak buydu. Tam da bu yüzden ağzımdaki köpüğü defalarca kez elimin tersiyle silmek zorunda kalmıştım. Kokusu ve tadı olmasa da riske atmak istememiştim.

Noa'nın panzehir olduğunu sandığı şeyse suydur. Yani anlayacağınız, böylesi basit bir numaraya kandınız. Sizin inanmanıza şaşırmamıştım fakat Noa'nın bu kadar aptal olduğunu görmek canımı sıkmıştı. Bunun da sebebi Joanne'in cesediyle uyandığı için aklı başında değildi.

Her şeye rağmen size acıyorum ve şimdi söyleyeceklerimi iyi dinleyin. Ancak günahkârların hüküm sürdüğü, masumiyetin bir halta yaramadığı bu dünyada aklınızı kullanmazsanız canınızı yakmak isteyen çok olur.

Biraz önce yaptığım şey benim eşsiz dehamın bir perdesiydi. Muhteşem oyunculuğum ve bir yazarı kışkırtacak kadar kusursuzca sarf ettiğim cümlelerin tamamı korkunç bir manipölasyon örneğiydi.

Noa, zehirlediğim kardeşini kurtaramadığı için kendini suçluyordu. Bense karşısına bir zehirle çıkmış ve bu kez eline kurtarmak için bir şans vermiştim. Bir an bile düşünmeden o zehri içmiştim. Son sözlerim ise hep onu ne kadar sevdiğimle ilgili olmuştu.

Sağlıklı psikolojide olan biri bile böyle bir durumda zehri içenin kim olduğunu önemsemeden o kişiyi kurtarırdı. Buna manipölasyon derler. Şeytanın en güçlü silahı. İnsanoğlunu günaha sürüklemek için Tanrı'ya karşı kullandığı tek koz budur.

Ben, Noa'nın hayatındaki en korkunç travmayı tetikleyerek bir nevi onun duygusal boşluğuna bir darbe indirmiştim. Aynı sebepten ölmek üzere olan birini kurtardığını sanması, Noa'nın bana travmatik bağlanma geliştirmesine sebep olmuştu.

Bu gece belki de hayatınızda şahit olamayacağınız kadar unutulmaz bir tiyatro oyunu izlemenize fırsat verdiğim için bana teşekkür etmelisiniz.

Noa'nın duvarlarını yıkan bu hamle, dudaklarımızın nihayet kavuşmasına sebep olmuştu.

Sevgilimi doyasya öptüm. Hiçbir karşılık vermese bile umurumda değildi. Bana karşı çıkmaması bile bu oyunumun başarıyla sonuçlandığı anlamına geliyordu.

Benim zekâm karşısında kimsenin şansı yoktu. Er ya da geç istediğim her şeyi elde edebilirdim.

Ve siz ahmaklar, ağzınız açık bir şekilde olup biteni izlemekten öteye gidemezsiniz.

Noa'nın belinden kavrayıp zarif bedenini bacaklarımın arasına çektim ve daha büyük bir arzuyla âşık olduğum dudakları öpmeye devam ettim. Daha fazlasını istiyordum. Onunla sevişmek... Kollarımın arasına alıp eski günlerdeki gibi onu düzmek...

Ama sabırlı olmalıydım. Yakında aynı şehveti Noa da gösterecekti. Beni öpmek için yanıp tutuşacağı günler yakındı.

Düzenleme
Ny.ozlem

19

DUDAKLARINA SİNMIŞ ÖLÜM

*Bazı cümleler ağırdır, yük olur insana.
Öyle kelimeler dökülür ki ağzından, sanki her sözcüğün cenazesi
kalkar dudaklarından.*

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

Paul beni öpmüştü.

Masumların kanıyla yıkanmış elleriyle yüzümü tutmuş, onun kimliğini öğrenmeden önceki aşkımızın son anılarını kirletircesine beni öpmüştü.

Oyuncak Katili beni öpmüştü.

Kana doymayan bir canavarın dudaklarının sıcaklığıyla, kardeşinin ölüsünü son kez öptüğünden beri ölümün soğukluğunu miras gibi saklayan dudaklarıma ihanet edercesine beni öpmesine izin vermiştim.

Bazı geceler zihnimin içinde gürültüsüyle tüm dünyayı sessizliğe boğan karanlık bir ses duyuyordum. Bana ait olmayan ama kalbimin derinliklerinde yankılanan o tekinsiz ses...

Paul kardeşimi öldürdü. Onu yok etmeliyim, diyordu bu ses bazen.

Bazense o *olmadan tek başına savaşılamazsın. Mia'nın intikamını alana kadar Paul'un yanında kal,* diyordu.

Sanki göğüs kafesimde bir yabancı gizleniyordu. Bazen onu susturabiliyordum, bazense benliğimi ele geçirdiğini hissediyordum.

Kendimi kaybettiğim zamanlarda neler olduğunu hatırlamayışımın sebebi bu olabilir miydi?

En son Nate'in evinde peynirleri doğrarken bu şekilde kendimden geçmiştim. Ondan beri fark ettiğim bir şey yoktu. Hasta olamazdım. Öyle olsaydı bunu fark ederdim, değil mi?

Çoğu gece başımı yastığa koyduğumda Paul'un katil olduğunu öğrendiğim an neden polise ihbar etmediğimi düşünüp duruyordum. Bunun aptalca bir karar olduğunu söyleyen tarafıma her hak verişimde başka bir ses dizginleri ele geçiriyordu.

Paul'u ihbar ettiğim anda oyun sona erebilirdi belki fakat intikamımı almış olmayacaktım. Onun canını yakmak hatta bir gün yeterince cesur olabilirim onu öldürmek benim için gerçek bir intikam olurdu. Aksi hâlde aylardır kasabada masum insanları vahşice katleden bir katili yakalamaktan âciz kasaba yönetimine iyilik yapmaktan öteye gidememiş olacaktım.

Ne yapacağımı, nasıl bir yol yürüyeceğimi haftalar geçmesine rağmen kestiremiyordum. Sadece ne istediğimi biliyordum: Paul'un ölmesinden başka bir dileğim yoktu.

Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Paul karşımdaki kanepede uzanırken uyuyakalmıştı. Benimse gözüme hiç uyku girmiyordu. Dizlerimi karnıma kadar çekip saatlerdir düşüncelerin beni hırpalamasına izin veriyordum.

Kendimi işe yaramaz bir pislik gibi hissediyordum. Ne onu öldürebiliyordum ne de kendimi. Beceriksizin tekiydim. Canımı yakan kimseye karşılık veremeyecek kadar güçsüzdüm işte.

Tutunacak bir dalım, sığınacak bir limanım, başımı yaslayacak bir omzum yoktu. Paul tüm bunlara sahip olduğunu söyleyip duruyordu ama bunu nasıl yapardım?

Sığınmak istediğim kollar bir katile aitken ben nasıl teslim olurdum?

Artık ağlayamıyordum. Ağlamaya bile yüzüm kalmamıştı. Karanlığın içine saklanan o karanlık tarafımdan korkuyordum. Eğer onu özgür bırakırsam hiçbir şey eskisi gibi olmayacakmış gibiydi ve o, özgürlüğü için âdeta bana yalvarıyordu.

Neyi bekliyorsun, ahmak? Sahiden de Ravebelg Kasabası'ndaki tüm masumları öldürene kadar yanında durup hiçbir şey olmamış gibi onu mu izleyeceksin? Soyтары'yı yakalamasını bekliyorsun güya. Bunun bir bahane olduğunu en iyi sen biliyorsun. Korkuyorsun. Korkaksın. Ona zarar verirken yalnız kalacağını biliyor ve bundan delicesine korkuyorsun.

Her gece buna benzer haykırışlarla boğuşmaktan gözümeye uyku girmiyordu işte. Ben neden Paul'u öldürmekten korkuyordum?

Paul uyuduğundan beri kafamın içindeki bu sorulara cevap bulabilmek için internette onlarca sayfada gezinip durmuştum. Her biri farklı bir tez sunmuştu önüme. Kimisi içinde bulunduğum durumu *Stockholm Sendromu*'na benzetiyordu. Katile karşı hem nefret hem de garip bir bağlılık hissetme durumuymuş Stockholm Sendromu. *Kurbanın cellâdına sığınmasıdır. Bedeninin tutsak olduğu yerde ruhu da özgürlüğünü yitirir; zamanla korku, hayranlığa; acı, bağlılığa evrilir. Sevilmeğe değil, kurtarılmaya muhtaç olanın, kurtarıcıyı zindanda arayışıdır bu.*

Saçmalıktan başka bir şey değildi bu!

Bazı sayfalar onun bir benzeri olan *travmatik bağlanma* diyordu. Telefonu bir kenara fırlatmadan önce okuduğum son cümle aklımda dolanıp duruyordu: *"Kişinin tekrarlayan şiddet, istismar veya travmatik deneyimler yoluyla kendisine zarar veren kişiyle güçlü, kopması zor bir duygusal bağ kurmasıdır."* Travmatik bağlanmayla ilgili okuduğum bir metnin son cümlesiydi bu.

Bunların hepsi saçmalıktan ibaretti. İstedğim tek şey, kalbimi günden güne yakıp kavuran intikam ateşiyle Paul'un sonunu getirmektir. Sadece yaşadığımız kahrolası kasaba yüzünden bunu ertelemek zorunda kalmıştım. Hepsi bu.

Şüphesiz ki bir gün bıçağı Oyuncak Katili'nin kalbine saplayacak olan bendim.

Bakışlarımı karşımda masum bir adammış gibi huzurla uyuyan Paul'dan alamıyordum. Böylesi bir adamın yaptıklarını düşünmek bile kahrediyordu beni.

Soluklarım hızlanırken, hışımla başımı çevirip bahçeye bakan camdan dışarıyı izlemeye koyuldum. Karanlığın içindeki gerçekleri okurcasına, gözümü bile kırpmadan, uzaklara dalıp gitmiştim.

Ne duruyorsun hâlâ? O adam senin kardeşini öldürdü, diyen bir fısıltı rüzgâr gibi kulağıma esti. *Kardeşinin katili bu gece seni öptü, pislik. Hayatını mahvetti. Onu öldürmek için neyi bekliyorsun?*

En çok da saatler önce onun ölmesine izin vermediğim için susturamıyordum sesleri. Kılımı bile kıpırdatmadan, hayatımı mahveden adamın geberip gitmesini izlemek varken onu kurtardığım için kendimden iğreniyordum.

Bunu nasıl yapmıştım? Hangi aklın aptallığıydı bu?

Baktığım camın buğusunda kendimi yitirirken Mia'nın yüzü hayalimde canlandığında korkuyla iç çektim. Gözlerimi hızla kırıştıtarak bu anın gerçekliğini sorgularcasına başımı salladım. Bana öfke ve nefretle bakmazdı kardeşim. Zihnimin alçak bir oyunuydu bu.

Joanne'i yanı başımda bulmanın travmasıyla hayal görmeye başlıyordum, hepsi bu.

Eğer Paul'u, Joanne'i kendi elleriyle yatak odasından çıkarıp, şu merdivenlerden indirirken görmemiş olsaydım gerçekliğini sorguluyor olurum. Diğer her şey boktan birer paranoya olsa da yanımda uzanan Joanne gerçekti. Ona dokunmuş, çürüyen cesedini incelemiştim.

Kahretsin!

Kendine hâkim ol, Noa. Sakin ol. Nefes al... Her geçen saniye zihnim uyuşuyordu ve kendimi telkin ederek paranoyalarımın kurtulmaya çalışıyordum.

Kalbim göğüs kafesimi yumruklarken fısıltılar haykırıslara dönüşüyordu. Kahrolası sesler susmuyordu. Hayatım boyunca peşimi bırakmayan düşüncelerimin gürültüsü artık her yerdedi.

Onu öldürmezsen eğer yakında sen öleceksin!

Gece öylesine sessizdi ki odanın içinde alıp verilen nefeslerin bile yankılandığını işitiyordum. Perdelerden sızan ay ışığı, karanlıkta bir yarayı andıran ince çizgilerle koltuğun üzerine düşüyor, onun huzurlu yüzünü parlatıyordu. Uyuyordu.

Yarattığı kaosu ve karanlığın varlığından sıyrılmış, kusursuz güzelliğiyle öylece karşımda uyuyordu ve ben arkamda sakladığım bıçağın soğukluğuyla kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi çarparken yalnızca onun sessizliğine tanıklık ediyordum.

Bıçak elimde öylesine ağırdı ki metalin soğuğu avcuma değdikçe bana kardeşimin cansız bedenini hatırlatıyordu. O gün buz tutmuş ellerini bir daha ısıtamayacağım gerçeği tokat gibi yüzüme vuruyordu.

Paul onu benden koparmıştı. Tek istediğim, bıçağı göğsüne saplamak, ruhunu ele geçiren karanlığı gökyüzüne uğurlamak ve bu topraklara ektiği vahşeti kazıyıp atmaktı. Tek istediğim buydu ama neden titriyordu ellerim? Neden bir adım daha atamıyor ve onun işini bitirmeye bu kadar yakinken elimi kaldıramıyordum?

Olup biten her şeyden habersizce uyumasını izlemek beni delirtiyordu. Onu öldürmek istediğimi bildiği hâlde nasıl bu kadar rahat uyuyordu? Paul Barnley korkmaz mıydı hiç?

Tenim buz kesmişti. Ağlamak istiyordum ama kalbimi boğan bir tufan gibi göğüs kafesimde biriken gözyaşları akıyordu gözlerimden. Ağlarsam eğer yanaklarımı ıslatan yaşlarla bedenimin ısınacağını biliyordum ama lanet olası akıyordu.

Kendimi cesaretlendirmek için Mia'nın adını sayıklayıp duruyor, onu gölde bulduğum gün hissettiğim acıyla içimi doldurmaya çalışıyordum. Böylece Paul'u öldürmek daha kolay olabilirdi.

Bir hışımla elimi havaya kaldırdığımda, göğsümü yaran bir sızıyla nefesim kesilince gözlerimi kapadım. Bıçak havada asılı kalmıştı. Bileğimde öyle bir ağırlık vardı ki sanki görünmez bir el bileğimi var

gücüyle sıkıp bana engel oluyordu. Onu öldürmek isterken kafamın içinde koşturan başka bir ses çılgık atıyordu.

Eğer onu öldürürsen seni koruyacak kimse kalmaz. Yapayalnız yaşarsın sefil hayatını. O olmadan sen de var olamazsın. Aşkın da nefretin de onun varlığına bağlı. Onu öldüreceğine kendini öldür, en azından bir şansın olur.

Daha önce hiç duymadığım kadar net ve ürkütücü sesler zihnimden firar ederken aklımı bulandıran bu ses, elimdeki bıçaktan daha keskindi.

Gözlerimi sıkıca yumdum ve zihnimdeki düşüncelere kulak verdim. Onu öldürürsem kardeşim geri gelmeyecekti. Onu öldürürsem acım dinecekti belki ama bundan sonrası zifiri karanlıktı. Çünkü bütün kinim, kardeşimin ölümünden sonra dahi yaşama sebebim onun üzerine inşa edilmişti. Onu yok edersem ben ne yapacaktım?

Hayatıma kaldığım yerden devam edebilecek miydim ya da eski günlerim geri gelecek miydi?

Asla.

Bıçağı biraz daha kaldırmaya çalıştım ama bedenim deli gibi titriyordu. Derin bir nefes aldım, bıçağı göğsüne saplayacakmış gibi en yukarı kaldırdım. Paul'un huzurlu yüzünde gölgelerin dansını izlerken eski bir hatıra gibi tanıdık gelen o güven ve şefkat duygusu beni kısı kıvrak ele geçirdi. Sanki her an gözlerini açacak ve bana *kıymetlim*, diyecekmiş gibi geldi. Bir anlığına onun kollarının arasında güvenli olduğum günlerin sıcaklığıyla ısındığımı hissettim.

Ve işte tam o an, bıçak parmaklarımın arasından kayıp yere düştüğünde metalin parkeyle buluştuğu an çıkan ses bütün odada yankılandı.

Ölmek ya da savaşmak arasında ince bir çizgi üzerinde kaldığım günler ben savaşmayı seçmiştim. Önce Soyтары'yla... Günü geldiğinde ise Paul'la. Hem ablamın hem kardeşimin intikamı için kendime ve onlara bir söz vermiştim. Bu sözü tutmak, Paul'un yanında kalmak zorundaydım.

Bir adım geri çekildiğimde nefes nefese kalmıştım. Bedenim ayakta duramayacak kadar fazla titriyor, nihayet gözyaşlarım istemsizce akıyordu.

Onu öldürememiştim. Nefretim ikimiz için de fazlaydı. Onu bir silah gibi canımı yakanlara karşı kullanmaya yemin etmiştim ama bu, taşıyamayacağım kadar ağır bir yükü.

Yatağın kenarında dizlerimin üzerine çöküp sessizce ağlamaya başladım. Neye ağladığımı bilmeden, iç çeke çeke hıçkırıklarımda boğuldum.

Onu öldürmeye cesaretim yoktu.

Onu yaşatmaya da cesaretim yoktu.

Ve ben, sonu çıkmaza düşen bu iki yol arasında aldığım her nefeste biraz daha delirmeye mahkûm kalmıştım.

Bıçak yere düştüğünde huzursuzca kıpırdanan fakat uyanmayan Paul birkaç dakika sonra hıçkırıklarımın sesiyle gözlerini açtı ve hışımla yattığı yerden doğrulup bana baktı.

“Sevgilim?”

Lanet olsun. Dayanamıyordum şunu duymaya!

Bana her öyle seslendiğinde zaman duruyordu sanki. Kalbim, göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi atıyor, ciğerlerime dolan hava boğazımda düğümleniyordu. Turkuaz gözleri, geceye sarılan gökyüzü kadar uçsuz bucaksız karanlığıyla beni bulduğunda, içimdeki tüm nefret bir anda buz kesmişti.

Hemen sonra yanı başında oturduğum bıçağın parıltısı gözlerine yansıdı. “Noa?” Sesindeki şaşkınlık ruhumu tırmalamıştı. “Beni öldürmek istedin, değil mi?” Sesinde ne şaşkınlık ne de korku vardı. Sa-dece derin, ürkütücü bir sakinlik doluydu.

Cevap vermek için dudaklarım aralandı ama sesim çıkmadı. Sanki kelimeler boğazıma saplanmıştı.

Yattığı yerden tamamen doğrulup bacaklarını kanepeden sarkıttı. Salona dolan ay ışığı, yüzünün keskin hatlarını aydınlatıyor, gözlerindeki alaycı parıltıyı eşsiz bir güzellikle sergiliyordu. Gözleri bir kez daha bıçağa kaydı ve sonra bana döndü. “Ama yapamadın,” diyerek büyükçe yutkundu. “Beni öldürmek için fırsatın varken sen bunu yapamadın.”

Dizlerimin üzerine çökmüş, titreyen ellerime bakıyor ve Paul'u duymazlıktan geliyordum. Yapmam gereken tek bir hamleydi. Bir bıçak darbesi... Ama yapamamıştım. Neden içimdeki fırtına, o an bir damla yağmur bile yağdıramamıştı?

Kanepeden kalkmadan dizlerinin üzerinde yanıma çöktü. Sessizce uzanıp bıçağı aldıktan sonra görüş hizama kadar kaldırıp parmağının ucuyla bıçağın ucunu yokladı. "Neden durdun?" dedi. "İntikamını almaya bu kadar yaklaşmışken neden bu bıçağı kalbime saplamadın, bir tanem?"

"Bilmiyorum," dedim gözyaşlarım akarken. "Benim neyim var, bilmiyorum. Neden yapamadığımı bilmiyorum. Seni öldürmek istiyorum ama korkuyorum." Ağlamaktan kızaran gözlerimle ona baktım. "Kahrolası korkağın tekiyim. Kardeşimi öldüren katili yok etmeye bile cesaretim yok." Kelimelerin her biri ağızımda parçalanıyordu sanki.

Beni dinlerken yüzüne yerleşen gülümsemesi öylesine soğuktu ki ruhuma işliyordu. "Hayır. Sen tanıdığım en cesur kadınsın, sevgilim. Sadece sen bu değilsin. Kalbin, bu dünyadaki temiz kalan tek şey. Tüm yaptıklarına rağmen beni öldüremiyorsun çünkü senin içinde..." Ellerini kendi kalbinin üzerinde kavuşturdu. "Buradaki gibi bir canavar yatmıyor."

Bu doğru değildi. Ruhumun derinliklerinde intikam ateşiyle yanan korkunç bir canavar vardı. Onun soluklarıyla yanıp küle dönüyordum ben.

"Ve kabul edelim ki bir zamanlar sen de beni sevdin. Artık sevmiyorsun, biliyorum ama biraz önce o bıçağı kalbime indiremediysen bir sebebi de bu. Derinlerinde hâlâ güzel günlerimizin anılarını yaşıyorsun."

Parmağının ucuna açtığı derin kesikle birlikte kanı parkeye damlarken, aniden bıçağı kenara fırlatınca metalik ses odada yeniden yankılandı. İyice üzerime eğildiğinde yüzlerimiz çok yakındı artık, nefesi yanaklarımı okşuyordu. "Beni öldürmeyeceksin. Ne bu gece ne de başka bir gün," dedi kısık bir sesle. "Çünkü beni yeniden seveceksin, kıymetlim."

O an tüm duygularım birbirine karıştı. Bıçağı kalbine saplayamadığım için değil, sözlerinin doğruluğuna ağladım. Çünkü haklıydı. Ben

hasta ruhlu bir manyağın tekiydim ve onu öldüremezdim. Cehennem çukurlarına da atsam kurtulamayacağım hislerim beni ona bağımlı yapıyordu. Onu öldürmek değil, yaşatmak istiyordum. Belki bugün öyleydi ama bir gün onu öldürmek için gerekirse kendimi baştan yaratmaya hazırdım.

Paul'un fısıltılarında saklanan gerçeklerin ardından sessizlik ağır bir tabut gibi odaya çöktü. İçimdeki bütün nefret, öfke ve intikam arzusu yerini korkunç bir boşluğa bırakmıştı. Onun gözlerinde kendi karanlığımla yüzleşmek beni mahvediyordu.

Soluğum boğazıma düğümlenmişti. Bir şeyler söylemek istedim ama boğazım kurumuştu. Yine de hırıltıyla, cılız bir sesle, "Sen benim her şeyimi aldın," diye sitem edebildim.

Gözlerimin içine bakıp, gülümserken, "Hayır," dedi. "Artık senin her şeyin benim. Kardeşin yok. Ailen yok. Arkadaşların yok. Sadece ben varım. Ve biz, birbirimizi öldürmek değil, yaşatmak uğruna savaşağız."

Onun son kurbanı bendim. Gözlerimin içine baka baka yalan söylüyordu. Karanlığın içinde şeytanla aynı masaya oturmuş gibi hissediyordum kendimi. Yalanlarıyla telkin oluyor, zehirli sözlerine kanarak kendimi ateşe atıyordum.

"Aptalsın. Hayal dünyasında yaşayan ruh hastasının tekisin," dedim dişlerimi sıkarak. "Seni öldüremeyebilirim, evet ama ihbar etmek de bir seçenek." Ona meydan okumam hoşuna gitmemişti.

Kendinden emin bir duruşla, "Öyle olsaydı şimdiye kadar çoktan ihbar ederdin, meleğim," dedi. "Ayrıca ihbar etsen bile bunu ispatlaman gerekir. Elinde hiç delil yok." Usulca omuz silkti.

Haklıydı ama en azından onu ihbar etsem de dedektifler Paul'u yakın takibe alırdı ve böylece planını tamamlayamazdı. Bu bile onu delirtmeye yeterdi.

"İhbar etmek, senin işini bitirmenin en kolay yolu. Ama senin hak ettiğin daha fazlası, Paul. Ben canını yakmak istiyorum." Ruhum paramparçaydı ama onun görmesine izin veremezdim. Güçlü değilsem bile öyleymiş gibi yapmalıydım. "Bir gün senin işini bitireceğim. Ne şekilde olursa olsun..."

“Dört gözle bekliyorum, sevgilim. Çünkü o gün geldiğinde ya beni öldüreceksin, ki bu nefret ettiğin adama dönüşmek anlamına gelir ya da beni affedeceksin ve bu da seni herkese, her şeye rağmen deliliğe meydan okuyan güçlü bir kadın yapacak, bir tanem.”

Ona daha fazla karşılık vermedim çünkü son söylediklerinden sonra anladım ki Paul şeytanın ta kendisiydi. Ağzından çıkan her kelime beni alaşağı ediyor, zihnimi bulandırıyordu. Zehirli sözleriyle beni daha fazla manipüle etmesine izin veremezdim.

20

BİR YUDUM ÖLÜM

Bazen sevdiğin insanın elinden içtiğin şey bir yudum ölümden başkası olmazdı. Aldığın her yudumda anıların ve acılarınla birlikte kan kusardın.

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

Bedenim dün gecedен sonra tümüyle hissizleşmişti. Gözümü bir an bile kapasam Joanne'in çürümüş bedeni canlanıyordu. Dün gece sabaha kadar uyuyamamıştım.

Doğrusunu söylemek gerekirse... Gözümü her kapadığımda Joanne'i gördüğüm doğrudu fakat her seferinde dudaklarımda aynı tanıdık hissin sıcaklığı baş gösteriyordu. Dün Paul beni öpmüştü ama ona karşı koyamamıştım. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama öylece durmuştum.

Bir anda olmuştu her şey. Yara bandını birden çekmek gibi... Dudakları, benimkilere örtüldüğünde ruhumda kanayan yaraların

hepsinde aynı sızı baş göstermişti. Beni iyi edeceği yoktu ama daha kötü olmayacağına da emindim.

Beni öpmesini istediğim falan yoktu. Sadece yapamamıştım işte. Kardeşimi öldüren psikopatin gözlerimin önünde ölmesine dayanmamış ve onu kurtarmıştım. Bunun bir aptallık olduğunu ben de biliyordum fakat yapmıştım işte. Panzehiri içirip onu ölümden kurtarmıştım.

Lanet olsun. Her şey öyle boktan ve karmaşıktı ki dışarıdan bakan herkes beni yargıladı fakat aynı durumu yaşayan kimse benim kadar güçlü kalamazdı. Kendimi zayıf ve acınası sanıyordum ama ilk kez dün gece ne kadar güçlü olduğumu anlamıştım.

Birini öldürmek en kolayıydı. Tüm yaptıklarına rağmen birinin hayatını bağışlamak, herkesin alabileceği bir karar değildi. Bu düşüncenin, boktan kararımı destekleyen bir teselli olduğunu söyleyecek pek çok insan olabilirdi ama değildi.

Paul'a ihtiyacım vardı. Eğer o ölürse Soyтары'ya karşı tek başıma savaşamazdım. Kaybedecek bir şeyim olmadığından savaşacağım bir durum da yoktu oysaki. Ravebelg Kasabası benden daha ne alabilirdi ki?

Bir tek canım kalmıştı. Beni isteyen iki katille aynı kasabada yaşıyordum. Kıymetsiz canımı kimin alacağı umurumda bile değildi. Sadece içimde karşı koyamadığım bir ses, bu savaşta Paul'un yanında olmam gerektiğini haykırıyordu.

Önce Soyтары'nın kim olduğunu bulmalıydık. Her şey sona erdiğinde ise Paul'la hesaplaşmak daha doğru geliyordu. Ki o gün geldiğinde isteyeceğim tek şey yine onun ölümü olacaktı.

Ne pahasına olursa olsun. Dün geldiğinde söylediğim kadar his gerçekleşecek ve Paul Barnley ızdırın içinde ölecekti. Bundan kaçısı yoktu.

Son günlerde kendimi daha iyi hissedileye başlamıştım. Soyтары'nın gerçekleri yanı alacağı etmişti. Sanki tüm acıları silip baştan yaşamak istiyordum bana. Başarmıştım da. Mielve Joanne'in ölümünü sanki dust yaşıyordum gibi kalbim gıcıyordu.

Dün gecedən beri yatak odasına hiç girmemiştim. Paul da benimle birlikte salonda kalmayı kabul etmiş, karşımdaki koltuğa kıvrılıp yatmıştı. Bütün gece onu izlemekten başka bir şey yapmamıştım. Uyku bir an olsun uğramamıştı bana.

Nasıl uyuyabilirdim ki?

Uzun zamandır geçirdiğim en boktan geceydi. Oyuncak Katili bile böylesi akıllalmaz bir oyun oynamamıştı bana hiç. Düşündükçe içim ürperiyordu hâlâ. Bir cesedi mezarından çıkarmak kimin aklına gelirdi?

Paul'un başında bıçakla durduğum dakikaların ardından ikimiz de yere çöktüğümüzde saatlerce yerden kalkmamıştık. Ben sırtımı koltuğa yaslamıştım. O da orta sehpaye yaslanıp gün aydınlanana kadar sohbet etmiştik. Yaşananlar hiç yaşanmamış gibi... Eski günlerden, sözde ilişkimizden konuşup durmuştuk.

İkimizin de sevdiğimiz herkesi kaybettiğini ve birbirimizden başka kimsenin kalmadığını söylemişti. Hakkı olsa da bu onun yaptıklarını affedeceğim anlamına gelmezdi. Kardeşinizi öldüren birini affedebilir miydiniz?

Jasmine hakkındaki endişelerini paylaştığından beri Soyтары'ya karşı birlikte hareket etmek zorunda olduğumuzu daha net idrak etmiştim. Benim kanımdan geriye kalan tek kişi Jasmine'di. Paul onun üzerine delicesine titrerken psikopat bir manyağın tekinin hedefi olmasına izin veremezdim.

Mia'yı koruyamasam da Jasmine'i kimsenin bu hayattan koparmasına izin vermeyecektim. Benim kanımdan olmasa bile bir çocuğun daha öldürülmesine gönlüm razı değildi.

Sabaha kadar sohbet ettikten sonra yorulduğumu hissederek başımı yasladığım kirlentte uyuyakalmıştım. Daha doğrusu vücudum artık iflas etmiş ve bir nevi baygınlık geçirmişti.

Uyandığımdan beri ayağa kalkmak için adeta kendimle mücadele ediyordum ama tüm kaslarım ağrıyordu. Kâbus gibi bir gecenin sabahı da ancak bu kadar boktan olabilirdi zaten.

Paul burada değildi. Onun yattığı koltuğu boş görmemle gözlerim birden açıldı ve hissimla yattığım yerden doğruldum. Salonun içine göz gezdirsem de onu göremedim. Nerede olduğunu öğrenmek için hızlıca

salonun çıkışına yöneldim. Bir yandan da dağılmış saçlarımı ellerimle geriye tarayıp sıkı bir atkuyruğu yaptım.

Hem üst kattaki odaları kontrol etmek hem de üzerimi değiştirmek için merdivenleri çıktım. Yatak odasına girerken kalbim göğüs kafesi öyle bir zorlamıştı ki bir an bayılacağımı sanmıştım. Korkularımın üzerine gitmeyi küçük yaşta öğrendiğim için bugün birinin varlığına ihtiyaç duymadan bu odaya girmiştim.

Ben, ailesi varken yalnızlık çeken, çocuk hâliyle kendi kendini yetiştirmek zorunda kalan masum çocuklardandım. Beni tanıyan pek çok kişi soğuk olduğumu, sıkıcı olduğumu söylerdi çünkü kimse ne yaşadığımı bilmiyordu. Eğer bilselerdi eminim ki Raymond konusunda kuzenine ihanet eden bir alçak... Paul konusunda bir katille yatacak kadar hasta olduğumu söylerlerdi.

Oysa ben bunların hiçbiriydim. Ben yalnızca, her ne olursa olsun önce kendimi korumayı, kaçmayı ya da korktuğum şeyin kucığında karanlığımıyla yüzleşmeyi öğrendim.

Hepsi bu.

Anlayacağınız ben sadece yaşamayı öğrendim.

Üzerimi hızlıca değiştirirken aynadaki yansımamı bir yabancıyı inceler gibi izledim. Bakışlarım en az Paul'un bakışları kadar karanlık, ruhum paramparça ve tenim bir ölüye aitmişçesine solgundu. Bazen bilincimi kaybediyor ve en çok kendi suretimden korkuyordum. Tanıyamıyordum. Noa'yı bulamıyordum gözlerimin ardında.

Elime gelen ilk pile etekli siyah, gündelik bir elbise giymiştim. Güçlülükle fermuarını da kapadıktan sonra geriye çekilerek yansımamı son kez kontrol ettim. Son birkaç ayda belim ve bacaklarım bile çok incelmışti. Annemin canımı yakmak için hiçbir neden bulamadığında çirkin ve kilolu olduğumu söyleyerek, benimle uğraştığı günleri hatırlayarak iç çektim.

Artık sıfır bedendim. Yaşadığımız felaket dolu günler yüzünden hızla kaybettiğim kilolarım apaçık görünüyordu.

İstediğin zayıflığa ulaştım, anneciğim. Şimdi beni sevebilir misin?

Paul bugün ne yapacaktı, bilmiyordum ama onun yokluğunda bu evde kalamazdım. Becca'yla buluşmak için hazırlanmıştım. Eğer Paul evde değilse kendime gelmek için bir kahve içip doğrudan çıkabilirdim.

Alt kata indikten sonra biraz hava alma ihtiyacıyla verandaya çıkmak istedim. Kapıyı açar açmaz ciğerlerim temiz havayla buluştu. Paul'un evine bayılıyordum. Merkezden uzakta, ormanın yanında muhteşem bir evdi. Burada daldığım her uyku, uyandığım her yeni gün masal gibiydi eskiden.

Şimdiyse derin bir kâbus.

En az evin büyüklüğünde göz alıcı bir bahçesi vardı. Verandaya çıktığımda ilerideki çardağın yanında Paul'u görünce gerginliğim biraz da olsa azalmıştı. Dün gecedен sonra yalnız kalma korkum vardı artık.

Soytarı benimle daha çok uğraşacak gibi duruyordu. Onunla ilgili hiçbir tahminim yoktu. Ki eğer bir katili bulma konusunda başarılı olsaydım Oyuncak Katili'nin yatağına girdiğimi aylar önce fark etmem gerekirdi, öyle değil mi?

Paul tişörtünü çardağın yanına bırakmış, çimenlik alanda sınav çekiyordu. Dün yaşananlar yüzünden öfkeli miydi yoksa gece nihayet istediğini alıp beni öptüğü için mutluluktan mı sabah sporu yapıyordu emin olamadım.

Bildiğim tek şey yalnız kalmaktansa onun varlığına ihtiyacım olduğuydu.

Parmak uçlarımı şakaklarıma bastırarak başımdaki ağrının geçmesini bekledim ama bu pek mümkün görünmüyordu.

Verandada dikilmeyi bırakıp Paul'un yanına gittiğimde beni görmezden gelip sınav çekmeye devam etti. Nefes nefese kalmıştı, alnında biriken ter çimenlere damlıyordu. Sırtı ve kolları ter içindeydi.

Çardağın kenar kısmına kalçamı yaslayıp kollarımı göğsümün altında birleştirdim. Beni görür görmez heyecanlanır hatta sporu bırakıp konuşmaya çalışır sanmıştım ama yaklaşık bir dakika geçtiği hâlde görünmezliğim devam ediyordu.

Bir an sonra Paul'u dikizlediğimi fark edip hışımla başımı çevirdim. Bahçedeki ağaçları, çiçekleri inceliyor gibi yapıyordum fakat Paul'un hızla alıp verdiği soluklar dikkatimi dağıtıp duruyordu.

Hadi, pislik! Lanet olası sınavını bitir ve konuş benimle. Neden buna ihtiyaç duyduğumu bilmiyordum. Belki de kafamın içindeki gürültü-dense Paul'un zırvalıkları daha katlanılabilir geliyordu.

Ayağa kalktığı anda nihayet turkuaz gözleri benimle buluştu ama göz devirerek bakışlarımı çekti. “Günaydın, sevgilim,” dediğinde gözleri büyüleyici bir renkle beni kısı kıvrak ele geçirdi. Etrafımız yeşillikle dolu olduğundan turkuaz gözleri insanı etkisi altına alan hâkî bir yeşille kuşanmıştı.

“Günaydın,” derken, gözlerim onunkilere dalıp gitmişti. Ona her baktığımda dün gece kendimi nasıl kaybettiğimi hatırlayıp ürperi-yordum.

Beni baştan aşağı iştahlı bakışlarla süzerek, “Hazırlanmışsın,” dedi. “Bir yere mi gideceksin?”

“Becca’yla buluşacağım,” dedim. Bu buluşmadan Becca’nın haberi yoktu. Sadece onunla birlikte olmaya ve kafa dağıtmaya ihtiyacım olduğuna biliyordum. Keşke olup biten her şeyi anlatabilseydim.

En büyük günahım ve en büyük sırrım Joanne’di. Hayır. En büyük sırrım Paul’dur. Bir gün katili yakalarsam yapacağım ilk şey dedektiflere durumu bildirmek sanıyordum ama hayat her an beni şaşırtmaya devam ediyordu.

Ben haftalardır Oyuncak Katili’nin kim olduğunu bile bile onunla aynı evi paylaşıyordum ve bunu kimseye söylememiştim.

Delirmiş olmalıydım.

Paul alnında biriken teri elinin tersiyle silerek, “İyi yaparsın,” dedi donuk bir ifadeyle. Hâlâ nefesleri düzensizdi, göğsü hızla inip kalkı-yordu. “Biraz kafa dağıtmaya ihtiyacın var.”

Bana anlayışlı ve sevgi dolu yaklaştığı her an içimi garip bir öfke kaplıyordu. Bana iyi davranmasına katlanamıyordum.

“Sen ne yapacaksın?” diye sordum öylesine.

Terden ıslanmış saçlarını geriye atıp, “Kime?” diye sorarken güldü-günde öfkeyle kaşlarımı çattım.

“Sence de psikopat katilin teki olduğunu bilen birine karşı şansını fazla zorlamıyor musun?” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bir gün

süren hapis hayatını özlediysen söylemen yeter. Hemen gerekeni yaparım.”

Birden neşesi kaybolurken, söylediğim her şeyi duymazlıktan gelip, “Katil değilim,” diye itiraz etti sadece. “Benim yaptığım tek şey masumları kurtarmak.”

“Eminim öyledir, Paul,” diyerek alay ettim onunla. “Ben gidiyorum,” diyerek doğruldum çünkü daha fazla bu saçmalığa tahammül edebilecek gibi hissetmiyordum.

“Seni bırakmamı ister misin?” Sanki onu öldürmeye çalışmamışım gibi hayatına devam etmeyi tercih etmişti demek ki. Asla dün gecedен bahsetmiyordu.

“Gerek yok,” diye tersleyerek, yanından geçip giderken, Paul birden bileğimden yakalayıp gitmeme engel oldu.

“Bana bu şekilde davranma, Noa,” dedi gözlerimin içine bakarak. “Kendimi zor tutuyorum.”

“Kendini tutmazsan ne olur? Öldürür müsün?” Meydan okurcasına gözlerinin içine baktım.

“Öldürmekten daha fazla istediğim şeyler var.” Dudağının kenarı usulca kıvrılarken gözlerine gölgeler düştü. “Ne olduğunu tahmin edebiliyorsun, değil mi Noa Dayton?” Islak saçları gözlerinin önüne düşünce bu onu daha tehlikeli ama bir o kadar da çekici bir havayla kuşattı. Usulca yutkundum. “Seni eski günlerdeki gibi... Hatta çok daha fazla arzuluyorum, bir tanem.” Bileğimi sıkın eli yavaşça gevşedi ve parmakları usulca parmaklarıma kaydı. “Beni öyle etkiliyorsun ki... Bana her böyle davrandığında seni saatlerce...”

Tamamlamadığı cümlesine yüzümü buruşturarak, “Bundan sonra ancak elini becerirsin, Paul Barnley,” diye karşılık verdim. Eğer istediği şey buysa onu aynı noktadan kışkırtmaktan keyif alırdım.

“Senin elinde olmasını tercih ederim.” Yüzü öyle yakınımıdaydı ki nefesinin sıcaklığıyla ürperiyordum. “Ve içinde olmasını...”

“Böyle bir şey asla olmayacak,” dedikten sonra geriye çekilmeye çalıştım ama bunu yapmama izin vermedi.

“Gözlerinde görebiliyorum. Beni istediğini biliyorum,” diye mırıldandı dudaklarıma doğru. “Yanılıyor muyum bir tanem?”

Yanılmıyordu. Onu istediğim doğrudu ama yanıldığı tek konu bedenini değil, canını istediğimdi.

“Siktir git, Paul,” diyerek hışımla elimi çektim. “Cehenneme git.”

“Emin ol, sen daha fazla yakıyorsun beni. Sana karşı yangınımı görseydi cehennem deli gibi kıskanırdı bizi.” Eli belimden kalçama doğru kayarken nefesimi tutmak dışında bir şey yapamadım. “Dudaklarını özledim,” diye fısıldarken neredeyse dudaklarımız birbirine değecek kadar yakındı.

“Yapma bunu,” diye fısıldayarak bakışlarımı kaçırdım.

“Karşı koyamamaktan korkuyorsun, değil mi?” Gülümsemesiyle nefesi bir kez daha yüzümü okşadı. “Teslim olmaktan korkuyorsun.”

“Seni sevmiştim. Hem de çok sevmiştim ama artık tüm kalbimle nefret ediyorum,” dedim yakınımda olmasını umursamadan. “Benden, birini sevebileceğime olan inancımı çaldığın için senden nefret ediyorum.”

“Birini değil, beni seveceksin. Ve sen hiçbir zaman inançlı biri olmadın, Noa’m,” dedi yumuşak bir sesle. “Öyle olsaydı her şeyden önce Tanrı’ya inanır ve tüm yaşadıklarından sonra ona sığınırdın ama sen başkasın. Seni sevmek inançların da ötesinde. Neden anlamıyorsun?”

“Haklısın,” dedim başımı usulca sallayıp. “Hiçbir zaman inançlı biri olmadım. Bir yaratıcının varlığına bile inanmazken senin sevgin kimin umurunda? Sana inanmamı bekleyecek kadar aptal mısın?”

“Ben sadece bildiğim şeyler hakkında beklenti içine girerim, güzelim ve beni sevdiğini biliyorum.”

“Yani aptalsın,” dedikten sonra beklemediği cevabım karşısında afallamasını fırsat bilerek, yanından geçip gittim.

“Benimle okula gelmekle ne iyi ettin!” Becca sigarasını içerek yürümeye devam ediyordu.

Becca'nın evine gittiğimde tam okula gitmek üzereydi ve birlikte gitmeyi teklif etmişti. Kafamı dağıtacak her şeyi kabul edecek durumda olduğum için de teklifini hiç düşünmemiştim bile.

"Bana da iyi geldi," diye karşılık verdim. "Biraz kötü hissediyordum kendimi."

"Yani her günkü gibi," dedikten sonra bakışlarımı fark etti. "Özür dilerim, aşkım. Bir an boşluğuma geldi. Niyetim sürtüklük yapmak değildi, gerçekten."

"Problem yok," diyerek güldüm. "Haklısın. Her gün bir öncekinden daha kötü olduğum için söylediğin şey yanlış sayılmaz."

"O zaman sana bir dedikodu vereyim de enerjimiz değişsin," derken, neşeyle yerinden sıçrayıp sigarasını yere düşürdü. "Siktir!" Ayağının ucuyla yerdeki sigarayı söndürüp, bir yenisini çıkarıp yaktı. "Hazır mısın?"

Omuz silkerek, "Gönder gelsin," dedim.

"Biliyorsun ki Bay Muhteşem Dedektif Derek Spencer, Emma'nın ölümünden sonra her akşam kapımda bir ekibi nöbet tutması için görevlendiriyordu," diyerek heyecanla anlatmaya başladı. "Bugün de devriye ekibinin başındaki amir son anda karısı için doğum izni almış." Sonucunun nereye varacağını bilmediğim dedikoduyu ağzı kulaklarına varmış şekilde anlatıyordu. "Sabah erkenden büroya gittim ve ne öğreneyim?"

"Ne öğrendin?"

"Derek bugün ekibin başında duracakmış. Yani... Sabaha kadar evimin önünde olacak, kızım! İnanabiliyor musun?" Çılgık çılgıla anlatıyordu. "Tanrı dualarımı kabul etti. Bana bir fırsat vermesini diliyordum ve mükafatımı geciktirmedi. Dedektif sabaha kadar kapımın önünde olacak. Hayatımın fırsatı!"

"Ben de gerçekten dedikodu vereceksin sandım, Bec!" dedim gülerek.

"Hayatının dedikodusunu duydun biraz önce. Daha ne istiyorsun?" dedi hayretle. "Sence evde kalır mıyım ben? Bütün gece aşağıda, onun yanında olacağım elbette." İştahla yutkundu. "Ya da Dedektif bütün gece benim evimde olur. Baş başa..."

“Delisin gerçekten,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Ne ara kendini kaptırdın bu kadar?”

“İnan, ben de bilmiyorum. Sadece uzun zamandır kimseyi bu kadar arzulamadığıma eminim. Onu istiyorum. İster tek gecelik ister uzun süreli ama ne olursa olsun istiyorum.” Aklına koymuştu belli. Dedektifle bir şeyler yaşamadan da rahat edemeyecekti.

Okulun girişindeki GIN haber kanalının arabasını gördük önce. Hemen ardından Troy ve Nate’i yanında görünce şaşkınlığımız arttı ve çabucak yanlarına ulaştık.

“Çocuklar!” dedi Becca. “Ne konuşuyorsunuz bakalım gizli gizli?” Aralarına girip ikisinin de omzuna ellerini koydu. “Özel bir anı mı bölüyoruz yoksa?”

“Bunu böldükten sonra mı soruyorsun, Bec?” diye şakayla karşılık verdi Nate.

“Troy’la tam öpüşecekken muhteşem romantik bir anı mahvettiğim için özür dilerim, hayatım. Söz veriyorum, bir daha olmayacak. İlk fırsatta öpüşebilirsiniz.” Aralarını yapmaya çalışıyordu ama ikisinin de yüzü kızarmıştı. “Birbirinize öyle dalmıştınız ki resmen bizi görmediniz. Öpüşecek gibi duruyordunuz.”

Nate bu kez göz devirerek, “Öpüşmeyecektik, Bec,” dedi. “Tanrı aşkına, okulun önünde, onlarca öğrenci gelip, geçerken mi öpüşeceğiz?”

“Bir sakıncası mı var?”

Troy’un sorusuyla Becca’nın gözleri kocaman açıldı. “İşte bu!” diyerek hafifçe Troy’un omzuna vurdu. “Tam benim kafadansın. Daha çok sevdim seni, Troy. Prensikle birlikte olabilirsin, onayımdan geçtin.”

“Salaksın, Bec!” dedim gülererek. “Tanrı aşkına, sus artık.”

Nate birkaç saniyelik sessizliğin ardından, “Haberler kötü,” dedi. “Hem de çok kötü. Söyleyebilir miyim?” İzin istemek için Troy’a baktı.

“Elbette,” dedi Troy. “Ama sizden başka kimse duymazsa iyi olur. Durum epey vahim.”

“Neler oluyor?” Becca benden önce davrandı. “Sahi, keyifsiz görünüyorsunuz. Anlatın bakalım.”

Öyle bir hâle gelmişim ki ortamda en ufak bir gerginlik olduğunda kalbim deli gibi çarpmaya başlıyordu. Daha fazla felaket haberine tahammülüm yoktu.

“Size güvenebilirim, değil mi?” Troy emin olmak için bir kez daha sorduğunda Becca’yla birbirimize bakarak başımızı salladık.

Becca söz verir gibi elini omuz hizasında kaldırarak, “Bizden sır çıkmaz,” dedi.

“Dün gece kasaba en karanlık gecesini yaşadı.” Konuşmaya başladığı an yüzü bembeyaz olmuştu Troy’un. “Hepimiz evlerindeyken kasaba kâbusu yaşamış da haberimiz yokmuş.”

En sonunda dayanamayıp, “Neler olduğunu söyler misin artık?” dedim.

“Akşam saatlerinde üçü erkek olmak üzere beş genç öldürülmüş. Bu sabah haber kanallarının hepsi cinayetlerin işlendiği iki farklı lokasyona vardıklarında duyduğumuz tek şey ne oldu dersiniz?”

“N- Ne oldu?” Kekelemişim çünkü beynim hâlâ bir gecede beş kişinin öldüğü gerçeğini kabul etmekle meşguldü.

“Yayın yasağı!” Alt dudağını gergince dişledi Troy. “Bir gecede bu kadar fazla ölümün basına yansması durumunda kasabada önüne geçilemez bir kargaşa ortamı doğacağına inanıyorlar. Ki haklılar.” Hepimiz aynı anda başımızı salladık. “Başkanlık seçimleri de henüz tamamlanmamışken, böyle bir ayaklanmadan korkuyorlar.”

“Hayatımda böyle saçmalık duymadım!” Becca da dehşete düşmüş görünüyordu. “Onların yayın yasağı, ölen beş genci geri mi getirecek? Böyle saçmalık mı olur? Ölenlerin yakınları veya arkadaşları ne olacak?”

“Ayrıca cesetleri olay yerinde gören insanları nasıl susturacaklar?” diye ekledim hemen.

“Cesetler polis ekipleri tarafından bulundu,” diye karşılık verdi Troy. “Dedektif Spencer’in emriyle, sabahları sokağa çıkma yasağı bitmeden yarım saat önce tüm kasabada ekipler bölgesel tarama yapıp her şeyin yolunda olduğundan emin olacak bundan sonra. Bu sabah da henüz kimse dışarı çıkmamışken yapılan aramalarda cesetleri bulmuşlar.”

Kanım donmuştu. Paul dün gece evdeydi. Soyтары ise yanıma Joanne'in cesedini bırakmakla meşguldü. Bu yaptığı bir çeşit kışkırtmaydı. Eminim ki cinayetler de Paul'a yönelik birer hamleydi ama bir gecede beş kişiyi öldürecek kadar gözünün dönmesi akılalmazdı.

"Ölüm haberlerine mi şaşırmalıyım yoksa yayın yasağı gibi saçma bir tedbir alınmasına mı bilemedim." Nate homurdanırken güneşin altında ısıt ısıt parlayan sarı saçlarını karıştırdı.

"Nerede işlenmiş cinayetler?"

İçimde bir taraf Oyuncak Katili'nin adını duymaktan çekiniyordu. Cinayetleri işleyen kişinin Soyтары olması içimi rahatlatacaktı sanki. Bektan bir düşünce olduğunu biliyordum ama Paul'la aynı evi paylaşmak zorundaydım ve daha fazla eli kanlı bir katil gibi yaşamasını istemiyordum.

"İki kişi koşu yolunun oradaki oyun parkında öldürölmüş. Kimlik tespiti yapılmış. James ve Jude adında iki genç." Troy her kelimesinde daha fazla fısıldıyordu çünkü biri duyarsa mesleğinden olurdu. "Ve kasabanın güneyindeki karavan parkında üç kişi daha öldürölmüş."

"Tanrı'm..." Aldığım nefesler boğazımı yakıyordu.

"Uyandıığımız her gün kendimizi şanslı saymaktan bıktım artık."

"Sabah ekiplerimden olay yerlerine intikal edenlerden duyduklarına göre tüm cinayetler kan dondurucu şekilde olmuş." Gergin bir şekilde yeni kestiğı sakallarını kaşıdı Troy.

"Lanet olsun. Bir tanesinin sikini kesip ağzına sokmuş ve kırmızı bir ipe ağzını dikmiş. Tanrı'm, bu nasıl bir psikopatlık!" Nate dayanamayıp birden ağzından kaçırduğında, Troy bu kadar fazla detay verdiği için uyarırcasına baktı.

Becca'nın ağzından da benim ağzımdan da tek bir kelime dahi çıkmadı. Duyduklarımızdan sonra ne söylenebilirdi ki zaten?

"Parkta öldürölen gencin bedeni salıncağın önünde ama kafası salıncakta bulunmuş." Troy anlattıkça geriliyor ama yaşanan vahşet karşısında susmak da istemiyordu. Yasağı uymak zorunda kaldığı için ayrıca öfkeli görünüyordu.

Helen öldüğünden beri olaylar hakkında bilgi alacak kimsemiz kalmamıştı. Son zamanlarda Helen’la samimiyetimiz sayesinde etik olmadığı hâlde bizimle bazı olayları paylaşıyordu ama o artık yoktu.

Neyse ki Troy’un haberci kimliği sayesinde yaşananlar hakkında yeniden bilgi alabiliyorduk. Hiçbir şeyden haberimiz olmasa belki daha mutlu olurduk ama yaşadığımız kasabanın gerçeği bu vahşet. Ne kadar uzak durabilirdik ki?

“Peki, nereye kadar saklayacaklar? Katili yakalamak varken böyle aptalca tedbirlerle daha kaç masumun hayatını kaybetmesini bekleyecekler? Tanrı’m...” Nate öfkeyle soludu. “Saçmalık bu!”

Kendimi öyle boktan hissediyordum ki kalp çarpıntısından bayılmak üzereydim. Bu gençleri öldürenin kim olduğunu öğrenmek istiyordum ama nasıl? Paul’a soracak değildim ya?

“Emma’nın ölümünden sonra geceleri uyuyamaz oldum. Bu nasıl bir kâbus? Biz ne yaşıyoruz? Bunun bir sonu olmayacak mı?” Becca bir sigara daha yaktı. “Hepimizi öldürene kadar durmayacak mı lanet olası?”

Emma’yı öldürenin Oyuncak Katili olmadığını söylemek istiyordum ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi ki. Kimin öldürdüğünün hiçbir önemi yoktu. Yitip giden hayatlar dışında hiçbir şey önemli olmazdı.

Joanne’in ölüsünü bulduğumuz günden beri Paul’la çok az ayrı kalmıştık. Hatta her geceyi onun evinde geçiriyordum. Sadece Nate’in evinde kaldığımız gün ayrı kalmıştık ve o gün de kimse ölmemişti.

Asıl korkmamız gereken Soyтары’ydı artık ve bunu benle Paul dışında kimsenin bilmiyor oluşu korkunçtu. Soyтары geldiğinden beri Paul kendini köşeye sıkışmış hissediyor olmalıydı. Cinayet işleyemeyecek kadar gergin görünüyordu.

“Sikeyim böyle kasabayı!” Becca ayağının ucuyla yere attığı sigarasını söndürdü. Telefonundan saate baktıktan sonra telaşlı bir şekilde, “Benim gitmem gerekiyor,” dedi. “Dersim başlamak üzere. Geçen sefer seni derse almayan çatlağın dersi hem de. Geç kalırsam canıma okur.”

“Benim de bir saat boşluğum var. Spor yapmak için erken geldim. Uzun zamandır aksattım. Formu korumam gerek. Birlikte gidelim, Bec,” dedi Nate.

Dersleri bitene kadar ne yapacağımı düşünürken buldum kendimi. Nate onunla birlikte spor salonuna gitmemi teklif etse de içimden gelmediği için kabul etmemiştim. Kütüphaneye de gidemezdim çünkü Sara’yla karşılaşsam ne ben ne de o çenesini tutardı ve büyük bir olay çıkacağına kalıbımı basabilirdim.

Kafeteryada bir kahve içerek oyalanmaktan başka şansım yoktu.

“O hâlde gidelim mi?” diye sordum. “Geç kalmayın siz de.”

Nate, “Olur,” dedi ve arabanın üzerine bıraktığı çantasını alıp omzuna attı.

Troy’la sessiz bir anlaşma yapar gibi uzun uzun bakıştıktan sonra Nate uzanıp Troy’un yanağına küçük bir öpücük kondurdu ve sonra geri çekildi.

“Akşam görüşür müyüz?” diye sorarken dudaklarına sahibici olması için çabaladığı yapmacık bir tebessüm yerleştirdi. “Biraz vakit geçirsek ikimiz için de iyi olacak.”

Troy kolunu arabaya yaslayarak, “Dersin bittiğinde seni almaya gelirim,” dedi.

Nate bu kez daha içten bir gülümsemeyle bir kez daha Troy’u öptükten sonra üçümüz birlikte okul güvenliğinden geçip kampüse doğru yürümeye başladık.

Fakülte binasının önüne geldiğimizde Nate ve Becca bana veda edip, hızla merdivenleri tırmanırken ben hemen arkamda kalan kafeteryaya doğru ilerlemeye başladım. Derslerin başlama saati geldiğinden okul bahçesinde neredeyse benden başka kimse yoktu.

Uzun zaman önce kasaba yönetimi, üniversite için uzaktan eğitime geçme kararı aldığı için kampüs eskisi kadar hareketli değildi. Bölümlerin çoğu tamamen uzaktan eğitim olsa da bazı bölümlerin önemli dersleri yüz yüze eğitime devam ediyordu.

Kulaklığımı takarak kafeteryanın yolunu tutmuştum. En son bu okula geldiğimde Tyler denen pisliğin tacizine uğramış, Sara’yla sözde aramızdaki buzları eritmiş ve tuvalette Oyuncak Katili’yle

karşılaşmıştım. Belki de bir insanın ömrüne sığdıracağı kadar korkunç olan üç olayı sadece bir saat içinde yaşayacak kadar boktan bir hayatım vardı.

Her adımında etrafı kolaçan edip, etraftaki insanlardan şüphe duyarak nihayet kafeteryaya gelmiştim. Kafam allak bullak olmuştu, hâlâ dün gece ölen gençleri ve yaşadıkları vahşeti düşündüğümünden sipariş vermekle uğraşmak istememiştim. Daha doğrusu herhangi bir yabancıyla muhatap olmak istemiyordum. Otomatlardan kahvemi almak için doğrudan sol tarafa yöneldim. Hava epey kapalı ve serindi bugün. Sıcak ve sert bir kahve beni kendime getirebilirdi.

Duvara monte hâldeki makinenin yanında duran servis kısmından bir tane büyük boy bardak aldım. Ödeme için otomata parasını attıktan sonra bardağı haznesine yerleştirip kahvenin dolmasını bekledim.

Bar kısmındaki çalışanlar dışında benden başka kimse yoktu. Sessizlik ödümü koparıyordu. Kulağımdaki şarkıya rağmen içimdeki gerginlikten bir türlü kurtulamıyordum. Sürekli biri beni gözetliyormuş ve her an arkamdan biri gelecekmiş hissi yüzünden etrafımda dönüp duruyordum. Eminim ki dışarıdan aptal gibi görünüyordum.

Nihayet kahvem hazır olduğunda bardağı alıp en uzak köşedeki masaya oturdum. Telefonumun şarjı ders saati boyunca vakit geçirebileceğim kadar dolu olduğu için mutluydum.

Dünkü cinayetlerle ilgili bir paylaşım bulmak için yerel kanalların sosyal medya hesaplarına bakmış ama hiçbir şey görememiştim.

Kahvemden büyükçe bir yudum aldığımda ağızıma yayılan metalik tat midemi bulandırmıştı. Kahve, şu hayatta vazgeçemeyeceğim tek şey olabilirdi. Öyleyse tadı neden midemi bulandırmıştı?

Bir yudum daha alırken, karton bardağın iç kısmındaki kırmızılığı görmemle ağızımdaki yudumu püskürterek ayağa kalkmam bir oldu.

İçtiğim şey kahve değildi.

Ağızımdaki tat kahveye ait değildi.

Bardağın içine doldurduğum şey kandı. Lanet olsun!

21

GEÇMİŞİN İZLERİ

*Anne sevgisinin yokluğuyla büyüyen çocukların âciz ruhları
sarılamadığı kolların boşluğunda üşür daima.*

SOYTARI

Ravebelg Kasabası

Küçük bir çocuktum. Herkesten önce annemin ve babamın gözünde *garip* oldum. Diğer insanlar gibi olmadığım için kendi çocuklarında bir sorun olduğunu söylediler. *Ucube*, demeye dilleri varmadı. Başka bir sıfatı yakıştırmaya içleri el vermedi. Diğer çocuklar gibi oynamadığım, renkli kalemleri, boktan çizgi filmleri sevmediğim için beni yargılayıp durdular.

Onların benden istediği basit bir şeymiş gibi görünüyordu ama şu dünyada en zor olan şeyi istediklerinden haberleri yoktu. Sıradan biri olmamı dilediler. Basit olanı... Bunun için kendim olmayı bırakmamı istediler ve ben çocuk aklımla bile buna direndiğim için hayatım mahvoldu.

Sakin benim için üzülme, arkadaşım. Ben hiç üzülmedim. Çocukken annem bana kızdığı anda bile ağlamazdım. Güçlü olmayı o vakitler öğrendim ben. Ve biliyor musun? Annem bunu bile garip buldu. Herkes gibi çocuklar zayıf olur, ağlayıp durur sandı.

Oysa ben kendim olmaktan başka bir yol seçmedim.

İyi ki şu dünyada kendimden başka kimseyi sevmiyorum. Bu yüzden de kendimle gurur duyuyorum. Bana kalırsa... Tüm normları ve insanların senden beklentilerini siktir edip doğduğun kişiyi kabul etmeli ve tek arkadaşın olduğunu bilerek kendini her şeyden çok sevmelisin.

Ya da bunu senden almaya çalışanların hayatını mahvetmek... Ben onları yok etmeyi seçtim.

Benim yalancı olduğumu düşündüğünü biliyorum, arkadaşım. İlk tanıştığımızda söylemiştim bunu ama yalanlar insanların ardına saklandıkları en güvenli maskedir. Kullan bunu. Hüzünleri, kederi, kalp kırıklıklarını ardına sakladığın yalanlar günbegün dağ olup birikir hayatında. Farkına varmadan o dağın altında ezilmeye başladığında kendini kaybetmeye başlarsın zamanla. Kendini kaybetmek yerine yalancının tekine dönüş, bunda sorun yok.

Ben buna izin vermedim. Yalanı bir maske değil, bir bıçak gibi kullanmayı öğrendim. Canımı yakan, beni bu hâle getiren herkesten bir bir intikamımı almak için yalanın en güçlü silah olabileceğini öğrendim. Başta Paul olmak üzere canımı yakan herkesin kalbine saplanacak o paslı bıçak bendim.

Ah! Özür dilerim. Sana bir huyumdan bahsetmeyi unuttum. Ben konuşmayı çok severim. Bu da çocukluktan beri annemin rahatsız olduğu ve çenemi kesmem için odalarda gizli gizli kulaklarını kapatıp kriz geçirdiği boktan özelliklerimden bir tanesi.

Ama ben bu yanıma da çok seviyorum.

Ya da belki de... Yalan söylüyorum.

Yine çenem düştü, biliyorum. Oyuncak Katili dün gece resmen kanlı bir sirk gösterisi düzenledi. Etkilenmediğimi söylesem yalancı sürdüğün teki gibi görünebilirim. Aksine bu, ilham vericiydi.

Paul'un deliliğini seviyorum. Deliliğin kıyısında koşturmasını, zihninin hırçın dalgalarında sörf yapan şeytanlarının haylazlığını seviyorum. Paul'dan aldığım ilhamla ondan çok daha iyi bir sanatçı olacağımı biliyorum.

Ravebelg Üniversitesi için harika bir sabaha uyanmıştık. Soytarılar ne yapar, bilirsin. Sahnelerinin her yerine bir sürpriz saklar. En eğlenceli kısmı sana anlatmadan önce Oyuncak Katili'yle aramdaki farktan bahsetmek istiyorum. Uzun zamandır yapmak istediğim şeyden...

Sana daha önce anlatmak isterdim ama yeni tanıştığım birine bunu anlatırsam beni sıkıcı bulup arkadaş olmak istemezdi.

Hazırsan şimdi sana bir soytarı ve bir palyaço arasındaki farkları anlatacağım. Bunları bilmelisin ki Paul denen âciz palyaçonun benim karşımda hiçbir gücünün olmadığını anla.

Soytarılar tarihin tozlu sayfalarında her dönem ışık misali parlayan, karanlık çağlara bile renk katan muhteşem insanlardı. Saraylarda hükümdarlar ve soylular bizim gibi olanlara bayılırdı.

Eğlendiren oldular tarih boyunca.

Taklitçi, dediler çoğu zaman.

Ama her daim *garip* bulundular.

Aslında herkesin olmak istediği ama kimsenin cesaret edemediği kişilerdi soytarılar.

İnsanların yapmaktan ve söylemekten korktuğu her şeyi dilediğinde yapan özgür ruhlarımız biz. Görevimiz yalnızca güldürmek değil, aynı zamanda zekice oyunlar ve alaycı yorumlarla insanları peşimizden sürüklemeyi ustalıkla yaparız.

Tarih boyunca kimse soytarıları kısıtlayamadı. Ağır sözlerimiz, insanı ürperten oyunlarımıza rağmen kimse onlara ceza veremedi. Her alanda ve her anlamda özgürdük esasen.

Peki, palyaçolar öyle mi?

Onlar renkli elbiselerle boktan bir makyajın ardına saklanıp sirk ve panayırılarda çoğu zaman çocukları eğlendirmek için berbat şovlarıyla vakit harcayan sıkıcı ucubelerdi.

Ağzımı bozduğum için özür dilerim, arkadaşım. Seninle konuşurken boktan dememeliydim ama yalan söylemekten sonra ben en çok küfretmeyi severim.

Bu kez yalan söylemedim.

Konumuza dönecek olursam... Soytarılar, zekâlarıyla insanların güvenini kazanan, danışman ve sırdaş olan muhteşem insanlardı. Palyaçoların tarih boyunca böyle bir statüsü hiç olmadı. Tek dertleri saf eğlenceydi.

Ah! Ne aptallık!

Kim sonsuza kadar renkli elbiselerin içinde çocuk eğlencesi olmak ister? Hadi ama!

Paul gibi bir sanatçının ucuz bir palyaço gibi Ravebelg Kasabası'nda dolaşması içimi parçalıyor. Tam da bu yüzden ona saygı duyan bir tek ben varım. Onu seven, onu sayan ve onu öldürmek isteyen...

Kabul edelim ki palyaçolar en çirkin yaratıklardı.

Şimdi ondan neden korkmadığımı anlıyorsunuz, değil mi? Ona karşı hiç tereddüt etmeden savaş açmamın sebebi bu. Çünkü o, düşündüğün kadar zeki değil. Asıl deha olan benim. Onun kusursuz sandığı oyunlarını mahvetmek benim için çocuk oyuncağı.

Vay canına! Ne çok konuştum, öyle değil mi? Ama beni sıkıcı bulmadığına eminim. Çünkü biz dostuz seninle. Birbirimizden sıkılmayız hiç.

Ravebelg Üniversitesi eskisi kadar canlı ve hareketli değildi. Öğrencilerin büyük bir kısmı uzaktan eğitim yüzünden haftalardır okula gelemiyordu. Uygulamalı ve mesleki derslerin olduğu günlerde gelebiliyorlardı ancak.

Bugün de okulda çok az öğrenci vardı ve ilk derse henüz girmişlerdi. Sürprizlerim bulunduğunda okulda çıkacak kargaşa için epey sabırsızdım.

Daha kimse gelmeden okuldaki işlerimi halletmiştim bile. Geriye yalnızca olup biteni uzaktan izlemesi kalmıştı. Ki çok sürmeden ilk tuzağıma düşen farenin çırpınışlarıyla keyiflenmiştim.

En son kafeteryada bir kargaşa çıktığını görünce yemin ederim ki uzun zamandır bu kadar gülmemiştim. Kahve makinesine

kurbanlarımın kanını dökmüştüm. Evet. İtiraf etmem gerekirse bu zamana kadar öldürdüğüm herkesin bir miktar kanını kendime saklıyordum.

Piyango ise zavallı Noa'ya patlamıştı. Onun buraya gelmesi sürpriz olmuştu resmen. Günümü güzelleştiren en büyük olay okuldaki tuzağıma onun düşmesiydi.

Zavallılık... Ablasının kanını içtiğini bilseydi ne yapardı acaba?

Ne yazık ki bunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Adli tıpın bile, makinedeki kanların kime ait olduğunu tespit etme ihtimali oldukça düşüktü. Hele ki Ravebelg Kasabası söz konusuysa... Bu ihtimal imkânsızlığa dönüşüyordu.

Noa'yı kan kusarken görmek beni keyiften delirtmişti. Umarım koşarak burada olanları Paul'a anlatırdı. Hemen ardından kafeterya çalışanlarının başına üşüşmesiyle görüş alanım tamamen kısıtlanmış oldu. Neyse ki eğlence yeni başlıyordu.

Havuz ya da spor salonunda olan öğrencilerden kime denk geleceğini bilmiyordum. İki kızı havuzda yüzerken görmüştüm. Spor salonunda ise Nate Ciera tek başına spor yapıyordu. Eğer üniversite eski günlerinde olsaydı onları asla uzaktan izleyemezdim ama şimdi rahatça pusuya yatmış, soyunma odalarına ilk kimin gideceğini bekliyordum.

Yarım saati geçmişti. Gözümü altın çocuktan alamıyordum. İkizi Rose'u kaybettiği günden beri her anlamda değişmişti. Hem daha olgun bir karakteri vardı artık hem de vücudu. Tanrı'm! Gün geçtikçe güzelleşmeye devam ediyordu. Daha ne kadar kusursuzlaşabilirdi ki?

Ondan gözümü alamıyordum. Ağırlığı her kaldırdığında irileşen kolları, terli karın kasları ve her itişte kan dolan damarları... Gerçek bir sanattı bu çocuk. Ve içten içe soyunma odasına onun gitmesini istiyordum.

Paul, Ravebelg halkına yalnızca ölüm sayesinde korku sunuyordu. Oysa kimse temas etmediği şeyden o kadar etkilenmezdi. Bense bugün onlara kanlı bir şölen sunmaya hazırlanmıştım. Tenlerine dokunacak kanın sıcaklığı sonsuza dek hafızalarından silinmeyecekti.

Daha fazlasını elbet yapacaktım ama bugün değil. Bugün ufak birkaç sürpriz yeterliydi. Ve dahası... Bazı ölümler yaşanacak ve bunlar,

Paul'un peşime düşebilmesini kolaylaştıracaktı. Eğer gerçekten övündüğü kadar zeki bir adamsa ona verdiğim ipuçlarını yakalar ve peşime düşerdi.

Heyecandan kalbimin ritmi her geçen saniye yükseliyor, damarlarımdaki kanın sıcaklığı tenimi yakıyordu. En sevdiğim his buydu. Yaşadığımı tam da böyle zamanlarda hissediyordum.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama dakikalardır Nate'in sporunu bırakıp, ders saati bitmeden soyunma odasına gitmesi için dua ediyordum. Ders biterse rahatça izleyemeyecektim çünkü. Hatta yakalanma ihtimalini göze alamayacağım için eğlenceyi kaçırmak zorunda kalacaktım.

Hadi, Nate! Hadi altın çocuk, bırak şu kahrolası sporu! Daha ne kadar fit ve seksi görünebilirsin ki? Herkes sana bayılıyor, bunun için kendini yormana gerek bile yok. Tanrı'm...

Yalan söylemeyeceğim, bir yanımda sporunun bitmesini hiç istemiyordu. Göğsünden karın kaslarına doğru süzülen ter damlaları içimi hoş ediyordu.

Yalnızca yakışıklı bir erkek gördüğümde değil, güzel bir kadın gördüğümde de Tanrı'nın gücüne ve varlığına tekrar tekrar inanıyordum. Eğer Tanrı gerçek olmasaydı böyle kusursuz bedenler başka nasıl yaratılırdı?

Peki, ya böylesi kusursuz bedenlere yerleştirilen kusurlu ruhlar neyin nesiydi?

İşte ona akıl sır ermesi mümkün değildi. Tanrı kusursuzsa eğer yarattıklarında insanı dehşete düşürecek kusurlar ve günahkâr ruhlar neden vardı, insan sorgulamadan edemiyordu.

Kahrolası dünyada kimsenin görüldüğü gibi olmaması yaşadığımız hayatın cehennemnin ta kendisi olduğuna inandırıyor beni. Bu yüzden cennet ve cehennemnin varlığına inanmıyor, yalnızca bir yaratıcının varlığına sığınyordum. Yarattıklarıyla oyuncak gibi oynayan bir Tanrı...

Söyle bana, arkadaşım. Sadece aylardır Ravebelg Kasabası'nın yaşadıklarını gözlerinin önüne getir ve söyle. Burada yaşananlardan daha

kötü ne olabilir ki? Madem cehennem denen bir yer var, daha kötü ne yaşayabilir bu insanlar?

Biliyorum. Tanrı'ya inanmak ve onun varlığına sığınmak senin gibi bana da güç veriyor. Yüreğimdeki korkuları yatıştırıyor fakat yalnız kalıp bir şeyleri sorguladığında... Suyu bulandıran bazı gerçekler inançlarına darbe indiriyor, biliyorum.

Nihayet elindeki ağırlıkları yerine bırakıp kenardaki tişörtünü alan Nate sayesinde düşüncelerden sıyrıldım ve dikkat kesildim. Elinin teriyle alnında biriken teri silip spor salonunun çıkışına ilerlemeye başladım.

Heyecandan avuçlarım terlemişti.

Nate gözden kaybolduğunda hemen peşine düşmek yerine etrafı kolaçan ettim. Ondan ve benden başka kimsenin olmadığını anlayınca derin bir iç çekişle soyunma odalarına doğru ilerlemeye başladım. Neredeyse koşar adımlarla koridoru geçtim. Erkek ve kadın soyunma odaları karşılıklı duruyordu. Aralarında bir hol vardı yalnızca. Son kez etrafa bakınıp usulca erkeklerin soyunma odasına sızdım.

Nate yalnız olduğunu bildiği için telefonundan bir şarkı açıp kenara bırakmıştı. Arkası dönük, dolabından temiz kıyafetlerini ve duş için ihtiyacı olan şeyleri almakla meşgulken, parmak ucumda âdeta koşarak soyunma odasının diğer koridoruna saklandım.

Bir anlık ses duyduğunu sanıp omzunun üstünden arkaya baktı ama kimsenin olmadığını görünce, rahatlayıp dolabıyla ilgilenmeye devam etti.

Tanrı'm... Kalbim öyle güçlü çarpıyordu ki gürültüsü beni ifşa edecekti sanki. Derin derin soluyarak, saklanmaya devam ederken, Nate birden spor şortunu çıkarıp *boxer*'la kaldı. Hemen sonra onu da sıyrıp dolabına attığında karşımda çınlıplak duruyordu.

Bu... Bu gerçekten insanlık suçu sayılmalıydı. Nefes kesici görünüyordu. Elbette onunla yatmak istemiyordum fakat hangimiz güzel ya da yakışıklı birini gördüğümüzde ağzımızın suyunu akıtarak bakmazdık ki? Her beğendiğimiz insanla yatmak zorunda değildik. Kaldı ki benim böyle bir derdim hiç yoktu. Olamazdı.

Nate nihayet dolabını kapatıp önünü döndüğünde ise... Nefes almayı bıraktım ve karşımda usta bir heykeltıraşın elinden çıkmış kadar büyüleyici görünen bedeni baştan aşağı süzdüm. Karın kasları, bacakları, kolları ve hatta kasıkları... Tüm kasabanın onunla neden yatmak istediğini şimdi anlayabiliyordum. Kadın ya da erkek fark etmeden herkesin onunla bir gece geçirmek için pek çok şeyini feda etmeye hazır olduğuna yemin edebilirdim. Nate Ciera, benim için bile nefes kesiciydi.

Etrafında kimse olmadığı için duş kabinlerine doğru ilerlerken kenardaki boy aynalarının karşısında özgürce poz vermekle oyalandı. Epey iddialı pozlar hem de... Hatta elindeki telefonla birkaç fotoğraf çekmeyi de ihmal etmedi.

Bir tanesinde penisini avuçlayarak, diğerinde pazusunu var gücüyle sıkarak poz vermişti. Terli ve ıslak sarı saçlarını karıştırırken, son bir keyifli poz daha çekip yürümeye devam etti.

Lanet olsun, hepimizin fotoğraf galerisinde o pozlar olmalıydı. *Seksi pozlarını bizimle de paylaşmak istemez misin altın çocuk? Hangi tarihli adamın gecesini güzelleştirecek bu fotoğraflar, söylesene?*

Kasabaya haber kanalıyla birlikte yeni gelen Troy'la flörtleştiklerini biliyordum. Son birkaç gündür daha özgür davranıyorlardı hatta. İkisi de eşcinsel olduğunu gizlemiyor, flörtlerini de açıkça yaşıyorlardı. Son günlerde sık sık birbirlerinin evlerini ziyaret ediyorlardı hatta.

Şerifin oğlu Benjamin'le uzun süre yaşadıkları toksik ilişkiden sonra Nate son zamanlarda oldukça mutlu görünüyordu.

Sahi... Herkesten önce öğrenmelisin, arkadaşım. Birkaç gün içinde kasabanın yeni başkanı Benjamin'in babası Harper Weis ilan edilecek. Karar çoktan verildi ancak halk henüz bilmiyor. İçeriden aldığım bilgileri seninle paylaşmakta bir sorun görmüyorum. Sana güvenebilirim, değil mi?

Kızı Andy'yi hatırlarsın, buz pateninde vahşice öldürülmüştü. Hem kızının intikamını almak için canla başla çalışacağına inandıkları için hem de uzun yıllardır dürüstçe şeriflik görevine devam ettiği için kasaba yönetimi acil durum konseyinde en güçlü aday olarak Harper'ı öne sürdü ve hızlıca karar aldılar.

Nate duş kabinlerinden birine girdiğinde şarkı hâlâ son ses soyunma odasını inletiyordu. Onu artık göremiyordum ve Tanrı şahidim olsun, şu an görmek istediğim tek şey Nate Ciera'yı sıcak suyun altında duş alırken izlemektir fakat önümüzdeki saniyelere eşlik edecek tek şey onun korku dolu çığlıkları olacaktır.

Hâlâ suyu açmamıştı ama en fazla birkaç saniye içinde tüm sesler onun feryatlarıyla suskunluğa gömülecekti. Nefesimi tutmuş, lanet olası şarkıya rağmen Nate'in çığlıklarını işitmeyi bekliyordum. Kendimi garip bir şekilde ondan geriye sayarken buldum. Geçtiğimiz günlerde Ravebelg Kasabası en sessiz ve karanlık yılbaşını geçirdi. Sokaklarda ondan geriye sayan neşeli insan haykırıışları bu yıl karanlığa gömülmüş, sokaklarda akşam dokuzdan sonra tek bir ışık bile yanmamıştı.

Ne acı... Oysa ben en çok yıl dönümlerini severdim. Noel Baba zıvalıklarının bile özlediğim berbat bir yıl oluyordu bu yıl. Neyse ki Ravebelg Kasabası'nda sadece yılın son günü insanların kapısına hediyeler bırakan ucube Noel Baba değil, her gece bir evi ziyaret etmeye gönül koyan Soyтары vardı.

Ben vardım. Her gün başka bir sürpriz ve eğlenceyle kaçırdıkları yılbaşı partisini telafi edeceğime emindim.

Ve 11 Ocak...

Heyecanla beklediğim o muhteşem gün gelip çatmıştı. Paul Barnley denen canavarın dünyaya geldiği en karanlık gün. Onu kalbinden vuracak bir gün yaşatmalıydım ki doğduğu gün hayatı boyunca unutamayacağı bir gün olmalıydı.

Tıpkı onu tanıdığımdan beri ona dair hiçbir şeyi unutamadığım gibi.

Hadi, Nate... Neyi bekliyorsun hâlâ? Neden aptalca masluğun çevirip suyu açmak bu kadar uzun sürdü?

Her geçen saniye gerginliğim biraz daha artarken, soyunma odasının kapısı açıldığında iç çekerek geriye kaçtım. Kahretsin, biri daha gelmişti!

Kim olduğunu öğrenmek için iyice kolonun arkasına sinip usulca başımı uzattım. Neyse ki soyunma odası öyle büyüktü ki dolapların

olduğu taraftan epey uzakta saklanabiliyordum. Dolapların önünde gördüğüm kişiyle şaşkınlığım bir kat daha arttı. Tyler Dackson'ın burada ne işi vardı?

Nate'in korkusuna eşlik etmesi için birinin daha burada olması güzeldi ama kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum. Tyler epey güçlü biriydi ve her şeyden önce serserinin tekiydi. Eğer beni burada yakalarsa işim biterdi.

Kahretsin, bu aptal gerginlikle tüm vücudum ürpermişti. Bu adrenalinden keyif almam ise büyük saçmalıklı! Yalnızca kurbanlarımın değil, kendi korkularımdan da besleniyordum.

Tyler biraz sonra olacıklardan habersizce siyah kot pantolonunu çıkarıp dolabına fırlattı. Hemen ardından siyah tişörtünü de çıkardığında geriye yalnızca *boxer* kalmıştı. Bacakları ve üst vücudundaki yüzlerce dövme yi ağzım açık izledim.

Bu çocuğa serserilik yakışıyordu. Kasabadaki gençlerin hem uzak durduğu hem de onunla takılmak istediği sayılı kişilerdendi. Tyler ise aurasının farkında olduğu için bunu çok iyi bir şekilde kullanabiliyordu.

Boyu epey uzundu ve beni savunmasız hâldeyken rahatlıkla alaşağı edebilecek güçte olması canımı sıkıyordu. Nate'le baş başa eğlenmenin tadını çıkarabiliirdim ama şimdi bir yolunu bulup ilk fırsatta burdan tüymeliydim.

Ve nihayet!

Nate'in korku dolu çılgınlıklarıyla soyunma odası ayağa kalkarken Tyler neye uğradığını şaşırıyordu. Dehşet dolu bakışları odanın her yerini tararken, geriye çekilip elimle ağzımı kapadım. Gülmemeliydim fakat keyfim öyle yerindeydi ki kendimi engellemek için bunu yapmak **çocukça kalıyordu.**

Nate duş kabininin kapısını yumrukluyor, yardım diliyor ve boğaz parçalarını **casna bağırıyordu.** Tyler hiç düşünmeden kabinin olduğu tarafa koştuğunda saklandığım koridorun diğer ucuna parmak uçlarımda ilerledim. **Onları görebileceğim tek nokta burasıydı. Ne olabilirdi bu bir kişiyi görmek bile yetiyordu.**

Nate kendini kabinin dışına atar atmaz Tyler'ın kollarının arasına düştüğünde ikisi birlikte yere yığıldı. Nate'in vücudu baştan aşağı kana bulanmıştı. Sapsarı saçlarının diplerinden kan damlıyor, hayranlıkla izlediğim kaslarının çizgilerinde en son kurbanımın kanı kendine yeni yollar çiziyordu.

Evet... Yanlış duymadın, arkadaşım. Bu sabah okulda henüz kim-seler yokken Paul'un en sevdiği öğrencisi Brian Cliff'i öldürüp okulun spor tesislerindeki su kazanlarına atmıştım. Boğazını ve bileklerini kes-tiğim zavallı çocuğun kanıyla dolmuştu. Soyunma odalarında açılan her musluktan akacak tek şey yeni kurbanımın kanıydı.

Paul buna epey sinirlenecekti.

Nate bu kana temas eden ilk kişi olmuştu fakat öyle yaygara kop-muştu ki dakikalar sonra herkes öğreneceği için muhtemelen ilk ve son kişi olacaktı.

"Hey! Hey! Dostum..." Nate, Tyler'ın kucagında korkuyla çırpı-nırken Tyler tüm soğukkanlılığıyla onu zapt etmeye çalışıyordu. "Sakin ol. Sakin ol. Bu kan da neyin nesi? Konuş benimle." Güçlü kollarıyla Nate'in vücudunu sımsıkı sarmış, titreyen bedenini göğsüne yaslayarak hareket etmesini engellemiştir.

"Ben... Ben..." Nate kekeleyip duruyor, konuşamıyordu.

Tam da bundan bahsediyordum işte. Gerçek korku, ölümle temas ettiğin her anda saklıdır. Aksi hâlde kasabada birilerinin ölmesi artık insanların gözünde sıradanlaşmaya başladı.

"Nefes almalısın, dostum. Derin nefes al." Nate'in yüzünü ayucla-rının arasına alıp doğrudan gözlerinin içine bakıyor ve onu sakinleş-tirmek için cırpınıyordu.

Rävebeld Kasabası'nın torileri çouğundan beklemeyen bir otar-hamet gösterişine sahip olmak gözlerini yasatıyordu. Herkesin sandığı kadar sık kafalı biri değilmiş meğersa.

"Nate... Bana bak, dostum." Nate'in bakışlarını kendi gözlerine sa-bitledi. "Geçti, bir şeyin yok. İyi old. Güvenelim, bana bak." Dişlerini sıkarak konuşuyordu.

Nate hâlâ delicesine titriyordu ama Tyler'in varlığının ona güç verdiği de bir gerçektir. Her geçen saniye solukları sakinleştikçe, başını Tyler'in göğsüne yaslayıp gözlerini kapadı.

"Bu nasıl oldu, bilmiyorum," diyerek anlatmaya başladı biraz sonra. "Suyu açtım ve birden suyla birlikte kan akmaya başladı vücuduma."

Tyler uzanıp Nate'in göğsündeki ve karnındaki kanı eliyle sildi. Soğukkanlılıkla, "Biri sana eşek şakası yapıyor olabilir mi?" diye sordu. "Belki de boyadır, ha?"

"Hayır. Berbat kokuyor, şuna bak!" Nate yüzünü buruşturdu. "Okulda biri daha öldürüldü, eminim."

Tyler gözlerinin içine bakarak, "Ama sen iyisin," dedi.

"Pek iyi sayılmam aslında..." Düzensiz solukları derin iç çekişlere dönüşmüştü. "Sadece ne yapacağımı bilmiyorum. Bu... Bu çok korkunç!"

Kasabanın altın çocuğu ve serserisi tüm gözlerden uzakta, soyunma odasında sarmaş dolaş oturuyordu. Bu ikiliyi bir arada görmeyi hiç beklemiyordum. Bu kadarı benim için bile sürpriz olmuştu.

"Hadi ama... Ağlamayı bırak artık," dedi Tyler iç çekerek. "En son bu şekilde kollarımda yattığında yüzün gülüyordu. Seni hep öyle hatırlıyorum, sarı kafa."

Sahi ya! Herkesin dilinde olan o dedikoduyu nasıl da unuturum? Bir dönem Tyler ve Nate takılıyorlardı. Hiç sevgili olmadıklarını ama uzun süre takıldıklarını duymuştum. Özellikle partilerin aranan yüzüydü ikisi de.

"Adilik ediyorsun!" Nate tatlı sert bir öfkeyle doğrulurken Tyler onu bir kez daha kendine çekti.

"İyi değilsin, yat şuraya," diyerek Nate'i tekrardan göğsüne bastırdı. "Kalbin çok hızlı atıyor. Öürsen başıma kalırsın." Tyler alaycı bir gülüşle burnunu çekti. "Ve gerçekten berbat kokuyorsun, dostum!"

"Asıl sen her zaman öyle kokardın, Tyler," diye karşılık verdi Nate. "Her zaman kül tablası gibi kokuyordun."

"Ve sen buna bayılıyordun." Tyler kaşlarını kaldırarak cevabı yapıyordu. "Bunu inkâr mı edeceksin yoksa?"

Kahretsin. Ne oluyordu burada?

Nate'in çılgınlıklarıyla herkesin soyunma odasına yığılması gerekirken bunlar açıkça ve herkesten uzakta sessiz sessiz flört mü ediyordu? Hadi ama...

"Her zaman pisliğin teki gibi davrandın ama seninle vakit geçirmek keyifliydi, Ty," diye itiraf etti Nate. "Ve sen olmasan biraz önce ne yapardım, bilmiyorum. İyi ki buradaydın."

"Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun Nate Ciera?" Nate sorgularcasına kaşlarını kaldırdı. "*Bir gün tekrardan kollarımın arasında olacaksın*, demiştim. Bak, buradasın." Dövmelerle kaplı kollarını iki yana açtı Tyler. "Olmanı istediğim yerde."

Nate'in yüzü mü kızarıyordu yoksa kanla kaplı olduğu için mi öyleydi, ayırt edemiyordum.

"Birilerine haber vermeliyiz. Okul derhâl incelemeye alınmalı," diyerek konuyu değiştirmeye çalıştı Nate.

"Bırak, zaten ölen öldü. Cesedin birkaç dakika geç bulunmasında bir sakınca yok." Tyler'ın soğukkanlılığı benim bile içimi ürpertmişti. Nate'in sorgulayan bakışlarında tek bir anlam yatıyordu. "İzin ver, anın tadını çıkaralım."

Katil, Tyler olabilir miydi?

Elbette olamazdı. Ben buradayım. Paul ise cehennemin dibinde. Tabii kasabada üçüncü bir katil başımıza bela olmazsa... Tyler katil değildi.

"Beni dehşete düşürüyorsun," dedi Nate gülmeye çalışarak. "Bu kadar adilik senin için bile fazla."

"Anın tadını çıkarıyorum," diye cevapladı Tyler. "Uzun zaman olmuştu seni böyle kollarımın arasına almayalı."

"Seni tanımasam bana âşık olduğumu düşünürüm ama bir kalbin olmadığını biliyorum. Tek derdin her geceyi farklı bedenlerde geçirmek."

Tyler'ı herkes böyle biliyordu. Kadın ya da erkek fark etmeksizin her gece birinin yatağında sabahlayarak hayatına devam eden serseri pisliğin tekiydi.

"Öyle," derken Tyler'ın yüzü dalgalandı. "Benim bir kalbim olmadığını bilmene sevindim. Çünkü yok. Pisliğin tekiyim."

“Öylesin,” dedi Nate tereddütlü bir şekilde. “Asıl garip olan, böyle olmaktan mutlu olman.”

“Herkesin tabiatı farklı. Benimki de bu,” diyerek omuz silktikten sonra elini Nate’in karnına koydu Tyler. İkisi de sessizliğe gömülmüşken, Nate hafifçe başını kaldırıp Tyler’ın çenesinin altından gözlerine bakmaya devam etti. Tyler karnının üzerindeki elini usulca gezdirerek, “Hâlâ titriyorsun,” dedi. “O kadar çok mu korktun?”

“Seni görene kadar evet. Çok korkmuştum,” dediğinde şaşkınlığını katbekat artmıştı. Nate’in Troy’la flört ettiğini biliyordum. Onun gibi bir çocuğun herkes gibi Tyler’dan nefret etmesini beklerken Nate’in cevaplarıyla ağzım açık kalmıştı.

Tyler cevap vermek yerine uzun ve insanı hapseden derin bakışlarla Nate’i süzmeye devam etti. Biraz sonra, “Kalksak iyi olur,” diyerek sessizliği bozdu. “Önümde böyle çırlıçıplak uzanırken kendimi tutmak güç.”

Nate yutkunarak doğrulduğunda bir elini Tyler’ın çıplak dizine koydu. “Haklısın,” derken gözleri Tyler’ın dövmelerinin üzerinde dolaşıyordu. “Yıllar önce kapadığımız bir defteri açmanın anlamı yok.” Nate bir kez daha acımasızca flörtü engelleyecek bir cevap vermişti.

Nate birden ayağa kalkıp, elleriyle kasıklarını kapatarak yürümeye başladı. Dağılmış görünüyordu. Aynı şekilde Tyler da gözlerini ondan alamıyordu fakat bu doğru değildi. Onları kim bu hâlde görse bu durumun yanlış olduğunu rahatlıkla söylerdi.

Kasabanın mazisine gömülmüş bu çarpık ilişkinin gün yüzüne çıkmasıyla dalıp gitmiştim fakat onlardan önce soyunma odasından çıkmış olmalıydım. Ahmaklık ettiğim için kendime öfkelen dim.

Nate duruşunu dikleştirip, dolaplara doğru yürürken Tyler birden ayağa kalktı. “Yine tek bildiğin şeyi yapıyorsun, Nate,” dediğinde en sevdiğim dizinin yeni bölümü gelmiş gibi olduğum yere kilitlendim. Nate cevap vermeden, arkasını dönüp uzun uzun Tyler’a baktı. “Vedarlardan kaçırıyorsun,” diye devam etti Tyler. “Her zaman olduğu gibi öylece çekip gidiyorsun. Nasılsa bir kalbim yok. Defalarca siktir olup gitsen de umurumda olmaz ama yine de...”

Konuşmaya devam etmesini ister gibi, “Yine de?” diye tekrarladı Nate.

“Ben herkesin sandığı gibi canavar değilim,” diyerek Tyler nihayet gardını indirdi.

“Herkesin sandığı gibi misin bilmem. Ben defalarca kez kendi tanıdığım canavarı terk ettim.” Nate çaresizce omuz silkti. “Çünkü o canavar da onlarca kere benim canımı yaktı, Ty. Unuttun mu?”

“Haklısın,” diyerek tuttuğu nefesini bıraktı. “Her zaman haklıydın.”

“Bunu zaten biliyorum.” Onların geçmişinde bilinenin aksine takılmaktan çok daha fazlası varmış meğer. Acaba bu geçmişi onun en yakın arkadaşları Noa ve Becca da biliyor muydu?

Yaralı geçmişlere daima bayılırdım ve buna şahit olmak heyecan vericiydi. Sana söylemiş miydim hatırlamıyorum, arkadaşım ama ben insanların özel hayatlarını kurcalamayı ve dedikoduyu da çok severim.

Tanrı’m... Kendi kanlı şölenimi unutturacak kadar ağır bir dramının ortasına düşmüştüm ve bir sonraki anda ne olacağını merak etmekten kafayı yiyecektim.

“Bu zamana kadar yüzlerce hatta belki binlerce kişiyle yattım ama...”

Sessizliği bozan Tyler’ın sözünü kesti Nate. “Biliyorum,” dedi. “Hatta kocaman aletin herkesin dilinde dolaşıyor. Kasabadaki en büyük penisin sahibiyle bir kez daha yatmak için fırsat kollayan onlarca kişi var!” Nate garip bir öfkeyle kelimeleri ezmişti.

“Peki, ya sen?”

“Asla,” diyerek gözlerini kaçırdı Nate. “Ben geriye dönüp bakmam.”

Tyler bu acımasız cevap karşısında sadece başını sallamakla yetince Nate saniyeler içinde pişman olmuştu ama geri dönüşü olmadığını da biliyordu.

Delirmiş olmalıydım fakat onların öpüşmesini istiyordum. Hemen. Şimdi. Geçmişin ihtiraslı gölgelerinin kollarına sığınıp birbirlerini şehvetle öpmelerini istiyordum.

“Seni kırmak değil niyetim ama... İkimiz de yaşadığımız şeyin eğlenmeden fazlası olmadığını biliyoruz, Ty,” diyerek sakince açıkladı Nate. “Yine de itiraf etmeliyim ki seninle takılmayı seviyordum,” dedikten sonra bakışları aşağı, Tyler’ın ıslak *boxer*’ına kaydı. “Her anlamda...” Günaha davetiye çıkaran gülüşü karşısında Tyler’ın gece kadar siyah gözleri ışıldayınca birden öne atıldı.

Aralarındaki mesafeyi uzun bacaklarıyla kısa sürede kapatmasıyla Nate'i hınçla kendine çekip dudaklarına yapışması bir oldu. Hayal ettiğimin de ötesinde bir ihtirasla birbirlerini öpmeye başladılar.

Bu, bir aşkın ya da ilişkinin başlangıcı değildi.

Bu, yarım kalan tüm vedalar için son öpücüktü.

Onları daha fazla izlemeyi her ne kadar istesem de buradan bir an önce çıkmazsam Nate birilerini çağırdığında yakayı ele vermem işten bile değildi.

Tyler, Nate'i duvarla bedeni arasında sıkıştırarak, iştahla öpmeye devam ederken, parmak ucumda soyunma odasından ayrılıp geçmişten gelen iki yaralı ruhu yalnız bıraktım. Okuldaki ikinci sürprizimi herkesin duyması için biraz daha beklemekte sorun yoktu.

Ravebelg Kasabası'nın her köşesi sırlar ve günahlarla doluydu.

Ravebelg Kasabası...

Sırların ve yalanların üzerine kurulmuş boktan yaşamların toprakları.

Ölüm Kasabası.

22

SESSİZCE GİDENLER, FIRTINAYLA DÖNER

En çok da sevdiği insanın gözlerinde anıların günden güne kayboluşunu izlemek öldürür insanı.

NOA DAYTON

Ravebelg Kasabası

“Bu sabah saatlerinde, Ravebelg Üniversitesi yerleşkesinde meydana gelen dehşet verici olay, hepimizi derinden sarsmıştır. Üniversitemizin öğrencilerinden Brian Cliff, Oyuncak Katili’ nin yeni kurbanı olmuştur.

Yürütülen kapsamlı arama çalışmaları sonucunda Brian Cliff’in cansız bedeni, üniversiteye bağlı spor kompleksinin yer altı su tanklarında bulunmuştur. Vahşice katledilen genç öğrencimizin bedeni, tank sistemine gizlenmiş ve üniversitenin su kaynağını kullanılamaz hâle getirmiştir. Bu durum yalnızca fiziksel bir tehlike değil, aynı zamanda psikolojik bir mesaj taşıyan planlı bir suç girişimidir.

Bu doğrultuda, Ravebelg Üniversitesi Rektörlüğü olarak bazı kararlar almak zorunda kaldığımızı bildirmek isteriz.

Ravebelg Üniversitesi, kampüs genelinde güvenlik ve adli incelemeler sürdüğü için bir hafta boyunca fiziki eğitim faaliyetlerine ara verecektir.

Son haftalarda yarı uzaktan eğitimle faaliyet gösteren üniversitemiz, bugün işlenen cinayetin incelemeleri sonuçlanana kadar tamamen uzaktan eğitim sistemine geçmiş olup derslerin tamamı uzaktan sürdürülecektir.

Son olarak su tanklarının oluşturduğu psikolojik manipülasyon ve diğer sağlık riskleri nedeniyle, kampüs genelindeki tüm su kullanımı durdurulmuş, uzman ekiplerin arıtma ve dezenfeksiyon çalışmaları süratle başlatılmıştır.

Bu kararlar, öğrencilerimizin güvenliği, velilerin iç huzuru ve toplum sağlığı adına alınmıştır.

Sevgili Ravebelg halkı,

Brian Cliff'in anısını yaşatmak ve onun gibi nice genç hayatın yarım kalmaması için yeni tedbirlerle çok yakında üniversitemiz yüz yüze eğitim faaliyetlerine devam edecektir.

Ravebelg Üniversitesi Rektörlüğü.”

Ravebelg Üniversitesi'nin sosyal medya hesaplarında paylaşılan kamuoyu duyurusunu okuduktan sonra telefonu bir kenara bıraktım. Hâlâ titriyordum.

Kafeteryada içtiğim kahveyle birlikte kan kustuğum felaketin üzerinden saatler su gibi akıp gitmişti. Ağzımda hâlâ o berbat metalik tadı hissedebiliyordum. Her yutkunduğumda o kanlı kahveden bir yudum alıyormuş gibi midem ağzıma geliyordu.

Hayatta en sevdiğim şeylerden biri olan kahveyi bir daha içemeyecek olmanın öfkesi kalbime doldukça nabzım yükseliyordu. Bu lanet kasabada yaşamak, hayatım boyunca aşamayacağım bir travma daha bırakmıştı bana.

Olay yeri inceleme ve dedektif ekipleri gelene kadar Paul'u arayıp her şeyi anlattığımda benim gibi şok olmuştu. Şaşkınlığı ve öfkesi öyle sahiciydi ki bu olayda onun masum olduğuna inanmakta zorlanmamıştım.

Soytarı denen pislik her geçen gün etrafımızı sarmaya ve bizi parmağında oynatmaya devam ediyordu. Bu beni bile delirtirken Paul'un

aklında dolaşan tilkilerin ne denli ölümcül olduğunu tahmin etmesi güç değildi.

Öyle sinirliydim ki Paul'un bir an önce karşılık vermesini istiyordum. Hatta bunu düşündüğüm için hata ediyordum belki ama onu öldürmesini diliyordum. Sanırım Paul çok haklıydı. O pisliğe karşı birlikte hareket etmek zorundaydık ve sanırım buna hazırdım.

Dahası... Soyтары'dan ne kadar çabuk kurtulursak Paul'la işim o kadar hızlı bitecekti ve böylece kardeşimin intikamını alabilecektim. Haftalardır onun evinde kalıyor, ona karşı öfkemi bastırmış gibi görünüyorsa da tek derdim Paul'un beni Soyтары belasından kurtarmasını beklemektir. Kurtarsın ki baş başa kaldığımızda onun sonunu kendi ellerimle yazabileyim.

Bu yaşadıklarımız filmlerde yaratılan kurgu dünyaları bile kıskandıracak kadar korkunçtu. Bir katilin yok olması için başka bir katile ihtiyaç duymam akıl alır gibi değildi. Eminim ki Tanrı bile olup biteni şaşkınlık içinde izliyor hatta bu bataklığa adaletini bu yüzden esirgiyordu. Daha ne kadar boka baracağımızı kimse bilmiyordu çünkü.

Büroda Dedektif Derek Spencer'a ifade verdiğimden beri kafamın içinde kopan fırtınalar ruhumu üşütüyordu. Nate'in yaşadıklarına ayrı, kendi yaşadıklarına ayrı üzüliyordum. Ölenlere üzülmeye fırsat bulamıyorduk artık. Oyuncak Katili ve Soyтары bu kasabanın elinden yas tutma geleneğini almıştı.

Artık ne hayattayken sevebiliyorduk insanları ne de hak ettikleri ilgiyi ölümlerine gösterebiliyorduk. Öylece yitip gidiyordu hayatlar. Yaşayanlar ise sıralarını bekliyordu korku içinde.

Ne acı.

Dahası, tüm bu yaşananların üstüne bir de annemin benim hakkımda uzaklaştırma kararı çıkardığını öğrenmiştim. Onu darp ettiğim gerekçesiyle yapmıştı bunu. Günler öncesinden bana mail yoluyla bu durum bildirilmiş fakat Dedektif söyleyene kadar haberim bile yoktu.

Bir anne, tüm kalbiyle kızından nefret edebilir miydi?

Annem, tüm kalbiyle nefret ediyordu benden.

Bürodan çıktıktan sonra doğrudan çalıştığım veterinere, daha doğrusu Linda'yı ziyaret etmeye gitmiştim. Mia öldüğünden beri bir kez

yanıma gelmiş, acımı paylaşmıştı ve o günden beri hiç görüşmemiştik. Bu konuda hiç konuşmamış olsak da artık klinikte bir işim olduğunu hiç sanmıyordum.

Son haftalarda üst üste gelen felaketlerin hepsinden bihaber olan biriyle birkaç saat geçirmek bana iyi gelmişti. Linda'yla tanıştıktan sonra kısa süre içinde patronum değil, arkadaşım olarak hayatımda kalmaya devam ettiği için son zamanlarda onun hayatında olup biten şeyleri dinlemek güzeldi.

En azından bu kasabada her şeye rağmen hayatında mutlu olan birini görmek ilginçti. Erkek arkadaşıyla, klinikte ve özel hayatında her şeyin yolunda olduğu için arkadaşım adına mutlu bir şekilde ayrılmıştım yanından. Ve kasabada bitmek bilmeyen vahşet yüzünden veteriner kliniğinin pek çok yerine kamera taktırma kararı almasına sevinmiştim. Önümüzdeki hafta ön ve arka bahçe, klinik içi ve muayene odaları dahil her yere kamera takılacaktı.

Arkadaşımın güvende olması beni mutlu etmişti.

Paul bir türlü güvenilebileceği bir bakıcı bulamadığı için Jasmine'i yanımıza taşımaya karar vermişti. En başından beri yapması gerekeni geç de olsa fark etmişti. Ben de onu mutlu etmek için Linda'yla otururken kliniğin bahçesinde baktığı yavru kedilerden birini ona hediye etmeye karar vermiştim.

Linda bu fikrime öyle sıcak bakmıştı ki Jasmine'in mutluluğunu görmek istediğinden bahsetmişti. Birkaç gün içinde Jasmine'le birlikte kliniğe gelecek ve dört yavrudan hangisiyle iyi anlaşırса onu sahiplenmesini sağlayacaktım.

Mia'nın isteyip de yaşayamadığı her şeyi ablamın kızına yaşatacaktım. Annem yüzünden bir kedimiz bile olmamıştı hiç. Küçük bir çocukken anneme ne kadar yalvardığımı hatırladıkça gözlerim doluyordu. Herkesin benden nefret ettiği o cehennemde belki beni sevecek biri olur diye bir kedim olsun istiyordum.

Annem de sırf bu yüzden karşı çıkıyordu ya zaten... Aynı şekilde Mia'nın da kedi sahiplenmesine izin vermemişti yıllarca.

Dün gecedен sonra Paul'un evinde uzunca bir süre kalamayacağıma karar vermiştim. Becca bugün evde olacağı için onda kalmak iyi

olacaktı. Veteriner kliniğiyle evi yakın olduğu için aramadan yola koyulmuştum. Nasılsa en fazla on dakika yürümem gerekirdi.

Saat yediye geliyordu fakat Becca'nın evinin önünde devriye ekipleri şimdiden yerini almıştı. Bunu gördüğüme seviniyordum ve içten içe Becca'yla kalmanın güvende hissettireceğini biliyordum.

Tanrı'm... En azından bir gece polislerin koruması altında olan bir evde sakince vakit geçirmek harika olurdu.

Eski binanın kapısının önündeki polis memuru arabaya yaslanmış, sigarasını içiyordu. Binaya yaklaştığımı gördüğü an doğrulup demir kapının önüne geçti. Kim olduğumla ilgili sorular yağdırırken bir yandan da kimlik sorgulaması yaptıktan sonra geçmeme izin verdi.

Binanın rutubet kokan merdivenlerini hızlı adımlarla çıkarken nefes nefese kalmıştım. Yutkunmak işkence gibi geliyordu çünkü ne yaptıysam da ağzımdaki kan tadını tamamen silememiştim.

Nihayet Becca'nın dairesinin önüne geldiğimde hızlıca kapıyı tıklatıp soluklanmaya başladım. İçeriden sesler geliyordu ama kapıya yaklaşan ayak sesleri duymuyordum. Biraz daha bekledikten sonra bu kez zili çalarak beklemeye devam ettim.

Kapı nihayet aralanırken, Becca çoğu zaman olduğu gibi dağınık siyah saçlarını karıştırarak kapı aralığından kimin geldiğini görmek ister gibi temkinli bir şekilde başını uzattı.

"Noa?" Sesi şaşkınlığını ele vermişti. Beni görünce bu kadar şaşırması ve gözlerindeki telaş garipti. Sanki bir şey saklıyor gibiydi.

Daha fazla garip bakışlar atmayı bırakıp, gülümsemeye çalışarak, "Hey, Bec!" dedim. "Bu hâlin ne? Beni içeri almayacak mısın?"

Becca hafifçe araladığı kapının ardından bakmaya devam ediyordu. Normalde hiç böyle yapmaz, hemen içeriye davet ederdi.

"Ben... Seni beklemiyordum. Birden görünce şaşırdım." Usulca öksürerek boğazını temizledi ve nihayet kapıyı tamamen açıp omzunu yasladı. "Noa... Aslında, pek müsait değilim. Yani... Demek istediğim, biliyorsun ki bu akşam Derek burada olacak ve ben onun için yemek hazırlıyordum." Becca iyice öne eğilip fısıltıyla konuşmaya devam etti. "Nihayet bu akşam onunla baş başa vakit geçirebileceğim." Heyecan dolu bir gülüşle burnunu kaşıdı.

Anladım, dercesine başımı sallarken gülümsemeye çalıştım. “Her şey yolunda mı peki?” Merakla kaşlarım çatıldı. “Telaşlı görünüyorsun.”

“Hayır, tatlım, hiçbir sorun yok. Aksine çok iyiyim.” Gülüşünü dikkatle inceleyerek, sahici olup olmadığını anlamaya çalıştım. İçtenlikle gülümsediği belliydi. “İçeri davet etmek isterdim ama Derek’in ne zaman geleceğini bilmiyorum. Hızlıca duşa girip hazırlanmam lazım.”

Üzüntümü belli etmemek için gülümsemeye çalışarak, “Anladım,” dedim. “Ben gideyim öyleyse.”

Tam merdivenlere dönecekken, “Sen ne için gelmiştin?” diye sordu.

Omzumun üstünden bakarak, “Hiç, öylesine,” dedim ve omuz silktim.

Becca’nın neşesine, fikirlerine ve benim aksime her şeye rağmen güçlü duruşuna ihtiyacımın olduğu bir günde beni kapının dışında bırakması hayal kırıklığına uğratmıştı. Ona kızgın ya da kırgın değildim. Yine de içeri davet edemese bile ayaküstü de olsa arkadaşıyla biraz daha ilgilenmesini beklemiştim. Bencilce olduğunu biliyordum ama kendimi zaten iyi hissetmezken bir de bu, içimi iyice burkmuştu.

“Seni sonra ararım, tatlım.” Becca son bir gülümsemeyle doğrulup kapı aralığından çekildi ve oyalanmadan kapıyı kapadı.

Tam kapıyı kapatacakken, başımı uzatıp içeri doğru baktığımda onlarca mumun yandığını gördüm. Gerçekten de akşam için delicesine hazırlık yapmıştı. Becca gerçekten kafasına koyduğunda elde edemeyeceği hiçbir şeyin olmadığını bir kez daha kanıtlamış oldu. Kırgınlığım saniyeler içinde kaybolurken, arkadaşımın mutlu olmasına sevinerek merdivenleri inmeye başladım.

Kasabada geriye kalan tek arkadaşımı aramak için telefonumu çıkardım. En azından Nate’in evde olmasını ve onun evinde kalabilmeyi umarak, rehberde ismini bulup aradım.

Telefon kulağımda binadan çıkıp, sokağın sonuna doğru ağır ağır yürürken hava tamamen kararmaya yüz tutmuştu. Sonuna kadar beklediğim çağrının cevapsız kalacağını beklerken, birden Nate’in sesini duyunca keyfim yerine geldi.

“Noa?”

Görmeyeceği hâlde gülümseyerek, “Selam,” dedim. “Nerelerdesin?” Bugün yaşadıklarından sonra Nate de dağılmış hâlde olmalıydı. Birlikte olmak ikimize de iyi gelebilirdi.

“Evdeyim. Sen nerelerdesin? Sesin dışarıdan geliyor.” Arkadan gelen müzik sesine rağmen sesi netti.

“Veterinere gelmiştim. Şimdi yürüyorum öyle.” Becca detayından bahsetmeyi düşünmüyordum. Daha sonra Dedektif’le aralarında neler geçtiğini anlatırdı nasılsa. “Ben de müsaitsen yanına gelebilir miyim diye sormak için aramıştım seni. Biraz kafa dağıtırız,” diyerek doğrudan konuya giriş yaptım.

“Harika olurdu fakat...” Nate çekimser bir mırıltıyla kendine kısa bir zaman tanıdıktan sonra konuşmaya devam etti. “Ben şu an yalnız değilim, Noa. Troy bana geldi ve geceyi birlikte geçireceğiz.”

Bir kez daha kapıda kalmanın hayal kırıklığıyla iç çekerek, “Ah, özür dilerim,” dedim. “Rahatsız ettim.”

Yalnızlığın ağırlığını hayatı boyunca yaşamış olan her insanın sevdiği tarafından dışarıda bırakıldığında yüreği burkulurdu. Ve bunun ne kapıyla ne de kişilerle ilgisi vardı. Yalnızca olmaktan korktuğu yere dönmekten korkardı insan. Yalnızlığın kollarına...

“Olur mu öyle şey? Sen benim arkadaşımısın, rahatsızlık da ne demek?” Nate’in mahcubiyeti sesinden de anlaşılıyordu. “Lütfen bana darılma, olur mu Noa?”

“Saçmalama. Başka zaman görüşürüz nasılsa. Sen gecenin tadını çıkar,” dedikten sonra vedalaşıp telefonu kapadık.

Paul’un evine gitmek istemediğim için evren benimle alay eder gibi tüm kapıları yüzüme kapatıyordu. O kahrolası evde bir geceyi daha geçirip aklımı kaybetmek istemiyordum. Birkaç gün uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Uzun zamandır kaçtığım o yere dönmek üzere adımlarımı hızlandırdım. Kardeşimin cansız bedenini kollarımın arasına aldığım o lanet olası ilk yer... Yaşarken öldüğüm, aldığım her nefeste ruhumun ızdırap çektiği, deliliğin sınırında dolaşırken düştüğüm her seferde benliğimi biraz daha yitirdiğim o göle doğru attım adımlarımı.

Çünkü gidecek başka yerim yoktu.

Hayatım boyunca olduğu gibi bugün de kapılar defalarca kez yüzüme kapandı.

Koşu yoluna giderken evimin sokağından geçmek zorunda kalmıştım. Hiç evim olamayan o cehennemin önünden geçerken canımın nasıl yandığını tarif etmek imkânsızdı.

Hiç durmadan yürümeye devam ettim. Daha fazla kendime acı çektiirmek istemiyordum. Aldığım her nefeste boğulmaktan yorulmuştum.

Sokaklar ardımda kaldı, hava iyiden iyiye karardı. Yanımdan insanlar geçip, giderken, rüzgâr fısıltıları koluna takıp ardımdan koşturdu ama hiçbirisi içimdeki yangına dokunamadı.

İnsanlar hâlâ Mia'yı kucağıma alıp canlı yayına çıktığım günü konuşuyordu. Beni her görenin acıyan bakışlarına maruz kalıyordum. Hakkımda delirdiğim söylenip duruyordu. Ne de kolaydı, içinde yaşadığı fırtınaları bilmediğin insanlar hakkında atıp tutmak...

Derin bir solukla kalp atışlarımın sakinleşmesi için kendime kısa bir vakit tanıdım. Becca'nın evinden burası öyle uzaktı ki yürümekten bacaklarım titriyordu artık.

Sokak lambalarının sarı ışıklarıyla aydınlanan yolda ağır ağır ilerlerken, başımı kaldırıp bakınca karşımda duran Raymond'ın evini gördüm. Sonuna kadar açık olan garajdan sokağa taşan ışığı fark edince kalp atışlarım hızlanmaya başladı.

Raymond garajda kendine kurduğu düzeneklerle spor yapıyordu. Duvara astığı demir çubukta barfiks çekiyor, ışık yüzünden iri vücudu silüet olarak görünüyordu. Ona her baktığımda aynı acılar göğüs kafesime doluyordu.

Raymond kendini yere bırakıp, soluklanırken, yine acılarımın kokusunu almış gibi birden arkasını dönüp bana baktı. Varlığımdan haberdar olmasın diye kendimi kaldırımın kenarındaki çalılardan yanma gizlesem de bir işe yaramamıştı. Onunla bir kez daha karşı karşıya

gelirsem dağılacığımı bildiğim için hemen önüme dönüp, vakit kaybetmeden yoluma devam ettim.

Kahretsin. Onu gözetliyormuş gibi görüldüğüm için kendimden nefret ettim. Bir daha ve bir daha...

Kenarda duran tişörtünü alıp, aceleyle üzerine giyerek yanıma doğru koşmaya başladığında aynı şekilde adımlarımı hızlandırarak koşar adımlarla uzaklaşmaya çalıştım.

Onun uzun bacaklarının yanında hiç şansım yoktu.

“Noa!” Sanki dejavu yaşıyor gibiydim. Onu son gördüğümde de bu şekilde arkamdan gelip gitmeme engel olmuştu.

Lanet olsun, bacaklarım öyle yorgundu ki daha hızlı ilerleyemiyordum.

“Noa, bekle!” Ve saniyeler sonra çelik kadar sert parmakları etime saplandığında durmaktan başka şansım kalmadı.

İç çekerek arkama döndüğümde, Raymond soluk soluğa kalmış hâlde yüzüme bakıyordu.

“Neden yapıyorsun bunu?” Elinin tersiyle alnında biriken teri sildi. “Benden bu kadar nefret edecek ne yaptım ben sana?”

En karanlık gecede,

Çiçekli bir bahçenin güzelliğiyle baktığım gözlerinde,

Hayallere daldım ve bir çiçek gibi yeşerdim senden kalan hislerimle.

Sonra sen çıkageldin ve köklerimi söktün.

Toprağımı kuruttun.

Yapraklarımı koparan da sendin, köklerimi ateşe veren de...

Yine de geçtin karşıma, neden soluyorsun, diye bana sordun.

Oysa bana başka çare bırakmayan sendin.

“Bana zarar verdiğini göremeyecek kadar kör müsün sahiden?” Kolumu hışımla çekip parmaklarının esaretinden kurtardım. Zira teninden yayılan sıcaklıkla ruhum yanıyor, bedenim buz kesiyordu.

“Sana hiçbir şey yapmıyorum, Noa. Yanına bile yaklaşmama izin vermiyorsun. Ne yapıyorum da canın bu kadar yanıyor, söylesene?” Çaresizlikle kuşanan harelerinde her kelime bir yangın başlatıyordu.

Ona söyleyemedim. Hiçbir şey yapmasa da varlığıyla beni en derin uçurumlara attığını söyleyemedim.

“Seninle aramda geçen her şey hataydı. Beni öptüğün o kahrolası gece ise beni yaşarken ölmeye lanetledin. Daha ne yapabilirsin bana?” Buruk bir tebessüm akmaya hazır bekleyen gözyaşlarımı durdurmaya yetti.

“Sorun Sara’ysa eğer...”

Kahkahalarım Raymond’ın sözünü kesmişti.

“Bu kadar basit mi sanıyorsun her şeyi? Sen zeki bir adamsın, Raymond Anderson. Böyle aptal gibi görünmek sana yakışmıyor.” Küçümseyici bir ifadeyle başımı iki yana salladım.

“Her zaman yaptığın gibi... Sadece susuyor ve kaçırıyorsun. Lanet olsun, bana hiçbir şey anlatmıyorsun. Her şey bu yüzden yaşanmadı mı zaten?” diyerek başını ellerinin arasına aldı.

Yaşamayı dilediğimiz hiçbir şeyi yaşayamadığımız için onun da canı yanıyordu. Suskunluğum, zaman içinde ikimizi de bambaşka yerlere sürüklemişti sadece.

“Konuş benimle, Noa,” dedi bir adım öne çıkarak. “Gözlerine her baktığımda on yedi yaşında, darmadağın olmuş küçük kız çocuğunu görüyorum artık ve bu beni deli gibi korkutuyor. Yeniden aynı noktaya sürüklenmeden... Hayatına son vermek istemenden endişeleniyorum.”

Geceleri başını yastığa her koyduğunda vicdanının yağlı urganıyla nefesi kesiliyordu. İsteddiği tek şey buna bir son vermektir ve bunun için de benimle yüzleşmeye... Daha doğrusu onu affetmeme ihtiyacı vardı.

“Eğer mesele seni affetmemse Ray...” dedim ve yutkunarak gözlerinin içine baktım. “Seni affediyorum. Yaptığın her şeyi... Yaşattığın her şeyi yok sayıyor ve seni bağışlıyorum.”

Bazen karşındakine vereceğin en büyük ceza buydu: Affetmek. Peki, Raymond’ı affedersem Paul’u da affetmem gerekmez miydi? Aksi hâlde Tanrı’nın gazabı daha büyük çökerdi üstüme. Zira ikisi de kardeşimin ölümünde suçluydu. Birisi onu ölüme sürüklemiş, diğeri ise sonunu getiren hamleyi yapmıştı.

“Beni affetmeni istediğim doğru. Bunu her şeyden çok istiyorum ama hepsinden önce...” Elini uzatıp göğsüme bastırduğunda kalp atışlarım onun avuçlarında yankılanıyordu artık. “Buradan izlerimin silindiğini görmek beni mahvediyor. İstersen beni affetme ama ne olur beni buradan silme.”

Unutulmaktan korkuyordu besbelli. Oysa yıllarca savaştığım tek şey buydu. Hayatımı kurtaran adamın kalbinde iz bırakan o yaralı kız çocuğunun küllerini yüreğinden savurmasın istemiştim.

Günden güne izlerimin kayboluşunu görmek öldürüyor beni,

İstersen bağışlama ama silme yüreğinden beni.

Varlığımı yok sayma, geçmişin izlerini söküp atma,

Affetmesen de olur, yeter ki kalbinden çıkarma beni.

Bırak, izlerim kalsın,

En acı hatıralarımla da olsa anılarımı yaşat, beni unutma.

Görüyorum gözlerinde, siliniyor izlerim,

Affetmesen de olur, yeter ki bırakma yalnızlığa.

“Ben kardeşimi kaybettim, Ray,” derken boğazım düğümlendi. “Yer ve gök bir araya gelse dahi affedemem ne seni ne kendimi.”

Raymond’ın bakışları her an daha da hayal kırıklığıyla kuşanıyordu.

“Hepsi Sara yüzünden, değil mi?” Öfkeyle dişlerini sıktı. “Sana söyledikleri, o gece yaptıkları... Seni öptüğümü biliyor. Benimle konuşmaya geldiğinde ortalığı yıkıp döktü ama her şey bitti. Artık aramızda hiçbir şey yok, yemin ederim. Sürdürdüğümüz o yalan ilişki tamamen bitti.”

Buna sevinmemi beklediği belliydi. Öyle bir bakıyordu ki ufacık bir tepki vermem onun umutlanması demekti.

Yapmadım.

“Sara benim canımı yakamaz,” dedim dik duruşumla. “Benim canımı yakmak için Mia’yı öldürdüler zaten. Bu hayatta başka hiçbir şey benim canımı acıtmaz. Anla artık bunu.” Ona karşı içimde hâlâ boktan bir savaş verdiğim doğrudu ama konuşurken bunu saklayabildiğime seviniyordum.

Raymond söyleyecek bir şey bulamadığı için susmayı seçti.

“Şimdi izninle... Gitmem gerek.” Yana doğru bir adımla yolumdan çekildi. Birkaç adım uzaklaştıktan sonra dönüp omzumun üstünden baktım. “Ve lütfen, bir daha karşıma çıkma.”

Hepimizin iyiliği için... Bu yaptığım ile bile senin hayatını korudumu bilmiyorsun ama ben her şeye rağmen seni koruyorum, Raymond ve bunu hiçbir zaman bilmeyeceksin.

Acı çektiği belli olmasın diye başını eğip bakışlarını benden kaçırdı. Boğazımdaki yumruya rağmen yutkunmaya çalışarak, önüme dönüp yürümeye devam ettim.

Raymond’ı son kez terk ettim ama kalbimde, sanki o beni terk ediyormuş gibi derin bir boşluk açıldı.

Her köşesi acı hatıralarla dolu bu kasabadan çekip gidemediğim her güne lanet ediyordum fakat Mia’nın ölümü bir lanet gibi beni bu topraklara tutsak etmişti sanki. Buradan ayrılırsam nefesim kesilmiş gibi hissediyordum.

Bu kasabada yaşayacak bir hayatımın olmadığını da biliyordum. Kaderin son yazgısı karşıma gelene kadar zorunda kaldığım hayatımı bir ceset gibi peşimde sürüklüyordum.

Hepsi bu.

Yol boyunca göğsüm sıkışıp dursa da hiç ağlamadığım için kendimle gurur duymuştum. Sadece birkaç dakika sonra gölün kıyısında olacaktım ve daha şimdiden kalbim göğüs kafesimi tekmelemeye başlamıştı.

Gölün bu tarafları kasabaya ait değilmiş gibi hâlâ ışıktandırma konusundaki yetersizlik canımı sıkırsa da eskisi kadar korkmuyordum. Sadece her adımda kardeşimin sesi kulaklarıma doluyor, içimi üşüten uğursuz hisler canımı sıkıyordu.

Göle yansıyan ay ışığını gördüğümde olduğum yerde kalakaldım. Kayalıkların yanında gördüğüm silüetle ise ikinci bir şaşkınlık bedeni sarstığında temkinli adımlarla yürümeye devam ettim.

Aylar öncesine kadar kasabadaki tek arkadaşımı, kardeş gibi büyüdüğümüz kuzenimi görmek beni derinden sarstı.

Sara... Tam karşımda duruyordu.

23

EN KARANLIK ARZULAR

Her mezar taşı, dünyanın unuttuğu bir hayatın son nefesiydi.

SOYTARI

Ravebelg Kasabası

Şeytan sana günahlarını değil, önce en derin arzularını sorar.

Çünkü kalbinde yatan her arzunun, içinde yarattığın cehennemin anahtarı olduğunu bilmezsın.

Gözlerini kapatıp içindeki fısıltıya kulak verirsın ve sonra bir bakarsın ki yürüdüğün yol masumiyetin değil, günahkâr ruhunun ördüğü karanlık bir yoldur.

Akşamın ayazında, kasabanın üzerinde asılı duran sessizliği bir hançer gibi yaran düşüncelerim zihnimi uyuşturuyordu. Suskunluğun koununda boğulurken, adımlarımı karanlığa gizleyerek, sokak lambalarına başkaldırır gibi gölgelerin arasına gizlenerek ilerliyordum.

Joanne'in ölümünden sonra bugün ölecek kişi, Paul'un tozlu hatıralarının arasına saklanmış bazı anılarını canlandıracaktı. Beni bulmasını,

karşıma geçmesini istiyordum. Bunu başarana kadar onunla oynamaya devam edecektim.

Çok sonra öldürmeyi planladığım kurbanımın kasabaya ani gelişle birlikte tüm planlarım değişmişti. Aslında iyi bile olduğunu söyleyebilirdim çünkü onun ölümüyle Paul kendini daha fazla köşeye sıkışmış hissedecekti. Aynı zamanda bu Jasmine için de büyük bir tehdit anlamına geliyordu ki bunun Paul'u delirteceğine yemin edebilirdim.

Bu geceden sonra yalnızca Paul değil, Tanrı da benden bir kez daha nefret edecekti. Yürüdüğüm yolun sonu Sant Bouren Kasabası'ndan gelen ve oradaki tarihi kilisede rahibe olan Joyce Anitta Lockhart'ın evine çıkıyordu.

Jasmine Barnley'nin öğretmeni olan J. Anitta, nihayet elimdeydi.

Ravebelg Kasabası'nda doğup büyüse de rahibeliği boyunca Sant Bouren Kasabası'nda yaşamıştı. Burada ailesinden kalan evi hâlâ durduğu için özel günlerde sık sık gelirdi. Yılbaşı için gelmişti ve bir haftadır da buradaydı.

Yaşlı kadın umarım bu akşam son kez ibadet edip Tanrı'ya yalvarıyordur çünkü biraz sonra buna ihtiyacı olacaktı. Belki de ömrünü adadığı Tanrı'sına onu kavuşturacağı için bana teşekkür etmeliydi.

Kasabanın ilk yerleşim yerinde bulunan köhne ev, oldukça büyük ama bir o kadar da ürkütücü duruyordu. Kaç nesil boyunca aynı ailede kalan ev âdeta tarih kokuyordu.

Tanrı'ya adanmış kadınların dualarla ördüğü soğuk yuvanın önünde duruyordum şimdi. Bu yer, benim için yalnızca bir mezarlık sessizliği barındırıyordu. Ahşap bahçe kapısını iterek açtığımda neredeyse bütün evin ruhu inledi. O iniltiyle ruhum mest oldu. Nesiller boyu Tanrı'nın evi diye kutsadıkları bu taş yığınının acı çeker gibi inlemesi keyif vermişti.

Kendini dine adayan insanlar, yaşadıkları evlerin ibadet yerleri kadar kutsal olduğunu düşünüyorlardı. Tanrı'nın buyruklarını anlatmaktan başka görevleri yokken, böylesine kutsallaştırıp hayatları boyunca inançlarla insanları peşinden sürüklemekten başka bir şey yaptıkları yoktu.

Lütfen... İnançsız biri olduğumu düşünmeni hiç istemem, arkadaşım ama beni onlar mecbur bıraktı. İnançlar, insanın kalbinde yatan en gizli mabetti. Her insanın inancı da dua biçimi de farklıydı. Herkes başka şekilde, başka türde yalvarırdı yaratıcısına ama günün sonunda hepimiz aynı yaratandan medet umardık ve insanlar kendisi gibi olmayan herkesi inançsızlıkla suçlayıp duruyordu.

Eğer bilseydiniz küçük bir çocukken, her gece Tanrı'ya yalvararak daldığım uykularımın gözyaşlarıyla ıslandığını... Beni dinsizlikle suçlayan herkesin günahkâr olduğunu söylediniz.

İnsanların kalbinde yatan kötülük ağgözlü bir canavardı. Onlar gibi olmayan herkesi, kalbinde yaşattığı Tanrı'ya dua etmekten bile çekinir hâle getirirdi.

Tam da bu yüzden bırakmıştım işte. Dualarım da yakarışlarım da uzun yıllardır yalnızca kendimeydi. Tanrı'yla arama giren herkesten nefret ediyordum ve bunların başında da Rahibe J. Anitta geliyordu. Kendi doğrularını dayatan, öğretilerine karşı en ufak bir soru soran her öğrencisini en ağır şekilde cezalandırıp Tanrı'ya başkaldırmakla suçlayan psikopat sürtüğün tekiydi. Belki de o uzun zaman önce ölmeliydi.

Mutfığa bakan bahçe kapısının aralığından evin içine baktığımda, ışıkları sönmük mutfakta kimsenin olmadığını görüp rahatladım. Ravebelg Kasabası'ndaki müstakil evlerin neredeyse tamamı bu şekildeydi. Evin ön bahçesinin girişi ayrıydı. Arka bahçe girişleri ise çoğunlukla mutfaktan açılan bir kapıyla sağlanırdı.

Evin eski sahipleri de şimdiki sahibi Joyce Anitta da evlerinin Tanrı tarafından korunduğunu düşündüğü için kamera taktırma gereği duymamıştı hiçbir zaman. Bu aptallık onun canına mal olacaktı bu gece.

Evin bahçesine yansıyan loş ışıklar, odalarında yanan mumlardan kaynaklanıyordu. Bahçe kapısından içeri adımımı atmamla birlikte tütsü ve mum ışığıyla kuşanan odaların kokusu ciğerlerimi dağladı.

Eve adım atar atmaz gördüğüm ve soluduğum her şey ilahi bir huzur vadediyordu ama bana göre bu, yozlaşmış bir kutsallığın kokusuydu.

Parmak uçlarımda ilerleyerek, mutfaktan çıkıp holü geçtim ve doğrudan mum ışığının en yoğun olduğu odaya, salona vardım. Bakışlarım

mum alevinin dans eden gölgesinde ruhunu arındırmak için oturan kadını bulunca nefesimi tuttum.

Yıllar sonra yeniden karşımdaydı işte.

Salonun girişindeki eşikte sessizliği uzun uzun dinledim. Evin derinliklerinden süzülen fısıltılar vardı, rüzgârın uğultusu gibi ama daha ilahi fısıltılar... Kelimeler, sanki taş duvarlarda dans eden gölgelerin işittiği gizli bir şarkı mırıldanıyordu.

Yaşlı kadın salonun ortasında dizlerinin üzerine çökmüş, beyaz ör-tüsüyle başını sarmıştı. Mum alevlerinin sarı ve turuncu çizgileri yü-züne kutsal parıltılar serpiyor, gölgeler onu hem bir azize hem de her gece mezarlıklarda dua eden melek gibi ilahi bir surete büründürüyordu.

Salonda yarattığı atmosfer bir kiliseyi andırıyordu. Odanın her yanındaki mumların isli kokusu, kadının önünde açık duran kutsal kitap ve tam karşısında durduğu küçük haç ve İsa sembolü içimi ürpertmişti. Tavandaki ahşap kirişlerden odanın köşelerine düşen gölgeler, sanki kadınla birlikte ibadet ediyor gibiydi. Bütün bu görüntü, inançların arkasına sığınan günahkârların en karanlık maskesini hatırlatıyordu.

Kadının sessiz yakarışları biraz daha yükseldiğinde kelimeler daha net duyulmaya başlandı. Arkasında olduğum için hâlâ varlığımdan bi-haberdi.

“Rab, kalbimi senin önüne seriyorum. Ruhumu senin nurunda sakla, beni kötülükten uzak tut.”

Sözleri, mum alevlerinin titrek ışığında yükselip bana ulaşıyordu. Omuz hizasında kaldırdığı titreyen ellerini görebiliyordum. Parmakları kutsal kitabın sayfalarına dokunuyor, sanki her bir harfi kalbine kazıyordu. Dudaklarından dökülen kelimeler iyice güçlenmeye başladı.

“Yalnız ölüm gölgesinin vadisinde yürüsem de korkmayacağım kötülükten çünkü sen benimlesin, değneğin ve asan bana güven verir.”³

Duaları, birazdan başına gelecekleri biliyormuşçasına özenle seçilmiş gibiydi. Oysa her şey için çok geçti. Ettiği dualar onu kurtaramazdı. Çünkü ölüm gölgelerin içinde, salonun girişinde bir hayalet gibi saklanıyordu.

³ Mezmurlar 23:4, Kutsal Kitap.

Rahibenin sesi, salonu bir mabede çevirmişti ama biraz sonra bu ev onun mezarı olacaktı. Mırıldandığı her kelime bana şunu hatırlatıyordu: Tanrı daima susuyordu, Tanrı hep susmuş ve yarattıklarını yalnızlığa terk etmişti. Günaha bulanmış bu dünyanın kanlı ellerinde hayatta kalmak için duadan daha fazlası gerekirdi ama yaşlı kadın bunu bilmiyordu.

Kadın son kez ellerini göğse kaldırıp duasına devam etti:

“Ya Rab, yüzünü benden gizleme, kulunu öfkeyle reddetme. Beni bırakma, terk etme, ey kurtarıcı Tanrı’m! Beni huzurundan atma, kutsal ruhunu benden alma.”⁴

Rahibe dualarını Tanrı için değil, kendi korkularını teselli etmek için mırıldanıyordu. Günahkâr kalbinin fısıltılarını susturmak için başvurduğu bir kaçış yoluydu.

O an kalbimde hissettiğim kıpırtı merhamet yüzünden değil, daha çok eli kanlı bir avcının kalbinde peyda olan sabırsız bir ürperti idi. Çünkü kadının dualarının göğse çıkmadığına emindim. Dakikalar sonra soluğunun bıçağımın ucunda asılı kalacağını biliyordum.

Gözlerim salonun loşluğundaki kadına kilitlenmişken, içimdeki karanlık yükseldikçe yükseldi. Rahibenin fısıldadığı her dua, bana göğsümün ortasında çürümüş bir yaranın üzerine bastırılan sıcak bir el gibi acı veriyordu. Onun sesi yükseldikçe benim içimdeki suskunluk daha da büyüyor, Tanrı’nın sustuğu o sonsuz boşluğun uğultusunu duyuyordum.

Kapının eşiğinde, rahibenin dualarını kanla mühürlemeye hazırlanırken içimdeki karanlık beni ele geçiriyordu. *Bu gece Tanrı’nın değil, senin ayının olacak*, diyordu bana.

Düşüncelerin ışığında bıçağı elime alıp metalin soğukluğuyla ruhumu uyandırdım. Bundan böyle benim haçım, kutsalım ve günahkârların kalbine saplayacağım cevabım yalnızca bu bıçaktan ibaretti.

Rahibenin sesi hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu:

“Rab, beni kötülükten sakla...”

⁴ Yuhanna 6:37, Yeni Ahit.

Oysa dualarını işiten Tanrı değil, bendim. Dualarına cevap verecek olan ve bağışlanmayı beklediği, ruhunu sonsuzluğa kavuşturacak olan da bendim.

Sabırsızlık anbean içime dolduğunda daha fazla gölgelerin ardında saklanmayı bırakıp bir adımla salonun içine girdim. Ayağımın altındaki ahşap parke tüm duaları susturan derin bir gürültü gibi darbe indirdiğinde omuzlarımı dikleştirdim.

Rahibe J. Anitta elleri hâlâ dua eder gibi havadayken irkildi. Başını yavaşça çevirdiğinde, beni gölgelerden ayıran tek şey mum ışığının üzerine düşürdüğü sönük parıltıydı.

Yaşlı kadının bakışları bana bakıyordu ama daha çok boşluğa dalmış gibiydi. Harelerinde, görmeyi beklediğim o korkuyu bulamayınca hırıltılı bir iç çekişle bir adım daha öne çıktım. Maskemi kapının eşiginden geçmeden önce yüzüme geçirdiğim için kadın yalnızca karanlıkta parıldayan gözlerimi görebilirdi.

Kadının duruşunda en az benimki kadar cesur ve meydan okuyan bir tavır vardı. Gözlerinde ise ölüme kafa tutan bir inat... Konuşmak üzere dudakları kıpırdadığında sesi ürpertili bir fısıltı gibi odada yankılandı.

“Rabb'im, kapıma gelen kötülüğü gör. Ben korkmayacağım çünkü sen benimlesin.” Benimle konuşuyordu ama daha çok kutsal kitaptan bir ayet okur gibi vurguluyordu kelimeleri.

Alaycı gülümsemem dudaklarımda kıvrılırken, “Ne için yalvarıyorsun hâlâ, aptal kadın?” diye homurdandım. “Görmüyor musun? Burada senden ve benden başka kimse yok.” Arkama sakladığım ellerimi çektiğimde mum ışığında parıldayan bıçağımı havaya kaldırdım. “Bir de ondan başka kimse seni duyamaz,” dedim bıçağıma kaçamak bakışlar atarak.

Rahibe önünde açık duran kutsal kitapla birlikte ayağa kalkıp karşıma dikildi.

“Ne için buradasın, çocuğum?” Şefkatli bir annenin tınısı vardı sesinde. Duymaktan nefret ettiğim o duygu... İçimdeki karanlığı körüklemekten başka hiçbir işe yaramazdı.

“Bunu zaten biliyorsun,” diyerek bir adım daha yaklaştım. “Neden burada olduğumu biliyorsun, Rahibe.”

Kadının gözleri bir an korkuyla doldu ama sesi de sarsılmaz bir cesaretle kulaklarıma doldu. Elindeki kitabı karıştırıp bir sayfada durdu. “Rab şöyle diyor: *Kötü bile yolundan dönerse yaşayacaktır.*” Başını kaldırıp bana baktı. “Henüz geç değil. Bıçağını indir, karanlıktan dön, çocuğum.”

Sözleriyle alay eder gibi adım adım yaklaştım ona. Mum ışığında dans eden gölgelerin şenliğine eşlik eder gibi ilerliyordum. Gölgeler yüzümdeki maskede şeytanın son reveransını sunuyordu Rahibe’ye.

Dansıma eşlik etsin diye bıçağı omuz hizamda kaldırdım ve attığım adımlar boyunca parıltısı kadının gözlerinde yanıp söndü.

“Dönmek mi? Arkama dönüp baktığımda ne görüyorum, biliyor musun Rahibe? Bir mezarlık. Ruhunu yitirmiş ölü bedenlerin yakarışlarından oluşan bir ilahi. Çocukluğunu yitirmiş zavallı bir çocuk...” Karanlığa rağmen gözlerini net olarak görebileceğim kadar yakınındaydım artık. “Benim için yol kalmadı, anlıyor musun Rahibe? Ben artık geri dönemem.”

Yaşlı kadın gözlerini kapadı ve haç işareti yaptı. Hemen sonra kitabı karıştırmaya başladı. Derin bir soluk alıp parmağını koyduğu sayfadaki ayeti yorgun nefesiyle okumaya başladı.

“Ama sen, katı yüreğin ve tövbesizliğin yüzünden, Tanrı’nın gazabının açıklanacağı gün için kendine gazap biriktiriyorsun. Tanrı, herkese yaptıklarına göre karşılık verecektir.”⁵

Göz devirerek kadının susmasını bekledim. Bulunduğu sayfadaki ayeti bitirir bitirmez ezberinde tutmuş gibi hızlıca başka bir sayfa açtı ve okumaya devam etti.

“Tanrı’yı tanımayanlardan ve babamız İsa’nın müjdesine uymayanlardan öç alacak. Bu kişiler Rabb’in huzurundan ve yüceliğinin görkeminden uzak, sonsuz yıkıma uğrayacaklar.”⁶

⁵ Romalılar 2:5-6

⁶ Selanikliler 1:8-9

Kollarımı göğsümün altında kavuşturup bitirmesini bekledim. “Burada Tanrı’n seni duymayacak. Ne zaman anlayacaksın şunu? Sözlerin ise benim için hiçbir anlam ifade etmiyor!”

Kadın bu sözlerim karşısında günaha bulaşmış gibi tekrardan haç işareti yapıp duymadığım bir şeyler mırıldandı.

Adımlarımı aheste aheste atarken sessizliğin içinde yankılanmasını istedim çünkü korku yalnızca bir bıçak ya da maskeyle değil, adımların ağırlığıyla da kalplere işlenirdi. Yaşlı kadına yaklaşırken dudaklarımdan dökülen kelimeler içimdeki karanlığın sesi oldu.

“Bak işte, Tanrı susuyor. Her zaman olduğu gibi. Seni duymuyor, sana cevap vermiyor. Çünkü o hepimizi unuttu. Yaratıklarını terk etti.” Kilisedeyken buna benzer bir şeyler söylediğim günü hatırlıyordum da... Günlerce aç ve susuz kalmıştım. Zifirî karanlık bir odada hapis cezası vermişlerdi bana.

Lanet olası katı kilise kuralları... Hepsinden nefret ediyordum.

Kadın kutsal kitaptan başını kaldırmadı. Kitaba gömülü gözleri, söylediklerime karşı kullanabilmek için başka bir ayet arama peşindeydi.

“Günaha girme, çocuğum,” dedi daha fazla aramayı bırakıp. “Tanrı susmaz, yalnızca sınar. Belki sen benim sınavımsın. Tıpkı içindeki karanlığın senin sınavın olması gibi...”

Sınav... O kelime kalbimde kabuk tutmayan yaraları deşti. Bir an gözlerimin önüne, yitirdiğim çocukluğum geldi. Her gece ağlayarak dua eden, yalvaran ama bir kez olsun yakarışlarına karşılık bulamadığı için hayal kırıklığıyla minicik kalbi kırılan küçüklüğüm...

İçimdeki öfke iyice kabardı. Rahibe’ye doğru eğilip, kenardaki mumun gözlerimi aydınlatmasına izin vererek yüzüne baktım.

“Ben sınav değilim, aptal. Ben gerçeğin ta kendisiyim. Yalanlarının cevabıyım. Senin dualarının hiç var olmadığını, gökyüzünün sağır olduğunun cevabı... Benim.”

Tam o an, onun gözleriyle benimkiler buluştu. Bakışlarında hâlâ tuhaf bir dinginlik vardı. Dudakları yavaşça kıpırdadı. “Şeytan bile bir zamanlar melekti,” dedi. “Sen de bir zamanlar çocuktun. Masumiyetin

vardı ama sen karanlığa sığındın. Diz çök, çocuğum. Diz çöküp itiraf et. Sen Tanrı'dan değil, kendinden nefret ediyorsun.”

Artık o da bana açıkça meydan okuyordu. İtiraf etmeliyim ki son sözleri kalbime saplanmıştı. Bir an nefesim kesildi. Ama sonra kahkahaya karışan çarpık bir gülümseme dudaklarıma dokundu. Çocukluğumu, yalnızlığımı, Tanrı'ya yalvardığım geceleri ve ailemin beni iyileştirme ümidiyle kiliseye terk ettiği o kahrolası günü hatırladım.

“Çocukken bana öğrettikleri tek şey diz çökmekti. Dizlerim taşlara sürtünmekten paramparça oldu. Annem ve babam cehennemi bana elleriyle yaşatırken Tanrı beni görmedi. Beni duymadı ve o masum çocuğu kurtarmadı. Ben işte o günden sonra dua etmeyi bıraktım.”

Bir nevi bir iç döküştü bu ve yalan söylemeyeceğim, kendimi daha iyi hissetmeme neden olmuştu. Omuzlarımdaki yük, göğsümdeki isyan ateşi azalmıştı sanki. Buna ihtiyacım varmış meğer.

Mumun alevi titrediğinde sanki onun da içi ürpermişti.

“Neden geldin, çocuğum?” Cevabını duymaktan korktuğu o soruyu bir kez daha çekinerek sormuştu.

Bıçağı usulca sallayarak sıırıttım. Verebileceğim en iyi cevap buydu.

Kadın bu kez titreyen ellerle sayfaları karıştırdı. “Yuhanna şöyle yazar...” dedi. “Işıktaki olduğunu söyleyip de kardeşinden nefret eden hâlâ karanlıktadır. Kardeşini seven ışıktaki kalır ve başkasının tökezlemesine neden olmaz. Ama kardeşinden nefret eden karanlıktadır, karanlıkta yürür. Nereye gittiğini bilmez çünkü karanlık, gözlerini kör etmiştir. Kardeşini öldüren, katil olur.” Nihayet kitaptan başını kaldırdı. “Hepimiz bu dünyada kardeşiz. Eğer sen o bıçakla beni öldürürsen ruhunun ebedî karanlığa düşeceğini bil.”

Kadının bana karşı hâlâ kitaba sığınması aslında onun ne denli korktuğunu gösteriyordu. Alaycı gülüşüm odada yankılanırken üzerine gölgem düşecek kadar eğildim. Bıçağın soğuk parıltısını mumun ışığında yüzüne yaklaştırdım.

“Ebedî karanlık, öyle mi? Ben zaten orada yaşıyorum, ahmak. Karanlık benim evim. Senin inandığın ışık bana hiç vurmadı ki.”

“Neyazık... Ruhun da kalbin de yozlaşmış senin. Karanlığa bulanmış. Günah tohumları yeşermiş masumiyetinin kurak topraklarında.”

Sıkıntılı bir iç çekişle gürültü çıkardım. “Yeter artık, kadın! Sıkıcı sürdüğün tekisin. Geldiğimden beri bana elindeki kitaptan bir şeyler okuyarak ders vermeye çalışıyorsun hâlâ. Anlasana... Yıllar önce senin eline düşmüş o masum çocuk değilim ben. O zamanlar bile beni eğitemedin, şimdi sözlerine inanmamı mı bekliyorsun? Ne zavallı bir durum...”

Rahibe dudaklarını sıkıtiğinde göz kapakları bir anlığına kapandı. Onu tanıdığımı öğrenince gözleri derin düşüncelere dalmıştı.

“Demek benim öğrencimdin...” Hüzünlü bir tınıyla sesi titredi. “Öyleyse derslerimi iyi bilirsin, küçük velet. On emirden beşincisini hatırla bakalım.” Bu kez bir adım öne çıkan o oldu. “Öldürmeyeceksin, diye buyurur. Eğer o bıçakla beni öldürürsen yalnızca beni öldürmeyeceksin. Mahşer günü Tanrı’nın sana sunabileceği o merhametin son kırıntılarını da yok edeceksin, seni küçük aptal. İçindeki masum çocuğu, yetişkinliğe erdiği gün teslim olduğun karanlığın koynuna vereceksin.”

Neredeyse yüzüne degecek kadar yakınındaydım artık. Gözlerinin içine baktığımda, maskenin ardına gizlenen gerçek suretimi gördüm.

“Ben sana geldiğimde o masumiyeti çoktan Tanrı’nın mezar taşının altına gömdüm zaten. Geç kaldın, Rahibe. Çok geç kaldın...”

“Eğer ellerin günaha...”

Tek hamleyle maskeyi yüzümden çıkarıp usulca öksürdüğümde kadın sustu ve başını kaldırıp bana baktı. İnsan değişse de gözleri hep aynı kalırdı ve J. Anitta yıllar önce baktığı o çocuğun tanıdık gözlerini görünce dehşetle irkildi.

Yaşlı kadın tam bir şey söylemek üzere dudaklarını araladığında hiç beklemeden bıçağı tutan elimi hışımla havaya kaldırdım. Mum alevi, bıçağın metal ucunda ürkütücü bir ışık oyunuyla titrerken sanki zaman durdu.

Hınç dolu bir hamleyle boğazını boydan boy kesmemle birlikte elindeki kutsal kitabın sayfaları ve elimde tuttuğum maske kadının boğazından fışkıran kanla boyanmaya başladı. Kenardaki mumun alevi, kanın sıçrayışıyla sönüp odanın karanlığına karıştı.

Sonsuzluğa dalıp giden bakışları hâlâ üzerimdeyken, “Artık senin duaların susacak,” diye mırıldandım. “Çünkü bu gece yalnızca karanlık konuşacak.”

Rahibe dizlerinin üzerine çöktüğünde kanla sulanmış kutsal kitap hâlâ ellerindeydi. Hemen sonra yıpranmış parkelere oluk oluk akan kan gölünün üzerine yığıldı. Karanlık bir kefen gibi odayı sarıp sarmaladığında Rahibe’nin ölü bedeni hâlâ yerde can çekişiyordu.

Yaşlı kadın dakikalar sonra hareketsizce yerde yatarken kanı boğazındaki kesikten yere damla damla dökülmeye devam etti. Ayakkabılarıma kan bulaşmasın diye etrafından dolaşıp başucunda eğildim. “Bu benim vaftizim,” diye fısıldadım iç çekerek. “Suyla değil, kanla yapılan kutsal vaftiz...”⁷

Kan damlalarının ritmi artık bir dua gibi usul usul dökülürken yavaşça ayağa kalktım ve odanın her yanını esir alan kanın kokusunu içime çektim.

Çocukluğumu mahveden kiliseden nihayet intikamımı almıştım.

Oyuncak Katili, Rahibe’nin ölümüyle kim olduğumu bulmaya daha da yaklaşıyordu.

Ya da sadece yalan söylüyordum. Paul hiçbir zaman o kadar zeki olmamıştı.

⁷ Hristiyanlıkta iman eden kişinin suya batırılması ya da üzerine su dökülmesiyle yapılan kutsal bir tören. Günahların bağışlanması ve Tanrı’ya ait olmayı simgeler.

24

KAÇTIKÇA KANAYAN YARALAR

*Bazı yaralar kaçtıkça daha çok kanardı.
Ne kadar uzağa gitsen de geçmişin seni en zayıf anında yakalardı.*

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

Sara'yı gördüğüm an kalbim delicesine çarpmaya başladı. Herkesten daha suçlu, daha günahkâr olan oydu ve içimde yanan öfke ateşi öyle güçlüydü ki eğer o cezasını çekerse ben iyileşebilirmişim gibi hissediyordum.

Ona zarar vermekten çekinerek, arkamı dönüp geldiğim yöne doğru bir adım attıktan sonra durdum. Hayır... Bu kez kaçmayacaktım çünkü sonsuza dek canını yakan, sana zarar veren herkesten kaçamazdın.

Onunla yüzleşmek içimdeki öfkenin zerresini bile söndürmezdi ama yine de karşısına geçip bana yaşattıklarının hesabını sormak istiyordum. Bir kez olsun güçlü olmak bana iyi gelecekti, eminim.

Duruşumu dikleştirip kendinden emin adımlarla Sara'nın oturduğu kayalığa doğru yürüdüm. Öylece göle bakıyor ve soluğu kesilircesine iç

çekiyordu. Yanında duran alkol şişelerini fark edince, tekrardan başımı kaldırıp baktım fakat Sara hiç de sarhoş gibi durmuyordu.

“Mutlu musun?” Sessizliği bozan ben olmuştum. “Söylesene Sara. Mutlu musun artık? Çok istediğin Raymond’dan ayrı, kardeş gibi büyüdüğün kuzeninden nefret ederek, küçük bir çocuğun ölümüne sebep olarak yaşamaktan mutlu musun?”

Sara başını kaldırıp yüzüme baktığında solgun yüzü ay ışığıyla birlikte iyice korkunç bir hâl almıştı. Kanı çekilmiş gibi görünüyordu. Çökmüş göz altlarındaki morluklar, ruhsuz bakışlarıyla içimi ürpertmişti.

Sara ailemizde nesilden nesile aktarılan sarışın ve mavi göz genlerini taşıyan kızlardandı. Tıpkı Joanne ve Mia gibi. Bense babama benzerdim. Siyah saçlarım ve koyu kahve gözlerimle onların yanında sıradan kalıyordum.

Tüm yaşananlardan sonra Sara’yı benden daha kötü hâlde görmek yüreğimi burksa da ona karşı öfkem asla azalmadı.

“Otursana şöyle,” diyerek yanındaki boşluğu işaret etti.

Hiç beklemeden, “Oturmayacağım,” dedim.

“Peki, öyleyse ben kalkayım.” Oturduğu yerden kalkıp, karşıma dikildiğinde gözlerimiz meydan okurcasına birbirine kilitlendi. Aynı kanı taşıırken birbirinden nefret eden iki genç kadının öfkesiydi bu.

“Hayatın boyunca şımarık, aptal bir kız çocuğu gibi davrandın. Tüm kararların, tüm hareketlerin... Hiçbirinin sonucunu düşünmeden yaşadın ve bak... Şimdi ikimizi de bataklığa sürükledin.” Kollarımı iki yana açarken ağlamamak için dudaklarımı dişledim.

“Asıl sen mutlu musun?” diyerek bana döndüğünde kollarımı göğsümün altında birleştirdim. Sanki kendimi savunmaya alır gibi... Ve garip bir şekilde sesi normal geliyordu. Sarhoş değildi. “Sevgilin olduğu hâlde kendini burada, Raymond’ın kollarına atarken mutlu oldun mu?”

“Öyle bir şey asla olmadı!” dedikten sonra sabır dilenir gibi iç çektim. “Biliyorum, bana inanmayacaksın ama...”

Sustum. Söyleyecek daha iyi bir şeyim yoktu çünkü. Olup biteni inkâr edecek değildim. Raymond beni gerçekten de öpmüştü ama

hepsi bu. Hemen kendimi geriye çekip orayı terk etmiştim. Sara ise kendimi Raymond'ın kollarına attığımı söyleyip duruyordu.

“İnkâr mı edeceksin?” Nefretle gözlerini kıstı. Çocukluğumun hatıra defteri gibi önümde duran tanıdık gözlerin bana böylesi büyük bir nefretle bakması canımı yakıyordu.

İkimiz de birbirimizden nefret ediyorduk.

İkimiz de yaralıydık.

Ve eminim ki ikimiz de birbirimizin ölmesini diliyorduk.

“Etmeyeceğim,” dedim çenemi dikleştirip. “Her şey doğru. O gece Raymond beni öptü ama yemin ederim, Sara... Hepsi bu. Ona engel oldum ve hemen yanından ayrıldım. O gece bizi takip ettiğini biliyorum. Eminim ki orayı terk edişimi de görmüşsündür. Değil mi?”

Sara söylediklerime şaşırmadı. Hiçbir tepki vermedi çünkü en başından beri doğru olanın bu olduğunu biliyordu. Tam da bu yüzden canım yansın istiyordu zaten.

“Bunu zaten biliyordun,” dedim hayal kırıklığıyla kuşanmış sesimle. “Öyle değil mi? Tek derdin Raymond'dı. Hep öyle oldu ve sen onu kazanmak için çırpındıkça daha çok kaybettin. Senin savaşın da nefretin de kendinle, Sara.”

Saçının bir tutamını kulağının arkasına tarayıp, “Haklısın,” dedi. “O gece senin bir suçun olmayabilir ama her fırsatta seni Raymond'ın yanında görüyordum. Ne yapıp edip onun aklını çelmeyi başardın. Buna ne diyeceksin?”

“Raymond seni hiç sevmedi,” dedim acımasızca. “Yıllarca kendini kandırıp durdun. O hiçbir zaman senin olmadı, Sara. Anla artık.” Hem onun canını yakmak istiyordum hem de bir yanımda hâlâ onun iyiliği için konuşuyordu.

Gerçekleri kabul edecek olgunlukta olabilseydi şimdi karşımda darmadağın bir kadın durmuyor olurdu. Dahası, Mia'nın ölümünden sonra onunla hayal ettiğim karşılaşma böyle değildi. Şaşkınlığım her saniye biraz daha artıyordu.

Kalbimizi yakıp küle çeviren acılar ruhumuzu uyuşturduğu için mi sakindik yoksa kinimizle birlikte karanlığa gömülen kalbimiz taş kestiği için mi?

Sara'yı görür görmez kalbini kendi ellerimle sökme arzusuyla üzerine atlayacağımı sanırdım. Şimdi boşlukta yuvarlanıyor gibiydi bedenim. Kalbimde tufan oluşturan hislerim taşmaya hazırdı fakat geçmişte kalan güzel günlerin buruk hatıraları önümde duruyordu.

Vicdan, insanoğlunun en büyük zayıflığıydı. Canını defalarca kez yaksalar dahi kalbindeki merhamet seni susturur ve daha fazla kırabilsinler diye yaralarını sessizce iyileştirirdi.

Benim de en büyük zayıflığım buydu işte.

“Biz ölene dek birbirimize ait olacağız. Ne sen ne bir başkası... Kimse büyük aşkımızın önüne geçemeyecek.” Bir adım öne çıktı. “Ne yaparsan yap, Noa. Bizim mutluluğumuzun gölgesinde kedere boğulacaksın.”

Sara'nın gözlerinde çok daha büyük bir nefret görüyordum. Gerçekten de fırsatı olsa beni öldürmekten çekinmezdi. Raymond, onun en büyük zaafiydi ve ona sahip olamadıkça deliriyordu.

Sara tehlikeliydi. Aşkı için gerekirse canını verir, birini dahi öldürebilirdi.

Sessizliğin koynunda, zihnimde yankılanan çan sesleriyle bedenim buz kesti. Aklıma gelen ihtimal tokat gibi yüzüme indiğinde ağır bir darbe almış gibi sarsıldım.

Joanne'in ölümüyle ortaya çıkan Soyтары... Her fırsatta benimle uğraşan katil, Sara olabilir miydi?

Kalbim hınçla göğüs kafesimi döverken istemsizce bir adım geri çekildim. Sara'yla birlikte büyümüştüm, defalarca kez insanı hayrete düşürecek delilikler yaptığına şahit olmuştum. Neredeyse hepsi de Raymond içindi.

Yıllarca yalanlarla, kirli oyunlarla ve psikolojik hastalıklarının ardına sığınıp, kendini acındırarak Raymond'ı yanında tutmayı başarmıştı ama en son olanlardan sonra onu tamamen kaybetmişti.

Hem de benim yüzümden.

Sara benden tüm kalbiyle nefret ediyordu. Ve bunun için gerekirse beni öldürebilecek kadar hasta bir zihni vardı.

“Sen sadece hayal dünyasında yaşayarak kendini avutuyorsun, Sara ve ben sana acıyorum,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Raymond'la

kafayı bozmuşsun. Sana gerçekten acıyorum. Gözünün önünde duran gerçeği bile görmekten âcizsin.”

O zehirli düşünce sarmaşık gibi zihnimin her yanını sarmıştı. Soluklarım düzensizdi artık ve Sara’ya baktıkça içimi derin bir korku kaplıyordu.

“Nedir gerçek? Raymond ve senin aşkın mı? Yoksa senin adı bir pislik gibi kuzeninin sevgilisine yıllardır gizli gizli beslediğin aşk mı? Hangisinden bahsediyorsun? Söylesene!”

Sara üzerime geldikçe kaçmak istiyordum. Soyтары olmasa bile ona güvenmiyordum. Gözü dönmüş gibi görünüyordu. Kaybetmenin hır-sını benden çıkarmak için an kolluyordu.

“Sen de Raymond da umurumda değilsiniz. Yaşadığım bütün acının sorumlusu sizsiniz,” diyerek dişlerimi sıktım. “İkinizin de canı cehenneme.”

“Neden hâlâ etrafında dolanıyorsun o zaman?” Sara ilk kez böylesi bir öfkeyle bağırınca yerimden sıçradım. “Neden defolup gitmiyorsun hayatımızdan? Ne istiyorsun hâlâ benden? Doymadın mı elimdeki her şeyi çalmaktan?”

Sara hayatı boyunca içten içe varlığımdan rahatsız olmuştu. Derslerimin daha iyi olmasından, insanların beni daha çok sevmesinden, Raymond’ın hayatımı kurtarmasından bile rahatsızlık duyup kıskanmıştı. Hayatı boyunca mutsuz olmasının tek sebebi buydu. Sahip olduklarını görmüyor, başkalarının sahip olduklarını istiyordu sadece.

“Ben sana hiçbir şey yapmadım,” diye karşı çıktım. “Her zaman senin mutluluğunu istedim. Kaç kez Raymond’ı kandırdın ve ben yanında oldum. Kaç kez ona dil döktüm senin için. Ama sen bunların hiçbirini hak etmiyorsun. İlk fırsatta beni sırtımdan bıçakladın.” *Ve kardeşimi göz göre göre ateşe attın. Kahretsin!*

Sara sessizliğin ortasında öyle bir kahkaha attı ki kulaklarımı tıkamak istedim.

“Ben seni sırtından bıçakladım, öyle mi?” Kaşları imalı bir şekilde yukarı kalktı. “Sen delirmişsin. Beynin doğru düzgün çalışmıyor belli ki.”

Sara'yla aramda neredeyse hiç mesafe kalmamıştı. Dibime kadar gelmiş ve bakışlarıyla âdeta üzerimde tehdit oluşturmuştu.

“Sen zavallısın!” diyerek hınçla ittim onu. “Raymond bile sana acıdığı için yıllardır yanında durdu. Acınası hâldesin, Sara.” *Kimse seni sevmiyor çünkü sen seilmeyi hak etmiyorsun.*

Sara son anda dengesini topladığında yüzüne düşen saçlarını geriye atıp öfkeyle bana döndü. “Sen ne yaptığını sanıyorsun?” Bir adım öne atılıp yüzüme öyle bir tokat indirdi ki saniyeler içinde ağzıma dolan kan yüzünden dudağımın patladığını anladım. “Seni öldürürüm!”

“Sen bana hiçbir şey yapamazsın,” diyerek başımı kaldırdım. “Neden, biliyor musun Sara? Çünkü sen korkağın tekisin.” Bir tokat daha atmak üzere elini kaldırdığında önce var gücümle göğsünden itip, tam düşecekken suratına sağlam bir tokat indirdim.

Sara acı dolu bir inlemeyle geriye düştüğünde başını kaya parçalarına çarpmaktan son anda kurtuldu.

“Seni fahişe!” Kenarda duran şişelerden birini alıp bana fırlattığında kollarımı yüzüme siper ettim ve cam şişe dirseklerimde patladığında acıdan yere kapaklanacaktım.

“Ruh hastası, nasıl böyle bir şey yaparsın?” Eğer şişe yüzüme gelseydi olacakları düşünmek bile istemiyordum. Kollarım saniyeler içinde acıdan hissizleşmişti ve eminim ki Sara o şişenin yüzümde patlamasını isterdi.

Sara yerde hâlâ sinirden titrerken, gözünü bile kırpmadan bir diğer şişeyi de bana fırlattığında bu kez erken davranıp kaçmayı başardım ve neyse ki şişe beni teğet geçti.

“Sara!” Kollarımı taşımakta zorlandığım için bedenime sarmıştım. Şişe doğrudan dirseklerime çarptığı için tümüyle uyuşuklardı hâlâ. “Sen ne yaptığını sanıyorsun? Beni öldürecek misin gerçekten?”

“Bundan hiç şüphelen olmasın!” Sara hınçla ayağa kalkmaya çalışırken daha fazla kendimi tutmadım ve sonucunu düşünmeden kendimi Sara'nın üzerine attım. “Senin yüzünden erkek arkadaşımı kaybettim, aşağılık sürük!” Ağzından tükürükler saçarak öfkesini kusuyordu Sara.

Kucağında otururken Sara tüm gücüyle bana vuruyor, üzerinden savurmaya çalışıyordu fakat yüzüne attığım tokatlar yüzünden epey sersemlediği için gücünün tükendiğini fark edebiliyordum.

“Geri zekâlı! Ben kardeşimi kaybettim. Ben... Bu dünyada sahip olduğum tek masumiyetimi kaybettim. Anlıyor musun pislik?” Bir tokat daha indirdim yüzüne ve bu en çok canını yakan darbeydi.

Sara ağızındaki kanı tükürerek kenarda duran başka bir şîşeye uzandı fakat dizimle koluna bastırarak elindeki şîşeyi aldım. Madem o, gözünü bile kırpmadan bana zarar vermeye hazırды, öyleyse kardeşimin intikamını alma vaktim gelmişti.

Şîşeyi havaya kaldırdığımda Sara’nın gözlerinde derin bir boşluk vardı. Korku mu yoksa nefret mi çözemiyordum çünkü hislerinin tamamı karanlığa gizlenmişti.

Düşünceler beni durdurmaya çalışırken onlara teslim olmak yerine şîşeyi var gücümle sıktım. Belki de son kez bakıyordum kuzenimin yüzüne. Saniyeler sonra pişman olacağım şeyi yapmak üzere gerindiğimde kulaklarıma dolan sesin neye ait olduğunu bile çözmeme vakit kalmadı.

Çünkü başıma aldığım darbeyle çoktan Sara’nın üzerinden düşüp yere yığılmıştım. Biri arkamdan gelip Sara’yı kurtarmak için başıma sert bir cisimle vurmuş ve beni yere sermişti.

Elimdeki şîşenin yere düştüğünü ve parçalara ayrıldığını duyduğumda zihnim ağır ağır bulanmaya başlıyordu. Bilincimi kaybetmeden önce gördüğüm son şey Sara’nın nefret dolu bakışları oldu.

Ciğerlerimi dolduran is kokusu kederimin kasvetiydi. Nefes almaya çalıştığım her an başımın arkasındaki yoğun ağrı kendini hissettiriyor, ciğerlerim havasızlığa karşı direnç gösterdikçe boğuluyordum.

Göz kapaklarımı usulca aralarken ağzımın içindeki metalik tadın sebebini hatırlamam uzun sürdü. En son nerede olduğumu bile henüz hatırlıyordum. Sara’yla karşılaşmıştım ve birbirimize saldırmıştık. Sonrası derin bir karanlıktan ibaretti. Sara’nın attığı tokat yüzünden

dudağım patlamıştı ve ağzımın içindeki metalik kan tadının sebebi buydu.

Uykuyla baygınlık arasında ne kadar süre geçirdiğimi bilmiyordum fakat zifirî karanlık bir odada yatakta uzanıyordum. Buraya nasıl gelmişim?

Elimi yatağın boşluğuna attığımda dokunduğum şeyi tutup kendime çektim. Bu... Bu Mia'ya aldığım pelüş tavşan oyuncaktı. Her gece sarılıp uyuduğu ve yatağından hiç eksik olmayan oyuncakğı...

Hışımla yattığım yerden doğrulup, gözlerimi kısıarak odaya baktım. Kahretsin! Biri beni ailemin evine, Mia'nın odasına taşımıştı. Bu nasıl mümkün olabilirdi, aklım almıyordu.

Mia'nın anıları zihnime hücum ettiğinde kalbimi sıkıştıran kederi dağıtmak için derin bir nefes almaya çalıştım fakat öksürük krizi beni gafil avlamıştı.

Bu koku... Ciğerlerimin Mia'nın kokusuyla dolacağını sanmıştım fakat odayı kaplayan duman başımdaki ağrıyı iyice körüklemişti. Bu, ateş kokusuydu. Yangın kokusu ve ciğerlerimi dağlayan şey dumandı.

Aceleyle yataktan çıktıktan sonra ancak bir iki adım ilerleyebilmişim. Dizlerimin üzerine kapaklandığımda nefes almak her saniye daha da güçleşiyordu.

Biri evi yakmıştı. Hem de ben içindeyken!

Mia'nın anılarıyla dolu bu karanlık odada yangının sesi kulaklarımda çıtırdıyor, ölümün kokusu dumanla birlikte içime doluyordu. Her nefesimde duman biraz daha zehirlerken bilincim kardeşimin anılarıyla beraber karanlığa gömülüyordu.

Hayatımı cehenneme çeviren o ev şimdi gözlerimin önünde küle dönüyordu.

Ve biri beni doğduğum evde ölüme terk etmişti.

25

EN UZUN GECE

*Bazı geceler, karanlık sadece gökyüzüne değil, insanın içine de çökerdi.
Zaman durur, saatler yerine hatıralar kayıp giderdi birer birer.
Ve sen, sabahı olmayan o en uzun gecede kendini
sonsuz dek kaybederdin.*

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Bazı katiller kurbanlarını öldürmez, onları sanata dönüştürür.

Bazı ahmaklar ise halkın dilinde efsane olmuş o katili taklit ederek gerçek sanatçının yarattığı ışığın gölgesinde kendine pay çıkarır.

Sikik Soyтары'nın yaptığı şey tam olarak buydu. Benim adımlarımı izliyor, beni taklit ediyor, gerçek sanatçının ışığını söndürüp kendine bundan fayda sağlamak ve beni köşeye sıkıştırmak için var gücüyle çabalıyordu.

Onun oyunlarına kanmayacaktım. Onun tuzaklarına düşmeyecek, her ne kadar kurbanlarının kanını yürüdüğüm yola akıtsa da yolumu kaybettirmesine izin vermeyecektim.

Kusursuz oyunumu bitirmek için son birkaç kurbanım kalmışken, sona bu kadar yaklaşmışken bir aptalın her şeyi mahvetmesi mümkün değildi. Aylardır koskoca kasabanın güvenliği ve başka ülkelerden getirilen dedektif ekiplerine rağmen oyunumu devam ettirirken zavallı bir Soyтары kimin umurundaydı?

Bundan böyle kendimi, Noa'mı ve kızım Jasmine'i koruyarak sona doğru emin adımlarla ilerleyecektim. Ne yaparsa yapsın, onu görmezden gelmek en akıllıca olandı. Eminim ki istediği şey onun izini sürerken, zaman kaybedip kendi planımdan vazgeçmemdi.

Beni aptal sanıyordu ama asıl beyinsiz olan kendisiydi. Onunla ilgilenmediğimi düşündükçe daha fazla cinayet işleyecek, daha fazla kan dökecekti. Bir açık vermesi yakındı. Kendi ayaklarıyla karşıma geldiği gün ise gazabıma uğrayacaktı.

İşte plan bu kadar basitti. Eğer bir insan sizin ışığınızla aydınlanıyorsa o hiçbir zaman sizin yörüngenizden sapamazdı. Çünkü uzaklaştığı an karanlıkta yolunu kaybederdi.

Tanrı aşkına... Şu dünyadaki en aptal insan bile bunu bilirdi ama Soyтары durumun farkında değildi. Soyтары'nın çocukça planlarını gördüğümünden beri siz bile benim için daha zeki geliyorsunuz. Size *beyinsiz*, dediğim günler için bir özür borçluyum sanırım.

Özür dilerim, suç ortaklarım. Sizden daha beyinsiz olan biri bu kasabada gizleniyor. Ama siz yine de kendinizi bir bok sanmayın. Çünkü beyinsizliğiniz, gözünüzün içine baktığım an bile belli oluyor.

Söyleyin bana. Kahve makinesinin içine kan koymak, duş başlıklarından kan akıtmak çocukluk değil de ne? Kim böyle ahmakça planlarla vakit öldürür ki?

Karşımda bir düşman vardı ve benimle savaşmak istiyordu. Oysa ciddiye alacağım biri bile değildi o. Kendi kendine eğlenen sefilin tekiydi.

Oysa gerçek sanat benim ellerimden dökülüyordu. Bu gece uzun zamandır eğlenmediğimiz kadar çok eğleneceğiz sizinle. Öyle bir şölene şahit olacaksınız ki yarın sabah bu kasaba ölümün soğukluğuyla karlar altında kalacak.

Her şeyi gördünüz, yaşadınız ama bir tek sabretmeyi öğrenemediniz hâlâ. Kahretsin! Öğretmen olduğum için her boku size öğretmek zorunda değilim. Bir şeyleri kendi başınıza halletmeyi becermelisiniz artık.

Bu gece çok uzun olacaktı. Belki de en uzun gece... Hayır, hayır. Hakkını yemeyeceğim, kurbanlarım arasında en uzun geceyi güzeller güzeli Lexa'yla yaşamıştık. İhtiraslı sevişmelerimiz akıllara durgunluk verecek türdendi. Ah... Bazen seksi avukatımı özlüyordum.

Tanrı'ya şükür bu akşam siz bile keyfimi kaçıramayacaksınız. Yarım saat önce bir şeyler yemek ve sıradaki kurbanımla tatlı bir tanışma yaşamak için kasabanın meşhur hamburgercisinin yanındaki gece mekânına gitmiştim. Kasabada günden güne sosyal medya hesabı sayesinde gündem olan ve pek çok insanın dikkatini çeken kişi bu gece sahnemin başrolü olacaktı. O da benim gibi sevgiden çok nefret top-layan biriydi.

Evet, ahmaklar, nihayet bir şeyi doğru tahmin edebildiniz. Fiona Glad'dan bahsediyorum.

Benim küçük hayranım. İnanabiliyor musunuz? Sonunda başardım. Ravebelg Kasabası'nda Oyuncak Katili'ni seven biri var. Dahası, başka kasabalarda da onun gibi olan binlerce kişi var.

Size aylar önce bir şey söylemiştim. *Kim bilir, günün birinde masum-ları öldüren bir canı olarak anılmayı bırakıp onları bu sefil hayattan kurtardığımı anladıklarında halk kahramanı olurum*, dediğimde eminim ki buna yüzünüzü buruşturmuştunuz ama bakın, gördünüz mü?

Beni anlayan birileri var. Beni seven, destekleyen...

Tanrı aşkına, kim bir katile sempati beslerdi ki?

Güpegündüz beyinsizlikten başka bir şey değildi bu. Paul Barnley olarak herkesin bana taptığını, benimle olmak için dünyaları yakmaya hazır olacaklarını zaten biliyordum fakat her ne kadar adalet için sa-vaşsam da Oyuncak Katili'ne hayranlık duymak aptallık olurdu.

Daha ilk gün söylemiştim size bunu. Sakın beni sevmeye kalk-mayın. Bir film ya da kitap karakteri olsaydım eğer kurgudan ibaret olduğum için beni sevip hayran sayfaları açmanız garip olmazdı ama

gerçek, ölümün suretine bürünmüş hâlde her gece yatağınızın altında gizlenirken Oyuncak Katili'ni sevmeniz ancak intihar olurdu.

Fiona Glad ise kafayı benimle bozmuştu. *Instagram*'da benim adıma açtığı bir hayran sayfası ve o sayfası takip eden binlerce insan vardı. Ölümlerimi sanat olarak görüyorlardı. Öyle yorumlar okumuştum ki beni bile ürpertecek türden fikirler verenler vardı.

Bir grup ahmak ise bazı ölümelerin sıkıcı olduğunu ve benden daha yaratıcı ölümler beklediklerini yazıp duruyordu. Ah... Ne kendini bilmezlik ama?

Bazıları ise yaşadıkları kasabaya gitmemi istediklerini söylemiş hatta ölmesini istediği insanların isimlerinden oluşan listeleri yorumlarda paylaşmıştı.

İtiraf etmeliyim ki böylesi bir çılgınlık benim için bile fazlaydı. Aptal Ravebelg Kasabası'nın süreci boktan yönetmesi ve kasabaya gelen dedektiflerin halkın korkusunu yatıştırmak için her fırsatta basına yaptığı açıklamalar sayesinde tüm bunlar yaşanıyor aslında. Zira biraz bile geçmişte yaşayan seri katilleri araştıran herkes bilir ki basına yansıyan seri katillerin pek çoğu zaman içinde halkın ilgisini çekmeye başlar ve hatta önüne geçilemeyen bir hayranlık geliirdi.

Ravebelg Kasabası, halkın bana sempati beslemesini sağlayacak basın açıklamalarıyla işlenen cinayetleri romantize etmekten başka bir halta yaramamış oldu.

Ahmaklar.

Öyle beceriksizlerdi ki cinayetleri gözlerinin önünde işlesem bile beni bulamayacak kadar âcizlerdi.

Bunun kulağa deli saçması geldiğini biliyorum ve ilk kez sizinle aynı fikirdeyim fakat geçmişte bunun örnekleri çok fazla vardı. Cinayetleriyle gündemden inmeyen ve yakalandıktan sonra hapse girdiğinde bile çığ gibi büyüyen hayran kitleleri olan seri katiller vardı.

Biraz araştırtın, sizi kahrolası sürüngenler. Elinizin altındaki telefonu kullanıp yaşanan gerçek olayları okusaydınız böyle cahil gibi yüzüme bakıyor olmazdınız. Hadi ama...

Bahsettiğim seri katillerden kimi hapiste hayranlarından sürekli mektuplar almış kimi yakışıklı ve karizmatik olmasıyla kadınların ilgi

odağı olmuştu. Lanet olsun! Hapiste hayraniyla evlenenler bile olmuştu. Akıllalmaz bir durumdu bu. Hatta içlerinden birinin hapiste çocuğu bile olmuştu!

Tanrı'm... Bunları görünce bu dünyanın başına gelmiş en boktan hastalığın insanoğlu olduğunu düşünüyordum. Tanrı'nın diğer tüm canlılardan farkımız olsun diye bize bahşettiği beyin en büyük silahtı. Psikoloji dediğimiz şeyse günden güne büyüyen bir hastalık... Eğer insanları doğru manipüle etmeyi başarırısan suçlarını bile görmezden gelecek hâle getirebilirdin onları.

İnsanoğlu yaşayan en tehlikeli varlıktı. Belki de gücüm yetseydi tüm dünyadaki yaşama son verene kadar herkesi öldürmek isteyebilirdim.

Ama yalan söylemeyeceğim... Yıllar boyu adı anıldığında bile insanların içini ürperten seri katillerin arasında kendi adımı görmek ve onlar gibi hayranlarımın oluştuğunu bilmek hoşuma gitmişti.

Benim için bu cesur adımı atıp hayranlarımı tek bir sayfada toplama fikrini hayata geçiren Fiona'yla nihayet tanıştığıma seviniyordum. Paylaşımlarından birinde Oyuncak Katili tarafından öldürülmekten gurur duyacağını yazmıştı.

Kahretsin. İyilik dolu kalbim, küçük hayranımın isteğini yerine getirmek için heyecanla çarpıyordu bu gece. Onun mutluluğu beni daha çok mutlu edecekti elbette.

Mekâna girer girmez doğrudan Fiona'nın masasına oturmuş ve onunla ilk dakikadan flört etmeye başlamıştım. Sakın bu durumu Noa'ya ihanet ediyormuşum gibi algılayıp beni yargılamaya kalkmayın. Ben sadece üzerime düşen görevi yapmak için birkaç saatliğine bekâr adam rolünü üstlenmiştim. Hepsi bu.

Fiona kim olduğumu bilmiyordu ama ilerleyen saatlerde öğrenecekti. Ne tepki vereceğini delicesine merak ediyordum. Heyecandan boynuma mı atlayacaktı yoksa sosyal medyadaki cesur duruşu bir aldatmacadan mı ibaretti, hep birlikte görecektik.

Ona birkaç kadeh içki ısmarlamıştım ve birlikte yemek yerken uzun uzun sohbet etmiştik. Bu sene üniversiteyi kazandığı için Ravebelg Kasabası'na taşındığından bahsetmişti. Ailesinden uzakta, hayalini kurduğu üniversite hayatını yaşıyordu.

Derslerine girmedğim için beni tanımaması ise harika bir tesadüftü. Sadece beni bir kere okulda gördüğünü ve öğrenci olduğumu sanıyordu. Öna gerçeğı elbette söylemeyecektim.

Küçük yaşlarından beri katil ve cinayet konusuna büyük bir ilgisi olduğunu söylemişti. Belki de bu yüzden çatlağın tekiydi ama onu sevmiştim. Çılgın karakteri ve beklenmedik cevaplarıyla biraz Becca'yı anımsatıyordu.

Yaklaşık bir saat boyunca mekânda sohbet edip kaynaştıktan sonra Fiona beni evine davet etmişti. Beklediğimden çok daha flörtöz bir kızdı ve bu, işimi epey kolaylaştırmıştı. En azından evine gizlice girmekle uğraşmak zorunda kalmayacaktım.

Mekânın birkaç sokak ötesindeki küçük bir dairede yaşıyordu. Bu kısa mesafeyi yürüyerek gitmeye karar vermiştik. Neyse ki siyah kapüşonlu ceketim yanımda olduğu için yol boyunca kapüşonu başıma geçirip kendimi sokaktaki insanlardan ve bazı mağazaların güvenlik kameralarından gizlemeyi başardım.

Fiona'nın ölümünden sonra yapılacak araştırmada kızın son geçtiğı yerler mutlaka incelenecekti. Aptalca bir hata yüzünden yakalanmak istemezdim elbette.

Fiona yaşından daha büyük görünüyordu ve oldukça güzel bir kızdı. Eğer sevgilim Noa olmasaydı onunla tek gecelik bir ilişki yaşayabilirdim bile ama ben sevgilisine sadık bir adamım ve onu tüm kalbimle severken başka bir kadına asla dokunmam.

Tabii eve girer girmez Fiona dudaklarıma yapıştığı için ne yapacağımı bilemedim. Fiona parmak uçlarında yükselip, zarif bedenini benimkine bastırarak ihtiras dolu öpücüklerle âdeta dudaklarıma saldırıyordu. Öyle sert ve şehvetli öpüyordu ki kalbini kırmak istemediğim için anın tadını çıkarmasına izin verdim.

Ben sahiden muhteşem bir adamdım. Böyle bir konuda bile insanın kalbini kıramayacak kadar hassas ruhlu olmak da benim kusurum olsa gerek.

Kim benim gibi bir adamla yatmak istemezdi ki?

Fiona'nın dili arsızca dudaklarımı araladığında daha fazla kayıtsız kalamadım. Sertçe belinden kavrayıp bedenini âdeta vücuduma

yapıştırdıktan sonra dudaklarını dişlerimin arasına alıp acımasızca öpmeye başladım. Canını yakmam hoşuna gitmiş olmalı ki iniltileri her saniye biraz daha yükseldi.

Sert öpüşlerimin karşılığında sıcak nefesi tenimi yalıyor, dili arsızca dudaklarımı okşuyordu. Elim yavaşça kalçalarına kaydığında zarif parmakları boynumun girintisinden ensemeye doğru bir yol izledi. Ensemdeki saçları hafifçe çektiğinde başımı geriye yatırıp zevkle inledim. Fiona bir anlık boşluğu değerlendirmek için diliyle âdemelmama dokundu ve boynumun her yerini yalamaya başladı.

Seni küçük azgın şey... Bu kadar becerikli olman beni tahrik ediyor, tatlım.

Elbette hiçbir şey hissetmiyorum, ahmaklar. Her boka inanmayı kesin. Lexa gibi seksi bir kadın bile çok sonra beni azdırmayı başarmışken yirmi yaşındaki bir kız ne kadar becerikli olsa da bana bir şey hissettiremezdi. Ama öyleymiş gibi davranmak zorundaydım. En azından bir süre.

Dili usulca kulağıma doğru kaydıkdan sonra durup sıcak nefesini boynuma üfledi. “Gördüğüm en yakışıklı adamsın, Paul,” diye fısıldadığında geriye çekilip şehvetle kararan koyu kahverengi gözlerine baktım.

Tanrı aşkına, kadınlar neden böyleydi? Daha ilk saniyede içlerinden geçen ne varsa açıkça dile getirdikleri için aptal erkekler kendilerini bir bok sanıyorlardı. Oysa sahip oldukları zekâ ve güzellik karşısında erkekleri köleleştirmek en kolayıydı.

Tam da bu yüzden duygularıyla değil, akıyla hareket eden kadınları seviyordum. Lexa da Fiona da duygularının esiri olup ilk saniyeden kendilerini kollarıma atmak yerine zekâlarıyla beni dize getirserdi ikişer de daha keyifli ve uzun vakit geçirebilirdim.

Oysa şimdi sertleşmemiştim bile. Sadece rolüme sadık kalıyor, Fiona’nın istediği karşılıkları veriyordum. Umarım parmakları yaramazlığa devam edip *boxer*’ımdan içeri dalmazdı.

Lexa’yla ilk buluşmamızda o da aynı şeyi yapmış ve sertleşmediğimi görünce hayal kırıklığına uğramıştı. Çünkü biraz önce bahsettiğim gibi duygusal bir ahmaktı. Oysa beni sertleştiremediği için aptalca sorular

sormak yerine daha fazlasını yapsaydı ilk buluşmamız çok daha keyifli geçerdi.

Tanrı'm, ne günlerdi ama... Üzerinden aylar geçmiş olsa da hepsi daha dün yaşanmış gibi yakın hissettiriyordu.

Güzeller güzeli kuklam... Sana verdiğim yeni hayatında ne kadar mutlu olduğunu tahmin edebiliyorum. Eminim ki orada bile benim gibi bir adam bulamayacaksın ama en azından bu boktan hayattaki son saatlerinde sana cenneti yaşattığım için minnettar olduğunu biliyorum. Duaların benimle olsun, Lexa Clouden.

Fiona daha şimdiden soluk soluğa kalmıştı. Demek ki ona yatakta yapacaklarını bilse dayanamazdı. Neyse ki bu gece onunla vakit kaybetmeyecektim.

Aceleyle üzerimdeki gömleğin düğmelerini açıp omuzlarımdan sıyırdığı gibi gömlek ayaklarımızın dibine düştü. Tanrı aşkına... Şimdi bir de bu salak kızı soyamakla mı uğraşacaktım?

Bu yaptığından haz duymuş gibi sırtına uzanıp elbisesinin fermuarını usulca aşağı çektim. Boynuna kondurduğum ıslak öpücükler eşliğinde elbisesini vücudundan sıyırdığımda iç çamaşırlarının olmaması benim için de sürpriz olmuştu.

Şimdi karşımda çıırılçıplak duruyordu.

Parmakları kot pantolonumdan içeri sızarak, kasıklarımdaya dolaşırken dudaklarımız yeniden buluştu. Bu kez Fiona dudaklarımı dişlere öpüyor, durgunluğumu bırakmam için beni heyecanlandırmaya çalışıyordu.

Elbette ona istediğini vermek benim görevimdi. Kalçalarını avuçlayarak zayıf bedenini tek elimle havaya kaldırdığımda bacaklarını belime sardı. Hızlıca arkama dönüp Fiona'nın belini duvara yasladım. Vücudumla aramda sıkıştırdıkça kucağımda kıvrılıyordu. Elleri saçlarımı dağıtıyor, dudakları dudaklarımı esir alıp, kalçaları erkekliğime baskı yaparak beni baştan çıkarmaya çalışıyordu. Titreyen nefeslerimiz birbirine karıştıkça ve sert öpüşlerim karşılığında asıl baştan çıkan kişi o oluyordu.

Nefes nefese kendimi geri çekip, sırtarak, "Biraz erken başlamadık mı?" diye sordum. "Önce içecek bir şeyler mi ikram etsen acaba?"

“Asıl senin bana ikram edecek bir şeyin yok mu?” Eli göğsümden aşağı usulca kaydı ve dakikalardır istediği şeyi nihayet yapmak için pantolonumun düğmesini açtı. Hemen ardından fermuarı aşağı kaydırduğunda pantolon dizlerime kadar düştü.

“Eğer istediğin buysa...” Turkuaz gözlerimdeki parıltıyı göremesem de Fiona’nın keyif dolu gülüşü bana ayna tutuyordu.

“Bir şeyler içerek vakit kaybetmeyelim,” diyerek inledi. “Bütün gece sevişmek istiyorum.”

Abartma istersen Fiona. Bütün gece sevişirsek eğer seni ne zaman öldüreceğim, güzelim?

Çıplak göğüslerinin arasında dilimi dolaştırırken Fiona *boxer*’ımı çekiştirerek çıkarmaya çalışıyordu. Vücudu duvarla benim aramda sıkıştığı için rahatça hareket edememesi ikimizi de güldürmüştü.

Boxer’ı çıkaracak kadar uzanamadığı için daha fazla uğraşmayı bırakıp öylece erkekliğimi okşamaya başladı. Doğrudan dokunamadığı için *boxer*’dan nefret ediyor gibi iç çekti.

“Fazla sabırsızsin,” diye mırıldanıp, cevap vermesini beklemeden dudaklarına yapıştım.

Biraz sonra kendini geriye çekerek, “Beni feci azdırdın,” diye karşılık verip sırtıttı. Çok geçmeden, belime sıkıca tutunan bacaklarını gevşetip kucağımdan indiğinde ona alan tanımak için bir adım geri çekildim.

Ne yapmaya çalıştığını ise henüz anlıyordum. Fiona önümde dizlerinin üzerine çöktü ve gözlerini gözlerimden ayırmadan *boxer*’ı çekip çıkardı. Ulaşamadığı her an kafayı yediği erkekliğim artık önünde duruyordu.

Üzgünüm, Fiona. Sen çok güzel bir kızsın fakat erkekliğimin sana karşı duyarsızlığı ve hâlâ sertleşmemiş olması umarım canını sıkmıyordur.

“Hâlâ sertleşmemişsin,” diyerek, uzanıp okşamaya başladı. “Özel ilgi istiyor anlaşılan.”

“Dene bakalım,” dediğimde Fiona diliyle erkekliğime dokundu.

Bakışlarını hâlâ üzerimden ayırmazken, gözlerimi kapatıp istediği gibi eğlenmesine izin verdim. Bu kadar ileriye gitmek istemezdim fakat Fiona azgın sürtüğün tekiydi. Bir an bile fırsat tanımadan kollarıma

atlamıştı. Sevgilime ihanet ediyormuş gibi hissetmek hiç hoşuma gitmiyordu ama olup bitene şahitsiniz. Benim bir suçum var mı?

Elbette yok.

İri dalgalar hâlinde omuzlarına dökülen siyah saçlarına ellerimi daldırdım ve Fiona'yı erkekliğime daha sert bastırdım. Bir gariplik olduğunu anlamaması için sertleşsem iyi olurdu.

Uzun zamandır kimseyle sevişmiyordum fakat istediğim tek kadın Noa'dan başkası değildi. Onun dışında kimse beni azdırmıyordu. Kıymetlim nasıl büyülemişti beni? Ne ara ona bu kadar âşık olmuşum, bilmiyordum.

Fiona yaptığım bu hareketle daha istekli ve sert şekilde erkekliğime muamele yapıyordu. Eğer hayalini kurduğu Oyuncak Katili'yle seviştiğini ve onun erkekliğine dokunduğunu bilseydi eminim ki mutluktan aklını kaybederdi.

Hem aletimi okşayıp hem de küçük dil darbeleriyle ucuna dokunduğu için nihayet onu tatmin edecek kadar sertleştiğime seviniyordum. Dakikalardır gözlerimi kapatıp düşüncelerin sesini kısmıştım. Aksi hâlde asla istediğini elde edemezdi.

Ellerimi duvara yaslayıp birkaç dakika daha istediğini yapmasına izin verdim fakat bu aptal şeyin bir an önce son bulmasını istiyordum. Boğazından tutup Fiona'yı ayağa kaldırdıktan sonra dudaklarını bu kez acıyla çığlık atacağı kadar sert ısırıklarla öpmeye başladığımda bu onu iyice azdırdı. Erkekliğimi kasıklarının arasına sürüp bastırıyor, bir yandan da içine girmemi kolaylaştırmak için bacaklarını yeniden belime dolamaya çalışıyordu.

Kendimi usulca geriye çektiğimde soluklarım yüzüne çarpıyordu. "O kadar çabuk değil," dediğimde alaycı bir hüzünle dudak büzdü.

"Beni becermeni istiyorum," diye mırıldandı harfleri ezerek. "Hemen şimdi... İçime girmeni istiyorum."

"Önce bunu hak etmen lazım, güzelim," diye karşı çıktım. "Ben sıkıcı sevişmekten hiç hoşlanmam ve sen benden bunu istiyorsun." Başımı usulca iki yana salladım. "Sıkıcı olma, Fiona. Anın tadını çıkar."

Dokunduğun son erkeğin benim gibi kusursuz bir adam olmasının tadını çıkar, hayatım. Gördüğün son yüzün kusursuzluğunu iyice hafızana kazısan iyi olur.

“Adisin,” dedi çıplak omzuma usulca vurarak. “Kendinin o kadar farkındasın ki ve bunu öyle iyi kullanıyorsun ki... Sana bakarak boşalabilirim. O derece iyisin, piç kurusu!”

Demek küfür seviyorsun. Bende çok daha sert karşılığı olacak, aptal kız. Bu cümleyi en son kullanan Lexa'nın sonunu bilseydin acaba ne hissederdin, Fiona?

Kurbanlarımla yatmaktan hoşlanmadığımı zaten biliyorsunuz. Onlara iltifat etmekten de pek hoşlanmıyordum. Bu yüzden karşılık bulabilmesi için göğüslerini avuçladığımda başını geriye attı ve ben boynunu ıslak öpücüklerle doldurdum.

Kahretsin. Bir de öldürdükten sonra onu iyice temizlemem gerekecekti. Üzerinde tükürük izleri bırakacak kadar acemi olacağımı düşünmediniz, değil mi?

En başından beri beni yakalayamadıkları için siz de halk da kasaba yönetimine derin bir öfke besliyordu ama bir an durup düşünseydiniz onların bir suçu olmadığını anlardınız. Tanrı aşkına, benim gibi zeki bir adamın, yıllarca geliştirdiği kusursuz oyununu en muhteşem hâliyle sergilerken yakalanmasını nasıl bekliyorsunuz?

Ardımda en ufak bir iz bile bırakmazken neye göre izimi süreceklerti ki?

Zavallılar, benim yüzümden günden güne itibarlarını kaybediyorlardı. Önce Helen, şimdi de Derek... İnsanların gözünde beceriksiz birer dedektif olarak kalacaklardı.

Oysa onlara kızmak yerine benim dehamı alkışlamalıydı herkes. Böylesi bir adamın kusursuzluğu hakkında övgüler yağdırmak varken vaktinizi boş yere insanları suçlamakla harcadığınız için size acıyorum.

Fiona'yı sert ama kısa bir şekilde son kez öptükten sonra elimi boğazına götürüp, nabzının çırpınırcasına çarpışını hissetmekten haz duydum.

Bu kez erkekliğimi bacaklarının arasına sürterek, “Daha önce hiç yatakta bağlandın mı?” diye sordum şımarık bir gülüşle.

Ona baktığımda gözlerindeki tereddüt ve heyecanın birbirine karışmasını görebiliyordum. Korku ve merak arasındaki o ince çizgide titreyen bakışlarını okumak benim için çocuk oyuncağıydı.

“Ha- Hayır,” dedi ürkek bir sesle. “Peki, sen... Daha önce birini bağladın mı hiç?” Gözleri üzerimde çekingen bir tavırla dolanıyordu.

Daha önce yatakta sadece bir kişiyi bağlamıştım ama onu da seks pozisyonu için değil, öldürmek için yapmıştım. Kim olduğunu siz zaten biliyorsunuz. Rose Ciera. Benim prensesim. Uykusundayken onu bağlayıp ona dilediğimi yaptığım o geceyi hiç unutmadınız, değil mi?

Fiona’ya bahsettiğim bağlanma farklıydı. Size oturup, burada neden bahsettiğimi uzun uzun anlatarak zaman kaybetmeyeceğim elbette. Lanet kışınızdı kaldırım ve gidip bir şeyleri araştırarak öğrenmeyi huy edinin artık.

“Eski erkek arkadaşım bu konuda çok ilgiliydi ve bana hep ısrar ediyordu fakat ben izin vermedim hiç,” diye açıkladıktan sonra kuruyan dudaklarını usulca yaladı. “Yani ne bileyim... Domine edilmekten pek hoşlanmıyorum.”

Lexa da böyle söylüyordu ilk başta. Peki, sonra? Onu daha sert düzmem için bana yalvarırken can vermişti.

Fiona’nın gözlerinde de o arzuyu görüyordum.

Daha büyük bir gülüşle, “Canını yakmamdan mı korkuyorsun, küçüğüm?” diye sorduğumda usulca başını salladı ve ben tüm dürüstlüğümlle karşılık verdim. “Korkmalısın çünkü canını feci yakacağım.”

Gözlerine daha büyük bir korku yayılınca, bu kez erkekliğimi avuçlayarak, daha sert şekilde kadınlığına sürttüğümde ne demek istediğimi anlayıp sırtıttı.

“Öyleyse hazırım,” dedi birden. “Bağla beni.”

“Cesur kadınlardan hoşlanırım,” diyerek onu iyice kışkırttım. Manipüle edildiğinden haberi bile yoktu aptalın. Ben üzerine gittikçe kendini kanıtlamak için her isteğimi kabul ediyordu. Bunun bedelini çok ağır ödeyeceğinin farkında bile değildi.

Fiona’nın göğüslerini daha sert avuçlarken dudaklarını dakikalarca esir alacak o öpücükle soluğunu kestim.

“Canım çok acıyacak mı?” Göğsü tedirginlikle hızla inip kalkıyordu.

“Hiç acımayacak,” dedim alnımı alnına koyarak. “Tam aksine içindeki karanlıkla tanışacaksın. Kendini tanıyacaksın.”

Kendini zifirî karanlığın ortasında çırlıçıplak can çekişirken bulacaktı zavallı.

“Peki, bu... Bana acıyacak mı?” diyerek uzun tırnaklarını kasıklarımında dolaştırdı ve usulca parmaklarını sertliğime doladı.

“İşte o... Seni bitirecek,” dedim kendimden emin bir şekilde. “Ölmek için yalvaracaksın.”

Bunu aletimle değil, Oyuncak Katili kimliğimle yapacağımı henüz bilmesen de olur, sevgili Fiona.

“Büyük aletlere bayılırım,” derken alt dudağını dişledi. “Ve bu... Aklımı oynatacağım!” Şeytani gülüşü ilk kez içimi ürpertmişti. Eğer daha fazla sevişirsek onu düzmek zorunda kalacaktım çünkü içimdeki dürtüleri uyandırmaya başlıyordu.

Birden eğilip Fiona’yı tek seferde kucağıma aldım. Yoldayken evinde bir yatak odası, bir de çalışma odası olduğundan bahsetmişti. Fiona karanlık koridorda temkinli adımlarla yürürken kucağımda uslu durmamış, yol boyunca beni öpmüştü.

Odaların kapısı açık olduğu için çalışma odasını görünce doğrudan oraya yöneldim. Ayağımla kapıyı ittikten sonra odaya girerken Fiona kucağımda kıpırdandı. “Burası çalışma odam. Yatak odası koridorun sonunda,” diye açıkladı.

“Seni burada becermek istiyorum,” diye fısıldadım dudaklarına.

“Demek fantezi yapacağız, ha?” Fiona kıkırdadı.

Usulca başımı salladıktan sonra Fiona’yı çalışma masasının önündeki sandalyeye bıraktım. Hemen ardından sırt çantamı almak için evin girişine geri döndüm.

Odaya geldiğimde Fiona sandalyenin yönünü kapıya doğru döndürmüştü. Bacaklarını iyice açıp beni tahrik etmek için kendini okşuyor ve inliyordu. Odaya girer girmez karşılaştığım bu manzara karşısında keyifle sıırttım.

“Yeterince ıslağım. Her şeyi bırakıp içime girmeye ne dersin?” Parmağını usulca içine doğru iterken, başını geriye atarak inledi.

“Bundan daha fazla zevk alacaksın,” diyerek elimde tuttuğum ipleri omuz hizamda kaldırdım.

Fiona, onu yatakta bağlayacağımı düşünürken benim planımın bambaşka olduğunu çok sonra anlamıştı. Çalışma sandalyesinde sadece nefes alabileceği kadar alan bırakarak onu dakikalar içinde sımsıkı bağlamıştım. Ellerini, ayaklarını ve zarif bedenini ben istemediğim sürece çözemez ve kıpırdayamazdı.

“Canımı yakıyor bu ipler!” diye inleyerek bileklerini oynatmaya çalıştı.

Derin bir iç çekişle kalçamı masaya yaslayarak kollarımı göğsümde kavuşturdum ve kusursuzca bağladığım eserimi izlemeye koyuldum.

“Alışacaksın, güzelim,” dedim sakince. “Sabırlı ol. Biraz sonra sana yapacaklarımdan sonra zevkten havalara uçacaksın.”

Gözlerine anbean yayılan korku keyfimi hepten yerine getiriyordu. Fiona’nın bakışları hâlâ kasıklarımın dolanıyordu.

“Ben... Vazgeçtim, çözer misin ellerimi?” Bir yandan da çırpınıp ellerini kurtarmaya çalışıyordu. “Paul... Lütfen. Vazgeçtim, çöz beni.”

“Tanrı aşkına, kes sesini!” Daha fazla dayanamamıştım. “Çocuk gibi homurdanmayı kes artık!”

Fiona korkuyla irkildiğinde göz devirerek başımı salladım.

“Korkutuyorsun beni. Ellerimi çöz ve git evimden. İstemiyorum.” Adi sürtük kabalaşmaya başlamıştı. Oysa ben ona karşı sesimi yükselttiğim için özür dilemeyi düşünüyordum.

Doğrulup yanına gittim. “Fantezimizin en güzel yerindeyiz, güzelim,” diyerek alnına usulca öpücük kondurdum.

“Ama canım yanıyor,” derken sesi yumuşamıştı.

“Tam olarak bundan keyif alıyorum zaten,” dediğimde gözlerindeki korku yerini bir kez daha şehvete bıraktı.

“Pekâlâ,” dedi başını sallayıp. “O kadar da kötü değil. Biraz dayanabilirim.”

“Kesinlikle dayanabilirsin.” Bu kez eğilip dudaklarından öptüm. “Dayanmalısın çünkü biraz sonra daha fazla canın yanacak.”

“Biliyorum,” derken kasıklarına doğru kaçamak bakışlar attı. “Bunun için nasıl sabırsızlandığımı bilemezsin.”

Seni öldürmek için nasıl sabırsızlandığımı da sen bilemezsin, abmak.

“Şimdi...” İç çekerek doğruldum. “Seninle öğretmen ve öğrenci fantezisi yaşayacağız. Sana bir kâğıt vereceğim, bu senin ödevin olacak. Sen bunu okuyacaksın ve bitirdiğinde bundan hiç hoşlanmayan öğretmen olarak seni cezalandıracağım,” dediğimde Fiona’nın gözlerinde alev alev yanan bir heyecan gördüm. Küçük hayranım aklıyla değil, bacaklarının arasıyla düşünebildiği için hâlâ başına geleceklerden haberi yoktu. “Önce üzerini örtelim,” diyerek kenarda duran siyah örtüyle Fiona’nın boyundan aşağısını iyice kapadım. “Ve bir de video kaydı... Beni azdıran önemli bir detay. Malum... Yeniden sertleşmeliyim,” diyerek güldüm.

Fiona’nın masada duran telefonunu masaya sabitledim. Yalnızca Fiona’yı gösterecek şekilde kadrajı ayarlamıştım. Hemen ardından masadaki ışığı açarak ortamı aydınlatıttım. Fiona bunu fırsat bilip beni izliyor, zevkten ağzının suyunu akıtıyordu.

Sanki benimle gurur duyar gibi, “Her şeyi planlamışsın,” dedi. “Sanki sevişmiyor, sanat yapıyorsun.”

İşte bu yüzden bana hayransın, Fiona. Bir şeyleri söylememe gerek kalmadan anlıyorsun. Bu huyunu sevdim.

İplerle birlikte getirdiğim kâğıdı açıp hızlıca göz gezdirdim. Mekâna gitmeden önce her şeyi hazırlamıştım. Fiona ve onun binlerce takipçisi olan hesabı sayesinde Ravebelg Kasabası’na büyük bir mesaj ileteceğim için heyecanlıydım.

“Hazır mısın?” diye sordum tüm ciddiyetimle.

Fiona usulca başını sallarken sırtımaya devam ediyordu. Sadece bir dakika sonra son kez güldüğünü anlayacaktı. Zavallı...

Ve bu gece, onun için son gece olacaktı.

Şimdiden müzeme hoş geldin, benim küçük hayranım.

26

KAN VE DEHA

*Bazı zihinler vardır, dehalarıyla dünyalar kurar.
Bazılarıysa her düşüncesiyle bir nefesi soldurur, yitip giden
yaşamların gölgesine mezarlıklar sererdi.*

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Kayıt tuşuna dokunduktan sonra kamerada görünmediğimden emin olup kâğıdı açtım. Fiona güzel görüldüğünden emin olmak için duruşunu olabildiğince dikleştirmişti.

“Sevgili Ravebelg Kasabası sakinleri... Kasaba güvenlik sorumluları ve aylardır misafirimiz olan dedektif ekipleri... Ben Oyuncak Katili’nin sıradaki kurbanıyım ve ölmeden önce size onun adına iletmem gereken bir mesaj var.”

Fiona son cümleyi okurken âdeta ruhunu teslim etmiş gibi donup kaldı. Gözleri önce kâğıdı tutan ellerime, hemen ardından yüzüme döndüğünde titreyen nefesine sinmiş korku ciğerlerime doldu.

İşaret parmağımı dudaklarıma bastırarak Fiona'yı tehdit ettim. Benimle ilgili bir şey söylerse onu acımasız bir ölümün beklediğini anlaması için gözlerimi kısıtım. Benimle ilgili bir şey söylemese de onu bekleyen acımasız bir sondan başkası değildi zaten.

“Gözlerinizi bana çevirdiğiniz her saniye boşluğa dalıp gittiniz. Bakışınız her yerde beni gördünüz ama hiçbir yerde benden bir ize rastlayamadınız. Çünkü aylardır bu kasabada yaşadığınız hayat, büyük bir illüzyondan ibaretti. Fark edemediniz.

Onlarca kişi öldürüldü bu topraklarda. Hepsinin masum olduğunu söylediniz ama hiçbir şey yapmadınız. Yapamadınız çünkü korkunuz. Değersiz hayatlarınızı sürdürdüğünüz her güne şükredip, ölenlerin ardından sahte gözyaşları döküp geçtiniz.

Böylece hepiniz ölümü hak ettiniz ama henüz sıra size gelmediği için kendinizi şanslı bildiniz.

Oysa sadece yanıldınız.

Korkular bir kurt misali akıllarınızı ve kalplerinizi kemirdikçe öfkeniz çığ gibi büyüdü. Sinirinizi çıkarmak için kasabanın güvenliğine, eski başkanınız Katelyn Waller'a ve diğer ülkelerden gelen dedektif ekiplelerine bilendiniz.”

Fiona'nın sesi titriyordu. Her kelimenin ardından titreyen nefesi cümlesini yarıda kesiyordu ama okumaktan başka şansı olmadığı için de devam ediyordu.

“Kimsenin suçu yoktu. Ne ölenlerin, ne onları öldüren Oyuncak Katili'nin ne de güvenlik güçlerinin... Bu kasabada yaşayan günahkârlardan başka kimsenin suçu olmadığını fark edemediniz.

Bu zamana kadar ölenleri yâd etmeyi bırakmakla hepiniz günahkârlaştınız.

Kate, Simon, Julia, Rose, Alice, Balık, Bayan Jess, Andy, Lexa, Luke, Henry, Veronica, Cindy, Cameron, Kevin, Mia, Helen, Emma, James, Jude, Ateş böceği, Donna, Carl, Arthur, Brian ve Fiona... Hepsinin zavallı hayatları gözlerinizin önünde yitip giderken, siz yalnızca durup seyrettiniz.

Oyuncak Katili günden güne Ravebelg Kasabası'ndan koca bir mezarlık yaratırken siz sustunuz. Saklandınız ve başkalarını suçladınız.”

Joanne'i saymamıştım ama Soyтары'nın öldürdüğü kurbanları da sanki ben öldürmüşüm gibi listeye eklemiştım. Ahmak, istemeden bana hizmet ettiğinden haberi bile yoktu.

Ben kurbanlarımı farklı şekillerde öldürüyor ve başuçlarına oyuncak bebekler bırakıyordum. Soyтары ise kurbanlarının boğazını ve bileklerini kesip kanlarının son damlasına kadar akıtıyordu.

Tüm bu farklı şekillerde ölümler yüzünden dedektiflerin cinayetler arası bağlantı kurması iyice imkânsız hâle gelecek ve böylece bana yaklaşmak yerine iyice izimi kaybedip uzaklaşacaklardı. Nasılsa kasabada ikinci bir katilin olduğunu kimse hâlâ bilmiyordu.

Sahi, Soyтары neden kendini gizliyordu? Oysa kartlarını açık oynasa kasabaya içinden çıkılamaz bir korku yaşatabilirdi. Demek ki derdi kasabadaki insanlarla ya da kurbanlarıyla değil, doğrudan benimleydi.

"Aylardır içinizde beslediğiniz öfkeyle dedektiflerinizi, güvenliğinizi suçladınız. Oysa asıl hata sizdeydi. Benim gibi bir dehadan yakalanmayı beklemek, yalnızca aptallık olurdu. Tanrı aşkına, yıllar boyunca kusursuz oyunumu adım adım inşa etmişken, ardımda tek bir iz bırakmazken... Hangi delille peşime düşebilirlerdi ki?"

Fiona'nın yüzü her paragrafın ardından biraz daha soluyordu.

"Zavallı kasaba güvenliği, benim yüzümden günbegün itibarını kaybetmeye devam ediyor. Önce Helen Lawken... Hatırlıyor musunuz tatlı dedektifinizi? Sizin ve bu topraklarına günah tohumları ekilmiş lanetli kasabanın güvenliği için aylar boyu var gücüyle çalıştı. Peki, sonra? Hassas kalbini ikiye yararken gözlerinin içine baktığımda gördüğüm şey kordudan başka bir şey değildi.

Siz bir kurtarıcı arıyorsunuz ama artık size kimse yardım edemez. Hiçbir güç sizin için hazırladığım bu kanlı oyunu durdurmaya yetmez. Hiçbir zekâ, adımlarımı tahmin edecek kadar üstün değil.

Sonra Derek Spencer... Zavallı Dedektif... Peşimde olduğunu sanıyor ama attığı her adımda ayaklarının altında açılan çukurun farkında bile değil. O çukur çok yakında mezarı olacak. Siz onu kahraman sanıyorsunuz, bense onun, müzeme ekleyeceğim basit bir oyuncak parçası olduğunu biliyorum."

Dedektif Spencer'ın yaptığı basın açıklamalarında beni kışkırtmaya yönelik kurduğu cümlelerin karşılığını verebildiğime seviniyordum. Beni sinirlendirip hata yapmaya sürükleyebileceğini sanıyordu ahmak. Oysa ben o yolları çoktan geçip gitmiştim. Hepsinden çok önde ve uzaktaydım. Bana yetişmeleri mümkün değildi.

“Kasaba halkı... Sefil hayatlarınızı kurtarması için öfkeyle yönetime saldırmaktan vazgeçin. Onlar suçlu değiller. Eğer bir suçlu arıyorsanız bu kadar zeki olduğum için buyurun beni suçlayın ama şunu sakın unutmayın. Bu kasabaya kötülük yayan kişi ben değilim. Geldiğim günden beri yaptığım tek şey masumları bu kirli hayattan kurtarmak ve onlara yeni hayatlar vermek...”

Kasaba yönetimini korur gibi görünüyordum. Bunu bilerek yapıyordum. Beni içlerinde arayacak, birbirlerinden şüphe edecek ve kimseye güvenemez hâle geleceklerdi. Fiona'nın dudaklarından dökülen her cümle onlara yolunu kaybettirecekti.

“Ben, Bay OM. Sizin deyiminizle Oyuncak Katili. Bu kasabada yaşayan günahkârların kâbusu, masumların yaratıcısı ve bu topraklarda hasret kalınan adaletin koruyucusuyum. Geçmişte avazı bastırılan her çığlığın sesi olmaya geldim.

Sizler de beni aramak ve suçlamak yerine kusursuz dehama alkış tutmalısınız. Böylesi bir kusursuzluğu izlemenin onuruna erdiğiniz için minnet duymalısınız. Siz, sıradan hayatlarınızda çırpınırken ben kanlı şölenimi kusursuz bir incelikle sürdürmeye devam edeceğim. Ve size bu eşsiz oyunu en önden izleme şansı sunuyorum.

Oyunun tadını çıkarın.

Ve sana gelince Dedektif... Bu oyunun sahibi benim. Geri sayımı sen değil, ben başlatırım.

Ve o gün geldiğinde ancak kurban sen olursun.

Adalet diye haykır, Derek. Çünkü yakında yardım çığlıklarına herkes sağır olacak.

Hani maskelerden bahsettin ya... Senin maskeni ben düşüreceğim ve şüphesiz olmasın, altından çıkacak tek şey çaresizlik olacak.”

Fiona hıçkırıkların arasında boğuluyordu. Gözyaşları sicim sicim akarken kameraya attığı bakışlarla âdeta yardım dileniyordu ama onu kimse kurtaramazdı. Tıpkı diğerleri gibi onun da zamanı dolmuştu.

Ölüm geldiğinde ne bir an erken çalardı kapını ne de bir an geç kalırdı seni almak için.

“Unutmayın.

Oyuncak Katili istemedikçe kimse onu yakalayamaz. Ben istemedikçe bu oyun sona ermez. Ve siz... Siz çaresiz izleyiciler, yalnızca gözlerinizin önünde yaşanacak tüm vahşetin ortağı olmaya mahkûmsunuz. Kanın ve dehanın son perdesini alkışlamaktan başka seçeneğiniz yok.

Her şey sona erdiğinde geriye kalanların hafızalarına tek bir gerçek kazınacak.

Ravebelg Kasabası bir tiyatro sahnesi ve bu sahne yalnızca bana ait.

Hadi, durmayın.

Eğer gücünüz yetiyorsa kim olduğumu bulun ve ifşa edin beni. Bozun kusursuz oyunumu, ben hazırım.

Peki, ya siz? Cesaretiniz var mı beni bulmaya?”

Kâğıdı buruşturup bir kenara attığımda, Fiona göğüs kafesinden taşan gözyaşlarının arasında dehşete düşmüş ifadesiyle bana bakıyordu. Hayalini gerçekleştirmek için bu kadar zahmete girmişken hâlâ ne diye susuyordu?

Bana teşekkür edip, ayaklarıma kapanması gerekirken lanet olası neden karşımda ağlıyordu?

Bu ergenlerin nankörlüğüne tahammül edemiyordum.

Video kaydını sona erdirdiğimde masadan doğrulup kapının girişine bıraktığım sırt çantama doğru yürüdüm. Fiona için kum saatindeki son kum tanesi de düşmüş ve vakit dolmuştu.

Ölüm beklemezdi.

“Zavallı Fiona...” derken çantamı karıştırmaya devam ettim. “Sana ne kadar teşekkür etsem az, benim değerli hayranım. Haftalar içinde büyüttüğün hayran sayfası sayesinde beni seven birilerinin olduğunu gördüm. Hepsi senin sayende.”

“Yalvarırım... Yalvarırım bırak beni.”

“Hadi ama Fiona!” Arkasında olduğum hâlde hayal kırıklığına uğramış gibi omuzlarımı düşürdüm. “Sen değil miydin benim tarafımdan öldürülmeyi dileyen? Yalan mıydı hepsi? İnsanların dikkatini çekmek için yarattığın bir karakter miydi yoksa?”

Palyaço maskemi başıma geçirdiğim için sesim daha boğuk ve ür-kütücü çıkıyordu artık. Her zaman söylediğim gibi... Kurbanlarımın ölmeden önce gördüğü yüz kusursuz Paul’a değil, ölümün suretini kuşanan maskeme ait olmalıydı.

Yeniden Fiona’nın karşısına geçtiğimde başını kaldırır kaldırmaz, boğazı parçalanırcasına çığlık attı.

Cıklayarak başımı iki yana sallarken, “Oysa ne dilediğine dikkat etmeliydin, Fiona,” dedim. “*Hiçbir dilek gerçekleşmeden peşini bırakmaz*, derler. Hiç duymadın mı?” Bıçağım masadaki ışığın etkisiyle göz alıcı bir ışıltı yayıyordu. “Oyuncak Katili tarafından öldürülmeyi diledin ve bak... İşte buradayım.”

Kollarımı iki yana açtığımda bir an hâlâ çıplak olduğumu hatırladım. Tanrı’m... Fiona şanslı sürtüğün tekiydi.

Ölüm en kusursuz hâliyle karşısında dikiliyordu. Kim ölmeden önce böyle bir beden varlığıyla ziyafet çekmek istemezdi ki?

“Hayır... Hayır... Lütfen...” Bedeni sıkıca bağlı olduğu için yaptığı tek şey başını sallamaktı. Çırpınarak kurtulmaya çalıştığı için üzerine kapadığım örtü sandalyenin dibini boylamıştı. “Ben... Ölmek istemiyorum. Yalvarırım, merhamet et. Yalvarırım. Ben... Yaşamak istiyorum. Sadece... Yaşamak...”

Hıçkırıkları yüzünden cümle kuramıyordu bile.

“Yapma, Fiona. Sen Oyuncak Katili’nin hayranısın. Daha onurlu ve cesur bir duruş görmek isterdim. Beni hayal kırıklığına uğrattın, güzelim.” Bu tavrını kınar gibi başımı yeniden iki yana salladım.

“Hepsi takipçi kazanmak içindi. Ben... Sadece biraz beğeni almak... Böyle olacağını bilmiyordum.” Fiona ağlamaktan çoğu kelimeyi sarf edemiyordu bile. “Yalvarırım bağışla canımı. Yemin ederim... Yemin ederim, hesabı hemen kapatabilirim.”

Ah... Ne ahmaklık ama! Beni onore eden bir hesabı kapatmaktan bahsediyordu.

“Asla,” dedim beklemeden. “Biraz önce birlikte çektiğimiz video o hesapta en çok etkileşim alan içerik olacak, aptal kız!” diye bağırdım.

Başını eğip, “Tanrı’m, yardım et...” diye mırıldandı.

“Her şey sona erdiğine göre benim güzel hayranım... Seni eşsiz bir sanat eserine dönüştürmeye başlayalım mı?”

Masaya yaslanmayı bırakıp doğruldum.

“Yemin ederim, kimseye bir şey söylemeyeceğim. Bırak beni... Bırak lütfen!” Fiona hâlâ boşuna nefesini tüketiyor ve aptal çılgınlıklarıyla benim canımı sıkıyordu. “*Görmedim, duymadım, bilmiyorum*, derim herkese. Yemin ederim, yemin ederim!”

Bingo!

Aptal sürtük aklıma harika bir fikir getirdiğinde keyifle gülmeye başladım.

“Çok eski bir arkadaşım vardı. Onunla oynadığımız bir oyunu aklıma getirdin, Fiona,” dedim sırtarak. “İsmi Alice’ti. Senin gibi çok konuşurdu ama tatlı bir kızdı.” *Senin aksine.*

“Hayır... Hayır...”

“Beni dinle, sürtük!” diyerek, hınçla yüzünü tutup gözlerime sabitledim. “Ben konuşurken dinlemeyi öğreneceksin!”

Fiona ağlamaya devam ederken, usulca başını sallayarak beni onayladığında uslu kız olmasının karşılığında saçlarını okşadım.

“Seninle güzel bir oyun oynayacağız, Fiona. İsmi de şu: *Görmedim, duymadım, bilmiyorum*. Eminim çok eğleneceksin.”

“Lütfen... Lütfen...”

“Lanet olası sesini kes artık, sürtük!” Bağırduğım için boğazım acımıştı ve bu beni daha da sinirlendirdi. Hemen duruşumu dikleştirip kendimi sakinleştirdikten sonra küçük hayranımın daha fazla kalbi kırılmasını diye tüm içtenliğimle gülümsedim. “Seçimini yap bakalım, Fiona. Gözlerin mi? Kulakların mı yoksa dilin mi?”

Hepsi. Hepsi. Hepsi!

Fiona hâlâ beni delirtmek ister gibi hıçkırarak ağlıyor, saçlarını savurarak başını iki yana sallıyordu. İstedğim şey bu kadar zor muydu

cidden? Alice sürtüğü de aynı şekilde işimi zorlaştırmıştı. Fiona da şimdi bana bunu yapıyordu.

Kaç dakika geçmişti ama Fiona hâlâ ağlamaktan başka bir şey yapmıyordu. Tanrı aşkına, çocuk gibi ağlamasını bekleyecek vaktim yoktu. Noa'mı özlemiştim. Bir an önce ona kavuşmak istiyordum. Hatta belki onu öpmek... Doyasıya öpmek.

Fiona sürtüğünün kirlettiği dudaklarımı Noa'mın dudaklarıyla temizlemek istiyordum.

Ah... Aklımdan tamamen çıkmıştı. Noa bugün ailesinin evinde kalacağını söylemişti. Yani uzun zaman sonra ilk kez Noa olmadan uyumak zorundaydım. Onun kokusunu içime çekmeden, evimdeki varlığından uzakta... Bu durum epey canımı sıkmıştı.

Bedelini Fiona ödeyecekti çünkü öfkeliydim. Ne diye beni yalnız bırakıyordu ki?

Belki de eve gitmeden önce Noa'mı görmeye giderdim. İşimi erken bitirsem iyi olacaktı. Yasak başlamadan Noa'nın yanına gitmek için vakit ayırmalıydım.

"Yaşamak istiyorum," dedi hıçkırıklarının arasından. "Yaşamak istiyorum."

Sıkıntılı bir şekilde iç çekerek, "Saygısız ahmağın tekisin," dedim. "Soruma bile cevap vermezken nasıl benim hayranım olabilirsin, aklım almıyor!" diye azarladıktan sonra bıçağı var gücümlle sıkarak Fiona'nın yüzüne eğildim. Bıçağın parıldayan metal ucu sağ gözüne dokunacak kadar yakın duruyor, Fiona'nın çığlıkları odayı dolduruyordu. "Dilediğin kadar çığlık at, benim küçük hayranım ama sakın kıpırdama. Canın yansın istemeyiz, öyle değil mi?" Bıçak gözünün altına usulca dokunduğunda Fiona nefesini tuttu. "Daha önce hiç bunu yapmamıştım. Heyecanımı anlıyorsun, değil mi?" diyerek maskenin altından sırttıttıktan sonra titizlikle Fiona'nın sağ gözüne zarar vermemeye çalışarak yuvasından çıkardım.

Kanlar içinde kalan yüzünden çıplak vücuduna kanlar akarken gerçek bir sanat eseri gibi görünüyordu artık. Çığlıkları ise kulakları sağır eden bir şarkı...

“Canım acıyor. Dur, yalvarırım. Canım yanıyor!” Fiona başını iki yana salladıkça odanın parkelerine kan sıçırıyordu. Göz çukurunu kumsursuz bir şekilde boşaltabilmişim ve konuşmaya çalıştıkça ağzı kanla doluyordu.

Sıra diğer gözüne geldiğinde çenesinden tutup başını sabitledim. Eldivenlerime kan bulaşmıştı ama sorun değildi.

“Uslu olup sakince bekle, olur mu güzelim?” Başımı sallayarak aynı şekilde karşılık vermesini bekledim ama Fiona yalnızca ağlıyor ve titriyordu. Tek gözüyle ağlamak zorunda kalmasına üzül müştüm çünkü diğer gözü masanın üzerinde bekliyordu.

Çok daha sert bir hamleyle diğer gözü de avcuma düştüğünde göz çukurundan parmağıma dolanan pıhtıya benzer şeyi bıçakla kesip diğerinin yanına koydum. Sıra kulaklarına ve diline gelmeden önce uzun zamandır yapmadığım bir şey için masaya bıraktığım kırmızı ip ve iğneyi elime aldım. Hayranımın vücuduna *Bay OM* imzası atmadan onu bu dünyadan uğurlayacak değildim. İpliği dikkatle iğneye geçirdikten sonra Fiona’nın göğsünün hemen altına, derisini canlı canlı dikmeye başladım. Gözlerinden akan kanlar işimi zorlaştırsa da çığlıkları zafirim i kutlarcasına gecede yankılanıyordu.

Fiona Glad, müzeme çok yakışacaktı.

27

YENİ BAŞKAN

*Hiçbir kayıp zamanla unutulmaz...
Sadece geride kalanlar, yitip gidenlerin çığlıklarını yok sayarak
vicdanlarını sessizliğe boğar.*

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Soytarı ilk kez bu kadar ileri gitmişti ve dün gecedен beri önüme çıkan herkesi öldürmek istiyordum. Kim varsa... Becca, Nate, Noa'nın annesi, hemşireler, doktorlar, diğer hasta yakınları... Herkesin kanıyla hastanenin bahçesini sularsam belki o zaman öfkem bir nebze olsun yatışırdı.

Fiona'yla işimi bitirir bitirmez, evden ayrılıp doğrudan Noa'nın evine gitmiştim. Sadece bir gün onu göremeyecek olmanın ağırlığı içime çökmüş ve evime dönmeden önce sevgilimi görmek istemiştim. Meğer başımıza gelecekleri hissetmişim.

Bir de *Tanrı benim yanımda ve beni seviyor*, dediğimde bana inanmıyordunuz. Madem Tanrı beni sevmiyor, öyleyse neden dün gece

içime o huzursuzluğu koyup beni Noa'nın yanına gönderdi? Bir an bile durup düşünmediniz, değil mi ahmaklar?

Her nasıl yaptıysa Noa evinde uyurken, Soyтары bir yolunu bulup Noa'mı alevlerin ortasında ölüme terk etmişti.

Onu umursamayacağımı söylemiştim ama lanet olsun ki planımı değiştirmek zorundaydım. Her şeyden önce Soyтары'yı bulup yok etmeliydim. Noa ve Jasmine'i tehdit ettiğinde bunun basit bir gözdağı vermek olduğunu sanmıştım ama yanılmışım. Fırsatını bulduğu ilk anda Noa'ma saldırmıştı.

Bu demek oluyor ki... Yine ilk fırsatta Jasmine'e saldırabilirdi ve bu kez şimdiki kadar şanslı olamayıp kızımı kaybedebilirdim. Düşüncesi bile ruhumu kedere boğarken bu ihtimalin başıma gelme ihtimalini tamamen ortadan kaldırmak zorundaydım.

Lanet olsun. Fiona'nın ölümü ve kasaba için hazırladığım, yıllar geçse de unutulmayacak videolu mesaj nasıl da keyfimi yerine getirmişti fakat üstünden bir saat bile geçmeden Soyтары her şeyin içine sıçmıştı.

Onun hayatını mahvedecektim. Ne pahasına olursa olsun, yaptığı her şeyin bedelini ödeyecekti.

Noa'mı ve sürtük annesinin değersiz canını kurtarıp hastaneye getirmiş, kimse zarar görmeden yangını söndürmüştük. Evin üst katındaki odalar büyük ölçüde zarar görse de kısa sürede kurtarılabilirdi.

Annesi saatlerdir hastane polisi ve dedektiflere aynı şeyi söyleyip, durdukça ölümü ayağına çağırıyordu. Tüm ifadelerinde Noa'mın deli olduğunu, evi yakarak aslında annesini öldürmek istediğini söyleyip durmuştu.

Noa'nın bu zamana kadar o evde kalması bile mucizeydi ve ben bunu yeni anlıyordum. İlk kez Susan Dayton'la yüz yüze gelmiş ve onunla konuşma fırsatı bulmuştum. Tanrı'm... Bıçağı gırtlığına sokup sefil hayatına son vermemek için kendimi zor tuttuğum kaçınıcı saatte olduğumu bilmiyordum.

Hangi anne, kızı hakkında uzaklaştırma kararı çıkarırdı ki hem? Sırf bu karar yüzünden yangının sorumlusu olarak Noa baş şüpheliydi. Sadece uyanması ve ifade verecek duruma gelmesi bekleniyordu.

Asla ihtimal vermediğim o ses beynimin bir tarafını kemirmeye devam ediyordu. Sahiden de annesinin dediği gibi evi yakan Noa olabilir miydi?

Sadece bir ay içinde kendine ve bana yaptığı o garip şeyleri düşündüğümde bile Noa'nın bir evi ve kendisini yakması mantıklı geliyordu. Sevgilim eskisi gibi değildi. Tanıdığım ve âşık olduğum Noa'dan çok uzakta, ruhu kaybolmuş bir bedenin taşıyıcısı gibi yaşıyordu hayatını. Ne düşündüğü belli olmayan Noa tüylerimi ürpertiyordu.

Her şeye rağmen sevgilime en ufak bir şey olursa onun uğruna tüm kasabayı tek gecede ateşe vereceğimden emin olabilirsiniz.

Ne zor şeymiş hastane koridorlarında beklemek. Ne zor şey sevdiğin insanın, ölümün kollarında uyuduğunu bildiğin hâlde çaresizce gözlerini açmasını umut etmek.

Ve ne zor şey... Uğruna ölümü dahi göze alabileceğin kadının canını yakan pisliği bulamadığın her gün deliye dönmek.

Önce Tanrı, daha sonra siz şahitlik edin. Çok yakında herkese ibret olacak şekilde en büyük vahşeti yaşatarak Soyтары'nın canını almazsam eğer Tanrı'nın gazabı üzerime olsun. Eğer onun izini süremezsem sırayla şüphelendiğim herkesi bir bir avlayacaktım. Ta ki onu durdurana kadar.

Noa dumandan zehirlenmişti ve ona bir şey olacak diye ödüm kopuyordu.

Uyan, meleğim. Uyan ki sıra sana gelene kadar tüm kötülüklerden seni korumaya devam edebileyim. Ve vakti geldiğinde seni öldüreceğim. Sadece sen bunu bilmeyeceksin, bir tanem. Her şey sona erdiğinde sana verdiğim sözün tutacağını sanarak yanımda kalmaya devam et. Oysa seni eşsiz bir sanata dönüştürmek için heyecandan yanıp tutuşuyorum, kıymetlim.

Doktorlar gerekli tüm tetkik ve müdahaleleri yapmıştı. Solunum tedavisi ve ilaç takviyesiyle kandaki zehri en hızlı şekilde atması bekleniyordu. Zehirlenmenin orta düzey olması bir yandan endişe verse de daha fazla geç kalınmadığı için de sevindiriyordu.

Sabaha kadar hastanede beklemiştik. Noa'nın annesi olacak aşagılık kadın ise kendisi için gerekli kontrolleri yaptıırıp serumu bittikten sonra hastaneyi terk etmişti.

Noa buradan sağ salım çıktıktan sonra her gece kapını kilitleyerek uyuduğundan emin ol, Susan Dayton. Hiç beklemediğin bir gecede başucuna geldiğimde o lanet olası canını almam için yalvaracaksın.

Hem zehirlendiği için hem de verilen ilaçların ağırlığından bilincinin yerine gelmesinin uzun süreceği söylenmişti. Noa bu durumda savunmasızken gözümü üstünden ayırmak aptallık olurdu. Soyтары elini kolunu sallayarak, gezerken sevgilimi yalnız bırakamazdım.

Nate ve Becca'yı her ne kadar istemeseler de dinlenmeleri için evlerine göndermiştim. Gece boyunca hastanede tek ben kalmıştım. Öğle saatlerinde Noa'nın yanma gelmelerini söylemiştim çünkü halletmem gereken işlerim vardı.

İşlerimin ne olduğunu merak ediyorsanız eğer... Ahmaksınız. Bu kasabaya cehennemi yaşatmaktan daha büyük ne işim olabilirdi ki?

Ayrıca yangın meselesi bütün gecenin gündemi olsa da Ravebelg Kasabası'nın uyanacağı kâbus dolu sabahın keyfini sürmeme hiçbir şey engel olamazdı.

Fiona'nın videosunu paylaştığımdan beri her fırsatta girip bakıyor ve çığ gibi büyüyen korkunun esaretine kapılan zavallı insanların dehşetiyle eğleniyordum. Fiona'nın mesajı herkes için kâbus dolu günlerin habercisiydi.

Öğle saati yaklaşıyordu. Dedektif Derek Spencer, yeni başkan ve kasabadaki herkes videoyu çoktan izlemişti. Hastanede bile fısıltılar anbean yükseliyor, insanlar şimdiden saklanacak yer arıyordu. Ölüm kokusu kasabanın üzerine, mezarlığa çöken sis misali kasvetli bir hava kütlesi olup çökmüştü.

Koridordaki koltuklarda arkama yaslanarak, haber kanallarında hızla yayılan tepkileri okumaya devam ederken, bankodaki hemşireler birden televizyonun sesini açıp tüm dikkatimi dağıttı. Yerel kanalların birindeki son dakika haberlerini izliyorlardı.

Kürsüye kasabanın yeni başkanı konuşma yapmak üzere çıkmıştı. Halk heyecan ve umutla yeni başkanın konuşmasını bekliyor, hepsi Oyuncak Katili davasında nasıl bir rol oynayacağını duymak ister gibi sabırsızlanıyordu.

Tüm dikkatimle öne eğilip haberi dinlemeye koyuldum.

“Sevgili Ravebelg halkı, değerli basın mensupları... Ben, kıymetli Ravebelg Kasabası'nın yeni başkanı Harper Weis. Bugün karşınızda sadece yeni seçilmiş başkanınız olarak değil, uzun yıllardır kasabanın güvenliği için şeriflik yapan, bu topraklara kendini adanmış bir vatandaş olarak duruyorum.

Bundan önceki başkanlık seçimlerinde yaşanan o coşkulu ortamı kasabamıza sağlayamadığımız için üzüntümü sizlerle paylaşmak isterim. Çünkü aylardır kasabamızın tek bir gündemi var: Oyuncak Katili Davası. Gözlerinize baktığımda benden sadece bununla ilgili umut verecek bir şeyler duymak istediğinizi görebiliyorum.

Aylar önce kızım, Andy Weis... Oyuncak Katili'nin acımasız ellerinde hayattan koparıldı. Onunla birlikte nice masum gencimizi kaybettik. Bir baba olarak içimde taşıdığım bu yara hiçbir zaman kapanmayacak. Ama bilin ki bu acıyı suskunlukla değil... Adaletle, mücadeleyle ve bu savaşı kazanarak iyileştirmeyi seçtim.

Sizlere söz veriyorum. Kızımın ve kaybettiğimiz herkesin intikamı alınacak. Ravebelg'in güvenliğini sağlamak artık benim tek görevimdir. Bu sabah erken saatlerde yüksek güvenlik önlemleriyle, kasabanın tüm güvenlik yetkilileri dışında kimsenin içeri alınmadığı izole bir yüksek kurul toplantısının ardından tüm güvenlik güçlerimizle daha sıkı çalışmalara başladık.

Aylardır kasabanın üzerine karabulut gibi çöken Oyuncak Katili dosyasının daha fazla uzamadan son bulması için elimizden geleni yapmaya hazırız.

Dedektif Başmüfettiş Derek Spencer'in başkanlığında toplanan masa, Başkan Yardımcısı Edward Mallory, yeni şerif Frank Holden, Amir Marcus Heller, Dedektif Yardımcısı Claire Matheson, Dedektif David Harries, Kasaba Başkanlık Sözcüsü ve Basın Koordinatörü Jullia Seson, Özel Güvenlik Birimi'nden iki temsilci ve Polis Teşkilatı Karakol Amirleri'nin de katılımıyla hızlı bir çözüm sürecine gitmemize yardımcı oldular.”

Tıpkı eski Başkan Katelyn Waller gibi Harper da halkı manipüle edecek konulara değiniyordu. Toplantıdan ve toplantı katılımcılarından bahsetmesi bunun en büyük örneğiydi. Yetkin isimleri anarak halkı güvende hissettirmenin peşindeydi.

Oysa kimse güvende değildi. Hepsine bir nefes uzaklıktaydım.

“Hepimizin bildiği gerçeği sizden saklamayacağım. Bu dava çok uzun sürdü. Çok can yaktı, çok şey alıp götürdü bizlerden ama hiçbir şey için geç değil. Bu nedenle, sürecin emin adımlarla ve daha hızlı ilerlemesi adına en kritik kararlardan birini bugün hayata geçiriyorum.

Dedektif Başmüfettiş Derek Spencer’a, bugünden itibaren tam yetki devri yapılmıştır. Kendisi bu kasabanın güvenliğinden birinci derecede sorumlu kişi ilan edilmiştir. Tüm güvenlik güçlerinin tek elden yönetilmesi hepimizin işini kolaylaştıracaktır.

Bu yetkiyle birlikte alınan yeni önlemler birazdan ekranlara gelecektir.”

Haber ekranı ikiye bölündü ve bir tarafta Başkan konuşmaya devam ederken, diğer tarafta yeni alınan tedbir kararları metin olarak aktarılıyordu.

- Güvenlik kuvvetlerinin güçlendirilmesi... Kasabanın dört bir yanına yerleştirilecek yeni güvenlik noktalarıyla hem gündüz hem gece denetimleri sıklaştırılacaktır.

- Sokağa çıkma yasağının genişletilmesi... Mevcut kısıtlamalar, kasabanın bazı bölgelerinde daha da sıkı uygulanacaktır. Yasak saati akşam dokuzda başlayacak ve sabah altıya kadar sıkı denetimle devam edecektir.

- Yalnız dolaşma yasağı... Kalabalık alanlarda bir arada bulunmak tüm halkımızın güvenliği açısından önemlidir. Mecbur kalmadıkça özellikle تنها noktalarda yalnız dolaşılması önerilir. Her akşam sokağa çıkma yasağı başlamadan iki saat öncesinde, yani akşam saat yedi itibarıyla sokaklarda yalnız dolaşmak yasaktır.

- Sokağa çıkma yasağı ihlali... Gece saat 21.00’den sabah 06.00’a kadar sokaklarda kimse bulunmayacaktır. Bu saatlerde yakalanan herkes sorgulanmak üzere gözaltına alınacaktır. Gerekliği takdirde gözaltı süreci uzatılabilir.

- Arama ve el koyma yetkisinin genişletilmesi... Derek Spencer, gerekli gördüğü her özel ya da kamu binasına mahkeme kararı olmaksızın girebilecek, şüpheli her bölge anında kontrol altına alınabilecektir.

- Şüpheli kişilere müdahale... Olağandışı davranış sergileyen herkes, toplum güvenliği adına sorgulanması tamamlanana kadar gözlem altında tutulacaktır.

- Medya ve bilgi akışının kontrol altına alınması... Kasaba genelindeki yayınlar, Oyuncak Katili'nin psikolojik manipülasyonlarını engellemek için Derek Spencer'in gözetimindedir. Halkın korku üzerinden yönetilmesine izin verilmeyecektir. Gerekli gördüğü her görsel, işitsel haber ve paylaşımlara yayın yasağı getirme yetkisine sahiptir.

- Psikolojik dayanıklılık eğitimi... Halkımıza uzman psikologların katılımıyla açık seminerler düzenlenecek, katilin kullandığı korku ve manipülasyon yöntemlerine karşı nasıl dirençli olunacağı öğretilcektir. Çünkü bilinçli bir toplum, bu karanlığa karşı en güçlü silahtır.

Kameraların açısına giren halkın umutlu bakışlarıyla iyiden iyiye öfkeleniyordum fakat etrafımdaki insanlar yüzünden tepkisiz kalmaya çalışmak iyice canımı sıkıyordu. Kurul toplantısı epey verimli geçmiş olmalıydı.

“Tüm bu kararların, bir sıkı yönetim ilanı olmadığını açık yüreklilikle söyleyebilirim. Bu sadece kasabamızın güvenlik mücadelesidir. Bu, adaletin ve kararlılığın hükmüdür.

Sevgili halkım, bu toprakların umudu, sizin cesaretinizde ve bizim birlikteliğimizdedir. Gelin, bir daha hiçbir masum can kaybolmasın diye tek yürek olalım. Çünkü bu aziz topraklar geçmişte de günümüzde de ve bizden sonraki kuşaklar da daima birlikte güçlü oldular.

Oyuncak Katili bilsin ki Ravebelg artık onun oyun alanı olmayacak. Artık kaçacak hiçbir yeri yok. Bu kasaba onun karanlığına değil, güneşli günlere ev sahipliği yapacak.

Bu kasaba aylarca karanlığa gömüldü. İnsanlarımız evlerine hapsedildi, çocuklarımızın kahkahaları sokaklardan silindi. Ama yılmaya cağız. Biz, birbirimize daha sıkı sarılarak yeniden doğacağız.

Sizlere bir söz veriyorum: Ben, Harper Weis, evladını bu kasabanın laneti yüzünden toprağa vermiş bir baba olarak halkımın önünde ant içiyorum. Oyuncak Katili bulunup adaletin karşısına çıkarılana dek ne uyku olacak ne huzurum. Ravebelg, yeniden güvenle nefes alana kadar savaşımız sürecektir.

Tanrı hepimizi korusun.”

Öfkeyle dişlerimi sıkarak, geriye yaslanırken, “Orospu çocuğu...” diye mırıldandım. Yeni Başkan sandığımdan çok daha güçlü bir şekilde

ilk andan halkı arkasına almayı başarmış, alkışlarla kürsüden uğurlanmıştı.

Başkan'ın konuşmasının ardından kürsüye lanet olası Derek çıktı. Gururlu duruşu, kibirli bakışı ve doğrudan kameraya baktığı gözleminde gördüğüm meydan okumayla iyice sinirlenip yumruklarımı sıktım.

Ahmaklar.

Beni yakalamak şöyle dursun, en ufak bir ipucu bile yakalayamadıkları için kürsüye çıkıp insanların boş hayallere kapılmasını sağlayacak açıklamalar yapıyorlardı. Başka hiçbir halta yaramayan bir yönetim söz konusuydu.

Zavallılar.

Fiona aracılığıyla tüm kasabaya gönderdiğim mesajda kurduğum cümlelerin ağırlığı karşısında gerçekten ellerinden gelen tek şey bu boktan teselli cümleleri miydi? Daha fazlası yok muydu şahiden?

Onlara acıyordum. Göz göre göre insanların ölümüne sessiz kalacaklarına şüphem yoktu. Onlar benimle ilgili basın açıklamaları yaparak, halkı kandırdıkça ölüm peşlerini bırakmayacaktı.

Her ölüm, bir öncekinden daha kan donduracak şekilde yaşanacaktı.

Aptallar.

Kendi elleriyle beni halkın gözünde ulaşılmaz bir kahraman yapıyorlardı. Özellikle dünkü videoda kurduğum cümleler pek çok insanın zihnini bulandıracak ve bana karşı besledikleri nefret kasaba yönetimine yönelecekti. Tam da istediğim gibi...

“Dün itibarıyla Ravebelg Kasabası Yüksek Kurulu tarafından alınan karar doğrultusunda, kasabamızın güvenliği ve katilin yakalanması için gerekli tüm yetkiler tam anlamıyla tarafıma devredilmiştir. Bu yetkiyle birlikte, sizlerin huzurunu sağlamak ve bu kâbusa son vermek adına en sert ve en kararlı adımları atmaktan geri durmayacağımı bilmenizi isterim.

Ne yazık ki bu sabaha, iki acı kayıpla uyandık. Dün gece, hem Ravebelg Kasabası'nın hem Sant Bouren Kasabası'nın saygın isimlerinden Rahibe J. Anitta evinde ölü bulunmuştur. Ve ne yazık ki aynı gece, hepimizin

yüreğini dağlayan başka bir trajedi daha yaşandı. Fiona Glad... Oyuncak Katili tarafından zorla alıkonulmuş, vahşice öldürülmeden önce kasabamızda kaosu tetikleyecek bir video kaydına mecbur bırakılmıştır.

Bu vahşet görüntülerinin kasaba halkını korku ve paniğe sürüklemek için kasıtlı olarak yayıldığını biliyoruz. Bu nedenle, bu video kayıtlarına ilişkin yayın yasağı getirilmiştir. Halkımızdan ricam, bu tür görüntüleri paylaşmamaları ve katilin amacına hizmet edecek hiçbir eyleme ortak olmamalarıdır. Unutmayın... Korku, onun en güçlü silahı. Bizim en güçlü silahımız ise birlik olmaktır.

Sizlere söz veriyorum. Fiona'nın son sözleri ve Rahibe Anitta'nın inancı boşa gitmeyecek. Sizlerden tek isteğim, tedbirlerimize uymanız ve sabırlı olmanızdır. Bu savaşın her anında yanınızda olacağım.

Ve son sözüm sana, Oyuncak Katili... Bugüne kadar saklandın, kaçtın, can aldın ve korkuttun. Ama bitti. Bu topraklarda artık senin için iki seçenek kaldı:

Ya yakalanacaksın ya da yok olacaksın."

Daha ne kadar daha kötüsü olabilir, dedikçe günüm daha da berbat oluyordu. Rahibe J. Anitta'nın kasabaya geldiğinden haberim yoktu. Soyтары durmak bilmiyordu. Tek gecede hem yangın başlatıp hem birini öldürecek kadar planlı ve zekice ilerlemesini beklemiyordum.

Jasmine'in kilisedeki öğretmenini öldürmesi bir çeşit tehdit olabilir miydi?

İtiraf etmeliyim ki onu basite almakla hata etmiştim. Noa'nın durumu yetmezmiş gibi bir de başıma bunlar çıkmıştı ve ben tek başıma savaşmak zorundaydım.

Tanrı aşkına... Siz ne halta yarıyorsunuz, söylesenize? En başından beri yanımdasınız ama tek derdiniz bir köşede olup biteni seyretmek. En ufak bir yardımınız dokunmazken hâlâ kendinize suç ortağım, demeye utanmıyor musunuz?

Size bu zamana kadar her şeyi tüm şeffaflığıyla anlattım. Anemin yaşadıklarını bildiğiniz hâlde, haklı olduğumu ve Ravebelg Kasabası'nda yaşayan günahkârları tanıdığınız hâlde benim yanımdaymış gibi görünüp karşımda olmak vicdanınızı sızlatmıyor mu?

Belki de yanıldım. Asıl günahkârlar sizlersiniz ve ben bunu bile bile yanımda tutuyorum sizi. Aptallık ediyorum anlaşılan. Çok daha önce işinizi bitirseydim tüm bunlar olmazdı.

Midemi bulandırılıyorsunuz. Güvende olduğunuzu bildiğiniz için her şeye sessiz kalıyorsunuz ve bu, benim gözümde sizleri şeytanın ta kendisi yapıyor.

Bir an önce hastaneden çıkmalı, nasıl bir yol izleyeceğimi gözden geçirmeliydim. Bunun için eve gidip yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Hem Dedektif hem Soyтары yüzünden çember bu kadar daralmışken yanlış bir adım her şeyi mahvederdi.

Dikkatli olmalıyım.

Gerginlikle iç çekerek, arkama yaslanıp telefonumu tekrardan elime aldım. Fiona'nın sosyal medya hesabı tamamen erişime kapatılmıştı. Diğer resmî haber kanallarında da aynı şekilde videolar silinmişti fakat hâlâ bilinmeyen hesaplar tarafından video yayılıp korku salmaya devam ediyordu.

Bu harikaydı. Haber sayfalarında dolaşmaya ve yaydığım dehşetin izlerini okumaya devam ederken beklenmedik bildirimle irkildim. Öne doğru eğilip, dirseklerimi kollarıma yaslayarak gerginlikle çarpan kalbimin sakinleşmesini bekledim.

Soyтары benimle alay eder gibi mesaj atmıştı.

@kanlısirkinsoytarısı: *İtiraf etmeliyim, Oyuncak Katili. Zekânla bir kez daha beni etkilemeyi başardın.*

@kanlısirkinsoytarısı: *Videoyu hayranlıkla izlediğimi söylemeliyim. Alkış tutulması bir hamleydi. Özellikle paçayı kurtarmak ve izini kaybettirmek için benim kurbanlarımı da kendininmiş gibi göstermen dâhicedi.*

@kanlısirkinsoytarısı: *Ve bir kez daha pisliğin teki olduğunu anladım. Zavallı kızcağızın gözlerini çıkarıp, dilini ve kulaklarını kesmişsin. Bu nasıl bir canilik? Boktan ruhun lanetlenmiş olmalı.*

Gerçekten de beni takdir etmek için mesajlaşmaya mı ihtiyaç duyuyordu? Fiona gibi o da hayranlarımdan biri miydi yoksa?

Kimdi bu? Kahretsin, deli ediyordu beni.

@oyunbozan: *Aptalca hamlelerin ve sıkıcı cinayetlerinin yanında benim yaptıklarımla büyülenmen gayet normal. Senden daha fazlasını*

beklerdim, Soyтары. Eğer bana düşmanlık edeceksen hayal kırıklığı olmayı bırakıp gerçek gücünü göstermelisin.

Onu bilerek kışkırtmaya çalışacaktım. Belki hatalı bir şey söyler ya da hırsıyla attığı bir adımla kendini ifşa ederdi.

@kanlısirkınsoyтары: *Dün gece kalbini yaktım, Palyaço. Noa hâlâ hastanede. Vücudundaki zehri atmaya çalışıyor ama asıl zehir senin varlığın. Oysa zavallı Noa her şeyden önce senden kurtulmalıydı.*

@oyunbozan: *Sevgilimin adını sakın o lanet ağzına alma!*

Her geçen saniye öfkem giderek büyüyordu ve etraftaki insanların bu durumu anlamasından çekiniyordum.

@kanlısirkınsoyтары: *Söylesene Oyuncak Katili... Tüm yaptıklarından sonra Noa'yı yanında kalmaya nasıl ikna ettin?*

@oyunbozan: *Çünkü o beni seviyor.*

Gururla duruşumu dikleştirdim, sanki bir yerlere saklanıp bu tavrımı görebilecekmiş gibi.

@kanlısirkınsoyтары: *Tam da bu yüzden onu elinden aldığımda canın çok yanacak :)*

Soluklarım düzensiz, kalp atışlarım şiddetliydi.

@oyunbozan: *Bunu bir kez daha denersen yaktığın ateş seni de yakar.*

@kanlısirkınsoyтары: *Ben yanmayı da yakmayı da çoktan göze aldım, Palyaço. Ne yaparsan yap, beni korkutamazsın.*

@kanlısirkınsoyтары: *Ama senin için aynı şeyi söyleyemem. Benden korksan iyi olur zira kaybedecek çok fazla şeyin var.*

Aynı tehdidi ikinci kez kullanacaktı besbelli.

@oyunbozan: *Jasmine'in de Noa'nın da kılına zarar vermeyeceksin. Meselen benimleyse karşıma çık, zavallı.*

@kanlısirkınsoyтары: *Kim olduğunu biliyorum ve en kolayı seni yakalatmak olduğu hâlde ben susuyorum. Neden, biliyor musun? Çünkü biz seninle oyun arkadaşınız, Paul.*

@kanlısirkınsoyтары: *Biraz bile düşünsen kim olduğumu çoktan bulurdun. İşlediğim cinayetler, söylediğim sözler... Hepsi senin için birer ipucu ama sen yalnızca kendini kandırıyorsun.*

@kanlısirkinsoytarısı: *Hiçbir zaman övündüğün kadar zeki bir adam olmadın.*

@kanlısirkinsoytarısı: *Yanımdayım. Arkanda, önünde, sağında ve de solunda... Her an her yerdeyim ve sen beni görmüyorsun.*

@kanlısirkinsoytarısı: *Zaten hiçbir zaman görmedin ki.*

Söylediklerini düşündükçe bir ipucu yakalamaya çalışıyordum fakat aklımı daha fazla karıştırmaktan başka hiçbir işe yaramıyordu. Lanet olsun, belki de istediği buydu. Yalanlar söyleyerek zihnimi bulandırma peşindeydi.

@oyunbozan: *Eğer cesaretin varsa karşıma çık ve benimle adil şekilde savaş.*

@oyunbozan: *Bakalım kim olduğunu öğrendiğimde bir şansın olacak mı? Belki o zaman sana saygı duyabilirim.*

Annemle babamın öldüğü günden beri hayatıma giren herkesi düşünüyordum ama kimsenin bunu yapmak için bir sebebi yoktu.

En çok da annemle babamın sırf yatak eğlencesi olsun diye yakın arkadaşlarını ya da kasabadaki ilişkiye girdiği insanları düşünüyordum fakat hiçbirinin böyle bir şey yapması için amacı yoktu. Öyle olsaydı eğer dertleri ailemle olurdu, benimle değil.

Ayrıca ailemin karanlık arzularına hizmet eden o pislik insanların çocukları benim kurban listemi oluşturunuyordu zaten. Cinayet listemdeki hiçbir isim benimle bu şekilde uğraşmaya cesaret edemezdi.

Tek ihtimal son kurbanım Noa kalıyordu ama onun Soyтары olmadığına emindim. Öyle olsaydı, şu an benimle mesajlaşamazdı çünkü.

@kanlısirkinsoytarısı: *Her katilin bir katili vardır.*

@kanlısirkinsoytarısı: *Bu sözü çok severim.*

@kanlısirkinsoytarısı: *Senin de sonunu getirecek olan benim, Oyuncak Katili. Sen delicesine kim olduğumu öğrenmenin peşindesin ama ben sadece seninle oyun oynuyorum.*

@kanlısirkinsoytarısı: *Beni bulman için sabırsızlanıyorum ama aptalın tekisin. Kafanı çalıştırıp bıraktığım ipuçlarını bile topalayamıyorsun.*

@kanlısirkinsoytarısı: *Bana söylüyorsun ama asıl hayal kırıklığı olan sensin.*

Derin bir iç çekişle ne cevap yazacağımı düşünmeye koyuldum. Bağırıp çağırmak, küfürler yağdırmak ve birilerini öldürmek istiyordum. Burada oturup kahrolası Soyтары'yla liseli âşıklar gibi mesajlaşmak beni cıldırtıyordu.

@oyunbozan: *Bana ne istediğini söyle. Derdin ne?*

@kanlısirkinsoyтары: *Kalbimi kırıyorsun ama...*

@kanlısirkinsoyтары: *Senden hiçbir şey istemiyorum. İnanmayacaksın ama bu kasabada sana değer veren tek kişi benim ve bunu görmeni istiyorum.*

@kanlısirkinsoyтары: *Ve kimsenin aklına gelmeyen doğum gününde kendini özel hissetmen için hazırladığım sürprizlere bir an önce kavuşmanı istiyorum.*

Günler su gibi akıp gidiyordu ve her gün, bir öncekinden daha boktan geçiyordu artık. Kendi doğum günümü bile unutmuştum. Soyтары hatırlatmasaydı eğer bugünün 11 Ocak olduğunun bile farkında değildim.

@oyunbozan: *Ne demek bu?*

Öfkeyle kaşlarını çatıldı.

@oyunbozan: *Ne sürprizinden bahsediyorsun sen?*

@kanlısirkinsoyтары: *Bu doğum günün senin için unutulmaz olacak, Oyuncak Katili.*

@kanlısirkinsoyтары: *İnsanlar böyle günlerde sevdiği herkesi yanında görünce özel hisseder.*

@kanlısirkinsoyтары: *Oysa sen, bu yaş gününde sevdiğin her şeyi ve herkesi kaybedeceksin.*

@kanlısirkinsoyтары: *İşte sana sürprizim bu :)*

Telefonu tutan ellerim sinirden titriyordu. Cevap yazmaya çalışırken, yanlış tuşlara basıp yazım hatası yaptığım için karşılık vermem uzun sürüyordu artık.

@oyunbozan: *Sakin!*

@oyunbozan: *İstediğin her neyse ben buradayım. Sevdiklerimden uzak dur, seni aşağılık.*

@oyunbozan: *Yemin ederim, onların kılına dahi zarar gelirse kimse seni benim elimden kurtaramaz. Tanrı bile.*

Dakikalar geçmesine rağmen Soyтары son mesajıma cevap vermedi. Aklımda dönüp duran ihtimaller yüzünden aklımı kaybedecektim. Sevdiklerimi nasıl koruyacağımı bilmiyordum. Onları her an yanımda tutamazdım, bu beni korkak yapardı.

Onlardan uzak durduğum her an ise Soyтары için açık hedef olmalarını da göze alamazdım. Kahretsin, ne yapacağımı bilmiyordum.

Kimdi bu aşağılık? Benimle derdi neydi?

Telefonu arka cebime koyup hastanenin koridorunda volta atıyordum. Yanımdan geçen herkese şüphyle yaklaşıyor, Noa'nın odasına giren hemşirelerin bile ona zarar vermesinden endişe ediyordum.

Ben Oyuncak Katili'ydim. Zavallı bir böceğin bana bu korkuyu yaşatmasını sindiremiyordum. Onun aldığı her nefes benim için hakaret demekti artık.

Koridorun sonunda Becca ve Nate'i gördüğümde olduğum yerde durup yanıma gelmelerini bekledim.

Önce Becca'yla ve hemen ardından Nate'le sarılarak, selamlaşırken cebimdeki telefon titredi. Soyтары'dan cevap gelmiş olmalıydı ama şimdi bakarsam tepkime hâkim olamayabilirdim.

Kahretsin!

"Nasıl gidiyor? Bir gelişme var mı?" Becca'nın sorusuyla düşüncelerden sıyrılıp gülümsemeye çalıştım.

"Durumu hâlâ aynı. Kendine gelmesini bekliyoruz," diyerek başımı salladım. Bir an önce yanlarından ayrılmam gerekiyordu.

Becca elindeki bardağı bana uzattı. "Kahve ister misin? Biraz önce aldık, hâlâ sıcak," dediğinde minnettar bir gülüşle reddettilim.

"Teşekkür ederim. Geceden beri çok kahve içtim," diye yalan söyledim.

"Haberleri duyduunuz mu?" Nate hem bana hem Becca'ya bakarak sordu. "Yeni başkan açıklandı."

“Biraz önce hemşireler izlerken kulak misafiri oldum. Harper Weis başkan olmuş,” derken çenemin ucuyla bankodaki televizyonu işaret ettim. “Umarım bu kez kasaba güvenliği için doğru kişi seçilmiştir.”

“Umarım. Ben de taksideyken izledim,” diye karşılık verdi Becca.

Nate sıkıntılı bir iç çekişle Becca’ya döndü. “Başkan’ın arkasında duran kişiyi gördün mü peki?”

“Fark etmedim,” diyerek omuz silkti Becca. “Kim vardı?”

“Benjamin,” dediğinde Nate’in yüzü daha da asıldı. “Kasabaya geri dönmüş. Babası başkan olunca yanında olmak istemiş.”

“Şaka yapıyor olmalısın!” Becca kulaklarına inanamıyormuş gibi görünüyordu. “Gerçekten Benjamin geri mi dönmüş?”

“Dahası...” Nate anbean keyifsizleşiyordu. “Dün gece evime geldi. Benimle konuşmak istemiş ve ne söyledi dersiniz?”

Dikkatle aralarında geçen konuşmayı dinliyordum. Noa’nın sevgili olduğum için yanımda rahatça konuşmaları hoşuma gitmişti. Onlarla arayı iyi tutmak akıllıca olabilirdi.

“Kardeşi Andy’nin ölümünden sonra kasabayı ve beni terk ettiği için pişman olmuş. Temelli döndüğünü ve benimle yeniden bir ilişkiye başlamak istediğini söyledi bana.” Kafası karışmış gibi dalgın görünüyordu Nate. “Asıl boktan olan, tüm bunlar olurken içeride Troy vardı. Durumu nasıl toparlayacağımı bilemedim resmen.”

“Peki, ne cevap verdin?” Becca’nın meraktan gözleri kocaman açılmıştı. Bense ellerimi pantolonumun ceplerine daldırıp sessizce dinlemeye devam ediyordum.

Nate omuz silkti. “Her şey için geç kaldığını, artık onu hayatımda istemediğimi ve gitmesi gerektiğini söyledim sadece.”

Belki de Soytarı, Benjamin’di ve uzun zamandır aklıma gelen en mantıklı fikirlerden biriymiş gibi hissediyordum. Sonuçta kardeşi Andy’yi hatırlarsınız. Buz pateninde öldürdüğüm zavallı kız... Gözümü her kapadığımda zihnime hücum eden ölümlerden biri de Andy’nin ölümüydü. Oldukça etkileyici ve insanlarda iz bırakan bir ölümdü.

Benjamin kardeşinin intikamını almak istiyordu besbelli. Peki, öyleyse kim olduğumu nasıl öğrenmişti?

“Duyduklarıma inanamıyorum şu an.” Becca yüzünü ellerinin arasına aldığı anda şaşkınlıktan ağzı hâlâ açıktı. “Benjamin delirmiş olmalı. Nasıl kasabaya döner dönmez senin kapına dayanır?”

Belki de Nate’i öldürmek için gitmişti ama evde bir başkasının olduğunu öğrenince cesaret edememişti.

“Aklım almıyor benim de. Arsızca bana geri dönmeyi nasıl düşünür? Benim için çoktan bitmiş biri o. Birlikte olduğumuz süre boyunca kendimi değersiz hissettirmekten başka bir halta yaramadı.” Nate içindeki öfkeyi kusmaya devam ediyordu.

Becca’yla ilişki meselelerine dalmalarını fırsat bilerek, telefonu cebimden çıkarıp Soyтары’nın dakikalar önce gönderdiği mesaja tıkladım.

@kanlısirkinsoyтары: *Noa dün gece ucuz kurtuldu. Bakalım Jasmine o kadar şanslı olacak mı?*

@kanlısirkinsoyтары: *İyi ki doğdun, Oyuncak Katili.*

@kanlısirkinsoyтары: *Sevdiğin herkesi elinden almak ve hayatını cehenneme çevirmek için sabırsızlanıyorum.*

@kanlısirkinsoyтары: *Yeni yaşında dilediğin tek şey ölmek olacak.*

28

YARIM KALAN NEFES

*Sırların ve yalanların üzerine kurduğun hayatın içinde
en çok kendine yabancılıyorsın.*

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Yol boyunca kaç kez kaza tehlikesi atlattığımı sayamamıştım. Hastaneyle evimin arası yaklaşık yarım saat sürerken ben on beş dakikadan daha az bir süre geçtiğinde evimin olduğu sokağa sert bir dönüş yapıp garaj yoluna doğru sürmeye devam etmiştim.

Noa'yı arkadaşlarına emanet edip hastaneden çıktığımdan beri zihnim bana düşmanlık edip tüm felaket senaryolarını yol boyunca gözümün önüne sermişti.

Tanrı'm, bana yardım et.

Böylesi âciz bir duruma düşmekten nefret ediyordum ama Tanrı'dan başka yardım isteyebileceğim kimsem yoktu. Geldiğim ilk günden beri bu kasabada yalnızdım ve her şey sona erdiğinde de yanımda kimsenin olmayacağına emindim.

Noa bile... Ölmüş olacaktı.

Ölmüş olanlar, ebediyete kadar sevdiklerinden uzakta ızdırap çekti.

Garajın otomatik kapısı açılır açılmaz, ani bir manevrayla arabayı garaja park edip aceleyle çıktım. Garajın içinden eve geçişi sağlayan kapı sayesinde bahçe yolunu dolaşmak zorunda kalmayacağım için sevinliyordum.

Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki Jasmine evde yalnızdı ve başına herhangi bir şey gelmesinden korkuyordum. Kızım zarar görürse ne yapardım, bilmiyordum. Soyтары'ya bunun bedelini ödeteceğimi zaten biliyorsunuz ama bir kez kaybedince ne yaparsan yap onu geri getiremezdin.

İnsanı kaybetmeden önce sevebilmeyi ve korumayı öğrenmek zorundaydık her şeyden önce.

Eve açılan kapıyı hışımla itip koşar adımlarla içeri girdim. Dün gece Jasmine'i evde yalnız bırakmak zorunda kalmıştım. Noa'nın yanında olmalıydım ve kızımın güvende olacağını düşünmüştüm. Ta ki Soyтары'nın mesajlarına kadar...

Bugün okulu da olmadığı için bütün gün evde olacaktı. Lanet olsun, neredeydi?

"Jasmine!" Salonun her yerine bakarken tüm odaları dolduracak şekilde seslendim. "Kızım, neredesin?"

Bazen onun varlığına şükrediyor, bazen de onun hiç olmamasını diliyordum. Zira insanı, kaybetmekten korktuğu her şey zayıflatırdı. Jasmine'i kızım olarak sahiplenmeseydim eğer düşmanlarımin elinde tehdit edecekleri bir şey olmazdı.

Salondan hızla çıkıp mutfığa doğru yöneldim. Holden çıkarken duyduğum sesler beni olduğum yere âdeta çivilemişti. Kalbimin gürültüsü kulaklarımı sağır edecek kadar yüksekti.

Köpeğim Jeu'nun yatağı ve mama kapları merdiven boşluğunun alt kısmında kalıyordu. Bakışlarım aynı noktaya döndüğünde Jeu'yu öylece yerde yatarken bulunca size yemin ederim çocuğumu o hâlde görmüş gibi dizlerimin üzerine yığılmak istedim.

Sanırım ilk kez kendimi zayıf ve güçsüz hissettim.

Jeu ağzından köpükler saçılmış hâlde mama kaplarının önünde yatıyordu. En sevdiği oyuncacı ise patilerinin arasına sıkışmıştı. Ailemden geriye kimse kalmadığında, uzunca bir süre koruyucu ailelerde ordan oraya sürüklendikten sonra kendi ayaklarımın üzerinde durmayı başardığım ilk gün kapıma gelmişti Jeu. O günden beri günden güne içinde kaybolduğum yalnızlığımdan beni çekip kurtarmıştı oğlum. Onsuz bir hayat düşünemiyordum. En başından beri Soyтары beni Noa ve Jasmine'le tehdit ettiği için tamamen o ikisine odaklanmış, oğlumun da tehlikede olduğunu tamamen unutmuşum.

“Oğlum!” Koşarak merdiven boşluğuna ulaştım. “Geldim, oğlum, Jeu!” Ağır bedenini dizlerime çektiğim an Jeu çırpınmaya devam ettiğinde yüreğimden taşan fırtına kaçış yolunu gözlerimde buldu.

Oğlum ölmemişti. Ama kollarımda can çekişiyordu.

“Seni kurtaracağım, oğlum!” Gözlerinden yaşlar akıyor, ağzından safra gibi köpükler püskürtüyordu.

Kalbim göğüs kafesimi acıttıkça bedenim uyuşuyordu. Kalbimden taşan acının esaretiyle Jeu'yu zehirleyen mama kaplarını var gücümle hole doğru savurdum.

Mama kaplarının arkasından çıkan şişeler ise... Mia'nın portakal suyuna kattığım zehrin şişeleriydi. Tanrı'm... Bunu nereden bilebilirdi?

Boğuluyordum. Nefes almaya çalıştıkça boğazımda açılan çatlaklar soluğumu kesiyordu.

Sakin ol, Paul. Sakin ol. Sen güçlüsün. Zayıflık sana yakışmaz.

Kendime gelebilmek için, “Korkaklık etmeyi kes!” diye bağırıp kendime öyle bir tokat geçirdim ki çenemin iyi olduğundan emin degildim artık. “Adi herif! Sevdiklerini koruyamadın!” Bir tokat daha attım kendime, aynı yerden canımı daha çok yakacak şekilde.

Ellerim delicesine titriyordu. Dudaklarıma çarpan nefesimde gizlenen intikam ateşi tenimi yakıyordu.

“Masum bir köpekten ne istedin?” derken titreyen sesim Jeu'ya ulaşmış gibi gözlerini çevirip güçlükle yüzüme baktı. “Aferin, oğlum. Sen güçlüsün. Dayan... Kurtaracağım seni, oğlum.” Dili dışarıdaydı, salyaları parkeye akıyordu.

Bir an önce veterinere gitmem gerekiyordu ama öncesinde Jasmine'i bulmalıydım. Ona da bir şey yaptıysa eğer Ravebelg Kasabası gazabımdan korkmalıydı. Ateş olup üzerlerine yağacaktım.

Jeu'yu sarsmadan yere bıraktım. Özellikle ağzından saçılan köpük ve salyaların birikintisinden uzak bir yere bırakıp nefesim kesilene kadar odaları gezdim.

Alt katta hiçbir yerde onu bulamayınca soluk soluğa merdivenleri tırmandım. Jasmine'in odası yatak odamın karşısındaki odaydı çünkü.

"Jasmine!" Kahretsin, nerede bu kız? "Kızım, neredesin?"

Kapının önüne geldiğimde karşılaştığım manzarayla beynimden vurulmuşu döndüm. Jasmine'in odasının kapısında, Jasmine'in oyuncak bebeği sallanıyordu. Tıpkı kurbanlarıma yaptığım gibi...

Lanet olsun. Lanet olsun. LANET OLSUN!

Kapıyı menteşelerinden sökecek kadar güç uygulayarak açtığımda Jasmine korkuyla yatağından sıçradı. Lanet olsun! Tuttuğum nefesim ciğerlerimi parçalarcasına fırar etmişti. Kızım güvendeydi.

Soytarı alenen kızımın beni tehdit etmiş ama ona dokunmamıştı. Bu tehdidi görmezden gelemezdim artık.

"Bir tanem..." Koşarak, yatağına gidip başucuna oturdum ve Jasmine'i kucağıma çektim. "İyi misin meleğim?" Onu daha fazla korkutmamak için yavaşça etrafı kolaçan ediyor ve Jasmine'in vücudunu kontrol ediyordum.

Görünürde hiçbir aksilik yoktu.

"Babacığım..." Uykulu gözleri hâlâ tam açılmıyordu bile. "Neyin var? Neden yüzün bembeyaz?"

Oysa kızım babasının değil, ölümün suretine bürünmüş o tehlikeli adamın yüzüne bakıyordu şimdi. Bu yüzde ne insanlık ne de merhamet kalmıştı. Sadece acı ve ölüm vardı.

Mutlak kaderlerin en kederlisini yaşatmaya yemin etmiş Oyuncak Katili'nin kollarında güvende olabilecek tek şey bu küçük, masum bendi.

Bir de kıymetlim Noa.

“Eve biraz önce geldim, güzelim. Jeu hastalanmış, kötü görünüyor ve biraz endişelendim.” Sapsarı saçları güneş ışığıyla büyüleyici görünüyordu. Yüzüne düşen saçlarını şefkatle geriye tararken, “Seni merak ettim sadece,” dedim.

“Jeu ölecek mi Paul?” Titreyen sesi beni mahvetmeye yetmişti. Daha cümlesini tamamlamadan denizler kadar derin mavi gözlerinde yaşlar birikmişti. “Mia’dan sonra geriye kalan tek arkadaşım Jeu’ydu. O da mı ölecek, babacığım?”

Mia’nın kederini yaşayan bir tek Noa değildi. O günden beri kaç kez Jasmine’i ağlarken yakalamıştım. Bazı geceler uykusunda hıçkırığa ağlıyor, arkadaşının yasıyla kararan minicik kalbinin acısı rüyalarında onu ele geçiriyordu.

Ben pisliğin tekiydim. Küçük bir kız çocuğunu öldürmekle savunduğum her şeye ihanet etmiş ve ruhumu kirletmiştim.

“Hadi, bir tanem. Benimle geliyorsun.” Jeu için her saniye kritikti ve onu daha fazla kaderine terk edemezdim.

Jasmine’i çekiştirmekle vakit kaybetmemek için tek hamlede kucağıma alıp, koşarak merdivenleri indim. Jasmine’in gözlerinde de korku ve panik vardı. Jeu’yu kaybetme korkusu ona da bulaşmıştı ve sürekli gözlerini ovuşturup yaşlarını siliyordu.

Kızımın bir kez daha kalbinin kırılmasına izin vermeyecektim.

Jasmine’i garaj kapısının önüne bırakıp arabaya gitmesini söyledim. “Ön koltuğa bin, Jasmine!” diye seslenirken hole doğru koşuyordum. “Geldim, oğlum.” Jeu’yu sarsmadan kucağıma alıp hızla garaja ilerledim. Ağzından salyalar akıtmaya devam ediyordu fakat artık bilinci kapanmıştı. Can dostum artık bana bakmıyor, beni görmüyordu ve bu beni kahrediyordu. “Dayan, oğlum, dayan...” Arabanın arka koltuğuna usulca yatırıp şoför koltuğuna geçtim.

Jasmine’in kemerini taktıktan sonra arabayı çalıştırıp gazı kökledim.

Yol boyunca Jasmine sürekli arkasına dönüp Jeu'yu kontrol etmişti. Defalarca kez seslenip sevmeye çalışsa da Jeu hiç tepki vermemişti. Oysa sevmeye bayılır, adını her duyduğunda koşarak yanımıza gelirdi.

Şimdi ölü gibi yatıyordu. *Tanrım...*

Nihayet yol bittiğinde bulduğum ilk yere park edip kemerimi çözdüm. Öyle hızlı gelmişim ki Jasmine hiç sesini çıkarmasa da yolda korktuğu belliydi. Ağlamaktan gözleri kızarmıştı.

“Meleğim, sen arabada kal ve beni bekle. Ben hemen şurada olacağım,” diyerek camın ardından veteriner kliniğini işaret ettim. “Orası büyükler için. Sen burada kal, olur mu?”

Jeu'ya yapılacak müdahalelere ya da aksi bir duruma şahit olmasını istemiyordum. Kızımın daha fazla psikolojisinin bozulmasına izin veremezdim.

Jeu'yu kucağıma alıp, koşarak kliniğe girdim ve daha ilk adımda anılar zihnime hücum etti. Noa'yla koşu yolundaki karşılaşmamızdan sonra ilk kez burada, yine Jeu kucağımdayken geldiğim bu klinikte tanışma şansımız olmuştu.

Kahretsin. Dünden beri hayatım tepetaklak olmuştu. Kahrolası Soyтары boş tehditler savurmuyor, gayet ciddi görünüyordu. Değer verdiğim herkes tehlikedeydi. Önce Noa, şimdi Jeu... Geriye bir tek Jasmine kalmıştı.

Lanet olsun.

Linda odadan çıkıp, koşarak bankoya geldiğinde yüzü kireç gibi olmuştu.

“Oğlum zehirlendi. Yardım et, lütfen!” Kliniğe yayılan panik Linda'nın da üzerine sıçrayınca, ne yapacağını bilemez hâlde muayene odalarından birinin kapısını açıp beni yönlendirdi.

Linda ellerine eldivenlerini geçirirken odanın ortasındaki masayı işaret etti. “Hemen buraya yatır!” derken sesinde ne panik ne de gerginlik vardı. Soğukkanlılıkla durumu idare etmeye çalışıyordu. Jeu'yu masaya yatırırken Linda çekmeceleri karıştırıyordu. “Nasıl zehirlendi?” diye sordu yanımıza geldiğinde. “Gıda zehirlenmesi mi? Kimyasal mı? Durumu anlat lütfen.”

“Kimyasal,” dedim elimdeki zehir şişesini uzatarak. “Biri evime girip oğlumun mama kaplarına bu şişedekileri dökmüş. Başucunda buldum bunları.”

“Bilinçli bir zehirlenme vakası...” Linda kulaklarına inanamıyor gibiydi. “Peki, ne zaman oldu? Ne kadar vakit geçti?”

“Onu yarım saat önce evde buldum. Ağzından köpükler geliyor, çırpınıyordu. Mama kaplarının yanında bulduğum şişelerden şüphe lendim.”

O lanet zehri evimde sakladığım için kendimden nefret ediyordum. Kendi ellerimle oğluma zehir saklamıştım resmen. Mia’nın laneti yakamı bırakmıyordu. Onu öldürmekle aptallık etmiştim.

“Ne olur, kurtar. O benim kıymetlim, can dostum... Onun ölmesine dayanamam, Linda. Lü- Lütfen.” Kekelemekten kelimeleri doğru düzgün sarf edemiyordum. Noa sayesinde Linda’yla çoğu kez klinikte ayaküstü sohbet ettiğimizden birbirimizi tanıyorduk.

Linda beni dinleyip, bir yandan da damar yolu için hazırladığı iğneyi koluna sabitlerken gerilen dudakları konuşmak için aralandı. “Hemen getirmekle iyi iş başardın, Paul,” dedi. “Zehrin içeriğini öğrenmeden yanlış bir şey yapmak istemem. Sadece kana karışan zehrin yayılımını durdurmak için damar yolu açtım. İlaç ve solunumla durumunu stabil hâlde tutmalıyım.”

“Onu bulduğumda çırpınıyordu ama yolda bilincini kaybetti. Hareket etmiyor, Linda. Ya ölürse?” Ellerimi saçlarıma daldırıp gerginlikle odanın içinde yürümeye başladım. “Onu kurtarmak zorundasın.”

Linda’nın sakinliği bir nebze de olsa beni yatıştırıyordu.

“Çırpınıyor olması iyi bir durum değildi. Sen onu bulduğunda bir çeşit atak geçiriyor olmalı. Tüm bu kasılmalar için ilaç yapacağım.”

Jeu’nun göğsünün bir an kabarıp söndüğünü görmek dizlerimin bağını çözmüştü. Ellerimi masanın kenarına koyarak tutundum.

“Onu kusturmamız gerekmez mi? Belki zehri kolayca vücudundan atabilir.” Aklıma gelen ilk öneriyi dile getirdim ama Linda öylece yüzüme bakıp sertçe başını iki yana salladı.

“Hayır. Bazı zehirlenme vakalarında kusturmak iç organlara zarar verir. Önce zehri öğrenmem lazım. Panik yapma, şu an hayati bulguları kontrol altında. Ama her saniye değerli.”

Öfkeyle duvarı yumruklarken, “Benim suçum, onu koruyamadım!” diye bağırdım. “Lanet olsun.” *Soytarı’nın kalbini sökeceğim!*

“Paul. Lütfen sakin ol. Bu şekilde kendine zarar veriyorsun ve süreci zorlaştırıyorsun.” Linda hem sakinleştirir hem de azarlar gibi konuştuğunda omzumun üstünden bakıp ellerimi duvardan çektim.

“Haklısın,” dedim ellerimi ceplerime koyarak.

“Bana yardım etmek istiyorsan sakin ol. Elimden geleni yapacağım, bana güvenebilirsin.”

Karşılık vermeden başımı salladığımda ikimiz de sessizliğe gömüldük. Odada yalnızca Jeu’nun boğuk nefesleri ve zihnimi savaş yerine döndüren düşüncelerimin feryadını duyuyordum.

Aldığım her nefeste ölümle yaşam arasındaki görünmez ipler biraz daha geriliyor, yitip gidecek hayatların ölüme giden yolları ilmek ilmek zihnimde işleniyordu.

Tanrı şahidim olsun, bundan sonra kendimi de sevdiklerimi de bir kez daha bu duruma düşürmeyecektim.

Düzenleme
Ny.ozlem

29

KAYBETMEK

Kaybetmek, insanı bir mum misali eritip yok eder.

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Saatler hızla akıp geçmişti ama Jeu'nun durumuyla ilgili bir gelişme hâlâ yoktu. Oğlumun durumuyla ilgili iyi bir haber almadan veterinerden ayrılmak istememiştim. İlk müdahalelerin ardından Jasmine'i arabadan alıp gelmiştim ve kızımın hüznünü dağıtmak için kliniğin bahçesindeki yavru kedilerle oynamıştık.

Daha doğrusu Jasmine onlarla oyalanırken kafasını dağıtmış, ben de bir adım arkada yaratacağım vahşetin detaylarını düşünerek zamanımı değerlendirmiştim.

Bundan sonra Soytarı olduğuyla ilgili en ufak şüphem olan herkesin hayatına son verecektim. Lanet olası cinayet listesi epey kabarık olacaktı besbelli ama umurumda değildi. Gerekirse kasabadaki herkesi öldürene kadar durmayacaktım. Yeter ki bu savaş, sevdiklerime zarar gelmeden sona erdirip zaferimi kutlayabileyim.

Tek dileğim buydu.

Oyuncak müzeme ekleyeceğim son oyuncaklarım bir süre daha bekleyebilirdi en nihayetinde. Her daim onların bir nefes uzağındaydım nasılsa. Hiçbir yere kaçamazlardı.

Ölüm ancak ben dilediğim vakit zamanı öteler ve beklerdi. Zira ben ölümün ta kendisiydim. Onu yaratan da yöneten de bendim.

Linda elinde kahve bardaklarıyla kliniğin bahçesine geldiğinde onu fark etmediğim için irkilmiştim.

“Kusura bakma. Seni korkutmak istemedim,” dedi ve gülümseyerek elindeki kahvelerden birini bana uzattı. “Kendine gelirsin.”

“Teşekkür ederim, Linda,” dedim turkuaz gözlerimi bakışlarından ayırmadan. “Oğlum için saatlerdir nasıl çabaladığınızı görüyorum ve bunun için sana minnettarım,” diyerek konuyu açtım. “İyi ki Noa burada çalışıyor ve seni tanımışsınız. Sen olmasaydın ne yapardım, kime güvenirdim, bilmiyorum.”

Elbette bunların hepsi abartıydı. Sırf işini yapıyor diye Linda sürtüğüne minnet edecek hâlim yoktu. İş buydu nasılsa, başka ne yapacaktı?

Ah... Kahretsin. Sırf oğlumu kurtarana kadar zaman zaman bu sürtüğe boktan iltifatlar ederek kendini iyi hissettirmeliydim.

Benden size tavsiye... Bir işinizin en doğru ve en hızlı şekilde çözülmesini istediğinizde karşınızdaki insana öyle iltifatlar edin ki kendisini işinde dünyanın en iyisi sansın. Ve bunu yaparken kendinizi muhtaç gibi hissettirip acındırın ki işinizi çözmekten başka yolu yokmuş gibi hissetsin.

Güvenin bana, bu şekilde çözemeyeceğiniz hiçbir işiniz olmaz.

Eğer Linda gerçekten oğlumu kurtarmayı başarırsa bu kasabada kimse canını yakamazdı. Sevdiklerimi koruyan ve kurtaran herkesin kurtarıcısı olurdum.

Ama olur da oğlumu ölümün pençesinden kurtaramazsa... Gazabımdan kurtulamazdı.

“Lütfen... Teşekkür etmene gerek yok. Bu benim işim, Paul. Ayrıca hem sana hem de Noa’ya çok değer veriyorum. Sizin için önemli olan benim için de önemli. Biz arkadaşız,” diyerek içtenlikle gülümsediğinde aynı şekilde karşılık verdim.

“Oğlumun bir an önce gözünü açmasını istiyorum,” diye mırıldandım. “Dünden beri felaketler üst üste geliyor ve artık iyi bir haber almaya ihtiyacım var.” Derin bir iç çekişle başımı eğdim.

Kendimi acındırma kısmına tam anlamıyla şimdi başlıyordum. İyi izleyin, sefiller.

“Başka bir sorun mu var?” Linda kahvesinden bir yudum alırken bardağın üzerinden beni izlemeye devam etti.

Usulca başımı sallarken bir kez daha iç çektim. “Noa... Dün gece bir yangının ortasında kaldı ve hâlâ bilinci kapalı. Dumandan zehirlendiği için durumu hakkında endişeliyim.”

“Sen neler söylüyorsun?” Linda panikle bardağı banktaki boş alana bıraktı. “Ne yangını? Nasıl oldu?”

“Bilinmiyor,” dedim başımı kaldırıp. “Tanrı’ya şükür kimseye bir zarar gelmedi. Noa da kendine gelirse bu felaketi atlatmış olacağız ama insan ister istemez kötü ihtimalleri aklından atamıyor.”

“Tanrı’m... Bu korkunç. Yapabileceğim bir şey var mı?” Linda’nın gözlerinde gördüğüm her şey gerçektir. Arkadaşı için endişelendiği doğrudur.

“Biz de bekliyoruz. Yapılacak başka bir şey yok ne yazık ki ama korkma. Kötü bir durum yok. Buradan sonra Noa’nın yanına gideceğim zaten. Bir gelişme olduğunda seni de haberdar edeceğimden emin olabilirsin.”

Hadi ama lanet olsun. Burada oturup saatlerce dertleşecek miyiz sürtük? İçeri dön ve işini yap.

Sessizliği fırsat bilerek Jasmine’e döndüğümde yavru kediler arasından en çok siyah kediyle iyi anlaştığını görüp gülümsedim. İkisi de öyle masum ve güzel görünüyordu ki...

Linda bakışlarımı takip ederek Jasmine’e döndükten kısa süre sonra, “İyi anlaştılar,” diye mırıldandı. “Eğer isterseniz o bebek sizin olabilir.”

Linda’ya teşekkür eder gibi başımı salladıktan sonra oturduğum yerden kalkıp Jasmine’in yanına gittim.

“Meleğim,” dedim yanına eğilerek ama Jasmine bana bakmak yerine kucağına yatırdığı yavru kediyi sevmeye devam ediyordu. Avuç

kadar olan kedi huzurla uyuyor, mırlayarak Jasmine'in sevgisine karşılık veriyordu. "Eğer istersen onu eve götürebiliriz."

Jasmine hayatının en güzel haberini duymuş gibi bana baktığında gözlerindeki ışıltı ruhumdaki acıyı biraz da olsa dindirmişti. Küçük bir çocuğu mutlu etmek bu kadar kolaydı işte.

Küçük bir çocuğu öldürmenin kolay olduğu gibi... Lanet olsun. Mia'yı aklımdan çıkaramıyordum ve her seferinde onun yerine Jasmine'i koydukça kahroluyordum.

Canım pahasına kızımı korumak zorundaydım.

"Paul!" Linda ayağa kalkıp çitlerin arkasından bana baktı. "Jeu'nun durumu iyi de olsa kötü de olsa bugün burada kalacak. Gözetim altında kalması iki durumda da çok önemli. Eğer istersen daha fazla oylanmadan hastaneye gidebilirsin."

Jasmine bizi duymuyordu. Kedisini uyutmakla ve sevmekle meşguldü.

"Aslında harika olur ama aklım burada kalacak. Ne yapacağımı bilmiyorum," diyerek omuz silktim. "Oğlumun durumu hâlâ kritikken onu bırakmak içimden gelmiyor."

Linda acımı anladığını söyler gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Kurtarmak için elimden geleni yapacağım. Aklın burada kalmasın. Noa'nın sana ihtiyacı olabilir. Onu yalnız bırakma istersen." Linda'ya her saniye kanım daha fazla ısınıyordu. Noa'nın etrafında gerçekten ona değer veren ve düşünceli olan arkadaşlarının olması içimi rahatlatıyordu.

Jasmine'i de alarak Noa'nın yanma gitmem her anlamda daha iyi olacaktı. Noa'yı yalnız bırakmak istemiyordum. Ancak bir arada olduğumuzda herkesi koruyabilirdim.

"Pekâlâ..." diyerek başımı salladıktan sonra Jasmine'in elinden tutup bahçeden çıktım. Yavru kedisini kucağında sımsıkı tutuyor ve duyamayacağım kadar kısık sesle ona bir şeyler söylüyordu.

"İlk fırsatta ben de ziyaret edeceğim ama uyandığında selamımı ilet lütfen." Linda içten ve buruk bir tebessümle konuştu.

"Mutlaka ileteceğim," dedikten sonra cebimden arabanın anahtarını çıkardım. "Her şey için teşekkür ederim, Linda." Başını salladığında

ikimiz de gülümseyerek birbirimizi son kez selamladıktan sonra Jasmine'le birlikte arabaya yöneldim.

Yaklaşık on dakika sonra hastanede olacaktık. Aklım hâlâ Jeu'daydı. Sessiz kaldığım ve düşüncelere daldığım her saniye öfkem çığ gibi büyüyordu. Aklımdan geçen düşünceler beni bile korkutuyordu çünkü bu hâlim yıkım getirirdi.

Bu düşünceler felaket ve ölümü çağırmaktan başka hiçbir işe yaramazdı.

Zihnimi bataklık gibi içine çeken düşüncelerin pençesinden kurtulmamı sağlayan telefonun çalmasıyla sıçrarak kendime geldim. Arabayı hızla sürüyordum ama dalıp gittiğim için dikkatim dağılmıştı.

Telefonda Becca'nın ismini görünce merakla kaşlarım çatıldı ve hemen aramayı onayladım.

"Paul?"

"Selam, Becca," diyerek karşılık verdim. "Bir durum mu var?" Konuyu uzatmadan merakımı gidermek için sormuştum.

"Güzel haberi duymam için aradım," dediğinde sesinin keyifli gelmesi içimi rahatlatmıştı. "Hemşirelerden aldığımız bilgilere göre Noa'nın durumu iyiymiş. Birkaç dakikalığına gözlerini açıp konuşmuş. Hatta çok kısa süreliğine bizi yanına aldılar ve çok mutlu oldu ama ilaçların etkisiyle yeniden uykuya dalınca çıkmak zorunda kaldık. Yani anlayacağın Noa kendine geldi!" Son cümleyi söylerken sevincini saklayamamıştı.

Yüzüme kocaman bir gülümseme yerleşirken, "Tanrı'ya şükür..." diyerek nefes verdim. "Çok mutlu oldum, Becca. Aradığın için teşekkür ederim."

"Hepimiz çok mutluyuz," dedi hemen.

"Ben de yoldayım zaten. On dakikaya hastanede olacağım," derken göz ucuyla Jasmine'e baktım. Kucağındaki kediyle birlikte uykuya dalmıştı masum meleğim. "Sen neredesin? Sesin gürültülü geliyor?"

“Yaklaşık iki saat önce Noa’nın annesi Susan teyze geldi. Nate ve ben de Noa’nın birkaç ihtiyacı için eve gelmiştik. Hemşireler duruma göre akşam taburcu olabileceğini söyledi çünkü temiz kıyafetlere ihtiyacı olacak. Birazdan çıkacağız.”

“Anladım,” dedim başımı sallayarak. Arkadaşları yanıdayken Noa’nın güvende olduğunu biliyor ve rahat ediyordum fakat o sürtük annesiyle yalnız kaldığı her an geriliyordum. O kadına asla güvenmiyordum.

Bazen içimden bir ses Soyтары’nın o olabileceğini söylüyordu fakat buna inanmak istemiyordum. Annesinin bana düşman olması için hiçbir sebep yoktu çünkü.

Ah... Büyük sırrı henüz sizinle paylaşmadım, değil mi? Günü geldiğinde kalbimin derinliklerine gömdüğüm o lanet olası sırrı öğreneceksiniz ve bir kez daha yaptığım her şeyde ne kadar haklı olduğumu görüp bana anlayış göstereceksiniz.

Sadece bugün sırası değildi. Yaşadıklarımı görüyorsunuz. Size geçmişin karanlığından bahsedemeyecek kadar yoğunum.

“Başka bir şey lazımsa gelirken halledebilirim,” diyerek sessizliği bozdum. “Ne lazım?”

“Merak etme. Biz hepsini hallederiz. Senin bir an önce hastaneye gidip Noa’nın yanında olman daha iyi. Bizi görünce bile ne kadar sevindi. Eminim ki seni görmek ona iyi gelecek.”

Sen öyle san, ahmak... Beni gördüğünde yorgun bakışları eminim nefretle kuşanacak ve kalbi öfkeyle çarpıp yine kendine zarar verecek.

Sevgilim benden tüm kalbiyle öğreniyordu ve ben buna katlanamıyordum. Onun hayatını kurtarmış olmama rağmen benden nefret etmeye devam edeceğini biliyordum.

Adi nankör. Noa kesinlikle benim gibi bir adamın sevgisini hak etmiyordu. Belki de çok önce ondan vazgeçmeli ve izlerini kalbimden söküp atmalıydım. O zaman benim için her şey daha kolay olurdu.

Kim bilir... Noa’yı kalbimden atmaya cesaret edebilseydim şimdiye kusursuz oyunumu çoktan tamamlamış olurudum.

Kahretsin.

Hastanenin otoparkına arabayı bırakıp Jasmine’le birlikte binaya girdik. Noa eğer Jasmine’i görürse mutlu olabilirdi. Her adımda kalbim daha hızlı çarpıyordu. Sevgilimin iyi olduğunu duymakla keyfim biraz da olsa yerine gelmişti. Onu kendi ellerimle öldürecektim ama kılına dahi zarar geldiğinde dünyayı yakmak istiyordum.

Bu nasıl bir aşktı? Onu ne ara bu kadar çok sevdiğimi bilmiyordum. Hem de geçmişte tüm olanlara, Noa’nın bana yaşattıklarına ve tüm sevgisizliğine rağmen... Onu seviyordum. Hem de her şeyden çok.

Noa’nın odasının bulunduğu koridora geldiğimde adımlarımı daha da hızlandırmıştım. Jasmine’in minik adımları beni yavaşlattığı için sabırsızlanıyordum. Kucağındaki kediyi sarsmadan yürümeye çalıştığı için kızıma anlayış gösteriyordum elbette.

Koridordaki insanlara baktığımda Susan’ı göremedim. Belli ki odada bekliyordu. Odaya doğrudan dalmak istemediğim için önce-sinde hemşirelerden Noa’nın durumunu öğrenmeye karar verdim.

Bankoya ulaştığımda evraklarla meşgul olan hemşirenin dikkatini çekmek için usulca öksürdüm. “Merhaba. Noa Dayton’ın erkek arkadaşım. Kendisinin durumunu öğrenmek istiyorum.”

“Merhaba,” dedi genç hemşire. Garip garip yüzüme baktıktan saniyeler sonra kenardaki evrak yığınına karıştırmaya başladı.

“Bir sorun mu var, Hemşire Hanım?” Gerilmeye başlamıştım.

Hemşire evraklardan birini altlardan çektikten sonra hızlıca tarama yapıp bana döndü. “Hastanız bir saat önce taburcu edildi yalnız. Teyit etmek için evrakları gözden geçirdim sadece. Haberiniz yok muydu?”

Hemşire şaşkınlıkla gözlerimin içine bakıyordu.

“Ben... Şey...” Lanet olsun, ne biçim bir gündü bugün? Neden her an daha büyük bir saçmalık karşıma çıkıp beni delirtiyordu ki? “Bazı işlerim vardı, bu yüzden son birkaç saattir iletişim kuramadım bizimkilerle. Kiminle çıktı acaba?”

“Annesi,” dedi hiç beklemeden. “Annesi Susan Dayton’ın imzasıyla doktorumuz çıkışına izin verdi.”

“Anladım,” dedim başımı sallayarak. “Peki ama arkadaşlarımıza, *akşam duruma göre taburcu edilebilir*, demişsiniz. Neden erkenden gitmesine izin verildi, öğrenebilir miyim?”

“Hastamız kendine geldi. Test sonuçları da temiz çıkınca doktorumuz evde istirahat edebileceğini söyledi.”

“Pekâlâ. Öyleyse eve gitsem iyi olacak.” Daha fazla vakit kaybetmeden, bankodan uzaklaşıp Jasmine’le birlikte binanın çıkışına ilerledim.

Otoparkta yürürken Noa’yı aramaya çalıştım fakat telefonu kapalı olduğu için çalmadı. Susan Dayton’ın derdi neydi, bilmiyordum ama burnuma hiç iyi kokular gelmiyordu.

Becca ve Nate’in bile taburcu olduğundan haberi yoktu. Noa’yı nereye götürebilirdi ki?

Aslında evde kalmalarında bir sakınca yoktu. Yangın sadece üst kattaki odalara zarar vermiş, neyse ki alt katlara ulaşmadan söndürülmüştü. Bu yüzden geçici süreliğine idare edebilirlerdi.

Yine de apar topar Noa’yı hastaneden çıkarması akıl alır gibi değildi. Kaldı ki Susan kızından nefret ederken onun iyiliğine hiçbir adım atmazdı.

Noa’yı bir kez daha aradım ve aynı *ulaşlamıyor* çağrısını duyup öfkeyle telefonu kapadım.

Jasmine’i arabaya bindirirken, arka cebimdeki telefonum titreyince aceleyle kapıyı kapadım. Arabanın tamponuna yaslanıp, Jasmine’e arkamı dönerek Soytarı’dan geldiğini gördüğüm bildirime tıkladım.

Okuduğum şeyi idrak etmek için birden fazla kez tekrarlamam gerekmişti.

@kanlısirkinsoytarısı: *Eğer ölüm seni takip ediyorsa evini terk etme, derler. Sevdiklerini yalnız bırakma. Bir an dahi gözlerini çekersen üstlerinden, döndüğünde onları bulamazsın.*

Kaybetmek, Oyuncak Katili... Kaybetmek insanı bir mum misali eritip yok eder.

Ve sen kaybettin.

Kıymetli sevgilinin ipleri artık senin ellerinde değil.

O senden çok uzakta, bir kafeste :)

30

VEDANIN PARMAK İZİ

Bazı vedalar, uğruna yas tutmaya bile izin vermez çünkü giden yalnızca bir kişi değildir. Seni de eksiltir içten içe, kalbinde hatıraların mezarı kalır. Ne çiçek bırakabilirsin ne de yas tutabilirsin. Sadece acısını yaşarsın.

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Tanrı bazen felaketlerle cezalandırır yarattığı kullarını.

Bazense onların cezasını sevdiklerine keser.

Günahkâr olan suçlarından ders çıkarsın diye bir masumu cezalandırır Tanrı.

Ben günahkâr olduğumu biliyorum. Mia'yı öldürmekle büyük bir suç işlediğimi de biliyorum ama suçundan pişman olan günahkâr sayılmazdı.

Öyleyse Tanrı benden ne istiyordu? Neden canımı yakmaya çalışıyor, beni bataklığa sürüklüyordu?

Beni sevdiğini biliyordum. Ravebelg Kasabası'ndaki günah tohumlarının kökünü kurutmak için bana ihtiyacı vardı ve benim aracılığımla gazap elini bu topraklara uzatıyordu.

Buna rağmen sevdiklerimin canını yakarak bana ders vermenin peşinde olması canımı sıkıyordu. Saatlerdir Noa'nın yerini bilen, duyan kimse yoktu. Nate ve Becca'ya durumu anlattığımda şaşkına dönmüşlerdi.

Lanet olası sikik Soyтары ise attığı mesajlardan sonra bir daha hiçbir şey yazmamıştı. Amacına ulaşmıştı nasılsa. Neden benimle uğraşsın ki?

Ah... Delirmemek işten bile değildi. Buna nasıl dayanacağımı bilmiyordum.

Hiç kimse beni köşeye sıkıştıramaz, tehdit edemezdi ama Soyтары daha kaç kez buna cüret edecekti?

Cezasız mı kalacaktı tüm yaptıkları? Her suçumda beni yargılayan Tanrı'm... Neden görmüyorsun bana ve sevdiklerime yapılanları?

Adil değildi. Tanrı, yarattıklarından adaletini esirgiyordu. Tam da bu yüzden insanoğlu bu hâlde değil miydi zaten? Aksi hâlde ne bu kasabanın bana ihtiyacı olurdu ne de dünyanın bir yaratıcıya...

Eve gelmeden önce son kez Noa'nın evine gittiğimde annesini de babasını da bulamayınca gözüm dönmüştü. Noa saatlerdir hiçbir yerde yoktu ve kimse nerede olduğunu söylemiyordu.

Onu son gören kişi Susan Dayton'dı. Ve bana attığı mesajlarla Soyтары da olup bitenin farkındaydı. Lanet olsun! Aradığımız katil gerçekten de burnumuzun ucundaydı ve bunu şimdi fark edebiliyordum.

Delirmek üzereydim. Nate ve Becca evden gideli bir saat olmuştu. Düşüncelerin zehri zihnime aktıkça bedenim de ruhum da uyuşuyor, aklımı yiyip bitiren düşünceler büsbütün benliğimi ele geçiriyordu.

Saatler geçse de pençesinden kurtulamadığım tek bir düşünce vardı ve bir yanım onu düşünmekten kaçarken diğer yanım başka şansım olmadığı için beni bunu yapmaya zorluyordu.

Lanet olsun. Bir susun artık. Merakınızda boğulursunuz umarım. Hâlimi gördüğünüz hâlde tek derdiniz kahrolası kafamın içinde dönüp duran düşüncenin ne olduğunu öğrenmek. Tanrı aşkına, sizde hiç mi vicdan yok?

Noa'nın nerede olduğunu zerre kadar merak etmiyor musunuz? Benim tepemde dikilmek yerine biraz olsun Soyтары'yı yargılamakla ya da onun

kim olduğunu ifşa etmekle uğraşıydınız şimdi hiçbirimiz bu hâlde olmayacaktık.

İşe yaramaz beceriksizin tekisiniz.

Derin derin soluyor, sakın kalarak ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum. Sokağa çıkma yaşağı çoktan başlamıştı. Kurallar daha da katılaşmışken, ilk günden dışarı çıkıp kendimi tehlikeye atamazdım.

Noa'nın izini süremediğim her an cinnet geçiriyordum. Yarın sabah olduğunda kasabanın altını üstüne getirip sevgilimi bulacaktım.

Soytarı yüzünden boşuna paranoya yapıyor olabilir miydim? Evleri yandığı için orada kalmak istememişlerdi belki de. Bir motele gitmişlerdi belki, kim bilir.

Jasmine çoktan uyumuştı. Yavru kedi ise hâlâ evi tanımakla meşgul olduğu için dolanıp duruyordu. Birden ayağımın dibine gelip, miyavlamaya başladığında düşüncelerden sıyrılıp bakışlarımı ona çevirdim.

Tüyleri simsiyah ama ısıltı ısıldı. Gördüğüm en güzel kedilerden biriydi. Sevgi dilenen bakışları bana Jeu'yu hatırlatınca içimi derin bir keder kapladı. Eğilip, minicik bedenini acıtmadan alıp dizlerime koydum. Fakat yavru kedi dizlerimde durmak yerine karnımda dikkatlice yürüyerek göğsüme kadar tırmandı. Çenemin hemen altına geldiğinde mırlamaya başlayınca göğsüm sıkıştı ve düşüncelerin pençesinde can çekişen ruhum daha fazla dayanamayıp kendini bıraktı.

Kalbimde dinmek bilmeyen bir fırtına vardı. Her çarpıntıda göğsüm biraz daha parçalanıyor, gözyaşlarım önüme kattığı her şeyi sürükleyip yok ediyordu. Her şey Mia'nın ölümüyle başlamıştı.

Bugüne dek ölen kimse için böyle hissetmiyordum çünkü onlar bu kirli dünyadan arınan masum ruhlardı fakat Mia... *Ölüm hiçbir çocuğun kapısına uğramasın*, derken kendi ellerimle masum bir çocuğu bu hayattan koparmıştım.

Aylar geçmesine rağmen ben bile bu kadar yanıyorsam Noa'nın içinde nasıl bir yangın koptuğunu düşündükçe boğuluyordum.

Boğazımda taş gibi bir yumru, ciğerlerimde kesik nefesler... Sanki dünya üstüme çökmüş de ben hâlâ yardım dileniyordum.

Durmayın öyle. Bana bir yol gösterin. Bir şey yapın. Akşamdan beri düşündüğüm şey ruhuma ızdırap çektiriyor. Başka çarem yok ama o şeyi yaparsam benden geriye bir şey kalmayacak. Ben ne yapacağım?

Bana bir yol gösterin.

Âşık olduğum kadının hayattaki tek dayanağını, tek zaafını kendi ellerimle yok ettiğim günlerin acısı çıkıyordu. Ruhum, Mia'nın yaşayamadığı günlerin ahıyla lanetlenmişti ve ben kendi içimde çırpınıyordum.

Lanet olsun bana!

Vicdanım cellat gibi göğüs kafesimde dolaşıyor, her nefeste paslı bıçağını daha da derin saplıyordu ruhuma. Aldığım hava bile zehre bulanmış gibi ciğerlerimi yakıyordu. Zihnimde dönüp duran düşünceler, keskin ve paslı bıçak uçları gibi beynime saplandıkça kurtuluşu olmayan bir işkencede kıvranıyordum. Bu hem vicdanımın yükü hem de öfkeyle yanan kalbimin bir patlamasıydı.

Yavru kedi gözyaşlarımı dindirmek ister gibi yanağıma sürtünüyor, acılarına şifa olmak için daha güçlü mırıliyordu. Bu küçücük masum şey bile omuzlarımdaki yükün altında ezildiğimi görürken sevgilim bir kez olsun yanımda olmamıştı.

Ve şimdi o, benden çok uzaklardaydı.

Hayatımın en uzun gecesi bugündü. Sabaha kadar kaç şişe şarap bitirdiğimi bilmiyordum fakat öyle acı çekiyordum ki alkol bile bedenime etki etmemişti.

Gün aydınlanırken karnı acıktığı için yavru kedi göğsümden inip mama yemeye gitmişti. Jasmine mutlu olsun diye almasına izin vermiştim fakat iyi ki onu eve getirmişim diyordum şimdi. Küçücük kalbiyle acılarımı biraz bile olsa dindirmeye çalışması bana iyi gelmişti.

Kedi gözden kaybolduğunda oturduğum yerden kalkıp mutfağa gittim. Gece ağlarken kadehlerden birini kırmıştım ve yavru kedi basıp patilerini kesmesin diye tüm cam kırıklarını toplayıp tezgâhın üzerine atmıştım.

Büyük bir bardak su içtikten sonra günün ilk ışıklarının sızdığı mutfağın penceresinden cam kırıklarının üzerine ışık düşüyordu. Bir tanesinin ucu öyle keskin duruyordu ki âdeta beni çağırıyordu.

Hipnoz edilmiş gibi doğrudan tezgâha ulaşip en sivri cam kırığını elime aldım ve parmak ucumda ilerleyerek bahçeye çıktım. Verandadaki koltuğun ucuna oturup sol elimi göğüs hizamda kaldırdım. Sevgilimi koruyamadığım bu elleri paramparça etmek istiyordum. Yakmak, yıkmak ve yok etmek... Arzu ettiğim tek şey buydu.

Kaybetmek beni öldürüyordu.

Cam kırığını işaret parmağımın ucuna derin bir şekilde batırdığımda etim kesilirken kulaklarıma dolan sesle mest oldum. Kendimi cezalandırmazsam eğer düşmanlarımla kесеceğı ceza daha ağır olacaktı. Bir an önce kendime gelmek için canımı yakmalıyım ki daha büyük acılardan kendimi koruyabileyim.

Parmağımın ucundan kan akarken cam kırığını hışımlla çektim ve kanın rahatça süzölmesine izin verdim. Hiç beklemeden işaret parmağımın ikinci boğumuna batırdım cam parçasını. Hemen ardından üçüncü boğumuna... Üç farklı noktadan kan akmaya devam ederken geriye kalan dokuz parmağımı da aynı şekilde üçer kez deldim.

Ruhumu ve kalbimi kirleten tüm günahlarım akıp gidecekti böylece. Ayaklarımla dibine oluk oluk kan akarken ben öylece acıdan titreyen ellerimi izledim. Canım yanıyordu ama ruhumun çektiğı işkence kadar ağır gelmiyordu. Kan kaybettikçe uyuşan ellerimin hissizliğı, bedenimin çırpınıp durduğı hissizlik kadar kötü değildi. Ellerime açtığım derin deliklerden sızan kanla her saniye biraz daha arındığımı hissediyordum ve bu iyi geliyordu.

Beni kendime getirecek o hamleyi yapmak üzere ellerimi havaya kaldırdım. Avuçlarıma biriken kanla birlikte yüzümü okşadığımda kendi kanımın kokusuyla ciğerlerim kuşatıldı. Ölümü hatırlamak, kaybetmenin ağırlığını tatmak ve savaşın kokusuyla, genzimi yakan bu kan kokusu eş değerdı.

Tüm yüzüm kendi kanımla boyandığında ellerimi çekip ayağı kalktım. İçime derin bir nefes çektiğimde zihnim uzun zamandır kaybettiğı netliğe kavuşmuştu. Gecedен beri yaşadığım kararsızlık yok olmuştu. Zira son birkaç gündür aptalca bir duygusallığın içine düştüğüm için yaşıanıyordu tüm bunlar. Kalbimin yerine ağır bir taş koyalı uzun yıllar oluyordu.

Sevdiğim insanlar bana yeniden insan olmayı hatırlatmıştı ve bu biraz daha devam ederse beni mahvedecek o noktaya sürüklenecektim.

Hayır, hayır. Artık gözlerim açılmıştı ve ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Hiçbir şey benden ve kusursuz oyunumdan önemli değildi. Yapmam gereken ne varsa onu yapacak, yürüdüğüm yolda karşıma çıkan engelleri bir bir aşacak ve en nihayetinde ölüme meydan okuyup savaşın kazananı olacaktım.

Yasak nihayet sona ermiş, gün tamamen aydınlanmıştı. Önce içimi kurt gibi kemiren o fikri yerine getirecektim. Hemen sonra Noa'yı bulacaktım.

Daha fazla vakit kaybetmeden, eve girip merdivenleri koşar adımlarla tırmandım. Her şeyden önce yapmam gereken bir konuşma vardı.

Canımı en çok yakacak şey de buydu.

Arabaya bindiğimizden beri ne benden ne de Jasmine'den ses çıkmıştı. Başını yaslamış, camdan dışarıyı izliyordu. Bense kurtulduğum enkazın ruhumda bıraktığı izleri silmek için nefretime sarılıyordum. Aksi hâlde duygularla dolu çukura bir kez daha düşüp aptalca kararlar vermek zorunda kalacaktım.

Yolumuz uzundu. Nereye gittiğimizi öğrendiğinizde muhtemelen siz de bana kızacaktınız ama başka yolum kalmamıştı. Size söylediğim şeyi hatırlıyor musunuz?

Jasmine'in varlığına minnettarım fakat bazen onun varlığı benim en büyük zaafım oluyor ve işimi zorlaştırıyor, demiştim. Tam da bu yüzden Soyтары'yla girdiğim savaşı kazanmak istiyorsam her şeyden önce zaafımdan kurtulmalıydım.

Sant Bouren Kasabası'na bir saatlik mesafe kalmıştı. Evet. Yanlış duymadınız. Sant Bouren Kasabası'na gidiyorduk çünkü her şey sona erene kadar Ravebelg Kasabası, Jasmine için güvenli değildi.

Kızımı korumanın tek yolu, o lanet olası kasabadan uzaklaştırmaktı. İki yıl boyunca kızım Tarihî Sant Bouren Kilisesi'nde güven içinde eğitim almıştı. Aynı şekilde bir süre daha orada olması hepimiz için doğru olardı.

Diğer türlü Soyтары'nın ve oyuncaklarımın peşinde koşarken kızımı koruyamazdım. Ya da onu, bana karşı kullanmalarına izin veremezdim.

Kahretsin. Ağlamaktan nefret ediyordum fakat göz ucuyla Jasmine'e baktığım her an göğsümden taşan tufan gözlerime ulaşıyordu. Kendimi sıkmaktan, alt dudağımı dişlemekten yorulmuştum.

Bir baba için en zor olan şey nedir, bilir misiniz? Çocuğunu koruyamamak. Ona verdiği sözleri tutamamak ve onu terk etmek.

Hayatı boyunca bana kızgın olacağını biliyordum. Sabah onunla konuşma yapmak için odasına girdiğimde tanıdığım en olgun insanmış gibi saygıyla beni dinlemiş ve sonra, “Eğer bunun en doğrusu olduğunu düşünüyorsan babacığım, sorun yok, yeter ki sen üzülme,” demiş ve yanığımdan öpmüştü.

Ona işlerim yüzünden bir süre kasabadan gitmek zorunda olduğumu söylemiştim. Kızıma yalan söylemekten ilk kez bu kadar nefret etmiştim.

Hayatım boyunca pek çok acıya maruz kalmıştım ama size yemin ederim hiçbir acı, kızımın kurduğu şu cümleler kadar ezmemişti beni.

“Jeu iyi olacak, değil mi babacığım?” Jasmine birden iç çekerek bana döndü. “Dünden beri haber var mı ondan?”

“Ah... Dalgınlıktan söylemeyi unutmuşum, bir tanem,” diyerek yalan söyledim. “Jeu uyanmış. Durumu da çok iyiymiş. Muhtemelen bugün onu almaya gideceğim.”

“Ama ben onu göremeyeceğim,” derken birden sesi titrediğinde kalbime paslı bir hançer saplandı sanki.

Turkuaz gözlerimin kızardığını anlayarak bakışlarımı kaçırırsam da, “Öyle söyleme, meleğim,” dedim sakince. “Geçici bir süreliğine ayrılacağız, biliyorsun. Kasabaya döner dönmez seni tekrardan yanıma alacağım ve bu kez bir daha hiç ayrılmayacağız.”

“Peki, Gölge?” Mavi gözleri her saniye buğulanıyordu. Küçük meleğimle evden çıkmadan önce kediye isim vermiştik ve Jasmine, isim olarak Gölge’yi seçmişti. Tanrı’m... Dünyanın en sıkıcı ismiydi ama kızımı kırmamak için kabul etmiştim. Elbette daha sonra ona yakışan bir isim verecektim. “Ona iyi bakacaksın, değil mi babacığım?”

“Elbette!” dedim hiç beklemeden. Ayrıca Jasmine istemese bile dün gece onunla aramızda büyük bir bağ oluşmuştu ve hiçbir güç onu elimden alamazdı. “Lütfen bana kızma, meleğim. Mecbur olmasam...”

“Biliyorum,” dedi uysal bir şekilde başını sallayıp. “Beni ne kadar sevdiğini biliyorum, Paul. Bu dünyada senden başka kimsem yok, senden başka kimse beni sevmiyor zaten. Annem de gitti, bir tek sen kaldın.”

Yapma, güzel kızım. Daha fazla yakma canımı. Bilerek mi söylüyorsun bunları? Kararımdan vazgeçmeye bu kadar yakınken yapma bunu, yalvarırım. Senin iyiliğin için mecburum buna. Sana bir zarar gelirse Noa da ben de mahvoluruz.

Benim yüzümden ve yaşadıkları yüzünden Noa tam anlamıyla Jasmine'e sevgisini gösterememişti fakat daha tanıştıkları ilk günden beri ona nasıl baktığını biliyordum. Noa, kardeşine nasıl bakıyorsa Jasmine'e de daima aynı sevgiyle bakmıştı.

Yolun kalanı yine sessizliğin ağırlığı altında geçmek bilmemişti. Soyтары'nın yaptıklarını düşünüp duruyor ve böylece kararımın ne kadar doğru olduğuna kendimi inandırmaya çalışıyordum.

Zaaflarımdan bir bir kurtulursam bu savaşta kaybedecek hiçbir şeyim olmazdı. Noa zaten yanımdaydı ve her şeyi biliyordu. Onu bulur bulmaz gücümü toplayacak ve harekete geçecektim. Bir daha hiçbir şekilde de tökezlemeyecektim.

Çünkü sevgilimin varlığı, güç bulduğum yegâne dayanağımdı.

Bir yıl bile olmamıştı Jasmine'i yeniden yanımıza alalı. Doğduğu gün, dün gibi aklımdaydı. Joanne'in travmalarıyla boğulduğu yıllar boyunca gözümünden bile sakınıp hem annelik hem babalık yaptığım küçük meleşim kocaman olmuştu şimdi.

Ona bir kez veda etmek, ruhumu ateşlere atmıştı ve bu, iki yıl sürmüştü. Kızıma aylar önce kavuştuğum o günün sevinci hâlâ kalbimde yanarken şimdi ikinci kez aynı yerde onu yabancı ellere teslim etmek zorunda kalmıştım.

Kendimi boktan hissediyordum. Hangi baba, kızını ikinci kez terk ederdi?

Sant Bouren Kasabası kızımı bir kez daha benden aldığı için ondan nefret ediyordum. Burada geçirdiğim her dakika, aldığım her nefes zehir olduğundan evrak işlerini bitirir bitirmez yola çıkmıştım.

Bir saatten fazla zaman geçmişti ama hâlâ güzeller güzeli meleşim Jasmine'in yüzünü gözümün önünden silemiyordum. Rahibenin elinden tutup giderken sessizce döktüğü yaşlarda boğuluyordum. Kapıdan çıkmadan önce attığı o son bakış yüreğimi dağlıyordu. Güçlü kızımın, son ana kadar kendini tutup da tam vedalaşırken boynuma sarıldığı an hıçkırı hıçkırı ağlayışlarını kulaklarımdan silemiyordum. O hâli zihnimden

silinmiyordu. Hayatım boyunca bir tek annemi kaybettiğimde ve Mia öldüğünde bu kadar ağlamıştım. Bir de bugün...

Duygusuz pisliğin teki olduğumu düşünüyor olabilirsiniz ama eminim ki hepinizden daha merhametli olduğum kesin. İşte siz bu kadar zalimsiniz. Hiçbir suçum yokken, asıl düşman olanlar dışarıdayken siz bana nefret besliyorsunuz.

Ağlamaktan sürekli gözlerim buğulanıyor ve görüşüm bulanıklaşıyordu. Bu yüzden de Ravebelg Kasabası'na sandığımdan daha uzun sürecekti yolum. İki tarafı ormanlarla çevrili yol boyunca sıralanan ağaçları izleyerek, başka hiçbir arabanın olmadığı yolda ağır ağır ilerlerken, yine düşüncelere dalıp gitmiştim.

Ta ki arabamın camına bir şey çarpıp neredeyse kaza yapmama sebep olana kadar... Yol kenarındaki bariyerlere çarpmaktan son anda kurtulurken tekerlerin çığlıkları kulaklarıma doldu.

Lanet olsun!

Arabayı durdurup cama baktığımda karşılaştığım manzarayla şok oldum. Aceleyle arabadan inerken gözyaşlarım akmaya devam ediyor, kalbim delicesine çarpıyordu.

Çarptığım şey bir kelebeği. Kanatları mavi ve turuncu renklerin en kusursuz birleşimiyle oluşan bir kelebek... Camıma çarptığı an paramparça olmuş ve güzelliğinden eser kalmamıştı şimdi. Sadece bir kanadı parçalanmamıştı. Usulca kanadını elime alırken çoktan minik bedeninden kopmuş kanat parmaklarımin arasına geldi.

“Bir günlük ömrünü özgürce yaşamak varken...” dedim iç çekerek. “Neden yaptın bunu, aptal kelebek? Bu yolda ne işin vardı?” Öfkeyle dışlerimi sıkmaktan canım acımaya başlamıştı. Zaten ağlamak için bahane ararken şimdiyse masum bir kelebeği öldürdüğüm için akıyordu yaşlar. “Değdi mi buna? Yanlış zamanda, yanlış yerde olmanın bedelini ödemek için bir günlük ömrünü feda etmeye değdi mi? Söylesene!” Kelebeğe bağırıyordum ama o beni duymuyordu. Çoktan ölüp gitmişti ve ondan geriye yalnızca, camımı kirleten kanı kalmıştı. Ne de çok kan akmıştı öyle. Minicik bedeninden bu kadar kan aktığını görmek şaşırtıcı gelmişti.

Parmaklarımin arasındaki kanadı biraz daha yüzüme yaklaştırıp, “Sen de gittin değil mi?” diye mırıldandım. “Annem gibi... Turuncu gibi... Herkes gibi var olup olmadığını bile bilmediğimiz o yere... Cennete gittin, değil mi?” Göğsüm hızla inip, kalkarken yaşadığım acılara son noktayı

koyan kelebek yüzünden kalbimi ele geçiren duygu girdabında boğuluyordum. “Hepinizin tek derdi canımı yakmak, biliyorum.” Hınçla kannedini cama fırlattım. “Ama izin vermeyeceğim. Daha fazla canımı yakamayacak hiçbir şey.”

Hışımın arabaya bindim fakat hareket etmeden önce yapmam gereken bir şey vardı. Arabanın sileceklerini çalıştırarak vicdanıma yük bindiren o aptal keleşin izlerini camdan kazıyana kadar silecekler çalışmaya devam etti.

Daha en masum yaşlarına doymadan annesinin ölümünü izleyen, sevdiği herkesi birer birer kaybeden o çocuktum. Sizi hayata getiren ve hayatınız için tüm fedakârlıkları yapan annenizi kaybetmenin yükünü bilir misiniz?

Yaşamayan kimse bilemez bu acıyı.

Annesiz büyüyen çocukların canını, hayatı boyunca başka hiçbir acısının kadar derinden acıtamaz.

Hiçbir ateş yakamaz, bu acıyla bir kez tanışanları.

Hiçbir kalp kırıklığı denk tutulamaz, annesiz yaşadığı her gün kırılan kalbinin yaralarına.

Jasmine’e daha fazla üzülmeyecektim. Sonuçta ölmesinden benden uzakta kalması en doğru karardı ve ben doğru olanı yapmıştım. Zayıflık bana yakışmazdı. Gözyaşları da kan da Ravebelg Kasabası’nda yaşayan sü-rüngenlere ait olacaktı.

Beni buna mecbur bırakan herkesin kalbini sökeceğime yemin ederim. Ravebelg Kasabası’na geri döndüğümde, orada yaşayan herkes geri dönüşü olmayan bir yola girmiş olacaktı.

Bu yol, ölüme giden yoldu.

Bu yol, kanlıydı.

Bu yolda attığın her adımda ayağının altında masumların çığlıkları ezi- lecekti.

Bu yol, en karanlık yoldu ve geri dönmektense ölmeyi yeğledin.

Çok yakında Ravebelg Kasabası mahşer yerine dönecekti ve azap dolu günleri yaratan el, şüphesiz ki bana ait olacaktı.

31

BEKLENMEDİK GİDİŞ

*Sevdiğin insanlardır aslında renklerini çalan,
içindeki çocuğu susturan...*

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Ravebelg tabelasını gördüğüm andan beri içime yoğun bir karanlık çökmüştü. Bu, dünden beri bana iyi gelen tek şeydi. Sanki aylar önce-
sine gitmiştik ve ben her şeyin başladığı o güne geri dönmüştüm.

Yıllar sonra ilk kez kasabaya adım attığım o ilk gün, kalbimde taşıdığım karanlığın aynısını hissediyordum ve bu benim için harika, kasabadaki insanlar için acınası bir durumdu.

Jasmine'in güvende olduğunu bildiğimden içim rahattı. Şimdi geriye Noa'yı bulmak ve planıma devam etmek kalıyordu. Olup biteni öğrenmek için bir kez daha Noa'nın ailesinin evine doğru sürdüm arabamı.

Sokağa girdiğimde içimi derin bir öfke kapladı. Hem annesine karşı hem de birkaç sokak ötede sevdiğim kadını öpen aşâğılık piç Raymond

Anderson'a karşı bir öfkeydi bu. Her geldiğimde Noa'nın ihaneti aklıma düşüyor ve nefretimi körüklüyordu.

Ve bilirsiniz ki nefretimden körüklendiği her an vahşetin dozunu artacağı anlamına gelirdi bu. Tıpkı daha önceki bazı cinayetlerimde ve bundan sonraki tüm cinayetlerimde olacağı gibi...

Eğer biraz bile akli varsa Susan Dayton saklanmayı bırakıp evine dönmüş olurdu ve sorularıma dürüstçe cevap verirdi. Aksi hâlde sevgilimi benden kaçırdığı her günün bedelini daha ağır işkencelerle ödemek zorundaydı.

Evin önüne arabamı park edip doğrudan yolun karşısına geçtim. Dışarıdan baktığımda evin sol tarafındaki odaların is kaplı olduğunu gördüm. Noa'nın odası, çocukluğunun anı defteri gibi yanıp kül olmuştu. Mia'nın odası da aynı şekilde kullanılmaz hâle gelmişti. Evden ayrılan herkesin hatıraları bir yangınla küle dönmüştü.

Vakit kaybetmeden kapıyı sertçe çaldıktan sonra açılmasını beklerken bir adım geriye çıktım. Saat öğleden sonra dörde geliyordu ve hava hâlâ aydınlıktı. Evde birilerinin olmasını ümit ederek bir kez daha kapıyı çaldım. Tam umudumu kesecekken kapı birden aralandı fakat kapıdaki güvenlik zinciri yüzünden sadece küçük bir aralıktan Susan Dayton'ın tek gözünü görebildim.

Ellerimi önümde birleştirip, "Merhaba, Bayan Dayton," derken sevimli bir şekilde gülümsemeye çalıştım. Oysa fırsatım olsa hemen şimdi boğazını deşerdim bu yaşlı sürtüğün.

"Neden geldin?" Ilımlı yaklaşımımın karşılığı domuz gibi bir sesle konuşmak mıydı gerçekten?

Sabırla iç çekerek, "Kız arkadaşım Noa'ya dünden beri ulaşamıyorum," dedim. "Nerede olduğunu bilmiyorum ve onun için endişeliyim. Hastaneye gittiğimde en son yanında sizin olduğunuzu ve taburcu edildiğini söylediler. Lütfen, bana Noa'nın yerini söyler misiniz?"

Adi kadın kapının zincirini bile açıp karşıma geçmiyordu. Bu ne saygısızlıktı?

Susan Dayton'la konuştuğum her an kıymetlimin yaşadığı acıları daha iyi anlıyor ve hatta hayrete düşüyordum. Bu zamana kadar bu kadını öldürmeden bu evde nasıl yaşamıştı?

Noa'm... Benim eşsiz sevgilim, kalbin bu dünyada gördüğüm en temiz ve en değerli varlık. Tam da bu yüzden sana âşığım zaten ve sen bunu görmekten âcizsin, aptal.

“Lütfen kapıyı açar mısınız?” Sesimdeki nezaket hızla kayboluyordu. “Yüz yüze konuşalım olup biteni.”

“Noa burada değil. Konuşacak hiçbir şey yok. Git buradan.” Tam kapıyı kapatacakken ayağımı kapının küçücük arasına sıkıştırdığımda istediği olmadı. Birkaç kez kapıyı iterek canımı yakmaktan çekinmeyen psikopatın tekiydi.

“Boşuna çabalamayın. Niyetim kötü değil. Sadece Noa'nın yerini öğrenmek istiyorum.”

Sana karşı niyetim öyle dehşet verici ki Susan Dayton... Kızlarına yaşattığın bütün acıların bedelini ödeyeceksin. Ayrıca şu andan itibaren Soyтары'nın sen olduğuna kalıbımı basarım.

Göz ucuyla ayağımı işaret ederek, “İzin ver,” deyince, başımla onaylayıp ayağımı çektim.

Kapıyı hışımla kapadı, saniyeler içinde zinciri yerinden çıkarıp kapıyı tekrardan açtı ve hiç beklemeden, arkasını dönüp salona doğru yürüdü.

Peşinden içeri girdikten sonra kapıyı kapatıp Susan'ı takip ederek salona girdim. Onu rahatça görebileceğim bir koltuğa yerleştim. Aldığım her nefeste üst katta yanan odaların is kokusu genzimi yakıyordu.

Umarım bu evde can verirsin, yaşlı sürtük.

Ah! Çok yakında dileğim gerçekleşecek. Tanrı'm... Ne de iyi kalpliyim, her dileğim gerçekleşiyor.

“Noa nerede?” Sessizliği bozan o soruyu sert bir tavırla sordum bu kez. “Onun için endişeleniyorum. Lütfen bana yerini söyleyin.” *Aksi hâlde gördüğün son yüz bana ait olacak, seni şeytanın çırağı.*

Kadın kötülük dolu gözlerini yere çevirdi. Cevap vermeden önce derin derin soluklarla kendine zaman tanıdıktan sonra yeniden bana döndü.

“Noa iyi değil. Aklını kaybetmiş durumda.”

Kimin yüzünden acaba, ucube?

“Kardeşini kaybetmek onun için ağır bir yıkım oldu,” diyerek başımı salladım. Noa’nın yerini öğrenene kadar ona iyi davranmalıydım.

“Ondan önce de pek akli başında bir kız değildi. Seni hastanede tanıdığım gün hayret ettim doğrusu. Onun gibi bir kızda ne bulduğunu anlamıyorum.”

Gerçekten burada oturup kızını, erkek arkadaşına kötölemeye devam mı edecekt?

Tanrı’m... Neden görmüyorsun böyle insanları? Neden tüm yükü benim omuzlarıma bırakıyorsun?

“Ona âşığım. Kalbi de ruhu da tanıdığım tüm insanlardan daha özel. O harika bir kadın...” Ağzımdan çıkan her kelime Susan’ı delirtiyordu. Geçmişin en alçak sureti tıpkı babasının olduğu gibi Susan’m da yüzünde bir maske gibi yer etmişti.

“Aptalsın,” deyiverdi nezaket bilmez aşağılık. “Onun gibi bir kızı başına bela edecek bir adam ya ahmağın tekidir ya da... Beyinsiz.”

“Düşüncelerinizi kendinize saklasanız iyi edersiniz,” diyerek alttan almaya devam ettim.

İçinde bulunduğum durumu ağzınız açık izlediğinizi biliyorum. Şimdiye kadar çoktan onun boğazını deşmem gerektiğini biliyorum fakat inanın bana, en az sizin kadar ben de bu kadar sabırlı olabildiğim için şaşkındım.

“Keyfin bilir,” dedi gözlerini kısarak. “Onun gibi bir asalağı yanına alarak bu evden ve ailemden uzak tuttuğun için sana teşekkür etmeliyim hatta. Başka türlü ondan kurtulamazdım.”

Kadın âdeta ağzından çıkan her kelimeyle ölümü çağırıyordu. Böylesi kötü insanların varlığına inanmazdım eskiden. Kitaplarda ya da filmlerde ancak bu kadar kötü kalpli insanların olduğunu sanırdım. Meğer sevgilim yıllardır kötülüğün ta kendisiyle aynı evdeymiş.

“Noa nerede, Bayan Dayton?” Söylediklerini duymazlıktan gelmek en iyisiydi, aksi hâlde daha fazla sabır gösteremeyebilirdim.

“Defalarca kez beni öldürmeye çalıştı. Onun hakkında uzaklaştırma kararı çıkardığım hâlde o sessizce evime girip beni ve evimi yakmaya çalıştı.” Nefretle kelimeleri tükürüyordu ağzından. “Babasının evde olmamasını fırsat bilip o gece beni öldürmek istedi. Eğer sen yetişmeseydin amacına da ulaşacaktı.”

“Tanrı’ya şükür kimseye bir şey olmadı,” diyerek sakinleştirmeye çalıştım.

“Onun gibi bir deliyi gerçekten istiyor musun hayatında?”

“Tüm kalbimle,” dedim. “Onun deliliği benim kalbimi aşkla çarpıtıyor.”

Noa’ya beslediği nefreti bana da yönelterek, “Zavallı,” diye fısıldadı. “Sana acıyorum, oğlum.”

Yargılcasına başını iki yana salladı ama ben tüm bunları görmezden gelmeye devam ettim. “Noa nerede?” diye yineledim sorumu.

“Her şeye rağmen ona acıdığım için bu kasabadan uzaktaki bir hastaneye yatırdım.”

“Siz ne yaptınız?” Öfkeyle doğruldum. “Nasıl böyle bir şey yaparsınız?”

“O benim kızım. Ne yapacağımı sana mı soracağım?” Aynı şekilde hiddetlendiğinde ikimiz de birbirimize karşı nefretle bakıyorduk şimdi. “Onun iyiliğini ancak ben düşünürüm.”

“Hangi hastaneye kapattınız? Ne sebeple yaptınız, Bayan Dayton?” Sinirimi yatıştırmaya çalıştıkça ellerimin titremesi şiddetleniyordu. Kadının gözüne batmasını diye ellerimi dizlerime koymuştum.

“Noa aklını kaybetmiş, kendi annesini öldürmek isteyen manyağın teki.” Kenarda duran bir broşürü önüme atar gibi orta sehpanın üzerine bıraktıktan sonra tekrardan yerine oturdu.

Broşürdeki bilgileri okumak üzere elime aldım.

Lacelith Kasabası... Sablemont Akıl ve Ruh İyileştirme Enstitüsü.

Lacelith Kasabası buraya yaklaşık iki saat uzaklıkta daha küçük bir kasabaydı. Kuzeyde kalıyordu ve geçmişi kötü olaylarla, dilden dile

dolaşan karanlık efsanelerle kirletilmiş bir yerdi. Kasabanın havası da orada yaşayan insanların da soğuk ve tekinsiz olduğu söylenirdi. Tek bildiğim bunlardan ibaretti. Daha önce hiç gitmemiştim fakat Sablemont Hastanesi'nin civardaki en köklü hastane olduğunu biliyordum. Pek çok hastayı iyileştirdiklerine dair söylentiler de epey fazlaydı.

Ama sorun şuydu ki... Susan Dayton, kızına bunu nasıl yapmıştı?

Broşürü de alarak oturduğum yerden kalktığımda annesi de benimle birlikte kalktı.

"Noa'ya eziyet etmekten keyif alıyorsunuz, değil mi?" Daha fazla kendimi tutacak değildim. "Sırf annesi olduğunuz için onu hastaneye kapatamazsınız!"

"Çoktan kapattım," dedi alaycı şekilde omuz silkerek. "Bana yaptıklarının cezasını çekecek o pislik."

Susan Dayton'ın canını almak için elbet bir gün geri dönecektim fakat şimdi yapmam gereken tek şey hastane hakkında bilmem gereken her şeyi öğrenip Noa'yı oradan çıkaracak bir yol bulmaktı.

Vakit kaybetmeden, evi terk ederken Susan Dayton hâlâ kızı ve benim hakkımda bağırarak nefretini kusuyordu.

Yakında buna pişman olacaktı.

Bilgisayar ekranının ışığı, saatlerdir gözümü yorsa da bir an bile gözümü kırpmadan araştırmaya devam ediyordum. Akşam yasak başlamadan veteriner kliniğine gidip Jeu'yu görecektim fakat o saate kadar broşürde yazan kasaba ve hastane hakkında bilmem gereken ne varsa öğrenmek için zamanımı harcıyordum.

Susan Dayton'a bu yaptığı yüzünden kızıyordum fakat benim işimi kolaylaştıran harika bir adımdı aslında. Önce Jasmine'i kilisedeki yatılı okula bırakarak güvenliğini sağlamıştım. Şimdi de Noa'yı akıl hastanesinde bırakmak, kimsenin ulaşamayacağı bir yerde güvende kalmasını sağlamaktı.

İkisinin de Ravebelg cehenneminden uzakta olması, Soyтарыyla aramızda başlayan bu kanlı savaşı kazanmamı kolaylaştırırdı. Zira

sevdiğim kimseye el uzatamazdı ve zaafarımdan kurtulduğumda hiç kimsenin benim zekâm karşısında şansı olmazdı.

Yine de Noa'nın nasıl bir yerde kalacağını detaylıca öğrenmek istiyordum. İçimin rahatlamasına ihtiyacım vardı. Sonrasında onu orada bırakıp bırakmayacağıma karar verirdim nasılsa.

İlk olarak kasabanın adını internete yazarak arattım. Lacelith Kasabası... Haritada neredeyse yok sayılacak kadar küçük olan ancak uydu görüntülerinde tüyler ürpertici bir karanlıkla kaplı sık ormanların içinde kalan minicik bir yerleşim alanıydı. Nüfus bilgisi bile yoktu. İzole ve dış dünyadan kopuk bir yer olduğunu daha önce duymuştum zaten. Kasabanın yerlileri dışında dışarıdan göç bile almazdı orası. Kasaba hakkında çok az bilgi vardı.

Kara Tepe anlamına gelen Sablemont Hastanesi gerçekten de sislerle kaplı bir tepenin yamacına kurulan bir hastaneydi. Lacelith Kasabası da bu tepenin eteklerinde bulunan küçük bir bölgeydi. Fotoğrafları ürkütücü olduğu kadar da büyüleyici bir doğa manzarası sunuyordu.

Kasabayla vakit harcamakla uğraşmayı bırakıp, hastanenin adını yazarak araştırmalara devam ettim. Siteye göre hastane, 1624 yılında bir manastır olarak kurulmuştu. O dönemde dünyayı kasıp kavuran veba salgını, aklını yitirenlerle ruhban sınıfını aynı çatı altında toplamıştı. Ruhsal çöküntü yaşayan hastalar, Tanrı'nın gözünden düşmüş ruhlar olarak görülüyor, manastır sayesinde şifa arıyorlardı.

1700'lü yıllarda hem salgının bitmesiyle hem de Lacelith Kasabası ve civardaki diğer kasabalarda artan vakalar dolayısıyla bu manastır tamamen akıl hastanesi olarak faaliyete geçmiş fakat bu tedaviler kilise destekli geleneksel tedavi anlayışıydı. Yani işkenceye dayalı iyileştirme yöntemi...

Tanrı'm, benim bile kanımı donduracak şeyler yazıyordu ve bunlar insanlık suçu sayılacak kadar ağır işkencelerdi. Akılalmazdı. Eğer bu yöntem hâlâ devam ediyorsa derhâl sevgilimi bu delilikten kurtarmalıydım.

Yazının devamında, Dr. Henry Valen'in 1891'de hastaneye geldiği ve kilisenin geleneksel düzenine darbe niteliğinde bir dönüşümün ilk kıvılcımlarını başlattığı yazıyordu. Onun reformlarıyla hastanenin yeniden yapılandırıldığı bilgisi içimi rahatlatmıştı.

Son olarak 2017’de hastane büyük bir restorasyon için geçici süreliğine faaliyetlerine son verdikten iki yıl sonra civardaki en gözde akıl hastanesi olarak modern yöntemlere geçiş yapmış. Kısa sürede hastane öyle ünlenmiş ki sadece Lacelith Kasabası’na komşu olan civar kasabalar değil, farklı ülkelerden de pek çok hastanın tedavi için Sablemont Hastanesi’ne başvurduğu yazıyordu. Böylece en eski ruh sağlığı merkezlerinden biri olmasının yanı sıra, modern psikiyatrik yaklaşımlarıyla da öncü olan tarihi bir hastaneydi.

Hastanenin geçmişi içimi ürpertecek kadar karanlık olsa da neyse ki çağımıza uygun bir sisteme geçmeleri içimi rahatlatmıştı. Tüm odaların dijital kilit sistemleriyle koruma altında olması, dış mekânların kamera sistemleriyle izlenmesi, her danışanın, özel danışmanı ile birebir çalışması ve ayrıca grup terapileriyle sürecin desteklenmesi, ayrıca kuruma kabul öncesinde psikososyal değerlendirme, tıbbi geçmiş taraması ve etik değerlerin gözetilmesi esaslı olmasıyla tüm şüphelerimi silip götürmüştü. Bugün hâlâ Valen ailesinden gelen uzman doktorlar sayesinde etik dışı sayılan eski gelenekler bırakılıp çağın ötesinde geliştirilmiş yöntemlerle hastalarına hassasiyet gösteren harika bir hastaneydi.

Belki de Noa’yı, kardeşini kaybettiği ilk gün bu hastaneye götürmeliydim. Günden güne delirmesini izlemektense yaşama hevesini ve paramparça olan kalbini yeniden kazanabilirdi.

Noa kesinlikle uzunca bir süre orada kalmalıydı. Soyтары ve Ravebelg Kasabası’yla işimi bitirene kadar sevgilimi güvende tutmanın tek yolu burası gibi görünüyordu. Yeniden ellerini tuttuğumda, dudaklarını öptüğümde karşımda eski Noa’yı görmek istiyordum.

Eğer onu bilerek kurtarmadığımı öğrenirse benden tümüyle nefret edecekti. Asla bilmeyeceği şey şu ki Noa o hastaneden çıktığında listemdeki herkes ölmüş olacak ve geriye sadece kendisi kalacaktı.

32

BİR MEZARDA UYANMAK

*Öyle anlar gelirdi ki insanın elleriyle kazdığı hayatın üstü sevdiklerinin
ihanetiyle kapanır, etrafını hatıraların çürümüş kokusu sarardı.
Zira bazen insan ölmeden de gömülür, unutulmadan da
yokluğa karışırdı.*

NOA DAYTON
Lacelith Kasabası

İnsan hayatı boyunca pek çok zaman ihanete uğrar. Arkadaşları, aşkı, ailesi tarafından... Ama canını en çok ailenin ihaneti yakar ve ruhunda açılan yaralar sonsuza dek kanamaya devam eder.

Ben çocukluğumdan beri annemin nefretiyle savaştım ve savaştıkça kaybettim. Kalbimi yaralayan her hareket, her kelime benliğimi söküp aldı benden. Geriye içi boş, karanlık ve zavallı bir ruh bıraktı.

Bunların hepsini bana annem yaptı. Beni doğuran kadın... Ve en çok ölmemi dileyen kadın. Annem.

Karanlık, üzerime ağır bir örtü gibi serilmişti. Nefes almaya çalıştıkça, kuruyan boğazımda derin bir acı beni daldığım karanlığın pençesinden

çekip çıkarıyordu. Hemen sonra göz kapaklarımın ardında dans eden bulanık bir ışık huzmesiyle kendime gelmeye başladım.

Gözlerimi açmaya çalışırken, genzimi yakan karanlık, küflü koku beni hızla kendime getirirken, sıçrayarak gözlerimi açtığımda zifirî karanlık bir mahzenin içinde uyanmış gibiydim.

Hiç bilmediğin bir yerde uyanmaktan daha da kötüsü uyandığında ellerinin ve kollarının yatağa bağlı olduğunu görmektir ve ben şimdi kımıldayamıyordum. Ellerimi ve ayaklarımı defalarca kez kurtarmaya çalıştım fakat her seferinde metalin keskin soğukluğu bileğimi kavradı, ardından pas kokusuyla iç içe geçmiş bir deri kayışın canımı yakan baskısını hissettim. Bedenim, dört köşeden yatağa sabitlenmişti. Ve üzerimde maviden solma griye yakın berbat bir önlük vardı.

Tavanda asılı solgun bir lambanın titreyen ışığı, gri taş duvarları aydınlatmak için yetersiz kalıyordu. Işık her titrediğinde bir kâbusa dalmak üzere gibi gözlerimi kapatıyor ve ışıkla aynı anda geri açıyordum. Odanın içine işleyen pas ve rutubet kokusu resmen boğazımı sıkıyordu.

Lanet olsun. Hangi cehenneme düşmüştüm ben?

Burası daha önce hiç görmediğim bir yerdi. En son hastanede olduğumu, Nate ve Becca'nın yanıma geldiğini hatırlıyordum. Onları görmenin bana iyi geleceğini söyleyen güler yüzlü hemşireyi de yattığım odayı da çok net hatırlıyordum fakat burası hatırladığım o hastane odası değildi.

Burası ne bir hastane odası, ne bir hapishane ne de terk edilmiş bir yerdi. Cehennem diye adlandırdığım ailemin evi ya da Ravebelg Kasa-bası bile buradan daha iyiydi ve kahretsin ki buraya nasıl geldiğimi de nasıl kurtulacağımı da bilmiyordum.

Ciğerlerime dolan o boğuk rutubet, kuruyan boğazımı esir aldıkça kusma isteği mideme vuruyordu. Daha fazla bu işkenceye dayanamazdım. Avazım çıktığı kadar bağırma ve sesimi birilerine duyurmaya çalıştım. Çığlık attım. Haykırdım, yırtındım, yalvardım. Kim olduğumu bilmiyorlarsa bile, bir insanı bu odada tutmanın insanlık dışı olacağını anlayan biri gelip beni çözsün diye çabaladım.

Dışarıdan garip sesler, koşturma ve çığlık sesleri duyuluyordu. Sanki birileri bana karşılık veriyor ama bunu alay eder gibi yapıyordu.

Ellerim buz kesmişti fakat ruhum alev alev yanıyordu. Beni buraya kimin getirdiğini öğrenemediğim her saniye sinirden gözüm dönüyordu.

Paul... Paul neredeydi? Bana bir tek o yardım edebilirdi. Lanet olsun. Bir katilden yardım dilenecek kadar zavallı durumdaydım fakat burada kalırsam aklımı kaybederdim. Bir an önce kurtulmalıydım.

Nerede olduğumu bile bilmezken nasıl kurtulacaktım ki?

Bağırmaktan boğazım ağrımaya başlayınca ağlamaya başladım. Çaresizliğin koynuna sığınır gibi gözyaşlarım yanaklarımda süzülürken, “Yalvarırım, kimse yok mu?” diye mırıldanarak ağlamaya devam ettim. “Ben burada kalamam. Kurtarın beni. Çözün ellerimi... Yalvarırım.”

Gerçekten acı çektiğimi görmeyi bekliyor gibi kapının ardında olanlar nihayet usulca kapıyı araladığında güçlükle başımı kaldırıp gelen kişiyi görmeye çalıştım. Oda öyle karanlıktı ki kapı aralandıkça odaya derin bir ışık huzmesi sızıyordu. Gıcırdayan menteşelerin paslı sesi kulaklarımı tırmaladıkça ellerimle kulaklarımı kapatmak istiyordum fakat bu pek mümkün görünmüyordu.

İçeri ilk giren kişi odanın karanlığına saklanan suretini göremediğim fakat attığı her adımın ağırlığı odanın içinde yankılanan seslerle içime dolan birine aitti. Simsiyah elbisesi, sıkı bir topuz yaptığı kızıl saçları ve kırklı yaşlarında olduğunu tahmin etsem de cildi çok daha genç duran bir kadın nihayet karşıma dikildi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Bakışları tüm kontrolün kendisinde olduğunu söyleyen kibirli bir ifadeyle yüzüme dikilmişti.

Hemen arkasından iki kişi daha odaya girdi. Yaşları çok daha genç olan bir kadın ve erkek hemşireydi bunlar. Üzerinlerindeki beyaz üniformalar sayesinde anlamıştım bunu. Kimse konuşmuyor, herkes boş bakışlarla beni süzüyordu.

“Siz de kimsiniz?” Sessizliği bozan ben oldum. “Burası neresi? Beni buraya kim getirdi?” Her soruda nabzım biraz daha hızlanıyordu.

Başucumda duran kadın önemli biri olmalıydı çünkü birkaç adım geride duran hemşireler önce birbirlerine, daha sonra yaşlı kadına bakıp sessizliklerini sürdürdüler.

Yaşlı kadın hâlâ dikkatle bana bakıyor, beni süzüyor ve bir şeyleri çözmeye çalışıyor gibi görünüyordu. Kırmızı rujla öne çıkan dudakları

nihayet aralandığında, “Günaydın, Noa,” dedi. “Nihayet uyandın. Sablemont’a hoş geldin.” Sesinde ne bir içtenlik ne de bir samimiyet vardı. Ezberlenmiş sözleri bir kâğıttan okur gibi tekdüzeydi.

“Sablemont mu? Orası da neresi?” Öfkeyle kaşlarını çatıldı. “Beni bu yatağa kim bağladı? Çözün hemen. Bu yaptığınız suç!” Daha fazla dayanamayıp bağırmaya başladım. “Beni... Buraya kim getirdi?” derken sesim cızırdayan bir radyo gibi kesik kesikti. Yutkunurken boğazımda acıyan bir yumru vardı.

“Sablemont Akıl ve Ruh İyileştirme Enstitüsü,” dedi kadın duruşunu daha da dikleştirerek. “Buraya getirildin çünkü senin için endişelenen insanlar var, Noa. İyileşmek için tek çare bu hastane.”

“Siktir oradan!” Bileklerimde sımsıkı bağlanmış deri kayışları bir kez daha zorladım ama hiçbir işe yaramadı. “Hemen çözün beni. Buradan gitmek istiyorum. Derhâl!”

“Noa...” Bir adım öne çıktı yaşlı kadın. Her geçen saniye hemşirelerin yüzüne acıyan bir ifade yerleşiyordu. “Kendini toparlamak için buradasın, Noa. Geçmişte yaşadığın tüm acılardan kurtulmak ve ruhunu arındırmak için geldin. Burada yeni bir başlangıç yapacağız ve ben Doktor Margie Valen, iyileşme sürecinde sana yardımcı olacağım. Güvenli bir şekilde...”

Kadının ses tonu, ağzından dökülen her kelime kusursuzdu ama samimi değildi. Daha çok kusursuz bir yalancının ifadesi ve tonlamasına sahipti. Duru, keskin ve soğuk bir su gibi dökülüyordu kelimeler. Her işittiğimde ruhumu üşütüyordu.

Bir akıl hastanesine kapatılmıştım ve bunu kimin yaptığını öğrenmem gerekiyordu. En son yangının ortasında kalmıştım. Oradan sonrası hafızamda yoktu. Lanet olsun, neler oluyordu?

Boktan bir kâbusun içindeysem eğer hemen uyanmak istiyordum.

“Güvenli mi?” diye haykırdım öfkeyle. “Ellerimi ve ayaklarımı yatağa bağlamışken ve bu rezil odaya hapsedilmişken bana güvenden mi bahsediyorsunuz, hanımefendi? Güvenlik anlayışınız bu mu?”

Dr. Valen iyice eğildi. Gözleri gözlerime değdiğinde, bir avcının karanlıkta titreyen avını koklaması gibi üzerimde gezindi. Sanki söylediklerim önemsizdi. Ya da duymuyordu. Dr. Valen siyah bir gölge gibi

başucuma süzülüp iyice öne eğildiğinde yüzünde gördüğüm ölçülü soğukluk tenimi dişledi ve bir ürperti bedenimi yalayıp geçti.

“Sinirlenmene gerek yok, Noa,” dedi usulca. “Kimsenin sana zarar verme gibi bir niyeti yok.”

“Zorla bu akıl hastanesine kapattınız beni ve şimdi de sinirlenmene gerek yok mu diyorsunuz?” Gözlerimden ateş çıkıyordu sanki. “Asıl sizler aklınızı kaybetmişsiniz. Ben iyiyim, beni hemen serbest bırakın. Bu yaptığınız suç!”

“Lütfen, canım,” dedi kadın sabırla. “Neden seni zorla tutalım? Seni seven insanların endişesi üzerine ve onların rızasıyla buraya getirildin. İyiliğin için...”

Sikerler iyiliği. Ne anlatıyordu bu yalancı pislik?

“Beni buraya kim getirdi?” Sabrımın taşıdığı belli olsun diye harfleri eze eze konuştum.

Valen’in gözleri bir anlığına düşünceli şekilde boşluğa daldı. Ardından hemşirenin elindeki dosyayı alıp açtı ve içindeki birkaç belgeyi karıştırmakla oyalandı.

“Kayıtlara göre... Buraya getirildiğinde seninle ilgilenen psikolog arkadaşlarımız, *annesine ve kendine yönelik çoklu intihar girişimleri, paranoid hezeyanlar, gerçeklikten kopma, tehlikeli eğilimler, şiddetli psikotik ataklar gözlemlenmiştir*, diye not almışlar. En altta da vasi olarak annenin imzası alınarak hastanemizdeki tedavi sürecin resmî olarak başlatılmış, Noacığım. Anlayacağın buraya birinci dereceden vasi imzasıyla girdiğin için kimse seni alıkoymuş değil. Anneciğin senin için korkuyor.”

Sinirden tüm bedenim titriyordu. Annem gözü dönmüş bir canavardı ve umarım en kısa zamanda geberip cehenneme giderdi.

“Bağlanmanın sebebine gelecek olursak... Kayıt sırasında elde edilen verilerden yola çıkılarak tedbir amaçlı, sen kendine gelene ve ilk gözetimler yapılanaya kadar bağlanman uygun görüldü. Sonuçta burada kimse, senin kendine zarar vermeni istemez. Öyle değil mi?”

Kadın her ne kadar ılımlı yaklaşıp da gözlerinin ardında gördüğüm şey hiç hoşuma gitmiyordu. Tarifi olmayan bir şey gizleniyordu hareketlerinin ardında. Sanki kendinden emin duruşu, ağzından çıkan sözlerin hepsi bir illüzyondur.

Boğazımdan hırıltılı şekilde yükselen bir iç çekişle başımı kaldırıp, “Ben kimseyi öldürmek istemedim,” diyerek kendimi savunmaya çalıştım ama bakışları, bana inanmadığını alenen belli ediyordu. “Hiç kimseyi. Ne anneme ne kendime zarar verecek bir şey yaptım. Hepsi yalan!”

“En son ailenin evini yakmak istemişsin. Hem de gece yarısı, herkes uyurken... Bunlar hastane raporları,” diyerek elindeki evrakları bana uzattı. “Bu da anneni darp ettiğine dair raporlar ve annenin, can güvenliğini sağlamak için senin hakkında çıkardığı uzaklaştırma kararı.” Elindeki kâğıtları da diğerlerinin üzerine koydu.

Tanrı’m... Resmen tuzağa düşürülmüş gibi hissediyordum. Annem bunların hepsini planlayıp benden kurtulmak istemişti anlaşılan. Peki, ben buradan nasıl kurtulacaktım?

“Hayır,” dedim yeniden ağlamaya başladığımda. “Yemin ederim, ben deli değilim. Hiçbir şey yapmadım. Yapmam.” Daha önce ataklar yaşadığım ve kendimden geçtiğim zamanlar olmuştu ama bunların hepsine şahit olan tek kişi Paul’dü. Annem hiçbir çöküş anımı görmemişti. Buna rağmen beni buraya tıkmak için her şeyi kılıfına uydurmuştu. Belki de evi bile kendisi yakmıştı ama bunu ispatlamam imkânsızdı.

Dr. Valen dosyayı kapadı. Birkaç saniye sessizce baktı yüzüme. Beni değil, beynimin kıvrımlarına gizlenen hastalıklı karanlığı inceliyordu sanki.

“Bak, sevgili Noa...” Margie ellerini önünde birleştirdi. “Eğer söylediğin gibiyse kısa sürede tedavi sürecinde bu belli olur zaten ve biz, kimseyi burada zorla tutmayız. Hastanemiz kuralları gereği hasta yatışından itibaren bir haftalık hızlandırılmış test ve tedavi uygulayarak hastanın durumunu gözetliyoruz. Eğer bu bir haftanın sonunda iyi olduğuna inanırsak elbette buradan çıkıp gidebilirsin.”

“Bir hafta burada dayanamam ben!” Odanın rezil hâlde olduğunu göstermek için çenemin ucuyla küf tutmuş duvarları gösterdim. “Asıl burada kalırsam aklımı kaybederim, anlamıyor musunuz?”

“Hastane yoğunluğundan dolayı birkaç günlüğüne bu eski odada idare et lütfen. 1600’lü yıllara dayanan devasa bir hastanedesin. Res-torasyonla hastanemiz hızla yenilenmeye devam ediyor. İlk fırsatta seni lüks odalarımızdan birine alacağız.”

Kadının sözleri bir nebze de olsa güven vermeye başlıyordu fakat içimden bir ses sürekli aynı şeyi tekrarlayıp duruyordu: *Sakin ona güvenme.*

“Kurumumuzda uygulanan tedavi yöntemleri pek çok ülkedeki hastaneden ileri seviyede. Sana biraz süreçten bahsedecek olursam Bilişsel Davranışçı Terapi, Travma Odaklı Seanslar, Uyarıcı Temelli Hafıza Rehabilitasyonu, Beyin ve Dalga Temelli Uyku Terapileri, Geçmişe Dönük Anıları İyileştiren Danışan Terapileri, Psikodinamik Terapi ve daha onlarca yöntemle seni yüklerinden kurtaracağız. Güven bana.”

Söylediklerinden bir bok anlamıyordum. Lanet olsun, öylece yüzüne bakıyor ve beni bırakmaları için âdeti gözlerimle yalvarıyordum.

“Hepsinin kulağa anlamsız terimler gibi geldiğini biliyorum. Zamanla sen de iyileşmeye başladığını fark edince bunları seveceksin.” Dr. Valen ilk kez gülümsemişti. “Ayrıca tüm bunların yanında, Farkındalık Temelli Terapi, Sanat Terapisi, Dans ve Hareket Terapisi, Yoga ve Nefes Teknikleri, bahçe gezintileriyle de süreci olabildiğinde eğlenceli hâle getiriyoruz.”

Yüce İsa... Bana kahrolası hastaneni anlatmayı bırak ve buradan nasıl kurtulacağımı söyle, sürtüğ. İlk kez birini kendi ellerimle öldürmek istiyordum. Hem de hemen şimdi. Tabii annemden sonra...

Buradan çıktığımda yeniden doğmuş gibi olacağım doğruydum. Her şeyden önce yıllardır annesinden sevgi dilenen o zayıf çocuğun cenazesini kalbime gömecektim. Her şeye rağmen bir gün beni sevmesi umuyla her fırsatta annesinin gölgesine sığınan o küçük kız çocuğu yaşamayacaktı artık.

Bir gün annem gözlerimin önünde ölüyor olsa bile ona yardım etmeyecektim. Sadece Tanrı'dan tek dileğim şuydu. Onu öldürmek için harekete geçecek kadar gözümün dönmesini istemiyordum.

“İlk gün herkes aynı korkuyu yaşıyor ve buradan çıkmak için isyan ediyor fakat şunu unutmamalısın ki sevgili Noa... Sahip olduğun hayatı yaşayabilmek için tek şansın var fakat kafanın içindeki şeytanlar hayatını sabote ederken sahip olduğun hiçbir şeyden keyif alamazsın.”

Kadın ilk kez haklı konuşuyordu ama yine de buradan çıkma isteğimi azaltmamıştı bu.

“Eğer bize yardımcı olur, tedaviyi kabul edersen çok kısa sürede iyileşebilirsin. Çok güzelsin, çok gençsin. Ruhunu yüklerinden arındır, güzelim. Buradan çıkmadan önce geçmişini ardında bıraktığından emin olalım hep birlikte.”

Mia’nın ve Joanne’in acısıyla kalbimin yanmadığı bir hayatı hayal edemiyordum asla. Sanki onların acısıyla doğmuştum ve onların acısıyla her gün biraz daha yanarak son bulacaktı hayatım. Dr. Valen’in dediği gibi hayatımı yaşamak bile yük geliyordu bana. Eğer acılarımdan kurtulmanın bir yolu varsa... Sanırım denemeye değdi.

Kadına belli belirsiz bir gülümsemeyle başımı salladığımda memnuniyetle doğruldu. Yüzünde ilk kez içten bir gülüş görmüştüm.

“Ne kadar güçlü olduğunu gözlerinden görebiliyorum,” dedi başıyla onaylayarak. “Sana söz veriyorum. İyileşmen için var gücümle çalışacağım.”

“Benim anlamadığım...” Yangından beri baygın yatıyordum. Ne bir şey yemiş ne de içebilmişim. Bu yüzden boğazım parçalanmış gibi ağrıyordu. “Ravebelg Kasabası’ndaki hastanede de psikologlar varken annem neden buraya getirdi beni?”

Cevabını bildiğim bir soruydu bu. Elbette beni kasabadan uzaklaştırmak istemişti. Ayrıca kendi kasabamda beni yatılı olarak bir hastaneye hapsetmesi neredeyse imkânsızdı ama kimsenin beni tanımadığı bir hastaneye annem olduğu için rahatça kapatabilirdi. Bunun için de elinde yeterince yalan belge mevcuttu.

“Söylediğim gibi hastanemiz yüzyıllara dayanan, köklü bir kurum. Eski zamanlardan bu yana binlerce hastayı iyileştirmesiyle nam saldı. Bugün gelinen noktada ise uzman doktorlarımız, geniş kadromuz ve sahip olduğumuz tedavi yöntemleriyle örneğine az rastlanan gözde bir kurum olarak hizmetlerimize devam ediyoruz.”

Kadının tek nefeste uzun uzun cümleler kurması beni delirtiyordu. Kısacık cevap verip, geçmek varken kafamı ütülemesinden bıkmıştım şimdiden.

“Anneciğin de kızının iyileşmesi için en doğru kararı verip seni buraya emanet etmiş. Çok da güzel yapmış. Hem Ravebelg Kasabası’nı iyi bilirim. Buraya uzak sayılmaz. Görüş günlerinde seni ziyarete gelmeleri de kolay olacaktır.”

“Buna ihtiyaçları olmayacak,” dedim soğuk bir sesle. “Bir hafta sonra buradan çıkacağım, Dr. Valen.”

“Benim de dileğim bu yönde,” diyerek başını salladı. “Kısa sürede iyileşmek mümkün.”

Bir haftada yaşadığım acıları kalbimden Tanrı bile söküp alamazdı. Doktor, işte şimdi yalanın ortaya çıktı.

Dr. Valen gülümseyerek, arkasını dönüp genç hemşirelerden birine başıyla komut verdikten sonra yeniden bana döndü. “Beklediğimizin aksine şu ana dek herhangi bir saldırganlık göstermedin. Konuşma yetin açık, bilincin yerinde. Bu, umut verici. Bağlarını çözebilirsiniz,” dedi hemşireye omzunun üstünden bir kez daha bakarak. “Senin için epey umutluyum, canım.”

En azından kahrolası bağlarımdan kurtulup özgür olacağıma seviniyordum. Tek düşündüğüm Paul’un nerede ve ne yaptığıydı. Benim burada olduğumu biliyor muydu? Hapsolmama göz mü yummuştı yoksa beni kurtarmak için gelecek miydi?

Lütfen Paul. Lütfen beni kurtar. Sana yalvarıyorum. Bu cehennemde kalmama izin vermeyecek tek kişi sensin, biliyorum. Bunu düşünmekten bile nefret ediyorum ama bildiğim şey şu ki... Bu hayatta senden başka beni seven kimse kalmadı.

Kurtar beni.

Hemşire başını eğerek usulca kollarıma ve bacaklarıma yöneldi. Genç kadın ayak bileklerimdeki deri kayışları çözerken erkek hemşire de ellerimdekileri çözmekle meşguldü. Ellerim serbest kalır kalmaz bileklerimi ovdukça deri kayışların tenimde bıraktığı acıyı hâlâ hissediyordum. Ayrıca biraz daha zorlasaydım tenimde kesik izleri açılacak kadar sıkı bağlanmışlardı.

“Teşekkür ederim,” diyerek yattığım yerden doğruldum. Darma-
dağın saçlarını ellerimle düzeltmeye çalışırken ayaklarımı yataktan sarkıttım ve hastanenin benim için bıraktığı terlikleri ayaklarıma geçirdim.

Odaya baktığım her an içim ürperiyordu. Burası bir mahzenden de kötüydü. Bir mezarlığı andırıyordu. Eski çağlardan kalma bir anıt, bir matem yeriymi sanki. Sessizliği dinlesem şayet burada acı çekmiş ruhların feryatlarını işitecektim.

“Bugün yalnızca tanışma günü,” dedi Valen bir adım geriye çıkarak. “Seni büyük salona götürecekler şimdi. Diğer hastalarla tanışmanı, hastanemizi gezmeni istiyorum. Onları gözlemlerim ama sakın kendini kıyaslama. Sadece... Hisset. Duyularına güven. Bazı yüzler tuhaf gelebilir, bazı davranışlar ise rahatsız edici... Bunlar seni aldatmasın, tam aksine güç versin.” Usulca ayağa kalktıktan sonra Valen, “Sen iyileşmeye en yakın olanlardansın, bunu gözlerinde görebiliyorum,” diyerek son cümlesini söyledi.

Ben zaten deli değildim. Biliyorum, hastaneler sadece deli dediğimiz insanların yatırıldığı yerler değildi ama kendi başıma idare edebiliyorken zorla alıkoymak canımı yakıyordu. Annem eğer iyiliğim için beni buraya getirmiş olsaydı yemin ederim burada yıllarca bile kalır, sırf annem için iyileşmeye çalışırdım. Ama beni doğuran kadın hiçbir anneye benzemiyordu. Sırf nefret ettiği kızı bir türlü ölmediği için onu ölümden de beter bu boktan hastanede cezalandırmaya göndermişti. Çünkü o, kalpsiz bir kadındı.

Dr. Valen kapıya yönelmeden önce bir kez daha baktı bana. “Hemşire sana eşlik edecek ve dolaşmanız bittiğinde dinlenmen gerekiyor,” dedi çenesini dikleştirerek. “İlk seansın bu akşam olacak.”

“Bu akşam mı?” diye sordum hayretle.

“Bir an önce buradan çıkmak isteyen sensin, canım,” dedi hafifçe gülümseyerek. “Ben doktorun olarak sana ayak uyduruyorum. Ne kadar hızlı başlarsak sonuçları o kadar çabuk alırız.”

Haklıydı. Usulca başımı sallamak dışında bir karşılık vermedim. Margie Valen odadan çıktıktan sonra genç kadın hemşire *gidelim*, der gibi kapıyı işaret etti ve birlikte midemi bulandıran kasvetli odadan çıktık.

Günlerdir yattığım için yürürken dizlerim acıyordu ama birkaç adımın ardından o histen kurtulmuştum. Sablemont Hastanesi’nde içimi ürperten bir şey vardı ama ben hâlâ ne olduğunu çözemiyordum.

Belki de Dr. Valen haklıydı. Kim akıl hastanesini severdi ki? Kaldı ki ben zorla buraya kapatılmıştım. İçimdeki kötü hissin sebebi de bu olmalıydı. Alıkoymuş hissetmek.

Sablemont’un koridorlarında attığım her adımda koridorlar uzuyor, fısıltılar yükseliyordu. Odadan çıktığım ilk koridor koğuş olmalıydı.

Tek kişilik hücreler hâlinde yüzlerce oda vardı. Tüm kapıların üstünde küçük, demir parmaklıkları olan pencereler vardı. Bazı hastalar oradan elini sarkıtıp garip şeyler söylüyor, bazıları bana bakıyor ve delice gülüyordu.

Her adımda arkamda delilik yığını bırakıyordum. Ve ben, bir kaza sonucunda hapsedildiğim bu hastanede karanlık bir oyuna dâhil olmuş gibi hissetmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Her adımda büyük salon her neresiyse biraz daha uzaklaşıyor gibiydi. Sanki ben yürüdükçe hastane benden kaçıyor. Taş duvarların benden sakladığı sırlar vardı sanki. Zemindeki taş karolar her adımda iç çekiyor, üzerlerindeki çizikler tuhaf şekillere dönüşüyordu. Kimi bir yarık gibi uzanıyordu köşelere kimi de tırnak izlerine benziyordu. Sanki bir zamanlar burada birileri canını kurtarmak istercesine zemini tırmalamış gibi... Ama hepsinin zihnimin oyunu olduğunun farkındaydım. Düşündüğüm her şey paranoyalarımın ürkütücü oyunuydu.

Benim aksime hemşirenin adımlarında bir düzen vardı. Sanki bu cehennemnin haritasını ezberlemiş gibi başını eğmiş, yürüyordu. Oysa ben her kapının ardında yatan gerçeği görmeye çalışıyor, o dehlizlerden bir kâbusun çıkacağını düşünerek kalbime korku tohumları ekiyordum.

“İsmim Lori,” dedi sarışın kız. Genç yaşında hayatını böyle bir yerde çalışarak geçirmesine üzülmüştüm ama ona acıyarak bakmadım çünkü asıl acınacak hâlde olan bendim. Darmadağın hâlim ve gri önlüğümle berbat görüldüğüme emindim. “Şu an hastaneyi dolaşacağız. Büyük salon dediğimiz yer, günün belli saatlerinde tüm hastaların bir arada vakit geçirdiği alandır. Bazen hep birlikte şarkılar söyler, filmler izleriz. Ya da buna benzer etkinlikler...” diyerek içtenlikle anlatmaya başladı hemşire. “Her şey korkunç gelebilir ama tedaviye direnmek yerine onu kabul etmelisin, Noa. İyileşmek ancak bu şekilde mümkün olur.”

Hemşireyi tersleyip zaten bu yalanları Dr. Valen'dan dinlediğimi ve sesini kesmesini söylemek geldi içimden ama kendimi tutup sessizce dinlemeye devam ettim.

Koridorun sonunda çift kanatlı, ağır demir kapı ardına kadar açıktı. Renkleri zamanla silinmiş, ortasında büyükçe bir haçın gölgesi kabartma gibi duruyordu. Haç işaretlerinin etrafında karışık desenler vardı ve iki kanatta da farklı desenler çizilmişti. Hemşire kapıdan girip durduğunda

onunla birlikte durdum. Bu kadar büyük bir kalabalıkla karşılaşmayı beklemediğimden korkuyla nefesimi tuttum. Hepimizde aynı gri gömlek vardı ve bu ürkütücü görünüyordu. Dahası, hastaların hepsi farklı yerlerde, kendi hâlindeydi. Birçoğu gerçekten delirmiş gibi davranıyordu ve onlara baktıkça buradan hemen kaçmak istiyordum.

Sakince geniş masada oturan hastaların dikkatini çekmiştim. İlk kez gördükleri için beni baştan aşağı süzüyorlardı. Salonun girişinde durmamıza rağmen her nefeste boğazıma dolan rutubet, ter ve eski ilaçların keskin karışım kokusu midemi yakmaya başlamıştı. Hastanenin her yerinde birbirine benzer ama hep daha keskin kokularla karşılaşıyordum. Buraya özgü, kaçamayacağın bir koku. Duvardaki pencereler gerçekten de eski çağlardan kalma şekillerde ve yüksekti ama kir pas içindeydi. Işık, zemine vurduğunda tıpkı bir tabut kapağı gibi solgun düşüyordu.

Olduğum yerden ayrılmadan insanları incelemeye devam ettim. Sol köşede, üzeri çiziklerle dolu eski bir satranç masasının başında kambur bir adam vardı. Kendi kendine konuşuyor, taşları bir sağa bir sola sürük-lüyordu.

“Sen veziri kaybettin. Yine... Yine kaybettin. Artık mat oldun, artık mat oldun.”

Kendi kendine satranç oynuyordu. Delirmiş olmalıydı. Ah, hadi ama! Saçmaladığımın farkındaydım. Elbette insanlar delirdiği için bu-radaydı zaten.

İlerideki kolonlardan birinin dibine çökmüş, gri saçları birbirine ka-rışmış epey yaşlı bir kadın vardı. Alnını tekrar tekrar duvara vuruyordu. Vuruşları yavaş ama kararlıydı. Kimse sesini duymasın istercesine ken-dine ceza veriyor gibiydi. Her darbeye çıtırtı duyuluyor, alnında açılan yaradan akan kan duvarı lekeliyordu.

“Neden onu engellemiyorsunuz?” diye sordum panikle.

“Emin ol, bunu denediğimiz her seferinde kendine daha büyük zarar verdi, Noa. Bir keresinde sırf bu yüzden onu odasına kapadığımız için odasındaki duvarlara daha sert kafa atıp başını yarmıştı.”

Duyduklarım karşısında kalbim sıkışıyordu. Ben onlar gibi değildim. Ben deli değildim. Burada olmamalıydım.

Sağ taraftaki geniş tekli koltukta oturmuş, sigara içen bir adam vardı. Elleri ve ayakları zincirlenmiş orta yaşlı bir adamdı bu. Gözleri kocaman ve kan çanağı gibiydi. Kaslı kolları sanki her an birini boğacakmış gibi gergindi. Ama sakince duruyor ve etrafı izliyordu. Hepimizi ama en çok da beni... Nefes almaya bile çekindim.

“Peki, o adam... Neden zincirlenmiş?”

“Dört çocuğunu ve karısını bir gece cinnet geçirip öldürdü çünkü.”

Kanım çekilmişti. “Öyleyse neden hapiste değil de burada?” Gözlerim kocaman açılmıştı ve sorumun cevabını merak ediyordum.

“Çünkü akıl sağlığını kaybetmiş biri cezadan muaf tutulur ve hapishaneye gönderilmez. Ölene dek burada, zincirlere bağlı şekilde ve ilaçlarla uyuşturularak hayatına devam eder. Onun gibi çok hasta gelip geçti buradan.”

“Yani Sablemont Hastanesi bir nevi hapishane mi?” Ağır suçluların olduğu bir hastanede ne işim vardı? Tanrı’m...

“Öyle,” dedi usulca başını sallayıp. “Ama sakın bu seni korkutmasın. Suçluların koğuşı ayrı koridorda. Yani sizinle sadece burada denk gelebiliyorlar ve o zamanda zincirli oldukları için kimseye zarar veremezler. Onlar için bahçe ya da diğer eğlenceli etkinlikler yasak. Sadece büyük salonda günde birkaç saatlerini geçirmelerine izin var, hepsi bu.”

“İçimi rahatlattın,” diye alay ederek göz devirdim. “Burası korkunç bir yer.”

“Hangi akıl hastanesi eğlencelidir ki Noa?” Hemşirenin yorumuna katılıyordum ve söyleyecek bir şey bulamamıştım.

Salondaki hastaları incelemeye devam ettim. Tekerlekli sandalyede, dizlerinin üstünde bebek taşıyan genç bir kadın hasta vardı. Kucağında bebek yoktu aslında. Sadece örtüye sarılmış bir yastık... Ona ninniler söylüyordu ve sesi öyle incedi ki... Tüylerim diken diken olmuştu.

“Biraz oturmak ister misin?” Hemşirenin sorusuna hiç düşünmeden, başımı iki yana sallayarak cevap verdim. “Korkma, ben yanındayım. Aralarına karışman iyi olacak. Herkes gördüklerin kadar kötü durumda değil, güven bana.”

Büyük masada yaşlı bir kadın örgü örüyordu mesela. Gerçekten örgü örüyordu, delice hareketler yapmıyordu. Ya da onun yanında bir kadın

oturuyor ve kitap okuyordu. Hemen karşı tarafında genç bir adam sigara içiyor ve büyük salonda çalan şarkıya başını sallayarak eşlik ediyordu.

Lori haklıydı. Herkes o kadar da kötü görünmüyordu. Aralarında benim gibi normal görünenler de vardı.

Teklifini onayladığımda birlikte yürümeye başladık.

“Sormayı unuttum. Bizden istediğin bir şey var mı?” Sevecen gülümsemesi beni rahatlatıyordu.

“Buradan çıkmak istiyorum. İsteğimi yerine getirebilir misin?”

Lori keyifle kıkırdadı. “Öyle değil, Noa...” Sandığım kadar domuz olmaması güzel haberdı. “Defter, kitap... Ona benzer şeyler. Burada vakit geçirirken kullanmak için.”

“Bir defter ve kalem harika olur,” diyerek aklıma ilk geleni söyledim. Burada kalmak delirtirdi insanı. En azından bir şeyler yazmak, günlük tutmak aklıma dağıtırdı.

Lori başını sallayarak onayladı.

Sadece birkaç adım attıktan sonra biri koluma yapıştığında avazım çıktığı kadar bağırıp tüm dikkatleri üzerime çektim. Ani ve buz gibi bir temastı bu. Tırnakları cildime saplanmıştı. Başımı çevirdiğimde, en fazla otuzlarının sonlarında görünen, yüzü dağılmış makyaj izleriyle dolu bir kadınla göz göze geldim. Saçları darmadağın, ağzı çikolatayla kirlenmiş gibiydi. Gülümsediğinde simsiyah dişleri midemi bulandırmıştı.

“Gezintiye çıkalım mı?” diye sorduğunda sesi hırıltılı bir fısıltıydı. “Gezintiye çıkalım mı hı?” Gözlerini kocaman açmış, deli gibi bakıyordu.

Kolumu kurtarmaya çalışırken attığım çılgınlık yüzünden salonda derin bir sessizlik oluşmuştu. Kadından kurtulmak için geriye kaçtıktan birkaç adım sonra sırtımı ağır, demir kapıya çarptım ve bu kez acı dolu bir inilti dudaklarımdan döküldü. Gözlerim büyümüş, nefesim kesilmişti.

Kadın peşimden gelip, “Gezintiye çıkalım mı?” diyerek aynı şeyi defalarca kez tekrar etti. “Gezintiye çıkalım mı?”

Bir ezgi gibi. Bir kehanet gibi.

“Lori, yardım et!” Hemşire zaten kadını kolundan çekiştiriyordu fakat tırnaklarını tenime öyle derin geçirmişti ki her çekmesinde canımı daha fazla yakıyordu.

Lanet olsun, burası cehennemin ta kendisiydi!

Hemşire, kadının ellerini temkinli bir şekilde tenimden ayırdıktan sonra uzun boylu iki erkek görevli kadının kollarına girdi. İşaret parmağını sertçe kadına sallarken, “Yeter, Agnes, onu korkuttun,” dedi.

Kadın bir an durup gülümsedi. Ve sonra boşluğa dalarak tekrar etti. Gözlerini üzerimden ayırmıyordu. “Gezintiye çıkalım mı?” Her seferinde aynı ses tonuyla, aynı korkunç ifadeyle konuşarak sesini âdeta hafızama kazıymıştı deli.

Görevliler onu uzaklaştırırken ben hâlâ canımı yakan demir kapıya sırtımı yaslamış, öylece duruyordum.

Göğsüm hararetli bir şekilde inip, kalkarken korku dolu bakışlarım diğer hastaların üzerinde dolaştıktan sonra Lori’yi buldu. “Kim bu kadın? Benden ne istiyor?” Hâlâ nefes nefeseydim.

“Sen ona bakma. Aklını astral seyahatle bozmuş. Gezintiden kastı da bu. Her gün biriyle astral seyahate çıkmak istiyor aklınca.” Omzumu okşarken gözlerimin içine baktı. “Zırvalıklar işte. Sen iyi misin?”

Hâlâ ellerimi göğsümün üstünde birleştirmiş hâlde sakinleşmeye çalışıyordum. Gözlerim tavana dikildiğinde içten içe Tanrı’ya sesimi duyup beni buradan kurtarması için yalvardım. Bu cehennemden kurtulmazsam eğer gerçekten aklımı kaybedecektim. Burada yolunda gitmeyen şeyler vardı ve bunu hissediyordum.

Ne pahasına olursa olsun buradan çıkmalıydım. Sanırım bunun için Paul’a ulaşmalıydım.

Gerekirse onu affetmeye bile razıydım.

33

ÖLÜME YENİLMEK

Hayatta en büyük düşmanın ölüm sanırsın. Oysa yaşamaktır asıl düşmanın. Yaşam, her gün sinsice senden bir şeyler çalarken ölüm en azından bir sefer karşına çıkar ve sen neyi kaybedeceğini bilirsin.

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Sevgilimden ayrı kaldığım iki gün bile boğucu gelmişti. Ne çok alışmışım meğer onun kokusuyla daldığım uykulara ve onun güzel yüzüne bakarak uyandığım sabahlara...

Benden nefret ettiğini bildiğim hâlde varlığı bile yetiyormuş meğerse. Sablemont Hastanesi'ne kapatılalı yirmi dört saat bile geçmemişti ama iyileşecek olması beni mutlu ediyordu.

Hastaneyi aradığımda onunla görüşmem için haftaya perşembe gününü beklemem gerektiğini söylemişlerdi. Bir hafta boyunca kıymetlimin yüzünü göremeyecek, sesini duyamayacaktım. Ayrıca telefonda aldığım bilgiye göre gerçekten durumu kötü olan hastalar vasi imzası olmadan hastaneden çıkamıyordu. Neyse ki Noa'm kısa sürede iyileşip yanıma

dönecekti. Aksi hâlde onu oradan zorla çıkarmak zorunda olsam bile bunu yapardım.

Elimi çabuk tutmalı ve bu süreçte kusursuz oyunuma devam etmeliydim. Nasılsa artık Soyтары'nın kim olduğunu biliyordum. Susan denen sürtük ve Soyтары dışında kimse Noa'nın nerede olduğunu bilmiyordu. Çünkü ikisi aynı kişiydi.

Nate ve Becca'ya bu durumdan bahsetmeyi düşünmüyordum. Doğru zaman geldiğinde nasılsa Noa evine geri dönecekti. Tek sorun... Arkadaşları geri döndüğünü görebilecek kadar uzun yaşar mıydı bilmiyorum.

Belki Nate yaşayabilirdi ama Becca da asıl listemdeki isimlerden biriydi. Yani... Noa dönmeden önce sıra elbet ona da gelecekti. Benim asi oyuncağım... Kasabaya geldiğim ilk gün festivalde çalışırken, onu tuvaletlerin arkasında dev gibi bir herifin tekiyle açık alanda sevişirken yakalamıştım.

Hatırlıyorsunuz, değil mi?

Sigara içmek için çakmağını kullandığımda Becca ve takıldığı adam beni umursamadan düzüşmeye devam etmişlerdi. Hatta... Becca'nın beni de aralarına çağırdığı o boktan geceyi hiç unutmuyordum. Seks onun için hayattaki en önemli şeymiş gibi davranıyordu.

Delirmiş olmalıydı. Kim bu kadar seks bağımlısı olabilirdi ki?

Kesinlikle Becca'nın da tedaviye ihtiyacı vardı ama o, bunu sorun olarak görmüyordu bile. Neyse ki sadece bu değil, geriye kalan tüm sorunlarından tamamen kurtulacağı günler yakındı. Sıra ona geldiğinde sefil hayatının son bulmasıyla tüm yüklerinden kurtulacaktı asi kızım.

Bana kalırsa hemen bu gece Susan Dayton'ı acı dolu bir ölüme kavuştururdum fakat Noa'nın hastaneden çıkması için onun lanet imzasına ihtiyacımız olabilirdi. Bu yüzden de bir süre daha yaşaması gerekirdi.

Saatlerce Sablemont Hastanesi hakkında araştırıp onlarca kahveyle kendimi ayıltmaya çalıştığım için fazla kafein çarpıntı yapmıştı. Kalbim deli gibi çarptıkça bedenime adrenalin yükleniyor ve bu, öldürme dürtümünü canlandırıyor.

Saçmalamayın, ahmaklar. Sizi duyan da önüme geleni öldüren manyağın teki olduğumu düşünecek. Tanrı aşkına, oyuncaklarım ve kuklalarım dışında bu zamana kadar boş yere kimi öldürdüm? Söylesenize!

Hımm... Tamam, bazı ölümler yanlışlıkla ya da eğlencesine oldu fakat bu sizi hiç alakadar etmiyor. Her boku bildiğinizi sanıyorsunuz ama çok biliyorsanız gelip kendi adaletinizi Ravebelg Kasabası'na gösterin de hepimiz görelim.

Bir boktan da memnun kalın, lanet olsun size. Oturduğunuz yerden hiçbir işe yaramadığınız hâlde her şeyi yargılama hakkını kendinizde bulmanız akıl alır gibi değil.

Soytarı denen orospu çocuğunun da dediği gibi bugün doğum günümdü ve ben sevdiğim herkesi bir anda kaybetmiştim. Yapayalnız kalmıştım, etrafımda kimse yoktu.

Sizden başka.

Ve siz, doğum günümü bile kutlamadınız. Cehenneme gidin.

Gerçekten bu hikâyenin kötü adamı olarak beni görüyorsunuz ama asıl kalpsiz ve kötü olan sizsiniz. Bu kadar zor mu birini mutlu etmek için onun doğum gününü kutlamak? Ufacık bir söz ya da sürpriz... Hiç fark etmez.

Sahiden, birini mutlu etmek bu kadar zor mu?

İnsanoğlu bu dünya için bir hastalıktı. Güzel olan her şey en basit olardı. Birini mutlu etmek, birini sevmek, birine yardım etmek... Hepsi çok basitti ama biz hep aksi olanları, en zor olanları seçip hayatı zindan ediyorduk.

Belki de ben dâhil herkes ölmeli ve yaşam son bulmalıydı. En azından hayvanlar için dünya yaşanabilir bir yer olurdu.

Daha dün gece göğsümde yatan yavru kedi kadar sevgi göstermediniz bana. En son annemin sıcaklığını hissetmiştim yıllar önce. Onun kokusunu, onun şefkatini... Ve uzun yıllar sonra tanıdık o hissi ufacık bir yavru kediden görebilmiştim.

İnsanlardan bu yüzden nefret ediyordum işte. Sevmeyi ve seilmeyi hak etmeyen iğrenç varlıklardı. Hepsinin cehenneme kadar yolu vardı. Lanet olsun.

Kötülük dolu karanlık kalbinizi üzecek bir şey söyleyeceğim şimdi. Bu gece kimseyi öldürmeyeceğim çünkü oğlum Jeu'nun durumunu merak ediyorum ve bütün gece veteriner kliniğinde kalmayı düşünüyorum.

Herkes gitmiş ve geriye bir kedi, bir de köpeğim kalmıştı. Onlara iyi bakmak zorundaydım. Jeu'nun iyileşip ayağa kalktığını görürsem rahatlardım ancak. Sonrasında zaten birlikte kusursuz oyunumu emin adımlarla ilerletmeye devam edeceğiz, merak etmeyin, adiler.

Yasağın başlamasına iki saat vardı. Saat yediden sonra yalnız dolaşmak yasaktı ama arabam polis çevirmesine girse bile beni gözaltına alamazlardı. Zira sağlık durumu söz konusu olduğunda esneklik gösterileceği söylenmişti.

Veterinerin önüne arabamı park edip indim. Hava bugün daha soğuktu ve ben siyah bir keten gömlekle olduğum için biraz üşümüştüm. İyi gelmişti. Uzaktan kumandaya basılı tutarak üstü açık arabamın tavanını kapadıktan sonra kliniğin bahçesinden geçip içeri girdim.

Linda muayene odasından çıkarken dalgın görünüyordu. Beni sanilerler sonra fark edip, iç çekerek irkilmmişti.

“Seni korkuttum mu?” Telaşlanmış gibi ellerimi kaldırdım. “Özür dilerim. Korkutmak istememiştim.”

“Sorun değil. Dalgınlığıma geldi,” diyerek gülümsemeye çalıştı.

Kenardaki kolileri işaret ederek, “Yeni ürünler mi?” diye sordum. Öylesine sormuştum.

“Ah... Hayır,” dedi alnını kaşıyarak. “Kliniğin güvenliği için kamera taktırmaya karar vermiştim. Onlar geldi bugün. Yarın da teknik servis monte için gelecek. Kasabadaki kaos bitene kadar içim daha rahat olacak en azından.”

Linda'nın kasaba yönetiminden daha akıllı olduğu kesindi. Bu zamana kadar kasabanın her noktasına kamera takılmaması aptallıktı zaten. Özel hayatın ve alanın gizliliği ilkesi yüzünden her yerde kamera olmadığını söyleyip insanları geçiştiriyorlardı. Oysaki insanların hayatı, özel alandan daha önemli olmalıydı.

Yeni Başkan Harper Weis daha fazla kamera sistemi getirileceğini de söylemişti ama o zamana kadar birçok kişinin öleceğinden haberi yoktu aptalın. Ayrıca o kadar aptal olduğumu sanması da komikti. Elbette kurbanlarımı öldüreceğim hiçbir alanda kamera olmayacağından emindim. Beni acemi ya da kendileri gibi beyinsiz sanmaları onların en büyük hatasıydı.

“En iyisini düşünmüşsün,” diyerek gülümsedikten sonra Linda’nın solgun yüzünü fark edip kaşlarını çattım. “Sen iyi misin Linda?” Bankoya ellerimi yaslayıp kumral saçlarımı geriye taradım. Evden epey özensiz çıkmıştım çünkü. “Yorgun görünüyorsun. Yüzün de solmuş. İyi misin?”

“Ben...” Usulca öksürerek boğazını temizledi. “İyiyim aslında. Sadece...”

“Jeu’ya bir şey mi oldu?” Kalbim dehşetle çarpmaya başladı. “Lütfen durumunun iyi olduğunu söyle bana.”

“Benimle gel, Paul.” Linda başını eğip, muayene odalarının yanından geçerek, yoğun bakım ünitesine giderken korkulu adımlarla peşinden ilerledim.

Hırıltılı bir sesle, “Yaşıyor mu Jeu?” diye sordum.

“Hâlâ hayatta,” dediğinde içim rahatlamıştı. Peki, öyleyse Linda neden baktan bir hâldeydi?

Yoğun bakım için gerekli galoş ve eldivenleri giydikten sonra odaya girerken Linda sessizliğini bozdu. “Jeu için elimden geleni yaptım fakat güçlü bir zehir türü olduğundan ne yazık ki tedaviye yanıt vermiyor. Dünden beri bilinç durumu, ağrı seviyesi, hayati organ fonksiyonları ve nörolojik reflekslerini gözlem altında tutuyorum.”

“Peki, sonuç?” Her dakika biraz daha kafam karışıyordu, lanet olsun.

“Dünden beri çok kez nöbet geçirdi ve organları ağır hasar aldığından iflas etmek üzere. Midesini yıkadım, serum ve ilaçlarla vücut direncini arttırmaya çalıştım ama ağrıları azalmıyor bir türlü. Bilinci hâlâ kapalı. Ki zehir ilk önce sinir sistemine saldırdığı için nörolojik hasar da çok fazla.”

Tüm bu acıları Mia da yaşamış mıydı? Oysa ben acısız bir ölüm olması için çabalamıştım.

Tanrım, beni bağışla.

“Peki, ne yapacağız, Linda?” Sesim titremiştii. “Lütfen onu kurtarmanın bir yolu olduğunu söyle.”

“Ne yazık ki beklemekten başka bir yol kalmadı.” Hüzünlü bir iç çeğişle nihayet gözlerime bakma cesareti gösterdi. “Zehir çok hızlı yayılmış, Paul. Test sonuçları her seferinde daha kötü geliyor. Bilinç kaybı stabil ve nefes alamıyor.”

Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Jeu da tıpkı diğer hayvanlar gibi sessiz bir melekti. Acısını anlatamaz, ağlayamaz, yardım dilenemezdi. Onun için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ve çaresizlik beni delirtiyordu.

Soytarı bunun bedelini çok ağır ödeyecekti.

“Eğer istersen... Acısını uzatmamayı konuşabiliriz.” Linda’nın bunu söylerken bile gözleri dolmuştu.

“Ö- Ötenazi mi?” diye sordum kekeleyerek. “Onu uyutmayı mı tavsiye edeceksin?” Sesim kendime bile yabancı geldi o an.

Linda başını eğdi, sessizliği ölüm gibi odanın her yanına sirayet etti.

Tanrı bir kez daha beni yüzüstü bırakmıştı. Dualarımı karşılıksız bırakmış, merhametini benden ve oğlumdan csirgemişti.

“O benim ilk evladımdı,” dedim çatlayan sesimle. “Yanımda kimse yokken... Ben yalnızken o vardı. Annem öldüğünde onun varlığıyla güç buldum. Yemin ederim, eğer hayattaysam bu onun sayesinde oldu.” Linda’ya anlatıyor gibi görünsem de aslında bir nevi Jeu’ya minnettimi dile getiriyordum.

Sedyede öylece yatan hareketsiz bedenini sevmek için yanına çömeldim. Elim siyah tüylerinin üzerinde gezinirken ağlamamak için dudaklarımı dişledim.

“Hiçbir şey yapmadığımı düşünme lütfen,” dedi. “Elimden geleni yaptım ama onun bedeni artık savaşıyor. Direniyor gibi görünüyor ama bu zehir ondan daha güçlü ne yazık ki. O artık yalnızca acı çekiyor.”

Başımı iki yana sallarken, “Onun acı çekmesine dayanamam,” dedim soğukkanlılıkla.

“Eğer istersen buna son verebilirsin,” diye yineledi teklifini.

Kızaran gözlerimi Linda’ya çevirip, “Başka yolu yok mu?” diye sordum emin olmak için.

Linda *maalesef*, der gibi başını salladığında yeniden baygın yatan Jeu’ya döndüm.

“Oğlum... Yanındayım, duyuyor musun beni?” Gözümden bir damla yaş akarken Jeu’nun hemen yanına damladı. “Ben seni çok sevdim, meleşim. Her şeyinle. Beni tamamladın, yalnızlığıma dost oldun.”

Hırsla gözyaşımı sildim ve bir damla daha akmasına izin vermedim. Oğlum benim günahlarımın bedelini ödüyordu. Bunu yapan Soyтары olsa da ölmesine sebep olan bendim. Mia'nın ahı onu bu hâle getirmişti. Kendi ellerimle sakladığım zehir, oğlumun celladı olmuştu.

“Paul...” Linda elini omzuma koydu. “Eğer kararın kesinse...” Burnumu çekerek ayağa kalktım ve hiç düşünmeden başımı salladım. “Öyleyse sen vedanı ettikten sonra işlemi tamamlayacağız.” Usulca elini çekerken en az benim kadar acı çektiği gözlerinden belliydi ama soğukkanlı durmaya çalışıyordu. “Ben sizi yalnız bırakayım. Enjektörü hazırlayacağım.”

Başımı sallamamla birlikte Linda odadan çıktı ve oğlumla baş başa kaldık. Ona veda edecek yüzüm yoktu. Af dilemekten, sevgimi söylemekten utanıyordum ama her veda buruktu.

Elimde kalan son sevdiğimi de Tanrı'nın yanına uğurlamak acı veriyordu.

Linda yeniden yanıma geldiğinde odanın içinde ağır bir sessizlik asılıydı. Zaman bile bu veda karşısında ilerlemek istemiyor gibiydi. Klinik odasının içine karanlık bir hüznün yayılmaya devam ediyordu. Metal masanın üstünde, oğlumun acıyla kıvrılmış bedeni yatıyordu. İflas eden ciğerleri nefes almak için hâlâ direniyor gibiydi.

Acısını dindirmek için ilaçlarla uyuttuğunu söylemişti Linda. Son... Son bir ilaç ve sonra acıları tamamen kaybolacaktı oğlumun.

Titreyen ellerimle Jeu'nun başını okşarken her saniye kendimden biraz daha nefret ediyor, bir an önce Soyтары'yı vahşice öldürmek istiyordum.

Linda beyaz bir önlük giymiş, elinde hazırda beklettiği şırıngayla vedanın bitmesini bekliyordu. Onunla göz göze geldiğimde Jeu'nun acısı ikimizin de omuzlarında yükü şimdi.

Birden odadaki oksijen tükenmiş gibi boğazım düğümlendi. Yutkunmaya çalıştım fakat boğazıma takılan kelimeler bunu engelledi. “Ben seni çok sevdim, oğlum,” diye fısıldadım son kez. “Yeterince iyi bir baba olmadıysam affet beni...”

Linda, elinde tuttuğu küçük enjektöre baktı. İçindeki sıvı sanki bütün acıları susturacak kutsal bir sessizlik taşıyordu. “İstersen kucağında uyun,” dediğinde dakikalardır direndiğim gözyaşım yanağımdan süzülmeğe başladı. “Yanında... Senin sıcaklığını hissederek veda etsin.”

Hızla başımı sallayarak, kabul edip Jeu’yu kucağıma aldım. Ruhumu yakan ateş tenimi de sarmıştı ve Jeu’nun buz kesmiş teni iliklerime işlemişti. Kalbi artık ağır ağır atan oğlum, başını son kez göğsüme yasladı. Onu üzmemek için gözyaşlarımı dindirmeye çalışırken Linda usulca yanımıza yaklaştı. Enjektörü damar yoluna sabitlediğinde nefesimi tuttum. Sanki onun hayatına değil, kendi hayatıma son veriyordum.

Canım yanıyor. Anlıyor musunuz?

Hiç bu kadar zor olacağını düşünmemiştim ama kalbim sanki cehennem ateşinde yanıyordu.

“Tatlı rüyalar, Jeu,” diye fısıldarken gözyaşları içinde gülümsedi Linda. “Acın artık geçiyor. Işık seni bekliyor. Gittiğin yerde dostlarınla oyunlar oynayacaksın, küçük meleğim.”

Linda benden daha fazla ağlıyordu. Dayanamamış, kendini bırakmıştı artık. Çünkü oğlumu ölümün kollarına bırakan el, ona aitti.

Jeu’nun kalp atışlarını avuçlarımda hissedemiyordum artık. Eğilip son kez ölümün soğukluğuyla kuşanan tenini öperken, “Hoşça kal, bir tanem,” diye fısıldadım.

Linda enjektörü çekip, gözyaşlarını sildikten sonra duruşunu dikleştirip omzuma dokundu. “Muayene odasına geçip istediğin kadar vakit geçirebilirsin Jeu’yla. Ne zaman hazır hissedersen o zaman bana teslim edersin onu.”

Bir şey söylemeden, sadece başımı eğip oğlumun kollarımda yatan cansız bedenini izledim. Hayatın ve ölümün ortasında, zamandan kopmuş bir anda hapsolmuştum.

Annemin ölümünden sonra ilk kez ölüm benden birini daha koparmıştı.

34

ACILARIN İNTİKAMI

Deliliğin sınırında dolaşmak, ölüme kafa tutmakla eş değerdİ.

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Tanrı benden bir can almıştı.

Tanrı bugün gözyaşlarımı akıtmıştı. Ki akan her yaş cehennemin ateşini söndürecek kadar öfke yüklüydü.

Bu gece kimseyi öldürmemeye söz vermiştim ama beni buna zorlamışlardı. Benden alınan her canın karşılığı onlarca kişinin ölümüyle dengelenirdi ancak.

Linda yarım saati aşkın süredir dışarıdaydı. Bense oğlum Jeu'yla birlikte muayene odasında vedalaşıyordum. O çoktan bırakıp gitmişti beni. Bir kez daha bu dünyada yapayalnız bırakılmıştım. Bir sevdiğim daha terk edip gitmişti beni. Her kaybediş beni daha güçlü ve acımasız kılıyordu.

Aldığım canların, girdiğim günahların karşılığıysa bu ölümler... Bundan sonraki öldüreceğim insanların karşılığında Tanrı'nın benden alacak kimsesi yoktu. İntikamını son olarak Jeu'yu benden alarak sağlamıştı fakat bundan sonra beni cezalandıracak kimse yoktu.

Tıpkı yıllar önce olduğu gibi... Ben yine yapayalnızdım.

Yalnızlıktan korkardım eskiden. Artık yalnızlık benim için özgürlük anlamına geliyordu. Zira kaybedecek hiçbir şeyi olmayanlar ancak özgürlüğün huzurlu kollarında yaşam sürerdi.

Benim kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Bu yüzden korku nedir, bilmeyecektim. Acıyı bir daha tatmayacaktım. Tüm acılarımı kalbimin en karanlık dehlizlerine hapsedip bir daha ağlamamaya yemin etmiştim.

Ben Oyuncak Katili'ydim. Ağlamak da korkmak da kurbanlarıma özeldi. Ben korkulan ve can alandım. Karşımda herkes korkuyla titrerken, ben bir daha asla diz çöküp yaş dökmeyecektim.

Yemin ederim.

Jeu'yu yavaşça masaya yatırdıktan sonra hınçla gözlerimi sildim. Gözlerim ağlamaktan yanıyordu. Muayene odasındaki lavaboda ellerimi ve yüzümü yıkadıktan sonra sağ taraftaki geniş dolabın üzerinde duran kimyasal şişelerine gözüm takıldı.

İlk kez bir ölümü planlamadan hareket edecektim. Tanrı canımı yaktığı için öfkem dinmiyor, her saniye biraz daha yükselip beni bile boğuyordu.

Bu tufan ancak bir ölümle durulabilirdi ve bu gece... Noa'mın arkadaşı Linda, kaybettiğim oğlumun karşılığında can verecekti.

Hırsım dinmezdi başka türlü. Tanrı'ya isyan etmekten çekiniyordum. Bu yüzden de öfkemi yatıştıracak tek yolu seçmek zorundaydım.

Ne bakıyorsunuz öyle? Tanrı'ya isyan edip günahkâr olmamı mı istiyorsunuz?

İsa aşkına, beyniniz nerede sizin? Size tahammül edemiyorum.

Ellerimi kâğıt havluyla kuruladıktan sonra kenardaki şişeleri peçeteyle elime alıp üstlerini okudum. *Sterilizasyon Kimyasal* yazıyordu beyaz, büyük şişenin üzerinde ve ölüm tehlikesi ibaresi yer alıyordu.

Ölüm... Hayatta sevdiğim tek şey.

Şişenin arkasını çevirip, uyarı yazısını okudukça yüzüme şeytani bir tebessüm yerleşiyordu.

Tehlike: Solunması veya ciltle teması tahrişe, yanıklara ve solunum yolları hasarına neden olabilir. Zehirlenme, kimyasal yanıklara yol açabilir.

Okudukça aklımda canlanan senaryo beni mest ediyordu. Muayene odasına hızlıca göz gezdirdikten sonra odanın köşesinde kedileri ve yavru köpekleri yıkamak için kullanılan küçük küveti görünce nihayet planımı tamamlamış oldum.

Birkaç dakika içinde hazırlığımı tamamladım. Kimyasalın kapağını açtıktan sonra tenime temas etmemesi için özen göstermiştim çünkü uyarı yazısını detaylı okuduğumda solumak ya da temas etmenin bile tehlikeli olduğunu anlamıştım.

Küvete kimyasalın tamamını döktükten sonra kalanını tamamlamak için su ekledim. Neyse ki kokusu olmadığı için şanslıydım.

Eldivenleri çıkardıktan sonra bile ellerimi iyice yıkadıktan sonra gözlerimin altını sanki ağlıyormuş gibi birkaç damlayla ıslattım.

Oyun başlıyordu.

Yüzüme ağır bir hüznün yerleştirip ağır adımlarla muayene odasının çıkışına yürüdüm. Kapıyı usulca aralayıp, "Linda!" diye seslendim. Görüş alanımda olduğu için bankoda olduğunu görebilmiştim.

"Geleyim mi?" Linda da kendini toparlamış görünüyordu.

Adi sürtük. Üzüntüsü sadece birkaç dakikalık mıydı sahiden?

Demek ki gerçekten üzülmemişti. Beceriksizliği yüzünden oğlumu kurtaramadığı için sadece rol yapıyor, vicdanını rahatlatıyordu demek. Birazdan yaptığının bedelini ödeyecekti. Onun yüzünden oğlum ölmüştü.

"İstersen dışarıda bekle. Jeu'yu hazırlayayım ben de," dedi odanın önüne geldiğinde ama başımı iki yana sallayarak teklifini reddettim.

"Son ana kadar yanında olmak istiyorum," derken sesimi titretmiştim.

Tanrı'm... Sanatın her dalında böylesi yetenekli olmaktan gurur duyuyordum. Her konuda muhteşem bir adam olduğum için bile beni sevdiğini biliyordum. Zira ben, Tanrı'nın en güzel eseri idim.

Bunu kimse inkâr edemezdi.

Linda gülümseyerek odaya girdikten sonra doğrudan Jeu'ya yöneldi. Çekmeceleri karıştırmakla meşgulken, birkaç adım arkada durup onu izliyordum.

Oğlumu gömmek için onun yardımına ihtiyacım yoktu. Kefenlemesine de gerek yoktu. Burada işim bittiğinde oğlumu da alıp gidecektim ve bana yakın olması için evimin bahçesinde ona en güzel mezarı kazacaktım.

Önce Joanne, şimdi de Jeu... Evimin bahçesi, bir mezarlığa dönüşüyordu.

Kliniğin henüz kamerası olmaması harikaydı. Aptal Linda. Yarın, her zaman geç kalmaktır. Hayatta hiçbir şeyi ertelememesi gerektiğini bu yaşma gelmiş olmasına rağmen öğrenememiş bir ahmaktı.

Bugün yapmayıp yarına ertelediği her an geç kalmış sayılırdı insan.

Linda eğer kamera sistemini daha erken taktırsaydı, bugün onu öldürmeye cesaret edemezdim. Elbette başka bir yerde mutlaka oğlumun intikamını alırdım ama birkaç saatliğine de olsa daha fazla yaşama şansını kaybetmişti sürük.

Linda dikkatle işine devam ederken kenarda duran ağır ve kalın eldivenleri yavaşça ellerime geçirdim. Köpek ısırtığı ya da kedi tırmalamalarına karşı kullanılan sağlam bir eldivendi ve biraz sonra buna ihtiyacım olacaktı.

Palyaço maskem yanımda olmadığı için keyifsizdim. Hiçbir kurbanım, ölmeden önce kusursuz yüzüme baksın istemezdim.

Neyse ki Linda'nın dönüp bana bakmak için şansı olmayacaktı.

Linda, Jeu'ya taktığı damar yolunu çıkardıktan sonra bantları da çekip çıkardı ve kolunu temizledi. Yani Jeu için yapabileceği başka hiçbir şey kalmamıştı.

Ne dersiniz, suç ortaklarım?

Bir sonraki ölüm için beşten geriye sayalım mı? Eşlik eder misiniz bana yoksa koca kışınızı yayıp izlemeye devam mı edeceksiniz her zaman olduğu gibi?

Ah... Ne diye sizinle vakit harcıyorsam! Hata bende.

Beş...

Eldivenlerin içinde heyecanla parmaklarımı oynatıyordum.

Dört...

Bir adım daha yaklaştım Linda'ya.

Üç...

Kesik kesik nefes alıp veriyordum.

İki...

Bir adım arkasıındaydım artık.

Bir...

Var gücümle Linda'yı omuzlarından yakaladığım gibi sağ tarafta duran küvete başını soktuğumda çığlıkları suyun altından boğuk bir inilti gibi duyuluyordu.

Linda acı içinde çırpındıkça omuzlarından daha şiddetli bastırıyor, eldivenlere rağmen ellerime ya da üzerime kimyasal sıçramaması için kendimi olabildiğince geride tutuyordum.

Linda kurtulmak için küvetin kenarına tutundu fakat bu kez parmakları saniyeler içinde ateşe tutulmuş gibi erimeye başladı. Tanrı'm... Ancak böyle bir ölüm kederimi dindirirdi.

Linda çırpındıkça eriyen derisine tutunamayan saçları etrafa ve suyun içine dökülmeye başlıyordu. Etin yanık kokusu, kimyasalla birlikte genzime doldukça nefesimi tutmaya gayret ediyordum. Zira solumak bile ciddi tahrişe yol açabilirdi.

Kendimi düşünmeliydim. Sağlığıma bir zarar gelsin istemezdim, değil mi?

Linda'nın kulaklarından, ağzından ve burnundan saniyeler içinde kan gelmeye başlamıştı. Su kırmızıya boyanırken, yanarak dökülen et parçaları midemi bulandırmaya başlamıştı.

Linda son ana kadar çırpınmaya devam etti fakat iki üç dakika daha direndikten sonra vücudu hızla şişmeye başladı. Ağzından ve

burnundan içeriye kaçan kimyasal yüzünden solunum yolları param-parça olmuş, akciğerleri su toplayıp iflas etmişti. Saçlarının tamamı yanarak dökülmüş, sadece ensesinde bir tutam kalmıştı.

Tek dileğim üzerime ya da ellerime zarar gelmemesiydi. Hepsinden önemlisi yakışıklı yüzüme sıçrarsa delirirdim.

Oğluma yaşattığını kısa sürede kendisi yaşamıştı.

Linda ölüme teslim olduğunda bedeni ağırlaşmaya başlayınca, daha fazla kendimi yormadan bedenini geriye savurdum.

Lanet olsun. Bu... Bu iğrençti!

Yüzünün tamamı birbirine karışmıştı. Gözleri erimiş, elmacık kemikleri göz çukurlarına dolmuştu. Dudakları saniyeler içinde öyle bir yanmıştı ki burnundan aşağısı tamamen yok olmuştu. Sadece dişleri görünüyordu.

Tanrı'm... Hassas bir insan değildim fakat bu görüntü benim için bile fazlaydı.

Linda elleri ve yüzü yanarak, organları iflas ederek bu gece can vermişti.

Eldivenleri burada bırakamayacağım için ellerimden dikkatlice çıkarıp suyun altına tuttum. Dakikalarca yıkandıktan sonra bir poşete koyup, Jeu'yu da kucağıma alarak, Linda'nın cesedini muayene odasında bırakıp çıktım.

Bir cinayeti daha en kusursuz hâliyle işlemiştim.

Şimdi size soruyorum, ahmaklar... Oğlumu tedavi edemeyen veteriner bile böylesi işkence dolu bir ölümle can verdiyse... Onu zehirleyen ellerin sahibine neler yapacağımı hayal edebiliyor musunuz?

Sizi uyarıyorum. Benim yaptıklarımın da yapacaklarımın da sınırı yoktu. Benim yaratacağım vahşetin zerresini dahi düşünmek aklınızı kaybetmenize yol açardı.

Kendinize bunu yapmayın. Zira akıl hastaneleri sandığınız kadar iyi yerler değil. Deliliğin sınırında dolaşmak, ölüme kafa tutmakla aynı şeydi. Ve eminim ki sizde bunu yapacak yürek yoktu.

35

GERÇEK SANDIĞIN YALANLAR

*İnsanı kandıran yalanlar değil, inanmak zorunda kaldığı gerçeklerdir.
Çünkü öyle yalanlar var ki gerçeğin suretini kuşandığında kendi
doğrularından bile şüphe edersin.*

NOA DAYTON
Lacelith Kasabası

Agnes denen ucube kadın bana saldırdığından beri kollarıma geçirdiği tırnaklarının izleri hâlâ canımı yakıyordu. Sorun tırnak izleri değildi aslında. Karşılaştığım gerçeklerin ağırlığıydı.

Dr. Valen bu hastane hakkında güzel olan şeylerden bahsedip kendi kafasında yarattığı o güçlü markayı anlatmanın ötesine gitmemiş, Sablemont'un karanlığına gizlenen gerçekleri gizlemek için ustalıkla yalan söylemişti.

Lori sakinleşmem için beni diğer hastaların da bulunduğu geniş masaya oturtup sıcak bir çay getirmelerini söylemişti. Papatya çayıyla sakinleşmemi beklediği hastanede aklını tamamen yitirmiş tehlikeli insanlar ve daha da kötüsü ağır suçlu olanlar vardı.

Gerçekten böyle bir yerde geçirdiğim her dakika aklımı yitirecek gibi hissederken bu sorunu çözecek şey papatya çayı mıydı?

Hadi ama... Ben çocuk değildim. Diğer hastalar gibi delirdiğim falan da yoktu. Beni bu şekilde geçiştiremezlerdi.

Lanet olsun ki annem yüzünden bir hafta boyunca buradan çıkmazdım. Prosedür gereği yaptıkları şey suç ya da insanı alıkoymak olarak da nitelendirilemezdi. Annem birinci dereceden vasımdı ve elindeki evraklar yüzünden pekâlâ beni bu cehennem çukuruna kapatma yetkisine sahipti.

Tanrım... Aklımı yitireceğim, bana yardım et.

Sıcak bir şeyler içmek zihnime olmasa da boğazıma iyi gelmişti. Açlıktan midem sızlıyordu ama bu kahrolası hastanede ağzıma bir şey sürmeyecektim. Bu delilerin arasında nasıl hayatta kalacağımı düşünüp durmaktan beynim uyuşmaya başlıyordu.

Hemşire Lori birkaç işini hallettikten sonra gelip beni alacağını ve odama götüreceğini söylemişti. O gelene kadar çayımı içecektim.

Örgü ören yaşlı kadın gözlüğünün altından bana bakıp duruyordu. Sanki bir şey söylemek ister gibi ama odağı bende değilmiş gibi davranmakta da usta görünüyordu. Bakışlarından hiç hoşlanmamıştım. Çayımın son yudumunu da içip fincanı masaya bıraktığımda kadının dik dik bakışlarıyla irkildim.

“Ne için buradasın, kızım?” Bakışlarında bir acıma görüyordum.

“Annem... Annem onu öldürmek istediğimi düşünüyor. Bu yüzden beni buraya kapattı ama bir hafta sonra buradan çıkacağım,” diyerek duruşumu dikleştirdim. Yaşlı kadının bana acımasına ihtiyacım yoktu.

Hayatımdaki herkes yeterince bana acıyordu zaten.

“Kendini kandırıyorsun, kızım,” diyerek örgüsüne devam etti. “Sablemont’a giren kimse geri çıkamaz.”

Şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. Bu da ne demekti?

“Hayır, çıkacağım,” diye itiraz ettim. “Dr. Valen söz verdi. Eğer istersem...”

Yaşlı kadının içimi ürperten gülüşüyle cümlem yarım kaldı.

“O kadının sözlerine güvenme, yavrum. Dr. Valen şeytanın ta kendisi. Dünyada şeytanın sureti o kadın.” Alt dudağını sararmış dişlerinin arasına alıp başını iki yana salladı. “Sablemont’a gelen her hasta onun için bir denek, bir oyuncak demek.”

“Sizi anlamıyorum,” derken kafam iyice karışmıştı. “Ne söylemek istiyorsanız açık konuşun.”

“Her şeyi anlatacağım ama kendini düşünüyorsan anlattıklarımı gizli tutacaksın,” diyerek öne eğildi. Tereddütlü bir şekilde başımı sallayarak onaylamak zorunda kaldım. Ne biliyorsa öğrenmek zorundaydım. “Sablemont’un kuralı bir hafta boyunca gözetim altında kalmak. Buraya mahkeme kararı, vasi onayı ya da etrafındaki insanların hayatını riske atacak davranışlar sergileyen insanlar yatırılır. Yalnızca vasi yoluyla buraya girenler istediği zaman çıkabilir ancak...”

Yanımızdan iki hemşire geçerken, kadın geriye çekilip örgüsüne devam ediyormuş gibi yaptı. Ben de boş fincanı ağzıma götürerek ona uyum sağladım.

“Diğer türlü sadece buradan ölünce kurtulursun, kızım. Ayrıca annen seni düşünüyor olsaydı zaten buraya kapatmazdı. Pek çok hasta bir gün ailesi gelip, onu alacak umuduyla beklerken, bu duvarların arasında solup gitti.”

Tam da benim annemin yapacağı bir hareketti. Bir daha asla benim için gelmeyecekti. Kahretsin... Bu hastanede hayatım son bulacaktı.

“Beni de buraya babam kapatmıştı. Ben daha on dokuz yaşındayken...” Derin bir iç çekişle sustu. “Şimdi kaç yaşındayım, biliyor musun?” Karşılık vermemi beklemedi. “Altmış yedi.”

Karşımdakinin de akıl hastanesinde yatan biri olduğunu ve ona güvenmemem gerektiğini aklımdan çıkarmamalıydım. Hastalığının ne olduğunu ve neden burada yattığını bilmiyordum.

“Bir daha asla beni almaya gelmediler.” Aynı acıyan bakışlar tekrardan gözlerime dikildi. “Senin için de gelmeyecekler, kızım. Son nefesine kadar Valenların oyuncağı olacaksın.”

“Valenlar?” Sadece Dr. Valen olduğunu sanıyordum. Başka biri daha mı vardı?

“Sablemont Hastanesi’nin sahibi yüzyıllardır Valen ailesi. Nesilden nesile aktarılan lanetli bir kurum burası. Hepsi aynı şeyin peşinde... İnsanlık dışı işkence yöntemleri ve deneylerle bilime meydan okuyan bir grup akıl hastası.”

Bir yanımda kadının deli olduğunu söyleyip duruyor, diğer yanımda söylediklerine inanıyordu. Hastanede içimi ürperten ve anlam veremediğim bir şey vardı. Kadının anlattıkları sanki yapbozun eksik parçalarıydı.

“Hastalar bu işkencelere dayanamayıp eğer yolunu bulursa intihar ediyor. Bazı hastalar da bir daha dönmek üzere kayboluyor.” Kadının anlattıklarının günümüzde yaşanması pek mümkün değildi.

Hiç mi bu hastaneyi denetlemiyorlardı? Hastalar kayboluyor olsaydı eğer bu mutlaka basına yansır, hasta yakınları olay çıkarırdı.

“Öyle olsaydı mutlaka ifşa olurlardı,” diyerek düşüncemi sesli dile getirdim. “Hastane mühürlenirdi çoktan.”

“Her şeyi kılıfına uydurdular. Denetim için geldiklerinde insanların inanmasını istedikleri yönlerini gösteriyorlar ama onlar gittiğinde kâbus yeniden başlıyor,” derken sesi titredi. “Burası cehennem, kızım. Burada olmak, ölmekten beter.”

“Siz neden kaçmadınız buradan? Bana verilen evrakta, *vasi yoluyla hastaneye gelenler bir gün vasileri öldüğü takdirde kendi rızalarıyla hastaneden ayrılma hakkına sahiptir*, diye bir madde yer alıyordu.”

“Babam domuz gibiydi. O öldüğünde dışarıda beni bekleyen bir hayat yoktu artık. Beş yıl önce öldü zalim herif.” Öfkeyle kaşlarını çatı.

“Peki, neden buradasınız?” Merakla nefesimi tutmuş, cevabını bekliyordum.

“Babam, aklımı yitirdiğimi düşünüyordu. Günahkâr olduğumu, içime şeytan girdiğini söyleyip beni buraya kapattı. Annemin ölümünden sonra bana bakamayıp yalanların ardına saklandı anlayacağın.” Sıkıdığı dişlerinin gıcırtısını duyabilmıştım. “Burası eski zamanlarda bir manastır olduğu için ve sonraki yüzyılda kilise yönetimine geçtiğinde şeytan çıkarma ayinleri yapıldığı için babam bunu duyar duymaz beni buraya hapsedti.”

“Burada ne gibi işkenceler yapılıyor ki?” Aklım almıyordu. İşkenceyle insanları iyileştirme geleneği Orta Çağ’dan kalmaydı. Kim günümüzde buna başvururdu?

Delilikti.

“Aklına gelen en kötü ihtimalleri düşün,” dedi kadın ve birden geriye çekilip örgüsüne odaklandı.

“Noa!” Hemşire Lori’nin sesiyle neredeyse çığlık atacaktım. Kadın, Lori’nin gelmesiyle geriye kaçmıştı.

Söyledikleriyle aklımı allak bullak ettiği için zoraki bir şekilde gülümsemeye çalışarak ayağa kalktım. Hemşire bir gariplik sezmesin diye gözlerimi ondan kaçırarak, “Odama gitmek istiyorum,” dedim. Son kez omzumun üstünden kadına baktığımda o artık bana bakmıyordu. Sanki benimle hiç konuşmamış, varlığımdan haberdar olmamış gibi davranıyordu.

“Kim o kadın?” diye sordum Lori’ye.

“Bayan Marry,” dedi göz devirerek. “Kronik Paranoid Şizofreni tanısıyla uzun yıllardır burada tedavi görüyor.”

Şimdi anlaşıyordu. Kadın bu yüzden akılalmaz şeyler söyleyip duruyordu demek ki. En azından bunu duyduğuma sevinmiştim çünkü diğer türlüüne inanmak aptallıktı.

Odaya girdiğimde Lori küçücük bir plastik bardakta bana iki ilaç uzattı. Mavi ve beyaz renkte ilaçlardı.

“Bunlar nedir?” Hayretle kaşlarım çatıldı.

“Rahat uyuman ve duygusal çöküntünü bastırman için,” derken Lori içtenlikle gülümsedi.

“İstemiyorum,” diyerek eliyle birlikte bardağı ittim. “İlaç kullanmayacağım.”

Hemşire sabırla iç çekip, “Tedavi sürecini desteklemesi için bunlara ihtiyacın var, Noa,” dedi. “Bunlar her zaman kullanacağın ilaçlar olmayacak. En azından bu bir haftalık süreçte ihtiyacın var.”

Tereddütlü bakışlarım dakikalarca genç kadının yüzünde oyalandı fakat en sonunda direnmeyi bırakıp peş peşe hapları yuttum.

“Bunlar da istediğin defter ve kalem,” diyerek bordo kaplı defteri bana uzattı.

Teşekkür eder gibi başımı sallayarak odama girdim. Ağır demir kapı ardımdan kapanıp kilitlendiğinde ben çoktan kendimi sırtüstü yatağa bırakmıştım.

Göz kapaklarımın ağırlaşp bedenimin uykuya teslim olması ise birkaç saniye içinde gerçekleşti.

Burada zaman kavramı yoktu. Saat yoktu. Günün hangi diliminde olduğunu bilmek güçtü.

Göz kapaklarımın üstünde taşıması güç bir ağırlık vardı. Sanki içimdeki karanlık her an beni yutuyordu ve sanki ruhum bedenimden ayrılmış da kendimi dışarıdan izliyormuşum gibi bir his vardı. Bilincim, bedenime göre daha uyanıktı fakat bedenime söz geçiremiyordum.

Başım dönüyordu, vücudum uyuşuktu. İlaçların etkisi sandığımdan çok daha ağır gelmişti. Yarın ilk iş Hemşire Lori'ye durumdan bahsedecektim. Göz kapaklarımın arasından süzülen solgun ışık sayesinde, etrafı bulanık hâlde seçebiliyordum ama bir türlü gözlerim tam açılmıyordu. Soğuk... Ayaklarımdan yukarı doğru tırmanan, kasıklarımdan iç organlarıma kadar süzülen, kemiklerimin içine işleyen vahşi bir soğuk odanın içinde kol geziyordu.

Biraz sonra bir el omzuma dokunduğunda irkildim ancak hepsi bu kadardı. Gözlerimi açacak, konuşacak ya da tepki verecek hâlde değildim.

Kapı gıcırdayarak açılmıştı. Kaslarım tümüyle gevşemiş, bilincim derin bir çukura düşmüş gibiydi. Sanki bedenim benim değildi artık. Uyuyamıyordum ama uyanık da sayılmazdım. Sadece... Boğuluyordum.

Hiçbir şey söylemeden odaya giren hemşirelerden biri kolumdan, diğeri ayak bileğimden tutarak beni kaldırdı. Direnecek gücüm yoktu. Tuhaf bir yanma hissi boğazıma kadar yükseldi. Kalbim yavaş atıyordu ama içimde tuhaf bir panik sezgisi dolanıyordu.

“Kim?” Başımı kaldıramıyordum bile. “Kimsiniz siz?” Harfler kafamın içinde birbirine giriyor, dudaklarımdan dökülmekte zorlanıyordu. Gözlerimi acıtan beyaz renk sayesinde üzerlerinde üniforma olduğunu seçebiliyordum. İki erkek hemşire kollarıma girip güçsüz bedenimi âdeta koridorda sürüklüyordu.

Koridorlar sessizdi. Her adımda taş duvarların arkamdan fısıldadıklarını duyuyordum sanki. Rüyada gibiydim. Hayır, bu bir rüya değildi. Bir kâbus da sayılmazdı. Bu... Sablemont’un gerçek yüzüydü.

İnce, dökük sıvalı duvarların ortasındaki paslı demir kapının önünde durduk. Üzerinde sadece solmuş bir haç çizimi vardı. İçeri girerken bileklerimden yayılan üşüme kalbime kadar ulaştı. İçerisi sessizdi ama ruhumu dişleyen uğursuz his anbean artıyordu. Güçlkle araladığım gözlerim etrafı kolaçan ediyordu. Nemli taş zemin, yüksek tavan, kilise mabedini andıran kavisli kemerler sanki üzerime çöküyordu.

Ortada, zemine sabitlenmiş eski tip sedyeye benzer bir koltuk ve hemen üstünde baş sabitleyici vardı. Ona bağlı olan metal iskelet, baş kısmına örümcek ağı gibi açılan bir düzeneği taşıyordu. Kabloların uzandığı yer ise koltuğun hemen yanındaki kocaman bir makineydi.

Hemşireler beni yavaşça koltuğa oturturken buradan gitmek istediğimi söyledim fakat sesim öyle cılızdı ki beni duymazlıktan geldiler. Kıpırdıyamıyor, onlara karşı koyamıyordum.

Çok geçmeden Dr. Valen içeri girdi. Hâlâ olup biteni dışarıdan izliyor gibi hissediyordum. Kendi bedenime yabancıydım artık. Kırmızı rujla renklendirdiği dudaklarında tekinsiz bir tebessüm vardı.

Yanıma geldiğinde elindeki defteri kapatıp adını bile bilmediğim cihazın yanına koydu ve göz hizama kadar eğildi.

“İlk tedavimiz biraz tuhaf hissettirebilir, Noa,” dedi sakince. “Ama iyileşmen için en etkili yöntemlerden biri bu. Geçmişin uğultularını susturarak başlamamız gerekiyor.”

Yalnızca gözlerimi kırpabildim. Konuşacak hâlim yoktu. Hemşireler başlığı kafama geçirdikten sonra deri bir kayışla sıkıca sabitlediklerinde canım yandı ama çığlık atamadım bile. Başlığın uçlarındaki demir topları şakaklarıma bastırdıklarında saniyeler içinde başıma katlanılmaz bir ağrı yayılmaya başladı. Ne olduğunu anlamaya zaman

bile kalmadan ellerim ve ayaklarım yine deri kayışlarla sandalyeye sabitlendi.

Sanki sarhoşmuşum gibi, “Bırakın beni,” diye mırıldandım. “Git-Gitmek... İstiyorum.” Ağzımın kenarından salyamın aktığını hissediyordum. Ya da ona benzer bir karıncalanma hissi bedenimi ele geçiriyordu.

Dr. Valen doğrulup, sandalyenin etrafından dolaşarak, odaya girerken gördüğüm cihazın yanına gitti. Gerekli ayarlamaları yaparken hemşirelerden birinin, “Hasta hazır,” diyen sesi kulaklarıma doldu. Ne için hazırlanmıştım?

Dr. Valen’la son kez göz göze geldikten sonra arkasını dönüp bir tuşa bastığını gördüm ve o an... Tanrı şahidim olsun, o an hayatımın en büyük acısını yaşadım ve ölmek için içten içe yalvardım.

Mavi ışıklar yanıp söndü. Ardından tiz sesler çığlık gibi kulaklarıma doldu. Elektrik akımıyla şiddetli bir şekilde sarsılarak titreyen bedenimi zapt eden deri kayışlar etimi kesiyordu.

Cihazdan bedenime verilen elektrik akımının çıkardığı o tiz notalarda ruhum parça parça dağılıyordu sanki. Kafamın içinde fişekler patlıyordu. Çocuk sesleri, çan sesleriyle karışıyor, beynimde kanlı bir savaş veriliyordu.

Çığlık atmak istedim, sesim çıkmadı.

Ağlamak istedim, gözlerim yanıyordu.

Konuşmak istedim, dişlerim birbirine kenetlendi.

Mavi ışıklar gittikçe odanın her yanına yayıldı. Işıklar büyüdükçe sesler arttı.

Benliğim yitip, giderken geçmişin gölgesinde karanlığa gömülen anılarım bir bir gün yüzüne çıktı.

Mia’nın gülüşü...

Annemin nefreti...

Paul’un sevgisi...

Oyuncak Katili vahşeti...

Joanne’in sessizliği...

Yaşayamadığım hayatımın yitip giden renkleri...

Hepsi birden üzerime çullandı. Zaman sanki yıllar gibi ağır geçmiş, ben kendi acılarımda ve anılarımda boğularak tekrar tekrar can vermişim.

Beynim patlıyor gibiydi.

Ve sonra her şey birden sustu.

Karanlık tüm odayı ele geçirdi. Tıpkı zihnimi, ruhumu, kalbimi yuttuğu gibi...

Tırnaklarımı avuçlarıma saplıyor ve tenimi kanatıyordum. Sarılıyordum. Ağlıyordum ve bunların hepsini bilinç dışı yapıyordum. Sesim çıkmıyordu. Kalbim sanki patlayacak gibi göğüs kafesime baskı yapıyordu. Beynimin içinde birden kör edici bir ışık patladı. Bütün kaslarımın aynı anda kasıldığını hissettim. Bedenim kendi içine çökerken beynim bir çekiçle eziliyormuş gibi acı çekmeye devam etti.

Cihaz kapatıldığında ben küçük bir çocuk gibi ağlıyor ve sarf edemediğim kelimelerin ardına sığınarak durmaları için yalvarıyordum. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu ama o yaşlar bana ait değildi. Bedenim, zihnimden daha önce pes etmişti.

Dr. Valen yanıma eğildiğinde hâlâ o sahte gülümsemesi yüzündeydi. “Noa çok işime yarayacak, Marcus,” dediğini duydum. “Annesinin kızına olan nefreti harika. Bu sayede onun için bir daha asla geri gelmeyecek. Böylesi genç bir beden epey direnç gösterecek çünkü zihni kırık değil, sağlam. Uzun süre işimize yarayacaktır.”

Duyduklarım bir halüsinasyon muydu yoksa gerçeğin ta kendisi mi ayırt edemiyordum.

Kayıpların baskısı tenimden azaldığında ben çoktan kendimi bırakmışım ve saniyeler içinde bilincim solarken kulaklarımda hâlâ Dr. Valen’in sözleri yankılanıyordu.

Annem her şeyi bilerek beni buraya kapatmıştı. Zira burası akıl hastalarının ve ağır suçluların cezalandırıldığı bir işkence hapishanesiydi.

Ve ben buradan asla kurtulamayacaktım.

36

YENİ OYUNCAK

Kendi karanlığına diz çöken insan, günahların büyüüne kapıldığı her geçen gün biraz daha yitirir masumiyetini.

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Göğsümde uyuyan kedinin başını okşayarak uykulu sesimle, “Persona...” diye fısıldadım. Gözlerimi açar açmaz aklıma gelmişti ve onun için harika bir isimdi bu. Eski Roma döneminde maske anlamına geliyordu ve günümüzde de kişilik anlamındaydı. Bu yavru kedi benim masum yanıma simgelediği için bu en doğru isimdi.

Dünden beri aralıksız uyuyordum. Komodinin üzerindeki telefonu elime alıp, baktığımda saatin öğlen ikiyi geçtiğini görüp aceleyle doğruldum. Jeu’yu kaybetmenin ağırlığı üzerime çökmüştü.

Dün onu bahçeye gömdükten sonra toprağa bulanmış ellerim ve üstümle doğrudan yatağa yatmıştım. Tırnaklarımın içi toprak doluydu. Kafamın içiyse düşüncelerin mezarlığına dönüşmüştü.

Oyuncak Müzesi hızla tamamlanıyordu. Kate, Rose, Alice, Andy ve Cindy... Geriye sadece beş isim kalmıştı. Neyse ki Joanne ucubesi hepsinin bebeklerini hazırladığı için rahattım.

Listedeki iki kız, son gece anneme saldıran adamların kızıydı ve o masum kızları, ruhları kirlenmiş o aşağılık adamların elinden kurtarıcaktım. Bir tanesi ise Ravebelg Kasabası'nın eski rahibiydi. İnanabiliyor musunuz?

İnsanların inançlarına ve kutsalının ardına saklanan bu günahkâr pislik, o gece anneme saldıranlardan bir tanesiydi. Tanrı onun karanlığını görmüş olmalıydı ki ona bir kız çocuğu vermemişti. Bu yüzden tek evladını, oğlunu en ağır şekilde öldürmekten başka şansım yoktu.

Bugün anneme uzanan elleri yarın başka masumlara uzanacaktı. Onları durduracak tek şey ölümdü. Bu dünya masumlar için cehennemdi.

Bir tanesi annemle babamın karanlık sırrını ortaya çıkaran psikoloğun asistanıydı. Annem birkaç kez kliniğe gittiğinde, psikoloğun defterlerini karıştırıp öğrendiği bilgileri etrafındakilere anlatmış ve zamanla bu karanlık sır, tüm kasabanın bildiği bir günaha dönüşmüştü. Doğrusunu söylemek gerekirse asistan kızın suçu yoktu. Bunu yapmasını isteyen psikoloğun ta kendisiydi. Etik değerlerini çiğnemek yerine bir başkasını maşa olarak kullanmıştı.

O zamanlar yaşı küçük ve basit bir stajyer olan zavallı genç kız kendisini kullanmasına izin vermişti ama şimdi kendi kliniği olan, Ravebelg Kasabası'nda pek çok kişinin tanıdığı ve sevilen bir psikolog olmuştu.

Bella Stars.

Bugün onunla tanışmak için kendisinden bir seans almıştım. Eminim ki harika bir tanışma olacaktı ve ben şimdiden sabırsızlanıyordum.

Geriye kalan son kız ise Noa'ydı. Onu size sonra anlatacağım çünkü onunla ilgili hikâye epey uzun ve karışık. Bella hariç tıpkı diğer kızlar gibi Noa'nın hiçbir suçu yoktu ama anne ve babası... Onlar büyük bir acı yaşamalıydı. Noa ise o cehennemden kurtulmalıydı ve bunun tek yolu ölümdü.

Daha fazla oyalamayın beni. Hemen kalkıp duşa girmem ve hızlıca kahvaltı etmem gerekiyor. Bugün Bella'ya odaklanmalıydım fakat merak etmeyin. Oyuncaklarımı öldürmek için hiç acele etmediğimi biliyor olmalısınız.

Oyuncaklarım, kuklalar ve diğer öldürdüklerim kadar değersiz değildi asla. Tüm hassasiyetimle onlara şölen hazırlıyor, her anından keyif almalarını sağlıyor ve unutulmaz sonlarını akıllara durgunluk verecek eserlere dönüştürüyordum.

Ravebelg Kasabası'ndan tüm kalbimle neden nefret ediyorum, biliyor musunuz?

Zira burası öyle bir cehennem ki bir kadının, kocası öldüğünde acısını yaşamasına bile izin verilmedi. Babamın en yakın sekiz arkadaşı o gece evimize geldiğinde her şey masum bir başsağlığıymış gibi görünüyordu. Oysa babamın en yakın arkadaşları, daha önce olduğu gibi annemle birlikte olmaya gelmiş ve bunu planlı bir eğlenceye dönüştürmüşlerdi.

Altı yaşındaki ben de annem de bilemedik bunu. O adamları eve almakla hayatımızı kâbusa çevirdik istemeden. Nereden bilebilirdik ki?

Anneme tecavüz edip öldürenler bu kasabada şerif, rahip, doktor, çok zengin iş adamı, üniversite dekanı ve daha nicesiydi. İçlerinden biri babamın en yakın arkadaşıydı. Kahretsin, bu nasıl kirli bir zihniyetti?

O pislik heriflerin hesap edemediği tek şey, o gece eğlencenin dozunu kaçırıp da annemi öldürecek olmalarıydı. Plansız olan tek şey buydu. Benim kırılma noktam... Oyuncak Katili'nin doğduğu geceydi, annemi kaybettiğim gece.

Çocuk kalbimde önce renkleri öldürdüm ve günden güne Oyuncak Katili'ni nefretimle besledim, büyüttüm ve yetiştirdim. Daha kendimi yetiştirmeden önce ruhumu ele geçiren o katili intikam arzusuyla yetiştirdim.

Ravebelg Kasabası erkeklerin kim olduğuna, ne suç işlediklerine bakmamıştı lakin bir kadını fahişelikle suçladıkları için ölümüne yas bile tutmamıştı.

Hiç kimse ne annemin ne de babamın katillerinin peşine düşti. O adamlar hâlâ bu kasabada saygın isimler olarak hayatlarını sürdürmeye

devam ediyor. Hatta içlerinden biri bu kasabaya başkan seçildi. Buna dayanamıyorum, anlıyor musunuz?

Annemle babam masum, demiyorum elbette ama benim hiçbir günahım yoktu. Benim çocuk olmaktan, bu kirli zihniyete sahip insanların çocuğu olarak hayata gelmekten başka hiçbir suçum yoktu.

Şimdi anlıyor musunuz kimsenin kusursuz oyunumu bozmasına izin vermek istemeyişimin sebebini?

Şimdi anlıyor musunuz insanlara yaşattığım vahşetin sebebini?

Şimdi anlıyor musunuz Oyuncak Katili'nin var olmak zorunda olma sebebini?

Kimse istemezdi, yaşadığı kasabada bir katilin masumları avlamasını.

Ve yine kimse istemezdi, hayatını bambaşka şekillerde yaşamak varken katil olmayı.

Tanrı şahidim olsun, ben istemedim böyle olmasını ama annemle ve babamla birlikte önce Tanrı terk etti beni. Bense kalbimde önce onun izlerini silip attım. Zira Tanrı, çocuklara kıyamaz sandım. Çocuklar ölmez, çocuklar ağlamaz, çocuklar yas tutmaz sandım.

Yanılmışım.

Ailelerin işlediği her günahın sonucunu daima çocuklar sırtlanırmış. En çok onların canı yanar, ilk önce onlar terk edilirmiş.

Anladım.

Ben o en karanlık gecede yalnızlığa sarıldım. Kendimin ailesi ve hatta tanrısı oldum.

Bu yüzden sakın beni suçlamaya kalkmayın. Başkalarının günahlarını bilmeden beni günahkâr saymayın, olur mu?

Zira tüm bu günahkârların arasında en masum kişi bendim. İşte... Ravebelg Kasabası tam da bu yüzden cehennemin ta kendisiydi.

Sahiden mi ya?

Sabah sabah çenem düştü ve siz meraklı sürtükler, ağzınız açık beni dinliyor, randevuma geç kalacağımı bile söylemiyorsunuz. Bazen beni gerçekten delirtiyorsunuz.

Jeu'yu gömerken, gömleğimi çıkarıp bir kenara atmıştım ve şimdi nerede olduğunu bile bilmiyordum. Yalnızca altımdaki kot pantolonu çıkarıp, yatak odasının bir köşesine fırlatarak doğrudan banyoya yöneldim.

Duştan çıktığımda banyonun buğulu aynasında beliren silüetim, sanki kutsal bir sanatçının elinden çıkmıştı ve yaratılışın son halkası tamamlanmışçasına kusursuz görünüyordu. Ancak böyle bir eser benim sanatıma meydan okuyabilirdi.

Bunları benim ağzımdan duyduğunuz için narsist olduğumu düşünebilirsiniz fakat ben yalnızca gerçeklerden ve aynada gördüğüm şeyden bahsediyorum. Ne eksik ne de fazla...

Suyun bedenimden damla damla süzülüşünü izlerken turkuaz gözlerim gölgelerin ahenkle uzandığı kaslarımın çizgilerine ve vücudumun tamamına kaydı. Bu, insanlığın geri kalanına yapılmış bir haksızlıkmış gibi hissettirdi. Böyle bir bedenin tek bir kişiye ait olması, Tanrı'nın adaletini sorgulatacak bir kusursuzluk örneğiydi.

Eğer Tanrı gerçekten kusursuz olmayı bir ceza olarak vermişse ben yeryüzündeki en büyük günahkardım.

Aynanın karşısında daha fazla oyalanmak istesem de vaktim daralıyordu. Kenardaki beyaz havluyu sıkıca belime sarıp, havlunun ucunu sıkıştırarak düşmesine engel oldum.

Islak saçlarımı geriye tararken, banyodan çıkıp doğrudan giyinme odasına girdim. Bella'yı etkilemek için özenli kıyafetler seçmeliydim. Oyun yeni başlıyordu fakat ilk karşılaşmamızda aklını başından almalıydım.

Siyahı taşımak her zaman asil ve etkileyici olmak demekti. Vücuduma tam oturan siyah tişörtlerimden birini giymeye karar verdim. Gerçekten iyi bir vücudunuz varsa tişört giymek omuzlarınızı daha geniş, belini daha dar gösterirdi ve vücudunuzu izlemeye doyamayan gözlere eşsiz bir sunum yapmış olurdunuz.

Aynı şekilde siyah, kumaş bir pantolon alıp giyinme odasından çıktım. Bella'yla randevumun sebebi Jeu'yu kaybetmemdi. Tatlı psikoloğumdan alacağım tavsiyelerle yastan kurtulmalıyım ama ilk seansa siyahlar içinde gitmek en doğru tercihti.

Seçtiğim kıyafetleri yatağın üzerine bırakıp hızlıca vücudumu ve saçlarımı kuruladım. Bir an gözüm yatağın sol tarafına kaydı. Hiç bozulmamış, örtüsü bile açılmamıştı. Kıymetli Noa'nın uyuduğu yer şimdi soğuk ve ıssız hissettiriyordu.

Her şey sona erene kadar beklemeyi planlıyordum ama sanırım o kadar bekleyemezdim. Onu şimdiden özlemiştim ve bir hafta sonra sevgilimi hastaneden çıkarıp evine getirecektim. Buraya. Ait olduğu yere. Benim yanıma.

Üzerimi giydikten sonra nemli saçlarıma saç spreyiyle son dokunuşu yaptım. Ardından parfüm şişesine uzandım. Bugün seçeceğim koku akılda kalmalıydı. Bella saatler sonra bile kliniğinin her köşesinden benim kokumu almalıydı.

Sandal ağacı ve amber notasının ahenkle buluştuğu, ağır ama baş döndürücü kokuyu boynumun iki yanına, enseme, göğüs kafesimin tam ortasına ve avuç içlerime sıktım.

Size çok önce bu taktiği öğrettiğimi hatırlıyorum. Unutmadınız, değil mi? Biraz bile aklınızı çalıştırıp size öğrettiklerimi sefil hayatınızda uygulaysanız şu an yalnız başınıza evinizde kışınızı yayıp yatmak yerine hayatınıza aldığınız kişiyle mutlu anlar yaşıyor olurdunuz. Oysa sizin tek derdiniz kaosu kovalamak. Benim peşimden koşmak ve olup biteni öğrenmek. Ne acınası bir hayat...

Avucunuza parfüm sıktıktan sonra biri elinize dokunduğunda, sıktığınız parfüm onun teninde yaşamaya devam edecekti. Ve sonra o elini her kullandığında, o kişi sizinle tanıştığı anı yeniden yaşayacaktı. İşte her şey bu kadar basitti. Birini etkilemek, birini kendinize âşık etmek ya da onu yatağa atmak dünyanın en basit şeyiydi.

Unutmadan... Birini etkilemek istiyorsan gözlerini hiç ayırma onun gözlerinden. Ve onu dikkatle dinlediğini belli etmek için ara sıra karizmatik bir şekilde gözlerini kıs. Herkes buna bayılır.

Hadi ama... Acelem olduğunu söyledikçe beni oyalamaktan keyif alıyorsunuz, değil mi? Tüm işimi bırakıp size aşk doktorluğu mu yapacağım cidden?

Tüm bu söylediklerimin yanında en önemlisi zekâydı ve o da sizde yoktu. Boşuna kendinizi avutmayın, ahmaklar.

Ayakkabılarımı da giyerek hazırlığımı tamamladıktan sonra aynadaki yansımamı son kez kontrol ettim. Turkuaz gözlerime yayılan memnuniyet ve şeytanı ağırlarcasına kıvrılan dudaklarımla oyuna başlamaya hazır olduğumu anladım.

Artık evden çıkabilirdim.

Nihayet bekleme salonunda daha fazla vakit kaybetmeyecektim çünkü Bella'nın sekreteri beni seansım için odaya yönlendirmeye gelmişti.

Genç kızın peşinden giderken, duruşumu dikleştirip yüzüme kendinden emin bir ifade yerleştirdim. Bu asla kibir değildi çünkü kadınlar kibirden hoşlanmazdı. O ince çizgiyi ayırt ettiğin anda karşındaki insanın duruşuyla dahi dikkatini çekerdin.

Sekreter kız kapıyı açıp Bella'ya bilgi verdikten sonra kenara çekildi ve geçmem için alan tanıdı. Başımı sallayarak teşekkür ettikten sonra en sahici gülümsememle odaya girdim.

İlk andan itibaren bakışlarımı Bella'nın gözlerine sabitlemiştim. Odanın içinde yürürken, Bella'nın elini sıkıp, tanışırken, karşındaki koltuğa otururken ve sessizliğin sürüp gittiği dakikalar boyunca gözümü bir an bile ayırmadım.

Bu, karşındaki insana şu mesajı verirdi: Ortamın hâkimi yalnızca benim.

Karşımdaki genç kadına verdiğim mesaj tam olarak buydu. Aslına bakarsanız... Bu basit klinik odası ne ki? Ravebelg Kasabası'nın hâkimiydim ben.

Bella gür siyah saçlarını dalgalar hâlinde omuzlarına bırakmış, hafif bronz tenine yakışan altın takılarla gösterişi sevdiğini ön plana çıkarmıştı. Eminim ki kusursuzca ütölediğinden emin olmak için dakikalarını harcadığı gömleği ve kalem eteği vücut hatlarını sıkıca sarmalamıştı.

İtiraf etmeliyim ki karşımda bu kadar güzel bir kadın görmeyi beklemiyordum. İnsanı kışkırtacak vahşilikte bakışları ve gülüşüyle odağı kendisine toplayacak öz güvenli bir tavrı vardı.

Zor kadınları severim. Öz güveninin merak uyandırıcı, Bella. Fakat kafanın içinde dolaşan tilkiler yeterince sessiz değiller. Sessizliği dinlerken zihnindeki tilkilerin fısıltılarını rahatlıkla duyabiliyorum.

Ne o ne de ben gözlerimizi çekiyorduk birbirimizden. Sanki bir meydan okuma gibi... Gözlerini kaçırın cezalandırılacakmış gibi dakikalardır bakışıyorduk.

Bella zeki bir kadındı. Gözlerime bakarak analiz yapmakla meşguldü. Oysa ben ne kadar verirsem hakkımda o kadar şey öğrenebilirdi. Daha fazlasını asla.

Dirseklerini masaya yerleştirip dik duruşu, çenesini dikleştirmesi, saçını ahenkle geriye savuruşu ve size verdiğim taktiği uygulayıp belli aralıklarla göz süzmesi, Bella'nın tam bir strateji kadını olduğunu gösteriyordu.

Belki biraz uğraşmam gerekecekti ama oyuncaklarım buna değerdi.

Bella ellerini masanın üzerinde birleştirerek, "Tekrardan hoş geldiniz, Bay Barnley," dedi.

"Bana lütfen *Paul*, de." Geriye yaslanıp kolumu koltuğun kenarına koydum. Öz güvenimi tümüyle hissetmeliydi.

"Pekâlâ, Paul..."

Önünde bir defter açıp bakışlarını kaçırdı ve nihayet bu meydan okumayı kaybetti. Gözlerim hâlâ onun üzerindeydi. Kendini kafeste hissedeceği kadar dikkatli izliyordum. Kenardaki büyük tablonun desenleri ve güneş ışıyla turkuaz gözlerim şimdi maviye çalıyordu. Sol taraftaki aynadan yüzümün bir kısmını görebiliyordum.

Eminim bundan çok hoşlandın, Bella.

Usulca öksürüp boğazını temizledikten sonra, "Bugün burada olmanızın nedeni..." diye konuşmaya başladı ama sözünü kestim.

"Olmamın nedeni," diyerek düzelttim.

Bella kaçamak bir gülüşle saçını kulağının arkasına taradı. *Aramızdaki samimiyeti güçlendirecek bu adım keyfini yerine getirdi, Bella, biliyorum.*

“Olmanın nedeni...” diye tekrarladı Bella ve ben bir kez daha sözünü kestim.

“Dün köpeğimi kaybettim,” dedim. “Ama asıl kötü olan onu uyutma kararını vermektir. Düünden beri bunu aşamıyorum.”

Benim için yapabileceğin hiçbir şey yok, Bella. Oğlumun yasını dindirecek şey sende değil.

Ancak Soyтары’nın canını aldığımda bu yas son bulurdu. Kadınlar üzgün erkeklere karşı saçma bir hassasiyet hissederdi.

Erkekler ağlayamaz gibi bir inanç vardı insanlarda. Ağlayacak değildim ama en azından üzüntümü biraz daha fazla dışarı vurduğumda Bella’nın strateji duvarını aşmam kolaylaşırdı.

“Ne kadar süredir seninleydi?” Bella deftere not almaya hazır bir şekilde kalemi elinde bekletiyordu.

“Dört yıl olacaktı,” dedim başımı kaldırıp. “Çok erken oldu bu ayrılık.” Dudaklarımı birbirine bastırarak iç çektim.

“Onu kaybettiğinde ne hissettin peki? Tarif edebilir misin?”

“Sahip olduğum her şeyi kaybetmiş gibi hissettim ama bir yandan da onun acılarına son verdiğim için de üzölmek içimden gelmedi.” Bella’ya karşı dürüstlüğüm onu şaşırtmıştı. Daha dramatik bir yaklaşım beklediğine emindim. “Bu dünya kötü bir yer. Sadece insanlar değil, hayvanların da acı ve işkence çektiği bir dünya.”

“Ama senin gibi bir ailesi vardı. Jeu şanslı köpeklerden sayılmaz mıydı?”

Şüphesle yaklaşp, içimde ona zarar veren bir taraf olup olmadığını tartıştığını anlamıyor muyum sence, Bella? Oradan baktığında aptal gibi mi görünüyorsun?

“Elbette. Ona iyi bir baba olabilmek için elimden gelenin fazlasını yaptım ama biri onu zehirleyerek öldürdü. Söylesene Bella... Sen ne kadar iyi olursan ol, dünyada bu kadar kötölük varken kendini ve sevdiklerini ne kadar süre koruyabilirsin?”

Bella her geçen saniye biraz daha şaşıırıyordu. Cümlelerimi öyle titizlikle seçiyordum ki daha çok ben onun zihninin derinliklerine inmeye çalışıyor gibi görünüyordum.

“Kaybına soğukkanlı yaklaşımın gayet güzel fakat hayata karşı baktığın bu pencere seni karamsarlığa sürüklemeyi mi?” Kalemî defterin üzerine bırakıp ellerini birleştirdi. “Bu, duygularınla arana zamanla mesafe koymayı ve acılarını yaşamayı engeller. Elbette sonsuza kadar böyle gitmez ve bir gün büyük bir patlama yaşarsın.”

“Sanırım sonsuza kadar acılarımla baş edebilirim,” dediğimde bunu gereksiz bir öz güven gibi görüp kaşlarını çatı.

“Emin olamayız,” dedi. “Daha büyük bir kayıp yaşadın mı?”

“Annemle babamı kaybettim. O zamanlar altı yaşındaydım. Oradan oraya savrulan bir çocukluk geçirdim.” Omuz silkererek aynı şekilde ellerimi birleştirdim. “Sanırım o zamanlar bundan daha büyük bir acı yaşayamayacağıma inandırdım kendimi ve bir şekilde yeni acılara karşı bir savunma geliştirdim içimde.”

“Gördüğüm kadarıyla tüm bu yaşadıklarınla duygularını sistemli bir şekilde bastırmışsın. Ölümü bir kayıp değil, kurtuluş olarak görüyorsun sevdiğin için.”

Siktir. Nokta atışı yaparak beni hayrete düşürdüğünü itiraf etmeliyim, Bella. Böyle bir yaklaşımda bulunmanı beklemiyordum. Ne yalan söyleyeyim... Bu epey iyiydi.

Anlıyorum, der gibi başımı salladım fakat bir şey söylemedim.

“Bazı insanlar acılarını bastırarak onunla baş ederler,” diyerek devam etti.

“Haklısın fakat eksik kalan bir nokta var,” diye ekledim. “Ben bastırdığım hiçbir duygumu öylece bırakmam. Öyle yapsaydım senin de söylediğin gibi bir gün patlama yaşar, daha çok acı çekerdim ama ben bastırdığım duyguları biçimlendirmeyi öğrettim kendime.”

“Nasıl mesela?”

“İyi de olsa kötü de olsa anılar ve acılar heykel gibidir, Bella. Kuruyup sertleşmeden önce onlara hangi şekli verirsen o şekilde kalırlar. Ben de acılarıma hep aynı şekli veriyorum ki günü geldiğinde başıma bela açmasınlar. Onları küçültüyorum ve hiçbirinin, altı yaşındayken başıma gelen o korkunç olaydan daha büyük olmasına izin vermiyorum.” Bella yüzümde garip bir şey varmış gibi bakıyor ama dikkatini

de üzerimden ayırmıyordu. “Böylece tek bir acıya odaklanmış oluyorum, geriye kalan tüm acılar gelip geçici oluyor.”

“Bu tavrın oldukça etkileyici...” Hayretle başını salladı.

Elbette etkileyici, Bella. Daha şimdiden benden delice etkilendiğini gözlerinde görebiliyorum.

“Teşekkür ederim. Çok kibarsın,” diyerek ilk kez gülümsedim.

“Kibarlık için söylememiştim,” dedi Bella. “Jeu’nun acısı diğer tüm acılar gibi küçük bir yer kaplıyorsa zihninde... Asıl büyük acıya odaklanmamız gerektiğini düşünüyorum. Yıllar öncesine... Annenle babanın öldüğü güne bakalım mı biraz?”

“Bunun için gelmedim,” diyerek doğrulduğumda Bella gergince duruşunu dikleştirdi. “O günden bahsetmek bana iyi gelmiyor.”

Travmalarından kaçan adam... Acılarını göğüsleyen ama geçmişin derinliklerinde yatan tek büyük acısından kaçan o yaralı adam... Eminim ki bu senin için büyük bir gizem olacak, Bella. Benimle daha fazla görüşmek isteyeceksin.

“Eğer yanlış bir şey yaptıysam...”

“Hayır, yapmadın.”

Sesim soğuk, tavrım gergindi ama bakışlarımda hâlâ o sıcaklığı gördüğün için gözlerini gözlerimden çekmiyorsun, Bella.

“Zamanla geçmişinle yüzleşmeye cesaret edebilirsin belki, Paul,” diyerek defterini kapadı. “Seans boyunca benimle bu kadar rahat konuşman hoşuma gitti. Kendini açtığın için teşekkür ederim.”

“Bunun için buradayım,” dedim gözlerimi kısarak. “İyi bir dinleyici olduğun için ben teşekkür ederim, Bella.”

“Bu, tanışma seansımızdı. Önümüzdeki günlerde daha derine ineceğiz elbette...”

Önümüzdeki seanslar olmayacak, Bella. Yakında yeniden görüşeceğiz ama burada değil. Bana kalırsa senin evinde görüşmeliyiz. Tatlı köpeğini sevmek isterim.

Evet, Bella’nın da dişi bir köpeği vardı ve hamileydi.

“Kesinlikle,” diyerek ayağa kalktım. “Senin evcil hayvanın var mı peki?” Hadi, Bella... Sana attığım yemi yakalamanı istiyorum.

“Bir köpeğim var,” dedi gülümseyerek. Önündeki fotoğraf çerçevesini bana doğru çevirdiğinde birkaç adım masaya yaklaştım. Bella ve köpeği çimlerde uzanırken çekilmiş bir fotoğraftı.

Çerçeveyi elime alıp, fotoğrafı incelemeye devam ederken, “İsmi ne?” diye sordum.

Aptal fotoğrafı merak ettiğim yoktu elbette. Sadece Bella’ya yakın olmak istemiştim. Aramızdaki tek engel ahşap masaydı. Fotoğrafı bilerek uzun uzun inceliyordum ki dikkatimin başka bir yerde olduğunu sanıp beni inceleme şansı bulsun.

Tam da istediğimi yapıyordu. Dakikalar boyu gözlerini benden alamamıştı tatlı oyuncagım.

Bir an elini burnuna götürdüğünde gözlerinin büyüdüğünü gördüm. Tokalaştığımız eliyle burnunu kaşıyıp kokumu içine çekmişti.

İyice kafan karışıyor, Bella, biliyorum ama kendini suçlama lütfen. Beni gördüğünde kafası karışan, dikkati dağılan ve hatta benimle yatmak isteyen tek sen değilsin.

Hasta, doktor ilişkisindeki hassas çizgiyi korumak isteyeceksin. Tam da bu yüzden bir daha buraya gelmeyeceğim. Çünkü ben senin hastan değilim ama kısa sürede sen bana hasta olacaksın.

Bense senin celladın.

“İsmi Star,” dediğinde başımı kaldırıp keyifle güldüm.

Kadınları en çok karşısındaki adamın gülüşü etkilerdi. Elbette bunu sergilemek zorundaydım.

“Harika bir tercih,” dedim ama kusmamak için zor duruyordum.

Sırf soyadın Star olduğu için köpeğine bu ismi vermek nasıl bir ahmaklık, söylesene Bella?

Bella iri dudaklarını birbirine bastırarak, gülerken saçlarını hafifçe savurduğunda burnuma dolan o kadınsı ve seksi kokuyu iyice so-ludum. Saçlarına parfüm sıkıyordu ki yürüyüp geçtiği yerlerde kokusunu bırakabilsin.

Bella sandığımdan daha akıllıydı.

“Teşekkür ederim,” dedi içtenlikle. “Yakında bebeklerimiz olacak. Bunun için çok heyecanlıyım.”

Ve bingo!

Nihayet o aptal psikolog tavrını bir kenara bırakıp daha içten yaklaşmaya başlamıştı. Yetmezmiş gibi köpeğinin hamile olduğunu uğraştırmadan söylemişti.

“Sahiden mi? Bu harika!” Gerçekten ilgileniyormuş gibi görünüyordum çünkü kadınlar buna bayılırdı. “Heyecanını gözlerinde görebiliyorum. Senin için çok mutluyum.”

“Âdeta gün sayıyorum. Doğum yapacağı için Star adına ben geriliyorum ama bebekleri olacağı için sabırsızlanıyorum.”

Hadi ama Bella, kendini bırakman bu kadar kolay olmamalıydı.

“Umarım sağlıklı doğarlar,” diyerek başımı salladım. “Dolaşmaya çoğunlukla nerelere çıkıyorsunuz?”

Asıl zehirli oku atmak üzereydim. Sadece izleyin.

“Nehrin karşı kıyısındaki beyaz çatılı evlerde oturuyorum ben. Mutlaka görmüşsündür, sokağın başındaki ev. Çoğu zaman nehir kıyısında dolaşmaya çıkıyoruz Star’la.”

Evini bu kadar detaylı anlatman, niyetini açıkça gösteriyor, Bella.

“Ben de oraya çok yakın oturuyorum!” dedikten sonra o zehirli cümleyi kurdum. “Bir gün Jeu’yla dolaşmaya çıktığımda, seninle ve Star’la denk geliriz belki!” Coşkuyla kurduğum cümlemin ardından öyle derin ve acı dolu bir suskunluğa sarıldım ki... Bella hüzünle başını eğdi.

Sanki oğlumun öldüğünü bir anlık unutmuşum gibi davranıp onu duygusal bir boşluğa sürüklemiştim ve Bella buna inanmıştı.

“Ah...” dedim acı içinde başımı sallayarak. “İnsan alışamıyor hemen. Sanki eve gittiğimde hâlâ oğlum beni karşılayacakmış gibi hissediyorum.”

Bella dudaklarını hüzünle bastırarak, “Çok üzgünüm,” dedi. “Işıklar içinde uyusun.”

Bella’yı asıl tuzağıma çektiğim için keyfim epey yerindeydi. Veda-laşıktan sonra kapıya yöneldim. Arkamdan baktığını bildiğim için ağır adımlarla yürüyerek oyalanıyordum.

“Paul!” Kapıyı açmadan önce durup arkamı döndüm. “Jeu’nun acısını dindirmek için yeni köpek sahiplenmeyi düşündün mü hiç?”

Sanki hâlâ son söylediğim yüzünden canım yamyormuş gibi iç çekerek, “Buna vaktim olmadı,” dedim.

“Eğer istersen... Star’ın bebeklerinden birini sahiplenebilirsin. Ben de sahiplendirmek için birilerini arıyordum zaten.” Tatlı bir tebessümle omuz silkti.

Tam da istediğim gibi acımı, Bella’yı tutsak etmek için kullanmıştım.

“Bu... Bu beni çok mutlu eder,” diyerek bilinçli şekilde kekeledim. “Teşekkür ederim, Bella. Seni tanıdığıma çok sevindim. Gerçekten iyi bir kalbin var.”

Ve kadınlar her zaman iltifat sever.

“Bu hafta sonu veteriner hekimi Star’ın doğum yapmasını bekliyor. İstersen bebekleri görmeye gelebilirsin.”

Daha neler! Bu kadarını ben bile beklemiyordum ama harika olmuştu. Süreci o kadar hızlandırmıştı ki keyiften kahkaha atmamak için zor duruyordum.

“Hediyemi kapıp geleceğim!” dedim gülerek. “Tekrardan teşekkür ederim, Bella.”

Bella tatlı bir tebessümle başını eğdiğinde odadan ayrıldım.

Şunu unutmayın, doğru stratejiyi takip ettiğinizde hiçbir şey sandığınız kadar zor olmazdı.

Bella’yla işim bittiğine göre bu geceki ölümler için hazırlık yapmalıydım.

37

BİR ADIM ARKANDA

Her an biraz daha eksilen bir kum saati misali geçen hayatını zamana yetiştirmekle harcadığını, ölüm kapını çalana dek anlayamazsın.

SOYTARI

Ravebelg Kasabası

Paul'a olan öfkem ve düşkünlüğüm beni günahkâr kılmıştı. Beni bulamadığı her gün biraz daha sinirleniyordum. Neden bu kadar uzun sürmek zorundaydı?

Eğer kim olduğumu öğrendiği anda kalbimi sökmeyeceğini bilseydim, karşısına geçip konuşmayı çok isterdim ama bunu yapamayacağını biliyordum. Onun içinde derin bir karanlık yatıyordu. Hepimizin felaketi olan o karanlık...

Dikkatini çekmek için daha ne yapabilirim, bilmiyordum. Joanne'i öldürdüğüm gün işlerin kolaylaşacağını düşünmüş, Ravebelg Kasabası'nda çok fazla kişiyi öldürmeyeceğimi söylemiştim ama Paul beni buna mecbur bırakıyordu.

Onunla alay eder gibi hamleler yapıyordum ama baktığımda öylece hayatını yaşamaya devam etmesine katlanamıyordum.

Sakin, arkadaşım... Sakin ona âşık olduğumu düşünme. Ona karşı kalbimde ufacık bir aşk besliyor olsaydım öldüreceğim ilk kişi kendim olurum. Ondan nefret ettiğime inanmalısın.

Sadece geçmişten gelen bir hesaplaşmamız var onunla. Belki de tüm yaşananlar onun için değersiz anlardan ibaret ama benim için öyle değil.

Benim hayatımın çöküşüne şahit olduğu hâlde hiçbir şey yapmayan bir alçaktı o.

Ve sabırla beni bulacağı günü bekliyordum. Ne düşündüğünü, ne planladığını bilmiyordum asla.

Noa'yı ellerinden alıp hastaneye yatırdığım hâlde neden hâlâ gözü dönmüyordu?

Noa'yı kurtarmak için bir şeyler yapmasını beklemiştim çünkü onun en büyük zaafı Noa'ydı ama o kılını bile kıpırdatmamıştı. Kurtarmak şöyle dursun, Lacelith Kasabası'na bile gitmemişti.

Neden ama neden?

Zavallı Noa'nın Sablemont Hastanesi'nde ne işkenceler çektiğini biliyor muydu acaba?

Bana kalırsa herkes gibi Paul da orayı normal bir akıl hastanesi sanıyordu. Tam da bu yüzden hiçbir şey yapmayıp Noa'nın tedavi olacağına inandığı için bekliyor olmalıydı.

Oysa Sablemont Hastanesi asıl cehennemdi. Orada geçirdiğin her gün, ölmek için yalvarırdın.

Sablemont denen lanet yerin gerçeğini ancak o çukura düşenler bilirdi.

Ve bunu... En iyi ben bilirdim.

Jasmine'i tehdit ettiğim an onu alıp Sant Bouren Kilisesi'ne teslim etmişti. Çünkü onun hayatını önemsiyordu. Peki, Noa? Onu umursamıyor muydu?

Kahretsin. Planladığım gibi gitmemesi hiç iyi olmamıştı.

Sessizliği ölüm kadar korkutucu geliyordu. Günlerdir içimden bir ses bana yaklaştığını söylüyordu. Sanki kim olduğumu biliyor da doğru anda karşıma çıkmayı bekliyordu. Sanki sessizliği bir pusuydu.

Onunla yüzleşmeden ölürsem eğer kendimi affetmezdim. Ölmek umurumda bile değildi fakat bir kez olsun gözlerinin içine bakmak, bana yaşattıklarını yüzüne vurmak için yanıp tutuşuyordum.

O, bu dünyada hayranlık duyduğum tek kişiydi. Hem Oyuncak Katili hem de Paul... Aynı zamanda tüm kalbimle nefret ettiğim adam da oydu.

Tanrı'ya, karşılaşmamız hayalimdeki gibi olsun diye yalvarıyordum. Aksi hâlde benimki, boşa geçmiş bir ömür olacaktı.

Ayaklarımı orta sehpaye uzatıp sigaramı kül tablasına bıraktım ve biramdan bir yudum alıp telefonumu elime aldım.

Paul'a mesaj atmak istemiştim.

@kanlısirkinsoytarısı: *Kıymetli Noa'n acı çekiyor ve sen hiçbir şey yapmıyorsun.*

@kanlısirkinsoytarısı: *Beni her geçen gün şaşırtmayı başarıyorsun, Palyaço.*

@kanlısirkinsoytarısı: *Ve bu hâlin hoşuma gidiyor :)*

Sigaramı tekrardan alıp derin bir nefes çektim içime. Hınçla saçlarımı karıştırıp başımı geriye attım. Tavanı izleyerek harcadığım dakikalar geçmek bilmedi sanki.

Ve nihayet bildirim sesiyle yeniden doğruldum.

@oyunbozan: *En çok seni öldürdüğüm an şaşıracaksın. Böylesi bir vahşete hiç tanıklık etmemiş olacaksın çünkü Soyтары.*

Gülümseyerek birkaç kez daha okudum mesajını. Onu sinirlendirmeyi seviyordum. Beni tehdit etmesini seviyordum. Onun varlığını bu dünyadan kazıyıp atmak istesem de onsuz bir Ravebelg Kasabası düşünemiyordum.

Oysa beni hiç sevmemişti.

Kaldı ki bu yarım kalmış, kırık bir aşk hikâyesi bile değildi.

Ah... Lanet olsun.

@kanlısirkinsoytarısı: *Heyecanla seni bekliyorum, Palyaço.*

@kanlısirkinsoytarısı: *Öldürmek keyif vermiyor artık, oyun arkadaşım. Sıkılmaya başladım.*

@kanlısirkinsoytarısı: *Artık bul beni ve gerçek eğlence başlasın. :)*

Kalbim hızla çarpiyordu. Onu kışkırtmayı ne kadar sevsem de beni bulacak diye ödüm kopuyordu. Onun karanlığında can vermekten delicesine korkuyordum.

Nihayet beklediğim bildirim gecikmeden geldiğinde göğüs kafesimde katlanılmaz bir sancı hızla tüm vücuduma yayılmıştı. Okuduğum mesajı doğru anladığımdan emin olmak için defalarca kez tekrarlamıştım.

@oyunbozan: *Her şeyi biliyorum, seni ahmak.*

@oyunbozan: *Kim olduğunu biliyorum ve yakında senin için geleceğim.*

Titreyen ellerim telefonun klavyesinde gezinirken, sürekli yanlış yazıp düzeltmek zorunda kaldım.

@kanlısirkinsoytarısı: *Böyle basit numaralara kanacağımı mı sanıyorsun, Palyaço?*

@oyunbozan: *Yalan söylediğimi düşünüyorsan yakında karşına çıktığımda göreceksin.*

@oyunbozan: *Yaptıklarına pişman olacaksın!*

Oyuncak Katili ciddi görünüyordu. Gerçekten kim olduğumu biliyor muydu?

@kanlısirkinsoytarısı: *Madem öyle, kim olduğumu söyle?*

@oyunbozan: *Sen zaten biliyorsun. Kim olduğunu söylememe gerek var mı?*

Kelime oyunları ile beni tuzağa çekmeye çalışıyordu. Kim olduğumu asla bilemezdi.

@kanlısirkinsoytarısı: *Yalan söylediğin çok belli.*

@kanlısirkinsoytarısı: *Gerçekten biliyor olsaydın söylemekten çekinmezdin.*

Yalan söylemeyi en çok ben severdim ama Paul da tanıdığım en yalancı adamlardandı.

@oyunbozan: *Öyle olsun. Bekle ve gör... Zamanın azalıyor!*

Öfkeyle iç çeksem de mesajı sakinlikle ve tuzağa düşmeden yazmaya çalıştım.

@kanlısirkinsoytarısı: *İpucu ver o hâlde! Ancak öyle inanırım.*

@oyunbozan: *Kadınsın ve çok yakınımdayım. :)*

Başımı iki yana sallarken cevap yazmaya başladım.

@kanlısirkinsoytarısı: *Bu kadar mı? Gerçekten aptalmışsın, Palyaço.*

@oyunbozan: *Her gece kapını kilitlemeyi unutma, Susan. Ölüm göl-
genden çok daha yakın artık.*

Lanet olsun. Paul her şeyi biliyordu.

Tanrı'm, beni koru.

38

DOĞRU ADIM, YANLIŞ ZAMAN

*Ellerinden çalınan çocukluğundan kalan hatıralar,
günü gelir en ölümcül silahın olur.*

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Ravebelg Kasabası'nın havası hep dengesiz olmuştu. Dün ince bir gömlekle üşürken bugün tişörtle terliyordum. Ya da birazdan olacaklar için yaşadığım adrenalin yüzünden vücuduma daha fazla kan pompalanıyor ve beni yakıyordu.

Tanrı'm... Tüm işinizi bir kenara atın ve sadece bu geceye odaklanın, suç ortakları. Hayatınızın en kanlı gecelerinden birine şahit olacaksınız. Zira bugün Ravebelg Kasabası için önemli bir kayıp yaşanacak.

Hayır, ahmaklar, Bella henüz ölmeyecek. Onun sırası gelmedi. Bella'dan önce ölmesi gereken biri var ve yakın zamanda kasabaya döndü. Kim olduğunu söyleyeceğim elbet, biraz sabrederseniz gittiğimde göreceksiniz zaten.

Pek çok kişi için yıkım sayılacak bir kayıp olacaktı. Annemin intikamı içinse yerinde bir hamleydi. Onun ölümüyle içimdeki intikam ateşi bir süreliğine durulacak kadar heyecanlıydim. O ne bir kuklaydı ne de oyuncak... İkisinin arasında ama oyuncaklarıma en yakın kuklamdı.

Kahrolası Joanne sürtüğü ölmeseydi eğer onun için oyuncak bebek diktirmeyi çok isterdim. Oysa şimdi elim boş gittiğim için üzülüyordum. Bu yüzden ölümünü uzatacak, daha fazla acı çekmesini sağlayarak mahcubiyetimi giderecektim.

Gerçek iyiler daima ince düşünürler. Bunu sakın unutmayın.

Koşu yolunun sonundaki göl kenarının daha da ilerisinde tekneler vardı. Ravebelg Gölü hayal ettiğinizden çok daha büyüktü ve insanlar karşıdan karşıya geçmek için tekne ya da kayık kullanırdı.

Kurbanım gölün karşısındaki eve taşınmıştı. Tatlı babacığını dinleyip ailesinin evinde yaşamak yerine yalnız yaşamayı seçen asi bir ergen olmanın bedelini canıyla ödeyecekti.

Tanrı'm... Heyecanlandığım zamanlar hep böyle çenem düşüyordu.

Tekneler yasak saati yaklaştığı için her akşam başıboş oluyordu. Benim için fazlasına gerek yoktu, küçük bir bot da işimi görürdü.

Hafifçe kaymış sırt çantamı düzelterek adımlarımı hızlandırdım. Vakit kaybetmeden karşıya geçmeliydim çünkü işim epey uzun sürcekti.

Yan yana sıralanmış tekneleri yakından görebilmek için iskeleye çıktım. Tam da istediğim gibi hızlı deniz motoru vardı. Çok daha hızlı karşıya geçebileceğime seviniyordum.

Hiç düşünmeden bota sırt çantamı attıktan sonra dikkatli adımlarla kendimi de bota attım. Anahtarların gizlendiği alt bölmedeki kısmı karıştırırken duyduğum sesle irkildim.

Lanet olsun, biri mi vardı?

Nefesimi tutup karanlığın içinde bir hareket görmeyi bekledim. Ne iskelede ne de kıyıda biri vardı ama bir ses duyduğuma emindim. Seslenerek kendimi ele veremezdim ama biri varsa eğer önce ondan kurtulmalıydim.

Soytarı peşimde olabilir miydi?

Son mesajlaşmamızdan sonra buna nasıl cesaret edebilirdi, aklım almıyordu. Eğer bir kez daha burada, onunla baş başa kalırsak ne pa-hasına olursa olsun peşine düşer ve onu yok ederdim. Bu sefer hiçbir güç buna engel olamazdı.

Gözlerimi iyice kısıarak etrafı kolaçan etmeye devam ettim. Kah-retsın, kimseyi göremiyordum ve bu lanet yer öyle karanlıktı ki göz gözü görmüyordu.

Belki de paranoya yapıyordum. Kimse yoktu ve ben öyle sanmıştım.

Anahtarları aramaya devam ettim. Fazla uzun sürmeden neyse ki anahtarları bulunca, keyifle gülerək doğrudum ve hızlıca koltuğa yer-leştiğimde aynı sesler bir kez daha kulağıma çalındı.

Bu kez emindim. Sesler gerçekte ve orada biri vardı.

“Kim var orada?” Sessizliğin içinde yankılanan sesim gölün ileri-sinden yankılanarak tekrardan bana döndü. “Hey!”

Olduğunu sandığım kişi ne iskelede ne de kıyıdaıdı. Lanet olsun, gölde biri yüzüyordu.

“Hey!” Yabancı bir kadın sesi kulaklarımı doldurduğunda irkilerek kaşlarımı çattım. “Kim var orada?” Aynı soruyu o da bana sormuştu.

“Bottayım,” dedim kendini göstermesi için.

Kız iskelenin ucundan başını uzattığında su sesi iyice yükseldi.

“Ah... Ödümü kopardın, lanet olsun!” Yüzündeki suyu silip ıslak saçlarını geriye yapıştırdı. Sarışın olarak gördüğüm kıza ilk kez denk gelmişim. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kız yüzerek, botun yanına gelirken, direksiyonu tutan ellerimi sı-karak temkinlice kıızı izlemeye devam ettim.

“Merhaba!” Kız coşkuyla el salladı. “Burada ne yapıyorsun?”

“Botum için gelmişim,” diye yalan söyledim. “Bu saatte göle girmek çılgınlık. Neden bunu yapıyorsun?” *Kasabada bir seri katil do-laşıyor ve sen bundan korkmuyor musun ahmak?*

“Çılgınlıkları severim,” diyerek kıkırdadı kız. Sarhoş gibi görünüyordu. “Sen de gelsene.”

“Teşekkür ederim,” diyerek reddettim. “Benim işlerim var.”

Kız yüzümü görmek için bota o kadar yaklaşmıştı ki bu, gerginliği iyice arttırmıştı. Her an bota çıkacakmış gibi duruyordu.

“Hadi ama... Gece gölde yüzdün mü hiç? Dünyanın en keyifli şeyi.”

Sabırla iç çekerken, “Hiç denemedim,” dedim.

“Ah... Keşke yakışıklı olduğun kadar biraz da eğlenceli olsaydın.” Kızın yüzünü seçmekte bile zorlanırken o yakışıklı olduğumu nasıl görmüştü?

“Herkesin eğlence anlayışı farklı.” Alaycı bir tonda karşılık verince genç kız da gülmeye başladı.

“Mesela?”

İnsanları öldürmek yeterince eğlenceli gelir mi sana, beyinsiz sürtük?

“Bot sürmek gibi...” dedim omuz silerek.

“Yüzmeye bayılırım,” dedi ve botun dibinde bir kere batıp çıktı. Tekrardan yüzündeki suyu silerken, “Hiç çırılçıplak yüzdün mü?” diye sorarak botun kenarına tutundu.

Sahiden mi ya? Gerçekten burada ergen fantezilerin için beni oyalamaya devam mı edeceksin gerçekten?

“Yüzmedim,” diyerek konuyu kapatmaya çalıştım ama çenesi düşük lanet olası susmak nedir bilmediği için konuşmaya devam etti.

“Çok fazla şey kaybediyorsun,” dedi ıslak saçının ucunu kıvrırarak. “Gelsene. Pişman olmazsın.”

Saçları öyle uzundu ki eminim kuruyken kalçasına kadar uzanıyordu. Gölün üstünde her yere saçılmış hâlde duruyordu ve kız sürekli saçlarını geriye tarıyordu.

“Gerçekten gitmeliyim,” dedim sabırla. Eğer biraz daha sesini kesip kenara çekilmek yerine beni oyalamaya devam ederse onu öldürmek zorunda kalacaktım ve inanmayacaksınız ama bunu istemiyordum.

Kasabada her ölüm, çemberin daralması anlamına geliyordu. Kukla ve oyuncaklarım dışında kimseyi öldürmemeye karar vermişken bu aptal kızın derdi neydi, anlamıyordum.

“Kız arkadaşın mı var yoksa?” Bu kez alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

Konuyu kapatması için kısa cevap verip, “Evet,” diyerek geçiştirdim.

“Ama o şu an burada değil.” Gerçekten bota çıkmaya hazır gibiydi. “Yani bizi göremez.”

“Geriyeye çekil istersen.” Önüme dönüp direksiyona sıkıca tutundum. Yıllar önce birkaç kez kullandığım için nasıl çalışacağını biliyordum.

“Hadi ama... Biraz eğlenenin kimseye zararı olmaz.” Kız sandığımdan daha sarhoştı. “İsmin ne senin?”

Göz devirerek, “Evan,” dedim. Bu ismi hatırlıyorsunuz, değil mi?

Zavallı Kate, beni Evan olarak tanımıştı ve ölürken bile sahip olmak istediği tek kişi oydu. İlk masum kurbanım için bir karakter yaratmıştım resmen.

“Silvia ben de,” dedi içten bir gülüşle. “Memnun oldum ama suya girersen daha memnun olacağım.”

“Gitmem gerek, Silvia. Lütfen motorun yanından çekilir misin?” Motorun hemen yanında duracak kadar sarhoştı.

Sabırla bekliyor, botu çalıştırmıyordum ama yavaş yavaş sabrım tükeniyordu.

“Gerçekten her konuda bu kadar inatçı mısın Evan?” Bottan elini çekti ama hâlâ motorun yanında duruyor ve doğrudan bana bakıyordu.

“Rahatsız olduğum konularda evet,” diyerek açıkça tavrımı belli ettim.

“Öyleyse ben yukarı gelebilir miyim?” Manyağın tekine çattığıma inanamıyordum.

“Hayır, Silvia, gitmem gerek.” Bu kez terslemiştim.

Bir de bana kötü dersiniz. Resmen bana yapışmıştı ve kurtulamıyordum. Hayatım boyunca böylesi yüzüzlük görmemişim.

“Genç bir kıızı, böyle bir yerde tek başına mı bırakacaksın, Evan?”

Lanet olsun. Bunu o istemişti.

Birden anahtarı çevirmemle birlikte motor gürültülü bir şekilde dönmeye başladı. Motorun boğuk gürültüsüne eşlik eden bir diğer ses ise Silvia’nın çığlıkları oldu.

“Lanet olsun! Lanet olsun! Dur!”

“Ah... Pardon, tatlım, saçların mı takıldı?” Sahte bir şekilde elimi ağzıma kapatıp omzumun üstünden Silvia’ya baktım.

Motor her döndüğünde Silvia'nın uzun saçları motora dolaştı ve saniyeler içinde zayıf bedenini içine çekerek yüzünü ve kafa tasını âdeta paramparça etti. Ah, kahretsin! Bu epey keyifliydi.

Söylediklerimi duyması için çok geçti. Zira sefil hayatı çoktan son bulmuştu.

Hızlı ve izlemeye değer bir ölüm.

Motor birkaç saniye içinde Silvia'nın beyin ve kafa tası parçaları yüzünden tutukluk yaptığında öfkeyle direksiyona vurdum. Kafasının yarısıyla birlikte vücudu, saçları sayesinde motorda asılı durup suyun üzerinde kalmıştı.

Bu yüzden kızlar, yüzerken saçlarınızı toplasanız iyi edersiniz. Yoksa etrafınızdaki insanlara korkunç travmalar bırakabilir ve boktan hayatınıza son verebilirsiniz.

“Siktir,” diyerek ayağa kalktım. “Ahmak sürtüğ. Senin yüzünden kendime yeni bir bot bulmak zorundayım. Mutlu musun Tanrı aşkına?”

Sırt çantamla birlikte bottan iskeleyle atladıktan sonra Silvia'nın sefil ve tanınmaz hâldeki çırılçıplak vücudunu arkamda bırakıp ilerdeki botlara yöneldim.

Asıl kurbanımdan önce Silvia sayesinde ufak bir ısınma yapmak iyi gelmişti.

Yeni başlayan gecenin kalanı için daha fazla sabırsızlanıyordum artık.

Göl, uçsuz bucaksız bir karanlığı kucaklıyordu her gece. Kıyı kesimlerindeki evlerde yaşayan insanların dikkatini çekmemek için botun fenerini açamıyordum ama neyse ki gideceğim yönü çok iyi bildiğimden buna ihtiyacım yoktu. Birkaç dakika sonra kıyıya ulaşacaktım ve şimdiden kurbanımın evinin ışıklarını görebiliyordum.

Bu gece bir erkeğin hayatına son verecektim. Tıpkı diğerleri gibi o da babasının günahının bedelini ödeyecekti. Daha doğrusu sayemde

hiç acının ve günahın olmadığı o yerde yeni bir hayata başlayacaktı. Eminim ki bana minnettar olacağı bir hayat onu bekliyordu.

Kıyıya yaklaştığımda evin ışıklarına eşlik eden bir diğer ışıkla botu durdurup gölün ortasından evin önünde neler döndüğünü anlamaya çalıştım. Başta orada polislerin olduğunu sanıp gerilmiştim.

Eğer Soyтары bir kez daha benim kurbanlarımdan birini öldürmeye kalkarsa onu mahvederdim. Joanne de kurban listemde sırasını bekliyordu ama onu benden alma cüretinde bulunmuştu. Tekrarına izin veremezdim.

Karanlıkta o kadar uzağı göremediğim için telefonumu çıkarıp sonuna kadar yaklaştırdım.

Lanet olsun! Lanet olsun!

Harper Weis'in makam aracı ve korumalarının arabaları evin önünde duruyordu. Makam aracındaki mavi kırmızı ışık gecenin içinde yanıp, sönerek gözlerimi alıyordu.

Bu gece ölecek diğer isim Benjamin'di. Andy'nin abisi... Aylar önce kardeşinin ölümüyle derin bir buhran yaşayıp askerî okula gitme bahanesiyle kasabayı terk eden ve kıymetlim Noa'nın biricik arkadaşı Nate'in eski sevgilisi... Benjamin Weis.

Harper Weis, anneme tecavüz eden o kahrolası sekiz adamdan biriydi. Kızını elinden aldığımda onunla işim bitmişti fakat bu karanlık sır ve korkunç günahına rağmen Ravebelg Kasabası'nın başkanlık makamına gelecek kadar pislikti.

Her şeyini elinden almak istiyordum. Sevdiği kim varsa... Karısıyla yıllar önce boşanmıştı zaten. Andy'den sonra geriye sadece Benjamin kalmıştı ve ben, bu gece buraya tam da bunun için gelmiştim.

Benjamin'i vahşet dolu bir ölüm bekliyordu ama beklemediğim bu manzara karşısında şaşkınlıkla kıyıyı izlemeye devam ettim.

Kahretsin.

Planlarımın bozulmasından nefret ederdim. Harper Weis denen sık kafalı herif plansızca oğlunun evine gelerek gecenin bütün eğlencesini kaçırmıştı.

Geri dönmeliydim. Korumalar eminim ki hem kara hem de göl tarafını titizlikle gözlüyordu.

Ah... Aptal oyuncağım için neredeyse kendi ayaklarımla yakalanmaya gidiyordum.

Tanrı'm, beni sevdiğini biliyordum. Silvia denen sürtüğü de bu sebeple karşıma çıkardığına emindim. Eğer onunla oylanmak yerine doğrudan Benjamin'in evine gitmiş olsaydım Harper geldiğinde ben evde olacak ve yakalanacaktım.

Ah... Düşünmesi bile içimi ürpertiyordu.

Sakın ama sakın bu geceyi başarısızlık olarak görmeyin, ahmaklar.

Ben bu gece bir kez daha Tanrı'nın sevgisini kazandım.

Bundan daha önemli ne olabilir?

39

KANLI GÜNLÜK

*En tehlikeli hâpishane, insanın kendi zihninde ördüğü duvarlardır.
Sonsuza kadar çürüyüp gider benliğin. Zihin bulandıkça ruhun ve
kalbin gün ışığına hasret kalır.*

NOA DATYON
Lacelith Kasabası

11 Ocak Perşembe

Saatın kaç olduğunu bilmiyorum. Gözlerimi açamıyorum. Beynimdeki cızırtı sesleri kesilmiyor ve bu beni öldürüyor. Tavandaki çatlaklar her geçen saniye büyüyor ve ben içine çekiliyorum sanki.

Bayan Marry haklıydı. Bu hastane benim mezarım olacak.

Burası sıradan bir hastane değil, burada insanlara işkence ediyorlar. Geldiğim ilk gün beynime elektrik verdiler ve izleri hâlâ beynimi tırmalıyor.

Bedenimin kontrolü artık bende değil. Ağzımdan akan köpüklerin acı tadı hâlâ damağımda. İdrarımı kaçırdığımı ertesi sabah fark ettim.

Ölümle yaşam arasındaki ince çizgideyim ama ölüme yakın hissediyorum.

Ölmek istiyorum.

Sesim boğazıma saplanmış bir bıçak var gibi avazım çıktığı kadar haykırıyorum ama kimse beni duymuyor.

Hemşireler bu sabah zorla aynı ilaçları yutturdu bana. Dr. Valen için beni hazırlıyorlar çünkü bu akşam yeni bir tedavi için götürecekler beni.

Annemin kendi elleriyle attığı bu cehenneme dayanamıyorum.

11 Ocak Perşembe

Dr. Valen bana yalan söylemişti. Uyurken, hemşirelerle birlikte odama geldiğinde kendimi tutamayıp ona saldırdım.

Bedelini çok ağır ödedim.

Karanlık bir odada gri önlüğümü soyup, defalarca kez acımadan kırbaçladılar sırtımı.

Ağladım, yalvardım, af diledim ama onlar beni duymadı.

Hiçbir acı canımı yakmıyordu aslında.

Annem beni hiç sevmemişti. Bundan daha büyük acı mı olurdu?

12 Ocak Cuma

Defter ve kaleminden başka sığınağım yok.

Dün gece yarısına gelmeden önce kapım gıcırdayarak açıldı. Uzun boylu iki adam bedenimi sürükleyerek koridorlarda taşıdı. Yüzlerini hatırlamıyorum, seslerini duyamadım çünkü ilaçlar beni ölü gibi yapıyor.

Başka bir odaya göturdüler bu kez. Başımda bir rahibe, karşımda tüm duvarı kaplayan devasa bir haç. Odanın ortasında buzlarla dolu bir küvet vardı. Yarım saat, belki daha fazla... Ruhuma kesikler açan o buzlu suda zorla tutuldum.

Üşüyorum. Ölüyorum ama çığlıklarımı işiten yok.

Sırtımda açılan derin kesikler, bedenim her titrediğinde yırtılıyor sanki. Buzlu suya karışan kanı gördüğümde kusmak istedim ama buna bile gücüm yoktu.

Rahibe, *bu su seni günahlarından arındıracak*, demişti. Ona karşı koyamıyordum. Titriyordum ve dişlerim birbirine çarpıyordu.

Ben kirli değilim, diyebilmiştim güçlkle. *Ben günahkâr değilim*.

Rahibe beni duymazlıktan geldi. Buzlu su anbean bedenimi yakarken, o da başucumda oturup elindeki kutsal kitaptan ayetler okudu bana. Karanlığın içinde buzlar tenimi dişleyip, dururken rahibenin duaları kulaklarımda çınlamaya devam etti.

Hemen sonra çıplak bedenimi buzlu sudan çıkardılar. İşkencenin son bulduğunu ve odama döneceğimi sandım. O mezar dediğim odaya sığınmak için can atıyordum ama yanıldım.

Hemen sonra buhardan göz gözü görmeyecek, kaynar suyun fokurdadığı küvete yatırdılar beni. Buz kesmiş tenimde, kaynar suya batığım anda yanıklar oluşmaya başladı.

Asıl arınma buymuş, öyle söylediler.

Ben arınmak değil, ölmek istiyordum.

13 Ocak Cumartesi

Bayan Marry'nin sözlerine bir kez daha hak verdim. Burada sessiz kalmam gerektiğini öğrendim. Karanlık odada kırbaç cezası verildiğinden beri ağzımdan tek kelime çıkmadı. Burada beni suskunluğa mahkûm ettiler.

Büyük salonda herkes uyuşmuş gibi dolaşıyordu ortalıkta. Aklını tamamen kaybedenler bir kenarda eğleniyordu. Benim gibi olanlar ise ölüden farksız bedenini ayakta tutmakta zorlanıyordu.

Hepsi benimle aynı şeyleri yaşıyordu ama acıyan bakışların tamamı benim üzerimdeydi. Neden bana acıyorlardı?

Onlar alışmış mıydı yoksa bu işkencelere?

Yemek yediğim her an kusuyorum. Sudan başka bir şey içemiyorum ve günden güne zayıf düşüyor bedenim. Ben bile en çok kendime acıyorum.

Odama geldiğimde Lori'nin ayaklarına kapandım. Beni buradan kaçırmayı için yalvardım ama o benim yüzüme bile bakmadan işini halledip gitti.

Yine o beyaz ve mavi lanet haplar...

Gece yarısı benim için geri geleceklerini söyledi Lori. *Dinlenmezsen dayanamazsın*, dedi.

Ölüme nasıl kafa tutulurdu ki?

13 Ocak Cumartesi

Yine bir gece yarısı. Uykuyla ölüm arasında bir yerdeyim. Araf dedikleri yer burası olsa gerek...

Kimse beni duymuyor, kimse yardım etmiyor.

Annem benden nefret ediyor.

Oysa Paul sevdiğini söylüyordu. Madem öyle, nerede şimdi?

Neden beni kurtarmıyor?

Tanrı bile benden yüz çevirdi.

Mia'yı koruyamadığım için beni cezalandırıyor olmalı.

Ben bunu çoktan hak ettim.

Keşke ölseydim.

14 Ocak Pazar

Yemin ederim ki hayatımda bundan daha büyük bir acı yaşamadım.

Dün gece tüm zemini çivilerle kaplı bir odaya götürüldüm. Odaya benden başka kimse giremezdi.

Dr. Valen benden o çivilerin üstünde yürümemi istedi. Bu... Bu hayatımda duyduğum en boktan fıkirdi ama Dr. Valen'in şakası yoktu.

Yürümezsem eğer bir hafta boyunca elektrik verip kırbaçlanacağımı söyledi. Hangisi daha kötüydü?

“Doğduğumuz günden bugüne kadar hayatımızdaki zorluklardan şikâyet edip dururuz. Oysa her zaman daha kötü yollar vardır ama insanoğlu Tanrı'ya isyan etmeyi seçer. Şimdi bu çivili yolda yürüyecek ve hayatının kıymetini bileceksin.”

O lanet sürtüğün sesi kulaklarımdan silinmiyor. Bunu yapmamı nasıl beklerdi?

İlk adımda çiviler ayaklarımın altını deldiğinde çığlıklarım koridorlarda kötü bir ruh gibi dolaştı.

Kimse beni duymadı.

Diğer adımımı attığımda iki ayağımın altı da çivilerle paramparça olmuştu.

Dr. Valen, “Devam et, canım,” dedi iğrenç bir tınıyla.

Çığlıklar eşliğinde birkaç adım daha attım. Bu acıya kalbim dayanmıyordu. Sanki her an kalbim duracak gibiydi.

Çivilere saplanan ayağımı bir kez daha çekip adım attığımda daha fazla ayakta duramayıp düştüm. Lanet olası çiviler bacaklarıma ve sol elime büsbütün girdiğinde yalvarmaktan başka şansım yoktu.

Yalvardım. Yalvardım ama kimse bana acımadı.

En son bayılacağımı anladığımda kendimi bıraktım ve öleceğimi sandım fakat kenarda hazırda bekleyen görevli adamlar beni havada yakaladı. Odanın kenarında çiviler yoktu.

Paul beni kurtarmaya hâlâ gelmedi.

Ondan nefret ediyorum.

16 Ocak Salı

Çivili odadan sonra iki gün dinlenmeme izin verdiler. Yaralarım sargıdaydı ama acısı geçmiyordu. Ayaklarımın altı paramparçaydı ve sürekli kanıyordu.

Kalbimde kanayan yaralardan daha kötüydü hepsi.

Dr. Valen oyunağına zarar gelmesin diye aşı yapılmasını emretti. Paslanan çiviler yüzünden ölmemi istemedi sanırım.

Bense ölmek için her gece Tanrı’ya yalvarıyordum.

Beni kurtarması için de Paul’a...

Yalvarırım duy sesimi, Paul. Sana ihtiyacım var.

Kollarında güvende olmaya ihtiyacım var. Kurtar beni.

17 Ocak Çarşamba

Aklımı kaybediyorum.

Her gece başucumda birilerini görüyorum. Zihnim hâlâ cızırtılarla ve fısıltılarla dolu. Boğazım paramparça, sesim çıkmıyor.

Sessizlik beni ele geçirdi. Âdeta konuşmayı unuttum.

Ayık kalabildiğim kısacık anlarda deftere yaşadıklarımı karalıyorum. Yazdıklarım kadar yazamadığım işkenceler var. Midemi bulan-dıran... Kaç kez odamın ortasına kustuğumu hatırlamıyorum.

Elim gitmiyor bazı yaşadıklarım. Düşündüğümde bile aynı acıları tekrar tekrar yaşıyorum.

Dün gece aynalı bir odaya götürdüler beni. Mia'nın fotoğraflarını, videolarını izlettiler. Başımı nereye çevirsem Mia vardı. Her yerde aynalar... Her yerde vicdanımın ağır yükü...

Mia'nın sesinden bir kayıt oluşturmuşlar. Benden nefret ettiğini söylüyor. Benim yüzümden öldüğünü, onu koruyamadığımı ve canının yandığını söyleyip duruyor.

Bunu yapmaları için annemden almışlar her şeyi. Mia'nın ölüm sebebini de ondan öğrenmişler. Kızının benim yüzümden öldüğünü annem söylemiş.

Ve sonra Joanne... Aynı hesaplaşmayı onunla da yaşadım.

Ağladıkça göğüs kafesim yaşla doldu ve ben kendi gözyaşlarımda boğuldukça onlar işkenceye devam etti.

Tanrı beni terk etti.

Paul bugün de gelmedi.

18 Ocak Perşembe

Aklımı tamamen yitirdiğimin farkındayım. Hayalle gerçek arasında geçiyor günlerim. Hangisinin gerçek, hangisinin halüsinasyon olduğunu ayırt edemiyorum.

Diğer günlere göre dün geceki tedavi sakindi. Kendimden geçip bayılana kadar kollarımdan kan aldılar.

Çocukluktan yetişkinliğe geçtiğim o günden beri ruhumu, kalbimi esir alan günahkâr ruhu vücudumdan söküp atmak içinmiş güya.

Ölmek üzere olduğumun farkında değiller.

Ama hissediyorum. Ölüm adımı fısıldıyor.

Daha fazla dayanamıyorum. Daha fazla katlanamıyorum bu işken-
ceye.

Kilisenin eski, katı kurallarıyla ruhumu arındırmak isteyen bu ca-
navarların pençesinde ölmek istemiyorum.

Yaşamak istiyorum buradan uzakta.

Yaşamak istiyorum.

Lütfen, Paul... Kurtar beni. Ben ölmek istemiyorum.

40

KAPINI ÇALAN ÖLÜM

Her günah, ardında masumların ahlarını bırakır ve her günahkâr, eninde sonunda kendi günahlarının mezar taşını dikmek için ölümle yüzleşmek zorunda kalır.

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Ravebelg Üniversitesi hâlâ uzaktan eğitime devam ediyordu. Günün son dersine de girip bilgisayarı kapadıktan sonra üzerimdeki gömleği çıkarıp kenara attım.

Persona, yeni aldığım oyuncağıyla evde koştururken kendime uzun zamandır güzelleşmesi için beklediğim kırmızı şaraplardan birini açtım ve kadehle birlikte salona geri döndüm.

Orta sehpayı ayaklarımı uzatıp, bahçemin eşsiz manzarasına karşı şarabımı yudumlarken telefonumu elime aldım. Son üç gündür çok fazla derse girmem gerekiyordu. Üniversitede yaşanan o saçma olaylardan sonra biriken derslerin telafisi yüzünden epey yorucu günler geçiriyordum.

Tanrı aşkına, öldürecek bir sürü insan beni beklerken eğitimin sırası mıydı gerçekten?

Soytarı denen ahmak yüzünden uğraşıyorduk bunlarla. Tam bir be-yinsizdi. Benimle uğraşmak için önce çocukluk etmeyi bırakması gerekirken basit numaralarla yalnızca dikkat çekmeye çalışıyordu.

Sıkıntılı bir iç çekişle kadehi sehpa bırakıp arkama yaslandım.

Siktir!

Bugün 21 Ocak'tı. Noa'yı ziyaret etmek için perşembe gününü iple çekerken lanet olası günü unutmuş muydum?

Kahretsin. Hem de bu kasabanın sefil öğrencilerinin dersleri yüzünden mi sevgilimi ihmal etmişim? Ah... Delirecektim, bu nasıl mümkün olabilirdi?

Noa'sız geçen boktan bir hafta... Hatta daha fazlası. Neredeyse on gün olmuştu. Zaman hiç bu kadar yavaş geçmemişti. Aynı zamanda göz açıp kapayıncaya kadar tükenmişti koskoca hafta.

Bazen zamana yetişemediğimi hissediyor ve deliriyordum. Dün geceden beri Noa'yı kurtarmakla kurtarmamak arasında düşüncelerin pençesinde boğuşuyordum. Bir yanım en azından Bella'yı da öldürüp ondan sonra kurtarmamı söylerken ona âşık yanım daha fazla ayrı kalmak istemiyordu.

Uzun zamandır ahmak kuklalarımınla uğraşmaktan oyuncak müzeme yeni oyuncaklar ekleyemiyordum ve açıkçası bunun gerginliği beni son zamanlarda daha sinirli bir adama dönüştürmüştü.

İşin asıl boktan yanı görüş gününün yarın olduğunu sanmamdı. Bu yüzden dün gece uyuyamamıştım bile. Sabah ilk iş uyanıp Lacelith Kasabası'na gidecek ve sevgilimi görecektim.

Bazen aptalca davranıyordum ve kendime çok kızırıyordum. Nasıl bu kadar dikkatsiz olurdum?

Noa'yı yalnız bıraktığım her gün kendimi kötü hissettiğim berbat bir hafta geçirmiştim ve bu görüşmenin ikimize de iyi geleceğine inanıyordum. Şimdi önümde iki yol vardı: Ya önümüzdeki hafta perşembeyi bekleyecektim, ki bu beş gün daha onu göremeyeceğim anlamına geliyordu. Ya da Susan Dayton denen sürtüğü bir şekilde ikna edip onunla birlikte Lacelith Kasabası'na gidecek ve Noa'yı kurtaracaktım.

En iyisi daha fazla uzatmadan onun sefil canını almaktı ama lanet olsun ki imzasına ihtiyacım vardı. Şarabı öfkeyle başıma dikip genzimi yakan alkolün vücuduma yaydığı sıcaklıkla mest oldum. Kafamdaki kargaşanın durulmasına yardımcı olduğu için günün her saatinde şarap içebilirdim. Tek kötü yanı şarap içtiğim günlerde daha sakin ve sevecen bir insana dönüşüyordum. Bu yüzden hava henüz kararmaya başlarken daha fazla içmek istesem de son bir kadeh daha içip şişeyi kaldırdım.

Günler sonra Susan Dayton'la bir kez daha görüşsem iyi olacaktı. Ya güzellikle ya da zorla... Noa'yı o hastaneden çıkarmanın yolunu bulmalıydım. İkinci kadehten sonra düşünceler suskunlaştığından karar vermek de kolay olmuştu.

Sevgilimi yanımda istiyordum. Ravebelg Kasabası'nın boktan yaşıantısı ve kasvetli havası onun varlığıyla dağılıyormuş meğer. Geçtiğimiz bir haftanın ardından bunu çok iyi anladım.

Susan'ın evde olduğuna emin olduğum için arabamı park edip doğrudan yolun karşısına yürüdüm. Mia'nın ölümünden sonra ya işi bırakmış ya da uzaktan çalışıyordu fakat kızının kaybı onu da derinden sarsmıştı.

Kaltağın tek nefreti Noa'ya yönelikti ve ben bunu bir türlü anlayamıyordum. Kızıyla derdi neydi? Bazen Noa'nın annesi acaba başka bir kadın mı diye düşünürken buluyordum kendimi.

Bu bile bir çocuktan nefret etmek için yeterli bir sebep değildi ama en azından Noa'nın babası Luther Dayton'ın karısını aldatmış olma ihtimali epey güçlü geliyordu. Çünkü...

Neyse. Şimdi bu konudan bahsetmeyeceğim. Susan'la işimi bitirdikten sonra eve dönerken anlatırdım belki. Tabii sürtük beni sinirden delirtmezse!

Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdikten sonra kapıyı usulca çalıp kenara çekildim ve son görüşmemizde yaşadığımız tatsızlığa rağmen nezaketimi bozmadan beklemeye devam ettim.

Susan kapıyı tamamen açtıktan saniyeler sonra benimle göz göze gelince bütün neşesi kayboldu.

“Ne işin var burada?” diye sordu nezaketsizce. “Neden geldin?”

“Biraz konuşabilir miyiz Bayan Dayton?” Kaşlarımı *lütfen*, der gibi kaldırdım.

“Vaktim yok. Git buradan,” diyerek beni tersledi. Sırf Noa’nın erkek arkadaşı olduğum için bile benden nefret ediyordu ruh hastası. Bir insan, kızına olan nefreti yüzünden tanımadığı bir insandan nefret eder miydi?

Ya da zaten bana düşmanlık ediyordu. Artık tüm benliğimle onun Soyтары olduğuna inanıyordum. Son görüşmemizden bu yana ona dair hiçbir cinayet haberi de çıkmamıştı. Özellikle bana mesaj attığından ve kim olduğunu bildiğimi söylediğimden beri sesi soluğu kesilmişti.

Çok yakında tamamen sesi kesilecekti nasılsa. Sonsuza dek.

“Lütfen. Sadece birkaç dakika,” diyerek alttan almaya çalıştım.

Susan nefretini alenen belli edecek şekilde iç çekerken, göz devirerek kapıdan elini çekti.

“Geç içeri,” dedi öfkeyle. “Ne söyleyeceksen söyle. Sonra defol. O fahişeyi hatırlatan hiçbir şey görmek istemiyorum bu evde.”

Noa’dan bahsediyordu. Kendi kızından *fahişe* diye bahsediyordu. Tanrı’m, nasıl bir delilikti bu?

Asıl akıl hastanesine kapatılması gereken oydu. Hep böyle olurdu ya zaten. Gerçek deliler dışarıda elini kolunu sallayarak, gezerken onların delirttiği insanlar hastanelerde perişan olurdu. Dünyanın boktan düzeni buydu.

Doğrudan salona girip daha önce oturduğum tekli koltuğa yerleştim. Susan da hemen karşıma oturdu ve ters bakışlarını üzerime dikti.

“Seni dinliyorum,” diyerek ellerini kucağında birleştirdi.

Aylar önce birkaç kez uzaktan gördüğüm kadınla şimdi karşımda oturan kadın arasında dağlar kadar fark vardı. Mia’nın ölümü gerçekten mahvetmişti onu. Sanki onlarca yıl ileriye gitmiş gibi görünüyordu. Yüzü hüznün kırıksıklarıyla dolu, saçlarının neredeyse tamamı

bembeyaz ve gözlerindeki ışığını kaybetmiş ürkütücü bir kadın oturuyordu karşımda.

“Noa için geldim buraya.” Lacivert gömleğimin yakasını düzelterip açılan göğsümü kapadım.

“Anma o uğursuz şeytanın adını,” diye azarladı beni. “Şu evimin hâline bak. Her şeyi mahvetti. Dokunduğu her şeyi yakıp yıkan bir iblis o!”

“Sakin olun lütfen,” dedim ellerimi kaldırarak. Tanrı, yeryüzüne inse o bile bu kadına katlanamazdı.

Benim kıymetlim... Sevgilim... Kusursuz meleğim... Her geçen gün sana daha fazla âşık oluyorum. Hele ki bu kadınla geçirdiğin her güne rağmen temiz kalan kalbine tutsak oluyorum ve sen bunu bilmiyorsun.

“Neden geldiğini söyle. Uzatma!” Elinde olsa bana saldıracaktı manyak kadın.

“Noa’yı akıl hastanesinden çıkarmamız gerekiyor. Orada daha kötü olacak,” dedim uysal bir şekilde.

Noa’nın iyileşeceğine inanıyordum fakat Soyтары’nın son attığı mesajlarda onun acı çektiğini söylemesi aklımı kurcalamıştı. Her ne dünüyorsa bilmiyordum ama artık bu saçmalık sona ermeliydi.

“Asla!” Birden bağırınca irkildim. “Asla! Asla! Asla! Anlıyor musun beni? O şeytan asla oradan çıkmayacak. Umarım orada geberip gider, cehennemde yansın.”

“Sakin olun,” dedim dişlerimi sıkarak. “Bunu kızıınıza yapamazsınız. Siz onun annesisiniz.”

“Ben o orospunun annesi değilim.”

Senin hayatını sikeceğim, sürtük.

“Lütfen laflarınıza dikkat edin.” Dişlerimin gıcirtısı kulaklarıma doldu. “Hakkında ileri geri konuştuğunuz kadın, benim sevgilim. Benim kıymetlim. Noa benim hayatımın anlamı, anlıyor musunuz? Bir kere daha onun hakkında bu şekilde konuşmayacaksınız.” Turkuaz gözlerimi nefretle kısan ben olmuştum bu kez ve Susan, korkuyla yutkunarak geriye yaslandı. “Şimdi benimle sakince konuşmaya devam ederseniz kimsenin canı sıkılmaz.” Arkama yaslanıp ellerimi göğüs hizamda birleştirdim. “Noa’yı oradan kurtaracağız ve siz bir daha onu

asla görmeyeceksiniz. Buna engel olacağıma söz veriyorum. Noa'nın da sizi görmek isteyeceğini sanmıyorum.”

“O yüzden mi bir gece ansızın gelip evimi yaktı?” Korkudan sesini yükseltmiyordu.

“Onu yapan Noa değildi,” dedim birden doğrularak. “Kasabada bir katil olduğunu unutuyorsunuz sanırım.” Bu hem arkasına sığındığım bir yalan hem de onu iyice sindirmek için kullandığım bir kozdu.

“Katilin benimle ne işi olacak?” diye sordu Susan. “Ölenlere bakacak olursan hepsi Noa gibi sürtüklük eden pislikler. Katil sayesinde kasaba o fahişelerden arınıyor.”

Sadece kızına değil, kadınlara ve insanlığa karşı düşmanlığı vardı bu ruh hastasının. Nasıl böyle bir şey söylerdi? Ölen herkes masumdu ve onlar hakkında hiçbir şey bildiği yoktu.

“Kızınız Joanne ve küçük kızınız Mia da öldürüldü, Bayan Dayton,” dedim iç çekerek. “Mia nasıl bir sürtüklüğün kurbanı oldu, söyler misiniz? Suçu neydi?”

“Sen şeytansın!” Öfkeyle gözleri büyüdü. “Ne cüretle böyle bir şey söylersin?”

Susan gerçekten deliydi. “Bunu söyleyen sizsiniz. Ölenleri sürtük olmakla suçladınız biraz önce.”

“Benim kızlarım masumdu. Ölmeyi hak eden tek kişi Noa ve o sürtük umarım katilin listesinde vardır. Tek dileğim, bir an önce sefalet içinde can vermesi.”

Ağzından çıkan her kelimeyle kanım donuyordu. *Ve doğruyu söylemek gerekirse Bayan Sikik Susan Lanet Olası Dayton, kızınız listemin en sonunda yer alıyor fakat sürtük olduğu için değil...*

“Ondan neden nefret ediyorsunuz?” Sakince arkama yaslandım. “Kızınızı bir akıl hastanesine kapatacak kadar içinizi nefretle dolduran şey ne?”

“Bu konuyu seninle konuşacak değilim,” diyerek kestirip attı. “Söylecek başka bir şeyin yoksa gitmelisin.”

Susan birden ayağa kalkınca onunla birlikte ayaklandım.

“Noa'yı oradan çıkarmak zorundasınız. İstesenez de istemesenez de...”

“Çıkarmazsam ne olur?” diye sözümü kesti.

“Canınızı sıkacak şeyler yaşanır.” Kollarımı göğsümün altında birleştirdim. “Ve emin olun, bu hiç hoşunuza gitmez.”

Sehpanın etrafından dolaşıp üzerime yürüdü. “Sen beni tehdit mi ediyorsun?”

“Nasıl anlıyorsanız öyle olsun.” Alaycı bir tavırla omuz silktim.

“Hemen git bu evden.” Hışımınla kaldırdığı eliyle kapıyı işaret etti. “Yoksa polis çağırmak zorunda kalacağım.”

“Pekâlâ, gideceğim.” Salondan çıkıp hızlı adımlarla dış kapıya ulaştım. Susan da peşimden gelmişti. Kapıyı açtıktan sonra dışarı adım atmadan, durup omzumun üstünden baktım. “Son bir şey isteyeceğim sizden.”

“Dinliyorum.”

“Görmenizi istediğim bir şey var. Arabamda, onu verip gideceğim ve bir daha asla beni görmeyeceksiniz.”

Susan kaşlarını çatmış, neden bahsettiğimi anlamak için kendine zaman ayırmıştı.

“İzinizle.” Kaşlarımı kaldırarak müsaade istedim.

Susan tereddüt ederek geçirdiği birkaç dakikanın ardından istemeye istemeye başını salladığında evden hızlıca çıktım ve koşarak bahçe yolunda ilerledim.

Susan kapıyı arkamdan kapamıştı. Umarım geri geldiğimde tekrardan açardı.

Arabadan bahsettiğim şeyi aldıktan sonra uzaktan kumandayla kilitleyip tekrardan yolun karşısına geçtim ve evin önüne ulaştım. Sükûnetimi sağlamak için sabırla iç çektikten sonra zili çalıp beklemeye başladım.

Bir daha asla açılmayacağını sandığım kapı ikinci kez çalmamın ardından açıldığında, Susan Dayton’ın yüzünde ne öfke ne de nefret vardı şimdi. Yalnızca korkuyla kuşanmış yaşlı gözler...

Kuruyan dudakları usulca aralandığında ağzından dökülen iki kelime hayatımın en keyifli birkaç saniyesini yaşattı bana.

“Oyuncak Katili?”

Arabadan sırt çantamı ve maskemi alıp geri döndüğümde, kapıyı çalmadan önce maskemi takmış ve karşısına Oyuncak Katili olarak son kez çıkmıştım.

Kadının titreyen elleri kapıya tutunurken, hiçbir şey söylemeden, çelik kadar sert elimle boğazına sarılıp sefil bedenini evin içine kadar ittim. Merdivenin yanındaki duvara gidene kadar boğazını sıktım. Sırtını hoyratça duvara çarptığında çığlık atacak kadar nefesi kalmamıştı bile. Tüm kanı yüzünde toplanmış, hırıltılı bir şekilde yalvarmaya çalışmıştı.

“Yalvarırım... Mer- Merhamet et.”

Paul Barnley’yle iyi geçinmemiş, onu defalarca kez uyarmama rağmen sözlerimi ciddiye almamıştı.

“Ne dilediğine dikkat etmeliydin, Susan,” dedim palyaço maskesinin altından boğuk bir sesle. “Bak... Oyuncak Katili senin için geldi. Birazdan sefalet içinde can vereceksin.”

Kapısına ikinci kez gelen, ölümdü.

41

SOYTARI'NIN ÖLÜMÜ

Ölmüş bir günahkârın bedenini toprak kabul ederdi lakin o bedenden arınmadan çıkan kirli ruhu gökyüzü kabul etmezdi.

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Susan Dayton gözlerini açtığı anda her şey için çok geçti. Bayginken yemek masasının üzerinde, elleri ve kollarını sıkı bir şekilde bağlamıştım. Kurtulması için hiç umut yoktu. Ölümse ensesinde nefes alıp veriyordu.

Noa'ya söylediği her kötü sözün, yaşattığı her travmanın bedelini ödeyecekti. Ağır ağır... İlmek ilmek alacaktım canını.

“Bırak beni!” Çırpınmaya çalıştıkça bileklerini bağladığım ipler etini kesiyordu. “Bırak beni, adi pislilik!” Avazı çıktığı kadar bağırırsa da onu duyabilecek kimse yoktu.

“Nihayet uyandın, sürtük!” Noa'ya ettiği küfürleri tükürür gibi yüzüne vuruyordum. “Günaydın, fahişe. Ölmeyi hak eden sıradaki sürtük sensin.”

“Ben... Ben...” Ağlamaktan konuşamıyordu. “Çok pişmanım. Affet... Yalvarırım canımı bağışla.”

Tekli koltuktan kalkıp masaya yaklaştığımda nihayet görüş alanına girmiştim. “Af yok, Susan!” Yüzümde hâlâ maskem olduğu için beni görür görmez yüzü tekrardan bembeyaz olmuştu.

“Bırak beni, orospu çocuğu!”

Kahkahalarla cevap verdim. Hâlâ benimle iyi geçinmek yerine ağzına geleni söylemeye cüret ediyordu. Bu kadın tam bir manyaktı.

“Yaptığın her şeyi biliyorum,” dedim dişlerimi sıkarak. “Kim olduğunu... Neler yaptığını...”

“Bırak beni!” İşe yaramayacağını bildiği hâlde çırpınıp kendine zarar vermeye devam etti. “Canım yanıyor, çöz şu ipleri!”

“Kes sesini artık. Ah... Tanrı aşkına, ne lanet bir kadınsın sen!”

Ona yapacaklarımı bilse dili tutulur, tek kelime konuşamazdı. Tanrı’dan af dilenmesi gerekirken hâlâ vaktini boşa harcıyordu.

“Söz... Söz Noa’yı o hastaneden çıkaracağım. Yemin ederim, bırak beni!”

Artık çok geç, der gibi başımı iki yana salladım. “Sen istesen de istemesen de Noa oradan çıkacak zaten,” dedim gözlerimi kısarak. “Ama sen bunu göremeyeceksin.”

“Beni öldürmen için o fahişe gönderdi seni, değil mi?” Sevgilime küfretmesine tahammül edemiyordum. Bir yanım bıçağı kalbine sokup bu çileye son vermemi istiyordu ama hayır... Ağır ağır ölecek, her an daha fazla acı çektiğinden emin olacaktım.

“Yalvar, Soyтары... Tanrı’ya yalvar ki seni affetsin. Aksi hâlde cehennem bile seni kabul etmeyecek.”

“Ben bir şey yapmadım. Bırak beni!” Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, yalvarıyordu ama onu kimsenin duymayacağına hâlâ inanmıyordu.

“Neler yaptığını biliyorum,” dedim iç çekerek. “Sen günahkârsın. Senin yüzünden ölenlerin bedelini ödeyeceksin. Katilsin!”

Elimden aldığı oyuncakım Joanne... Biricik oğlum Jeu... Hepsinin bedelini ödeyecekti.

Susan mahcubiyet ve korkuyla yüzüme bakıp tek kelime etmedi. Suçlarını biliyordu. Yolun sonuna geldiğinin de farkındaydı.

“Artık ardına saklanacak bir masken yok. Fırsatın varken beni öldürmeliydin,” dediğimde başını hırsıyla masanın kenarına vurarak çırpındı.

“Bırak beni, lanet olsun sana! Günahkâr köpek!”

Noa’nın bu anlara şahitlik etmesini ne kadar istediğimi bilemezsiniz. Yılların kâbusu bu gece son bulacaktı ve Noa’m çok uzaklarda, olup bitenden habersizce akıl hastanesinde yatıyordu.

Annesini öldürdüğüm için bana kızmazdı, öyle değil mi?

“Öldürdüğün canlar için af dilemeye başlasan iyi olur.”

“Sen... Nasıl öğrendin?” Dehşete kapılmış gibi yüzüme bakıyordu.

Aptallık etmiş, Soyтары’yı çok uzaklarda aramıştım. Oysa en başından beri Susan olduğunu anlamalıydım. Kevin’ı öldürüp de beni taklit ederek başucuna oyuncak bebek bıraktığı gün anlamalıydım hem de.

“En başından beri peşindeydim. İlk cinayetini biliyorum. Neler yaptığını biliyorum.”

“Ama... Ama...” Kadının tüm kanı damarlarından çekilmiş gibi yüzü solmuştu. Konuşamıyordu korkudan.

“Ağır ağır acı çekerek öleceksin, Susan,” dedim iyice yüzüne eğilerek. “Yaptığın her şeyi bir kenara bırak. Yıllarca kıymetlime yaşattıkların yüzünden bile bu acı ölümü hak ettin sen.”

İpler bileklerini kesip kanatmaya başlamıştı. Susan için planladığım ölüm belki de saatlerimi alacaktı. Bu yüzden bir an önce işe koyulmalıydım.

“Sana para veririm. Çok para... Ne istersen yaparım. Noa’yı da kurtaracağım, söz veriyorum. Yeter ki canımı bağışla. Bir daha ikinize de bulaşmayacağım.”

“Soyтары...” Tükürür gibi söyledim adını. “En azından ölmeden önce güçlü dur. Yalvarmayı kes ve adını fısıldayan ölüme hazırla kendini.”

Susan hıçkırıklarında boğulmaya devam ederken, çantamın küçük tarafını açıp uzun zamandır kullanmadığım oyuncağımı elime aldım. Neşter...

Soytarı'nın haftalardır bana yaşattıklarının karşılığı böylesi bir vahşetle mümkündü.

Merak etmeyin, biraz sonra neden bahsettiğimi anlayacaksınız. Sakın ola mideniz bulanmasın, dikkatimi size veremeyecek kadar hassas bir sanat yaratacağım bu gece.

Susan çırılçıplaktı ve lanet olası vücudunu görmeye tahammül edemiyordum. En fazla acı çekeceği noktadan başlayıp, hemen kendinden geçmemesi için elimi yavaş tutacaktım.

“Sana ne yapacağımı öğrenmek ister misin?”

Palyaço maskemin ne denli ürpertici olduğunun farkındaydım. Ben bile onu her çantadan çıkarıp, elime aldığımda irkilmeden edemiyordum.

Susan ağlamaktan gözlerini bile açamıyordu. Ya da maskemi gördükçe korkudan kafayı yiyordu, emin değildim.

“Vücudundaki tüm deriyi yavaş yavaş soyacağım. Yıllara yayılan bir işkence gibi... Her an canın yanacak. Her an ölmeyi dileyeceksin ama defalarca kez bayılıp ayılacaksın. Bayıldığın her an sabırla ayılmanı bekleyeceğim ve sonra... Vücudunda ufacak bir deri parçası dahi kalmadığından emin olduğumda...” Susup şeytani bir kahkaha attım. “Umarım en son ne yapacağımı görebilecek kadar dayanabilirsin, sürtük.”

Sağ bacağının iç kısmına neşterle ince bir kesik açarken Susan'ın çığlıkları kulak zarımı patlatacak kadar güçlüydü. Kasığından diz kapağına kadar uzun ve yüzeysel bir kesik açtıktan sonra kanlı neşteri masanın üzerine bıraktım.

Deri eldivenlerle bunu yapmanın zor olacağını bildiğim için cerrahi tutucu pens almıştım günler önce. Soytarı için uzun zamandır planladığım ölüm buydu zira.

Hassas bir şekilde kasığından sıkıştırdığım deriyi ağır ağır dizine doğru soyarken kan ve kas dokusundan ayrılan derinin hışırtısıyla Susan'ın çığlıkları kasvetli bir melodi gibi odanın içinde dans ediyordu.

“Hayatın boyunca Noa’dan nefret ettin. Sevgisiz büyüttüğün o masum çocuk, katil olduğumu öğrendiğinde bile sevgi dilenir gibi baktı gözlerime.” Sevgilime yaşattıkları yüzünden ondan iğreniyordum. “Sen bir çocuk yetiştirmedin, Susan, bir enkaz bıraktın ardında. Tüm kızlarının hayatını mahvettin.”

Susan kendinden geçmiş bir şekilde inliyordu ama hâlâ bilinci yerindeydi.

Dizine kadar kusursuzca bedeninden ayırdığım uzun deri parçasını neşterle kesip aldığımda Susan inleyerek, başını kaldırıp, “Orospu çocuğu!” diye feryat etmeye başladı. “Piç kurusu, aşağılık sikik! Geber! Tanrı’nın gazabı üzerine olsun!”

“Biraz daha yüksek sesle bağır, Soyтары. Belki Tanrı seni duyar,” diye alay ederek bacağına diğer tarafını da aynı titizlikle soymaya başladım.

“O fahişeyi de seni de cehennemde bekliyor olacağım, adiler! Orospu çocuğu. Cehenneme git! Lanet olsun sana. Günahkâr pislik!”

Susan peş peşe hiç susmadan saydırmaya devam ettiği için dikkatimi toplayamıyordum. Daha fazla dayanamayıp, “Kes sesini artık!” diye bağırımla masanın üzerine bıraktığım ilk deri parçasını avuçlayıp ağzına tıktım.

Hemen ardından sandalyeye attığım tişörtüyle ağzını sıkıca bağladığımda çırpınması daha da şiddetlendi. Sürekli midesi kusacakmış gibi kasılıyor, çığlık atmaya çalışıyordu. Tükürmeye çalıştıkça kendi derisiyle birlikte ağzı kan dolduğu için beyaz tişört saniyeler içinde kanlanmıştı.

Sağ bacağına tamamını soyduğumda doğrulup bir adım geriye çekildim. Kusursuzca soymuştum tüm derisini. Bütün anatomisini rahatlıkla görebiliyordum. Damar ve kaslardan ibaretti artık tek bacağı.

İşim uzundu ve ben şimdiden sıkılmışımdım. Madem öyle, size Noa’dan sakladığım o büyük sırrı anlatacağım. Beni iyi dinleyin zira bir kez daha bu konunun açılmasına izin vermeyeceğim. Aksi hâlde bedelini ödersiniz.

Eminim ki Noa’nın neden listemde olduğunu ve ona olan düşkünlüğümü başından beri düşünüp duruyorsunuz.

Annem ve babam kasabadaki diğer genç çiftlerle, yakın arkadaşları ya da yabancılarla grup seks yapma arzularını açığa çıkardıklarında pek çok insan evimize girip çıkmıştı. Sayamayacağım kadar... Annemin öldüğü son gün sadece babamın en yakın arkadaşları gelmişti.

Eğer annemle babamın takıldığı herkesi öldürecek olsaydım Ravebelg Kasabası'nın nüfusunu kurutmak zorunda kalırdım. Sadece annemi hayattan koparanları seçmek zorunda kalmıştım.

Noa'nın babası Luther Dayton da o pisliklerden biriydi fakat onun diğerlerinden bir farkı vardı.

Luther Dayton ve annem Shelley Barnley sadece grup seks için görüşmekle kalmamış, babamın evde olmadığı zamanlarda da onlarca kez evimize gelmişti. Zira... Babam kendi elleriyle karısını bir başkasına sunmuş ve kader bir gün onların kalplerini birbirine bağlamıştı.

Evet. Yanlış duymadınız. Noa'nın babası ve annem yasak aşklarını yıllarca herkesten gizli sürdürmüşlerdi. Her şey gözümün önünde yaşıdığı için bu karanlık sırrı bilen tek kişi bendim.

Onların aşkı gelip geçici bir heves değildi. Defalarca kez Ravebelg Kasabası'ndan kaçıp herkesi ve her şeyi arkalarında bırakmayı planlasalar da kader bir türlü onlara izin vermemişti.

Ta ki önce babam, daha sonra annem ölene kadar...

Eğer annemi öldürmeselerdi, bir gün mutlaka bizi terk edeceklerdi.

Luther Dayton annemin ölümünden sonra hem ailesine hem hayata karşı ölümcül bir sessizliğe gömülmüştü.

Eğer annem öldüğünde ya da karanlık arzularına hizmet ettikleri sürede Noa hayatta olmasaydı Noa'nın Luther'dan ve annemden olduğunu düşünürdüm. Neyse ki tüm bunlar yaşanırken Noa çoktan doğmuştu. En fazla bir iki yaşlarındaydı.

Susan Dayton'ın nefretinin sebebinin bu olduğunu kaç kez düşündüğümü bilmiyordum fakat böyle bir şey mümkün değildi.

Tanrı'ya şükür.

Deliler gibi âşık olduğum kadının, üvey kardeşim çıkması beni mahvederdi. Onu tüm kalbimle severken böylesi bir gerçek beni öldürürdü.

Susan Dayton annemle olan aşkını öğrendiği günden beri kocasından iğreniyordu. Ve Noa da ona benzediği için günden güne kızından nefret ettiğini biliyordum. Noa bir gece çok sarhoş olup ağzından kaçırmıştı bunu.

Hayatımda duyduğum en boktan sebepti ama Susan gibi bir ruh hastası için yeterince mantıklı kalıyordu. Yıllar sonra Noa on iki yaşındayken Joanne'in intihar etmesi ve Noa'nın bunu sadece izlemekle yetinmesiyle de Susan için ipler tamamen kopmuştu.

İşte... Benim büyük sırlarımdan bir tanesi de buydu.

Sevgilimin babası ve annem arasında yıllarca süren yasak aşkın tek şahidi bendim. En az bizimki kadar tutkulu ve ancak ölümün ayırabileceği bir sevgililikti onlarınki.

Ölüm onları ayırmıştı ama Noa ve beni asla ayıramayacaktı.

Yarım saate yakın bir süre sessizce işimi yapabildiğime seviniyordum.

Başımı çevirip baktığımda Susan öylece gözlerini dikmiş, tavana bakıyordu. Ensesinde sıkı bir düğüm yaptığım tişörtü açtığım an ağzındaki deri parçası, boğazından yükselen kusmuklarla birlikte dışarıya taşı. Yüzünün her yanı, saniyeler içinde odanın içini berbat hâlde kokutan kusmukla dolmuştu. Masanın üstü, parkeler Susan'ın kanlı kusmuğuyla doluydu ve lanet olsun... Kendi kusmuğunda boğularak ölmüştü.

"Hadi ama lanet olası!" Öikeyle masaya vurdum. "Bu kadar çabuk ölemezsin. Hem de daha yeni eğlenmeye başlamışken!"

O kadar çok konuşmuştu ki sırf daha fazla sesini duymamak için ağzına derisini tıkayıp bağlamıştım. Kusacağı ve dahası kusmuğunda boğulacağını hesap edememiştim.

Bu hiç iyi olmamıştı. En azından biraz daha acı çekmesini dilerdim.

Her şeye rağmen gecenin kalanında Susan'ın kafatasına kadar vücudundaki tüm deriyi soyduktan sonra tümünü yere atmış ve saatler sonra işimi bitirdiğimde maskeyi yüzümden çıkarmıştım.

Tanrı'm... Bu, korkunç görünüyordu.

Elimin tersiyle ağzıma bastırıp derin derin soluduğumda genzimi yakan kan ve kusmuk kokusuyla iyice gözlerim büyüdü. Maske sayesinde bu kadar berbat koktuğunu anlayamamıştım.

İyice geriye çekildiğimde baş düşmanım Soyтары'nın ve sevgilime işkence eden o lanet kadının acınası sonunu dakikalarca izledim.

Kanla kaplı bir kas kütlesi olarak masada öylece uzanıyordu. Özelikle yüzü... Ah!

Ona dokunmak bile istemiyordum ama yarın sabah onu en güzel hâliyle bulmaları için hazırlamam gerekiyordu.

Her şey bitmişti işte.

Oyuncak Katili savaşı kazanmış, Soyтары acı dolu bir sonla geberip gitmişti.

Hiç kimse... Bana karşı duramazdı.

Her kim buna cüret ederse ölüm kapısını çalardı.

42

ARTIK BURADA DEĞİL

Bazı çocuklar büyümmez çünkü öldükleri yerde ailesine kavuşmayı bekler.

PAUL BARNLEY
Lacelith Kasabası

Bu kasaba yeşillerin kasabasıydı. Her yanı orman ve ağaçlarla kaplı olan kasaba, yüksek bir tepenin eteklerinde kalan küçük ama şirin bir yerdi. Ardında bir tepe, önünde nehirler akan sıcak bir yer olmasına rağmen insanlar burada yaşamayı tercih etmezdi.

Ben bile buraya ilk kez gelmiştim. Noa'm burada olmasaydı asla da gelmezdim.

Dilden dile dolaşan korku hikâyeleri, ürkütücü efsaneler ve gerçekte yaşanmış kötü ruh hikâyeleri hep Lacelith Kasabası hakkında anlatılırdı. Kuşaktan kuşağa anlatılan bu hikâyeler yüzünden Lacelith Kasabası herkesin gözünde uğursuz bir yer olarak kodlanmıştı.

Başta kasabaya *Lacelith* ismini veren ahmak suçluydu. Kim bir kasabaya, *dantel gibi örülmüş mezar şehir*, anlamı taşıyan bir isim verirdi ki?

Ne aptallık ama...

Gerginliğim yine dilime vurdu, fark ettiniz mi? Yolda oyalanmak için ne kadar boktan bilgi varsa sizinle paylaşıp kafanızı ütülüyorum. Neyse ki yapacak daha iyi bir işinizin olmadığını, bütün gün evde yılmaktan başka bir halta yaramadığınızı biliyorum.

Tanrı'm, siz Joanne'den de betersiniz. Hayatınızı yaşamaktan, gezip dolaşmaktan âcizsiniz.

Aslında haklısınız. Korkuyorsunuz çünkü. Bana yaptıklarınız yüzünden peşinize düşmemden çekiniyorsunuz, değil mi?

Korksanız iyi edersiniz.

Arabamı yolun bitiminde bir yere park ettikten sonra Sablemont Hastanesi'ne çıkan patikada dakikalarca yürümek zorunda kalmıştım.

Nefes nefese on beş dakikaya yakın bir yol yürüdükten sonra nihayet kaleyi andıran o devasa hastanenin önünde durup soluklandım. Dışarıdan ilk bakışta insanın ruhunu üşüten tekinsiz bir yapıyla karşılaşmayı beklemiyordum. İnternette yayınlanan fotoğraflarına kıyasla daha korkutucu görünüyordu.

Buraya yatırılıysaydım daha çok aklımı oynatabilirdim. Noa'yı kurtarmak için gelmekle iyi etmiştim. Sevgilim burada daha kötü olurdu, eminim.

Annesini öldürdüğümü öğrendiği anı delicesine merak ediyordum. Ve onu kurtarmaya geldiğim için umarım bana nankörlük etmez ve kollarıma atılırdı.

Hastanenin hiç bitmeyecek gibi görünen taş merdivenlerini çıkarken bacaklarım yorulmuştu. Epey dik ve yüksek merdivenlerdi. Hastanenin girişindeki devasa kapılar da tıpkı bir kaleyi andıran, ağır demir kapılardı. Eski zamanlardan kalma motifler ve haç işaretleri işlenmiş fakat pek çoğu zaman içinde aşınmış işlemelerdi.

Kapılar güvenliğin onayıyla açıldıktan sonra başka bir görevli Sablemont'un yetkilisiyle görüşmem için beni yönlendirdi. Hastanenin içine girdiğimden beri kalbime çöreklenen uğursuz his kaybolmuştu. Çünkü yapılan son restorasyonlarla oldukça modern ve şık bir yapıya dönüştürülmüştü. Tarihî dokusunu bozmamak için dışına

dokunmamışlardı anlaşılan. İlk zamanlar bir manastır olarak kurulan yapının özünü korumak istemelerine hak veriyordum.

Sadece Noa'yı bir an önce buradan çıkarıp evimize dönmek ve günlerce ona sarılıp uyumak istiyordum. Sanki onsuz geçen geceler uyusam da dinlenememiş gibiydim. Gerekirse birkaç gün kurbanlarımı ertelerdim. Yeter ki Noa ve benden başka hiçbir şeyin olmadığı mabe-dimizde zaman geçirebilelim.

Nasılsa Soyтары ölmüştü. Son zamanlarda o aptal yüzünden kasaba hak ettiğinden fazla kaos yaşamış ve kâbus gibi geçen günler yüzünden tüm renklerini kaybetmişti. Haksızlık etmek istemem, birkaç gün so-luklanmayı hak etmişlerdi.

Dedektif Derek, yayın yasağı konusunda epey titizlik gösteriyordu. Susan Dayton'ın ölümünü basından gizlemeyi başarsalar da komşular, ertesi sabah evin kapısına ters şekilde çivilenmiş ve derisi tamamen soyulmuş bir cesedi bulduğunda kulaktan kulağa yayılmış ve ifşa ol-muştu.

Ravebelg Kasabası karanlık günlere alışmıştı artık ve biraz du-rulmak iyi gelmişti. Elbette sonrasında daha büyük bir kâbus onları bekliyordu.

Nihayet bir odanın önüne geldiğimizde görevli genç kadın ka-pıyı tıklatıp içeriye girdi. Lacelith Kasabası'na gelirken yolda arayıp görüşmek istediğimi bildirdiğim için zaten beni bekliyorlardı. Odaya girer girmez sarı loş ışıkların yanında duvardaki uzun pencerelerin odayı aydınlatan solgun ışıkları karşıladı beni. Hastane tepenin yama-cında olduğu için hava daha kasvetli ve karanlıktı.

Geniş masanın başında oturan yaşlı kadın usulca ayağa kalktı. Sim-siyah elbisesi, otoritesini belli etmek ister gibi topladığı kızıl saçları, burnunun ucuna düşen siyah, kemik çerçeveli gözlüğüyle tam bir yö-netici havası vardı.

Yüzünde içten bir gülümseme olsa da bakışlarındaki soğukluğu ilk saniyede yakalayabilmiştim. Elbette girdiğim her ortamda olduğu gibi buraya da hâkimiyetin kimde olduğunu göstermek ister gibi duruşumu dikleştirip girmiştim. Gözlerim kadının üzerine dikilmiş, dikkatle onu izlediğimi anlaması için gereken mesaj verilmişti.

“Paul Barnley, değil mi?” Sessizliği bozan yaşlı kadın oldu.

Beni buraya getiren görevli kapıyı arkamdan kapatıp gittiğinde odada ikimiz kalmıştık.

“Evet. Merhaba,” diyerek odanın ortasındaki gerçek hayvan derisinden yapılmış eski halının üzerine basıp geçtim. Böyle köklü bir hastaneden daha fazla hassasiyet görmeyi beklerken böyle bir halı ilginç gelmişti. “Bayan Valen olmalı?”

“Doktor Margie Valen, hastanenin başhekimi ve aynı zamanda kurucu aileden gelen yöneticisiyim.” Masanın etrafından dolaşıp yanıma geldi ve tokalaştıktan sonra yeniden koltuğuna döndü. “Sizi hastanemizde ağırlamaktan memnuniyet duydum.”

“Aynı şekilde, memnun oldum.” Masanın önündeki deri koltuklardan birine oturdum ve sessizliğin aramıza girmesine izin vermeden konuya girdim. “On günden fazla bir zaman önce sevgilimi hastanemize yatırdılar.”

“Noa Dayton...” dedi sanki bir sorun varmış gibi. “Değil mi?”

“Evet, Noa. Onun için gelmiştim.”

“Ziyaretlerimiz her hafta perşembe günleri yapılıyor ancak...”

“Buraya sevgilimi almaya geldim, Dr. Valen,” diyerek kadının sözünü kestiğimde gözlerini kısarak bana baktı.

Burnunun ucuna düşen gözlüğünü usulca yukarı iterek, “Anlıyorum,” dedi. “Noa pek çok hastamıza kıyasla iyi durumdaydı fakat bana kalırsa birkaç ay burada, gözetimimiz altında olması geçmişten gelen yüklerinden kurtulmasına yardımcı olabilirdi fakat...”

“Buna gerek yok, Doktor,” dedim tüm ciddiyetimle. “Noa’nın buna ihtiyacı yok. Kısa sürede siz de anlamış olmalısınız, o iyi. Tedaviye ihtiyacı yok. Sevgilimin tek şanssızlığı annesi... Bazı yaşananlar yüzünden kızını cezalandırmak isteyen garip bir kadın.”

“Susan Dayton...” Önündeki dosyayı karıştırıp bilgileri hatırlıyor gibiydi. “Kızının kendisine saldırdığına dair elinde darp raporu ve uzaklaştırma kararı var ama.”

“Noa’ya olan nefreti yüzünden hepsi. Eminim kendisine zarar vermiş olmalı. Eğer tanısaydınız burada yatması gereken kişinin annesi olduğunu anlardınız.” Bu aptal konuşmanın bir an önce son bulmasını

istiyordum. Vaktimi Susan sürtüğü hakkında konuşarak harcamak yerine Noa'ya ayırmak istiyordum.

“Anlıyorum. Ama süreç içinde gördüğüm şey Bay Barnley, Noa geçmişte çok fazla travmatize olmuş ve zaman içinde kafasındaki şeytanlarla savaşımaya başlamış. Ne yazık ki bu, onun hayatını etkileyen bir durum.”

Usulca öksürerek boğazımı temizledim. “Benim yanımda daha iyi olacak. Yakın zamanda küçük kız kardeşini kaybetti. Depresif ve dengesiz hâlinin sebebi bu.” Kollarımı dizlerime yaslayarak masaya doğru eğildim. “Şimdi izninizle kız arkadaşımı almaya geldim.” Yaşlı kadın tam konuşmak için dudaklarını araladığında araya girdiğim için susmak zorunda kaldı. “İnternet sitenizde vasi imzası olmadan hastaneden çıkılamayacağı yazıyor. Annesi de birkaç gün önce ani bir şekilde hayatını kaybetti.” *O pisliği kendi ellerimle domuz pırzolasına döndürdüm, Doktor.* “Noa yirmi altı yaşında, yetişkin bir kadın ve eminim ki burada kalmak istemeyecektir.”

Umarım zorluk çıkarmazsın, Doktor. Bugün hiç havamda değilim ve yaşlı bir kadını daha öldürmek gibi bir niyetim yok. Lütfen beni buna zorlama, olur mu?

“İnternette her zaman eksik bilgi veriliyor,” dedi kadın ilk kez gülümseyerek. “Böyle söylediğinizde sanki hastanemiz insanları zorla alı koyuyormuş gibi geliyor kulağa.”

Çünkü öyle yapıyorsunuz, adiler. Aksi hâlde kız arkadaşına kavuşmak için bir hafta beklemem gerekmezdi.

“Lakin Sablemont Hastanesi’nin kuralları gereği buraya mahkeme kararı, vasi onayı ya da etrafındaki insanların hayatını riske atacaktır davranışlar sergileyen insanlar yatırılır. Yalnızca vasi yoluyla buraya girenler, bir haftalık zorunlu gözetim sürecinin ardından kendi rızalarıyla istediği zaman çıkabilir. Tabii kendine ya da etrafındaki insanlara zarar verme gibi davranışlar sergileyen bir hasta için durum biraz daha farklı.”

Duyduklarım karşısında şaşkınlığımı gizleyemedim. Aptal internet sitesindeki eksik bilgiler yüzünden bir hafta bittiginde sevgilimi buradan çıkarabilmek için Susan denen sürtükle vakit kaybetmişim.

Kahretsin... Eğer bilseydim günler önce onu kurtarmak için gelirdim zaten.

“Doğru mu anlıyorum? Yani istediği zaman Noa hastaneden çıkabilir, değil mi?” Keyifle sıırıttım. Susan’ı öldürmekle hayatımın en doğru kararını vermiştim.

Yaşlı kadın istemeye istemeye olumlu anlamda başını sallamakla yetindi. Her hastanın ardından bu kadar üzülyüyor muydu bu sürtük?

Daha fazla vakit kaybetmemek için hışımla ayağa kalktım. “O hâlde gerekli işlemler yapılsın. Bir an önce kız arkadaşımı alıp gitmek istiyorum.” Gömleğimin yakasını düzelterip kumral saçlarımı keyifle karıştırdım. “Siz işlemleri hallederken Noa’yla görüşme şansım var mı? Uzun zaman oldu ve çok özledim.”

Çok âşık erkek arkadaş tavrıma inansın diye içtenlikle gülümsedim.

Margie Valen hiçbir şey söylemeden, yavaşça ayağa kalkarken gözlerini benden kaçırdı. Bir gariplik olduğunu hissediyordum ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

“Doktor Valen?” Merakla kaşlarımı kaldırdım ve lanet çenesini biraz daha kapalı tutarsa başına gelecekleri anlasın diye gözlerimi üzerine diktim.

“Bay Barnley... Haberinizin olmaması ilginç fakat Noa dün annesinin ölüm haberini aldıktan sonra hastaneden ayrıldı.”

Duyduklarımın doğruluğundan emin olmak ister gibi kadının son cümlesini defalarca kez içimden tekrarladım.

“Nasıl yani?” Hayretle çenemi kaşırken ne yapacağımı bilememiştim. “Noa, burada değil mi?”

Kadın nihayet başını kaldırıp, bana bakarken başını ağır ağır iki yana salladı.

Peki, öyleyse... Noa hangi cehennemdeydi?

43

GECEYE KARIŞAN KAN KOKUSU

*İnsan, dilediği ne varsa başına gelmeden son nefesini vermezdi.
Ama kimse ne dilediğine dikkat etmezdi.*

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Siktir... Lanet olsun!

Ravebelg Kasabası artık benim için de bir cehennemdi. Lacelith Kasabası'ndan döneli bir hafta oluyordu ve ben bir haftadır Noa'yı bulamıyordum. Ravebelg'te bakmadığım ev, otel, hastane kalmamıştı. Civardaki tüm akıl hastanelerini ve kasabaları dahi soruşturmuştum. Raymond denen köpeğin evini bile belki oraya sığınmıştır diye gözetlemiştim ama sevgilim hiçbir yerde yoktu. Telefonuna da ulaşamıyordum.

Kahrolası nereye kaybolmuştu?

Soytarı hâlâ yaşıyor olsaydı onu suçlardım fakat Noa'ya düşmanlık edecek kimse kalmamıştı. Paranoyalar her gün biraz daha zihnimi istila ediyor, kâbuslar yakamı bırakmıyordu.

Susan'ı vahşice öldürdükten sonra evin her yerini aramış ve yatak odasındaki kasanın içinde, o gece karşıma çıktığı zaman yüzünde olan lanet maskesini ve bıçağı bulmuştum. Emindim. Soyтары ölmüştü.

Eğer ona bir şey olursa ne yapacağımı bilmiyordum. O benim sevgilim, aynı zamanda son kurbammdı. Noa olmadan kusursuz oyunumu tamamlamam mümkün değildi.

Elimden bir şey gelmediği her gün aklımı kaybedecek gibi oluyordum. Umudum tükeniyordu. Noa'ya dair hiçbir iz bulamamak beni öldürüyordu.

Ve şimdi... Akşamın bu saatinde, bir ağacın altında, dizlerim paramparça hâlde oturmuş, acımın dinmesini bekliyordum. Son günlerde uyuyamadığım için dengesizleşmişim. Öfkemi yatıştırmak için nehir kıyısında koşuya çıkmış ve aptal gibi yere kapaklanıp kendimi yaralamışım.

Tanrı'm... Bu çok boktandı.

Daha boktan olan neydi, biliyor musunuz?

Sizin işe yaramaz beyinsiz sürüsü olmanızdı. Hâlâ beni tanıyamadınız, değil mi? Hâlâ böylesi basit numaralara kanıyorsunuz. Sakın inkâr etmeyin, merakla büyüyen göz bebeklerinizden bile anlıyorum artık.

Ağzımdan çıkan her söze inanmaya hazır bir aptal topluluğusunuz.

Elbette koşuya çıktım fakat düştüğüm falan yoktu. Sıradaki oyuncağım için bekliyordum. Biraz sonra buradan geçecek ve yaralı bir adam gördüğünde kayıtsız kalamayıp yardım etmek isteyecekti.

Kim olduğunu zaten biliyorsunuz. Bella Stars. Onunla ilgili planlarım bambaşkaydı fakat daha fazla beklemek istemiyordum. Kafamı dağıtacak bir şeyler yapmazsam Noa'nın yokluğunda hepten delirecektim.

Hadi, Bella... Gel artık. Neredeyse evinin önünde sayılıyım, lanet olası koşuya çık ve karşılaş benimle.

Bella kendine her fırsatta zaman ayıran, bakımlı bir kadındı. Tüm gününü psikolog kliniğinde geçirdiği için ancak iş çıkışlarında spora vakit ayırabiliyor ve neredeyse her akşam birkaç kilometre koşuyordu. Elbette onu günlerce takip edip hakkında pek çok bilgi edinmişim.

Kasabanın diğer tarafında, gölün oradaki koşu yoluna kıyasla burada çok daha az insan oluyordu. Nehir kıyısındaki evlerin tamamı müstakil olduğu için yaşayan sayısı da azdı.

Dün gecedен beri Benjamin ve Bella arasında epey git gel yaşadktan sonra Bella'da karar kılmıştım. Zira uzun zamandır oyuncak müzemi aksatıyordum. Artık oraya yeni bir oyuncak bırakma vaktim gelmişti. Lanet olası kuklalar benden zamanımı çalıyordu. Daha fazla yolumdan sapmayacaktım.

Kahrolası Noa da hastaneden çıktığı hâlde benim yanıma gelmek yerine ortadan kaybolmayı seçtiği için cehenneme gidebilirdi. Bu yaptığını asla affetmeyecektim. Şimdilik kaçıp saklandığını düşünsün ama sıra ona geldiğinde, yerin dibine girmiş dahi olsa bulup çıkaracak ve onun için hazırladığım ölümü yaşatacaktım.

Dakikalardır burada oturuyor ve Bella'nın gelmesini bekliyordum. Dizlerime ve avuçlarıma döktüğüm sahte kan neredeyse kuruyacaktı ama sürtük hâlâ ortalarda yoktu.

Neyse ki saat yaklaşıyordu. Bella hayatını düzenli yaşayan bir kadındı. Ne zaman, ne yapması gerekiyorsa saatinde yapacak kadar düzen manyağıydı.

Nihayet uzaklardan yankılanan adım seslerini işittiğimde sırtımı tamamen ağaca yasladım. Kollarımı dizlerime sararak başımı koluma yasladım ve acı çekiyormuş gibi inleyip anlaşılmayacak şeyler homurdandım.

Koş, Bella. Ölüm seni bekliyor. Daha fazla bekletme Oyuncak Katili'ni. Saygısızlığı bırak ve adımlarını hızlandır.

Attığı her adım akrep ve yelkovanın koşuşturması gibi zihnimde yankılanıyordu.

Tik tak... Tik tak... Tik tak...

Her adımda biraz daha yükseliyordu sesler. Karanlığın ortasında onu bekleyen sondan habersiz keyifle atıyordu adımlarını. Eminim ki her akşam olduğu gibi kulaklığını takmış, dünyayla bağını koparmıştı. Birazdan bu dünyayla bağı tamamen kopacaktı.

Beklemeye devam ederken, kasabaya geldiğim ilk günler zihnimde canlanınca dudaklarıma bir tebessüm yerleşti. Noa'yla karşılaşmak için kullandığım taktiği şimdi sıradaki oyuncağım için kullanıyordum.

Noa'yla tanışmak için ve Bella'yı da öldürmek için bir ağacın altında yaralı adam rolü yapıyordum. İkisi birbirinden farklıydı, sakın aynı planı kullandığımı düşünmeyin. Ve unutmayın ki bu taktik her zaman işe yarardı. İnsanlar acıdığı kişilere karşı zafiyet gösterirdi daima. Bella bana acıdığı için bile ölmeyi hak edecekti çünkü kimse bana acıyamazdı. Paul Barnley asla kendini o duruma düşürmezdi.

Yanıma bıraktığım sırt çantamı kolumun altına kadar çektikten sonra Bella'yı tuzağa düşürmek için yanımda getirdiğim köpek tasma-sını ayak ucuma doğru fırlattım.

Ve işte! Nihayet görebiliyordum onu.

Bir anlık beni fark etmeden, geçip gideceğini sandığımda gerilmeye başlamıştım. Tanrı'ya şükür, korktuğum gibi olmadı ve Bella'nın nahif sesi kulaklarımı doldurduğunda yavaşça başımı kaldırdım.

“Bayım?” Kulaklığının tekini çıkarıp, gözlerini kısarak karanlığın içinde beni seçmeye çalıştı. “İyi misiniz?”

Elbette iyiyim, Bella. Hatta ne yalan söyleyeyim, süperim.

Bella sıkı bir atkuyruğu yaptığı saçını omzunun gerisine atarak birkaç adım yaklaştı. Ürkek ve temkinli adımlardı bunlar. Zeki bir kadındı ve kasabada yaşanan olaylar yüzünden çekimser davranmakla en doğrusunu yapıyordu.

“Paul?” Aramızda birkaç adımlık mesafe kaldığında birbirimizin yüzünü tanıyabilecek kadar yakındık.

“Bella?” Sesimde acıyı hissetmesi için hırıltılı ve iç çekerek konuşmuştum. “Sen misin sahiden?”

Bella'ya seans bitiminde, buraya yakın oturduğumu ve sık sık koşuya çıktığımı söylemiştim. Bu yüzden planımda hiçbir açık yoktu.

Bella cevap vermeden önce koşarak yanıma geldi. Hemen önümde eğilip dizlerini yere yasladığında, “Evet, benim,” diye cevapladı. “Ne oldu böyle? İyi misin?”

Dizlerimden bacaklarıma doğru akan kanı görünce yüzünü buruşturdu.

“Koşarken oldu,” dedim yaralardan bakışlarımı çekmeden. “Sakarlık işte.”

“Feci yaralanmışsın,” diyerek omzuma dokundu. “Çok üzüldüm. Kalkabilecek misin?”

Ayak ucumdaki tasmaya uzanıp elime aldım. “Ben idare edebilirim fakat bir sorunumuz var,” diyerek tasmayı görüş hizasında havaya kaldırdım. “Arkadaşımın köpeği birkaç gündür bende kalıyordu. Onu do-laştırmaya çıktım fakat ben düştüğümde korkup ormana doğru kaçtı. Lütfen peşinden gider misin? Ben kalkacak hâlde değilim.”

Bella hiç düşünmeden elimdeki tasmayı aldığı anda kahkaha at-mamak için kendimi zor tutuyordum. Biraz önce tam da bundan bah-sediyordum işte. Kendinizi acındırdığınız zaman, karşınızdaki insana düşünme vakti bırakmadan istediğiniz şeyi yaptırabilirsiniz. Çünkü onun zihninde yarattığınız panik ortamı, kişiyi kullanılabilir hâle ge-tirirdi.

“Elbette. Sen hiç meraklanma. Çok uzaklaşmamıştır zaten,” diyerek doğrulduğunda minnet dolu bakışlarla yüzüne baktım.

“Çok teşekkür ederim, Bella,” dedim dudaklarımı birbirine bas-tırıp. “Lütfen onu bul. Arkadaşıma açıklayamam yoksa.”

“Hemen dönerim,” dedikten sonra tasmayla birlikte ağaçların ara-sına dalıp kısa sürede gözden kayboldu.

Başımı geriye atıp ağacın gövdesine yaslandıktan sonra keyifle sı-rıttım. Ağaçların arasında, gözlerden uzaklaştıktan sonra Bella’nın ya-nma gidecek ve onunla baş başa vakit geçirecektim.

Hayır, ahmaklar, onunla sevişmekten bahsetmiyorum. Öldür-mekten bahsediyorum!

Siz beni ne sanıyorsunuz? Her önüne gelenle yatan bir adam mıyım ben? Hem de deliler gibi sevdiğim bir kız arkadaşım varken. Tanrı aş-kına, kalbinizdeki boktan düşünceleri söküp atın ve herkese aynı yakış-tırmayı yapmayı bırakın artık. Rahatsız edicisiniz.

Bella’nın adım sesleri de kulaklarımdan silindiğinde vaktin geldi-ğini anlayıp çantamla birlikte ayağa kalktım. Gittiği yöne doğru ke-yifle yürürken, son kez omzumun üstünden etrafı kolaçan edip bizden başka kimsenin olup olmadığından emin oldum.

Ağaçların geniş gövdeleri, iri dalları ve göğce kadar uzanmaları insanın içini ürpertiyordu. Bella nerede, ne yapıyor, bilmiyordum ama yönünü kaybetmiş olmasını umuyordum. Ben onu bulana kadar o koşu yoluna çıkarsa planımı bozmuş olurdu.

Köpeği bulmak için ısıklı çalışıyor, sesleniyordu ve nihayet Bella'nın sesini işitince içim rahatlamıştı. Hem de sesi yakından geliyordu.

Kendince ağacın arkasında bir noktaya odaklanmış, oraya doğru ısıklı çalarken usulca arkasından yaklaşmaya devam ettim. Bastığım yerde kuru yaprak olmamasına özen gösteriyordum.

Adım adım yaklaştığımdan habersizce ağacın arkasından bir köpeğin çıkması umuduyla ellerini çırpmaya devam etti Bella.

Bir adım daha yaklaştım. Bir adım daha... Ve son bir adım...

“Merhaba, tatlı Bella,” diye seslendim boğuk bir sesle.

Maskemi çoktan yüzüme geçirmiştim fakat karanlıkta görüşümü epey kısıtlıyordu.

Bella'nın arkasını döner dönmez, boğazı parçalanırcasına çılgık atması bir oldu.

Hemen üzerine atılıp, elimdeki kalın telle boğazına bastırıp sırtını ağaca yasladığımda Bella'nın sesi saniyeler içinde kesilmişti. Yüzü yavaşça kızarmaya başlarken gözleri dehşetle büyümüş, teni buz kesmişti.

Boğazına bastırdığım teli ağaca dolayıp ucunu iyice kıvırdığımda Bella çırpınmayı bıraktı. Aksi hâlde boğazının kesileceğini biliyordu.

“Pa- Paul... Sen misin?” Titreyen sesi hırıltılı nefeslerinin arasından çıkmıştı.

Palyaço maskemle öylece yüzüne bakarken başımı yana yatırdım ancak hiçbir şey söylemedim. Eldivenlerim ve kapüşonlu ceketimi giymiştim. Kanlı dizlerime gözleri kaydığı anda sorusuna cevap bulmuş oldu.

Başını hafifçe oynatarak nefes alabilmek için kendine alan açmaya çalıştı. “Neden?” Gözünden yaş süzülürken hayal kırıklığı yavaş yavaş yer etmişti yüzünde. “Neden yapıyorsun bunu?”

Oyuncaklarım arasında günahkâr olan tek kişi sensin, Bella. Biliyorum, maşa olarak kullanıldın ama yine de annemle babamın sırrının

kasabaya yayılmasına sebep olan kişi sensin. Ve günahının bedelini ödeyeceksin.

“Geçmiş asla geçmez, Bella,” diye fısıldadım. “Ardında bıraktığını sandığın karanlık elbet bir gün seni bulur, avlar ve yok eder.”

“Ben...” Kafası karışmıştı. “Ben hiçbir şey yapmadım sana.”

Güldüğümde maske sesimi boğunca korkutucu bir ses çıkmıştı.

“Sen ailemi yok edecek o ilk kurşunu attın, Bella. Senin yüzünden... Lanet çeneni tutamadığın için bütün kasaba ailemin karanlık sırrını öğrendi ve peşlerine düştüler.” *Sen beni annesiz bıraktın, sürtük!*

Sessiz kalıp düşüncelere daldığı birkaç dakikanın ardından, “Sen...” diye fısıldadı. Geçmişten gelen sırların en büyüğü karşısında dikiliyordu ve Bella dehşete uğramıştı. “Sen onların çocuğusun.”

“Ta kendisi,” dedim başımı sallayarak. “Senin için geldim, Bella. Güzel hayatına son vermek için...”

“Lütfen yapma,” dedi titreyerek. “Çok küçüktüm. Benden ne istendiye onu yaptım. Yemin ederim pişmanım, Paul. Çok pişmanım.”

Bella yalvarmaya devam ederken ben planım için hazırlıklara devam ediyordum. Bella için de ağır ve uzun sürecek bir ölüm planlamıştım.

Aylar önce havuzda yaşanan cinayetleri hatırlıyorsunuz, değil mi? Havuza yerleştirdiğim kalın jiletler yüzünden vücutları paramparça olan Veronica ve Henry’yi hatırlıyorsunuzdur.

Aynı jiletlerden Bella için yanımda getirmiştim. Öyle keskindi ki yanlışlıkla parmağımı çarpsam koparacak kadar ölümcüldü.

Bella’nın omuz hizasında bir kat jileti sardıktan sonra ağacın arkasına iyice bağladım. Jileti bedenini tam saracak şekilde sıkıştırmıştım. Her nefes aldığı anda tenini biraz daha kesecekti. Anlayacağınız sıfıra sıfır bağlamıştım ve ona hiç alan bırakmamıştım.

“Canım yanıyor, Paul... Yalvarırım. Çok acıyor.” Bella çırpınmadığı için çareyi yalvarmakta bulmuştu.

Hemen ardından göğsünün altından bir kat jileti daha aynı sıklıkta bağladım. Vc sıra karın bölgesine gelmişti. Nefes alırken, en çok şişip inen bölge. Göğüs kısmını ve burayı özellikle çok daha sıkı bağlamıştım ki aldığı her nefes zehir olsun istemiştim.

Tıpkı annemi kaybettiğim günden beri aldığım her nefes bana nasıl zehir oluyorsa... Bella da yaşattığını yaşayacaktı.

“Nefes... Nefes alamıyorum!” Hem boğazını sıkın kalın bir tel vardı hem de göğsünü kesmeye hazır ölümcül jiletler...

Kulağa harika geliyordu!

“Paul...”

“Yerinde olsam nefesimi boşa tüketmezdim, güzelim,” diyerek bir sonraki adıma geçtim.

Son olarak kalça, bacak ve ayak bileklerini de aynı jiletlerle sıkıktan sonra bir adım geriye çekildim. Ah... Az kalsın unuttuyordum. Çantamdaki ilaç şişesini elime alıp Bella’nın yanına gittim.

İki hapi zorla yutturmak için debelenirken, “Lanet olsun, Bella!” diye bağırdım. “Aç ağzını ve zorluk çıkarma! Kahretsin. Boşuna direniyorsun. Sürtüklük etmeyi bırak ve biraz yardımcı ol.”

Çenesine var gücümle bastırarak nihayet ağır uyku haplarının iki-sini de yutturduktan sonra son hamlemi yapmaya yöneldim.

Çantamda geriye kalan son jilet halkasını da dudaklarının arasına yerleştirip, başını ağaca sabitlerken ağzının bir kısmı yanaklarına doğru derin kesiklerle yırtılmaya başladı.

Nihayet planımı tamamlamış oldum. Harika görünüyordu. Ve bir o kadar da dehşet verici...

Sabaha kadar burada kalıp onu izleyecektim elbette. Aldığı her nefeste vücudunun parçalara ayrılışını...

“En fazla on beş dakika içinde uykuya dalacaksın, Bella.” Cıklayarak başımı iki yana salladım. “Fikrimi soracak olursan... Gece epey uzun. Bence uyanık kalmalısın.” Kıkırdarak başımı eğdim. Verdiğim uyku hapları öyle ağırdı ki asla dayanamazdı. “Eğer uyursan ne olacağını söyleyeyim mi sana?” Korkuyla çarpan kalbi yüzünden nefes alıp verişleri düzensizdi. Aldığı her nefeste vücudunun bir kısmı kesiliyordu, şimdiden bacaklarına doğru kanlar akmaya başlamıştı.

“Ah... Çok özür dilerim, Bella, benim hatam!” Ellerimi özür diler gibi havaya kaldırdım. “Ağzının dolu olduğunu unutmuşum. Cevap beklemekle kabalık ettim, bağışla lütfen.” Yüzümde maske olduğu için mutluydum. Dilediğim gibi gülebiliyordum ama oyuncağıma

saygısızlık olmasın diye kendisine güldüğümü görmesini istemezdim. “Ne diyordum?” Elimi alnıma... Daha doğrusu maskenin alnına koyduktan birkaç saniye sonra devam ettim. “Evet, hatırladım. Eğer uyursan ne olacak, biliyor musun? Bedenin kendini yavaşça bırakacak ve öne doğru eğileceksin fakat jiletler öyle keskin ki muhtemelen sabah vücudunu parçalara ayrılmış hâlde bulacaklar.”

Bella sadece gözleriyle yalvarıyor ve inliyordu. Sohbetimizin kısa sürmesi kötü olmuştu.

“Yazık oldu,” diyerek başımı salladım. “Pek de güzel ve başarılı bir kadındın. Tam da kariyerinin zirvesindeyken... Ne hazin bir son!” Deri eldivenli ellerimi havaya kaldırdım. “Şimdiden tatlı uykular, Bella.” Eğilip çantamdaki oyuncak bebeği çıkardım ve sanki sürpriz yapar gibi birden gözünün önüne doğru uzattım. “Şunun güzelliğine bakar mısın?” Sesim heyecan dolu çıkmıştı. “Senin için özel yapıldı. Bella Stars, oyuncak bebeği. Ne lütuf ama değil mi?”

Bella’nın göz kapakları ağırlaşmaya başlıyordu. Sandığımdan daha erken uykuya dalacak gibi görünüyordu.

“Oyuncak müzeme hoş geldin, güzel Bella.” Saçını kulağının arkasına tarayıp bir adım geriye çıktım. “Yeni hayatında çok mutlu olacaksın. Diğer oyuncaklarıma selam söyle.”

Bella daha fazla direnmeden uykuya teslim olduğunda önce başı öne doğru düştü ve bu... Ağzının kulaklarına kadar kesilmesine sebep oldu. Yetmezmiş gibi dilinin üst tabakası kesilip ayaklarının dibine düştüğünde bir adım daha geriye çekildim.

Bedenini yasladığı jiletler keyfini çıkarır gibi ağır ağır kesmeye devam ederken nihayet buradaki işimi de sorunsuz tamamlamış oldum.

Ve bir adım daha... Yavaş yavaş karanlığa çekilirken Bella’nın parçalanmış vücudunun sesleri kulaklarıma dolmaya devam etti.

Ağaçların arasında yürümeye devam ederken, büyük bir kaya parçasına takılıp, düşecekken, son anda kenardaki ağaca tutunarak dengemi sağladım.

“Lanet olsun...” Başımı çevirirken, yüzümdeki maskeyi tek hamlede çekip çıkardım.

Karşılaştığım manzara karşısındaki şaşkınlığım dudaklarımı uçuklatmıştı. Yerde bir ceset daha vardı ve... Hepiniz şahitsiniz, ben bu gece yalnızca Bella'yı öldürmüştüm.

Peki, bu yerde yatan genç adamı öldüren kimdi?

Cesedin yanına eğilirken kalbim kulaklarımda atıyor, her çarpışında soluğumu kesiyordu.

Yüzüstü yatan genç adam, sırtından defalarca kez bıçaklanmıştı. Hem de benim bıçağımla... Çantamda sandığım bıçak, bir başkasının eline mi geçmişti?

Tanrı'm... Delireceğim. Bu nasıl mümkün olurdu?

Ölen kişinin kim olduğunu öğrenmek için arka cebindeki cüzdanı çıkarıp kimliğine baktığımda isminin Eddie Harmen olduğunu öğrendim. Elime geçen bir diğer kart ise çalıştığı kanala aitti.

Global Insight News... Troy'un sunucusu olduğu haber kanalıydı.

Lanet olsun, Eddie Harmen da haber sunucusu muydu?

Burada ne arıyordu?

Asıl soru... Onu kim öldürmüştü?

Adamın yanında duran telefonun ışığı hâlâ yanıyordu. Etrafta başka kimsenin olup olmadığını anlamak için çevrede göz gezdirdikten sonra telefonu elime aldım. On yedi dakikadır devam eden bir video kaydı vardı.

Kayı durdurup videoyu izlemeye başladığımda gördüklerim çok daha şok ediciydi. Eddie denen ucube, Bella'yı ağaca bağlarken video kaydını başlatmış ve son ana kadar kayıt altına almaya devam etmişti.

Ta ki arkasından biri saldırıp da telefonu yere düşene kadar.

Eddie beni takip edip, Bella cinayetini video kaydına alarak, yarın sabah kusursuz oyunumu mahvetmeye hazırlanırken biri hayatımı kurtarmıştı.

Kim?

Kim beni takip ediyor ve sırrımı biliyordu?

Telefondaki videoyu galeriden ve son silinenler kısmından yok ettikten sonra parçalarına ayırana kadar ayağımın altında ezdim.

Daha fazla burada olmam güvenli değildi. Biri beni biliyordu ve peşimdeydi. Derhâl uzaklaşmalıyım. Bıçağımı da alıp koşar adımlarla ilerlemeye başladım.

Geriye dört oyuncağım kalmıştı.

Sona bu kadar az kalmışken planımı mahvedemezdim.

44

KIRLI MASUMİYET

*Her mezar içinde yalnızca ölmüş bir bedeni değil,
solup giden bir ömrü taşır.*

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Yol boyunca düşünmekten şakaklarıma katlanılmaz bir acı saplanmıştı. Peşimde kimin olduğunu bulmadan bana rahat yoktu.

Noa'dan başka ihtimal aklıma gelmiyordu ama haftalardır burada değildi. Dahası... Noa kimseyi öldüremezdi. O benim gibi değildi. Soyтары gibi değildi. Tüm bu karanlığın içinde masum kalabilen tek kişiydi.

Peki, öyleyse Eddie'yi kim öldürmüştü?

Garaj kapısı yarıya kadar açılır açılmaz, arabayı hızlıca park edip titreyen ellerimle arabadan çıktım. Soyтары'nın bile yapamadığını bana yaşatan kimdi?

İlk kez bu kadar köşeye sıkışmış ve çaresiz hissediyordum.

Eddie ucubesi telefonu açıkken öldüğü için son mesaj ve aramalarına baktığımda cinayet saatlerinde kimseyle konuşmamış olması içimi rahatlatmıştı. Beni düşündüren o değildi ama peşimdeki her kimse, neyin peşinde olduğunu bilmeliydim.

Aksi hâlde kusursuz oyunum tehlikeye düşerdi ve ben... Yakalanırdım.

Tanrı'm, koru beni. Yardım et bana.

Garajın eve açılan kapısının kilidini yanıma almayı unuttuğumu fark ettiğimde kapıya öyle sert bir tekme attım ki neredeyse ayak parmaklarım kırılacaktı. Acıdan topallayarak, garajdan çıkıp evin etrafını dolaşmaya başladım.

Bahçeden eve girmek zorundaydım.

Hani hayatında bir aksilik olduğunda hemen peşinden bütün aksilikler üst üste gelirdi ya... Tam olarak öyle lanet bir gün geçiriyordum. Ne zaman cinayet işlesem keyfimi kaçırarak bir sorun çıkıyor ve her şeyin içine sığıyordu.

Siz de fark ettiniz mi bunu?

Bir an önce oyun sona ersin istiyordum. Yorulmuştum ve artık kendimi güvende hissetmiyordum. Her an enselenecekmiş korkusuyla paranoyalarım artmaya başlamıştı ve tahammül edemiyordum. Geriye kalan oyuncaklarımı çok kısa sürede müzeme yerleştirip her şeyi sona erdirmeye kararlıydim. Ravebelg, yolun sonuna gelmişti artık.

Bahçe kapısının tek kanadını usulca aralayıp, içeri girdikten sonra ardımdan kapatıp demir kilidi indirdim. Güvende hissetmiyordum ve yarın ilk iş önlemleri arttıracaktım.

Sarı ışıklarla aydınlanan bahçenin taşlı yolunu ağır adımlarla yürürken, ellerimi şakaklarıma bastırarak başımdaki ağrıdan kurtulmaya çalıştım. Düşünceler kafamın içinde âdeta savaşıyordu.

Gözlerimi kapatıp ezbere yürüdüğüm yolu ardımda bıraktıktan sonra çimenlere doğru attığım ilk adımda durup gözlerimi açtım. Çar-dağı çoktan geçmiş, verandaya birkaç adım kala durmuştum.

Artık emindim. Kahrolası bir kâbusun içinde çırpınıp duruyor, uyanamadığım için de işkence çekmeye devam ediyordum. Aksi hâlde bu gördüğüm gerçek olamazdı.

Hayır! Hayır! Hayır!

Kimse benimle bu şekilde alay edemezdi. Bahçenin tam ortasında hayatımın dehşetini yaşatacak o şeyle karşı karşıya duruyordum.

Verandanın önünde açılmış kocaman bir çukur vardı. Hayır, doğrusunu söylemek gerekirse bu, derince kazılmış bir mezardı ve daha boktan olanı... Mezarın başında, toprağa saplanmış şekilde duran bir mezar taşı vardı.

Üzerinde ise *Paul Barnley* yazıyordu.

Bu benim mezarımdı.

Çukurun başına gelip mezar taşına iyice yaklaştığımda, gördüklerimin gerçekliğini sorgular gibi gözlerimi sertçe ovdum. Yeniden aynı yöne baktığımda ne mezar ne de mezar taşı kaybolmuştu. Bunların hepsi gerçektir ve yaşanıyordu.

Lanet olsun. Biri benimle feci şekilde oyun oynuyordu.

Bunu yapan yakınlarda bir yerde olmalıydı. Tam etrafı kolaçan etmek için arkama dönecekken boynuma aldığım sert darbeye sersemledim. Arkama dönecekken aynı yere ikinci darbeyi almamla birlikte yere yığıldım. Bedenim hızla düşüp sert bir darbeye yerle buluştuğunda kendimi mezarın içinde bulmuştum. Dünya ayaklarımın altından çekilircesine başım dönüyor, zihnimdeki düşünceler yoğun bir karmaşayla birbirine giriyordu. Ağır ağır bilincim bulanırken karanlık üzerime çökmeye başladı.

Hayır.

Bu birinin gölgesiydi ve saniyeler sonra mezarın başında, tepeden bana bakan bir çift gözle nefesimi tuttum. Kalbim göğüs kafesimi yumrukluyor, boğazımdaki hırıltılar nefesimi kesiyordu.

“Geç kaldın,” dedi sessizliği bozan o tanıdık ses. “Evine daha erken dönmelisin, Paul. Aksi hâlde başın belaya girebilir.”

“Sen...” Gözlerimi açık tutmak gittikçe zorlaşıyordu.

“Sen benimsin,” dedi deliliğin hırçın dalgalarıyla dövülen harelerin sahibi. “Ben istemediğim sürece ölmek bile yasak sana. Yaşamana da ölmene de ben karar veririm.”

Dudaklarından dökülen kelimeler birer yankı olup, zihnimin dehşetlerinde haylazca koştururken göz kapaklarım tümüyle kapandı ve ben karanlığa teslim oldum.

Oyuncak Katili'nin oyunlarını bozan biri çıkagelmişti.

Artık Oyunbozan ben değildim. Oydu.

45

DELİLİK

*Hayat boyu sessizce peşinden gelen ölüm kapına dayandığında,
bastırılmış çıgııkların ruhunda yankılanır ve o an ölümün bir son değil,
susturulmuş acıların seni içine çektiği dipsiz bir kuyu olduğunu anlarsın.*

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

Deliliğimden korkma çünkü ben çoktan sana yenildim.

*Kalbimi kırıp döksen de her defasında, senden kaçtıkça sana çekildim
aslında.*

*Beni yok eden gerçeğinle sana bağılıyım,
Aklımı yakan sözlerinle sana mahkûm.*

*Teslim oldum sana, iplerim ellerinde,
Hislerim yok ama öfkeyle yanan kalbim seninle.
Teninde yandıkça kül oluyorum koynunda,
Seninle yanmak, en çok seni yakmak...*

Oysa kendi ellerinle beni ateşe atan sendin,

Şimdi yaktığın o kalp sonun, külleriye mezarın...

Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı. Ruhum sende esir, kalbimse karanlıkta.

İstersen öldür ama unutma... Sahip olduğun delilik benim.

Kadehin dibindeki son yudumu da başıma diktikten sonra orta sehpanın üzerinde duran şişeyi alıp kadehi bir kez daha doldurdum. Ne kadar zaman geçti, bilmiyorum. Ne kadar süredir böyle lezzetli bir şarap içtiğimi de bilmiyorum.

Uzun zamandır kendimi tam olarak ne zaman kaybettiğimi bile bilmiyorum. Aklımı da kalbimi de bir yabancının emaneti gibi taşıyordum umutsuzca.

Belki de hayatım boyunca tek suçum, yaşadığım her felaketten sonra *daha ne olabilir ki*, diyerek Tanrı'ya isyan etmek olmuştu. *Bundan sonra hiçbir şey canımı yakamaz*, dedikçe kader daha kötüsünü yaşattı bana.

Sadece birkaç hafta önce yaşamak istemediğim hayatımı şimdi mumla arıyordum. Bir insanın hayatı bu kadar kısa sürede nasıl tepetaklak olabilir ki?

Benim hayatımın altı da üstü de boktan bir ızdıraptan ibaretti. İki türlüşünü de yaşamış ve yaşamaktan caymıştım artık.

Ölmek de işime gelmezdi bundan sonra. Öylece yaşıyordum işte, geriye kalanlarla... Geride kalanların hatıralarıyla ve buz kesmiş kalbimin yakıp savurduğu hatıraların külleriyle yaşıyordum.

Paul'u mezara attıktan sonra canlı canlı üzerine toprak atmıştım. Küreği toprağa geçirdiğim her seferinde ruhumun acısı biraz daha durulmuştu. Onu tamamen gömdüğümde ise hislerimi de yanma bırakıp gelmiştim.

Ne kadar süredir salonda olduğumu bilmiyordum. Zaman kavramı, Sablemont Hastanesi'nde geçirdiğim ilk günle birlikte hayatımı terk etmişti. Benim için zamanın da hislerin de önemi yoktu artık.

Orada geçirdiğim kahrolası ilk gece bedenimin hâkimiyetini kaybetmiştim. O günden beri ne aklımı, ne kalbimi ne de bedenimi

yöneten değil, uzaktan sefil hayatımı izleyen bir boşluk gibi hissediyordum kendimi.

İzliyordum öylece. Yaşıyordum sessizce. Tabii buna yaşamak denirse.

Neyse ki uzun zaman sonra şarap sayesinde kafamın içinde taht kuran şeytanların fısıltıları dinmişti. Hiçbirini duymuyordum artık. Gölge misali peşimi bırakmayan fısıltılar karanlığa boyun eğmişti.

Artık yalnızdım. Yapayalnız.

Eğer delilik buysa... Acılarına son veren bu hayata çok daha önce sahip olmadığım için kendime kızmıştım.

Eğer delilik buysa... Akıllı olmak diğerlerinin olsun, ben deli olmaya razıyım.

Sablemont Hastanesi'nde geçen çile dolu günler hayatımın kırılma noktası olmuştu. En azından beni yalanlarla aldatan Dr. Valen bir konuda sözünü tutmuştu. Artık canım yanmıyordu. Hislerim uyuşmuş, acılarım sonsuzluğa karışmıştı. Benim için artık hiç umut yoktu.

Daha yeni doldurduğum kadehi tek yudumda bitirip, sertçe masaya çarptıktan sonra geriye yaslanıp alkolün bedenimi yakmasına izin verdim. Ağzımdan boğazıma doğru yayılan kekremsi tadı hissetmek için yutkunup durdum.

Sessizliğin ortasında yankılanan ayak sesleriyle ayaklarımı orta sehpadan çekip oturduğum yerden kalktım. Vakit gelmişti. Paul nihayet o delikten kurtulup bana geri dönmüştü.

Ait olduğu yere.

Tıpkı benim, ait olduğum yerde günlerdir onu beklediğim gibi.

Biz deliliğin kıyısında özgürce koşan iki karanlık ruhuz artık. Yan yana durmamız bile ölüm saçarken biz birbirimize çekiliyorduk anbean.

Aralık bıraktığım kapıdan içeri giren Paul kırarcasına kapıyı çarptıktan saniyeler sonra salonun girişinde belirince nefesimi tuttum.

Her yanı topraktı. Saçlarının arası, yüzü, elleri... Eğer oradan kurtulamasaydı intikamımı almış olacaktım. Ama bana döneceğini biliyordum. Ne olursa olsun dönerdi. Tıpkı benim gibi...

Paul'u bir gün öldüreceğim doğruydu. O gün bugün değilmış meğer...

Karanlığa tutsak edilen turkuaz gözlerinde gördüğüm şeyin tarifi yoktu. Nefret mi? Öfke mi yoksa her şeye rağmen bir bataklık gibi içinde debelenip durduğu aşkın yansıması mıydı bu bakışlar?

“Noa...” İsmimi bir yemin gibi ama aynı zamanda bir laneti dile getirir gibi fısıldadığında hırıltılı nefesim genzimi yaktı.

“Nihayet geldin,” dedim çenemi dikleştirerek.

Paul yorgun adımlarla salona girip kısa sürede yanıma ulaştığında aramızda sadece birkaç adımlık mesafe vardı artık.

“Bunu neden yaptın?” Gözlerini kısarak bana bakıyor, gözlerimde gördüğü şeyden her an biraz daha korkuyordu.

Haklıydı. Bundan sonra benden korksa iyi ederdi. Zira bu ev, ikimiz için de cehennemdi artık. Yanacaksak birlikte yanacağız, yakacaksam da öldüğünden emin olacağım en nihayetinde.

Delirmek ve ölmek...

İkisinin de karanlığında yönünü bulmaya çalışan âciz ruhum bana tek bir şey öğretmişti. İkisi de aynı şeydi. Her iki türlü de ruhun boşluğa karışıp zamanla kaybolurdu.

Bu yüzden Paul'u bir mezara hapsedmiş ama çıkması için fazla toprak atmamıştım. Zira günden güne delirmesini istiyordum. Yavaş yavaş... Ta ki onu öldüreceğim güne kadar.

İkimizin de solukları düzensizdi. Göğüs kafesimiz hızla inip, kalkarken birbirimize meydan okur gibi gözlerimizi ayırmıyorduk. Her saniye öfkemizin kırıldığını görebiliyordum. Bu, delilikti.

Sorusuna karşı uzun süre cevapsız kaldım. Yaptığım hiçbir şeyin bir nedeni yoktu çünkü. Canım istemişti ve yapmıştım. Bu kadar basit...

“Delilik tam da böyle bir şey değil mi zaten?” Omuz silkerek gü-lümsedim.

Paul başını çevirip ağzında kalan toprağı salonun ortasına tükür-dükten sonra birkaç adımla aramızdaki mesafeyi kapattı ve beni ken-dine çekip sertçe öpmeye başladı.

Hem intikam alır gibi... Hem de aşkını haykırır gibi.

Ve asıl delilik olan... Benim de ona arzuyla karşılık vermemdi.

Bir günaha sarılır gibi... Ateşe gözü kapalı elini uzatır gibi... Gece-
cenin koynunda karanlığa sarılıp tüm korkularından arınmak için
kâbusuna sığınır gibi Paul'a tutundum ve onu şehvetle öptüm.

“Neredeydin bu zamana kadar?” Elindeki kadehi sehpanın üzerine
bıraktı.

Koltuğun dibinde, Paul'un bacak arasında uzanıyordum. Sırtımı
onun göğsüne yaslamışken kendimi sessizliğe emanet etmiştim.

Toprağa bulanana tişörtünü öpüşürken, çıkarıp atmıştım. O da aynı
şekilde benim tişörtümden kurtulmuştu. Daha fazla ileri gitmeyi istese
de onu durduran ben olmuştum. Henüz o kadarına hazır değildim.

Başımı kaldırıp, çenesinin altından bakarak, “Buradaydım,” dedim.
“Hastaneden çıkar çıkmaz sana geldim. Gidebileceğim tek yere... Ce-
hennemine geri döndüm.”

Paul'un gözleri şaşkınlıkla kuşanmıştı.

“Ne demek oluyor bu?” Anlamamış, onunla alay ettiğimi
düşünmüştü. “Kafamı karıştırdın.”

“Gidecek yerimin olmadığını gayet iyi biliyordun. Bir haftadan
fazla beni boşuna uzaklarda aradın. Yanı başındaydım hep,” diyerek
omuz silktim. “Her yere baktın ama bir tek ikimizin de sığınağı olan
evi aramadın.”

“İyi de...” Hâlâ sözlerim anlamsız geliyordu ona.

“Müştemilattaydım. Sen evden çıktığın zamanlarda eve girip ihti-
yaçlarımı gideriyor ve sonra geri dönüyordum. Biraz zamana ihtiyacım
vardı. Toparlanmam için...” Biraz zamanla olacak iş değildi topar-
lanmam. Birkaç ömür serilse önüme yine kâr etmezdi. “Oraya bakmak
hiç aklına gelmedi.”

“Neden gelmedin? Neden çıkmadın karşıma, kıymetlim? Kendine
bunu neden yaptın?” Göğsümden aşağı kayan eli kucağımdaki elimi
tuttu ve parmakları hasretle benimkileri kuşattı.

“Sana gelsem ne olacak ki Paul?” İç çekişim hırıltılı şekilde dudaklarımdan koptu. “Benliğim boşlukta yuvarlanırken... Sana gelsem bu neyi değiştirecekti?”

“Seni iyi edebilirdim,” dedi hiç beklemeden. “Kollarımın arasına saklardım seni. Yaralarını birlikte sarardık.”

“Benim yaralarım ruhumda. Kimse iyi edemez. Hele ki sen...” Gözlerimi kaçırıp önüme döndüm. “Asla.”

Paul sıkıntılı bir şekilde nefes alıp veriyordu. Sözlerim hâlâ onu yaralıyordu. Bir şeylerin hızlıca değişmesini istiyordu ama bu mümkün değildi. Hayatım dört parçaya bölünmüştü ve ben o parçaların arasında kaybolmuştum.

Joanne ölmeden önce hayatım rengârenkti. Joanne intihar edince annemin nefretiyle hayatımdaki tüm renkler silindi. Her şey griye boyandı. Ve sonra Mia’nın ölümüyle birlikte âşık olduğum adamın katil olduğunu öğrenince sahip olduğum her şey karanlıkla bütünleşti.

Ve şimdi... Sablemont Hastanesi’nde yaşadığım işkencelerle ruhum kırıldı. Darmadağın oldu ve ben artık hiçbir şeyin rengini ayırt edemeyecek o sınırdayım.

Paul’un parmaklarıyla kuşanan elimi çekip, avucumu açarak havaya kaldırdım. “Bana neler yaptıklarına bak.” Çivili odada yürürken bedenimde açılan yaraların ufak bir kısmıydı sadece bu.

“Ne oldu sana?” Elimini kendine yaklaştırıp öfkeyle inceledi. “Bunu sana kim yaptı?”

“Annem sırf bana işkence edilmesi için o hastaneye kapatmış beni,” diyerek soludum. “Hâlâ eski zamanlardan kalma geleneksel işkence yöntemleriyle hastalarını sözde tedavi eden bir hastaneymiş. Herkesten gizledikleri sırları buymuş ve annem bile beni oraya götürmüş. Aklın alıyor mu?”

Paul’un öfkeyle kabaran göğsünde yatan küçük bir çocuk gibi ona sığınmak ve aynı zamanda şefkatle saçlarını okşayan parmaklarıyla mest olmak ruhuma iyi geliyordu. İhtiyacım olan şey buymuş meğer.

Hiçbir zaman sandığım kadar güçlü bir karakter olmamıştım ama artık en azından bunu kabul edip bana iyi gelecek birinin kollarında

olmak en doğru olardı. O bir katil olsa bile... En azından beni seviyor, beni koruyordu.

Hayatım boyunca sahip olmadığım tek şeyi bir katilde bulmak benim suçum değildi. Ondan hâlâ yaptıkları yüzünden nefret ediyordum ama bir süre daha yanında kalıp iyileşmek istiyordum. En azından kahrolası hayatımda bunu hak ediyordum.

“Eğer istersen o doktoru...”

“Hayır,” diyerek yeniden elini tuttum. “Sadece yanımda kalmanı istiyorum.”

Duyduklarına inanamıyormuş gibi baksa da Paul’un dudakları sevinçle kıvrıldı.

“Benim gözü kara sevgilim,” diyerek alnımdan öptü. “Yokluğun öyle zordu ki...” Beni kurtarmaya gelmediğini unutmak istiyordum ama içimden bir ses aynı şeyi tekrarlayıp duruyordu.

O seni kurtarmaya gelmedi.

O seni sevmiyor.

O yalnızca seni öldürmenin peşinde.

“Bir daha kimse bizi ayıramayacak.” Bu kez eğilip, dudaklarımdan öptüğünde gülümseyerek başımı göğsüne yasladım.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından hastaneye kapatıldığım günden bugüne kadar olup biten her şeyi anlattı bana. Kulaklarıma inanmamıştım. Soyтары’nın annem olması, ölüm haberinden daha çok şaşırtmıştı beni.

İlk öğrendiğimde de şimdi de zerre kadar ölümüne üzülmemiştim. O, hayatımın celladıydı. Hak ettiği acıyı yaşadığına seviniyordum hatta. Babam da Tanrı bilir, neredeydi!

Ailemizden geriye bir tek ben ve babam kalmıştık. Biz hiçbir zaman aile olamamıştık zaten. Baktan kan bağından ibarettik yalnızca.

Daldığım düşüncelerin arasından çıkıp, “Çoktan ölmeyi hak etmişti,” dedim. “Merak etme. Sana hiç kızmadım.”

“Sahiden mi?” Paul beklediği cevap karşısında epey şaşırmış görünüyordu.

“Eğer geri döndüğümde hâlâ yaşıyor olsaydı onu kendi ellerimle öldürürdüm.” Bana yaşattıkları yüzünden cehennemde yanmasını diliyordum.

Linda’nın ölümünden bahsetmek istemiyordum. Onu Paul mu yoksa Soyтары mı öldürdü, bilmiyordum ama arkadaşımı kaybetmek iyi olmamıştı. Hâlâ garip geliyordu ağlayamamak. Sablemont benliğimle birlikte gözyaşlarımı da çalmıştı benden.

“Bugün peki? Ormanda beni takip eden sen miydin?” Gözlerini kırpmadan cevap vermemi bekliyordu.

Olumlu anlamda başımı sallayarak önüme döndüm. “Bazı akşamlar seni takip ettim. Ve bugün de o akşamlardan biriydi. Eğer ben olmasaydım...”

“Yarın sabah gazete ve yerel kanallar Oyuncak Katili’nin yakalanma haberlerini yazacaktı,” dedi korkuyla yutkunarak. “Hayatımı kurtardın, bir tanem.”

Ben bu gece ilk kez birini öldürmüş ve hiçbir şey hissetmemiştim. Ne suçluluk ne de ona benzer bir şey... Her şey kocaman bir boşluktan ibaretti.

Masumları öldürmeye devam etsin diye yapmamıştım. Sahip olduğum tek şeyi kaybetmemek için yapmıştım. Bencildim, evet ama hayat iyi olarak yaşanmıyordu. Bunu çok iyi anlamıştım.

“O ucube seni takip ediyordu. Dahası, o kızı öldürürken video çekiyordu.”

“Her şeyi gördüm, biliyorum.” Gergince dudaklarını birbirine bastırdı. Nasıl böyle bir hata yaptığını düşünüp kendine öfkelenildiği belliydi. “Peki, mezar? Mezar taşı?”

Kafası karıştıktı. Sanki bir yapboz oynuyor ama eksik parçalar yüzünden asıl resmi göremiyordu. Böyle düşünmekte çok haklıydı çünkü eksik parçaların tamamı bendeydi. Kendini yanımda ve güvende hissettiği ilk anda kalbine bıçağı saplayacağımı bilmeyecekti.

“Bir gün seni öldüreceğim, Paul Barnley,” dedim gözlerinin içine bakarak. “Ve sen bunu zaten biliyorsun. Neden şaşıırıyorsun ki?”

“Öyleyse bu gece öldürseydin beni... Neden yapmadın?”

“Çünkü henüz vakti gelmedi,” dedim hiç beklemeden. “Benim için öldürmen gereken kişiler var.” Paul’la planım buydu. Onu bir silah gibi kullanacaktım.

“Kimler?” Dişlerini sıkıttığında çene kasları seğirdi. “Kimlerin ölmesini istiyorsun, değerlim?”

“İlk sırada annem vardı.”

“Onu çoktan hallettim,” dedi gururla.

Listemdeki ikinci isim Soyтары’ydı ama annem zaten öldüğü için üstünü karalamıştım. Onu aramakla aptallık etmiştim. Kevin’ı öldürdüğü gün anlamalı ve onu ihbar etmeliydim.

Başımı belli belirsiz sallayıp, “Sara, Raymond...” dedim. “İkisinin de acı çekerek öldüğünü gördüğümde sıra sana gelecek. Kendini benim için öldürebilir misin Paul?”

Paul geriye çekilip derin bir yutkunmayla başını kaldırdı. “Hiç şüphen olmasın, kıymetlim. Ne zaman istersen kendimi feda etmeye hazırım.”

Ve ben ağzından çıkan her kelimeye inandım. Ama hayır... Onun kendisini öldürmesini istemiyordum. Onu kendi ellerimle öldürmek istiyordum.

“Peki, gerçekten Raymond’ın ölmesini istiyor musun?”

“Hem de tüm kalbimle,” diyerek gözlerimi kısıtım. “Hatta düşündüm de... Onu birlikte öldürmeliyiz.”

Ve Paul uzun zaman sonra ilk kez bu kadar mutlu göründü. Gülüşü şeytanı bile kışkandıracak kadar büyüleyiciydi.

46

HARELERİNE SAKLANMIŞ YABANCI

Âşık olduğun tende kalbini ısıtan sıcaklığı değil, bir yabancının soğuk nefesini aldıkça kalbinde sevdiğinin infazı gerçekleşirdi.

PAUL BARNLEY
Ravebelg Kasabası

Noa'ya kavuştuğum gece onu kollarımın arasına almamla uykuya teslim olmam bir olmuştu. Bütün gece aralıksız öyle huzurlu bir uyku çekmiştim ki yüzümü onun saçlarına gömdüğüm an mest olup bayılmıştım âdeta. Uzun zaman sonra hayatımın en güzel gecesini ve en keyifli uykusunu yaşamıştım.

Sonraki günler evden dışarı çıkmamıştık. Sanki yeni ilişkiye başlayan sıradan insanlar gibi uzun uzun sohbetler etmiştik. Noa'nın denge­sizliğine hâlâ alışamamıştım. Bir sabah uyanıyor ve geçmişte yaşadığımız her şeyi unutmış gibi bana gülüyor, sohbet ediyor ve kendi elleriyle yemekler hazırlıyordu.

Ama bir gün uyanıp tüm nefretini ve öfkesini belli eden bakışlar atıyor, onunla konuşmaya çalıştığım her fırsatta beni tersliyor ve kendini odalara kapatıp tüm günü yalnız geçiriyordu.

Sablemont denen kahrolası hastane sevgilimi delirtmişti. Bir ay önceki benden nefret eden hâlini bile özler olmuştum. En azından ne düşündüğünü, ne hissettiğini anlamak mümkünken şimdi aklından geçenleri okuyamamak beni delirtiyordu.

Nasıl yapacağımı bilmiyordum ama bir şekilde Noa'yı eski hâline getirmenin bir yolunu bulmalıydım. O böyle manyakça davranırken oyunumu devam ettiremiyor, odaklanamıyordum.

Kabul ediyorum, Mia'yı öldürmek yanlış bir adım, geri dönülmez bir hata olmuştu fakat haklı olduğumu siz de biliyorsunuz. Noa'nın cezalandırılmaya ihtiyacı vardı. Belki başka bir yol seçmeliydim, o zaman aşkın kör edici ihtirası içinde günbegün aklını yitiren o kadına şahit olmazdım. Nereden bilebilirdim ki kıymetlimin her geçen gün biraz daha karanlığa gömüleceğini?

Bazı sabahlar göğsümde huzurla uyurken buluyordum onu ama bu sabah, erkenden uyanıp yatağı terk ettiği için yalnız uyanmıştım. Yalnız ve öfkeli...

Nerede olduğunu bilmiyordum mesela. Ne yaptığını ya da bana yine bir tuzak kurup kurmayacağını bilmiyordum.

Adıma özel mezar taşı hazırlatacak kadar çıldırmıştı. İnsan aklının sınırlarını zorlayacak şeyler yapıyordu ve sevgilim değil, kim olursa olsun bana bu şekilde davranamazdı.

Bu ne cüretti?

Hızlıca kendime gelebilmek için yataktan çıkıp doğrudan duşa, soğuk suyun altına attım kendimi. Düşünceleri dondurup seslerini kesmek ister gibi uzun uzun suyun altında kaldım ve sahiden de daha iyi hissediyordum.

Vücudumu kenardaki havluyla kuruladıktan sonra belime sarıp çabucak banyodan çıktım. Saçlarımı ıslak bırakmıştım. Yatağın üzerinde duran siyah eşofman altını giyip saç havlusuyla saçlarımı nemli kalacak şekilde kuruladıktan sonra yatak odasından çıktım.

Merdivenleri inerken kulağıma çalınan şarkıya dikkat kesildim. Burnuma dolan yemek kokuları sayesinde Noa'nın mutfakta olduğunu anlamıştım. Oysa Noa mutfağa girmekten çok, mutfakta onun için bir şeyler hazırlarken beni izlemeyi severdi. Şimdi her şey değişmişti.

Mutfağa kadar sessizce ilerledikten sonra girişinde durup omzumu kapıya yasladım. Ellerimi cebime koydum ve Noa'nın çalan şarkıyı mırıldanışını, dans edişini izledim. Şarkı sözleri rahatsız ediciydi, sevgilimin üzerinde saplantılı bir manyak izlenimi yaratıyordu ama onun neşeli hâlini izlemek eşsiz bir güzellikteydi.

Anbean keyfimi kaçırın şey şarkı sözleri olmuştu. Sanki özenle seçilmiş bir şarkı gibiydi. Tamamen Noa'nın Sablemont Hastanesi'nden döndükten sonraki hâlini anlatıyordu ve içimi ürpertmişti.

Every breath you take - Aldığın her nefeste

Every move you make - Her hareketinde

Every bond you break - Kopardığın her bağda

Every step you take - Attığın her adımda

I'll be watching you - Seni izliyor olacağım.

Every single day - Her bir günde

Every word you say - Söylediğin her kelimede

Every game you play - Oynadığın her oyunda

Every night you stay - Kaldığın her gecede

I'll be watching you - Seni izliyor olacağım

Oh, can't you see? - Ah, görmüyor musun?

You belong to me - Sen bana aitsin.⁸

Mutfağın girişindeki ses bombasının tuşuna basıp şarkıyı durdurdum.

“Günaydın, sevgilim!” Şaşkınlıktan gözlerim büyümüştü. Noa aylar sonra ilk kez bana *sevgilim*, diyordu ve bu kulağa hiç de sahte gelmemişti. Tam aksine, özlediğim o kadını görmüştüm.

⁸ The Police - Every Breath You Take

Gözlerinde parlayan ışık, sesinde aşk dolu bir coşku... Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Noa beni affetmiş miydi sahiden?

“Gü- Günaydın, bir tanem,” diyerek kekeledim. Noa güneşi kışkandıracak gülüşüyle pankekleri masaya getirirken bana açlığını hatırlatan kahvaltı masasını iştahla inceliyordum ama aklım hâlâ Noa’nın biraz önce söylediği şeydeydi.

Bana *sevgilim*, demişti. Sanki gerçekten beni seviyormuş gibi...

“Yardım edilecek bir şey var mı güzelim?” Arkasından sarılıp boynuna derin bir öpücük kondurdum. İsteddiği kadar dengesiz davranıp canımı sıkabilirdi. Ne olursa olsun, istediğim zaman onu öpebilmek bana yetiyordu. Sonsuza kadar yanımda olsun yeter ki sevgilimin deliliğine katlanmaya da razıyım.

Son olarak tavada kalan pankekleri de ayrı bir tabağa aldıktan sonra ellerini yıkayıp karşımdaki sandalyede yerini aldı.

“Hepsini senin için hazırladım,” dedi samimiyetle. “Her şeyi unutup eskisi gibi olmak istiyorum, Paul.” Ağzına tabağındaki yaban mersinlerinden attı. “Bu mümkün mü?”

“Sen istersen her şey mümkün, benim güzel sevgilim.” Turkuaz gözlerim karşısına cenneti almış gibi izliyordu Noa’yı. “Yeter ki beni sevdiğinden emin olayım.”

“Seni seviyorum,” dediğinde tokat yemiş gibi geriye yaslandım.

Bunu duymayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki sulu göz biri olseydım şimdiye çoktan ağlamaya başlardım. Kalbim delicesine çarpıyordu.

Ben bu kadına tüm benliğimle âşıktım ve benim en büyük cezam da buydu. Lanet olsun, onu çok seviyordum.

Dişlerimi göstererek, gülerken, “Seni tüm kalbimle seviyorum, Noa Dayton,” dedim. “Benim gülüşü eşsiz sevgilim. Kıymetlim. Huzurum.”

Kendimi liseli aptal âşıklar kadar şapşal hissediyordum. Onunla vakit geçirmek için bir haftadır oyunumu ertelemişim ve bu zerre kadar umurumda değildi. Noa bazen beni çileden çıkartsa da bugünle birlikte yaptığı tüm dengesizlikleri unutturmuştu.

Tabağıma aldığım omletten büyükçe bir lokma ağzıma attıktan sonra Noa'nın kızarttığı ekmeklere uzandım. Her şey öyle lezzetliydi ki kurt gibi acıktığımı henüz idrak edebiliyordum. Bir yandan sevdiğim kadını izliyor, bir yandan elleriyle hazırladığı kahvaltının tadını çıkarıyordum. Sanırım bir ömür yaşamak istediğim hayat buydu.

Eğer fırsatım olsa hemen şimdi Noa'ya evlenme teklifi ederdim. Elbet bir gün o mutluluğu ikimize de yaşatacaktım. Her şey sona erip de Ravebelg Kasabası'nı bir daha dönmek üzere terk ettikten sonra...

Masada onlarca çeşit vardı ve hepsini aynı anda yemek istiyordum. Ağzımı o kadar doldurmuştum ki nefes alamıyordum. Arkama yaslanıp, portakal suyundan büyükçe bir yudum aldığımda Noa benim aksime sakince kahvaltısını yapıyordu. En azından düşünceli görünmüyor, tam aksine keyfi yerindeymiş hissi veriyordu.

Bir süre daha sessizce kızarmış ekmeklerin, pankekin ve diğer her şeyin tadını çıkardım. Karnım doysa da yemeğe devam ediyor ve her seferinde ağzımı abartılı şekilde dolduruyordum. Portakal suyundan bir yudum daha alıp biraz önceki gibi ağzımdakileri çiğnemek için işimi kolaylaştırdım.

“İstersen biraz su iç,” dedi Noa ve çatalının ucundaki salatalığı ağzına attı. “Çünkü seni zehirledim.” Portakal suyundan büyükçe bir yudum içip arkasına yaslandı. “Muhtemelen on dakika içinde ciğerlerin patlayacak. Ağzın kanla dolacak ve sen kendi kanında boğularak, yere yığılıp gözlerimin önünde can vereceksin.” Omuz silkerek, masadan kalktığında duyduklarımın şaşkınlığıyla donup kalmıştım.

Ağzımdaki her şeyi yere püskürtüp öksürmeye başladım. Midemde gariplik hissediyordum ya da zihnim duyduklarından sonra bana oyun oynuyordu. Noa alay mı ediyor yoksa gerçeği mi söylüyor, ayırt etmek zordu.

“Sen neler söylüyorsun, Noa?” Öksürmeye devam ettim. “Ne zehri? Neden böyle bir şey yaptın?”

Masadaki her şeyi kontrol ediyordum. Omlet, pankekler, ekmekler, peynirler, meyve sebzeler, reçeller... Hepsi servis tabağındaydı. Zehirlemiş olsaydı aynı şeylerden kendisi de yiyeceği için bunu göze alamazdı, değil mi?

Lanet olsun. Kâbus yine başlıyordu.

“Kahve ister misin?” Kendine bir fincan doldurup, tezgâha yaslanarak arkasını döndü. “Yeni demledim. Mis gibi kokuyor.” Saçını kulağının arkasına tarayıp dumanı üstünde tüten fincanı burnuna yaklaştırdı.

“Noa!” Bağırarak ayağa kalktım. “Ne zehrinden bahsediyorsun? Delirtme beni!”

Beni duymazlıktan gelip kahvesinden bir yudum aldı ve yüzünü buruşturarak, “Sıcakmış,” diye mırıldandı.

Soluklarım gittikçe hızlanıyor, midem bulanmaya başlıyordu. Kalbim öyle sert çarpıyordu ki nabzım damarlarımı patlatacaktı âdeta.

“Noa...” Koşar adımlarla yanına giderken sendeledim. Vücudumda hissettiğim gariplik... Noa doğruyu söylüyordu. Beni zehirlemişti. Lanet olsun. Gerçekten ölecek miydim?

Noa’nın kollarını hınçla tutup, kendine gelmesi için salladığımda fincan elinden kayıp ayaklarımızın dibine düştü.

“Bana bak, Noa!” Gözlerimin yandığını hissediyordum. “Konuş. Ne yaptın bana?”

“Seni zehirledim,” dedi psikopatça sırtarak. “Portakal suyunda zehir vardı. Anıların canlandı mı?” Kaşlarını imalı bir şekilde kaldırıp kollarını göğsünün altında birleştirdi. “Şimdiden tatlı uykular, sevgilim,” diye mırıldandığında nefes alamadığım için ellerimle boğazıma bastırdım. “Gittiğin yerde çok mutlu olacaksın, buna eminim. Oyun-caklarına benden selam söyle.”

Yanımdan geçerken omzuma çarptığında ayakta durabilmek için tezgâha tutundum. Hiçbir şey olmamış gibi kahvaltısına devam ederken hırıltılı nefeslerim boğazımı yakmaya devam ediyordu.

“Noa... Noa... Sen ne yaptın?”

“İyi görünmüyorsun,” derken telaşlanmış gibi gözlerini kocaman açtı. “Terliyorsun da. Su iç istersen. Hararetini söndürür.” Ağzına bir yaban mersini daha attığında sinirden ya da zehrin etkisiyle titremeye başladım. “Gittikçe yüzün morarıyor. Su içmemekte kararlı mısın?” Hâlâ benimle alay etmeye devam ediyordu. Hata etmiştim. Önce davranıp onu öldüren ben olmalıydım.

Siktir. Siktir! Zavallı gibi öleceğime inanmıyordum.

“Hadi ama... Lanet olsun!” Noa öfkeyle çatalını tabağına vurup biraz önce benim oturduğum tarafa doğru yürüdü. Portakal suyunun olduğu bardağın yanındaki su bardağını alıp, göz devirerek yanıma geldi.

“İç şunu,” dedi burnundan soluyarak.

Ayakta durmak bile zordu benim için. Tezgâhı bıraktığım an yere düşeceğimi biliyordum. Elime tutuşturduğu suyun tamamını içene kadar bardağı ağızıma bastırmaya devam etti. Zehirden değilse bile su yüzünden boğularak ölecektim.

“Panzehiri suya döktüm ve içmen için dakikalardır sana dil döküyorum, Paul Barnley,” diyerek bardağı kenara bıraktı. “Ben olmasaydım ölecektin. Bak, hayatını bana borçlusun, görüyor musun?”

Noa arkasını dönüp, mutfaktan çıktığında hızlıca nefes alıp verişlerim normale dönmüştü. Âşık olduğum kadının günden güne delirisini izlemek beni de delirtiyordu.

Boyle olacağını nereden bilebilirdim ki?

Tanrı biliyor ki, *ben eski Noa'yı çok özledim*. Gözlerinde masumiyet taşıyan o saf hâlini delicesine özlüyorum.

Dedektif Helen’la birlikte o evdeyken Noa’ya verdiğim sözü hatırlıyorsunuz, değil mi? *Her şey sona erdiğinde sana teslim olacağım. Beni öldürmene izin vereceğim. İşte kazancın bu olacak. İntikamını alacaksın*. O an, kaderimin iplerini bile isteye onun ellerine bırakmışım.

Noa hâlâ yanımda. Hâlâ sevgilim. Bazen sıradan iki insanmışız gibi masaya oturuyor, gülüyor, sanki mutluluk denen hayalin içinde yaşıyoruz. Ama bazı geceler... Bazı geceler gözlerimin içine bakarken bıçağı kalbime saplamaya hazır olduğunu fısıldıyor bakışlarıyla. O anlarda beynim çatlıyor, sinirlerim geriliyor. Kahretsin! Kusursuz oyunumu geçtim, kendime bile odaklanamıyorum. Onun deliliği benim soğukkanlılığımı gölgelemeye başlamıştı.

Belki de en büyük hatam... Kim olduğumu öğrenmesine izin vermekti.

Noa’nın oyunları beni deliliğin kıyısına sürüklüyordu.

Noa, insanları öldürmek istiyor.

Noa, beni öldürmek istiyor.

Noa, herkesi öldürmek istiyor.

Aynı evin içinde yaşayan iki katiliz artık biz.

Sevgilim arkasında bir bıçak saklarken yüzüme gülüyor.

Ben arkamda bir bıçak saklarken onun yüzüne gülüyorum.

İkimiz de birbirimizin son kurbanlarıyız ve bıçağı ilk kim ötekinin kalbine saplayacak, merak ediyorum.

Ve şimdi size sesleniyorum. Bana yardım etmek zorundasınız. Derhâl bir şeyler yapıp bana yol gösterin, ne olur.

Noa aklını yitirmiş. Delinin teki ve ben artık onunla baş edemiyorum. Bir gün iyi, bir kötü... Her köşeden bir tuzak çıkacak gibi hissetmekten yoruldum. Kusursuz oyunumun sonuna bu kadar yaklaşmışken ölmek istemiyorum. Aksi hâlde cennette annemin yüzüne nasıl bakarım?

Siz benim suç ortağımsınız.

Bu kanlı oyun sadece benim değil, sizin de oyununuz artık.

Bana yardım edin. Yanımda olmanıza ihtiyacım var, aksi hâlde ikimizden biri çok yakında ölecek. Son kurbanım olduğunu biliyorum ama sanırım Noa'yı öldürmek istemiyorum. Oysaki o, gözünü bile kırpmadan beni öldürecek gibi bakıyor bana.

Saklamaya çalışıyor ama gözlerinde görüyorum. İkimizin de mutlu olduğu bir dünya mümkün değilmiş gibi davranıyor. Tüm kalbiyle ölmemi diliyor. Nefesi, ölümün soğukluğuyla tenimi yakıyor. Gözleri benim için kazdığı mezardan daha derin, daha karanlık...

Şimdi söyleyin bana. İstedığınız şey... Mezarıma gelip çiçek bırakmak mı?

Hiç sanmıyorum.

47

MEZARLIKTA AÇAN ÇİÇEK

Mezarlıklar sadece ölülere değil, kimi zaman hâlâ nefes alsa da içindeki her şeyi gömmüş insanlara sığınak olur.

NOA DAYTON

Ravebelg Kasabası

“Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin, hayatım!” Becca bulunduğu-muzdan beri defalarca kez sarılmaktan sıkılmamıştı. “Yokluğunda bu kasaba çekilmez hâle geldi.”

“İyi ki varsınız, sersemler!” dedi Nate de sırtarak.

Nate de aynı özlemle uzanıp elimi tuttuktan saniyeler sonra sımsıkı sarıldık. Üçlü sarılmalar arkadaş grubumuzun geleneği hâline gelmişti. Sevgimizi en saf hâliyle birbirimize göstermenin bir yolu bu.

Paul’u zehirlediğim günden bu yana pek fazla birbirimizle ilgilen-medik. Hayatını cehenneme çevirmek için ona türlü tuzaklar kurup psikolojisini altüst ediyordum. İçtiği sudan yediği yemeğe, aldığı ne-festen yatığı yatağa kadar her şeyden şüphe eder olmuştu.

Son günlerde bana aşkla bakan adam gitmiş, yerini paranoyalarla kendini delirtmeye başlayan biri gelmişti. Birbirimize aşkla bağlı olduğumuz günleri özlüyordum fakat ona mutluluğu yaşatmayacaktım. Zira bunu hak etmiyordu.

Nate ve Becca kendimi toparlamam için beni alışveriş merkezine götürmüştü. Birlikte kahve içip, tatlı yerken sohbet ediyorduk. Onlara annemin beni hastaneye kapatmasından ve hastanede başıma gelenlerden bahsetmiştim fakat elimden geldikçe normal davranmaya çalışıyordum.

Arkadaşlarımın delirdiğimi düşünmesini istemezdim. Zira ben deli değildim.

“Sizde ne gelişmeler var, dökülün bakalım.” Kahvemden bir yudum daha alıp arkama yaslandım.

“Ben başlayabilirim ama önce bir sigara yakacağım,” deyip önündeki paketten bir dal çıkardı. “Bomba gelişmeler var bende!”

“Bana geldiğin günü hatırlıyor musun Noa?” Hangi günden bahsettiğini bile anlamamıştım. Anılar, günler, yaşanmışlıklar... Hepsi darmadağınktı hafızamda. Yine da başımı olumlu anlamda sallayarak yalan söyledim. “O gün Derek bana yemeğe geldi. Bütün gece evde kalıp uzun uzun sohbet ettik. Dışarıdan gösterdiği o duvarları olan adam gitti ve yerine muhteşem bir adam geldi.”

“Ben bu hikâyeyi yüzlerce kez dinlediğim için susma hakkımı kullanıyorum,” diyerek arkasına yaslandı Nate.

“Adilik etme!” Becca, Nate’in kafasına vurdu. “Arkadaşlığın olayı budur. Aynı konuyu kaç kez anlatırsak anlatalım ilk kez dinliyormuş gibi yapıp aynı heyecanla tepki vermek zorundayız.” Becca kaşlarını çatığında, Nate kıkırdarak telefonu masaya bıraktı ve aramıza döndü.

“Tamam, tamam. Haklısın.”

“Ve Noa... Hazır mısın?” Heyecandan sigaranın külünü üzerine dökmüştü ama umursamadı bile. “O gece deliler gibi seviştik. Sabaha kadar... Resmen kasabaya bir seks tanrısı gelmiş ve bundan yeni haberim oluyor. Muhteşemdi, anlıyor musun? Tek kelimeyle muhteşem!” Becca’nın âdeta ağzının suyu akıyordu.

“Sonuç?” Kollarımı merakla masanın kenarına yasladım.

“Sanırım birkaç haftadır sevgiliyiz. Yani uzun zamandır bir sevgilim olmadığı için nasıl sevgili olunur bilmiyorum ama sürekli konuşuyoruz. Her fırsatta buluşuyoruz ve dahası sürekli birbirimizin evine gidip geliyoruz. Her fırsatta sevişmemizi de göz önüne alırsak... Bence sevgiliyiz. Sizce?” Becca’yı ilk kez bu kadar heyecanlı ve mutlu görüyordum.

“Sevgilisiniz,” dedik Nate’le aynı anda ve kıkırdadık. “Kcsinlikle sevgilisiniz.”

“Değil mi?” Becca birden çığlığı basıp bütün kafenin dikkatini üzerimize çekse de umurunda bile olmadı. “Sonunda hayallerimin adamıyla birlikteyim. Delireceğim. Tanrı’m, varlığına inanıyorum. Sen var olmasaydın, cennetten kusursuz bir adam gönderemezdin çünkü.”

Nate gülmeye devam ederken, “Deli,” diyerek Becca’nın omzuna yavaşça vurdu. “Çok şapşalsın, Bec ve ben bu hâline bayılıyorum. Hep mutlu ol, benim güzel arkadaşım.”

“Sen de hep mutlu ol, bir tanem!” İkisinin mutluluğunu yüzümde tatlı bir tebessümle izledim. “Yakında bu üçlü, erkek arkadaşlarını koluna takıp toplu bir yemeğe çıkmalı diye düşünüyorum. Ne dersiniz?”

Paul’u sevgilim sanmaları mideme kramp sokmuştu ama gülümsemeye devam ettim.

“Troy’la flört aşamasını geçtiniz mi demek oluyor bu?” Nate’e çevirdiğim bakışlarımda aynı merak vardı. Onların hayatındaki gelişmeleri dinlemek aklımı oyalıyor ve bana iyi geliyordu.

“Şey...”

“Pot mu kırdım?” Alt dudağımı dişleyerek gergin bakışlarla ikisi arasında gözlerim mekik dokudu.

“Troy’la olmadı,” dedi Nate sıkıntılı bir iç çekişle. “Yani bir şeyler yolunda gitmedi ve birbirimizi yıpratacağımızı anladığımız noktada anlayışla karşılayıp arkadaş kalmaya karar verdik.” En son bıraktığımda Troy’la flört ettiklerini biliyordum.

“Peki, Troy değilse kimle sevgilisin? Ne kaçırdım ben? Hemen anlatmak zorundasın.” Atkuyruğu yaptığım siyah saçımın ucunu parmağıma dolayarak heyecanımı belli ettim. Nate ve Becca sessiz kalıp

gözleriyle konuşur gibi birbirlerine baktıklarında, “Adilik ediyorsunuz ama!” diye homurdandım. “Bir süre aranızda değildim ve siz benden gizli, gözlerinizle anlaşıyorsunuz.”

“Tamam, tamam. Söylüyorum.” Nate öne eğilip, doğrudan gözlerimin içine bakarak, “Tyler’la takılıyoruz,” diye fısıldadı. “Hem de bir aydır.”

“Tyler?” Her fırsatta insanları rahatsız eden, tüm kasabanın nefret ettiği Tyler Dackson’dan mı bahsediyordu? Nate kafayı mı yemişti?

“Hepimizin bildiği Tyler’dan mı bahsediyorsun?” Yüzümü buruşturmadan edemedim. “Sık kafalı Tyler?”

“Biliyorum, onunla pek iyi şeyler geçmedi aranızda. Geçmişinde pisliğin teki olduğunu ve boktan bir karakteri olduğunu da farkındayım.”

Biricik arkadaşım Nate ve benim erkek seçimlerimiz gerçekten harikaydı. Birimiz katille, diğeri serseri pisliğin tekiyle sevgiliydi. Ne harika!

Ama eminim ki Paul bile Tyler’dan çok daha iyi bir seçenekti. Tyler denen serserinin adını duymak bile midemi bulandırmıştı.

“Yani... Kendisinin bana yaptıklarını hatırlayınca onun hakkında olumlu hiçbir şey düşünemiyorum. Üzgünüm, Nate.” En çok da arkadaşımın kalbini kırmasından korkuyordum.

“Tam anlamıyla sevgili miyiz onu bile bilmiyorum. Hepiniz tanıyor sunuz. Çok zor bir karakter. Zamanla göreceğiz.” Nate’in yüzü asılmıştı ama gerçekleri birinin söylemesi gerekiyordu.

“Sadece seni üzmesini istemiyorum,” diyerek, uzanıp masanın üstünde duran elini tuttum. “Benim için önemli olan sensin, bir tanem.”

“Biliyorum, güzelim,” dedi Nate. “Hayatıma giren adamlar yeterince canımı sıktı. Bundan sonra kimsenin beni üzmesine izin vermem.”

Asla yapmam, dediğim her şeyi yaptığım için bu cümlelerin hiçbir anlamı yoktu gözümde.

Kahve ve tatlılarımız bittikten sonra Becca’yla Nate’in yanından ayrıldım. Uzun zamandır yapmaktan kaçtığım bir şey vardı. Daha fazla kaçamayacağımı biliyordum. Ben, Noa Dayton’dım. Korktuğum her şeyin üzerine giderek kendimi güçlendirmiştim bu yaşıma kadar.

Şimdide aynısını yapacak ve Mia'nın mezarına gidecektim. Kardeşimle konuşmak beni darmadağın edecek olsa da bir yandan iyileşmemi sağlayacaktı. Varlığımı yanında hissetmesini istiyordum.

Meleğimi hem toprağa hem yalnızlığa terk etmiştim. Bu beni öldürüyordu.

Toprak yolda attığım her adımda dizlerim titriyordu. Kalbimin gürültüsü kulaklarımda uğuldadıkça bayılacak gibi hissediyordum. Hâlâ hazır değildim ve işin kötüsü, hiçbir zaman da yüzleşmeye hazır olmayacaktım.

Mezarlığın girişinden içeri adım attığımda, “Meleğim...” diye mırıldandım. Ellerimi kalbimin üzerinde birleştirmiş, kesik nefeslerle nabzımı yatıştırmaya çalışıyordum. Adımlarım bedenimi geriye götürmek ve buradan derhâl uzaklaşmak istese de kendimle âdeta savaş veriyordum.

Mia'nın mezarını uzaktan görebiliyordum. Birkaç adım sonra kardeşimin yanında olacaktım. Daha yanına varmadan ağlama isteği göğsüme doldu. Gözyaşları içime akıyor ve beni boğuyordu. Başucuna vardığımda, mezar taşının üzerinde meleğimin ismini görmemle gözyaşlarım yanaklarıma süzölmeye başladı. Görüşümü netleştirmek için elimin tersiyle yanaklarımı sildiğimde ise toprağın üzerinde gördüğüm şeyin gerçekliğini sorgularcasına gözlerimi kırıştırdım.

Bu... Lütfen gerçek olmasın. Böyle bir kalpsizlik yapamazdı, değil mi?

Mezar taşına yaslanmış şekilde Mia'nın oyuncak bebeği duruyordu. Sarı saçları, elinde beyaz oyuncak tavşanı ve melekleri kışkındıracak güzellikteki sevimli yüzü çocuksu bir mutlulukla kaplı şekilde örölmüştü.

Bu korkunçtu!

Kardeşimi aylar önce kaybetmiştim ama acısı hâlâ ilk günkü gibi can yakıyordu, ki Paul bunu çok iyi biliyordu. Tüm acılarımı, çöküşlerimi

gözünün önünde yaşamıştım. Tam da bu yüzden, ona yaptıklarımın karşılığında beni Mia'nın acısıyla yaralamaya çalışıyordu zaten.

Mia'nın oyuncak bebeğine sarılıp mezarının başında dizlerimin üzerine çöktüm ve aylardır tuttuğum yaşlar sicim gibi dökülürken, hıçkırı hıçkırı ağladım. Göğsümden taşan acıların tufanıyla ruhum boşlukta savrulurcasına dakikalar boyu ızdırap çektim.

Bana istediğini yapabilir, her konuda canımı yakabilirdi ama bunu yapmayacaktı.

Bedelini çok ağır ödetecektim.

48

SON GECE

En çok vedalar cinayet sever.

Bir insanı öldürmek için kan akması gerekmez.

Bir kalp kırıklığı da öldürür insanı, bir çekip gidiş, bir terk ediş...

NOA DAYTON

Ravebelg Kasabası

“Sikerler böyle güzelliği!” Becca odaya girdiği an iltifat yağdırmaya başladı. “Yani her anlamda... Ben de dâhil.” Siyah, küt saçlarını karıştırırken gözlerini benden alamıyordu. “Senin yüzünden yönelimim konusunda kafam karışıyor, kızım. Bu ne güzellik, Tanrı aşkına?”

“Sahiden beğendin mi?” Boy aynasının karşısında yansımamı ince-liyordum. Bugün özel bir gündü ve keyfim olmamasına rağmen üzerimdeki elbiseyi bulabilmek için alışverişe çıkmıştık.

Mezarlıktan çıktıktan sonra eve dönmemiştim. İki gündür Bec-ca’nın evinde kalıyordum ve bugün de çok güzel olmalıydım. Çünkü Paul’un aklını başından almak istiyordum. Her anlamda...

“Beğenmek ne kelime? Seninle yatmak istiyorum, Noa Dayton!” Çığlık atarak ellerini havaya açtı. “Biraz daha sana bakarsam Paul’dan önce üzerindeki elbiseyi parçalayıp seni yatağa atacağım, haberin olsun.”

Becca’nın tatlı tepkisine kıkırdarken, “Sakın!” dedim alaycı bir tonla. “Bu elbiseyi Paul için seçtik, unuttun mu?”

“Öyle olsun,” diyerek alt dudağını büzdü. “Ben de güzeller güzeli arkadaşımı başka bir gün sik-”

“Becca!” Gözlerimi kocaman açarak sözünü kestim. “Lütfen sismekten bahsetme artık.” Gülüşüme engel olamıyordum. Hem Becca’nın tepkisi içimi rahatlatmıştı hem de aynada gördüğüm hâlimden epey memnun kalmıştım.

“Hepimiz sikişiyoruz, güzelim. Hayatın gerçeği bu ve sen buna alışsan iyi olur!” Omuz silkerek umursamaz tavırla yanımdan geçti ve yatağının kenarına oturdu.

“Evet ama en azından o kelimeyi kullanmıyoruz. Kirli hissettiriyor.” Göz devirerek önüme döndüm.

“Beni daha çok azdırıyor,” derken tırnağını dişlerinin arasına aldı. “Şimdi bile canım istedi. Neyse ki Derek birkaç saate bende olacak. Yoksa işini bitirmiştım, kızım!”

“Beni korkutuyorsun, Bec.” Başımı hayretle iki yana sallarken iyice aynaya yaklaştım.

Elbisemi giymeden önce Becca’nın yardımıyla yine kusursuz bir makyaj yapmıştık. Elbisenin hem sırt hem göğüs dekoltesi olduğu için saçlarımı dağınık bir topuz yapmayı tavsiye etmişti Becca ve ben, ona güvendiğim için her tavsiyesini kabul etmiştim.

Makyajım bittikten sonra elbisemi ve ayakkabılarımı da giyip hazırlığımı tamamlamıştım. Elbisenin ince askıları zarif bir ürpertiyle omuzlarıma dokunurken sırt ve göğüs dekoltesinin yanında asıl göz alıcı olan, üst kısımdaki dantel işlemlerin kusursuzluğuydu. Hayatımda giydiğim en güzel ama bir o kadar da cesaret gerektiren mini elbisenin eteği kalçalarımı iyice kavrayıp tüm hatlarımı ortaya çıkarıyordu.

Aynada kendimi incelerken Becca'nın arkamdan ısıklık çalmasıyla bakışlarım yansımasına kaydı ve gülmeye başladık. Gergin bir gülüşle arkamı dönüp makyaj masasının üzerindeki parfümlerden birini aldım ve âdeta üzerime boca ettim. Boynumun birkaç yerine, saçlarıma, omuzlarıma ve elbisede leke bırakmayacak mesafede farklı noktalarına fazlaca sıkıttım için yoğun parfüm kokusu odayı esir aldı.

"Hep söylerim, hep de söyleyeceğim. *Para mutluluğu satın alamaz*, diyen sürtükler derhâl gidip kendilerini becersinler. Kızım, şu hâline bak, bebek gibisin!" Becca bacak bacak üstüne attı. "Birazdan gidip güzelliğine bir sigara yakacağım."

"Sersem!" Dişlerimi göstererek, güldüğümde dişime bulaşan kırmızı ruju görür görmez, aynaya yaklaşp güzelce temizledim. "İşte oldu."

"Hem de çok güzel oldu," diye destekledi Becca.

"Teşekkür ederim, Bec. Hayatım boyunca senin gibi bir kız arkadaşın hayalini kurmuştum. İyi ki varsın." Ellerimi göğsümün altında birleştirip, minnettarlığımı belli edercesine dudaklarımı bastırdım.

"Aramızda teşekkür yok, hayatım," diyerek kesin bir şekilde başını salladı. "Lafı bile olmaz."

Gerginlik anbean kalbime daha büyük bir baskı yaparak içimi sıkıyordu. Harika bir gece olacağına inanıyordum ama kafamın içindeki şeytanlar, tüm aksilik senaryolarını tek tek fısıldayıp keyfimi kırırmaya çalışıyordu.

Hayır. Bu gece Paul ve benim için yeni bir başlangıç, unutulmaz bir gece olacaktı. Aylardır beni delicesine özlediğini her fırsatta söylüyor fakat nefretten başka hiçbir karşılık alamıyordu. Yalnız bu gece, hayattaki sahip olduğu tek şeyi ona en güzel hâliyle sunmak istiyordum.

Ben, Paul Barnley'nin sevgilisiydim.

Oyuncak Katili'yle lanetlenmiş bir kadere tutsaktım.

Ve o kadere yön verecek bir adım atıp Paul'a teslim olmaya gidecektim.

Çünkü en az onun ruhu kadar kirli bir ruh taşıyordu zavallı benim.

"Hadi ama Noa... Kafanın içindeki karmaşanın sesi buraya kadar geliyor. Rahatla biraz!" Becca oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi.

“İnan bana, güzelliğin karşısında Paul’un hiç şansı yok. Büyülenecek resmen. Neyi dert ediyorsun hâlâ?”

“Bilmiyorum. Sadece gerginim biraz.” *Sebebini bilseydin deliye dönerdin, Bec. Üzgünüm.*

“Adam senin aylardır sevgilin. Birbirinizin her hâline şahit oldunuz. Tanrı aşkına, çuval giysen bile muhteşem görünürsün. Kızım, biz kadınlar yaratılmış en kusursuz canlılarız. Aptal erkeklerin bizi beğenmesi gibi bir ihtimal olabilir mi?”

Tam da bu yüzden Becca’yla birlikte hazırlanmayı özellikle istemiştim. Sahip olduğu öz güveni bana aşılmasına ihtiyacım vardı. Güçlü olmak ve gerginliğimden kurtulmak için onunla kalıyordum iki gündür.

“Haklısın,” derken, duruşumu dikleştirip gülümsedim.

“Güzelliğinle Paul’u delirteceksin!” Makyajımı bozmamak için eğilip omzumdan öptü.

“Hiç unutamayacağı bir gece yaşatacağım ona.” Bunu daha çok kendimle konuşur gibi mırıldanmıştım.

“İşte benim kızım!” Coşkulu sesi ve gururlu bakışlarıyla beni tamamen yüreklendirmişti. “Senden daha azını beklemezdim.”

Hazırlığa başlamadan önce Becca’yla iki şişe şarap bitirmiştik. Makyaj masamın üzerindeki kadehte kalan son yudumu da başıma diktikten sonra, “Çıkmaya hazırım,” dedim.

Şarap hafiften başımı döndürmüştü. Her zaman şarap içmeyi se-verdim fakat Paul hayatıma girdiğinden beri tükettiğim tek alkol ol-muştu. İçtikçe düşüncelerimi yatıştırıp bedenimi gevşetiyordu. Tek sorun şarap, insanın zincire vurduğu duygularını gün yüzüne çıkarı-yordu ama neyse ki bununla da baş etmeyi öğrenmiştim.

Daha doğrusu, duygularımın katili Sablemont Hastanesi ve lanet olası Doktor Margie Valen her şeyimi elimden almıştı.

İnsan kurtulmak istediği acıları olmadığında derin bir boşluğa dü-şüyordu. Meğer kaçtığımız acılarımız bizi bugünkü hâlimize getiren. Kalbimizden söküp atmaya çalıştığımız acılarımız bizi yeriştiren. Ve kabuk bağlamasına izin vermeden kaşındığımız yaralarımızdan akan kanmış bize yaşadığımızı hissettiren.

Ben hepsini kaybetmiştim. İnsanlığım da onlarla birlikte yitip gitmişti sanki. Ya da ben öyle sanıyor, kendimi kandırıyordum.

Taksi geldiğinde Becca kapıya kadar bana eşlik etti. Ona son kez teşekkür edip, sarılarak vedalaştıktan sonra taksiye bindim. Paul'un evinin adresini tarif ederek arkama yaslandım.

Bu gece, hiç olmadığım kadar güçlü olmalıydım.

Ve itiraf etmem gerekirse... Eski günlerimizi çok özlemiştim.

Hayatımı mahveden adamla aramda sadece bir kapı vardı şimdi. Gülüşüyle başımı döndüren, gözleriyle ilk andan beni kendine tutsak eden, masalları kışkındıracak kadar kusursuz sandığım kalbini bana açtığı ilk günden beri bana evimdeymiş gibi hissettiren Paul'la aramdaki her şeyi kaldırıp öyle gelmiştim buraya.

Geriye sadece bu aptal kapı kalmıştı. Derin derin nefesler alarak, sakinleşmeye çalışırken, uzanıp kapının zilini çaldım. Buraya geleceğimden haberi yoktu. Beni karşısında görünce ne hissedeceğini merak ediyordum.

Beklemekten sıkılıp bir kez daha kapıyı çaldıktan sonra yüzüme düşen saç tutamını parmağımla kıvırdım ve elbisemin askılarını düzeltip duruşumu öz güvenli bir şekilde dikleştirdim. Adım sesleri kalbimin ritmine eşlik eder gibi hızlı ve huzursuzca kulaklarıma doluyordu. Kapı aralandığında evin içindeki loş ışık yüzümü aydınlattı. Ne yapacağımı bilemeyerek öylece ışığı ardına alan Paul'un silüetine çevirdim bakışlarımı.

Bu kapıya ilk geldiğim günü hatırlıyordum. Paul'un sevgisine inanan o masum kızın umutlarla geldiği bu kapı, şimdi cehenneme açılan bir gedikti. Birlikte iyileşebileceğimizi söylemişti bana. Hiç ihtimali olmayan bir ilişkiyi hep yaşamış olmayı dileyeceğimi söylemişti. Duvarlarımın öte yanma geçmesine izin vermediğim için bana sitem ettiğinde ona haksızlık ettiğimi düşünmüştüm.

Bir zamanlar isyan ettiğim hayatım, şimdiki hâlimle kıyaslandığında masal gibiymiş meğer. Kıymetini bilememişiz ikimiz de.

“Noa?” Paul’u baştan aşağı süzdüm. Altında mavi bir kotla karşımda dikiliyordu. İzlemeye doyamadığım vücuduna ve kusursuzca yaratılmış yüzüne baktığımda kalbimin derinlerine gömdüğüm o his heyecanla çırpınmaya başladı.

Kuruyan boğazımı yumuşatmak için usulca yutkundum. “Paul,” dedim çekimser bir hâlde. Tıpkı benim gibi o da ilk günümüzü hatırlasın istemiştim.

Gözleri hâlâ beni keşfe çıkmış gibi baştan aşağı süzülüyordu. Ne söyleyeceğini bilemez hâlde, şaşkınlığını gizleme gereği duymadan hayranlık dolu bakışlarıyla varlığıma şükreder gibi görünüyordu.

“Beni içeri almayacak mısınız?” Nihayet başımı yerden kaldırıp doğrudan dipsiz bir kuyu misali beni içine çeken gözlerine baktım. “Eğer istersen gidebilirim.”

Sessizce yüzüme baktığı saniyelerin ardından bileğimden sertçe kavrayıp beni içeri çekti ve dudaklarıma yapışmadan önce, “Hiçbir yere gidemezsin,” diyerek ihtiraslı bir şekilde öpmeye başladı.

Kapıyı ayağımla ardımızdan kapadığımda, Paul belime sarılarak bedenlerimizi kavuşturdu. Adım adım geriye çekiliyor ve beni de peşinden sürüklüyordu. Şehvetle öpüşmeye devam ederken birbirine karışan soluklarımız aşkımızı fısıldıyor, pişmanlıklarımızı haykırıyor ve mutluluk uğruna yalvarırcasına titriyordu tenlerimizde.

Sırtım duvara yaslandığında Paul iyice üzerime kapanıp beni duvarla arasına sıkıştırdı. Ellerim boynundan ensesine doğru sürtünerek, kendine bir yol çizerken gözlerimi sıkıca yumdum. Sıcak dudaklarının tadını çıkarırcasına öpüyordum onu. Bana inanmasını söyler gibi... Beni affetmesini söyler gibi... Ve dudaklarını hınçla dişlediğimde nefretimi haykırır gibi öpmeye devam ettim.

Paul’u öptükçe ağzıma şarap tadı geliyordu sanki. Becca’nın evinde içtiğim şarabın acı tadı mıydı bu yoksa ben gelmeden önce Paul da tıpkı benim gibi rahatlamak için şarap mı içiyordu, emin değildim.

Ağzımdaki tat hızla bedenime yayılıyordu çünkü bu his şaraptan daha güçlüydü. Paul’un teni, ihtiraslı öpüşleri ve dokunduğu yeri yakan elleri vücuduma şarap mayhoşluğu sunuyordu. Dudaklarımı yalayan nefesini, yüzümü okşayan uzun parmaklarının dokunuşları aynı sıcak, tanıdık histi.

Nazik bir biçimde belimi kavrayan eline teslim olarak kendimi bıraktım. Paul boşta kalan eliyle boynumdan tuttu. Parmakları usulca saçlarıma kayarken bir süre daha soluk soluğa beni öpmeye devam etti fakat kendini kaptırdığını anladığı anda geriye çekilip kızarmış gözlerle yüzüme baktı.

“Neden geldin, Noa?” Yüzlerimiz hâlâ çok yakındı. Alnını alnıma yaslayarak, gözlerini kapayıp büyükçe yutkundu. “Bu da yeni bir oyun mu yoksa?” Ruhumu sarhoş eden sıcak nefesi yüzüme her çarptığında boğazım kuruyordu.

“Hayır...” dedim inler gibi. “Asla.”

Sessizliğe karışan kalp atışlarımız gerginliğini arttırıyordu. Elimi yasladığım çıplak göğsünün altında delicesine çarpan kalbi beni daha da heyecanlandırıyordu. Söylediklerime cevap vermesini beklemeden, Paul’dan önce davranıp parmak ucumda yükseldim ve dudaklarını daha büyük bir arzuyla öpmeye devam ettim. Paul’un dili arsızca dudaklarıma dokunduğunda ruhunda taşıdığı tüm günahları bağışlar gibi dudaklarımı aralayıp içeri girmesine izini verdim. Dilinin ıslak dokunuşlarıyla öpüşmemizdeki şehvet çığ gibi büyürken Paul belimden öyle bir bastırıyordu ki neredeyse bedenlerimiz birbirine karışacaktı.

Her an daha büyük tutkuyla, ilk kez öper gibi... Son gecemizmiş ve o bunu biliyormuş da tadını çıkarıyormuş gibi dakikalarca öpmeye devam ettikten sonra bir kez daha geriye çekildi. Kalbi göğüs kafesinden fırrar edecekmiş gibi çarpıyordu.

“Bir daha yapacaksın, değil mi?” Turkuaz gözlerinin derinliklerinde yanan ateşin etrafında dans eden bir keder vardı. Yüreğinden sökülüp atamadığı paranoyaları kendini teslim etmesine izin vermiyordu. “Bir daha canımı yakacaksın, biliyorum.”

“Sen bunu hak ediyorsun,” diye fısıldarken dudaklarına iyice eğildim. Her kelimenin ardından dudaklarımız birbirine temas etti.

“Yapma, kıymetlim. Bunu bana yapma.” Daha fazla karşı koymayıp kısa bir anlığına dudaklarımı öpmeye devam etti. “Bir daha canımı yakma. İzin ver... Lanet olası hayatında bir kez olsun duvarlarını yık ve izin ver bize. Mutlu olalım, bir tanem.” Yalvarırcasına yüzümü okşuyordu nefesi.

“Hatırlıyor musun? *Dünyada sadece ikimiz varmışız gibi... Birbirimizden başka kimsemiz yokmuş gibi sevmek ve sevilmek istiyorum*, demiştin sana.” Ellerimi zarifçe göğsüne yerleştirdim. Kalbinin coşkunu ritmi anbean sarhoş ediyordu beni. “Sen sadece bir oyuncakmışım gibi davrandın bana. Kırıp döktün, paramparça ettin.” Bu konuları açmayacağıma dair kendime söz vermiştim ama kahrolası çenemi tutamıyordum.

“Bir şans daha ver bize,” dedi burnunu burnuma sürterek. “Yemin ederim. Yemin ederim, bu kez tüm kalbimle seveceğim seni.”

Gözlerinin içine bakarken, “Biz hastalıklıyız,” dedim acımasızca.

“Bırak, herkes doğru insanların peşinden koşsun. Biz yanlışlarımızla, berbat zihinlerimizdeki hastalıklı düşüncelerimizle ve birbirimize açtığımız yaralarla boktan bir aşk yaşayalım. Sıradan olmak bize göre olmadı hiçbir zaman. İzin ver, el ele hayatımızın en büyük yanlışını yapalım ve mutlu olalım. Hak etmediğimiz tek şey bu ama denemeye değmez mi bir tanem?”

Ağızından çıkan her kelimeyle bedenim sarsılıyordu. Sözlerini anlamadığım fakat melodisini sevdiğim için sonuna kadar dinlediğim bir şarkı gibiydi. Haklıydı.

Ne Paul ne de ben sağlıklı bireylerdik ama delilik bunu hak ederdi. Mutlu olma ihtimalimizin hiç olmadığı bir dünyada sonsuza kadar nasıl hissettireceğini bilmediğimiz o duygunun peşinde koşturmak kulağa eğlenceli geliyordu.

Denemeye değerdi.

Biraz daha geriye çekilip gözlerinin içine baktım bu kez.

“Bu yaptığımız delilik...” dedim göğsüm hızla inip, kalkarken. “Ama denemeye varım.”

“Sana söz veriyorum, aşkım.”

Paul’un daha fazla konuşmasına izin vermedim. Yüzünü ellerimin arasına alıp, alev alev yanan dudaklarımı onunkilere bastırarak ruhumu kavuran ateşe onu da ortak ettim.

“Daha fazla konuşma,” dedim bir an geriye çekilip. “Bu gece sadece senin olmak istiyorum. Her şeyimle...”

“Ben zaten seninim,” demesiyle birlikte kalçamdan tutarak bedenimi havaya kaldırdığında bacaklarımı ince ve sert beline sıkıca sardım. Dudaklarımız sanki hiç ayrılmayacakmış gibi bir kez daha kavuştu ve küçük ısırıkları, haylaz dili ve ıslak öpüşleriyle en ufak hücreme kadar beni ele geçirdi. Zaman hızla akıp gidiyor ama dudaklarımız, birbirine kavuştuğu ilk saniyenin heyecanıyla tenlerimizi yakıp kavurmaya devam ediyordu.

Paul, bedenimi duvarla arasına hapsedmişken, kalçalarımı okşayan elleri sık sık beni kendine bastırıp çekiyordu. İniltiğim gecenin sessizliğinde Paul’un dudaklarına döküldükçe öpüşleri sertleşiyordu.

Ne kadar zamandır holde olduğumuzu bilmiyordum ama ikimiz de tam bu ana hapsolmuştuk. Paul beni kucağından indirmeden, tek eliyle dresuarın üzerindeki tüm vazo ve süs eşyalarını tek seferde savurup yere fırlattıktan sonra, üzerine oturttu.

Bacaklarımın arasına yerleştiğinde dudaklarındaki gülüş baştan çıkarıcıydı. Ayaklarımla kalçalarına bastırarak Paul’u iyice bacaklarımın arasına hapsettim. Bu kez dudaklarımı öpmek için değil, yüzünü boynuma gömmek için uzandı.

Islak dudakları boynuma dokundukça ona izin vermek için başımı geriye attım. Özgürce tenimi keşfetmesine izin verdim. Paul’un dudakları boynumdan göğsüme doğru ağır ağır inerken, ellerini bacaklarımdan çekip belime ve göğüslerime doğru yukarı tırmandı.

Başımı duvara yaslayıp gözlerimi yumdum ve onun için bir oyuncakmışım gibi dilediği her şeyi yapmasına izin verdim.

Bir gürültüyle gözlerimi açtığımda Paul’un elbisemin göğüs kısmından tutup neredeyse karnıma kadar yırttığını gördüm. Karşısında çıplak duruyordum şimdi. Yırtılan elbisemin askılarını omuzlarımdan iterek üstümü tamamen soydu.

Vücudumu süzen iştahlı bakışları beni de gülümsetti. Bu yaptığı ikimizi de baştan çıkaran vahşi bir dürtüydü. Uzanıp çıplak göğüslerimi ağır ağır öpmeye başladı. Meme uçlarımı dişlerinin arasına aldığı her an inleyerek başımı geriye yatırdım.

Kumral saçlarına daldırdığım parmaklarım, her canımı yaktığında misilleme yapar gibi saç tutamlarını çekiştirdi. Diğer elimse Paul’un çıplak sırtını okşayarak tüylerini ürpertmekle meşguldü.

Yumuşak öpücükleri epey süre oyalandıktan sonra dilini sürterek göğüslerimin arasından karnıma doğru ince bir yol çizdi. Islak ve yakıcı bir yol... Daha önce hiç bu kadar ihtiraslı sevişmediğimize emindim.

Daha aşağı inmesini istiyordum. En aşağı... Bacaklarımın arasına... Ama bunu bilerek erteliyordu. Çünkü delicesine istediğimi biliyor ve sessizce yalvarmamı istiyordu. Tam da bu yüzden iniltilerim her saniye daha da şiddetleniyordu.

Tanrı'm... İçimdeki karanlık dürtülere engel olmam gerektiğini biliyordum ama bir yanımda hem onun canını yakmak hem de canımı yakmasını istiyordu. Bu gece kendimi engellemek istemiyordum.

Sert pazularından tutup Paul'u karnımdan çektim ve yukarı geldiğinde dudaklarını iştahla öpmeye başladım. Kulağının altından boynuna doğru uzanan parmaklarım ensesindeki saçları okşuyordu.

Dudaklarımı çekip bu kez Paul'un boynuna eğildim. Kesik kesik alıp verdiği her nefesin ardından boynundaki damarlar daha da belirginleşiyordu. Dilimle onların sıcaklığını tadıyor, kulağının altına doğru öpücükler bırakarak elimin altında ürperen teninin dokusuyla gevşiyordum.

Ve... Bacaklarımın arasına bastırıldığı her an sertliğini biraz daha hissediyordum. Âdeta pantolonunu zorlayan ve özgür kalmayı bekleyen bir sertlikti bu.

Paul'un köprücük kemiklerinde oyalanırken, uzanıp kot pantolonunun kemerini çözdükten sonra ayaklarımla pantolonu usulca aşağı ittim. Saniyeler sonra kot pantolonu ayaklarının dibine serildiğinde beni arzuladığını haykıran o sertlikle aramda sadece *boxer* kalmıştı.

Kendini belli etmek ister gibi bir kez daha bacaklarımın arasına bastırıldığında Paul'un kaslı vücudunu dizlerimle sıkıştırdım. Kendini her bana bastırıldığında dudaklarımdan inilti dökülüyordu.

Göğsünde oyalanan parmaklarım usulca aşağı kaydı. Karın kaslarını belirginleştiren çizgileri ezberler gibi okşayarak kasıklarına doğru uzandım ve arsızca *boxer*'ından içeri dalan parmaklarım önce kasıklarına, hemen ardından dakikalardır bana işkence eden sertliğine dokununca, Paul başını geriye atarak inledi.

Harelerindeki ateşi yüzüme tutar gibi gözlerime bakarak, “Sevgilim...” dedi. “Bana ne yaptığını görüyor musun?”

“Hissedebiliyorum,” dedim arzulu bir gülüşle ve erkekliğini avucumun içine aldım. Paul’u ne kadar etkilediğimi anlarcasına kavramıştım sertliğini. Bana duyduğu arzuyu avucumdan tüm vücuduma yayan o sıcaklık... Avucumun içinde Paul’u yönettiğim o sert gücü hissetmek iyi gelmişti.

Boxer’ının içindeki kalın, sert sıcaklığını okşadığım her an Paul canımı daha çok yakarak öptü dudaklarımı. Isırarak, yalayarak ve hapsederek beni esir aldı.

Bu fazlasıyla hoşuma gidiyordu. Onu zevkten delirttiğimi biliyordum ve daha fazlası için kalbim heyecanla çarpıyordu.

“Bana sahip olmak hoşuna gidiyor mu?” Paul’un sesiyle gözlerimi açtığımda erkekliğini tutan elim durdu.

“Ben mi sana sahibim?” diye sordum şımarık bir tavırla.

Paul *boxer*’ını aşağı itip dizlerinden ayak ucuna doğru düşmesine izin verdikten sonra bakışları kasıklarına kaydı.

“Aksi hâlde bana bunu yapabilir miydin?” Başını kaldırdığında yüzündeki memnun gülüş beni de güldürdü.

“Peki, sen... Bana ne yapabilirsin?” Paul bu yaramaz cümlelerin altında yatan anlamı fark etmiş olmalı ki bacaklarımın arasına sokulup, kalçalarımı kavrayarak beni havaya kaldırdı.

Elbisenin kalan kısmını da yırtmasını beklerken, daha sakın bir şekilde eteği çekiştirerek bacaklarımdan çıkardı. Altımda külot olmadığı için elbise bedenimi terk ettiğinde çıplı çıplak karşımdaydım artık.

Çıplaklığımı iştahla süzdükten sonra dudaklarıma küçük bir öpücük bırakıp boynuma ve oradan da göğüslerime indi. Beni delirten o şeyi defalarca kez yapıp, meme uçlarımı dişledikçe kendimden geçmeme sebep oldu.

“Lanet olsun...” dedim acıyla inleyerek. “Lanet olsun, bu... Bu çok iyi!” Saçlarını daha sert çekiyordum ama Paul’un umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Vücudum âdeta yanıyordu, ki Paul’un da benden farkı yoktu.

Vücudumu tekrardan keşfe çıkmış gibi dudakları ve dili her yerime ahenkle dokunduktan sonra kasıklarımın kadar inmişti. Sanki sevişmemizin tadını çıkarıyor ve benden de bunu istiyordu.

Paul öyle iyi sevişiyordu ki elbette onun tadını çıkarıyordum. Aksi mümkün bile değildi. Ah...

İkimizin de gözü dönmüş gibiydi. Sanki birbirimizden ayrı kaldığımız ayların acısını çıkarır gibi sevişirken dudaklarımız tenlerimize saldırıyordu.

Paul önümde dizlerinin üzerine çöküp bacaklarımın arasına sokuldu. Bacaklarımı omuzlarına attığında ayaklarım sırtına baskı uyguluyordu. Kasıklarımın doğru küçük öpücükler bırakıyor, uyluklarımı dişleyerek, canımı yakıp beni deli ediyordu.

Bacak içlerimi her dişlediğinde iniltilerim küçük çığlıklara dönüşüyordu. Ellerimi Paul'un saçlarına daldırıp yüzünü bacak arama bastırduğumda nihayet o an gelmişti. Dudakları ve dili ne yapacağını öyle iyi biliyordu ki daha ilk temasta kalbim ağzımdan çıkacak gibi çarpıyordu.

Kendi soluklarımda boğulacak kadar mest olmuştum. Uzun parmakları bacaklarımı okşuyor, diliyse... Ah, titreyen bacaklarım öyle şiddetli sarsılıyordu ki hem durmasını istiyordum hem de hiç bitmesin istiyordum.

Bacaklarımı sıktıkça, Paul'un elleri sertçe etimi sıkarak bana engel oluyordu.

Dakikalarca bacak arama diliyle muamele yaptıktan sonra başını geriye çekip bacaklarımın arasından gözlerime baktı. Şeytani ve arsız gülüşü başımı döndürüyordu. Hâlâ vücudum titriyor, bacaklarımı tutmakta zorluk çekiyordum.

Paul... Ruh hastası pisliğin tekiydi. Katildi ve ben ondan tüm kalbimle nefret ediyordum fakat bu gece... Son yarım saattir her şeyi unutturmuştu bana. Hem de gece daha yeni başlarken...

Onun hırçın dalgalı denizinde kaybolmak istemiyordum ama deliliğin sınırlarını zorlayan aklım, kendimi bırakmamı ve dalgalar beni nereye sürüklerse oraya savrulmamı söylüyordu. Hayatım boyunca kontrol bendeydi ve iplerini sıktığım hayatım felaketlerin içinde harabeye dönmüştü.

Belki de bir kez olsun kontrolü tamamen bırakıp teslim olmayıydım. Bu... Paul olsa bile kollarına sığınmakla bir şey kaybetmezdim. Zira ben çoktan her şeyimi kaybetmiştim. Benden geriye kaybedecek bir şey kalmamıştı.

Aklım ve kalbim de buna dâhildi.

Çok geçmeden Paul'un uzun parmakları aşağıdaki yerini aldıktan sonra beni hazırlamak için parmakları usulca ıslaklığını okşamaya başladı. Ben her kasıldığımda parmaklarının ritmi ve baskısı artıyordu. Dudaklarımdan inilti kaçtığı her an daha fazlasını yapıyordu. İçimdeki edepsiz dürtüyü nasıl doyuracağını öyle iyi biliyordu ki... Dudakları bacıklarımın iç kısmında oyalanırken parmakları tümüyle içime kaymıştı artık. Parmakları hızla içimde gidip gelmeye başladığında çığlıklarımı bastırmak için alt dudağımı dişliyordum ama başaramıyordum.

Yaptığı şeye devam ederken, "Gevşe, güzelim..." dedi nefes nefese. "Kendini teslim et bana." Gözlerini gözlerimden ayırmadığı her an kendimi edepsiz hissediyordum.

Daha fazlasını istiyordum. Lanet olsun, dayanamıyordum ve Paul'u içimde istiyordum artık. Duvarlarımı zorlayan o kalın sertliğin sıcaklığıyla beni yakmasını istiyordum.

Hareketleri öyle hızlanmıştı ki bacıklarım karıncalanmaya başlıyordu. Hem parmakları hem dili... Tanrı'm! Bu adam bir kadını nasıl tatmin edeceğini manyakça iyi biliyordu.

Her seferinde daha hızlı, daha ıslak ve daha sert git gellerle beni dakikalarca tatmin etmişti. Gece uzundu ve hiç bitmesini istemediğim bir büyüün içinde kaybolmuştum. Düşünceler ara sıra beni yokluyor, canımı yakmak için fırsat kolluyor olsa da hepsinin canı cehennem!

Gidip kendini becerebilirler çünkü bu gece hiçbir şeyin bana engel olmasına izin vermeyeceğim.

Parmakları öyle hızlıydı ki dakikalardır konuşacak gücü kendimde bulamıyordum. Soluklarım genzimi yakacak kadar hızlandığında uzanıp Paul'un bileğini kavradım ve durmasını sağladım.

"Odaya... Odaya çıkalım," dedim vakit kazanmak için. Biraz soluklanmak iyi gelecekti, eminim.

Paul ayağa kalkıp kısa öpücüklerle dudaklarımı âdeta mükâfalandırırken kollarını belime doladı. Saniyeler içinde hiç zorlanmadan beni kucağına aldığı anda histerik şekilde bacaklarım beline dolandı.

Lanet olsun... Kalçalarım dokunan sertliğine sürtünmemek için kendimi zor tutuyordum. Paul'u baştan çıkarmak için sabırsızlanıyordum ama odaya kadar sabretmem gerektiği için kendimi tutmaya çalıştım. Yine de merdivenleri çıkarken bedenim sarsılıyormuş gibi kendimi Paul'un aletine usulca sürtüyor, bunu yaparken de haylazca gözlerinin içine bakıp kıkırdıyordum.

Paul nihayet gülüşüme karşılık verirken, "Feci canın yanacak," dedi.

"Hayır!" diye itiraz ederken içten içe heyecandan titriyordum. Bana istediği her şeyi yapabileceği bir geceydi bugün.

"Yaramazlık yapmadan önce düşünecektin, değerlim," dedi dişlerini göstererek. "Her şeyin bir bedeli vardır."

Her şeyin bir bedeli elbette var. Hepimiz bu bedelleri öderiz, günü geldiğinde.

Becca'yla uzun zamandır arkadaşlık ve onun bulunduğu ortamda her fırsatta konu bir şekilde sekse gelirdi. Öyle zamanlarda kendince Nate'le bana ders verdiğini sanırdı. Çoğu zaman yüzümüzü buruşturarak suratına kırlent attığımız taktikleri bir bir aklımdan geçirmeye başladım.

Her seferinde yatakta içimdeki canavarı uyandırıp vahşi bir kadına dönüşmemi tembihliyordu. Ne ahmaklık ama... Yine de elimden geleni yapacaktım.

Bu konuda Becca kadar iyi değildim ama bu gece Paul için en iyisi olmak istiyordum. Beni tatmin etmek için yaptığı ne varsa karşılığını almalı ve ikimiz için de unutulmaz bir gece olmalıydı.

Paul merdivenlerin kalanı boyunca dudaklarımı öperek loş, sarı ışıklarla aydınlanan koridoru ağır adımlarla geride bıraktı. Yatak odasının kapısını ayağıyla itip doğrudan yatağa yöneldiğimizde daha istekli şekilde sertliğine kendimi sürtüyordum.

Paul beni yatağa bıraktığında dizlerim titriyor, nefesim göğüs kafesine sığmıyordu. Ellerini iki yanıma koyarak üzerime eğildi. Yüzlerimiz yeniden karşı karşıya geldiğinde erkekliğini kasıklarım bastırıldıkça

içimden yükselen ürperti, sanki bir yangının kıvılcımı gibi bedenime yayılıyordu. Onunla aramda kalan mesafe, kurtuluşla esaret arasındaki tek sınırdı ve ben, o sınırı istemeden de olsa ihlal eden bir mahkûm gibiydim.

Onun yanındayken nefes almak bile başlı başına kendime bir iha-netti. Kalbimin atışlarını kontrol etmek, bedenimde yankılanan dalgaları saklamak mümkün değildi. Ürkek gözlerim, başımın iki yanında yıkılmaz birer sütun gibi duran kaslı kollarında, yüzünde ve kusursuz vücudunda dolaşıyordu.

“Benden korkuyor musun?” diye fısıldadı dudaklarımın üzerine. Sesindeki tok ve keskin tını, kalbimin atışlarını boğazıma sıkıştırdı.

“Hayır,” dedim hiç düşünmeden ama dudaklarımdan dökülen keli-menin titremesi verdiğim cevapla çelişiyordu. Oysa hem korkuyordum hem de bu korkuya bağımlıydim.

Paul gülümsediğinde o gülüşün içinde neşeden çok bir tehdit vardı, sanki içimdeki en gizli sırları görüyordu. Elini kaldırıp saçlarımın bir tutamını başparmağıyla işaret parmağı arasında tuttu. Yavaşça çekerek yüzümü ona doğru çevirdi. Kaçmak istedim ama boynumun kasları bile ona itaat etti.

Yatak odasına girdiğim andan beri ruhumu sıkın tereddüt ve anı-ların pençesine düşmüştüm. Joanne’in cansız bedeninin uzandığı bu yatakta onunla sevişmek artık kulağa pek de iyi gelmiyordu.

Göz göze geldiğimiz an, içimdeki bütün direnç paramparça oldu. Sanki gözlerinin içine baktıkça kendimden bir şeyler eksiliyordu. İra-demi bırakıyor, ruhumu ona teslim ediyordum.

“Sana söylemiştim, kıymetlim. Benden kaçmaya çalıştıkça bana geri dönersin,” diye fısıldadığında, kelimeler dudaklarımın kıyısına deği-yordu neredeyse. “Çünkü bana bağımlısın. Benimle yan yana olmak seni zehirliyor ama aynı zamanda hayatta tutuyor.”

Zihnimden bir metin okuyordu sanki. Sözlerinin hepsi doğru ve gerçektir.

O an nefesimi tuttum çünkü içimde çırpınan bu itirafı inkâr ede-miyordum. Onun varlığı hem en büyük felaketimdi hem de tek kur-tuluşum.

Sertliği hâlâ kasıklarına dokunan en gerçek histi. Uzanıp göğsümü okşamaya başladığında parmaklarının sertliğiyle bedenim acıyla ürperdi ama bu acı saniyeler içinde hazza dönüştü.

Onun varlığı beni akıllalmaz bir uçurumun kıyısına sürüklüyordu. Ve biliyordum ki bu geceyle birlikte kendimden geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Tam da istediğim şeydi buydu.

Gözlerine dalıp gitmiştim. Hayatım boyunca ilk kez bana aşkla ve bağlılıkla bakan bir çift göze sahiptim. Turkuaz gözleri bazen yemyeşil bir orman olup ıssızlığında saklıyordu beni, bazense derin bir okyanus gibi içine çekip son nefesimi verene kadar boğuyordu hırçınlığında.

“Neden öyle bakıyorsun?” Dudaklarıma bir öpücük daha kondu. Düşünceli hâlimi fark etmişti.

“Hiç...” dedim geçiştirmek için.

“Bana itaat etmekten korkuyorsun, değil mi? Teslim olmaktan kaçırıyorsun.” Nefesi dudaklarımı yalıyordu. “Tam da seni esir eden şey bu aslında. İçindeki teslimiyet arzusu... Ve sen ne kadar saklamaya çalışsan da ben gözlerinde bunu görüyorum, meleğim.”

Gözlerimi yumdum. İçimdeki ses bağılıyor, kaçmamı söylüyordu. Ama bacaklarım hâlâ onun çıplak bedenine sarılmış hâldeydi. Paul’un benden koparmak istediği itirafı, suskunluğumla ve dürtülerimizi yeniden uyandırarak mühürlemeye çalıştım. Ve biliyordum ki suskunluk bile onun gözünde bir itirafı.

Paul’u omuzlarından iterek yatağın diğer tarafına devrilmesine sebep olduğumda hayretle yüzüme baktı ama sessizce bana itaat etti. Aceleyle bedenine tırmanıp gergin karın kaslarının üzerine oturduktan sonra hiçbir şey söylemeden, eğilip dudaklarını öpmeye başladım.

“Kendini bana bırak,” diye fısıldadıktan sonra alt katta bana yaptığı her şeyi ona uzun uzun yaşattım.

Boynunu, kaslı vücudunu, kollarını... Bedenin her yerini dudaklarımla mühürledikten sonra göğsünden kasıklarına doğru usul usul aşağı kaydım. Her sevişmemizde bana hizmet eden ve memnun olmam için elinden geleni yapan Paul’dü.

Bu kez içimdeki o vahşi ve arsız kadına izin vermiştim.

Kasıklarını öptükçe Paul inliyordu. Ellerini başının altına alıp, hafifçe doğrularak ona yaptıklarını zevkle izliyordu.

Avucumun içine aldığım sertliğini okşarken, bir yandan kasıklarını öperek Paul'u zevkin doruklarına çıkarmıştım. Dudaklarımla her dokunduğumda kasları geriliyor, avucumdaki sertlik kasılıyordu.

Bacaklarının arasına yerleştikten sonra dirseklerimin üzerinde doğrulup arzulu bakışlarına haylaz bir gülüşle karşılık verdim. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, erkekliğinin ucundaki kıvrıma dudaklarımı bastırdığımda başını inleyerek geriye attı. Hemen sonra dilimle daha fazla dokundum sertliğine. Her noktasını keşfetmek ister gibi Paul'u bu kez zevkten çıkaracak kadar ileri gittiğimde iniltileri odayı esir almaya başladı.

Bu... Bu benim için de yeni bir deneyim ve kadınlığımı arzuyla ısıtan bir adımdı. Dilimle dudaklarımın arasında erkekliği her kasıldığında dürtülerim karıncalanıyordu.

“Sana âşığım, Noa...” dedi iniltileri arasından. “Beni delirtiyorsun. O kadar...” Dudaklarımla erkekliğini yeniden esir aldığımda boğazından yükselen hırıltılı nefesi cümlesini yarıda kesti. “O kadar iyisin ki... Sana doyamıyorum.”

Daha fazlasını yaptım. Daha ıslak, daha şehvetli ve daha arzulu... Ta ki Paul daha fazla dayanamayıp, kollarımdan tuttuğu gibi beni sırtüstü yatağa yatırıp da üzerime tırmanana kadar.

Dizini bacaklarımın arasına yerleştirip, ağır ağır üzerime tırmandıkça, göğsüm heyecanla inip kalkıyordu. Sanırım o an geliyordu. Birazdan Paul'u içime alacak ve en uç noktalarıma dokunmasına izin verecektim.

Kaslı kollarını iki yanıma sabitledi. Yavaşça üzerime gelirken beni arzulayan gözlerine dikkat kesilmiştim. İştahla yutkunurken kusursuz vücudunu inceledim. Bakışlarım kaslı vücudundan yüzüne kaydı. Böyle kusursuz bir adamın nasıl bu kadar kusurlu bir ruhu olur diye düşünmeye daldım.

Biraz sonra yüzü benimkiyle aynı hizaya geldiğinde sıcak nefesi dudaklarıma çarptı. Sanki bu bir işaretmiş gibi eğilip öpmeye başladım. Çok daha hırçın ve arzuluydum bu kez.

Vücudu üzerime kapandığından beri sert ve kaslı vücudunun sıcaklığı altında olmak beni iyice baştan çıkarmaya yetmişti.

Saçlarımı okşayan eli, boшта duran elime uzandığında öpüşmeye devam ediyorduk. Dudaklarına bıraktığım küçük ısırıklarla onu ne kadar çok istediğimi anlamasını istiyordum.

Kor gibi yanan iri erkekliği ıslaklığıma sürtündükçe bacaklarım titriyordu. Beklediğimin aksine öpüşmemiz bu kez kısa sürdü. Sıcak nefesini ve öpücüklerini tenimde hissediyordum. Aşağıdaki haylazlığı tekrarlayıp meme ucumu dişlerinin arasına aldığı her an kaslı vücudunun altında zevkle kıvranıyordum.

Daha fazla sabredemeyecektim. Onu derhâl içimde istiyordum. Kalın kollarına tırnaklarımı geçirip sessiz bir emir verdim. Gözlerini gözlerimden ayırmadan erkekliğinin ucuyla kıvrımlarımı yoklamaya başladığında yüzünde yer eden gülüşü iştahımı iyice kabarttı. Yalvarır gibi bakmam hoşuna gidiyordu. Her şeye rağmen onu arzuladığımı görmek onu büsbütün azdırmıştı.

İkimiz için de beklemesi zordu. Paul daha fazla beklemeden, gözlerini gözlerime sabitleyip kendini birden içime doğru ittiğinde boğazımı yakan acı dolu bir çığlık dudaklarımdan fırrar etti. Bir şeye tutunma ihtiyacıyla ellerimi sırtına atıp tırnaklarımı etine geçirdim.

Sanki arzularına yenik düşmüş gibi... Sanki aylardır ondan uzak durmamın intikamını alır gibi sert davranmıştı bana. İlk kez alışmamı beklemeden, sertçe içimde gidip geldiğinde alışmam kısa sürmüş olsa da acı dolu çığlıklarım odada yankılanmaya devam etti.

Paul kontrolünü kaybetmiş gibi her seferinde daha sert bastırıldığında kasıklarımız birbirine yapışyordu. Tanrı'm... Bunu söylemekten utanıyordum ama bana bu şekilde davranması... Ah! Baştan çıkarıcıydı!

Onu tamamen içimde hissetmenin verdiği hafif bir acıyla çığlıklarım belli bir ritimde kasıklarımızın seslerine eşlik ediyordu.

Paul gözlerimin içine bakarak bana sahip olmaya devam etti. Her seferinde daha hızlı, daha sert ve şehvet dolu. Harelerine düşen karanlığın sebebi, ikimizi de esir alan karanlığın gölgesiydi.

Tanrı'm... Böyle çok daha yakışıklı ve baştan çıkarıcı görüldüğünü söylesem delirdiğimi düşünür müydü? Paul'un nahifliğine bayılıyordum

ancak bu tekinsiz ve sert görüntüsü en az sertçe içimde kayan erkekliği kadar baştan çıkarıcıydı.

Bacaklarım yorgunlukla titrese de umurumda değildi. Kasıklarımız her birleştğinde daha sert içime girmesi için ayaklarımla kalçalarına basıyordum. Düzensiz nefeslerimiz kadar hızlıydı artık. Dudaklarımdan kopan her çığlıkta sessiz bir emir işitip, belini daha hızlı öne doğru itip çekiyordu.

Alnında biriken teri avucumla sildikten sonra kollarımı boynuna dolayıp başını kendime doğru çektim. İniltilerimi susturması için dudaklarımı dudaklarıyla örtmesini istemiştim.

Paul'un inleyerek kasılmaları gittikçe artıyordu. Tek kolu yatakla belim arasına girip saniyeler içinde belimi bir kemer gibi sıkıldığında, her anlamda canımı yakmaya devam ediyordu. Erkekliği nefesimi kesecek kadar hızlandığında sık kasılmalarla kendini iyice içime itmeye devam etti. İniltileri erkeksi bir şekilde kalınlaşıırken içimdeki hareketleri daha yavaş, daha sert ama ritimli hâle gelmişti. İnlemeleri hırıltıya dönüştükçe kasılmaları daha sıkı olmaya başladı.

Yaklaştığını biliyordum. İkimiz de doruğa ulaşmak üzereydik. Gözlerini gözlerime dikmesinden anlamıştım çünkü her seferinde bunu yapıyordu. Titreyerek kendimi bırakmamı izlemekten keyif alıyordu.

Boynundaki damarlar patlayacak gibi kabarmıştı. Vücudu ve yüzü ter içinde kalmıştı. Karnıma, göğsüme yüzünden ter damlıyor, bacaklarımın arasını âdeta yakıyordu.

Paul'la bu zamana kadar hiçbir seksimizde korunmamıştık ama yine de dikkat ederdik. Bu yaptığım aptallıktı ama onunla sevişmek öyle büyük bir tutkuydu ki risk almaya değerdik. Sadece ertesi gün hapı alma konusunda daha dikkatli davranıyordum her seferinde.

Paul vakti geldiğini anlayınca, tam kendini geriye çekecekken sırtına tırnaklarımı daha sert bastırdım. "Bu kez farklı olsun, çekilme geriye," dedim gözlerinin içine bakarak. Göğsümün arasına alnından bir ter damlası damladığında tüm vücudumu yakıp geçti. "İçime gel."

Duydukları karşısında Paul'un hareleri arzusuyla karanlığa gömüldü ve kendini daha sert bastırarak bir süre daha sertliğiyle kadınlığımı doldurmaya devam etti ve en sonunda... Kendini tamamen içime bastırıp

kasıklarımızı âdeta birbirine kenetledikten sonra kadınlığım, Paul'un sertliğinden oluk oluk içime akan sıcaklığıyla kavruldu.

Paul üzerime yığıldığında ikimiz de nefes nefeseydik ve gülüşlerimiz birbirine karışıyordu. O güldükçe benim gülüşüm şiddetleniyor, ben güldükçe Paul âdeta düzensiz nefesleri arasında kahkaha atıyordu.

İşi bittiğinde yavaşça kendini geriye çekip içimden çıktı ve titreyen kollarıyla kaslı vücudunu daha fazla taşıyamayıp kendini yanımdaki boşluğa attı.

Çok geçmeden, uzanıp beni kolunun altına aldığımda ikimiz de terden ölüyorduk ama umurumuzda değildi. Yan dönüp, dizimi bacaklarının arasına sakladığımda erkekliği şimdi uysal ve tehlikesiz duruyordu.

Beni izlediğini biliyordum. Başımı göğsüne yaslayıp elimi de yanağımın yanına koymuştum. Öylece odanın karanlığına dalıp gitmiş, Paul'un bakışları altında nefesimin düzene girmesini beklemiştim.

Odayı esir alan sessizliği Paul'un yorgun ve hırıltılı sesi böldü. "Hâlâ beni öldürmek istiyor musun kıymetlim?" diye sordu.

"Hem de tüm kalbimle," dedim imalı bir şekilde. Oysa yalan söylemiştim. Paul'u öldürmek istemiyordum artık. Terli göğsüne bir yemin fısıldar gibi dudaklarımı bastırdıktan sonra başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Peki, sen? Beni öldürmeyecek misin nasılsa?"

Paul gözlerini benden kaçırdı. Son kurbanı olduğumu biliyordum. Sıra bana geldiğinde hiç düşünmeden sonumu getireceğinin de pekâlâ farkındaydım.

Yeniden gözleri beni bulduğunda, boşta olan elini başının altına sabitleyip kafasını kaldırdı. "Öldürmeyeceğim," dediğinde şaşkınlıkla ürperdim. "Çok düşündüm. Sana sahip olduğum günden beri her gün bunu düşündüm ama artık eminim. Ben sana kıyamam, bir tanem. Kusursuz oyunumu tamamlayabilmek için seni öldürmem gerekiyor ama... Yapamam. Sensiz olmaz."

Paul'u mezara gömdüğüm gece bana çocukluğundan beri yaşadığı her şeyi anlattı. Annesiyle babasının nasıl öldüğünü, kurbanlarını neye göre seçtiğini, öldürmek istediği herkesi tüm detaylarıyla anlattı.

Babamın böylesi kirliliği bulaşması hayal kırıklığıydı. Onun sessiz, kendi hâlinde bir adam olduğuna inanmıştım. Babalık bile

yapamayacak kadar sessizliğe tutsaktı. Oysa geçmişinin karanlığı onu dilsiz bir günahkâra dönüştürmüştü.

Kaşlarını kaldırarak, “Kusursuz oyunundan vazgeçeceksin yani?” diye sordum fakat Paul dişlerini sıkığında kulaklarıma dolan gıcırta sesleri bir nevi cevap vermiş oldu.

“Sadece seni öldürmekten vazgeçiyorum,” dedi soğuk bir sesle. “Diğer herkes ölecek zira onların kurtarılmaya ihtiyacı var. Senin buna ihtiyacın yok çünkü son nefesine kadar ben yanında olacağım. Kimse canını yakamaz artık.”

Paul’un sözleriyle gözlerimden yaş süzülür gibi oldu ama bu bir keder değil, tuhaf bir mutluluktur. Kendi ruhumun bile bana ait olmadığını bilmenin huzursuzluğuyla karışmış deliliğin koynunda پیدا olan bir mutluluk.

Belki de artık kabul etmeliydim ki Paul’a sandığımdan daha âşıktım ve tam da bu yüzden onun hakkındaki gerçeği öğrendiğim günden beri fırtınaya kapılıp oradan oraya savrulan kurumuş bir yaprak gibi sürünüyordum.

“Ben zaten seni öldüremezdim ki Paul...” diye itiraf ettim. “Bunu istesem de yapamam.”

Oyuncak Katili olduğunu öğrendiğimden bu yana defalarca kez onu ihbar etme şansım vardı. Onu öldürmek için yüzlerce fırsat geçmişti elime ama yapmamıştım. Yapamamıştım çünkü içten içe onsuz yapamayacağımı söyleyen hastalıklı sesin mahkûmuydum.

Her seferinde aklımı başımdan alan ışıltılı gülüşüne, turkuaz gözlerinin derinliğine, Oyuncak Katili’nin karanlığına rağmen kalbinin karanlık dehlizlerine sıkışmış o iyi adamın olduğuna inandığım için bu dünyadaki varlığını yok edemiyorum.

“Sonsuza kadar mutlu olacağız, bir tanem,” diyerek alnıma usulca bir öpücük kondurdu. “Söz veriyorum. Her şeye rağmen dünyanın en mutlu iki insanı olacağız. Sen ve ben... Delilik bizim yuvamız olacak.”

Paul yaptıklarının cezasını çeksin istiyordum ve ölümün, onun için en kolay yol olduğunu biliyordum. Paul’un kalbine bıçağı sapladığımda bir kez öldü ama kusursuz oyununu tamamlayamadan yakalanır ve hapsedilirse nefes aldığı her gün tekrar tekrar ölmeye mahkûm edilirdi.

49

SON BULAN KÂBUS

Sadakat, insanın kuşandığı en ölümcül yalanların maskesidir.

PAUL BARNLEY

Ravebelg Kasabası

Noa'nın hayatıma kattığı tüm güzelliklere minnet ederek onun narin bedenini sımsıkı sardığımda kısa sürede uykuya dalmıştım. Akşam boyunca defalarca kez uyansam da öyle yorgundum ki tekrardan uykuya dalmam birkaç dakikamı almıyordu.

En son gözlerimi açtığımda, Noa hâlâ göğsümde uyumaya devam ediyordu. Kendini huzurlu ve güvende hissetmesi keyfimi daha da yerine getirmişti. Sevgilimi uyandırmamak için usulca dudaklarımı altına bastırırken kokusuyla ciğerlerimi doldurmak için derin bir nefes çektim içime.

Eskisi gibi olduğumuza inanmayan bir tarafım vardı. Sanki yaşadığımız şey, zihnimin alçak bir oyunuydu. Paranoyalarım yine sesini kesmiyordu.

Ama siz de gördünüz, değil mi?

Kendi ayaklarıyla kapıma gelmişti Noa'm. Her şeyi geride bıraktığını ve ona sahip olmamı istediğini söylemişti. Bunların hepsi yaşandı. Konuşsanıza! *Noa eskisi gibi senin artık*, desenize bana. Ne susuyorsunuz, ahmaklar?

Neden bakıyorsunuz öyle? Yüzümde bir şey mi var?

Büyükçe yutkunurken boğazımın kuruduğunu hissettim. Bir bardak su hiç fena olmazdı ama bu anın büyüsunü de bozmak istemediğim için yataktan çıkmaya niyetim yoktu. Sevgilimin uykusunu dağıtmak istemiyordum.

Kollarımı Noa'ya daha sıkı sarıp tekrardan gözlerimi kapadım. Yarın sabah ikimizin de miladı olacaktı. Her şeye yeniden başlayacaktık. Ravebelg Kasabası'yla işim biter bitmez de Noa'ya söz verdiğim gibi önce gidip Jasmine'i kiliseden alacak, bambaşka bir kasabada yeni bir hayata başlayacaktık.

Noa'nın bu fikri duyduğunda gözlerinin heyecanla parladığına şahit olmuştum. O ana kadar içimde hep bir şüphe vardı. Yine bana oyun oynadığını düşünmüştüm ama yanılıyordum. Paranoyalarımı bir kenara bırakma vaktim gelmişti çünkü Noa gerçekten bana âşıktı. Her şeye rağmen benimle birlikte olmak istediği gözlerinden okunurken daha fazla sevgilimin aşkını inkâr etmek, haksızlıktı.

Dakikalar hızla geçmiş, düşüncelerin gürültüsü arasında bedenim yeniden uykuya teslim olarak gevşemişti. Aldığım her nefeste burnuma âşık olduğum kadının kokusu doldukça ruhum sarhoş oluyordu ve bu, paha biçilemezdi.

Ve sonra... Sonra o ses kulaklarıma dolduğunda yattığım yerden sıçrayarak uyandım.

Kapı gürültülü bir şekilde çaldığında gecenin karanlığına örtü gibi serilmiş olan sessizlik tuzla buz oldu. Başta rüyamda duyduğum bir gürültü olarak hissetsem de kapı üst üste birkaç kez daha çalındığında, Noa da iç çekerek uykusundan uyandı.

Korkulu gözlerle yüzüme baktığında, "Neler oluyor?" diye sordu. Uyku sersemi olduğu için gözlerini açmakta zorlanıyordu.

Bilmiyorum, der gibi başımı iki yana salladım. Saatin kaç olduğunu bile bilmiyordum. Komodinin üzerindeki telefona uzanıp saate

baktım. Kalbim gerginlikle çarpıyordu çünkü saat gece yarısı 00.48'di. Sokağa çıkma yasağı çoktan başlamıştı, bu saatte kimse gelemezdi.

Birden Noa'nın varlığına inanmayıp omzumun üstünden ona baktım. Gerçekten yanımda olup olmadığını kontrol edecek kadar delirmiş hissediyordum.

"Bu saatte kim bu?" Üzerimizdeki örtüyü hışımınla atıp yataktan çıktım.

İkimiz de hâlâ çıplaktık. Koşarak, giyinme odasına gidip altına bir *boxer* ve siyah eşofman giydim. Son olarak odadan çıkarken kenardaki askıda duran siyah tişörtü üzerime geçirdim. Yatak odasına döndüğümde Noa da üstünü giyinmekle meşguldü.

Benim tişörtlerimden birini ve altına, çok öncesinde buraya getirdiği kendi şortlarından birini giydi. Noa hazırlanana kadar ben çoktan alt kata inmiştim.

Holde öylece dururken, Persona karanlığın içinden çıkıp ayaklarımın altına süründüğünde korkuyla irkildim. "Siktir! Persona, sen miydin?" Vücudum yay gibi gerildiğinden en ufak sese karşı abartılı tepki veriyordum.

Persona sevgi isteğiyle mırılamaya başlamıştı. Eğilip kucığıma aldıktan sonra Persona'yı göğsüme yasladım ve başını okşayarak hâlâ ısrarla çalmaya devam eden kapıya doğru temkinli adımlarla ilerledim.

Nate ya da Becca'dan başka buraya gelebilecek kimse yoktu. Noa yangından sonra hastaneye kaldırıldığında ya da akıl hastanesine kapatıldığında birkaç kez onları misafir etmiştim.

Acil bir durum vardı belli ki. Benim için değil, Noa için gelmiş olmalıydı. Binlerce ihtimal aklımı kurcalasa da en mantıklı gelen buydu.

Kapının önünde dikilirken derin derin soluklarla kalp atışlarımı düzene sokmaya çalışıyordum.

"Paul?"

Merdivenlerin başında duran Noa'ya başımı kaldırıp baktım. Korkuyla merdivenin tırabzanına tutunmuş, merak dolu gözlerle kapıyı açmamı bekliyordu.

Sevgilimin korkusunu yatıştırmak için, “Sorun yok,” dedim sakince ve önüme dönüp kapının kolunu tuttum. Lanet olası, kapıyı yumruklamayı kesmeyecekti anlaşılan. Daha fazla oyalanmadan, elimi kapıya koyarak eğildim ve mercekten, kapıdaki kim olduğunu öğrenmeye çalıştım.

Donup kalmış hâlde mercekteki yüze bakmaya devam ederken, kapı tok bir yumrukla tekrar çalındığında iç çekerek geriye kaçtım. Kalbim âdeta boğazıma tırmandı. Bir anlığına nefesim kesildi. Açmazsam daha beter olacaktı fakat açarsam... Bu, sonum demekti.

Hırıltılı nefeslerim genzimi yakarken titreyen elimle kapının koluna tutundum. Gerginliğimi gizleyip sakin kalmaktan başka şansım yoktu.

İstemeye istemeye kapıyı araladım. Ve işte karşımdalardı. Mideme yumruk yemiş de dizlerimin üzerine çökmüşüm gibi bir krampla nefesimi tuttum.

Karşımda gördüğüm insanların gerçekliğini sorguladığım saniyelerde beni kısıkvrak ele geçiren sert bakışların sahibi Raymond Anderson’ın varlığı, göğsüme saplanan paslı bir hançer gibiydi. Arkasında iki polis daha vardı ve biri kelepçeyi şimdiden elinde hazırda bekletiyordu.

Raymond duruşunu iyice dikleştirerek ruhuma kara bir kış getirecek kelimeleri dudaklarından döktü.

“Paul Barnley. Ben, Dedektif Raymond Anderson. Evinin arkasındaki ormanda cesedi gömülen Joanne Dayton cinayetinin baş şüphelisi olmaktan ve evinde cinayete dair deliller bulundurmaktan tutuklusun.”

Duyduklarım karşısında gözlerim irileşirken dudaklarım kurudu. Bir şey söylemeye çalıştım ama sesim çıkmadı. Raymond ise kısa bir duraksamanın ardından kelimeleri ezer gibi devam etti.

Raymond’ın bir işaretiyle polisler eve daldığında, “Yakalayın,” diye verdiği komut kulaklarımda uğursuz bir yankı gibi defalarca kez tekrarlandı. Polislerden biri önce Persona’yı aldı kucağımdan. Hemen ardından bileklerim arkamda bükülürken Raymond yeniden konuştu.

“Yolun sonuna geldin, Oyuncak Katili,” dedi beni yakalamanın haklı gururuyla. “Artık kaçamayacaksın.” Diğer polis elinde hazır

beklettiği kelepçeyi bileklerime geçirdiğinde hareketsiz ve sessiz kalmaktan başka şansım olmadığını biliyordum.

Yüzümde hiçbir ifade yoktu ama içimde fırtınalar kopuyordu. Olup biteni idrak etmeye çalıştıkça beynim uyuşuyordu. Yolun sonu böyle mi bitecekti?

Bitmişti işte.

Her şey yitip gitmişti.

Oyuncak Katili kusursuz oyununu tamamlayamadan enselenmişti.

Kaybetmiştim.

Uğruna savaştığım ne varsa ellerimden alınıyordu şimdi.

“Paul!” Noa koşarak, merdivenleri inerken omzumun üstünden ona bakmaya çalıştım ama polislerden biri buna bile izin vermedi. Omzuma bastırdıkça sevgilimi son kez görebilmek uğruna direndim.

Noa yanıma gelir gelmez, hiçbir şey söylemeden kollarını bana sardığında ona karşılık veremediğim her saniye ölmek istedim. Yavaş yavaş, içten içe geri dönülmez bir çöküş yaşıyor ve yok oluyordum.

Aylardır cehennem ateşlerinde yanan, kalbi paramparça olan kadın, ruhunun derinliklerini kanla, acıyla, suskunlukla kirleten adama kollarını doladığında dizlerimin bağı çözülmüştü. Ayakta durmak bile zordu artık.

Bana ihanet etmişti.

Noa Dayton sözünü tutmuş ve benden intikamını en acı şekilde almıştı.

Ona dokunmak tiksinti veriyordu. Onu kendi cehennemimin içine çekmek ve yakmak istiyordum. İçimde çılglık çılgılığa kopan fırtınalar vardı. Nefesim boğazımda düğümlenirken kalbim çelik gibi soğuk atıyordu.

Yüzümü onun saçlarına gömdüğümde kulağına, “Neden yaptın?” diye fısıldadım. Sesim titrek bir mum alevi kadar cılız çıkmıştı.

Noa kollarının baskısını iyice arttırdı. “Seni öldürebilsem bile bu senin için ceza olmazdı. Ölüm, senin için bir kurtuluş olurdu. Bir anlık karanlık ve ardından boşluk... Bu senin için fazla merhametli olurdu, Paul Barnley.”

Sözleri dudaklarından dökülürken kollarını daha sıkı sardı. Sanki nefesimi kesmek ister gibi... Sanki tüm geçmişin ağırlığını bu anın içine gömmek ister gibi başımı hafifçe kaldırdım.

Suskunluğa mahkûm etmiştim kendimi. Ne bir ifade ne de bir söz söylemeye yeminliydim.

Noa geri çekilip bu kez diğer taraftan tekrar sarıldı. “Şimdi, son nefesine kadar parmaklıkların ardında çürümeyi, orada yavaş yavaş ölmeyi dileyeceksin. İşte senin cezan bu.”

Noa’nın sözleri zehirliyse de gözleri şifalıydı. Ve ardından ölümcül bir sessizlik çöktü. Zaman sanki durdu. Aramızda yalnızca Noa’nın soluğunun titreyen çırpınışları ve kalbimin taş kesmesi vardı. Sarılışı bir veda değil, bir infazın başlangıcıydı.

Hata etmiştim. Onu ilk fırsatta öldürmeliydim. Her şeyi mahvetmişti. Göz göre göre buna izin verdiğim için kendimi hiç affetmeyecektim.

Noa birkaç adımla geriye çekildiğinde bakışlarındaki gurur ve öfke, yakalanmaktan daha çok canımı yaktı.

Polisler ensemden bastırarak, beni evden çıkarırlarken Persona hâlâ sevgi için ayaklarımın dibinden ayrılmıyor ama polislerin her hamlesinde tekrardan korkuyla bir yere saklanıyordu. Ruhumu kaybetmiş gibi gözlerim yavru kedime dikildi. Ravebelg Kasabası’na geldiğim günden beri yaşadıklarım film şeridi gibi gözlerimin önünden akıp, giderken, polisler koluma girip beni yaka paça evden çıkardı.

Raymond denen şerefsizin yanından geçerken buz gibi bir sesle, “Paul Barnley,” dediğini duydum. “Seni bilgilendirmekle yükümlüyüm. Susma hakkına sahipsin. Ancak şunu bilmelisin ki mahkemede ileri sürebileceğin herhangi bir açıklamayı şu anda söylememen, savunmanı zayıflatabilir. Söyleyeceğin ya da söylemeyi tercih edeceğin her kelime, her ifade, her beyan mahkeme sürecinde senin aleyhine delil olarak kullanılabilir. Ayrıca ücretsiz ve bağımsız hukuki tavsiye alma hakkına sahipsin. Dilersen kendi seçtiğin bir avukatı arayabilirsin ya da devlet tarafından sana ücretsiz bir avukat atanacaktır. Polis sorgusu başlamadan önce veya sorgu sırasında avukatını yanında bulundurma hakkın vardır. Bu hakların sana açıkça bildirildi. Anladığını teyit ediyor musun Paul Barnley?”

Raymond'ın dediği gibi konuşursam eğer kendimi tehlikeye atardım. Ne pahasına olursa olsun susmalıyım.

Bahçede polislerin arasında yürürken, evimin önünde onlarca polis arabasının mavi kırmızı ışıkları yanıp gökyüzüne yansımaya başladı. Pencerelerden görüp kaçma ihtimalim yüzünden başta hepsi saklanır gibi ışıklarını kapatmıştı meğer.

Gözümün önünde olay yeri inceleme ekipleri tarafından mezardan çıkarılan Joanne'in cesedi taşınırken, donup kalmıştım. Kendi ellerimle kusursuz oyunumu ateşe atmıştım. Noa'ya güvenmekle hayatımın hatasını yapmıştım.

Polisler beni sürüklerken gözlerimi Raymond'a diktim. Dudaklarım titredi ama içimde karşı koyamadığım şeytandan gelen kibir hâlâ ölmemişti. Her şeye rağmen dik durmaya devam etmeliydim. Raymond'ın yüzünde küçümseyici bir gölge belirdi. Ve o an anladım, benim için artık hiçbir kurtuluş ihtimali kalmamıştı.

Oyuncak Katili bu savaşı kaybetmişti.

Ravebelg Kasabası'nın kâbusu sona ermişti.

50

GÜNEŞLİ GÜNLER

Ravebelg Kasabası

Halk, Ravebelg Başkanlık Binası önünde coşkuyla toplanmıştı. Aylar sonra kasabanın uyandığı ilk güvenli sabahın neşesi herkesin yüzünden okunuyordu.

Kalabalık ellerinde pankartlar, bayraklar ve Oyuncak Katili'nin resmi asılı afişlerle meydanı doldurmuştu. Coşkulu bağırışlar, alkışlar ve sloganlar arasında Başkan Harper Weis kürsüye çıktı. Yanında Dedektif Derek Spencer ve Dedektif Yardımcısı Raymond Anderson vardı. Dedektiflerin yüzünde soğuk bir ciddiyet, bakışlarında görevini yerine getirmenin gururu vardı.

Raymond Anderson âdeta bir halk kahramanı olarak tezahüratlara boğuluyordu.

Halkın bitmek bilmeyen sloganları bir anlık son bulduğunda Başkan Harper Weis mikrofonu eline aldı ve kalabalığın uğultusu kesildi. Tok ve kararlı bir sesle konuşmaya başladı:

“Sevgili Ravebelg halkı, bugün burada sizlerle tarihi bir anı paylaşmak için toplandık. Kasabamızın aylardır kâbusu olan, masumların

canını alan, halkımızın huzurunu ve gençlerini çalarak uzun süredir korku ve dehşet yaratan, kamuoyunda *Oyuncak Katili* olarak bilinen Paul Barnley güvenlik güçlerimizin başarılı operasyonu sonucu yakalanmıştır. Soruşturma ve sorgu süreci titizlikle yürütülmektedir. Halkımızın bilmesini isterim ki Barnley'nin işlediği suçlar cezasız kalmayacaktır. Hukukun en ağır yaptırımı uygulanacak ve kasabamızın eski geleneği gereğince idam cezası çok yakında infaz edilecektir. Bu sürecin her adımı şeffaflıkla yürütülecek, halkımız adaletin yerine geldiğine bizzat şahit olacaktır. Bu vahşi suçlunun karanlık oyunları nihayet sona ermiştir. Bu müjdeli haberi tüm halkımızla paylaşmaktan onur duyarım!”

Kalabalıktan yükselen coşkulu alkış ve sloganlarla meydan bir kez daha sarsıldı. Kısa bir duraksamanın ardından başkan sözlerine devam etti:

“Bu kasabanın anneleri, babaları, çocukları artık geceleri korkuyla uyumayacak. Uzun soluklu bir takip sürecinin ardından Paul Barnley, üstün başarısı sayesinde Raymond Anderson'ın gayretiyle adalete teslim edilmiştir. Kasabamızın güvenliği en öncelikli hedefimizdir. Bu suçlunun hak ettiği ceza, yasalara uygun biçimde, gecikmeksizin yerine getirilecektir. Hiç şüpheniz olmasın ki... Oyuncak Katili'nin sorgusu tamamlanıp da suçluluğu netleştğinde kasabamızı karanlığa boğan bu caninin idamını izleyerek hep birlikte adaletin yerini bulduğuna şahit olacağız!”

Dedektif Derek ve Raymond gururla duruşlarını dikleştirirken Ravebelg halkı alkışlarla ve sloganlarla sokakları inletti. Afişlerdeki Paul Barnley'nin resminin yanında palyaço simgesi, adaletin karanlığa karşı zaferinin sembolü hâline gelmişti.

İdam mahkûmu Paul Barnley'nin infazı için kasaba halkı gün saymaya başlamıştı.

51

ÜÇÜ GİTTİ, BİRİ KALDI

*Kalabalıkların ortasında bile insanı boğan dipsiz bir
uçurumdur, yalnızlık.*

NOA DAYTON
*Ravebelg Kasabası
Bir ay sonra...*

Onsuz geçen kaçıncı gece olduğunu saymayı çoktan bırakmıştım. Paul'dan intikam aldığımda yaralarımın kapanacağını, ruhumdaki kanamanın deneceğini, bütün acıların susacağını sanmıştım. Ama yanılmıştım. Onun yokluğu, içimde bitmek bilmeyen bir boşluğa dönüşmüştü. Her geçen gün biraz daha derine çekiliyordum.

Paul'un yokluğu benim kâbusum olmuştu.

Ravebelg halkı, bir aydır nihayet güneşli günlere uyanıyordu. Çocuklar sokaklarda oyunlar oynuyor, kasaba meydanı yeniden neşeli kalabalıklarla doluyordu. Kasaba, Oyuncak Katili'nin yakalanmasıyla eski huzurlu günlerine kavuşmuş, üniversite coşkulu eğitim hayatına kaldığı yerden devam ediyordu. Festivaller, partiler unutulmuş bir

gelenek gibi geri dönmüştü. Ama o huzurun içinde ben, kendi cehennemimin zincirleriyle boğuluyordum.

Gözlerimi her kapadığımda, ona son sarıldığım an zihnimde canlanıyor, nefesim kesiliyor, boğazımdan yırtıcı bir çığlık koparak, uykularımdan sıçrayarak uyanıyordum. Paul'un sesi değil, bakışı değil, yalnızca dokunuşunun hatırası bile gecelerimi bir bıçak gibi parçalıyordu.

Sadece Paul'u değil, kendimi de cezalandırmıştım. *Onsuzlukla...*

Becca ve Nate o geceden beri bir an bile yanımdan ayrılmamıştı. Ben, kalabalıkların içinde yalnızlığa mahkûm etmiştim kendimi. Becca durumumu iyi görmediğini söyleyerek her fırsatta yanımda kalıyordu.

Bu gece de o gecelerden biriydi. Becca diğer odada uyuyordu. Bense her gece gibi bugün de cehennem ateşinde yanan ruhumun küllerini soluyarak boğulduğum saatlerde uykuya dalmaya çalışıyordum. Annemin ölümü ve babamın kayıplara karışmasının ardından ailemden geriye kimse kalmamıştı.

Artık bir evim vardı. Dört duvarın arasında sokakta kalmak tam da böyle bir şeydi.

Kalabalıkların içinde yalnız, dört duvarın arasında evsiz ve kimse-sizdim.

Paul'la birlikte her şeyimi kaybetmiştim.

O gece de aynı şey oldu. Düşüncelerin uğultusu beynimi kavuruyor, uykumun derinliklerine inmemi engelliyordu. Bütün gece bir sağa, bir sola dönüp durmuştum. Sessizlik boğucuydu, kalbimin her atışında yankıları kulaklarımda uğulduyordu. Sonunda bedenim iflas edip uykuyla baygınlık arasında kaybolduğunda ruhuma çöken karanlık yavaş yavaş arttı.

Hayır.

Bu başka bir şeydi.

Gözlerim kapalıydı ama karanlığın anbean yoğunlaştığını hissediyordum. Çünkü... Çünkü o an... Başucumda birinin durduğunu anladığımda zihnimdeki huzursuz düşünceler karanlık dehlizlere sığınıp ortadan kayboldu.

Gözlerimi yavaşça aralamak ve üzerime çöken gölgenin kime ait olduğunu öğrenmek istedim fakat cesaretim her an biraz daha kırılıyordu.

Düzensiz soluklarım göğüs kafesime vurgun yaparken, kendimle savaşımı kaybedip usulca gözlerimi araladım.

Ve kulaklarıma dolan tüyler ürpertici çocuk sesleri bir tekerleme fısıldadıkça odamın içinde yankılanan sesleri ruhumu kısıkvırak ele geçirdi.

“Üç adım attım, biri gitti,

İkisi kaldı, biri bitti.

Soytarı der ki ölüm enseende,

Gözlerini kapa artık, şimdi sıra sende.”

Aylar önce Soytarı denen psikopatın defalarca kez benim için bıraktığı tekerlemelerdendi bu ama daha önce hiç duymamıştım.

Hayır... Artık emindim. Bir kâbusun içinde zihnim bana işkence ediyor olmalıydı. Soytarı çoktan ölmüştü. Bu mümkün olamazdı.

Bulanık görüşüme rağmen başucumda duran kişiyi ilk anda seçebilmiştim.

Sara... Burada ne işi vardı?

Gözlerimi tamamen açtığımda Sara bana bakıyordu. Yüzü bembeyazdı, gözleri kocaman açılmıştı ve dudakları kıpırdamıyordu. Bir anlığına onun varlığını bir kâbus sandım. Ama hayır... Saniyeler sonra bir şey oldu ve ben gerçekliğin ortasında en derin kâbusa bataklık gibi saplandım.

Tekerleme cızıltılı bir ritimle tekrarlandı. Aynı kelimeler paslı bir bıçak gibi zihnime ve kalbime saplandıkça hırıltılı nefeslerim beni boğdu.

Lanet olası sesler zihnimi parçalıyordu.

“Üç adım attım, biri gitti,

İkisi kaldı, biri bitti.

Soytarı der ki ölüm enseende,

Gözlerini kapa artık, şimdi sıra sende.”

Sara ayakta durmakta güçlük çeker gibi öne arkaya sendelerken her an bana saldıracakmış gibi görünüyordu. Kısa süre sonra beklemediğim bir şekilde yere yığıldı. Boğazımdan yırtıcı bir çığlık koptuğunda kalp atışlarım çığ gibi büyüdü ve bedenimi enkaz altına gömdü.

Karanlığa rağmen yerde yatan Sara'nın etrafını kuşatan kan gölünü görünce aklımı kaybedeceğimi sandım.

Yattığım yerde çığlıklarımın sağır edici gürültüsüyle terden sıırıslı-klam, nefes nefese doğrulmaya çalıştım. Kalbim göğsümü parçalayacak gibi çarpıyordu. Ellerim titriyordu.

Sara gözlerimin önünde, odamda öldürölmüştü. Hem de bıçakla-narak... Yüz üstü uzanıyordu ve sırtındaki kesikler, dipsiz kuyu gibi görünüyor ve oluk oluk kan akıyordu.

Aylardır kapımı çalmayan kâbus, beni gafıl avlamış ve bir kez daha evime girmişti.

Karanlığın ortasında parlayan metal parıltıyla nefesimi tuttum. Hemen sonra karanlığa gizlenen gözlerin harelerinde yanan ateşin parıltısıyla donup kaldım.

Sara'yı öldüren kişi... Ölümün fısıltılarıyla odamın içinde şeytana ibadet eden, karanlığın ritmiyle dans eden gölgelerin arasından zih-nime kazınmış suretiyle bir adım öne çıktı.

“Becca?”

Devam edecek...

Evet aptallar, yanlış okumuyorsunuz. Hiçbir şey bitmiş değil ama her şeyimi kaybettiğimi biliyorum.

Susmayın hadi. Gülün. Alay edin benimle, *kaybettin Oyuncak Katili*, deyin. *Kusursuz oyununu tamamlayamadan yolun sonuna geldin ve yakında öleceksin. Bu kasaba senin kanlı vahşetinden kurtuldu, desene...* Ne duruyorsunuz lanet olsun?

Çünkü siz de biliyorsunuz. Ben nefes aldığım sürece onların kâbusu asla bitmeyecek.

Son perde henüz başlamadı ve ben hâlâ hayattayım. Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum fakat tek bildiğim o idam sehпасına çıkarılacak oluşum.

Tanrı şahidim olsun, bir son yazılacaksa bile kalemi tutan el onlar değil, ben olacağım.

Ve siz bundan sonra yaşanacaklara şahitlik ettiğinizde her şeyin burada bitmiş olmasını dileyeceksiniz. Zira şimdiye kadar okuduklarınızın yanında bundan sonra yaşanacaklar kanınızı donduracak!

Sadece biraz bekleyin.

Ve her gece kapınızı kilitlediğinizden emin olmadan sakın yatağınıza girmeyin.

4, KİTAP ALINTISI

Ben yakında öleceğim.

Belki yarın... Belki birkaç saat sonra...

Ama onların unuttuğu bir şey var. Ölmüş bir kişi tekrardan öldürülemez. Hele ki ruhu ölmüş bir bedeni... Öldüremezsiniz çünkü öldürmek için önce yaşatmak gerekirdi.

Ben zaten yaşamıyordum.

İdam sehпасı yalnızca kalabalığı tatmin eden ucuz bir tiyatro oyunundan ibaretti. Çünkü bu kasabada yaşayanların aradığı şey adalet değil, güvenlik hissiydi. Ve beni yok etmek, o hissin üzerine örtülen ince bir yalan örtüsü sermekti sadece.

Bir ölüyü idam edemezsiniz. Ancak onu hatıralara kazınmış kanlı bir zafer olarak unutulmaz kılarsınız.

Ben hatırlanacağım.

Yaşamımda ve ölümümden sonra... Daima hatırlanacağım.

Çünkü benim ismim ölümün bile fısıldamaktan çekindiği bir ââbusa dönüştü.

Zaman, artık beni hatırlamıyor. Ahların ve ağıtların sindiği dört duvarın içinde, yaşam belirtisi olmayan bu hücrede, gün ışığını görmeden geçip giden günlerin ağırlığı göğsüme çöküyor. Her sabah parmaklıkların ardına vuran gölgeler sadece bir şeyi hatırlatıyor bana.

Ölüm.

Günahkâr kalplerin kirli masumiyetini bu topraklardan kazıyıp ıtmak için gelmişim.

Olmadı. Yapamadım. İhanetin en alçak suretiyle sınandım. Kasabanın sırlarını gün yüzüne çıkarmak isterken uğruna savaştığım her şeyi yitirmenin eşiğine gelmiştim.

İdam mahkûmu ilan edilen Oyuncak Katili çok yakında ölecekti.

Bazen fısıltılar duyuyorum. Hâlâ hayattayım ama insanlar şimdiden ölümümü kutluyor.

Ne büyük yanılgı.

Ne büyük ahmaklık.

Annemin öldüğü o en karanlık gecede, ellerim ilk kana bulandığında, Tanrı ilk kez bana arkasını döndüğünde... Ben zaten gömülmüştüm.

Beni bir kez daha toprağa gömmelerine izin vermeyecektim.

Âşık olduğum gözlerin ardına saklanan ihaneti gördüğümde ölümünden daha acı bir hissin olduğunu öğrenmiştim. Tüm kalbimle sevdiğim, uğruna bu lanet kasabayı yakmaya hazır olduğum Noa'nın ihaneti kadar hiçbir şey canımı yakmamıştı.

Noa Dayton göz göre göre beni ölüme göndermişti. Noa, kusursuz oyunuma indirdiği büyük darbeyle Ravebelg Kasabası'nın kurtarıcısı olmuştu. Halk onun adından övgüyle söz ediyor, her gece dualar onun uğruna edilirken son bulan hayatlar her gece gökyüzünden ona bir yıldız yakıyordu.

Göge uğurladığım oyuncaklarım bile benden yüz çevirmişlerdi. Suç ortağım olarak bu sözlerime şahitlik edin...

Kanlı oyunumda yaşatmaya ant içtiğim tek kişi, sevgilim Noa Dayton'dı. Oysa en çok ölümü hak eden de oymuş, bilemedim.

Bir yolunu bulup buradan çıkacak ve ilk iş Noa'nın canını alacaktım. Beni bu deliğe tıkmanın hesabını verecekti. Beni infazıma gönderen ihanetinin bedelini ödeyecekti.

İntikamım, yarım kalmış bir sanat eseri gibi çürüyordu zihnimde.

Eksik kalan her hamle, uykularımı bölüyordu.

Tamamlanmayan her cinayet, içimde haykırıyordu.

Kanlı infazı gerçekleşmeden hâlâ dışarıda nefes alan oyuncaklarımın ağırlığı beni günden güne yok ediyordu.

Kurallarını benim koyduğum oyunumu, benim dışımda herkes oynamaya devam ediyordu.

Bense o pisliklerin hakkımda verecekleri kararı bekliyordum.

Ravebelg Kasabası benim oyun evimdi ve kanlı oyunumun uğruna gerekirse kendimden bile vazgeçerdim. Paul Barnley ölebilirdi ama Oyuncak Katili ölemezdi. Adının geçtiği her ana lanet okuyanların kalplerini göğüs kafeslerinden sökmedikçe onun varlığına kimse son veremezdi.

Ben ölürsem herkes ölürdü.

Biliyorum bir gün öldüğümde ne bir mezarım olaca ne yasım tutulacaktı. Öylece unutulacağımı sanıyorlardı ama sonsuza kadar bu topraklarda yaşayan herkesin hafızalarında adım ölümsüz olacak.

Son perde hâlâ başlamadı.

Perdeler henüz kapanmadı. Ölenler hâlâ alkış tutuyor bana.

Perdenin indiğini sananlar oldu, alkışların sustuğunu, hikâyenin sona erdiğini...

Ama ben izlemeye korktukları o kanlı infazın ta kendisiyim.

Yanlış olan tek şey zamanlamaydı.

Zira ölüm yalnızca zayıfları susturur, benim gibi olanları ise daha fazla güçlendirirdi.

Tanrı şahidim olsun...

Oyuncak Katili'nin yenildiğini sanan tüm ahmakların, adımı ağızlarına cesaretle alan o zavallı kalabalığın, idamın adalet olduğunu düşünen körelmiş kalplerin en büyük kâbusu olmak için geri döneceğim.

Bir yolunu bulup idam mahkûmu olmaktan kurtulacağım.

Gerekirse ölecek ve Tanrı'nın huzurunda dizlerimin üzerine çöküp yeniden doğmak için yalvaracağım. Küçük bir çocukken kalbimin en karanlık dehlizlerine gömdüğüm Tanrı'm sesimi işitmezse şayet...

O zaman şeytanın kulağına fısıldayacağım.

Ve o, beni mutlaka işitecek.

Benim yıkımım onların zaferi olmayacak. Çünkü ben Oyuncak Katili'yim.

Ben korktukları en derin kâbusum.

Gözlerini kaçırdıkları geçmişleri...
Karanlığa boyanan gelecekleri...
Kapılarını çalacak ölümün iplerini elinde tutanım.
Ne pahasına olursa olsun... Ben yenilmeyeceğim.
Çünkü bu oyun benim ve son perde şimdi açılıyor.
Bundan böyle ölüm, en masum günahım olacak.